

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

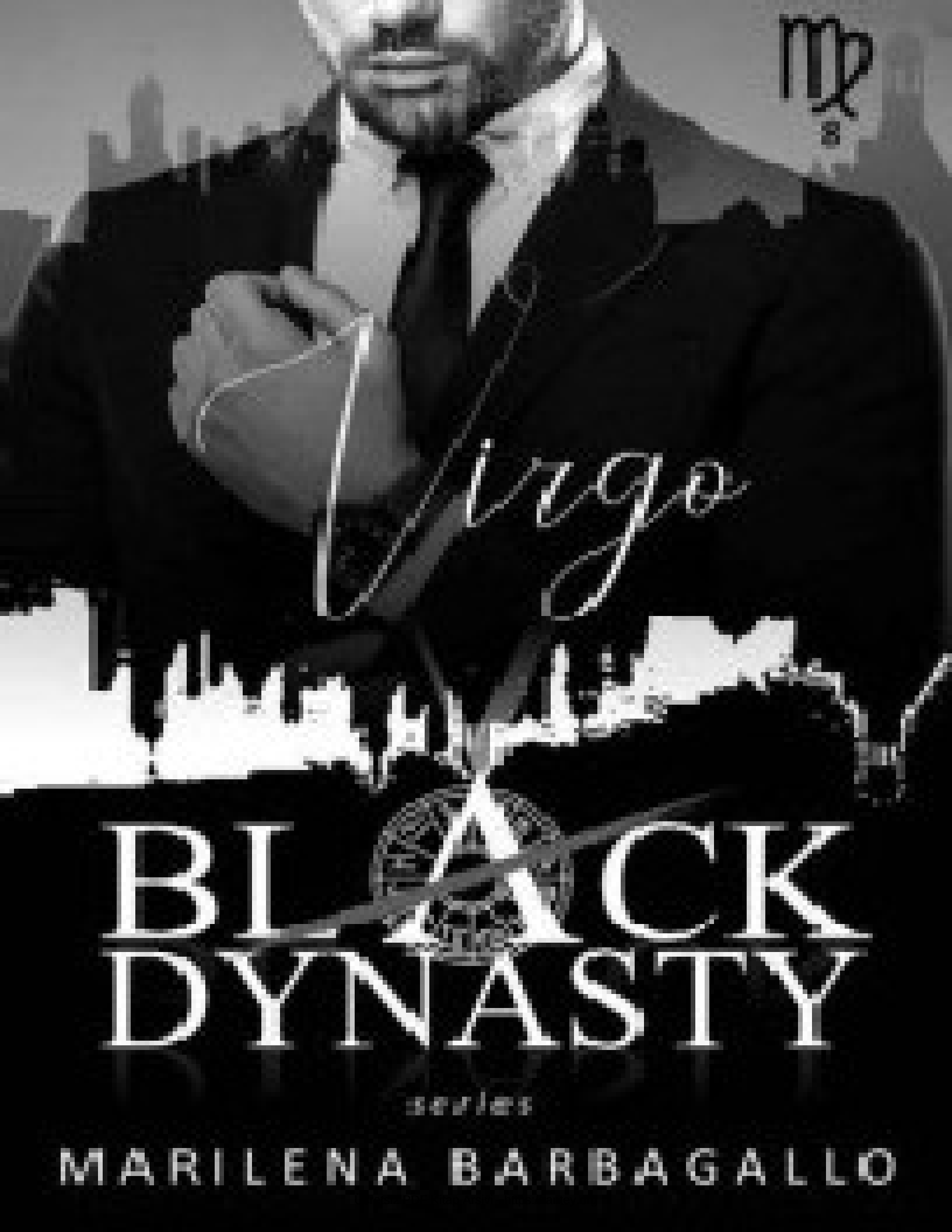
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MP
8

Virgo

BLACK DYNASTY

series

MARILENA BARBAGALLO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

 C:\Users\Utente\Desktop\MARY\Desktop\COVER\BLACK
DYNASTY\IMMAGINI
DYNASTY\FRONTESPIZIO\FRONTESPIZIO black virgo.jpg

BLAC

Orijinal adı: VIRGO - Black Dynasty Series #8 Copyright ©
2022 Marilena Barbagallo

Kapak: 123rf

Roman içindeki görseller: 123rf - pixabay - iStock Grafik
tasarım: Marilena Barbagallo

Bu bir kurgu eseridir. Anlatılan
isimler, kişiler, yerler ve olaylar
yazarın hayal gücünün ürünüdür.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle,
mevcut olaylarla veya yerlerle
herhangi bir benzerlik dikkate
alınmalıdır.

tamamen rastgele.

Bu kitap telif hakkıyla korunan
materyaller içermektedir ve
kopyalanamaz, kiralanamaz,
lisanslanamaz veya kamuya
yayınlanamaz ya da yazar tarafından
özel olarak izin verilmedikçe başka
herhangi bir şekilde kullanılamaz.
hangi koşullar altında satın alındığı
veya hangi
yürürlükteki kanun (633/1941 sayılı
Kanun) tarafından açıkça
öngörülmüştür.

I Baskı 8 Temmuz 2022
ISBN 978-1-63752-681-1

C:\Users\Utente\Desktop\MARY\Desktop\COVER\BLACK

DYNASTY\IMMAGINI

SİYAH

DYNASTY\FRONTESPIZIO başak ve güneş.jpg

Hiçbir zaman bir silahı saklayacak kadar uzak bir yer olmayacak.

Aşk.

*Böylesine güçlü bir duygu sizi her zaman ziyaret
edecektir.*

*Mesafe koymak sadece mesafeyi açacaktır. Bu orantılıdır:
karşı tarafta ne kadar çok yürürseniz, karşıdan gelen kişi
kaçtığınız şey size gelecektir.*

*Hepimiz bir çemberin etrafında hareket ediyoruz, bu yüzden
kaderimizde
kendimizi
bulacağız. Hoşumuza gitse de de, bu çember er ya da geç
kapanacaktır.*

Taurus Leclerc

Özet

Okuyucu için ipuçları PROLOGUE

1_____

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

34

35

36

37

38

39

40

41

42

43

44

45

46

EPİLOG

Teşekkür

Yazarın diğer eserleri

Okuyucu için ipuçları

Başak, *Kara Hanedan* serisinin sekizinci kitabıdır.
Bu kendi başına bir hikaye olmasına rağmen, aşağıdaki sırayla
okumanızı öneririz:

Taurus #1

Venüs #2

Koç #3

Terazi #4

Scorpio #5

Kanser #6

Balık #7

Başak #8

Leclerc Kalesi'ne tekrar hoş
geldiniz.

PROLOGUE

*Yapmak üzere olduğunuz şey üzerinizden sekecek ve midenizde bir yara
açacak.*

Ruhunuzun kalan son gramlarını da alacak.

Onları parçalayacak.

Ve siz de olduğunuzdan daha azıyla kalacaksınız.

Havada dağılan küller gibi yavaş yavaş olacaksınız.

Yok olacaksınız.

*Hâlâ bir paranız bir şeye tutunuyor, onu hissediyorsunuz, o sizi
avevlendiriyor.*

Ama onu da kaybedeceksiniz.

Çünkü sen dokunduğu her şeyi yok eden bir toksinsin.

Ve çünkü bu şekilde seviyorsun.

Nasıl

seçerseniz.

Talep ettiğiniz

gibi. Hak

ettiğiniz gibi.

İçinde seyahat ettiğim taksinin penceresinin dışında birbirini takip eden selvi ağaçları gökyüzüne doğru yükseliyor. Derin yeşile odaklanıyorum, balzamik kokularını içime çekiyorum.

Göz kapaklarımı sıkıyorum.

Reçine ve ahşap

aroması. Cilt üzerinde

Afa.

Gözlerimi manzaraya çeviriyorum ve rimel sürdüğüm uzun kirpiklerim arabanın camından yansıyan bakışlarımı çevreliyor.

Gözlerimin içindeler.

Kendime üç saniye boyunca bakıyorum ve her zamanki tiksinti hareketi beni başka yöne çevirmeye zorluyor.

Benden kaçmak için.

Dikkatimi *hata ajandama* veriyorum. Yazdığım yazı da diğerleri gibi berbat ama saklıyorum. Hatırlatmalar asla yeterli değildir. Bana *kim* olduğumu ve sonsuza dek *nasıl* olacağımı hatırlatmak için hiçbir şey çok fazla değildir.

Biroları sağ üst köşeye yerleştiriyorum ve bugünün tarihini yazıyorum: 3 Ağustos.

Bu aptal defter tüm hatalarımı içermeye yetmiyor. Kafamın içinde vızıldayan cümleler yer istiyor.

Kalbimdeki boşluğu çoktan kullandım.

Kağıt yardımcı olur. Sayfalar müttefiktir. Asla tükenmezler. Birini mahvederseniz, her zaman bir başkasını kullanabilirsiniz. Onlarla, ruhunuzun parçalandığını hissetmeden bir anıyı buruşturup bir sonraki bölüme geçemediğiniz gerçek hayattan daha iyi çalışır.

Not defterini en yakın arkadaşımın bana ödünç verdiği, eski sevgililerinden birinin pahalı bir hediyesi olan el çantasına geri koyuyorum. Eşyalarımı ve not almakta ısrar ettiğim korkunç düşüncelerimi zar zor taşıyor. Saate bakıyorum, geç kaldığımı fark ediyorum. Hız göstergesini izlemek için gövdeyi uzatıyorum ve yol parasını ödeyecek kadar param olması için dua ediyorum.

Kısa bir an daha manzaraya doğru dönüyorum ve sanki başka hiçbir şeye odaklanamıyormuşum gibi yüzüm yine ön planda beliriyor. Elimi çantama atıyorum ve kulübün soyunma odasından çaldığım ruju çıkarıyorum. Dudaklarıma bir kırmızı sürüyorum, şehvetli bir göz kırpıyorum ve hayatımdaki bir başka hatayı deneyimlemeye hazır hissediyorum.

O zaman neden yapıyorsun?

Çünkü biliyorum ki işler ters gidecek ve sonunda cezalandırılacağım.

Önemli bir müşterimin bana verdiği elbiselerden birinin eteğini düzelttim. Kan kırmızısı. O zaman böyle tarif etmiştim. Onun için daha çok tutku kırmızısıydı. Ona bu kadar zahmet etmemesi gerektiğini söyledim ama birkaç saniye sonra elbiseyi elinden kapmak için bir an bile tereddüt etmedim. Onu saklamayacaktım. Markası göz önüne alındığında, yeniden satış için ihtiyacım vardı. Bu tür bir markayla her zaman bir şeyler alırsınız. Yine de sonunda vermedim. Neden bilmiyorum. Üzerimde güzel duruyordu. İyi görünüyordu.

Seni kirli hissettirdi.

Evet, ben de sakladım ve bugün giyiyorum.

Araba yavaşlıyor ama çalıktan başka bir şey göremiyorum. Selviler ve daha çok lanet selviler. Tekerlekler asfalttan daha az pürüzsüz zeminde gıcırıyor.

Sürücü sağa döner ve buyurgan bir kapının önünde durur.

Ön cam sileceğinin ötesindeki araziye görebilmek için başımı biraz eğiyorum ama hiçbir şey göremiyorsunuz. Hala lanet ağaçlar var.

Ama bunlar nerede?

Taksi şoförüne vermek üzere banknotları almak için acele ediyorum ve o, beklenmedik bir nezaketle, belki de beni olmadığım ve asla olmayacağım biri sanarak arabadan iniyor ve benim için kapıyı açmaya geliyor.

Bunu neden yaptığımı anlamıyorum, çünkü bir yere varmış gibi görünmüyoruz, ama sonra bana yaklaşan biriyle uğraşmam gerektiğini fark ediyorum.

Tamamen giyinik olan adam, bıyık sahte bir gülümsemeye öne doğru adım atar.

"Merhaba, *matmazel*, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Boğucu sıcak beni siyah lake parmaklarımı çırpırmaya zorluyor. Biliyorum, elbisemle çatışıyorlar ve beni biraz fazla agresif ve kaba gösteriyorlar, ama siktir et. Beni diğerlerinden ayıracak bir şeyler giymeliyim yoksa biraz... biraz ben gibi görüneceğim. Ve öyle olmak zorundayım. Olabildiğim kadar. Genellikle kendim olarak *saçmalık günlüğümü* doldurabiliyorum.

Şoföre parayı uzatırken, bana kayıtsızca bakan adama beyaz dişlerimi gösteriyorum. "Ben Bayan Eluard," diye boğazımı temizliyorum, "Şey, Yvonne Eluard."

Adamın eli bana doğru eğiliyor ve bir an için benimkini sıkmak istediğini düşünüyorum, ama geniş açık avuç içi başka bir açıklama öneriyor.

"Bir sorun mu var?"

Ne istiyorsun? Bahşış mı?

Gözlerimi devirip homurdanıyorum ve on avroluk bir banknot arıyorum. Bulup göğsüne çarpıyorum ve onu hemen yerden almaya zorluyorum.

"Gidebilirsiniz, teşekkürler," diyerek taksi şoförünü kovuyorum. "Bundan sonrasını kendim hallederim."

Bir tür hamala benzeyen beyefendi, parayı sivri parmakları arasında yuvarlayarak ağzını açmayı ima ediyor.

"Yetmez mi?" diye mırıldanıyorum, ince topuklu ayakkabılarımla dengemi kaybetmeye başladığım ve sıcaktan sarhoş gibi görüldüğüm için kapıya doğru biraz zorlanarak ilerliyorum. Geri geri gelen taksinin çıkardığı yaygara beni lanetlemeye itiyor. Ne terbiyesizlik!

"*Matmazel*," diye sesleniyor bakıcı, vasi ya da her neyse.

"Ne!?", ona geri döndüm. Yeter artık. "On avro yeterli değil mi? Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Adam tereddütlü, neredeyse sıkıntılı bir halde parayı iade eder ve durumu açıklar:

"Aslında sizden belgeleri isteyecektim. Güvenlik nedeniyle ben görmeden kimse içeri giremez. Ayrıca, taksiyi iptal etmenizi şiddetle tavsiye ederim, çünkü o ayakkabılarla, kızgın güneşin , şatoya vardığınızda prezentabl görünmeden gidebileceğinizi sanmıyorum."

"Bu ne cüret?" diye karşılık veriyorum. "Ama şunu dinle! Vücudumun sıcak ışınlar altında dışarı atacağı sıvılar için endişelenmenize gerek yok. İki adım atsam ne olacak ki! Zaten terlesem bile asla edepsizleşmem."

Beyefendi zorlukla öksürüyor ama beni niyetimden vazgeçirmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Ayrıca, taksi şoförünü geri çağırıp sırf bana kale kapısına kadar eşlik etmesi için ona tekrar para ödeyecek değilim. Ne abartı ama.

"Belgeler konusuna gelince," diye karşı çıktım, "bugün başka bir Yvonne Eluard mı bekliyordunuz? Cevap ver, hadi!"

"Hayır, *matmazel*."

"Biri size Yvonne Eluard'ın üç Ağustos'ta geleceğini söyledi mi?" diye tekrarlıyorum, noktalararak.

"Tabii ki."

"Madem biliyorsunuz, neden ben olduğumdan emin olmak zorundasınız? Fransa'nın en sıkı korunan evlerinden birinde el çantasını patlatmaya hazır bir teröriste mi benziyorum?"

"Bununla ilgili olarak, bir kontrol yapmalıyım."

Ama ciddi mi?

"Patronlarından metal dedektörü isterse daha az iş alabilir".

"Bu konuda haklı," diye kıkırdıyor, daha nazik bir şekilde. Önündeki Yves Saint Laurent'ı açıyorum ve içinde sadece bir dizi anahtar, bir kalem - ki Tanrı aşkına, nasıl düzgünce yapıştıracağımı bilsem bir tür ölümcül silah olabilirdi-, hata defterim ve cep telefonum olduğunu gösteriyorum.

"Mutlu musun?"

"Belgeleri görmüyorum."

"Parayla birlikte cebimdeler, inançsız adam." Küçük bölmeyi hafifçe açıyorum ama onları . "Beni de mi aramak istiyorsun?" diye muzipçe alay ediyorum.

Kendi üzerimde bir tur atıyorum, ona kılıf elbisenin o kadar dar olduğunu gösteriyorum ki, eğer altımda bir şey olsaydı sadece vajinamın içinde olabilirdi. Tam içine.

"Durum öyle değil, hanımefendi."

"Al, ama biraz ellemek istersen seni durdurmayacağım, ne de olsa vaktini boşa harcıyorum."

Adam iç çeker ve cebinden bir uzaktan kumanda çıkarır. "Sanırım vaktinizi boşa harcıyorum *matmazel*. Güney Kapısı'nın girişine ulaşması uzun zaman alacak."

"Bir tabelayı mı takip etmeliyim?"

"Düz git". Uzaktan kumanda, kapının ardına kadar açılmasını sağlayan mekanizmayı harekete geçirir. "İyi yürüyüşler."

"Teşekkür ederim," diye gülümsüyorum ona, boğucu sıcaklığı ve tuhaf bir kokuyu derin derin içime çekiyorum. Gübre gibi kokuyor. Etrafta atlar olabilir mi?

Girişin eşiğinden geçmeye başladım ve... Vay anasını!

Bitiş noktasına dair en ufak bir işaretin olmadığı sonsuz bir caddenin önünde donup kalıyorum. Başka bir taksi şoförüne para ödemem gerekecek, lanet olsun.

Arkamı döner dönmez, bekçi/kapıcı/koruyucu melek cep telefonunu kulağına yapıştırmış ve bir şoför çağırıyor. Gülümsemesi yüreklendirici, tıpkı eğlenen bir ifadeyi gizlemeden bana bakan iri kahverengi gözleri gibi.

Ben de yüzümü buruşturuyorum ve ruju güneşte eriyen dudaklarımla içten *bir merci* taklidi yapıyorum.

Birinin gelmesini beklerken onunla bir sigara içiyorum ve neredeyse tüm hayatı boyunca burada çalıştığını öğreniyorum. Çok kapsamlı bir kontrolden geçirmediği ilk kişi olduğumu söylemeye hevesli ve bu benim gururumu okşuyor. Bu iyi bir izlenim bıraktığım anlamına geliyor.

Fethetmeniz gereken o değil.

Evet, o değil ama bütün bir takım. Ne diyorum ben, bir hanedan.

'Bu durumdan faydalanmalı ve titiz bir inceleme yapmalıydın. Burada yapılacak çok fazla elleme var' Göğüslerimi burlesk gibi oynatıyorum, ne de olsa biraz deneyimim var.

"Buna cesaret edemem, hanımefendi. Zaten kesin konuşmak gerekirse, bu tür şeyler iç güvenlik tarafından halledilir."

"Oh!" diye hayretle söylendim. "Demek birileri beni ele geçirecek, harika!"

"Bazen olur, ama onun durumunda böyle bir şey olacağını sanmıyorum."

"Ne yazık," diye somurtuyorum.

Araziye doğru bakıyorum ve çağrılan arabanın kim bilir nereden değil de bizzat kaleden gelmiş olmasına hayret ediyorum.

Buradan göremeyeceğin bir . En iyi ihtimalle bir kule olacak. Araba daha bütünüyle fark edilmeden lüks kokuyor.

Elit arabalar konusunda kültürsüz olduğum için arabanın markasını bile tanıyamadım - onları kim gördü ki?! -Ama karanlık pencereden kafasını uzatan sürücünün güçlü Rus tonunu hemen fark ettim.

"Merhaba, *matmazel*, yukarı gelin."

"Çok teşekkür ederim, Camino de Santiago'yu yapmak zorunda kalacağımdan korkuyordum. Resmen sevinçten zıplıyorum. Bana bu kadar nazik davranan bıyıklı adama parmaklarımla bir öpücük konduruyorum ve şoförün yanına binmek için arkamı dönüyorum.

Kapıyı kapatıyorum ve kokpiti dolduran iri adama gülümseyerek yerleşiyorum. Arabanın içindeki o değil, etrafındaki araba, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

Sanki beni tanımlanamayan bir yaratığa yem etmek istiyormuş gibi bana bakarak oyalanırken, gitmeyi ima etmiyor.

Omuz silkiyorum. "Ne?" Neden beni hırpalamak istiyor gibi görüldüğünü anlamıyorum. Genelde erkeklerin iştahını kabartırım, tamam, ama bu çok ileri gidiyor. Ayrıca Rus velet dövmeleleri hiç iç açıcı değil. Gerçekten üstümü aramak isteyen bir gardiyan değil mi? Beni konuşmaya zorlamak, sorgulamak, işkence etmek gibi şeyler... Tanrım.

"Eee?" diye ısrar ettim, biraz endişeyle.

"Yolcu arkada. Misafir her zaman arkada. Kadınları hep arkaya alırım'.

"Bu şekilde ifade edersek, oldukça muğlak bir ifade olur. Her neyse, ben de sık sık erkekleri arkaya alırım, ama sakıncası önde seyahat etmeyi tercih ederim." Tekrar rahatladım, ama onu bir an olsun bırakmadım. Göz ucuyla onu izliyorum, o da aynısını yapıyor. Aramızdaki fark şu: Ben burada yanlış kişiyim, o ise doğru kişi, doğru rolde, olması gereken yerde, yani haklı,

ve belki de görevi, patronları isterse beni eşek sudan gelinceye kadar dövmektir.

Bu muhteşem!

Bıyıklı adamın şaka yapmadığını ve kapıdan saraya kadar olan yolculuğun gerçekten uzun olduğunu anladım. Elbisemin terden ıslanmış kumaşını ve bitkin saçlarımı göstermeden meşhur Güney Kapısı'na ulaşamazdım. Rus'a sarılırdım.

"Adınız nedir?" Neredeyse hiçbir şey söylemiyorum, çünkü beyefendi bana cevap vermiyor. Sanki kim olursam olayım, ne olursa olsun, onun için her zaman bir içine hapsedilmiş küçük bir böcek olacağımı açıkça belirtmek istiyormuş gibi, bana karşı belli bir çekingenliği saklı tutuyor. Kristal, konum göz önüne alındığında.

"Ben Yvonne," diyorum daha çok kendime. "Y...vonne," diye tekrarlıyorum.

"Biliyorum".

"Bilirsin, güzel. Oh, Tanrım!"

Parmak uçlarımı cama, alnıma ve burnumun ucuna yerleştiriyorum. Klimadan yayılan serinliği dağıtmamak için camı indirmeye cesaret edemiyorum. Gözlerimin önünde fiskiyeler, beyaz mermer heykellerle süslü görkemli bahçeler ve muhteşem labirentlerden oluşan inanılmaz bir manzara beliriyor. Bir çitin üzerinde gezinen bir aygırın siyah yelesine gözüm takılıyor ve aşağı yukarı yirmi metre karelik bir stüdyo dairede yaşadığım için ne kadar geniş bir alana sahip olduğunu düşünerek ona imreniyorum. Toynaklarının bakımlı çimenlerin üzerinde gezinmesini, özgürlüğünü, böylesine sofistike bir yerdeki vahşiliğini derinden kıskanıyorum. Bir yanımda bu örnekten ilham almam gerektiğini düşünüyor ama sonra... Ah canım! Tek bir kule değil, o kadar çok kule var ki oturduğum yerden sayamıyorum.

"Hiç Château Leclerc' gittiniz mi?"

Ağzım bir karışık açık kalıyor ve tek bir *hayır* bile diyemiyorum. Kafam yavaşça reddediyor ama şoförün cevabı gayet iyi anladığını biliyorum.

"Bu... inanılmaz". *Bentley*, arabanın adı bu, çünkü marka adı her yerinde yazıyor. İçinde seyahat ettiğimiz güzel araba çılgın bir merdivenin önünde duruyor. 'Vay canına, Versailles'da gibiyiz'.

"Per *puoco*, prima Leclerc non ha vinto Versailles

con una
scuommessa'.

"Gerçekten mi?" Kokpitin dışındaki uşak yavaş ve zarif adımlarla merdivenlerden inerken şaşkınlıkla ona dönüyorum.

"Ancak daha sonra başka bir şey kazandım.

"Ne?"

"A *duonna*".

"Bir kale kazanmayı tercih ederdim."

"Aile geçmişi öyle diyor.

"Umarım bu konuyu derinlemesine inceleme şansım olur. Bu çok büyüleyici".

Adamın eldivenli eli kapıyı açmak için uzanıyor.

"Teşekkürler Bay Rus, beni güneş altında kilometrelerce yol gitmekten ve terlemekten kurtardınız". Arabadan iniyorum ve topuğumu kaldırım taşlarına koyar koymaz son bir kez daha soruluyorum.

"İşemeye kalkarsanız Bay Leclerc, çok çok uzaklara tek yönlü bir yolculuk yapmak zorunda kalırsınız".

Yüksek sesle yutkunuyorum ve bacaklarımı titreten ani endişeyi gizlemeye çalışarak aceleyle uzaklaşıyorum.

Bu bir tehdit miydi?

"*Matmazel*". Kâhyanın reveransı kendimi önemli hissetmeme oluyor, öyle ki görgü kuralları ya da adabı muaşeret, her neyse, karşılık vermem uygun görünüyor. Dizlerimi büküyorum ve bir prenses elbisesi tutuyormuş gibi yapıyorum.

"*Mösyö*".

"Beni takip edin.

İyi giyimli beyefendinin hemen arkasında kalmaya çalışarak basamakları çıkıyorum. Eve döndüğümde kaydetmek ve anlatmak üzere mümkün olduğunca çok görüntü yakalamak için etrafa bakıyorum.

Beni binanın büyük salonuna götüren adam diğerlerinin yaptığı gibi benimle konuşmuyor. Oldukça güvensiz görünüyor ya da belki de sadece işini çok iyi yaptığı için bu kadar mesafeli davranıyor.

Ona soracak bir sürü sorum olacaktı ama sadece nefes alıyorum ve gözlerimi mermer duvarlara yapıştırılmış resimlerde resmedilen karakterlerin isimlerini taşıyan plakette gezdiriyorum. Resimlerin arasında Bay Romaric Aquarius Leclerc'i arıyorum ama çok eski tarihli portreler oldukları açık.

Doğam beni bu garip sessizliği bozmaya zorluyor ama dilimi ısırması ve ilgimi dizginlemeyi başarıyorum.

"Hedefimize ulaştık," diye bilgilendirildim ve bunun sonucunda sorgulayan gözlerinin hedefi oldum.

"Teşekkür ederim." Kilitli büyük kapıya doğru ilerliyorum, belki de kapıyı açması gerekenin o olduğunu çok geç hatırlıyorum. Utanç içinde geri çekiliyorum ve bir başka buz gibi bakışa maruz kalıyorum.

Kendimi gözlem altında hissediyorum ve henüz hanedanın dikkatini çekmiş değilim. Şimdiden endişelenmeye başlarsam, bu imkansız hale gelir.

Ve sen hala onun dikkatini çekemedin. Seni gördüğünde neler olacağını bir düşün.

'Bunu sunmadan önce aklınızda bulundurmanız gereken bazı uyarılar var'.

"Anlat bana."

"Kalenin içinde fotoğraf çekmeniz yasaktır".

"Bu bir sorun değil. Cep telefonum ölmek üzere ve istesem bile berbat fotoğraflar çeker."

'Hanedan üyelerinin rızaları olmadan fotoğraflarının çekilmesi kesinlikle yasaktır'.

"Anlıyorum".

"Özellikle Bay Leclerc'e".

"Bay Romaric Aqua'nın fotoğrafını çekmeye asla cesaret edemem..."

"O değil."

"Oh." Patriği kastettiğini düşünmüştüm. "Herhalde Sayın Başkan'ı kastediyorsunuz, tek ve biricik olanı."

"Aynen öyle. Kaledeki her şey ona karşı sorumludur."

'Hiç şüphem yoktu. O bir yıldız'.

Uşak kaşlarını kaldırıyor ve aptalca şakalarına gülümsemiyor.

"Şimdi sizi anons edeceğim. Girmeden önce iznimi bekleyin." Dönüyor ve altın düğmeleri tutuyor.

"Bekle!" Omuzları kıvrılıyor, zaten bir bıkkınlık halini ima ediyor. Yorgun olduğumu biliyorum, ama bu şekilde bana bunu belirtmek haksızlık gibi görünüyor. 'Onlarla yüzleşmeden önce bana birkaç ipucu ver. Eğilmeli miyim? Bazıları ayağa kalktığında ben de ayağa kalkmalı mıyım? Kraliyet ailesinin huzurunda yapılan şeyleri mi yapmalıyım?' Gerçekten kastetmediğim pek çok aptalca şey söylüyorum, ama bu sadece benim gergin halimin birbirinden kopuk kelimeleri dikte etmesinden kaynaklanıyor.

"Hayır, *matmazel*. Eğer gerçekten tavsiye istiyorsanız, sadece sorulduğunda konuşun."

"Korkarım bunu garanti edemem. Ne yazık ki koca ağzım beynime tam olarak bağlı değil.

"Alabilir miyim?"

'Sen beni anons et, sen beni anons et'.

Onun gözünde sığ görünüyor olabilirim ama aslında korkuyorum. Böyle bir yerde, rızası olmadan fotoğrafı çekilemeyecek insanların önünde olmak herkesin harcı değil. Yani rıza meselesi her insan için geçerli olmalı, diyorum ama burada olması gerekenden daha ciddi görünüyor ve her durumda....

Rica ederim.

Kahretsin, beni çoktan tanıştırdı.

Korkularımın hanedanlıkla pek ilgisi olmadığını farkındayım. İçimde bir şey başka bir şeye doğru hareket ediyor.

Aslında bir tane daha.

Titriyorum ve korkuyorum. Dört gözle bekliyorum ve korkuyorum. Artık bundan zevk mi alıyorum yoksa beni düşüncelerimin kaynağına, yolculukta not aldıklarımın, tüm hatalarımın özeti olanlara geri mi götürüyor bilmiyorum.

Burada olmamalıydım.

Beni görmemeli. Ama

beni görmesini istiyorum.

Tanrım, benden daha deli biri var mı?

Topuklu ayakkabılarım cilalı mermer zeminde takırdıyor. Dar elbisem beni sürekli, zarif adımlar atmaya zorluyor. Kıyafet, sergilemek istediğim zarafeti destekliyor. Derin bir nefes alıyorum ve göğsümü dolduruyorum, zaten bol olan formuma, korsajın balenleri tarafından desteklenen daha fazla hacim kazandırıyorum. Dudaklarımı aralıyorum, saçlarımı omuzlarımın arkasında hareket ettirirken bile sofistike görünmeye çalışıyorum. Kaşlarımın uçlarını kavislendiriyorum, yüzüme daha ciddi bir ton verdiğimin farkındayım. Geniş salona doğru süzülerek ilerliyorum; salonda, bana sert bakışlarla bakan Fransa'nın en prestijli ailesinin üyelerini tanıyorum.

En düşmanca bakışlar kadınlardan geliyor. Chantal, Zöe ve Libra beni sanki düşmanmışım gibi inceliyor. Kim bilir belki de zaten bir şeyler biliyorlar ya da niyetleri beni yanlış yerde hissettirmek. Kız kardeşler benim için biliniyor, en azından itibarları var. Onlar ünlüler, dünya tarafından kıskanılıyorlar ve ayrıca hiçbirinin bir değmeyen benim tarafımdan da kıskanılıyorlar. Elbette Scorpio'yu biliyorum, çalma listelerimde her zaman

Diğer kardeşi, sarışın ve zarif olanı ise hiçbir yerde takip etme zevkine erişemedim. Koç hakkında bilgi almamak, onu incelememekle hata ettim, ama zaman o kadar kısıydı ki sonunda doğaçlamayı tercih ettim. Her neyse, kardeşler çok şüpheli görünüyorlar, sanki benden ve temsil ettiğimi düşündükleri şeyden uzak durmak için kendilerini zorlamak istiyorlar.

Ve bir de o var, ailenin gerçek reisi Taurus Leclerc, üç gün önce tabiri caizse konuşma zevkine eriştiğim tek kişi. Bana bilinmeyen bir numaradan soğuk bir mesaj gönderen ve diğer kardeşleriyle buluşmak için beni kalede beklediğini bildiren oydu. Romaric yok ve bu beni biraz üzüyor, çünkü bugün bu işin içinden çıkamayacağım ve bu hikâyeyi sonlandırmadan önce beni başka fırsatların beklediği anlamına . İş adamı hiçbir duygu hissetmiyor gibi görünüyor. Bu beni ne incitmeli ne de herhangi bir şekilde savunmasız bırakmalı ama yine de, kendimden emin görünmeye çalışmama rağmen, onun cazibesinden, karizmasından ve iletmediği tüm güvensizlikten muzdarip olduğumu hissediyorum.

Telaşla etrafıma bakıyorum ve orada olmadığını fark ediyorum. Şu anda hayal kırıklığı rahatlamadan daha mı güçlü bilmiyorum, ama kesinlikle onun yokluğu beni gerginliği kırmaya itiyor.

"İyi günler." Ses tonum alçak ve kibar. İyi çalışılmış pozum, işte verdiğim poza çok benziyor.

İlk öne çıkan tabii ki evin yıldızı oluyor ve sanki bana buradaki sorumluluğun kendisinde olduğunu bildirmek istercesine kardeşlerini arkasında bırakıp beni tepeden tırnağa süzüyor, vücudumda ipucu arıyor. Yaklaştığında, yeşil taşlı büyük bir yüzüğün göze çarptığı elini uzatıyor ve kalbim beklenmedik bir şekilde onun hareketiyle çılgınca atıyor.

"Kaleye hoş geldiniz," diye selamlıyor beni. Mavi gözleri, vücudumun şu anda geçit vermemesi gereken bölgelerinde beni çimdikleme yeteneğine sahip. "Kardeşlerim sizi tanımıyor, bu yüzden resmi tanıştırma ayrıcalığını size veriyorum."

"Tamam, peki." Kahretsin, avuçlarım terliyor. "Nereden başlasam?" diye gergin bir şekilde gülümsüyorum ve kızıl saçlı Leclerc bir kadeh şampanya tutarak homurdanıyor. En azından ben onun bunu içtiğini düşünüyorum. 'Benim için kolay değil, yani ben...!'

"Konuşmaktan korkma," diye beni cesaretlendiriyor Scorpio ve bana nazikçe gülümserken kalbim küt küt atıyor.

Pişman olmadan ve klişe ya da uygunsuz olabilecek çok fazla kelime sarf ederek ortalığı karıştırmadan önce, boşluğa bakıyorum, tüm gerginliğimi el çantamı tutan parmaklarıma döküyorum, derin bir nefes alıyorum ve tek bir nefeste şöyle diyorum: 'Benim adım Yvonne Eluard, bilmen gerekiyorsa ben bir Oğlak burcuyum ve... ve... ben senin kız kardeşinim.

"Ne?" Arkamdan duyuyorum.

Arkamı döndüğümde, sanırım orada bulunanlar arasında en çok şoke olan bendim, çünkü sanki ölümü görmüş gibi bana bakan bir çift masmavi gözle karşı karşıya kaldım.

O gözler.

Korktuğum ve tekrar görmeyi arzuladıklarım. Son birkaç gecedir rüyalarımın girenler. Kapatmak istediklerim.

Ve görünüşe göre ışıklarını da ellerinden alabildim.

On gün önce.
24 Temmuz

Hayatımda beni ciddi anlamda korkutan çok az olay oldu. Annemin beni reddetmesi, henüz on dört yaşındayken Akrep'in babası olma şüphesi, Terazi'nin kaçırılması, Zöe'nin araba kazası ve şimdi de en büyük korkularım listesine Venüs'ün doğumunu eklemekten edemiyorum.

Sonunda oturmuş olmama rağmen bacaklarım kasılmaya devam ediyor. Leclerc formasının şortu, terli sırtıma yapışan yeşil polyester forma, bitkin saçlarım, vücudumdan dört kilo eksilmiş ve beş yaş gençleşmiş halimle kaslarım gergin. Bakışlarımı, hastanenin bu travmatik olay için özel olarak hazırladığım bölümünde, Venüs'ün yattığı büyük boy yatağa odaklıyorum.

Çünkü evet, sevdiğim kadını çarşafaların arasında kıvranırken, sanki vücudunda bir şeytan varmış gibi küfürler savururken, gözleri yuvalarından fırlamış ve gözyaşları akarken görmek benim için bir dramdı. İlk defa kendimi gezegendeki en işe yaramaz varlık gibi hissettim. Her zaman her şeyin kontrolünü elinde tutan ben. Ben, her zaman sevgimi korumuş olan ben. Kendimi defalarca feda eden, zorunda olmadığım zamanlarda bile kendimi harcayan ben. Ben, gücü her yere, hatta aya bile ulaşan bir adam, yeter ki istesin.

Çaresizdim, yaşam mucizesi karşısında hareketsizdim, Venüs'ün en ufak bir acı hissetmesini bile engelleyemiyordum. Bana yüce diyorlar... Ama gerçek şu ki, hiç kimse, gerçek olan Tanrı bile, bir canlının doğduğu anı yönetme yeteneğine sahip olamaz.

Elimde olsa onun yerine geçeceğimi itiraf edecek gücüm bile yok. Hayır, buna inanmak ikiyüzlülüktür, çünkü açıklayamadığınız, en ufak bir şekilde özdeşleşemediğiniz bir şey varsa, o da kesinlikle doğumdur.

Ve bana evrendeki en büyük hediyeği verdikten sonra hak ettiği dinlenmenin tadını çıkaran altın saçlı savaşçıyı dünden daha çok seviyorum.

Şampanya rengi ipek bir çarşafa güzelce sarılmış kızımız kollarımda yatarken beni izliyor. Gözleri merakla açık, hala doğru yerde olup olmadığından emin değil.

"Her zaman evinde hissetmeni sağlayacağım," diye mırıldanıyorum. "Burası," diyorum onu hafifçe sallayarak, "her zaman senin evin olacak." O beni anlayamıyor ama ben içten içe, şu andan itibaren onun kalesinin tüm duvarlarının ben olduğumun farkındayım.

Ellerim, sıcaklığım, bugünden itibaren benimle ilgili her şey ona ait.

Bir zamanlar, önemli olmasına rağmen, geldiğim kökenlerin bana ait olduğunu hissetmiyordum. Kaybolmuştum. Sonra Venüs beni buldu.

Tatlı saygısızlığıyla beni kelimenin tam anlamıyla kendimden çaldı. Beni aldı ve en iyi yanlarımı aldı, en kötü yanlarımı bile sakladı. Şu anda, iyisiyle kötüsüyle, olduğum her şeyin toplamının çoğaldığını fark ediyorum. Hayat denklemi, iki insanın birleşmesi, *ben* artı *o*, sadece tek bir çözüm üretti: kızımız.

Gıcırtilı sırtışı Venüs'ün bacaklarını hareket ettirir ve uyanmaya başlar.

"Şşşt," diye dudaklarımı kıvırıyorum, zaman geçtikçe kızımın gözlerinin renklerinin giderek açıldığını ve bana ait olan tonları gösterdiğini fark ediyorum. Venüs'ümünkine benzer benekler gösterdikçe daha da güzelleşmeye başlıyorlar. "Gürültü yapmayalım, annemin dinlenmeye ihtiyacı var. Bunu hak ediyor, değil mi? Zor bir iş yaptı." Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve o da aynısını yapıyor.

Venüs hamileyken karnıyla sohbet ederdim, çünkü sözlerimizin yaratığımızı ulaşacağı söylenmişti. Şimdi beni tanıyor gibi, sanki her zaman kollarımda dinlenmiş ve ona bizimle hayatının ne kadar harika olacağını söyleyen o sesi hatırlamış gibi. "Annen gerçekten çok iyiydi. Bana hakaret etmedi, yani... hıncını benden çıkarmadı. Ve buna hakkı vardı, parmağımı bile oynatmıyordum. Her şeyi yapabilen ben. Bu normal mi? Belki fark etmedin, kendini dünyaya duyurmakla meşguldün. Ama o, ah, annen... Bir an bana baktı ve 'bir daha asla' ya da daha kötüsü 'senden nefret ediyorum' diye bağırarak istediğinden korktum. Bilirsiniz, o anlarda bırakın bir kadını, bir erkeğin bile aklından çok şey geçer. Ve sonra dışarı çıkamadın. Kendini aranan biri yaptın. Zaten ilk andan itibaren kaprisli ve ulaşılmaz. İleride de böyle olmaya devam edersen, belki arada bir rahatlayabilir ve gözlerimi senden ayırabilirim. Her zaman böyle olman iyi bir şey: ulaşılmaz.

Küçük aşkım kahkahaya benzer bir ses çıkarıyor gibi görünüyor.

Beni komik buluyor musun?

Şaka yaptığımı mı

düşünüyorsun? Hiç de değil.

Onu biraz kucaklıyorum, çok nazikçe. Dudaklarım doğal bir şekilde kıpırdıyor ve sanki ona görevimi yerine getiriyormuşum gibi gerçekleri anlatmaya devam ediyorum. Ne de olsa bu onun hayat hikayesi.

"Doktorlar birbirlerine tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Venüs'üm bana yalvarıyordu, sanki seni ellerimle çıkarmam için bana yalvarıyordu. Bize ulaşman biraz zaman aldı. Beklemeye alışık olmayan benim için çok uzun,' diye iç geçiriyorum, komplikasyonları gizlemeye çalışıyor gibi görünen ebeleri hatırlayarak.

Venüs bakışlarıyla beni arıyor, güvence talep ediyordu ve kaderin bize neler hazırladığını bilmediğim için her an çökebileceğimi hissediyordum. O zaman, bugün bile hayatın bana neden bu kadar mutluluk verdiğini açıklayamayan bana. Beni ayakta tutan tek şey ona karşı hissettiklerimdi. Aşkıma sarıldım, bir katkıda bulunamadığım, profesyonel becerilere sahip olmadığım için kendimi suçladım ve futbol takımı kıyafetimle ona doğru yürüdüm, büyük boy yatağa oturdum, onu arkadan sıktım ve dudaklarımı kafasına yapıştırdım, tırnaklarını kollarıma nasıl batırdığını hissettim.

"Onu bize getir, bunu yapabilirsin, aşkım," diye onu cesaretlendirdim, bunun yerine dünyaya bir kız çocuğunun geleceğini bilmiyordum.

"Hayır, yapamam. Yapamam."

"Sen bir kadınsın ve bu nedenle her şeyi yapabilirsin." Saçlarını omuzlarının arkasına attım ve zihnimde ondan af diledim. Onun kadar güçlü olamadığım için, acısını üstlenemediğim için, ona yardım edemediğim için beni affetmesini. Çünkü gerçek şu ki, hayatınızın aşkı size bir çocuk vermek üzereyken hiçbir şey yapamazsınız. İşte, söyledim. İşe yaramazsınız ve yapabileceğiniz tek şey, sevdiğiniz kişiyi hissetmemesi imkansız bir acıdan korumaya yarayan zırhı dövmektir. "Son bir çaba göster Venüs, hadi! Cesaret, aşkım!"

Ona vuran binlercesinin arasında bir çekiç olmak için ısrar etmek zorunda kaldım. Odadaki doktorların bakışları hiç de güven verici değildi, çünkü hiçbir şey hissetmiyorduk. Oğlumuz ağlamıyordu, gelmiyordu. Odada sadece Venüs'ün boğuk çığlıklarını duyabiliyorduk.

Tanrı'ya dua etmedim, çünkü o anda ona kızgındım, çünkü kadının acı içinde doğum yapmasına karar vermişti. Düşünceli bir seçim o zaman. Ne için o zaman? Kimin günahları için? Dünyanın mı? Venüs'üm asla başkalarının günahlarının bedelini ödemek zorunda kalmamalıydı. Diğerleri kim? Ben sadece onun kim olduğunu biliyorum ve dualarımı sadece ona yapıyorum, başka hiç kimseye, en yüce olana bile değil.

Bu yüzden kendimden başka kimseye başvurmadım. Hâlâ sahip olduğumu hissettiğim bir parça güç. Bu yüzden yüzünü okşadım. Güzel savaşçım parmaklarımın arasında titriyordu ve içimdeki kasırga gittikçe yükseliyordu. Her şeyi parçalamak istedim.

Yanağını okşayarak yüzünü kendime doğru çektim. Arkasına uzandım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

"Son bir itiş, sevgilim. Son bir kez. Sana yardım edeceğim. Isır beni. Tırmala beni.

Bana sarılın. Cesaret, aşk'.

Ve o, asla unutamayacağım abartılı bir çığlıktan sonra, harfiyen yerine getirdi.

Ağzıma yapıştı.

Kanamama neden olan ısırığı alarak ona verdim.

Bana bir anı olarak iz bırakana kadar tırnaklarını batırdığı tenimi ona verdim. Ve belki de ruhumun bir parçasını ona aktardım, çünkü tam da benimle bu kadar kaynaştığı anda, saçlarını ensesinin arkasından kavradığım ve onu ağzını tekrar tekrar bana kenetlemeye davet ettiğim anda, bir savaş çığlığı gibi çıkan son bir *seni seviyorum* mırıldandığım anda, kızımızın çığlığını duyduk.

Venüs göğsüme düştü. Bitkin bir haldeyken beklenmedik gergin bir attı. Bir dakika içinde savaşın ganimetleri kollarımızdaydı ve o anda tüm hayatınızı kollarınızda tuttuğunuz andan daha büyük bir şey olmadığını ve asla olmayacağını fark ettim.

Kızımızı korurken Venüs'ümü kucakladım ve küçük olan da kalplerimizi çaldı, onları minik parmaklarıyla sardı.

"İşte böyle oldu," diye bitiriyorum sözümü. "Bir daha asla ateşten ya da herhangi bir ağrıdan şikâyet edemeyeceğim, çünkü bundan sonra annenin bugün yaptıklarının başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını kesin olarak bileceğim."

"Bunu aklında tut, Toro."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, konuşmamıza kulak misafiri olmuş, şimdi eskisinden daha az yorgun ve inanılmaz derecede çekici görünüyor.

"Baba-kız konuşuyorduk, burnunu ." Kanepeden kalkıp ona katıldım.

Tanrım, yaşadıklarından sonra nasıl bu kadar güzel olabiliyor?

Hayatımızdaki kadınları olağanüstü olarak görmemizi sağlayan, sevenlerin gözlerinde yaşayan aşk mıdır?

Hayır, öyle değil. Venüs her zaman muhteşem olmuştur. Tıpkı benim şimdi her ikisiyle de işaretlendiğim gibi, o da güzellikle işaretlenmiştir.

Kendimi yatağın üzerinde rahat ettirdim, şaşırtıcı olmayan bir şekilde oldukça büyük bir yatak getirttim. Onlarla yatmak istediğimden değil ama mümkün olduğunca çok anı paylaşmak ve her şeyden önce rahat olmalarını istiyordum.

"Leclerc üniformanı hâlâ üzerinde taşıdığına inanamıyorum," diye kahkaha atıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Gerçekten de tavana kadar.

Bacaklarımı, dizlerinin üstüne kadar uzanan ipek bluzunun örttüğü çıplak, mükemmel bacaklarına yaklaştırdım.

Venüs minderleri arkamıza diziıyor ve o yerini bulur bulmaz, az önce sevgi piramidindeki yerimi elimden alan kişiyi kollarına bırakıyorum.

'Dışarıda tüm hanedan odamızı istila etmeye hazır'.

"Herkes burada mı?" diye soruyor şaşkınlıkla. Neye şaşırırsın ki? Hepsi onu seviyor.

"Boğa ve Venüs'ün kızı her gün doğmuyor. Bu büyük bir olay".

Bacaklarını açarak küçüğümüz için bir tür beşik oluşturdu. Onu tam oraya yatırıyor, dizleriyle çevreliyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Tutku, aşk, derin bir iyilik, tam bir adanmışlık. Parmaklarımı uzatıp saçlarını okşarken hissettiğim tek şey bu.

Hayatımızın her günü dünyayı parçalayıp ona verme isteğiyle içimi titreten nadir bir nezaketle, parlayan gözlerle bana bakıyor.

"Seni çok seviyorum Venüs. Ve sana başka nasıl göstereceğimi bilmiyorum. Ama bulacağım. Bulacağım, tamam mı?"

Dokunuşlarımı kesiyor ve elimin arkasını okşuyor. Sık sık yaptığı gibi, yanağını avucumdan ayırıp dudaklarını avucumun üzerine bırakıyor ve öpücüğünü konduruyor. Hepsi benim için.

Küçük kız heyecandan küçük bir çığlık atıyor. Onu bu kadar sakın görmek inanılmaz. Chanel tulumunu giydirdiklerinden beri ağlamamıştı.

"Taurus, beni ne kadar sevdiğini tekrar kanıtlamana gerek yok. Bunu biliyorum. Hissedebiliyorum. O kadar uzun zamandır içimde yaşıyorsun ki artık senden kurtulamıyorum."

"Şaka yapacak gücün var mı? Etkilendim. Görünüşe göre seni hiçbir şey kıramıyor. Her neyse, benden kurtulman gerekiyorsa...".

"Asla!" Hafif, zarif ve çok kısa bir öpücük çeneme çarpıyor. "Bugünün benim için olduğu kadar senin için de zor olduğunu biliyorum."

"Hayır," alnımı onunkine yaslıyorum, "senin hissettiklerin benim hissettiklerimin yanından bile geçmiyor."

"Bu farklı, ama seni tanıyorum. Seni daha önce gördüm. Sırf konuşmuyorlar diye kadın doktorları dövmek istedin. Eğer erkek olsalardı belki de onlara el kaldırırdın."

"Elbette. Herhangi bir komplikasyon olduğunu söylemeye cesaret edemediklerini sanıyordum."

"Her zaman her şeyi yapan kişi olamayacağını kabul etmelisin. Benim için doğum yapabileceğini mi düşündün?"

"Kahretsin, ben bunu asla yapmazdım. Bunu kategorik olarak reddediyorum." Venüs gülüyor ve ben onu daha da çok seviyorum, çünkü aramızda nefes alıp veren *neşeyi* bana verebilmek için kendini fiziksel olarak bin parçaya böldükten sonra gülümsüyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Rica ederim. Ve kapağa sarılı hediyeden bahsettiğimi çok iyi biliyor. "Yani... cinsiyetini asla bilmek istemedik, bu yüzden şu soru ortaya çıkıyor: kız olduğu için mutlu musunuz?"

Halihazırda iki çocuğum olmasına rağmen bir erkek çocuk isteme arzumu hiçbir zaman gizlemedim. Küçük kızları sevmediğimden değil, tam tersine. Kuşku larım bunun da ötesindeydi. Venüs'ün hamileliği sırasında, varsayımsal kızımın on altı yaşında olacağını tahmin ediyordum. Ona on sekiz, yirmi, otuz, kısacası... Onu sürekli tehlikede gördüm, kendimi sürekli endişeli hayal ettim. Delireceğimden emindim ve belki de delireceğim, muhtemelen, ama şimdi ona baktığımda artık hiçbir şey umurumda değil, çünkü gördüğüm sadece Venüs, o ve ben. Asla dağılmayacak bir üçlü.

"Evet, aşkım. Tarif edemeyeceğim kadar mutluyum."

Ve onun sayısız gülümsemesi kalbimi sıkıştırıyor. Kızımızı kucağına alışını ve bedenimi yeni bir beşik haline getirişini izliyorum. Küçük büyük aşkımızı tutarken onu arkadan sarıyorum. Dudaklarım boynuna yapışmış, gözlerim de annesinin parmağını sıkkan yaratığımızın gözlerinde. Bu doğal dolaşıklık içinde kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum.

"Buna bir isim vermeliyiz."

"Siz karar verin. Bunu ona borçluyum, onca çabasından sonra en azından bunu yapabilirim. "Alternatifleri hatırlıyor musun?"

"Hepsini hatırlıyorum ama adını ne koyacağım konusunda hiç şüphem yok."

"İlk telaffuz etme onuru size ait".

"Aslan burcunda doğdu, bu yüzden adı Leonis olacak. Leonis Leclerc, Taurus Leclerc'in üçüncü kızı. İki oğlum Akrep ve Maxime'in varlığını her zaman kabul etmesini takdir ederek onu daha sıkı sıkıyorum."

"Beğendin mi?"

"Leo çok erkeksi olurdu," diye gözlemledim, "Leonis, Latince'de kulağa hoş geliyor. Belki de *i* harfine vurgu yaparak telaffuz etmeliyiz, Fransız tarzı. Kulağa daha tatlı geliyor. Her neyse, bu ismi sevdim ve ailemin geleneğini devam ettiren bir isim seçmiş olmana da bayıldım."

"Sağlıklı geleneklere önem verdiğinizi biliyorum."

"Gerek yoktu."

"Burçların bu geleneğini seviyorum. Böylece herkes Leonis'in Boğa burcunun kızı olduğunu bilecek. Bu çok güçlü ve açık bir özellik".

"Haklısınız. Bunu bilmeleri iyi oldu, çünkü hiç kimsenin ona zarar vermesine izin verilmemeli."

"Sizden ona karşı aşırıya kaçmamanızı ve onun özgür ve kaygısız bir hayat yaşamasını sağlayacağınıza dair bana söz vermenizi istiyorum."

"Kesinlikle hayır," diye karşılık veriyorum inançla.

"Tüm koğuşun kapalı olduğunu ve sadece kadın hemşireler, ebeler ve doktorlar tarafından idare edildiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Omzunda bir kahkahayı bastırıyorum. "Ne olmuş yani? Sorun nedir?"

"Onunla böyle olmayacaksın. Ona bu halini vermeyeceksin."

"Tabii ki hayır Venüs, daha kötü olacağım. Bu tür şeyleri tartışmayalım, kızımızı nasıl eğiteceğimiz konusunda anlaşacağımız bir sözleşme hazırlatacağım."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Bu noktada oynayabileceğimi düşünüyor musunuz? Hayır, hiç şaka yapmıyorum".

Yaptığı yüz ifadesi yüzünden gülecek gibi oluyorum ama kendimi tutuyorum.

"Şimdi kız kardeşimi görmeme izin ver." Kapı açıldı ve Scorpio içeri girerek beni bu özel günü mahvetmekten başka bir işe yaramayacak olası bir tartışmadan kurtardı.

"Sesini alçalt," diye uyarıyorum onu, "konsolunun arkasında diskoya gitmiyorsun."

"Gergin miyiz? Doğum yapmış gibi değilsin baba." Scorpio kendini yatağa atıyor ve beni bu kadar büyük bir sipariş verdiğime pişman ediyor. Venüs'ün yanına koşuyor ve *kız kardeşiyle* tanışmaya hazırlanıyor... Tanrı aşkına.

Tepkisini gözlemlemek için duraksıyorum, ne hissettiğini, aklından neler geçtiğini anlamaya çalışıyorum. Artık bilinçli bir baba olduğumu, kızımın dünyaya geldiği ilk andan itibaren öyle olduğumu bildiğim için ilişkimizin nasıl gelişeceğini merak ettiğini hayal ediyorum. Umarım hiçbir zaman kıyaslama yapmaz, benim için bir kardeş olduğu ve birkaç yıl dışında asla bir oğul olmadığı çocukluğunu hatırlar.

Hafifçe gülümsediğini görüyorum. Yüz hatları gergin, kirpikleri sürekli bir tekrar içinde çırpınıyor. Burnunu çekiyor ve dudaklarıyla gergin bir ses çıkartıyor, muhtemelen beklemediği bir duyguyu bastırmak istiyor.

"Vay canına, gerçekten çok güzel olmuş," diyerek parmağını uzatıp kızın yanağını okşadı. "Bu çok güzel, Venüs. Tebrik ederim."

"Teşekkürler Akrep," diye öksürüyorum. "Yine de ben olsam oraya birkaç gen de koyardım."

"Eğer kesin konuşmak gerekirse, onda benim de birkaç kromozom parçacığım var."

"Al şunu," diyor Venüs ve yavaşça kollarına bırakıyor. Benim aksime, üstünü değiştirmek için zamanı vardı ve artık Leclerc üniforması giymiyordu.

"Ona zarar vermekten korkuyorum." Korkusu beni şaşırtıyor, çünkü kuzeni Leya ile hiç endişe duymamıştı. Suskunluğuna ve utancına rağmen, şu anda onu dikkatle tutarken ve dikkatle izlerken iğrenç derecede tatlı. "Adı ne?"

Venüs ve ben koro halinde "*Leonis*," diye cevap veriyoruz.

"Ah, yani..." diye duraksıyor, "aile geleneğini sürdürüyorsun."

Oğlum bakışlarını indiriyor, benimkinden kaçmak ve küçük kız kardeşininkine odaklanmak istiyor, sanki böyle önemli bir anda bana karşı çıkma gücü için ona bakıyormuş gibi.

"Bu sadece bir isim, Scorpio," diye onu rahatlatıyorum. "On İki'nin çizgisini ilerletmeyeceksin, bunu zaten konuşmuştuk."

Sevinçle karışık öfkesini ya da tartışma arzusunu saklamayan cennet gözleri bana doğru kalkıyor. Çünkü o *her zaman* benimle tartışmak ister. Bu onun beni sevdiğini gösterme yoludur. Artık bununla yaşıyorum ve bunu kabul ediyorum.

"Yani bunu yapacak kişi o mu olacak?" diye ağzından kaçırır endişeyle. "Senin soyundaki ilk kişi o olduğu için mi? Eğer kız kardeşimin bir gün bir şekilde bu aptal soyu devam ettirmek zorunda kalacağını düşünüyorsanız..."

"Scorpio!", onu hemen durduruyorum. "Leonis dişi. Resmi olarak benim ilk çocuğum olmasına rağmen, on iki kez üremesi beklenmiyor."

"Tamam, iyi, çünkü buna izin vermezdim." Ve bakışlarını kendisine gülümsüyor gibi görünen kadına çevirir.

Venüs onun yüzünü okşar, ona güven verir. 'Baban seni her zaman koruyacaktır. Ve eğer şimdi oradaysan, seni asla unutmayacaktır. neyse, kızımızı şimdiden savunma şeklini seviyorum," diye coşkuyla karşılık veriyor. "Eminim onun en sevdiği burç şövalyelerinden biri olacaksın."

'Buna hiç şüphe yok. Ve minnettarlığımdan onu şımartacağım,' diye tehdit ediyor, bana bakarak.

"Onaylıyorum," diye yanıtladı yeni anne.

"Ve o despot babası tarafından kendisine yasaklanan her şeyi ona yaptıracığım," diye karşılık veriyor, açıkça zorbaya bakarak. Bazen bana inatla yüzleşmek isteyen bir çocuk gibi görünüyor.

Venüs beni engellemeye devam ediyor, sadece öfkelenmek için: 'Yine katılıyorum'.

Düşünüyorum da, çok geçmeden yatakta ona istediğimi yapmaya devam edebilirim. Hamilelik sırasında kaçınmam gereken şekillerde ona sahip olurum, böylece acı bir şekilde pişman olur ve gerektiği gibi azarlanır.

"Sen de imzalayacaksın," diye karar verdim, açıklama yapmadan ve yoldaşımdan karnıma bir darbe aldım.

"Ne?" diye bağırır Scorpio. "Neyi imzalamam gerekiyor?"

'Sizin şahsınız için özel maddeler ekleyeceğim'.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye Venüs'e döner.

"Kelimeler".

"Yapabilir misin?"

Ve oğlum Maxime'in kahverengi başının kapıdan içeri baktığını görür görmez kalbim paramparça oluyor.

"Gelin, gelin, bakın bize ne kadar güzel bir abla...şey, yeğen yapmışlar."

Muhtemelen kardeşlerim bizi bir süreliğine yalnız bırakmak niyetindeler, beni aylardır yapamadığım tek şeyi yapmaya itmek için.

Ailenin Oğlak burcu çocuğu dizlerini şiltenin üzerine koyuyor ve gözlerimin önünde ağır çekimde hareket eden resme doğru sürünüyor. Amcası olduğunu düşündüğü kız kardeşi Leonis'e yaklaşıyor ve onu okşuyor, onunla ancak on iki yaşında bir çocuğun konuşabileceği gibi konuşuyor.

"Ne kadar güzel bir kız. Gözleri bizimkiler gibi" diye not düşüyor.

Onlara bakmaya dayanamıyorum. Onlar benim tüm varlığım. Ve bazen hayat gerçek bir piç olabiliyor.

Ayağa kalkıp uzaklaşıyorum, hayal bile edemeyeceğim, çok tuhaf, çok yoğun, çok acı verici bir sahneye sırtımı dönüyorum.

Prezentabl olmayan kıyafetimi yansıtan Fransız penceresine doğru yürüyorum. Göğsümde, kalp tarafımda Leclerc rozeti, ortada T-Leclerc motorlarının sponsoru yazılı. Soyadım her yerde. Bir hatırlatma gibi.

Artık kaçamazsınız Boğa burcu.

Daha fazla erteleyemezsiniz.

Çocuklarım sevdiğim kadınla konuşuyor. Kalbim kendini soyutlamaya çalışıyor.

Çok fazla neşe, çok fazla sevgi, çok fazla korku.

Arkamı döndüğümde Maxime küçük Leonis'i kucağına almış, Leo'nun aşağı yukarı aynı isme sahip oldukları için onları kıskanacağını söylüyor.

Dudaklarımı yalıyorum, parmaklarımı dağınık saçlarımda gezdiriyorum. Göz kapaklarımı ovuyorum, nefes veriyorum, nefes alıyorum, nefes veriyorum. Bu görüntüden kaçıyorum ve cama bakmaya geri dönüyorum. Kısa bir süre sonra omzumda bir el hissediyorum.

"Onlara şimdi söyle, baba."

Yansımda en tartışmalı, korkutucu, karanlık yanlarımdan biri beliriyor. Teyzemden olan çocuğum. Kimsenin *benim* olduğunu asla kabul etmeyeceği oğlum. Bana ait olduğunu tüm dünyaya haykırmak isteyen çocuk. Benim gibi bir babaya sahip olduğu için ne kadar gurur duyduğunu söylediği için beni gururla dolduran çocuk.

"Söyle ona. Şimdi yap, Leonis oradayken. Ona kız kardeşimiz olduğunu söyle," diye fısıldarken, suç ortağı Venüs, Maxime'in konuşmamızı duymaması için yüksek sesle konuşuyor.

"Onlara senden bahsedemem, Akrep." Hayal kırıklığı, şenlikli bir güne düşen beklenmedik bir perde gibi yüzüne hücum eder. "O daha çok genç ve anlayamaz. Aile rollerini karıştırır ve ne yazık ki beni bir örnek olarak görebilir."

"Onu hafife alıyorsunuz. O olgun bir çocuk".

"O senin için sonsuza dek bir kardeş olacak, ama ona gerçeği söylersen, onun için bir amca olursun. Senin hakkında bir şey bilemez. Kimse bilemez."

Büyük oğlum yüzünü ovuşturuyor, belki de artık küçük kardeşlerinden birini kaybettiğine o kadar da ikna olmuş değil. Haklı olarak Maxime'in amcası olduğunu bildiğinde neler hissedebileceğini düşünüyor, oysa Maxime aslında bir kardeşti ve her zaman da öyle kalacak.

Tanrım, benim hayatım nasıl bir labirent? Beni çıkışa götürecek doğru haritayı nasıl oluşturabilirim?

"Ben sadece onu düşünüyorum baba. Zamanı geldi. Bilmek zorunda. Ve neden gerçeği öğrenmesini istediğimi biliyor musun?"

"Eminim bana söylemek için sabırsızlanıyorsundur."

"Senin oğlun olduğumu öğrendiğimde şok oldum, perişan oldum, üzuldüm ama senden geldiğimi öğrenince büyük bir rahatlama hissettim". Parmağını göğüs kafesime bastırıyor ve Eryk Novak'a kısa devre yaptırıyor. "Ve eminim o da aynı şeyi hissedecektir. *Senin* olduğu için mutlu olacak. Ona söyle, bunu yapmana yardım edeceğim. Ben senin yanıdayım."

Kalbimi şimdi görebilseydim, şeklini okşayan gözyaşlarına hayran kalırdım. Eğer çocuklarımdan birine aynı türden ıstırap vermekten kaçınabilseydim, bunu yapardım.

Ama şimdi başka bir şey yapmak zorundayım. O haklı. Zamanı geldi.

İkimiz de yatağa doğru dönüyoruz. Leonis ağlıyor, muhtemelen aç. Maxime safça ona Leclerc takımının marşını söylemeye başlıyor ve sakinleşiyor gibi görünüyor.

"Hoşuna gidiyor," diye bağıyor bize doğru, bir çift parlak göz parlatarak. Korktuğum, kapatmaya niyetli olmadığım, tuzlu damlalarla doldurmaya hakkım olmayan gözler.

"Tabii ki hoşuna gidiyor," diyerek Scorpio ona uzanıyor ve beni en sevdiğim görüntülere bakarken taş kesilmiş bir halde bırakıyor. Onlar, hep birlikte, bakışlarının altında nefes alıyorlar. "Ve şarkıyı söyleyen sen olduğun için seviyor," diye ekliyor ve beni yanında istediğini belirten bir baş hareketiyle beni harekete geçmeye davet ediyor.

Bu kıyafetin içinde kendimi çok gülünç hissediyorum. Kendimi, her zamanki tenimin içinde, her şeyi ve herkesi kişiliğimden, en savunmasız yanımdan, üçünün, daha doğrusu dördünün sadece var olarak parçalamayı başardığı yanımdan uzak tutmaya çalıştığımda giydiğim tenimin içinde hissetmiyorum.

Yavaşça ilerliyorum ve Leonis'in üzerine eğilmiş olan Maxime'in hemen arkasına oturuyorum. Baş hareket ederek burunların sürtünmesine neden oluyor. Burnunun ucu, Venüs'ün kollarında uyuklamaya başlayan küçük kız kardeşinin burnuna sürtünüyor.

O habersizken, Akrep, beni şaşırtarak, yüzyıllardır Oğlak'a ait olan siyah oniks yüzüğü kot pantolonunun cebinden çıkarıyor.

Böyle bir kasıttan rahatsız olarak daha da sertleşiyorum ve o da hiç uyarmadan bana fırlatıyor. Artık onu kaldırmaya zorlayacak vaktim kalmamıştı ki, küçük olan bana doğru döndü ve mutlu gözlerini benimkilere dikti.

Ya onu hayal kırıklığına uğrattıysam? Ya benden nefret ederse? Ya...?

"Taurus'un sana söyleyecek var," der pislik ona.

"sonraki şampiyona için Leo Messi'yi alalım mı?" diye bağıyor diğeri.

"Hayır, hayır Messi".

Can yeğemi arıyorum ve ona . Venüs'ün dolgun dudakları cesaret verici bir gülümsemeyle genişliyor.

O orada. Benimle birlikte. Leonis anlamaz ama o burada. Diğer sefil de orada, ilgili kişi de.

Başka eksik bir şey var mı? Benim.

Tabii ki, küçük bir şey.

"Şey...", diye duraksıyorum, biraz gizemli davranıyorum ve sahip olabileceğim güvensizliği gömüyorum. Yüzüğü görmesine izin vermemek için elimde tutuyorum ve kollarımı Venüs'e doğru uzatarak Leonis'i kabul etme arzumu ifade ediyorum.

Ufaklığı iyi tuttuğumda, Maxime refleks olarak bana yaklaşıyor, arkasındaki ikisi hiç yardımcı olmuyor, çünkü meleğim neredeyse hareket ediyor ve iblis beni kışkırtarak onu göğsüne bastırıyor.

"Seni çok beklettiğimin farkındayım," diyorum ona ve o, dirseklerini dizlerine dayamış, bacak bacak üstüne atmış, yaşadığı her anı kendine mal etmek istercesine beni izliyor. "Belki de bu gün beklemeye değerd." Dudaklarımdan sarkarken, siyah Oniks yüzüğü küçük kız kardeşinin küçük avucuna saklama fırsatını değerlendiriyorum.

"Biliyorsun, yapamayacağım şeyler var..."

"Sen neden bahsediyorsun, Taurus! Her şeyi nasıl yapacağını biliyorsun."

"Her zaman değil," diye tereddütle gülümsüyorum. "Benim için en zor olanları hangileri biliyor musun?"

"Senin için hiçbir şey imkânsız değildir.

"Yanılıyorsunuz. Sevdiğim insanlardan birinin acı çekmesini kabul etmem mümkün değil. Çocuklarıma zarar verebileceğim fikrini düşünmek bile imkânsız." Kaşlarını çatıyor ama devam etmeme izin veriyor. "Onları hayal kırıklığına uğratabileceğimi fark etmem imkânsız".

"Leonis hâlâ küçük, onu hayal kırıklığına uğratabamazsın. Eğer istersen, ona ben bakabilirim. Doğrudan benim soyumdan gelmese bile, onu yetiştirmene yardımcı olurum."

Dudaklarımdaki beklenmedik titremeye karşı koymak için çenemi kuvvetlice kasıyorum.

"Bu asil düşünce için teşekkür ederim Maxime, ama... Kahretsin, yapamıyorum. Beklenmedik bir şekilde, bana yardım etmek için son küçük kişi geliyor.

Bunu beklerdim. Kızım küçük elini açtı, parmaklarını genişçe açtı ve solgun, minik avucunda siyah oniks taşını tutan beyaz altın yüzüğü gösterdi.

Gözlerini şaşkınlıkla kocaman açıyor, önce yadigâra sonra bana bakıyor. Tekrar mücevhere ve tekrar bana.

"Sonunda!" diye haykırıyor. "O zaman bana vereceksin. Bu yüzden mi beni bu kadar beklettin?"

"Olabilir. Al bunu, henüz parmağına takabilecek durumda değil."

Akrep kelimenin tam anlamıyla yan yatıyor ve unutulmaz bir 24 Temmuz'un bu sayısız özel anının tek bir anını bile kaçırmamak için aramızda belirliyor.

Maxime yüzüğü kapıyor ve işaret parmağına geçiriyor.

Leonis'i daha iyi tutuyorum ve yüzüğü falanksına yerleştirmesine yardım ediyorum.

"Bak," diye açıklıyorum kısılcı sıkarak. "Buradan itibaren sıkılaştacak ve genişleyecek. *Seninle birlikte büyüyecek.*" Bana söylediklerini, Akrep'e geri ve bugün artık korkmadan tekrarladıklarımı başka bir çocuğuma anlatıyorum.

Gözlerimi Venüs'e çeviriyorum, o da küçük parlak bir damlacık sürüyor. Bu sefer işe yaramıyor, ben de başka tarafa bakıyorum.

"Sembollerin Onikiler'e teslim edilme hikayesini hatırlıyor musun?"

"Elbette," diye karşılık verir dalgın bir şekilde, koyu renkli taşa odaklanarak.

"Tarihsel olarak Oniks, savaşçıların kılıç ve kalkanlarına yerleştirilirdi. Bu bir savunma taşıdır." Scorpio bir homurtu ile onunla alay eder.

"Bu kadar teori, phew! Pratik yapmaya başlayalım mı?"

"Kes şunu!" diye onu uyarıyorum. "Devam et, Maxime."

'Siyah olduğu için negatif enerjiyi '.

"Kesinlikle ve iyi ile kötü arasında doğru dengeyi bulmak gerektiğini her zaman hatırlamanıza yardımcı olacaktır.

"Karanlık var olduğu için," diye ekliyor, "görmezden gelinmemeli, direnilmelidir. Eğer onun gerçek olmadığına inanmakta ısrar edersen, en savunmasız olduğun anda o hale gelecektir." Yine dişlerimi sıkıyorum, ona öğrettiğim kavramları aynen tekrarlamasının heyecanını bastırıyorum. "Öte yandan, ona gereken önemi verirsen, o zaman asla hazırlıksız yakalanmazsın, çünkü kendini karanlığa karşı nasıl savunacağını bilirsin." Ve parmaklarını sallayarak sembolünü gösterdi.

"İnanılmaz. Bu kadar çok şey öğrenmeyi beklemiyordum".

Kaşlarını kaldırarak bana baktı ve açık bir ifadeyle cevap verdi: 'Görünüşe göre bazen seni dinlemiyorum. *Öyle görünüyor.* Ama ben her şeyi duyuyorum'.

"Bunun teyidini alıyorum ve... Yadigarları kimin teslim edeceğini hatırlıyor musun?"

"Babalar".

Rahatsız edici bir doğallıkla bana bakışlarını yöneltmesi, kontrol edemediğim duygular tarafından tamamen saldırıya uğramış hissetmeme neden oluyor. Bence ebeveyn olmanın en olağanüstü yanlarından biri, bir çocuk gözlerinizin içine baktığında, rehberini sizde gördüğünde, hiçbir savunmanızın olmamasıdır. Çırılçıplaksınız. Tüm üst yapıdan tamamen sıyrılmışsınızdır. Kaçamazsınız; onların ruhlarına yerleşmişsinizdir. Siz onların hayatının köküsünüz. Filizlendikleri dalsınız. Ve ben kendimi her an yere düşebilecek lanet bir kütük gibi hissediyorum.

Eskiden çürümüş bir odundum, bugün onlar sayesinde kendimi yeniden yeşerebilecek bir meşe ağacı gibi hissediyorum.

"Yani...", yutkunuyorum. *Sadede* gel. "Eğer sana Onyx veren bensem....".

"Teknik olarak Leonis'ti".

"Daha önce, doğrudan sizin soyunuzdan gelmese bile, yine de onunla ilgileneceğinizi söylemiştiniz."

"Bunu yapabilirim, evet." Venüs'e döner ve ona şöyle der: 'Ben de sana söz veriyorum.

Hızlı bir okşama alıyor ve sonra benimle konuşmaya geri dönüyor.

Kalkmaya, hareket etmeye, damarlarımdaki kanın akışını hissetmeye ihtiyacım var. Ufaklığı annesinin kollarına bırakırken Akrep gözümü sıkıyor ve beni davet ediyor. Bugün bana güzel bir tuzak kurdu. Ama beni duyacak.

Şimdiye kadar karşılaştığım en karmaşık küçük çocuğa dönüyorum ve yatağın ayak ucunda oturarak saçlarını karıştırıyorum.

"Ya Leonis gerçekten senin soyundan geliyorsa?" Kaşlarını çatıldığını ve yüzüğü parmağında döndürmeye başladıldığını görüyorum.

"Ne anlamda?"

"Önce sen gelseydin.

"Ya da başka biri," diye araya girer Scorpio. Aldığı bakış onu susturur.

"Önce sen gelseydin," diye tekrarlıyorum, "sonra da o."

"Bu durumda kız kardeşim olmalı." Yüzümü kapatıyorum, traşlı sakalımı ovuyorum.

"Evet, Maxime. Eğer o senin kız kardeşin olsaydı, eğer Onyx sana baban tarafından verilmiş olsaydı, *gerçek* baban...".

"Benim babam Romaric," diye şaşkınlıkla telaffuz ediyor ve midem bulanmaya başlıyor. Max, Scorpio'nun şimdi benimkileri arayan gözlerine bakıyor. Önce şaka yapıyordu, şimdi ise her şey karmaşılaşıyor gibi görünüyor ve benden yardım istiyor. Bu belaya bulaştığı kişiden.

Oğluma yaklaşıyorum ve başını okşuyorum ama o... Tanrım... Benden kaçıyor.

"Benim babam Romaric," diyor yine . "On bir kardeşim daha var."

"Dinle..."

"Hayır!" Venüs'ün kollarında kızımız çığlık atmaya başlarken o yataktan kayar.

Onu takip ediyorum, kapıyı açmadan ve doğru kelimeleri duymadan gitmeden önce kapıyı hızla kapatıyorum.

Onu omuzlarından tutup sarsarak başını bana doğru kaldırmaya zorluyorum.

"Bir dakika beni dinleyin. Patronuyla, saçıyla konuşuyorum. Artık onun gözlerine sahip değilim. Artık yok - kahretsin! Bakışlarına girmeme izin vermesi için çenesini yukarı çekiyorum. Sonunda bana izin verdiğinde, göz kapakları kapalı kalıyor.

"Bana bak." Başıyla inkâr ediyor ve hatta kulaklarını tıkamaya başlıyor. Akrep'e bakıyorum, ondan yardım istiyorum ve hemen alıyorum.

"Ona bir şans ver, Maxime," der ona. "Açıklamasına izin ver.

Düşündüğümünden daha kötü karşılıyor.

"Romaric benim babam," diye tekrarlıyor.

"Onun yerine seni doğuranın ben olduğumu bilmek seni mutsuz eder miydi?"

Sonunda kirpikleri kalkıyor ve mavi gözleri parlak ve şaşkın bir şekilde bana doğru bakıyor.

"Doğduğumdan beri benimle alay ediyorsun".

"Hayır, öyle değil. Ben sadece senin biraz daha büyümeni bekledim. Artık küçük bir adamsın, hazırsın, sen..."

"Bana daha önce söyleseydiniz bile benim için sorun olmazdı. Her zaman sorun olmazdı," diyerek bizi şaşırtıyor. "Ama o bir kereydi, belki" diyerek ellerimi sıkıyor ve kapıyı açıyor. Dışarıda herkes bize doğru dönüyor.

"Maxime!" diye seslendim ve koridorun ortasında, artık amcası olan tüm kardeşlerinin önünde arkasını döndü.

Agresif bir şekilde ekliyor: 'Ancak artık bana uymuyor.

"Neden?!" On iki yaşındaki oğlumla ilk gerçek kavgamı, etrafımızdakileri düşünmeden, kendimi onun duygularından soyutlayarak ve mantığına, onu bu şekilde tepki vermeye iten şeye yaklaşmaya çalışarak yüksek sesle yapıyorum. "Bana neden sorun olmadığını söyle".

"Çünkü sen benim için her zaman bir baba gibiydin. Seni hep öyle gördüm. Böyle olmasını istedim. *Öyle olmasını diledim.* Ama değildin. Sen benim kardeşimdi. La

en çok güvendiğim kişiydin. Ve sen bana yalan söyledin" diye öfkeyle bağırıyor. 'Sen karar verdiğinde benim babam olmuyorsun. Daha önce öyleydin ve bana söylemedin. Şimdi, bunu kabul etmediğime karar veren kişi benim. Bugün sen benim babam değilsin. Yarın... Bilmiyorum.'

Başak'ı itiyor ve geniş koridorda çıkışa doğru aceleyle ilerliyor.

Onu takip edin.

"Tamam, bırakmayacağım."

"Onu şımartın. Ne isterse yap. Gerekirse bana karşı bile gel. Onu düşün."

". Onun peşinden koştuğunu görüyorum, içim tamamen donmuş gibi hissediyorum. Maxime'in sözleriyle hareketsiz kalmıştı.

"Torunumun doğduğu bugün bile," diye cıvıldıyor Chantal, elinde bir buket çiçekle, "yeni bir *Leclerchian* dramı yaşamak üzereyiz.

Diğerleri Venüs ve Leonis'in odasına girerken yanındaki Akrep, "Bunu atlatacaktır," diye fısıldıyor.

Başımı eğip kramponlarıma bakıyorum. Parçalanmış hissediyorum. Kurtarılamaz.

Yutkunuyorum ve derin bir nefes alıyorum. Sayfayı çeviriyorum. Kendim olmaya geri dönüyorum. Zihinsel olarak kendimi yeniden kadınlarıma adıyorum, boş koridora bakıyorum, bana sırtını dönen bir parçamı daha görüyorum.

"Dimitri'de üstümü değiştireyim."

"Her zamanki Taurus Leclerc'i geri getirmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Gittiğinden hiç şüphen oldu mu? Benimle işlerin nasıl yürüdüğünü görmüyor musun, Akrep? Planlama olmadığında ve durumun kontrolü sende olmadığında bu sonuçlar ortaya çıkar. Eğer zamanım olsaydı..."

"Baba, bir kez olsun kendini bırak ve olayları takip et," diye kaba bir şekilde sözümü kesti. "Baba olmak nasıl bir şey bilmiyorum ama böyle bir figürün çocuklarıyla birlikte büyüdüğünü hayal edebiliyorum. Siz sadece özel dikim takımlarınız, tertemiz ayakkabılarınız, dolu ajandanız ve kusursuz havanız değilsiniz. Siz sadece kontrol, güç ve mükemmellik değilsiniz. Sen aynı zamanda şusun,' diye beni işaret ediyor. "Sen lanet olası bir erkeksin. Sen zıtlıksın, duyarlılıksın, beklenmedik olansın... Bizimleyken finansa hükmeden Boğa burcu olamazsın. Bizimle sadece kendin olmalısın. Onunla birlikte büyüyeceksin, benimle ve Leonis'le birlikte büyüyeceksin. Ve büyümek hata yapmak, başarısız olmak, düşmek, acı çekmek anlamına gelir. *Yaşamak*. Yaşa, lanet olsun. Maxime açıklığa kavuşacak. Anlayacaktır. Elbette, o benden daha kötü karşıladı ama..."

Gergin, amansız bir kıkırdamayla çarpıldım ve bana deliymişim gibi baktı.

"Şimdi ne olacak?" diye kaşlarını çatıyor.

"Bir şeyler söyledin... Dedin ki... Tanrım!"

Ondan böyle bilgece cümleler duyduğuma inanamıyorum. Sanırım bana bir şey öğrettiğinin söylenmesine ihtiyacı yok, az önce bana bir ders verdiğini biliyor. Onu gömleğinden tutup çekiyorum ve o da nerede olduğumuzu düşünmeden bana sarılarak karşılık veriyor.

"Senin yanında yürümekten asla vazgeçmeyeceğim," diyor.

"Ve asla bir Boğa olmaktan vazgeçmeyeceğim."

Nefesimi ensesinde hissetmesin diye, kardeşim Maxime'i - düzeltiyorum, yeğenimi - yeğenimin yeni doğduğu hastanenin koridorları boyunca kovalıyorum, ona mesafemi koruyarak, sadece taciz edilmediği izlenimini vermek için. En azından, her zaman baba olduğuna inandığım adamın oğlu olmadığımı öğrenseydim bunu . Bekleme salonundaki insanların arasından sıyrılarak hızla ilerliyorum. On iki yaşında bir çocuğun asla hissetmemesi gereken bir öfkeyle panik çubuğunu ittiğini görüyorum ve gözümün önünden ayrılmasına izin vermemeye çalışarak dışarı çıkmasını bekliyorum. Onun yaşı, ailemde pek çok şeyi temsil ediyor. Çok fazla şeyi.

Bir gün çocuk olarak görülüyorsunuz, ertesi gün, on iki yaşına geldiğinizde, küçük bir adam oluyorsunuz, daha önce gizlenmiş bilgilere erişim kazanıyorsunuz ve aile biriminizi artık sadece güvenli bir yuva olarak değil, gerçekten büyük bir toplum olarak görmeyi öğreniyorsunuz. Ve bazen kaybolursunuz, çünkü hanedan kavramını her zaman anlayamazsınız. Torunum için bugün sadece aile yadigarının teslimi değil - parmağındaki oniks yüzüğün varlığından da anlayabildiğim gibi -, o gün tüm kökenleri aniden ağır bir sırt çantasına dolduruldu.

Birinin sembolü teslim edildiği anda, bir Leclerc'in kafasında bir şeyler tıklanır. Gerçek bir hanedan üyesi artık bir çocuk olmadığını, yetişkinlerin karmaşık dünyasına adım attığını bilir ve bu başlangıçta büyüleyici olsa da, kısa süre sonra onsuz yapmaktan memnuniyet duyacağı haline gelmeye başlar.

Babam bana sembolüm olan ve hiç çıkarmadığım mavi safir bileziği verdiğinde kendimi harika hissetmiştim. Ancak kısa bir süre sonra, büyümenin kaygısız yaşamak kadar ilginç olmadığını fark etmeye başladım.

Maxime'in böyle bir şeyi algılamasını asla istemem, bu yüzden onu Taurus istediği için takip etmiyorum, bunu yapıyorum çünkü

Omuzlarına yeni yüklenen aile sırt çantası.

Onu otoparka doğru hızlı adımlarla yürürken görüyorum. Güneş artık o kadar güçlü değil ama yaz sıcağı beni Prada *Lifestyle* güneş gözlüklerimi takmaya zorluyor. Sıcak tenime nefes aldirmek için tişörtümün yakasını silkeliyorum ve bir sigara çıkarıp onu uzaktan izlemek için duruyorum.

Sanki geldiği yerden kopamıyormuş gibi, kardeşlerinin arabalarının arasına sığındı. Chantal'ın Ferrari'sinin lastiklerine tekme atar, sonra bir başkasına, bir başkasına ve hırsızlık alarmı kaçınılmaz olarak çalar.

Bir duman bulutu üflüyorum ve ona yetişiyorum, arkadan onu şaşırtıyorum.

"Hıncını neden kız kardeşinin Kızıl saçlı kızından çıkarman gerektiğini anlamıyorum."

Arkasını döner dönmez, kendisine hiç yakışmayan öfkeli bir bakışla bana bakıyor.

"Çünkü o benim kız kardeşim değil," diye ağzından kaçırır.

"Ah, haklısın," diye muzip bir sırıtişla karşılık veriyorum ve Ferrari'nin alarminin gürültüsünü bastırmak için sesimi yükseltiyorum. 'O zaman sen de Aries'in Maserati'sini tekmelemelisin. Belki benimki boktan bir strateji ama en azından onun rahatlamasına yardımcı olmaya çalışıyorum.

"Nerede o?" Arkasını işaret ediyorum ve birlikte şerit değiştiriyoruz.

Kardeşimizin - yani *benim kardeşimin* - arabasına yaklaşırken Maxime kaputun üzerine tırmanıyor, ön cam sileceklerinden birini tutup sertçe çekiyor. Kıramıyor ama en azından hırsızlık önleme cihazı tetiklenmiyor.

"Novak'ın Aston Martin'ini yok etmeye ne dersin?"

Max yere atlar ve kaşlarını çatır. "Eryk bana yalan söylemedi, onun bu işle bir ilgisi yok."

Ve haklı, lanet olsun. Bir kereliğine de olsa, o palavracıya kızabilirdim ama bu durumda onun canı bağışlanmış olacak.

Yalancılar bizleriz, kardeşleri, onu yetiştirenler, onun bakış açısına göre onu korumayan, sadece gerçeği ondan saklayarak onunla alay eden insanlar.

"Scorpio'nun bisikleti nerede? Onu bin parçaya bölmek istiyorum."

Ona diğerlerinden daha çok kızıyor olmalısınız, çünkü oradaydı ve açıkça Toro ile birlikteydi.

"Sanırım Taurus ve Venüs'le birlikte bir helikopterle geldi".

Bakışlarını benimkilere dikeyor, ellerini kalçalarına koyuyor ve cennet gibi gözlerini sıkıyor.

"O zaman arabanı parçalayacağım. Nereye park ettin?" Benim boyumu geçip şeritlerde dolaşmaya başladı.

"Hey, Maxime! Bekle!" Sigaramdan son bir nefes çekiyorum ve bulduğum ilk sepetin üzerinde eziyorum. Koşmadan ona yetişemiyorum ve BMW 8 serisi üstü açık arabama zarar verebileceğinden ciddi ciddi korkmaya başlıyorum.

Elbette hemen buluyor ve öfkeli bir çıkışla ona uzanıyor, kaputu kapatmayı akıl edemediğim için içine atlıyor.

"Sakin ona dokunayım deme. Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Peki ya sen? Sen masum musun?" diye alay ediyor, ayakları beyaz deri koltuğun üzerinde.

Kan basıncım şimdiden düştü.

Hasta olacağım, bunu hissedebiliyorum.

"Çık dışarı, otur. Döşemeyi kirletme.

"Temizlik ve düzen konusunda manyak olan sensin..." şeytani bir sırıtışla koltukların üzerinde zıplamaya başlar. "Bakalım ne kadar dayanacaksın."

Hiç karşı koyamıyorum, lanet olsun.

Bir sıçrayışla yolcu koltuğuna geçiyor, sonra da arkaya atlıyor. En azından bir hastanedeyiz, kalp krizi geçirecek olsam hemen yardım alırdım, değil mi?

"Bebek gibi davranma ve dur." Ama sırtımı tekmelemeye başladı.

Siktir git!

Atış dışarı ve Anahtar itibaren cep e Basıyorum ve düğmeateşleme düğmesi, oturmak ve oturmak için onu çekmeye çalışmak.

Onu gömleğinden zıpkınlamayı başardım ama dizlerinin üzerine çöktü ve arkamdaki koltukların arkalığını yumruklamaya başladı.

Hırıltısını ve burnunu çekişini duydukça rahatlamasına izin verdim. Onu hiç böyle görmemiştim.

Maxime her zaman tatlı, kibar, itaatkar, dile ve görgü kurallarına duyarlı ve özenli bir çocuk olmuştur. Bugün gerçek doğası ortaya çıkıyor gibi görünüyor. Gerçekler onun kendini ortaya çıkarmasını sağlıyor, belki de Boğa'ya duyduğu saygı ve sevgiden dolayı sürekli gizlediği şeyleri ortaya çıkarıyor. Ağabeyimizi gururlandırmak için ne kadar güçlü bir arzu duyduğunu hepimiz sık sık fark ederdik. Ona karşı her zaman özel bir bağlılığı vardı,

Hatta ona baba diyordu. Peki neden şimdi böyle tepki veriyor? Ne yapabilirim ki? Ona ne yardım edebilirim?

Kıpırdanmayı bırakıyor ve zavallı, masum üstü açık arabamı sertçe dövüyor, sonra sırtını eğiyor ve başını ellerinin arasına gömüyor.

Derin derin nefes aldığını görüyor ve duyuyorum ve zihnimde onu sakinleştirecek doğru kelimeleri aramaya başlıyorum.

"Bunu kardeşlerinizin nesneleri ile almanız gerekmiyor".

"Onlar artık benim kardeşim değil".

Bu ifade beni utandırıyor. Güçlü, aşırı ama o kadar doğru ki karşı koyacak gücüm yok. Dikiz aynasına bakıyorum, aynı anda gömleğini bırakıyorum ve koltuğuma geri yerleşiyorum.

Gözlerimin yansımasıyla konuşuyorum ama aslında onun hareketlerini izliyorum.

"Şimdi bir de Leonis var. *Ve Akrep, şu anda Boğa ile birlikte sizi en çok hayal kırıklığına uğratan kişi*, sanırım, ama söylemeyeceğim. Bunu sana açıklayamam. Bu bana bağlı değil ve... Hayır, bu çok fazla olur. Ayrıca, biz sadece amca rolüne indirgendik. Hala akraba olarak kalıyoruz. Kan bağımız hala aynı."

Sırtı kambur duruyor, gömleğine güneşin yumuşak ışınları vuruyor ve ruh hali bastırılmış. Sıcak benim de fikirlerimi eritmeye başlamadan önce ona muhtemelen yanlış olan bir teklifte bulunuyorum ama Toro ona da karşı çıkarak kabul edebileceğimi söylediği için Maxime'e bakıyor ve onun huzurunu gözetiyorum.

Prada'ları burun septumuma bırakıyorum ve yüksek sesle şöyle diyorum: 'Bir şeyleri değiştirmek, başkalarının sana uyum sağlamasını istiyorsan, her zaman olduğun küçük lordu umursamadan gerçek doğanı empoze etmek istiyorsan, yapman gereken tek bir şey var.

Fikrim ona o kadar cazip geliyor ki kendini yukarı çekiyor, koltukların arasına tırmanıyor ve kendini yolcu koltuğuna atıyor.

Gösterişten uzak yaşayan bir ailenin huzurunu bozmaya hazır bir haydut gibi görünüyor.

Kolunu kapıya dayıyor ve sanki bir sigara bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Ateş et," diye kışkırttı beni.

"İsyan süreciniz, tüm bunlardan sorumlu olan tek kişiye vurarak başlamalı".

"Sorumlu kimse yok," diye parmaklarıyla saymaya başladı. "*Romaric*, zaten bir baba olarak berbattı ve şimdi hayatımdan çıktı." Belki de onu listenin başına koymuştur. Onu nasıl suçlayabilirsin ki? İşaret parmağını kaldırıyor. "*Annem*, ... Buna musun? Taurus'la mı? On iki yaşında olabilirim ama çocukların leylek tarafından getirilmediğini biliyorum."

"Peki oraya nasıl gidiyorlar?"

"İnsan sevişir. Ben biliyorum. Nasıl bildiğimi sorma. Sadece biliyorum!"

Ellerimi kaldırıp başımı sallıyorum. İçimde Taurus ve Audrey'nin seviştiğinden pek emin değilim. Onları daha çok kirli, kokuşmuş bir seks hikâyesiydi ama bu ayrıntıyı hiç bilmesem daha iyi. hata için doğmuş olmak yutulması çok zor bir kavram.

"Ortakine kimi koyuyorsun?"

"*Scorpio*". Ve bu isimden bahsedildiğinde BMW'min ön panelini tokatlıyor.

"Hadi ama, incitme onu...", aynı noktayı okşuyorum, günlük düzenimi nasıl bozduğuna sinirleniyorum. "Dördüncü sırada Taur.... var".

"Ondan bahsetmemelisin!" diye bağırıyor. "O dördüncü değil, birinci sırada.

Sıralama tersine döndü'.

"Bu nedenle, eğer benim fikrimi takip edeceksek, isyanınız Tau'yu... yani *onu* vurmali."

"Aynen öyle.

"Tau'nun tahammül edemediği şey nedir? Seni yapmaktan alıkoyduğu bir şey mi var?"

"Bana bir babam olmasını yasakladı". Öfkeyle gerilmiş dudakları kıvrılıyor. Göz kapakları düşüyor, her zaman parlayan ve bugün renk değiştirmiş gibi görünen gök mavisini saklıyor. Yüzünü otoparka doğru çeviriyor, yüzünü çizen acıyı benden saklıyor. Korkunç cümlesi derimin altına işliyor ve bana sadece ne kadar pişman olduğunu hayal etmek kalıyor. Kaç kez Boğa'nın kendisinin babası olmasını dilemiş olmalı. Kaç kez Romaric'in omuzlarını kaleden çıkarken, büyümesine ilgisiz kalırken görüp acı çekmiş olmalı.

Parmaklarımı uzatıp ensesini okşuyorum, istemediği ama farkında olmadan faydalandığı bir yakınlık aşılama için sıkıyorum ve eskisinden daha sakın bir şekilde iç çektiğini görüyorum.

Şu anda orada olmaktan onur duyuyorum, çünkü bir şeyler yapabileceğimi, onun tüm gücüyle aradığı barışın anahtarını elimde tutabileceğimi hayal ediyorum.

"Yanılmıyorsam," diye ima ediyorum, "Tau..., ahırda takılmamdan pek hoşlanmıyor."

Ve... bingo!

Gözleri yine parlıyor, benimkileri işaret ediyor. Maxime dudaklarını yalıyor, sonra ısırıyor, sanki dişlerinin arasında bir düşüncüyü sıkıştırıyormuş gibi. Tıpkı benim yaptığım gibi.

"O despot beni hiçbir zaman T-Leclerc'in antrenmanını izlemeye götürmek istemedi çünkü her zaman pistin tehlikeli olduğunu ve Scuderia'nın çocuklara göre bir yer olmadığını söylerdi.

"Ama sen artık bir çocuk değilsin. Ailemizin geleneklerine göre, on iki yaşına geldiğinde..."

"...Kişi ergenliğe girer. On iki sayısı aşılması gereken engelleri ve yetişkinlik evresine girişi temsil eder. Aferin Başak'.

Ve bana beşlik çaktı. Güneş gözlüklerimi indirip ona bakıyorum.

"Yani?"

"Artık istediğimi yapıyorum." Emniyet kemerini çeker ve bağlar. "Beni ahıra götür. Oraya gitmemden hoşlanmazsa, orayı kendi dünyam yaparım."

'Zaten pistte koşan bir Leclerc var,' diye onu dürtüyorum.

"Bu iki kişi olacağımız anlamına gelecek. Charles bundan hoşlanmazsa, benim adım Oğlak olacak."

"Daha sonra onu arayıp ne düşündüğünü soracağım."

"Sür!"

Bir günde bu kadar çok şey olabileceğini düşünmemiştim. Daha bu sabah hepimiz kalede küçük bir aile oyunu oynamaya hazırдық. Birden kendimizi hastanede torunumuzun doğumunu beklerken bulduk. Sonra ifşaatların ifşası geldi ve Maxime'in düzenlenmemiş bir versiyonuyla karşı karşıya kaldım, o kadar ki onu tanımakta zorlandım. Ve son olarak, en beklenmedik sürpriz: T-Leclerc ahır pistinin önündeki yüzü. Daha fazla şaşırabileceğimi sanmıyordum ama yine de kardeşim yeğenimin yüzündeki ifade beni şaşırttı.

Güneş batarken yarış arabasının pürüzsüz asfaltta attığı son tur paha biçilemezdi. O, önünde hareket eden bir rüya varmışçasına vızıldayan arabaya bakarken, ben aynı serabı gözbebeklerinde, sıkıldığı yumruklarında, dudaklarını ısırın dişlerinin arasında sıkışmış olarak gördüğümün farkında olarak bakışlarında oyalandım.

Tribünlerde, soluk turuncu parıltıların dokunduğu küçük Maxime'di. Güneş ufukta kayboluyordu ama içinde ilham, hırs ve derin bir arzu yükseliyordu.

Sessiz kalıp onu izlerken ekip lideri bana yaklaştı ve gördüklerinin benim de düşündüklerimle uyuşup uyuşmadığını sordu.

Leclerc'in Oğlak burcu trans halindeydi.

Bizim için duyulmaz olan ama onun için öylesine güçlü olan bir çağrıyla mest olmuş gibiydi ki, bu çağrı onun coşkusuyla bize bile ulaşabilirdi.

T çukura girer girmez ve motorlar kapatılır kapatılmaz, onun için büyülmüş bir akşamın sessizliğinde, yeğenim arkasını döndü ve şöyle dedi:

"Keşke bir gün ben de kullanabilsem.

"Bu fikir babanı hasta edebileceği için mi böyle düşünüyorsun yoksa gerçekten istediğin için mi?"

Bu kelimeyi -baba- duyunca sinirlendi. Bu yakıştırmaya ses verdiğim için hemen pişman oldum, ama o, bakışlarını asfaltta doğru eğmiş olmasına rağmen, sonunda, ikna olmuş, büyük, aniden olgunlaşmış, sanki Leclerc'in lanet olası on iki yılı gerçekten dünyaya açılan bir kapıymış gibi, bakışlarını geri çevirdi ve bana cevap verdi:

"Sanırım motorun sesini duydum.

Ona ne demek istediğini sormadan sadece gülümsedim, çünkü yarış arabasına büyülenmiş gibi bakmasından az önce bir şimşek çakmış olduğunu anlayabiliyordum.

"Eğer istediğin buysa, Maxime, sevdiğin insanlara karşı gelmek anlamına gelse bile hedeflerinin peşinden git. Eğer sen hayallerini seversen, başkaları da onları takdir edebilecektir."

"Beni yine de buraya getirecek misin?"

"Evet, söz veriyorum."

Dönüş yolunda bambaşka biriydi. Ona böyle bir söz verdiğim için pişman olduğumu söyleyemem, çünkü Boğa burcunun bunu nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama umurumda değildi, çünkü yanımda

Her gün göremeyeceğiniz biri: Yeni meslek sahibi olmuş genç bir çocuk vardı. Onun hayalinin bir parçası olmak beni ona daha yakın hissettirdi. Amacıma ulaşmıştım, onun kalbiyle ilgilenmiştim. Onu daha iyi hissettirmeyi başarmıştım.

Boğa'nın gazabını sikerdim.

Akşam yorgun ve aç bir şekilde kaleye dönüyoruz. Gün uzun ve zengin geçmişti. Maxime ve ben arabayı garaja bırakıp Güney Kapısı'nın girişine doğru sürüyoruz. Kapıdan geçtikten sonra, gri beyaz Hawaii gömleğiyle, bronzlaşmış ve güneşin hafifçe ağarttığı kahverengi saçlarıyla arkadan gelen beklenmedik bir misafir dönüp kollarını açıyor.

"Valon!" Maxime'in coşkusu geniş salonda yankılanıyor.

"Küçük Oğlak!" diye bağırır diğeri. Müller başını sallayarak onları bağırnamaya teşvik eder. "Kahretsin, ne kadar büyümüşsün.

Yaklaşıyorum. Neredeyse bir yıldır görmediğim en yakın arkadaşımın gözleri de bana dikilince gülümsemem genişliyor.

"Bu yıl on iki yaşına girdim. Yadigârımı aldım ve bugün ayrıca şunu keşfettim..."

"Um!" diye öksürüyorum, onu dizginlemek istiyorum. Taurus'un babalığı hakkındaki gerçeği öyle pat diye ağzımdan kaçırmak istemiyorum.

Küçük olan bana şaşkınlıkla bakıyor ve devam ediyor. "...Ayrıca büyüdüğümde ne olmak istediğimi de öğrendim."

Tehlike önlendi.

"Ah, harika," diye araya giriyor Valon, bir elini asi tutamlarında gezdirerek. "Peki, duyalım bakalım Oğlak, büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

"Formula 1 sürücüsü'.

"Vay anasını!" diye mırıldanıyor Müller. "Çok hırslısınız bayım, şimdi dairenize gidip düş almaya ne dersiniz? Akşam yemeği neredeyse hazır."

"Yılan akrabalarım ile yemek yemeyeceğim. Odaya bir pizza getireyim lütfen. Ve... teşekkür ederim." Yeni punk tavrı onu tamamen kaçırmış gibi görünse de, 'lütfen', bir teşekkür, her zaman kullanır.

Maxime misafirimizi selamladıktan sonra gözlerini kısarak bana bakıyor ve uşağı merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyor.

Müller ve Valon arasındaki buz gibi bakış alışverişi beni olağan sonuca itiyor. Aralarındaki ilişki hala oldukça soğumuş olmalı, ki son zamanlarda aralarındaki mesafe daha da artmışken.

İkisi bizi yalnız bırakır bırakmaz, en iyi arkadaşımın gözleri daha ciddi, şimdi neredeyse yalvarırcasına bana dikiliyor.

Aramızda beslemek istemediğim gerçeküstü bir sessizlik var, bu yüzden geçmiş kavgaları biraz gömüyorum - hepsi saçmalık, gerçekten -, ellerimi kalçalarımın koyuyorum ve omuz silkiyorum.

"Ne?" diye takılıyorum ona, "Bana sarılmaktan korkuyor musun? Seni boğabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Bunu hak ediyor.

Kuru yüzü rahatlamış bir gülümsemeye dönüşüyor ve sonra, sanki bir yıllık sessizlik ve kayıtsızlık yokmuş gibi, kendini göğsüme atıyor ve ona sarılmama izin veriyor.

"Sen inanmasan da ben seni özledim."

Bir an için göz kapaklarımı sıkıyorum, burada, kalede birlikte geçirdiğimiz bir hayatı hatırlıyorum. Bahçelerde, ailesinin müstemilatında, ot içmek için saklandığımız ve sistematik olarak asla çıkamadığımız labirentte. Geri dönüş yolunu bilen tek kişi olan Taurus'u aramak için her zaman bir cep telefonu taşırdık ve sonra hak ettiğimiz cezaları alırdık.

Ama ben bir Leclerc olduğum için cezamı erken bitirdim. Öte yandan o, uşağın oğluydu ve ailesinin nesiller boyu başında bulunduğu tartışmalı hanedana kıyasla oğullarına karşı her zaman daha katı olan Blerim Müller, onu hak ettiğinden daha fazla cezalandırdı.

Valon benden uzaklaşıyor ve omzuma vuruyor.

"N'aber kardeşim?" diye soruyor.

"Her zamanki gibi".

"Bir Leclerc'in her zamanki eşyaları çoktur," diyerek yanımdan geçti ve büyük ön kapıya yöneldi. "Bir sigara içelim mi?"

Ben de onunla birlikte bahçeye çıkıyorum ve zaten aydınlık olan çimenliğe doğru yürüyorum. Aramızda hala bir sessizlik var, çok fazla şey düşündüğüm için zihnimde var olmayan o ses .

Marlborolarımızı yakıyor ve suyu hiç durmayan zodyak çeşmesinin sesi eşliğinde .

"Leonis'in doğumu için mi buradasınız?"

"Eve gitmek için iyi bir bahane oldu diyelim."

"Şu andan itibaren sana saldırmak istemiyorum Valon," diyerek önünü kesiyorum, "ama sende benim telefon numaram var, tıpkı diğer kardeşlerimin olduğu gibi. Bir telefon görüşmesi, bir mesaj, Skype üzerinden bir video görüşmesi, arada bir, bunu yapabilirdin."

"İyi ki bana saldırmak istemedin," diye gülümsüyor o muzip yüzüyle. Ellerini ceplerine sokuyor ve sigarasını dişlerinin arasında tutuyor, sanki bana şeytanlarından bahsetmek istiyormuş ve aynı zamanda beni korumak için onları göstermek istemiyormuş gibi bana bakıyor.

Bunu hep yapardı. En güçlü ve duygusal olarak en zayıf olanın kendisi olduğunu düşünürdü. Kızlarla yatan ve eve sağ salım dönen oydu, onları fethettiğine dair kendini kandıran bendim. Hayallere, seyahatlerine, sahip olamadığı ama benim sahip olduğum nesnelere aşık olan oydu. Her şeye sahip olan ben ise insanlara, benimle dalga geçen aynı insanlara aşık oldum.

Alay eden oydu. Buna kanan bendim.

Benim dünyamı

kıskanıyordu. Ben onun

özgürlüğünü kıskanıyordum.

"Neden iletişime geçmediğimi biliyorsun," diye karşılık veriyor.

"Babanla olan sorunlar beni ilgilendirmiyor".

"Bu benim doğamda var. Ben arayan biri değilim. Ve sonra... Eğer gerçekten titiz olmamız gerekiyorsa, seni tanıdığımdan beri yaptığın gibi, sende de numaram vardı ve beni hiç aramadın."

"Bunu en son yaptığımda bana siktir olup gitmemi ve ailemin hayatını mahvettiğini söylemiştin."

Parmakları sinirli bir şekilde saçlarında geziniyor, saçlarını geri getiriyor ve ona sürekli tatilde olan bir turist havası veriyor.

"Sarhoştum".

"Demek samimiydin.

"Babamla hiçbir alakan olmadığını biliyorsun."

"Ancak sizin için öyle görünmüyor, çünkü Müller'in varlığınızdaki yokluğunu hepimiz Leclerc'e bağlıyorsunuz. Babanın sana çok az zaman ayırması bizim hatamız.

"Az zaman mı? Sıfır diyelim, ki bu daha iyi. O adam sana benden daha çok babalık yaptı."

"Ve sen Taurus'a ondan daha çok oğlunu yaptın."

"Belki de aynıyızdır," omuz silkiyor. Filtreyi ağzına geri koyuyor ve yanımdan geçiyor.

"Her neyse...", gerginliği azaltmak için ona yan yan bakıyorum. "Paranoyanı anlıyorum, benim de anlamam biraz zaman aldı ama sonunda anladım, sonuçta anne babanın olmaması ortak noktalarımızdan biri. Benim bakış açım göre arkadaşlığımız değişmez, boktan bir arkadaş olsan bile ve bunun farkına varmalısın."

Yüksek sesle gülüyor ve bir an bana bakıyor. "Evet, biliyorum. Ben böyleyim işte. Bu benim en büyük kusurum. Kimseyi aramıyorum Başak ve beni seven insanları umursamadığım izlenimini veriyorum, ama seni temin ederim ki düşüncede hep benimleydin. Ancak, her şeye rağmen, benim yaptığım gibi hiç aramadın. Vaftiz babam bile daha anlayışlıydı...".

"Boğa seninle görüşmeye devam etti mi?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Üniversitemin parasını o ödedi. Yaptığı küçük yatırımın karşılığını aldığından emin olmalıydı."

"Gerçekten seni bu yüzden aradığımı mı düşünüyorsun?"

Kardeşimden her bahsettiğinde bal rengi gözleri parlıyor.

"Şaka yapıyordum. Vaftiz babamın beni sevdiğini biliyorum. Babamdan bile daha çok yanımda oldu. Ve o Fransa'nın en meşgul adamı, diğerinin ne kadar pislik olduğunu bir düşünün."

"Blerim'e sonsuza kadar kızgın mı kalacaksın?"

"Blerim de kim?"

"İyi gidiyoruz," diye kıkırdıyorum.

"Bak, aile misafirhanesinde oturup sıkılmak için dönmedim. Vaftiz babamın kızıyla tanışmak ve seninle hasret gidermek için buradayım. Yani..." diye sözlerini tamamladı.

"Yani?"

"Kutlama yapmaya, parti vermeye, *çubuk-virgonu* tekrar forma sokmaya gidiyoruz."

"Roxane ve ben yeni ayrıldık.

Aynen öyle.

'Başka kadınlarla çıkmak istemiyorum'.

Aynen öyle.

"Ne de Leclerc tarzında etrafta dolanmak".

Aynen öyle.

"Ne oluyor lan, nereye varmaya çalışıyorsun?"

Kolunu sırtıma koyuyor ve girişe doğru yürümem için beni geri çeviriyor.

"Bir kez olsun, *verga-virgo*, her şeyi ve herkesi umursa ve ne istiyorsan onu yap."

Ve belki de biraz haklıdır. Amerika Birleşik Devletleri'ne gittiğinden beri kendim olmayı bıraktım, biraz içime kapandım, alışkanlıklarımı değiştirdim ve hayatta bazen ihtiyaç duyulan kaba eğlenceyi bir kenara bıraktım. O da bu dağınık, özgür, kaygısız benliğimin bir parçasıydı. Sonra beni terk etti ve beni sevdiğini söyleyen ama bunun yerine sadece beni becermek isteyen bir kadın tarafından becerildim. Eğer yurt dışında okumaya gitmemiş olsaydı, o kadının maskesini hemen düşürürdü. Çünkü onun gözlerinde her zaman kötülük vardı, benimkilerde ise çok fazla iyilik. Roxane geldiğinde içim içimi yedi. İlişkimiz tanıdık alışkanlıklardan oluşuyordu. Onunla birlikte olmak ailemden biriyle ilişki kurmak gibiydi. Çekirdeğimden çıkamıyordum. Adrenaline, yeniliğe ihtiyacım vardı.

Hayatın.

Şimdi belki zamanda biraz geriye gidebilir, bu varlığı yeniden kullanmaya başlayabilir, anlamlandırabilir, tüketebilirim.

"Haklısınız," diyorum ona. "Paris'e tekrar hoş geldiniz, Valon Müller."

"Barış yapıldı mı?"

"Hâlâ bunu telafi etmek zorundasın.

"Bir yolunu bulacağım. Şimdi yemeğe gidelim, açlıktan ölüyorum. Tüm aileye veda etmek için sabırsızlanıyorum, tıpkı babamın bana lanet bir Leclerc'mişim gibi hizmet ettiğini görmek için titrediğim gibi. Heyecan verici değil mi?"

"Hepiniz aptalsınız!"

"Seni gitmeyi planladığım yere götürdüğümde de bunu söyleyecek misin?"

"Beni şaşırtmak çok zor, biliyorsunuz".

"Göreceğiz, göreceğiz..."

Şimdiden endişelenmeye başladım.

*Hayatın size neler getirebileceğinden habersiz uyandığınız günler vardır.
Bazılarında ise sizi neyin beklediğinin tamamen farkındasınızdır. Bir de
benim gibi hiçbir şey beklemeden kalkan kızlar için ayrılmış günler var.*

Ne iyi ne de kötü.

*Robotlar, otomatlar, kendi kanlarının doğal akışıyla hareket eden etten
sargılar.*

*Motivasyonsuz, hedefsiz. Gündüsü
olmayan kadınlar.*

*Muhtemelen paralel bir evrende benim gibilere adanmış bir daire vardır.
Hayatlarının her anında sadece kaybettiklerini hatırlamak için nefes alan
acınası ruhlar.*

Terk ettikleri şey.

*Ve kendimi derin boşluğuma bırakıyorum, sanki bu bilgi
Tatsız bir insan olmanın kefareti her gün doğumunda, her gün batımında,
gün her doğduğunda ve her battığında .*

ölür, her seferinde tüm gücümle güneşle birlikte batmayı umarım.

Hatalar ajandamı kapatıyorum ve komodin olarak kullanılan rafa yerleştiriyorum. Gözlerimi üzerimize düşüyormuş gibi görünen tavana çeviriyorum, çünkü stüdyo dairenin çatı katı o kadar yüksek ki yatağa zor oturuyoruz. El yordamıyla yanımdaki rafta duran cep telefonumu arıyorum. Aşınmış ekran sayesinde saatin neredeyse üç olduğunu görebiliyorum ama camdaki çatlak normalden daha fazla uzadığı için pek emin değilim. En kısa zamanda yeni bir akıllı telefon almam gerekiyor.

Yanımdaki en iyi arkadaşım dönüp terli tenime bastırırken yüksek sesle esnedim.

"Tanrım... Tanrı aşkına yoldan çekil. Hava kırk derece!" Kıkırdıyor ama beni bırakma imasında bulunmuyor; tam tersine bana sarılıyor ve yüzünü boynumun kıvrımına saklıyor. "Lütfen, böyle küstahlıklardan nefret ettiğimi biliyorsun."

Küçük bir kızın sesiyle, 'Sevgi eksikliğim var,' diye homurdanıyor.

"Başka bir eksiğin daha var, sabahın köründe beni terbiyesizlik yapmak zorunda bırakma."

'Evet, sabah...' sırtını döner ve gövdesini yukarı çekerek gerinir.

Sizin ve benim için bu, günün başladığı saattir. Gece çalıştığınızda şafak yoktur, sadece gün batımı vardır. Biraz benim hayatıma benziyor. Başlangıçlar yok, sadece pek çok *son var*, asla öncesinde anlatmaya değer bir hikaye yok.

Altı aydır bu delikte yaşıyor olmamıza rağmen, her ayağa kalktığımda başımı tavana çarpıyorum. Yalınayak, aşağıya inen ahşap merdivene doğru ilerliyorum, tabii buna merdiven denebilirse. Küçük kulübemiz sadece bir oda ve en azından düzgün bir banyodan oluşuyor. Çift kişilik yatağın altına, mahallemizden kurtulmak isteyen bir hanımın ilanı sayesinde kurtardığımız bir kanepi yerleştirmeyi başardık. Biraz eski ama vintage tarzı ışık duvarlı alana çok yakışıyor. Buradaki her şey minimal ve kesinlikle modaya uygun değil, çünkü şu anda en temel eşyalara sahibiz. İç çamaşırlarım ve sütyenimle ortada duran küçük yuvarlak masanın etrafında dolaşıyorum. Panjurları açıyorum ve mahallenin dumanını içeri alıyorum. Beyaz, tül perdeler kıpırdamaya dair hiçbir ipucu vermiyor. Bugün esen bir rüzgar yok. Mini mutfığa ulaşıyorum ve komşumuzun bize verdiği moka cezvesini alıyorum. İtalyan usulü kahveyi keşfettiğimizden beri artık ondan vazgeçemiyoruz. Her şeyi hazırlıyorum ve gazı açıyorum.

"Hala yatakta kalmayı düşünüyor musun?" diye yüksek sesle soruyorum ve bunu sadece banyoyu işgal edip edemeyeceğimi öğrenmek için yapıyorum, çünkü genellikle en uzun süren kişi benim, o ise oldukça hızlı.

Benimkinin neredeyse aynısı olan kül sarısı kafası ahşap korkuluktan dışarı çıkıyor.

"Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum, sanırım bütün gün terli çarşaf lar içinde çürüyeceğim".

"Eğer kendini daha iyi hissettirecekse," sütyenimi çıkarıyorum. "Terlemişsin," diyorum ve ona fırlatıyorum. "Gençleştirici bir koku al, güzel ve sıırılsıklam."

"Berbatsın!" diye karşılık veriyor, yüzüme geri fırlatıyor.

"Ben duş alacağım, kahveye dikkat ve sıkı topuzlarınızı indirin."

Ön kapının yanında duran aynanın önünde bir an duraksıyorum. Gecenin geç saatlerine rağmen yüzüm hala dinlenmiş, gözlerim gökyüzü rengine, sarımsı tonlarla çizgili. Dışarıdan parlak görünüyorlar ama içten içe donuk olduklarını biliyorlar. Dudaklarım dolgun ve yanaklarım yuvarlak, bu da beni yeniden 16 yaşında gösteriyor, ama kendimi yıpranmış hissediyorum.

Bazen hayatın beni çirkinleştirmesi, daha da cezalandırması için dua ediyorum, ama bu asla olmuyor, çünkü 'çirkin' yüzüm hep aynı kalıyor, aslında kendini bir zamanlar olduğu gibi göstermekte ısrar ediyor, sanki zaman benim üzerimden geçmek istemiyor, beni hala geçmişe takılı tutuyor.

Emeğimin aleti olan dolgun göğüslerimi avuçlarımda sıkıyor ve bana daha ne kadar hizmet edebileceklerini merak ederek onları yukarı çekiyorum. Çok değil, gerçekten.

Onları bırakıyorum ve oflayıp puflayarak kendimi duşa atmaya hazırlanıyorum.

Banyo kapısından içeri girmek üzereydim ki kapı zili çaldı.

Refleks olarak yüzümü asma kata doğru kaldırıyorum. Benimkiyle aynı renkte bir çift iri göz endişeyle bana bakıyor.

Şeftali rengi saten sabahlığı almak için koşuyorum, kendimi ona sarıyorum ve belimdeki kemeri sıkıyorum.

"Orada kal, ses çıkarma ve hareket etme" diye emrediyorum. "Duvara doğru ilerle."

"Eğer..." diye fısıldar, sözlerini tamamlayamaz. Bu sırada kapı zili tekrar çalar. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Bilmiyorum, ama sen, ne olursa olsun, oradan ayrılma."

Derin bir nefes alıyorum ve kapıya yaklaşıyorum, tabii ki burada bir sık olmadığı için ne gözetleme deliği ne de emniyet sürgüsü var. Yutkunuyorum ve aceleyle açıyorum, ne de olsa kedisini yine kaybetmiş bir komşu olabilir.

Parmaklarım kolu kavırıyor ve aşağı çekiyor, kilit tıklıyor ve kimin ziyarete geldiğini anladığım anda tansiyonum hemen düşüyor.

Elleri kucağında kenetlenmiş, dövme ve yara izli. Parmak eklemleri yara içinde, sanki yakın zamanda bir şeye yumruk atmış gibi. Ya da birine. Bol siyah gömleği şeklini gizliyor. Kesinlikle düzgün bir fiziği yok ama bir çift kocaman omuzu ve kolu var. Onu yavaşça inceliyorum, derisine dövmeyle işlenmiş bir yılanın kuyruğunun fırladığı devasa boynuna odaklanıyorum.

Çenesi sıkılı ve şakağının yarısı yanmış, gevşemiş, derisi buruşmuş ve yara bere içinde, saçsız. Bununla birlikte, sağlıklı kafasının geri kalanında inatla uzun bukleler var ve kalanları bile tutan işe yaramaz bir saç örgüsü şeklinde sıkılmış.

Gleb Svilar, daha çok Slav olarak bilinir.

"Günaydın Gleb, nasıl yardımcı olabilirim?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve sırtışı omurgamda bir ürperti yaratıyor.

"Saat üç oldu, günaydın kığım." Yanımdan geçti ve bir hamleyle beni kapının kenarına fırlattı. İçeri girmek için izin istemiyor, sadece giriyor.

takip ediyorum ve kapı koluna tutunarak kapıyı itiyorum ve geride kalıyorum. Gözlerim ona emrettiğim yerde kaldığından emin olmak için en iyi arkadaşımı arıyor, ancak kapalı banyo bana oraya sığındığını düşündürüyor.

Bakışlarımı ocağa doğru ilerleyen insan pisliğinin arkasına sabitliyorum. Kahve kokusu stüdyonun içine dolmaya başlıyor, ama henüz karışımın fişkırarak moka potunu doldurma sesi duyulmuyor.

Dikkatli davranmam, küçümseyici bir tavır takınmam gerektiğini biliyorum.

Gönder.

Ama kaybedecek bir şeyim olmadığı için umurumda değil, bu yüzden davamı anlatmaya ve ona karşı durmaya çalışıyorum.

Öte yandan, onun gibi adamlarla onların dilini konuşabilmeniz gerekir, yoksa sizi keserler.

"Geçen sefer zaten anlaştığımızı sanıyordum," diye hatırlatıyorum ona.

Slav dönüyor ve ince dudakları hiç de iç açıcı olmayan bir gülümsemeye geriliyor. Gözbebeklerinin vücudumda fütursuzca dolaşması, kendimi bir tür koruyucu kucağa almam için beni zorluyor.

"Hafızanızı tazelemek ve size patrandan bir mesaj göndermek için buradayım."

"Onurlu bir adam, efendiniz," diye kışkırtıyorum onu. "Arada bir buraya şahsen bile gelebilir. En azından sürekli senin çirkin yüzünle karşılaşmaktan kurtulurum."

Pişman olmalıyım, özür dilemeliyim, bunun yerine içten içe bana bunu ödeteceğini biliyorum, bu yüzden bununla bir sorunum yok. Bana zarar verebileceği fikri hoşuma gidiyor, vermesini istiyorum.

Çünkü sadece deliler korkmaz.

Sadece deliler hatalarına katlanabilir.

"Senden daha küstah bir kaltakla uğraşmak zorunda kalmamıştım." Onu yüzümden birkaç santim uzakta buldum.

Geri çekilebilirdim, çekilmeliydim ama yine de ona meydan okuyarak çenemi kaldırıyor ve kötü niyet dolu bakışlarını üzerimde tutuyorum.

Yüzümü onunkine yaklaşıtıyorum, tenine temas ettiğimde hissetmem gereken fiziksel hisleri izole ediyorum. Zihnimi bedenimden ayırma konusunda iyiyimdir, bu nedenle dudaklarımın neredeyse onunkilere değmesi bende hiçbir şey uyandırmıyor. "Beni korkuttuğunu sanıyorsan *Slav*, fena halde yanılıyorsun."

Boyunun yüksekliğinden bana bakıyor, sessiz kalıyor, yumrukları iki yanında sıkılı ve pantolonunun kasıklarında ani bir ereksiyon var.

Utanmadan ona bakıyorum ve irkildiğini hissediyorum.

"Aklından bile geçirme," diye mırıldanıyorum ve onu geçiyorum. Onu gözlerimle üzerimde hissediyorum ama neyse ki bedenimle değil. Hâlâ sessiz, sanki boş kafasında beni eğmenin bir yolunu arıyor.

Bu sırada moka cezvesine dolan kahvenin sesi ve yoğun aroması stüdyoya yayılıyor. Mutfak kapılarını iki fincan çıkarıyorum.

"İster misin?" diye soruyorum arkamdan, onları rafa yerleştirirken.

Şimdi onu daha yakın hissediyorum, o kadar ki vücudunun geri kalanından önce sikini sırtımda hissediyorum.

"Hoşuma gitti," diye yanıtlıyor.

"Bana dokunman yasak". Ona yasaklarını hatırlatırken oldukça sessizim.

"Ödemeyi yapmak size kalmış ama henüz yapmadınız."

Kahveyi iki fincana dolduruyorum ve arkamı dönüp mutfak tezgahına yaslanabildiğim kadar yaslanıyorum. Artık onu rahatsız edici bir şekilde hissetmeye başladığım için temasından kaçmaya çalışıyorum ama onu itmiyorum. Onunla fiziksel olarak asla mücadele edemem.

Kanlı bir karmaşaya çözüm bulmak için beyninizle çalışırken bedeninizi zihninizden ayırmak beni dezavantajlı duruma düşürüyor, yine de ona zayıf yönlerimi göstermemeyi başarıyorum.

"Ağustos sonuna kadar ödeme yapacağımıza dair size güvence vermiştik. Mekan üzerinde çok çalışıyoruz. Müşteriler sadece gösterilerimizi izlemeye geliyor. Gösteri ile zaten küçük bir kısmını telafi ettik, bir euro almadan işimizi yapmaya devam ediyoruz. Değil

Aptal patronuna olan borcumuzu hatırlatmak için neden buraya gelmek zorunda olduğunu anlıyorum. Anlaşmalar anlaşmadır.

"Dinle, bebeğim." Beklenmedik bir şekilde parmakları yanaklarımda sıkışıyor.

Gleb sertçe vuruyor, o kadar sert ki tenimde iz bırakacak diye korkuyorum.

"*Fa-i... pia-no*," diye inliyorum, ama onun hareketlerine uyuyorum ve bunu yapmasına izin vererek, sırtımı küçük yuvarlak masanın üzerinde sallanırken buluyorum.

Parmak uçları yüzümde geziniyor, sonra boynuma dolanıyor. Sıkıyor, beni masanın üzerinde tutuyor, sonra yüzüme eğiliyor ve sümüksü diliyle yanağımı yaladığı anda midem bulanıyor.

"Borcunu ödediğinde ve *aptal patronumla* bir daha işin olmadığında, buraya geri döneceğim ve senin ağzına sıçacağım."

"Tehditleriniz beni güldürüyor. Ve gülüyorum, gerçekten gülüyorum. Ona en güzel gülümsemelerimden biriyle süslediğim beyaz dişlerimi gösteriyorum.

"Peki ne yapmaya geldin? Her şey biter bitmez senin için hazır olmam gerektiğini söylemeye mi geldin?" diyerek onunla dalga geçiyorum.

"Sen delisin. Kiminle uğraştığını bilmiyorsun. Daha bu sabah, zaman çizelgesine uymayan bir adamın kafasını parçaladım".

"Peki senden korkmalı mıyım? Güçlü bir adamsın, sert vuruyorsun ama küçük bir aletin ve boş bir kafan var diye mi?"

Bu sefer çok ileri gittim, çünkü Gleb beni boynumdan çekti ve sonra başımı masaya çarparak beni hala aynı pozisyonda bıraktı.

Arkasını dönmek için bir anlığına beni bırakıyor ve ben kendimi toparlayıp ne yapmak üzere olduğunu anlamaya vakit bulamadan elinde dumanı tüten bir mocha ile bana doğru ilerlediğini görüyorum.

Bu sefer başımı eğiyorum. Ağzımı kapalı tutmaya ve onu aşağılamayı bırakmaya zorluyorum kendimi. Elinde sıcak kahveyle bana yaklaşırken gözleri bacaklarımin arasına kayınca ürperiyorum.

"Ne yapacaksın?", dirseklerimin üzerinde geriye yaslanıyorum, elinde bir çeşit silah olan bir suçluyla karşı karşıya olduğumu bildiğim için kaçamıyorum.

"Bana hiçbir şey yapamazsın. Vücuduma dokunamazsın". Kötü kötü gülümsediğini ve bana doğru uzandığını, beni tekrar yatmaya zorladığını görünce, kendimi tutamadan ona bağıriyorum, "Ben vücudumla çalışıyorum, seni piç. Bunu benim için mahvedemezsin!"

"Seninle ilgili tek iyi şeye zarar vermek istemiyorum."

Seninle ilgili tek iyi şey.

Şimdiye kadar olduğum tek şey buydu: bir çift meme, sıkı bir kıç, kız gibi bir yüz ve doldurulacak bir delik.

Ve bu doğru. Bende hep aradıkları şey buydu. Çöküşüme ve kendi kendini iyileştirebileceğini düşündüğüm ruhumun yok olmasına neden olan şey buydu.

Pislik herif o kadar haklı ki, bir an için, değişmeyen, beni geri getiren, bana kim olduğumu, neye dönüştüğümü hatırlatan tek şeyimi bozma fikrinin cazibesine kapılarak kendimi bırakıyorum.

"Beni yaralarsanız artık kulüpte çalışmam. Bunu yaparsan borcumuz ödenmez. Beni senden kurtulurum, çünkü eminim patron öğrenirse çok pahalıya ödersin."

Slav yaklaşıyor, iğrenç ereksiyonunu bacaklarımın arasına yerleştiriyor. Yutkunuyorum, midem bulanıyor, bir yandan da gözlerinin içine bakmaktan kendimi alamıyorum, dayanmaya çalışıyorum, yenilmemek için, çünkü o haklı, ben deliyim.

'Eğer amını yakarsam bu kesinlikle sorun olmaz'.

"Sorun sizin sorunuz olur. Dene, nasıl olsa senin sorunun!". E...

Ateş.

Deride bir kesik.

Çılgılığım stüdyo dairenin içinde patladı. İç

baldırlarım kaynayan karışım tarafından yakıldı.

Bacaklarım sallanıyor, sıcak kahve Gleb'in üzerine de sıçırıyor.

Acı yoğun, o kadar derin ki bana deliliğimin ne kadar ileri gittiğini hatırlatıyor, çünkü bir parçam, varlığımın derinliklerine gömdüğüm parçam daha fazlasını istiyor.

Hoşuna gidiyor.

Ondan

beslenir.

Kendini

güçlendirir.

Ve sonra, aniden, mocha yere düşüyor, fayansı çatlatıyor, Slav'ın göz bebekleri dönüyor, başı sallanıyor ve vücudu mutfak ile masa arasındaki küçük boşluğa .

Arkasında, sanki bir aynadaymış gibi, en iyi arkadaşım bu evde bulduğumuz ağır, antika mermer kül tablasını tutuyor.

"yarayacağını söylemiştim."

"Ve sana güvende kalmanı söylemiştim."

'Şu anda güvende olmayan tek kişi Slav'dır'.

İkimiz de ölü bir ağırlığı taşımanın verdiği yorgunlukla Gleb'e bakıyoruz; Gleb, 'ihtiyacımız olduğu için' bize nazikçe ödünç verilen bir komşunun bisikletinin zinciriyle radyatöre bağlandığını fark edince kendine geliyor. Neyse ki daha fazla araştırma yapmadı. Apartman bloğunda hakkımızda çok konuşuluyor. Bazıları bizim bir çift olduğumuzu, bazıları vücutla çalıştığımızı, bazıları da parasız pulsuz ezikler olduğumuzu düşünüyor. Bunlardan herhangi biri pekala doğru versiyon olabilir. Her iki durumda da, farklı ve tuhaf olarak görülmeyi seviyoruz. Aşırı makyajım, cafcacflı kıyafetlerim ve genellikle kötü mahalleden hızla geçen yabancıların arabaları eşliğinde şafak vakti eve her geldiğimde insanların gözlerindeki şaşkınlığı görmek beni özellikle heyecanlandırıyor. Bırakın ne isterlerse düşünsünler, benden uzak durmaları benim için sorun değil.

Bugün Slav da bunu yapmalıydı.

Kendini uyandırmak için boynunu büküyor ve fazla dayanacağını sanmadığım zinciri çekiyor. İsterse radyatörü ama belki de en iyi arkadaşım önce süper mermer kül tablasıyla kafasını tekrar kırardı.

İkimiz de kollarımızı kavuşturmuş, temkinli bir mesafeden onu izlerken, o bizim figürlerimize odaklanıyor. Benzer fiziksel özelliklerimiz onu şaşırtıyor ama nasıl giyindiğimi hatırladığı için beni hemen tanıyor.

Sabahlığımın eteklerini yukarı çekerek ona bir tür şehvetli striptiz yapıyorum. Bacağımı kaldırıyorum ve çıplak ayağımı bir sandalyenin üzerine koyarak uyluğumu açıyorum. Siyah bir çiviye, yanması durmayan yanığın göze çarptığı iç kısma doğrultuyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve şöyle diyorum: 'Bana ne yaptığına bak. Patronunun müşterilerinin bunu görmekten hoşlanacağını mı sanıyorsun?'.

Gleb yanığın yakında iyileşeceğini umduğum noktaya bakıyor, dudaklarını yalıyor ve memnuniyetle gülümsüyor. Beni incitmiş olması pek umurunda değil, ama eğer incittiye, bu bir bakıma amirinin onayını aldığı anlamına geliyor.

"Seninle ne yapacağız?" Yanımda, en iyi arkadaşım, benim göremediğim bir versiyonda, bundan hoşlanmış gibi görünüyor. Ağır kül tablasını ellerinin arasına alıyor ve imrenilecek derecede kasvetli bir havayla kurbanını işaret ediyor.

"Siz ikiniz her yönden tıpatıp aynısınız. İki kaltak, tamam mı?" diye ağzından kaçırıyor ve tükürüğüyle, karşılık olarak kolunu uzatıp ona tekrar vurmaya hazır olan kadının kaval kemiğine vuruyor.

"Hey, dur!" diye onu engelledim ve yeni favori silahını elinden aldım. "Bunu başka bir şekilde çözelim." Ona hareket etmesini işaret ediyorum ve o da benimle dalga geçerek Slav'ın cep telefonu ile geri dönüyor.

"Siktir!" diye küfrediyor adam.

Elime alıyorum ve ekran kilidini açıyorum. "Adres defteriniz göze batmıyor," diye gözlemliyorum aramayı başlatırken. "Bazı kişileri gizlemelisin." İlk zil sesini duyuyorum.

"Kimi arıyorsun?"

"Annen, ona ne kadar sürtük olduğunu söylemek için!"

Bok o kadar hızlı hareket ediyor ki radyatör bariz bir şekilde yerinden oynuyor. İkimiz de refleks olarak sehpa çarpana kadar geri geri gidiyoruz.

Üçüncü zil sesi duyulmuyor ama dördüncüde karşı taraftan biri cevap veriyor.

'Hazır.

"Mösyö De Martino?"

"Kimsiniz?"

'Slav adamı radyatöre bağlayan kişi'.

Cevap duymuyorum ama hat aktif ve bir çakmak sesi de dahil olmak üzere hareket algılıyorum. Onu ofisinde, güzel bir gangster takımı giymiş, dolgun dudaklarının arasında bir Küba purosunu, gri saçları ve dudaklarında memnun bir gülümseme ile hayal ediyorum.

"Şu andan itibaren sizinle anlaşabilmek istiyorum. Kadın erkeğe ya da erkek kadına."

"Herhangi bir sorun oldu mu?"

"Kölesi bacağını yaktı."

"Onunla konuşabilir miyim yoksa şu anda rahatsız mı?"

"Duruma göre değişir. Eğer ona uslu durması gerektiğini söylerseniz, meslektaşım yeni gözde oyuncağıyla kafatasını parçalamaktan kaçınacaktır".

Patron diğerk taraftan homurdanıyor ama sanırım o da gülümsüyor. Yine de kolay etkilenen bir adam, özellikle de şovlarının tanrıçaları ona karşı dururken.

"Bugün yaşananların bir daha yaşanmayacağını garanti ederim."

"Umarım öyledir, yoksa bu gece sahneye *Jumelles cassé*'yi gönderecek. Ve ikizlerinin kırılmasını istemiyor, değil mi?"

Onu bağlayın.

Kolumu uzatıyorum ve Gleb aniden boşteki eliyle telefonu kapıyor. *Mösyö De Martino*'ya hitap edişimin aksine, Slav'ın ses tonu itaatkâr, boyun eğen, kırbaçlanmış bir köpek gibi.

O sadece başını sallıyor, yanımdaki en iyi arkadaşım ise patronun bana söylediklerini ona anlatmamı bekliyor. Omuz silkiyorum, onu diken üstünde tutuyorum ve uşağın söylediği sayısız *evetten* sonra bıkip telefonu elinden kapıyorum.

"Ee?" diye mikrofona konuşuyorum.

"Svılar saçının tek telini bile bükmeyecek. Sana söz veriyorum."

"Güzel.

"Bir şartla".

Gözleri benimkilerin tıpatıp aynısı olan arkadaşımın endişeli bakışlarında kendimi yansıtıyorum. Aynı renk tonu, aynı ifade. Hayat sahnesinde tesadüfen karşılaşan, doğuştan ayrı ikizler gibiyiz. Onu daha fazla korkutmak istemiyorum, bu yüzden ona gülümsüyorum ve o da karşılık olarak benim yüz ifademi taklit ediyor.

"Anlat bana".

"Borcunuz elli bin avro tutarında. Sen benim aletimsin ve yaralı kalçan tamir edilmesi gereken bir ürüne eşdeğer. Kaza masrafları Gleb tarafından karşılanacak, bu yüzden sana beş bin avro iade edeceğim, ama...'. Heyecanım o anda donuyor *ama*. "Zaman değişti. Son anlaşmanın tarihini değiştireceğim. Ağustos sonuydu, değil mi?"

"Evet".

"Kalan kısmı ayın ortasında teslim edeceksiniz, artık otuz bire kadar değil. Ayın on beşinde olsun. Ve bu konuda daha fazla tartışmayacağım."

"Ama çok yakın, asla yapamayacağız...".

"Benimle doğrudan, kadın erkeğe görüşmek istediniz. Şartlar bunlar. Hoşunuza gitmezse, her şey haline döner ama bu durumda

Svilar'ın dairenizden el sıkışarak vedalaşarak ayrılacağını garanti edemem.

Yutkunuyorum, radyatöre bağlı o kıs kıs gülen orospu çocuğuna bakıyorum. Beni tekrar ellerine almak için sabırsızlanıyor.

Dünyada sahip olduğum tek kişi olan, kişiliğimi besleyen tüm iyiliği verdiğim tek kişi olan arkadaşşıma da zarar verebileceğimi düşünmek bile beni derhal kabul etmeyi düşünmeye sevk ediyor. Bakışlarımı cep telefonuna yapışmış, her şeyi duymuş olan ona dikiyorum.

Başını sallıyor, yeni anlaşmayı kabul etmek istiyor ama bence bunu çok aceleyle yapıyor, çünkü bu kadar kısa sürede bu miktarı nasıl artıracağıma dair hiçbir fikrim yok.

Beni tekrar cesaretlendiriyor, kabul etmemi ve görüşmeyi sonlandırmamı işaret ediyor.

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, ancak kaçırmaktan başka nasıl bir yol izleyeceğimi de bilmiyorum, ki beş parasız olduğumuz bu pek olası değil.

"Yani?"

"Pekâlâ," diyorum sonunda.

"Mükemmel. Bu gece ev dolu olacak. Daha fazla sorun istemiyorum."

Slav'a ters ters bakarak, "Kesinlikle bana söylemek zorunda değilsin," diyorum.

"Bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Çenemi sıkıyorum ve bir de yumruk atıyorum. Telefonu suratına çarpmak istesem de, kendimi teslim olmak zorunda buluyorum.

"Teşekkür ederim, *Mösyö De Martino*."

"Sonra görüşürüz".

Kapatıyorum ve telefonu aptala fırlatıyorum. "Onu serbest bırakalım. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp gidecek, değil mi?"

'Bugünlük. Sadece bugünlük, *Jumelles noires*'.

Valon, Paris'in merkezine kadar BMW'mi yasak hızlarda sürmekten başka bir şey yapmadı ve nereye gittiğimizi sorduğumda kaçamak cevaplar vermeye devam etti. Bu son kez üstü açık arabamla şoförlük oynamasına ve benim hatam olmayan cezaları biriktirmesine izin veriyorum. En azından arabayı kullanan o olduğu için arabayı 'dans ettirme' riskine girmeden votka şişesine bağlı kalma şansım var. Montmartre'ı geçtiğimizi fark ettiğimde kaşlarımı çatıyorum ve teybin sesini kısıyorum. Yüz ifademi fark ediyor ve yüzünde memnun bir sırıtış beliriyor. Biçimli gömleğinin yakasını gevşetiyorum, büyük bir yudum likör yutuyorum ve şehrin kötü şöhretli kırmızı ışık bölgesi Pigalle'e giden trafiğe kapalı bir caddeye dönerken göz ucuyla onu izliyorum.

"Gerçekten mi Valon?"

"Ne, ben ne yaptım?"

Üstü açık araba saçlarımızı havada dalgalandırıyor, rüzgar gömleğimin yakasını açıyor, beni bu geç Temmuz akşamının bunaltıcı boğuculuğundan serinletiyor, ama onun tokat atan yüzü beni aşırı ısıtıyor.

"Sevişmek için bir kıza para vermem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Ne anlıyorsun? Tanrım, ne kadar kutsal birisin. Beni her zaman durumun şeytanı gibi gösteriyorsun."

"Çünkü sen şeytansın!"

"Sakin ol, seni hafifmeşrep kadınlara götürmek istemiyorum."

"Peki nereye gidiyoruz?"

Sessizliğini koruyor ve başımı belaya sokacak bir şey bulduğunda tüm yüz kaslarını çalıştıran o iğrenç yaramaz sırıtışını gösteriyor.

En iyi arkadaşım benden uzakta olduğu anda hayatım dümdüz oluyor, oldukça sessiz bir insana dönüşüyorum, heyecan aramıyorum, konfor alanımda kalıyorum, ama o geri döndüğünde, heck, o anda

Valon Müller'in beni eğlendirmeyi aklına koyduğu yerde, tamamen değişiyorum, başka biri oluyorum ve her şeyi ve herkesi becermeye başlıyorum.

Hala onun ortaya çıkardığı versiyon mu olmak istediğimi yoksa kendimi kısıtlamalar balonumda var olmakla sınırlamaya devam mı etmem gerektiğini anlamam gerekiyor.

Şüpheye düştüğümde, naneli votkadan bir yudum daha alıyorum.

"Başka bir tat alabilirdin," diyorum iğrenerek. "Bir şişe gargara yutmuşum gibi görünecek."

"En azından nefesiniz temiz olacak. Bilirsiniz... birilerinin boğazını kontrol etmek zorunda kalırsanız diye...".

"Kesin şunu! Oraya fahişelik yapmaya gitmiyorum.

"Kim söyledi bunu?! Fahişe gibi mi görünüyorum?"

Cevap vermeden ona yan gözle bakıyorum ve o da muhtemelen gençlik maceralarımızdan birini hatırlayarak gülüyor. Tanrı aşkına, ne akşamdı ama... Kafamdaki görüntülerden bahsetmek bile bacak aramın gerilmesine neden oluyor.

Valon votkayı elimden kaptığı ve büyük bir miktarını yuttuğu için neredeyse oraya vardığımızı düşünüyorum.

Ünlü Moulin Rouge'un önünden geçerek Boulevard de Clichy'ye ulaşıyoruz. En azından beni striptizciler ve azgın serserilerle dolu bir bara götürmeyi planlamıyor.

Beni şüphelendiren bir otelin hemen önünde arabadan iniyoruz ve anahtarları bir kapıcıya bırakıyoruz.

"Otel mi?"

"Naaaa!"

Aptal başını sallıyor ve yanımdan geçerek pervaneleri hareket halindeki ünlü kulübün kırmızı değirmenine doğru yürüyor. Zarif insanlardan oluşan bir telaş var. Kadınlar, erkekler, turistler... Beni doğrudan Moulin Rouge'a götürdüğünü hayal ediyorum, ama neredeyse önüne geldiğimizde kendimizi caddenin diğer tarafına geçerken buluyoruz.

Pek çok insan yeni bir mekan olması gereken yere doğru yürüyor, aslında biz yaklaşırken uzun bir kuyruk tüm kaldırımı kaplıyor ve zarif altın harflerle yazılmış parlak bir tabela DÉESSE - *Dea* kelimelerini göstererek parlıyor.

Onu tertemiz beyaz gömleğinden tutuyorum, sıktıkça kırıltırıyorum, dikkatini çekmek istiyorum ve o her zamanki tokat suratıyla ve dişlerinin arasına sıkıştırdığı sigarasıyla gözümü sıkıyor.

"Bir gece kulübü mü? Gerçekten mi?"

"Burası sıradan bir gece kulübü değil, Başak."

"Peki bu ne? Bir genelev mi? Soyadımın ne olduğunu unuttun mu? Biri benim burada fotoğrafımı çekse...".

"Bu yerde fahişeler yok, tanrıçalar var" diyor, başımızın üstündeki tabelayı işaret ederek.

"Eğer bir gün paparazzilere yakalanırsam, yemin ederim bu sefer seni arkadaş listemden çıkaracağım."

'Sizi temin ederim ki burası şık bir kulüp, sandığınız gibi sefil bir yer değil. Burayı seveceksiniz. Ayrıca birinin fotoğrafını çekmesinden sana ne?! Gazetecilerin hepsi şu anda Boğa ve Venüs hakkında konuşmakla meşgul. Leonis'in kaka yaparken çekilmiş bir fotoğrafı, senin oturup *Jumelles noires* gösterisini izlerken çekilmiş bir fotoğrafından daha fazla haber değeri taşıyor.

"*Siyah ikizler* mi?" diye yankılandım, ellerimi kalçalarımaya koyup teslim olmaya başladım. "Planınız bu mu? İkinizi dansçı yapmak mı?"

"Tıpkı eski günlerdeki gibi". Sigarasını yakar ve kuyruğa girmeye hazırlanır. "Şimdi, fark edilmemek istiyorsan, gel ve sıradan bir ölümlü gibi sırada bekle."

Dişlerimi sıkıyorum ve onu şakaya vuruyorum. Bir kulübe girmeden önce bitmek bilmeyen dakikalar beklemek hiç başıma gelmeyen bir şey, ama bu sefer onu suçlamıyorum, her ne kadar birlikte olduğumuzda fark edilmemek her zaman zor olsa da. Kişiliğimle övünmek istediğimden değil ama boyumuz, fiziksel yapımız, seçkin kıyafetlerimiz ve güzel göt suratlarımız her zaman herkesin bize doğru dönmesini sağlamıştır.

Bir zamanlar bunu en iyi şekilde değerlendirirdik. Sonra o gitti ve dediğim gibi ben de solup gittim. Parti kaybettim ve ben de yolumu kaybettim. Nasıl eğleneceğimi unuttum.

Neyse ki kuyruk sorunsuz ilerliyor ve kısa süre sonra kendimizi mekânın içinde buluyoruz.

Déesse çılgınca, gerçekten iyi yapılmış ve Valon buranın zarif bir yer olduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

Ambiyansın 1920'lerin gece kulüplerinden esinlenerek tasarlandığı açıktır. Balkonun altında bir grup caz söylüyor. Döşemelerde, sarımsı bir ışık yayan lambalarda, geniş salona yayılmış dairesel kanepelerde kırmızı hakimdir.

salon, pek çok küçük privé gibi. Daire şeklindeki alanı kaplayan balkonlar ve mor kadife perdesi hala kapalı olan merkezi bir sahne var. Bir duvar tamamen içki ile dolup taşan, geniş bir tezgahı ve biraz eski filmlerde görülenlere benzer yüksek tabureleri olan bir bar tarafından işgal edilmiştir.

Valon'un bizim için özel bir yer ayırttığını öğreniyorum ve böylece yerleşiyoruz. Böyle bir yerde bu kadar çok kadın bulmayı beklemiyordum. İlginç olan şu ki, çoğu çağdaş olmayan bir tarz benimsemiş, sanki burada zamanda geriye gidip Charleston döneminde giyilen kostümleri giyebilirmişiz gibi.

"Ne olmuş yani? Gece kulübü yeni amca olmuş bir Leclerc'in standartlarına uygun mu?"

"Evet diyebilirim.

"Gerçekten seni keyifsiz bir yere götüreceğimi mi düşündün?" Bunu gerçekten incinmiş gibi söylerken, 1920'lerden kalma tipik bir elbiseye sahip, her hareketinde uçuşan ipliklerle dolu ve alnının etrafındaki bir banda gergin bir tüy takılı güzel bir kız siparişlerimizi almak için yaklaşıyor. Boynunun etrafında birkaç tur atan uzun inci kolyesi gömleğimin açıkta bıraktığı ön koluma sürtünüyor ve gözlerimiz kilitleniyor.

"Ne alırsınız?"

"Sadece kendi ellerinizle hazırlayabildiğiniz şeyleri alacağım," diyerek otomatik olarak ayaklanmacı rolüne bürünüyorum.

Cilveli bir şekilde gülümsüyor. "Ben barda çalışmıyorum.

"Bunu benim için yapar mısın?"

"de teşekkür ederim," diye araya giriyor Valon, zaten dikkati eksik.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

"Bazen sıkıcı oluyorsun," diyor arkadaşım, *flapper tarzı* güzellik kışını bara doğru sallarken, "ama kızlara yaklaştığında çıldırıyorlar. Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Onlara sadece hak ettikleri gibi davranıyorum.

"Anlamı?"

"Eğer bir kadın nazikse, sen daha da nazik olmalısın. Eğer biri şirretse, sen onu geçersin".

"Ben her zaman tam tersini yaptım.

"Bu yüzden hiç ilişki yaşamadın.

"Aksine, bence Roxane ile aranızdaki ilişkinin yürümemesinin nedeni tam da buydu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onunla çok fazla birlikte oldun..." iri kahverengi gözlerini kocaman açarak, "Ufff!" der ve kışındaki acıyı taklit ederek İtalyanca hareketler yapar.

'Çok tatlı, çok romantik, çok doğru, çok her şey'.

"Pislik gibi mi davranmalıydım, özür dilerim?"

"Seni tanıyorum Başak. Doğruyu söyle, Venüs'ün kız kardeşinden hoşlanmadın. Fiziksel olarak demiyorum, çünkü bunu tartışamazsınız. Morel genleri mükemmel."

"Sen ne bilirsin ki!" Dirseklerimi dizlerime dayayıp ona doğru eğiliyor ve sesimi alçaltıyorum. Cümleleri canımı sıkıyor ama daha çok onun bakış açısını merak ediyorum. Ne de olsa son birkaç yıldır neye benzediğimi en iyi bilen kişi yanımda değildi, dolayısıyla eski sevgilimle ilişkiyi deneyimleme şansı olmadı. Bizimle bir çift olarak tanışmamış olsa da bizi nasıl gördüğünü bilmek, ona göstermem bile benim için özellikle ilgi çekici.

"Sana birkaç soru soracağım." Kollarımı iki yana açarak devam etmesi için onu ikna ettim. "Roxane tatlı mıydı?"

"Çok".

"Ve sen tatlı bir adamsın.

"Yani?"

"Nazik miydi?"

"Oldukça. Biraz şımarık ama... cömert, evet."

"Onunla seviştin mi yoksa onu deli gibi siktin mi?"

"Biz am yapıyorduk... Bunun ne alakası var!"

"İşte.

"Bu ne? Kafamı karıştırma. Konuş ve ne düşündüğünü söyle."

"Nasıl olduğunu biliyorum Başak. Eski sevgilini doğrudan tanımasam da sana benimkini anlatacağım. Tıpkı sizin gibi bir kızla nişanlandınız. Aslında, her zaman tam zıtları sevmişsinizdir. Tatlılığı bilmeyen kadınlardan etkilenirsiniz, çünkü onlara öğretmeyi seversiniz. Soğuk, kibirli yaratıklardan, fethedilmesi zor olanlardan, sizin dünyanızdan tamamen uzak olan insanlardan etkileniyorsunuz. Ve onları tercih ediyorsunuz çünkü hayatınıza yeni bir şey getiriyorlar, günlük olarak deneyimlemeye alışık olmadığınız bir şey. Roxane ailenizin bir uzantısıydı. Sizin için her zaman orada olan bir şeyin parçasıydı. Size hiçbir şey katmadı, ondan hiçbir şey öğrenmediniz, sizi zenginleştirmede. O sadece

Duraklatılmış. O senin dünyanı dondurdu. Şatoda sahip olduğun şeyi, onunla dışarı çıktığında buldun. Ve asla fişi çekmedin, çünkü her şey... her zaman... aynıydı... eskisi gibiydi."

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Dudakları ayrılmış, dirsekleri hala dizlerinin üzerinde, tükürük yavaşça boğazından aşağı akıyor.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırarak sırtımı kanepenin arkasına yasladım.

"Biliyorum," diyerek bacağını çaprazlıyor ve muzipçe gülümsüyor. "Eğer homoseksüel olsaydık, sen ve ben çoktan birlikte olurduk. Ben bunu sorun etmezdim, öte yandan sen de bunu büyütmezdin. Sana daha önce ifade ettiğim nedenlerden dolayı iyi bir ilişkimiz var."

'Bu lanet olası doğru'.

"Eryk Novak'tan ölesiye nefret ettiğin zamanı hatırlıyor musun? Zöe'nin peşinden koştuğu zamanları...?"

"Tabii ki hatırlıyorum."

Hatta yumruk yumruğa geldik ve o piç kurusu, onları almış olmasına rağmen bana meydan okumaya devam etti. Arada sırada hala yapıyor.

"Eskiden en büyük korkunuz neydi?"

"Kız kardeşim hayatında sahip olmadığı şeyi onda bulacaktı. Farklı, uzak bir dünya, tam da sizinkine tamamen zıt olduğu için sizi bir mıknatıs gibi çeken bir dünya".

"Ve ondan nefret ettiniz çünkü ondan korkuyordunuz. Ondan korkuyordun çünkü aradığın şeyin de bu olduğunu kendi içinde çok iyi biliyordun. Er ya da geç onu senden alacağından emindin. Ve sonunda öyle oldu. İnanılır gibi değil! Zöe'nin ilgisini anlıyordunuz ve Novak'ı derinden kıskanıyordunuz, çünkü ikisinde de deneyimlemek istediğiniz bir şey görüyordunuz.

"Senden nefret ediyorum".

Valon beni herkesten daha iyi tanıyor ve bu beni korkutuyor, çünkü bir kez daha giderse vicdanımın sesini, beni her yönümlle tanıyan dostumu, Roxane'ı sırf aramızda doğru olmadığı için... çünkü... terk etmiş olmanın verdiği suçluluk duygusuyla hala açık olan ve yanan küçük yarayı basit bir akşamla yatıştıran kişiyi bir kez daha kaybedebilirim. Sebepler, gerçek olanlar, az önce belirttik. Ve bunun onun Londra'da okuma arzusuyla, mesafeye ve sürekli seyahat etmekle hiçbir ilgisi yoktu. Bir parçam her zaman biliyordu ki eğer onu gerçekten sevseydim, bizi ayıran hiçbir engel, hiçbir mil olmazdı.

"Eryk ile işler nasıl gidiyor?"

"Zar zor tahammül ediyorum.

"Neden? O iyi biri'.

"O sadece bir palavracı ve şatodaki herkes onu seviyor. Taurus'un ona karşı bir zaafı var ve bu onu daha da iğrenç yapıyor."

"Bir futbol yıldızı olmasına rağmen hepinizden tamamen farklı olmaya devam ediyor ve hala Zöe'nin tam tersi, yani sizin de hayatınızda olmasını istediğiniz şeyi temsil ediyor.

'Neden psikoloji değil de ekonomi bölümünü seçtiğinizi merak ediyorum'.

"Konuştuğum tüm insanların zihinlerini araştırmakta usta değilim. Diyelim ki sadece sevdiklerimle doğru olanı yapabiliyorum."

"Bu nasıl bir küstahlık?"

"Ahhh işte içkilerimizle birlikte gelen güzellik".

Köşe vuruşuyla kurtuldu, hemen tartışmayı kesti. Beni sevdiğini hiç söylemedi, en azından açıkça.

İçkilerimizi getiren garson, daha önce benim prototipim olabilecek kadar tatlı, nazik ve cana yakınken, birdenbire beni artık heyecanlandırmıyor. Onu tanımıyorum, karakter olarak nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama yardımsever gülümsemesi, kokteylleri kendi elleriyle hazırlayarak bizi şımartması, tam da ondan istediğim gibi, başlangıçta beni etkileyen cazibesini kaybetmesine neden oldu.

Valon'un bana onunla flört etmeyi neden bıraktığımı sormasına bile gerek yok, çünkü artık beni benden daha iyi tanıdığı kesin, ama yine de Duris teşhisine ihtiyacım var, bu yüzden ona soruyorum: "Sence ideal kadını neye benzemeli?"

"Kolay soru. Kocaman bir sürtük olmalı."

Saksafon parçanın son melodilerini seslendiriyor, ancak kıyafeti bir gangsterinkini andıran bir adam sahneye çıkıp 1920'lerin mikrofonunu ele geçirdiği anda zarif sesini yaymayı bırakıyor.

Dolgun dudaklı, koyu tenli ve simsiyah gözlü zarif beyefendi gösterinin sunumunu yapıyor, ben kuru içkinin tadını çıkarırken ışıklar kararıyor. Dairesel bir tiyatro spotuyla aydınlatılan spiker dışında odaya karanlık çöküyor. Başındaki fötr şapkayı düzeltiyor, sonra ayağa kalkıyor ve işaret parmağını havaya kaldırıyor.

Ağzını açar açmaz beyaz dişleri parıldıyor ve kendimi Chicago müzikaline girmiş gibi hissediyorum.

"Tesadüfen tanışmışlar," diye açıkladı. "Biri Güney'den, diğeri Kuzey'den. Kaderin onları bir aynada olduğu gibi karşı karşıya getirerek bir araya getirdiği iki uzak yaratık. Aynı gözler, aynı saçlar, aynı dudaklar, aynı yetenek. Senkronize hareket eden iki dansçı. Çevikliklerinde aynı, güzelliklerinde eşit. Performanslarında eşsizler'. Açık avuç içi genişler, perdenin açılış merkezine doğru yönelir.

"Mesdames et messieurs, ce soir, seulement pour vous, les Jumelles noires, dans un spectacle exclusif".

Sıkıntıyla iç çekiyorum, bir yudum daha yutuyorum ve Valon'un tamamen kırmızı kadife perdelerin açılışına bakmaya dalmış olduğunu fark ediyorum. Salonda alkışlar kaybolana kadar azalıyor ve sahnede spot ışıkları daha az parlak bir şekilde, sırtı bana dönük takım elbiseli bir adamı gösteriyor.

Müzik, sessiz duraklamalarla dönüşümlü olarak çan sesleriyle başlar. Her vuruşta, erkek figürünü kucaklayan deri parçaları görülüyor.

İlk dokunuşta, siyah lake parmaklı bir el sırtında açılır.

İkinci dokunuşta poposunda bir tane daha beliriyor.

Üçüncü dokunuşun ardından müzik hızlanır ve file taytlı, uyluk hizasından bağlı bir dansçı yerde uzanır, yavaşça yükselir ve dansçının gövdesinin etrafında dönmeye başlar.

Adam, vücudu hala saklı olan kadını kollarına alır, bu sırada yumuşak, şehvetli, mükemmel perdeli kadın sesi odaya yayılır ve bir hikaye söylemeye başlar.

Dansçının yüzünü keşfetmeye vakit kalmadan, dantel askılı kemerleriyle geçit töreni yapan bir başkası devreye giriyor.

Valon'un koltukta kıpırdanışını izliyorum. Dili dudaklarının arasında gidip geliyor, sonra da flütün kenarına yapışıyor.

En son gelen kişinin yüzünü hayranlıkla incelemek için heyecanla titriyor gibi görünüyor, tıpkı benim de sesi dinleyicileri büyüleyen kişinin görünüşünü alışılmadık bir şekilde merak fark ettiğim gibi.

İkimiz de eşzamanlı olarak kadehlerimizi yuvarlak masanın üzerine koyuyoruz. Sanki aynı düzeneyle birbirimize bağılmışız gibi, gövdemizi öne eğip dirseklerimizi dizlerimize dayıyoruz ve dikkatimizi dansçıyı okşayan, ceketini sıyıran ve sonra çıplak sırtını kaşıyan dört ele yöneltiyoruz.

Bu arada, o tatlı ses midemde titreşiyor, tenimi okşuyor, boynumu sıkıyor ve beni tamamen talep ediyor, sanki beni kendine hapsedmek gibi bir gücü varmış gibi.

Dansçının sırtından aşağı kayan siyah mineli yirmi parmağın hareketinden büyülenmiş bir şekilde gözlerimi kırptırıyorum.

Sonra müzik yükselir, vahşileşir ve iki kahraman kurbanlarına benzeyen kişiyi yere iterek ince topuklu ayakkabılarıyla çiğnerler.

Şarkı söyleyen ses güçleniyor, şimdi nihayet figürlerini aydınlatan ışıkla birlikte büyüyor.

Her ikisinin de siyah, küt saçları var. Kaküller alınlarını gizliyor ve parlak gözlerini çerçeveleyen uzun kirpikleri belirginleştiriyor.

Valon soldaki dansçıyı takip ediyor, sahneyi ele geçiren hareketleriyle tamamen mahvolmuş durumda, ben ise çocuğu kalçalarının arasında tutan, saçlarını sıkan ve ateş kırmızısı dudaklarını aralayarak beyaz dişlerini ve sesinin tüm gücünü gösteren tiz bir sesle patlayan diğer dansçıyla oyalanıyorum.

Bir melodi içinde yankılanan bir orgazm simülasyonudur.

İkisi sırayla dans edip yontulmuş fiziklerini sergilerken ben de içkimi bitirip gergin bir şekilde kanepeye yerleşiyorum. Görünür karın kaslarının derisini ortaya çıkaran daracık mayolar giyiyorlar. Fantezimde dilimle ölçeklendirdiğim küçük kareler. Gözlerim şarkıcının göğüslerinde geziniyor, kupaların içinde sıkılmış. Zihnimde dişlerimin kurbanları. Ve sonra, ikisi de arkalarını döner dönmez, tangalarının ince ipliğiyle açığa çıkan stratosferik kışları Valon'a ve bana tam güçle çarpıyor, öyle ki ikimiz de kendimizi, hala senkronize bir şekilde, sırtımızı kanepenin arkasına yaslarken buluyoruz.

Güzelliklerine teslim oldum.

Çağrılarıyla büyüledim.

Her ikisi için de tamamen aktifleştirilmiştir.

Yüksek, yuvarlak kalçaları sahne kostümünün ince ipliklerinin hareketinden görülebiliyor. Düşüncelerime dalmayı bırakıp sanatlarıyla anlattıkları hikâyeye odaklanmaya karar veriyorum.

Dans bir ihaneti ortaya çıkarıyor. Sağdaki dansçının dudaklarından dökülen sözcükler bir keşfi anlatıyor: en iyi arkadaşı erkeğiyle yatakta.

Dansçı birinden diğetine geçerek her ikisiyle de sevişir ve onları birbirlerini sevdiklerine inandırır. Sahnede önce iki, sonra üç adım birbirini takip ederek cinsel eylemi hatırlatır.

Valon bir an bana bakıyor ve sanki ne düşündüğümü çok iyi biliyormuş gibi muzipçe gülümsüyor.

İsteddiği bu mu? İlişkiye girmek mi istiyor? Yoksa amacı senin ve benim ortak bir ilişki kurmamız mı?

Gözlerim sağdaki dansçıyı bırakmazken aklımdan geçen fikirler beni koltuğumda kıpırdanmaya zorluyor. Karanlık olduğu için pantolonumun fermuarını sıkıştırmakta ya da dansçının yüzünde bir yarık açtığını gördüğümde iç çekmek için ağzımı açık tutmakta bir sorun yaşamıyorum.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici yaratık, gövdesini çocuğun yüzüne doğru uzatıyor ve seyirciye sahne kostümünün içine sıkışmış iki düzgün göğüs gösteriyor.

Diğeri şimdi ağtını söylüyor. Sevdığı adamın aslında kadınına geri döndüğünü keşfetmiştir.

O, odanın sahibi olan ve itiraf etmeliyim ki tüm dikkatimi üzerinde toplayan kişi, sadece bir gece kulübü dansçısına ait olamayacak kadar seksi, tutkulu ve karanlık bir bakışla bize bakıyor.

Bir tanrıçanın gözlerine sahip.

Yüzünü erkeğinin yüzüne doğru eğiyor ve sanki az önce bana bahşetmiş gibi karnıma inen bir öpücük sahneliyor. Tekrar başını kaldırıp ağzını partnerininkinden ayırmadığında, gözlerinin benim üzerimde olduğu yanılsamasına kapılıyorum.

Oda karanlık olduğu ve ışıklar ona dönük olduğu için beni göremeyeceğini biliyorum, ancak o kürelerin beni hedef aldığını, bir deri tabakasını aşip pompalanan damarlarıma doğru ilerlediğini hissediyorum.

Ve sonra müziğe bir silah sesi eklenir, silah sesi gibi.

Adamın nefesi kesilir ve tam tersine öpüşme sona erer. Ama dudaklarını çocuktan ayırdığında, dişlerinin arasında kırmızı ipek bir eşarp tutmaktadır.

Isırarak yavaşça çeker, sanki dansçının ağzından fişkırان kanın bir simülasyonunu yaparmış gibi.

Bu onu öldürdü.

Uğradığı ihanetin intikamını aldı.

Ve sonra arkadaşına dönmeyi seçti, onunla dans etti ve bize onları aldatanın kendisi değil, onu aldatanın onlar olduğunu söyledi.

Zafer kazanmış bir şekilde, ellerinde kurbanlarının parasıyla kışlarını sallayarak sahneden ayrılırlar ve alkış tufanı koparırlar.

Valon ve ben hareketsiz durup kapanan perdeye , zihnimde varlığımın derinliklerine bir şeylerin ekildiğini hissediyorum.

Filizlenmeyi bekleyen bir tohum gibi.

Dallanıp budaklanmaya ve ebedi yerini almaya hazır küçük bir kök gibi.

Bu, hayatım boyunca hiç yaşamadığım güzel bir duygu. Ve bunu tekrar yaşamak istiyorum.

Sarhoş oldum. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına sahip *olmalıyım*.

Yüzümü yavaşça en iyi arkadaşıma çeviriyorum ve o muzipçe gülümseyerek cevabımı bekliyor.

"Kulağa nasıl geliyor?"

"Onları almak için ne yapmamız gerekiyor?" Karar verdim.

Sahne suikastçısını istiyorum.

Sahnedan ayrılıp kulise doğru ilerliyoruz, dar ve karanlık koridordan zar zor geçiyoruz, bir sonraki numaradaki kızlar da sırayla yanımıza geliyor. Peruğumun saçaklarının örttüğü alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ama onları çıkarmıyorum. *Jumelles noires*, siyah saçları, belirgin makyajları, daracık mayoları ve kedigil yürüyüşleriyle sahne dansçıları olarak kalmalı. En azından ön kapıdan girene kadar.

Eşim ve ben, müşterilerimizle, insanlarla ve çevremizdeki herkesle birlikte kendimiz için yarattığımız rolü sürdürmeye karar verdik. Bu seçimimizin nedenleri var ve biz bundan memnunuz, çünkü her şeyden ve herkesten uzakta, sadece kendimizi güvende hissettiğimizde kendimiz olmayı tercih ediyoruz. Gösterilerimiz oldukça başarılı geçiyor ve Madam Marie Rose kendini sık sık özel toplantılar düzenlerken buluyor. Kulüpte kazandıklarının bir kuruşunu bile göremiyoruz, çünkü borcumuz hala ödenmedi, bu yüzden özel odalarda özel izleyicileri eğlendirmek zorunda kalıyoruz, burada sadece direklerin etrafında dans ediyoruz ve bazen maalesef üzerimizde yabancı eller hissediyoruz. Neyse ki şu ana kadar bir müşterinin daha ileri gittiği hiç olmadı, bu yüzden bununla da sorunumuz yok. Şimdiye kadar küçük odadaki karşılaşmalara oldukça aşina hale geldik.

Ancak bu gece, olmadığım bir kadın gibi davranmak bir yana, kimse için kışımı sallamak istemiyorum. Sanırım sahnede elimden gelenin en iyisini yaptım ve elimden gelenin en iyisi derken kesinlikle sanatsal niteliklerimi değil, varlığımın en kirli kısmını, dünyaya göstermeye karar verdiğim kısmını kastediyorum.

En iyi arkadaşım beni geçip soyunma odasına giriyor, o da benim gibi gösteriye başka bir yerde devam etmek zorunda kalmamayı umarak burnunu çekiyor.

İkimiz de tiyatrolardaki soyunma odalarına özgü ışık toplarıyla çevrili iki aynanın önünde oturuyoruz.

Raflar makyaj malzemeleri, fırçalar, ağdalar ve diğer peruklarla dolup taşıyor. Gösterişli kostümler aynaya yansıyor ve makyaj için bir fon oluşturuyor.

figürlerimiz, hepsi özel raflara düzgünce yerleştirildi.

"Bu geceki numara diğerlerinden daha çok beğenilmiş gibi görünüyor. Haklıydın,' dedi bana.

Yorgun cildime sürmek için biraz daha pudralıyorum.

"Size ne demiştim? İnsanlar sapkındır, haddi aşmayı, ihaneti, aşırı eylemlere yol açan tutkuları severler. Bir erkeği aldatarak öldürmeye varacak kadar evcilleştirmeyi bilen güçlü kadınlar zenginler için heyecan kaynağıdır."

"Her şeye sahip olan bir adam, cinayet işleyebilecek bir kadının yanında olmasından neden tahrik olsun ki?"

"Muhtemelen bu tür insanlar genellikle etraflarını kendilerine kolayca boyun eğen uysal kadınlarla çevreledikleri içindir. Bu tür pislikler toplum için güçlü işadamlarıdır, sonra yatakta yüzleri bizim gibi hatunların kalçaları tarafından ezilir."

"Senin gibi, belki. Ben o kadar... o kadar vahşi değilim."

Ona gülümsüyorum, *Jumelles noires*'ın kıyafetlerini giydiğimizde benzerliğimizin nasıl daha da belirginleştiğini fark ediyorum. Siyah, bob peruk, mat kırmızı ruj, aynı renkteki irislerimizi perdeleyen takma kirpikler, rollerimizle ilgili her şey bizi bir yapıyor.

Antoine'ın sahneye çıkmadan hemen önce bizi tanıttığı gibi, ikimiz de birbirinden çok uzak iki yerden geliyoruz, ancak görünen o ki yüz hatlarımızı çizen kaderin aynı eli. Eğer belirtmeseydik, her sorulduğunda bizi kan ikizi sanacaklardı. Bu aynı zamanda şovumuzun da sırrı oldu. İnsanlar fantezilerinde aynı yüz hatlarına sahip iki kadın belirdiğinde çılgına dönüyorlar. Bu yüzden *Mösyö De Martino* borcumuzdan yararlanarak bizi sömürüyor.

"Yvonne?" diye sesleniyorlar koridordan.

"Geldik!" diye bağıyorum.

"Ah, kızlarım." Kapıda, parıldayan gümüş pullu elbisesiyle Madam Marie Rose belirir. Önce kocaman göğüsleri, ardından geniş omuzları ve son olarak da kabarık dalgalı kırmızı bir perukla süslenmiş başı giriş yapar. "Muhteşemsiniz," diye eliyle işaret ederek göstermek istediği kadınsılığı pekiştirmeye çalışıyor. Arkamızda duruyor, iri, manikürlü parmaklı ellerini üzerimize koyuyor ve aynada görünmek için eğiliyor. Camın arkasından ona bakıyoruz ve fark ediyoruz ki

Bizden ziyade onun kalın, erkeksi kaşlarının üzerinde mükemmel bir şekilde işaretlenmiş kaşlarını gözlemlemeyi nasıl tercih ettiğini.

"Alkışları duyduk," diye karşılık veriyor ortağım.

"Perde kapandıktan sonra da devam ettiler, benim küçük yıldızım."

"Harika!" diye homurdanıyorum hevessizce, döner koltuğu çevirip topuklarımı tuvalet masasına dayıyorum. "Bu da demek oluyor ki bir dahaki sefere seyircilerin beklentileri daha yüksek olacak, bu yüzden daha da muhteşem bir numarayla gelmem gerekecek."

"Ohhh, sevgilim," diye yanaklarımı sıkıyor, "küçük kafanda o kadar çok oda var ki, eminim bir sonraki gece için de doğru odayı açacak ve harika bir düet ortaya çıkaracaksın."

"Bize iltifat etmek için geldiğini söyle, şey için değil..."

"Özür dilerim!" diye mırıldanıyor ve saçlarını sallayan bir hareket yapıyor. "Üstünü değiştir, bugün dışarı çıkıyoruz."

"Bir ne?" diyor arkadaşım arkasından.

"Çok ama çok zengin iki adam size eşlik etmek istiyor."

Bu noktada ayağa kalkıyorum, gecenin sona ermeyecek olmasına oldukça kızgınım, ayrıca bizi kim bilir nereye götürmek isteyen iki palavracı ile vakit geçirmek zorunda olma fikrine bile sinirlendiğimi hissediyorum.

Madam Marie Rose'un önünde durup kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, o ise Marilyn Monroe'nun filmlerindeki ünlü elbiselerin reproduksiyonu olan uzun elbiselere bakıyor.

"Anlaşmamız böyle değildi," diye yakınıyorum. "*Mösyö De Martino*'yu ara ve ona yabancılarla hiçbir yere gitmeyeceğimizi söyle. Burada, kulüpte kalmak, ne kadar sarhoş olurlarsa olsunlar hareket edemeyen insanların oturduğu bir kanepenin önünde dans etmek başka bir şey, Déesse'den ayrılmak, bir arabaya binmek - büyük olasılıkla - ve bize her şeyi yapabilecek iki adamla bilinmeyen bir yere gitmek bambaşka bir şey.

Marie Rose bir kaşını kaldırır ve çizdiği gibi neredeyse alınıdaki saç çizgisine ulaşır. Sesi tamamen değişiyor, zarif, kadınsı olmaktan çıkıp orijinal, sert, erkeksi bir ses haline geliyor.

"Reddedebileceğini sanmıyorum, şekerim."

Arkadaşım arkamdan, "Biz eskort değiliz," diye cevap veriyor.

'Müşteriler zamanınızı satın aldı, bedeninizi değil'.

Şimdi yanımda olan eşim araştırmaya başladı, bu beni şaşırttı çünkü genellikle alışkanlıklarını değiştirmek istemez, ama daha bu sabah sıcak kahveyle kalçamı yaktılar, bu yüzden borcumuzdan geriye ne kalacağını hesaplamak için daha fazlasını bilmek istediğini varsayıyorum. "Ne kadar ödediler?" diye soruyor.

Cevabı bekliyorum, zamanımın ne kadar değerli olduğunu bilmek istediğimden değil, borcumuzun tek seferde ödenip ödenemeyeceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

"İki bin euro. Her biri bin euro".

"Ne kadar ucuz!" diye soluyarak topuğumu parke zemine vuruyorum.

"Ama..." diye parmağını kaldırarak *femme* haline geri dönüyor. "Bunlar iki önemli müşteri olduğu için, kulüp dışında bir araya getirebilseydin, kendine saklayacağın iyi bir bahşış alabilirdin."

Bu sözleri duyunca gözlerimiz parlıyor. Déesse'de çalışmaya başladığımızdan beri kenara bir şey koyamadık. Kazandığımız her kuruş patronun cebine gidiyor. *Mösyö* De Martino'nun kontrolü dışında bir fazlalık elde edebilmek, en azından ekonomik olarak biraz nefes almak için iyi bir fırsat olabilir.

En iyi arkadaşım bana sessizce bakıyor ve kabul etmem için yalvarıyor. Onun için bir referans noktasıyım, bir ablayım, bazen bir anneyim, özellikle de o annesini kaybettiğinden beri. İrmine'nin öldüğü gün, kızını her şeyden koruyacağıma dair ona söz verdim, bu anlaşmayı bugüne kadar canlı tuttum ve başardım, ancak faydasız olduğu kanıtlanan tıbbi tedavisi için ödediğimiz borç, ona verdiğim yemini tehlikeye attı. Şimdi hayatımdaki en önemli kişi, sorunları ilk ve son kez çözmek istiyor ve ben onun ilahi bakışlarında yeni bir sayfa açma, havasını değiştirme, kapı her çaldığında titremek zorunda kalmayan basit bir kız olmaya geri dönme arzusunu çok iyi görebiliyorum. Yine de kabul etmek, müşterilerle çıkmak, annesine verdiğim söze aykırı olabilir.

Ya da çözüm olabilir.

"," diye karar verdim.

"Ne?" Kolumdan tutuldum ve aniden döndüm. "Yalnız gitmene izin vermeyeceğim."

"Gelmiyorsun. Bu tehlikeli".

"Bana çocukmuşum gibi davranmayı bırak. Bu şekilde beni zayıf, aciz ve kafeste hissettiriyorsun. Bir kez olsun, beni sadece

En iyi arkadaş ve rafta saklanacak değerli bir oyuncak bebek değil. Burada değerli hiçbir şey yok,' sahne kostümünün ince iplerini sallayarak kendini işaret ediyor, 'zaten içimde kırılmış hissettiğimden daha fazla kırılabilir hiçbir şey yok. Elimi uzatıp sorunlarımızı çözmem için beni özgür bırakın, çünkü onlar sadece sizin değil, *bizim* de sorunlarımız."

Sertleşiyorum. İnatla onu dinlemiyorum ve başımla kategorik olarak reddediyorum, sonra Marie Rose'a dönüyorum. "Kararımı verdim. Yalnız gideceğim, müşterilere haber vereceğim."

Madam del Déesse hangimizin üste çıkacağını görmek istercesine dikkatle bizi izlerken, "Benim adıma da karar veremezsiniz," diye bağıyor.

"Annene söz verdim..."

"Annem öldü!" diye bağıyor yüksek sesle, gözleri buğulanıyor ve alt dudağı titriyor. "O öldü. Bana bir yalan denizinden ve beni bir fanusun içinde kilitli kalmaya zorlarsanız ödeyemeyeceğim bir borçtan başka bir şey bırakmadı."

Dişlerimi sıkıyorum ve ona en kötü bakışlarımla bakıyorum.

"Sakin bir daha onun hakkında böyle konuşayım deme. İrmine her zaman yanımda oldu. Beni ailesinin bir parçası olarak görerek evine kabul etti. Kimsenin onun anısına leke sürmesine izin vermem, hele ki kızının. "Özür dile!"

"Kimden özür dilemeliyim?"

"O orospu çocuğundan elli bin avro borç almamız onun suçu değildi. Çaresizlikten kaynaklanan bir karardı".

'Evet, o olmasaydı muhtemelen yapmayacağım bir seçim...'.

"Bu kadar yeter kızlar," diye aniden sözümüz kesildi.

Rahatlasam mı, incinsem mi bilemiyorum, çünkü uzun zaman sonra duygularımın tenimde titreştiğini, göz bebeklerimde canlı bir sıcaklık, midemde bastırılmış bir öfke hissettim.

Bazen bunları özlüyorum, çünkü o kadar çok donmuşum ki, beni güneşe dokundursalar bile artık eriyemem. Derin bir sevinç, yenileyici bir şey. Yani... güzel şeyler, artık göremediğim, hissedemediğim ya da bulamadığım şeyler. Bir kavga bile bana hala var olduğumu, yıllar önce o gün ölmediğimi, zamanın benim için hala canlı olduğunu, benim gibi olduğunu hatırlatabilir.

Ancak inatçılığım, Irmine'e verdiğim son sözden daha değerli bir şey olmadığına inanmama neden oluyor.

Derin bir nefes aldım, ölüm döşeğinde saçlarımı okşadığı ve gözlerinin içine bakamadan kızına göz kulak olacağıma dair ona yemin ettiğim anı hatırladım. Bana ona anlattığından daha fazlasını anlatmıştı, ama çok geçmeden her şey gün ışığına çıkmıştı, çünkü ölmek üzereyken yanınıza çok ağır bir sırt çantası almamanız gerektiğini bilirsiniz, aksi takdirde cennetin kapılarından geçemezsiniz ve cennetin girişinde yarım kalan işiniz yüzünden sıkışıp kalırsınız.

Ancak her şeye rağmen, yaşamaya zorlanan bir parçam, arkadaşımı dizginleyemeyeceğimi, büyümesini, sorunlar yaşamasını engelleyemeyeceğimi çok iyi biliyor, özellikle de bunları yaratan ikimizsek. Onu kollarımın arasına hapsedersen onay yardım etmiş olmam, istediğı her şeyi verirsem, onu şımartırsam ve beladan uzak tutarsam onay hizmet etmiş olmam. Onu yetersiz göremem, aksi takdirde er ya da geç o da yetersiz olduğunu düşünecektir.

Çok gencim ama sanki yaşımın iki katıymışım gibi hissediyorum. Sadece 22 yaşındayım ve keşke daha yaşlı olmak zorunda olmasaydım. Sadece her şeyi kapatmam gerekiyor.

Madam Marie Rose'a dönüyorum, bana bir mendil uzatıyor, sanırım ihtiyacım olduğuna inanıyor. Teklifi reddediyorum, elimle jesti uzaklaştırıyorum ve kendimi onun dudaklarını kelimelerini şekillendirirken gözlemlemeye adıyorum.

"Müşteriler zaten iki tane için ödeme yaptı. İkizleri istiyorlar. İkisini de. O yüzden güzel vücutlarınızı bu elbiselerden birine sarın ve akşam için hazırlanın. Sokakta bir araba sizi bekliyor."

Bizi yalnız bırakır bırakmaz tek düşüncem, artık bir insanın iyiliğini hak etmediğimi düşündüğümde bana annelik eden kişiyi savunmak oluyor.

"Irmine seni incitmek için yalan söylemedi, bunu biliyorsun," diyorum arkasından.

"Dürüst olsaydık hayatımız daha kolay olurdu".

"Sakin ol..." diye kıkırdarak sırtına yaklaşıyorum.

"Biz ne zaman kolay şeyleri sevdik ki?" dedi ve ona arkadan sarıldı.

'Bazen sadece... Nefes almak istiyorum'.

"O zaman gelecek," diye onu sıkıyorum ve o da bırakıyor. "Biraz aşırı korumacı olduğum için kusura bakma."

"Sık sık bana inanmadığını düşünüyorum".

"Hiç de değil, ama sana saygı duyduğumu göstermek için hata yapma riskini kabul etmem gerekiyorsa, bunu yaparım, ama bunu benden alma. Hataların kraliçesi her zaman ben olarak kalacağım".

Çeyrek saat sonra, kulübün arka tarafından tamamen şekillendirilmiş iki elbiseyle çıkıyoruz. Elbiseler vücudumuza dikilmiş ve fiziğimizin hatlarını mükemmel bir şekilde takip ediyor. Ben, Marilyn Monroe'nun Mayıs 62'de Başkan John Fitzgerald Kennedy'nin doğum günü vesilesiyle giydiği ve "*Mutlu Yıllar Bay Başkan*" şarkısını söylediği elbisenin bir kopyasını giyiyorum. Bu ikonik parça şeffaf ve altın renginde, her hareketinde ışıldayan payetlerle dolu. Kumaş o kadar hafif ki dar kalçalarımın etrafında ikinci bir deri gibi hissettiriyor. Sırtım tamamen açıkta ve sütyen giymediğim için kumaş şeklimi çok cesurca şekillendiriyor. Yanımda, güzel, başında hala benim gibi siyah peruğu olan arkadaşım, yine divaninkinden esinlenilmiş uzun, sade siyah ipek bir elbiseyle geçit töreni yapıyor.

Kaldırımda, yoldan geçenlerin gözleri üzerimizde. Déesse'den çıkan bazı müşteriler kibarca kendileriyle fotoğraf çektirmemizi istiyor. Bu tür şeylere hiç alışık değiliz, çünkü kendimizi kesinlikle ünlü olarak görmüyoruz. Tamam, doğru, Pigalle'de oldukça tanınmış burlesk dansçılarınız, gösterilerimiz sosyal ağlarda binlerce görüntülenme almayı başarıyor, ancak yarattığımız karakterlerin rolünü sürdürmek için kasıtlı olarak öyle poz vermemize rağmen kendimizi asla diva olarak görmedik.

Tam son selfie'mizi çekip hayranlarımızı rüzgârda kocaman öpücüklerle selamlarken, renkli camlı bir araba arkamızda duruyor.

Sürücü camından bir adamın kafası görünüyor ve gözlerimin aradığı ilk şey arka koltukların arasında bir varlık.

Kokpit boş.

"Siyah ikizler mi?" diye soruldu.

Başımızı sallayıp ayağa fırlıyoruz ve ölü bir sessizliğe gömülüyoruz.

Parmaklarım hemen arkadaşımın parmaklarını arıyor ve onları sıkıyor. Sırf ona huzur aşılacak için bu jeste daha güçlü bir şekilde karşılık veriyorum ve 'her şey yoluna girecek' taklidi yapıyorum.

Nereye gittiğimizi sormuyoruz, çünkü neyse ki rota herhangi bir şüpheli veya hatta bozulmuş yere götürmüyor gibi görünüyor.

Bazen müşterilerin çok zenginmiş gibi davranıp beş parasız kadın avcıları olduğu ortaya çıkabiliyor, ancak durum böyle değil gibi görünüyor, çünkü kısa bir süre sonra kendimizi ünlü Leclerc Park Hotel'in kapısından girerken buluyoruz.

Aklıma hemen bir yatak odası gelmiyor, çünkü bir restoranda, belki de havuz kenarındaki bir masada yemek yemeye davet edilmiş olabiliriz. Şoför durup doğrudan resepsiyona gitmemizi söylediğinde ikimiz de korkusuzca arabadan iniyoruz.

Otoyol kenarında bir motelde değiliz.

Kocaman salonda çok sayıda şık giyimli konuk olmasına rağmen şıklığımız gözden kaçmıyor. Siyah bob peruklarımız, parmaklarımızın arasına sıkıştırdığımız debriyajlarımız, mıknatıs gibi çeken elbiselerimiz, mıknatıs görevi gören bedenlerimizle kendimizden emin bir şekilde salınıyoruz.

Resepsiyon görevlisi bizi geniş bir gülümsemeyle karşılıyor. Kendimi duyurmak için ağzımı açacak zamanım yok ki, zaten farkında olan o, hoşbeşi atlıyor.

"*Jumelles noires* 533 numaralı süitte bekleniyor.

"İkizler sana teşekkür ediyor," diye gözlerini sıkıyorum.

"Sağ koridor, sağ asansör, en üst kat".

Arkadaşım da "Çok güzel," diye göz kırpmıyor.

Başımız dik, bakışlarımız yolumuza sabit, zarifçe bastığımız açık renkli mermeri topuklarımızla okşuyoruz. Tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum ama bu beni ne rahatsız ediyor ne de gururlandırıyor.

Ben sadece varım.

Asansör düğmesine basıyorum ve kapılar açıldıktan sonra ikimiz de içeri giriyoruz. Kata ulaşmadan önce küçük bir giriş yapıyorum.

"Eğer yapmak istemediğin bir şey varsa, bana söyle."

"Her zamanki ifadeyi kullanalım mı?"

"Evet, sadece alışlagelmiş 'Gidip burnumu pudralayacağım' ve seni rahatsız etmeye cüret eden herkesin yüzünü pudralayacağım."

Ağzının kenarına bulaşan küçük bir ruj lekesini düzeltirken kıkırdıyor.

"Ya hoşuna gitmeyen bir şey olursa?"

"Her şeyi severim," diye karşılık veriyorum dürüstçe. "Özellikle de beni tehlikeye atabilecek bir durum söz konusuysa."

Dünyanın en hızlı asansörünün uzun bir koridora açıldığını söyleyecek zamanı yok.

Temiz halıya basıyoruz ve oda sayılarına bakıyoruz. Buradaki dairelerin oldukça geniş belli olduğu için çok fazla oda yok. Oda oda ilerleyip 533 numaralı süite varıyoruz.

"Hazır olduğunuzda kapıyı çalacağım," diyor.

Ancak her zaman hazırım, özellikle de beklenmedik durumlar olduğunda, bir kapının ardında büyük bir tuzak olabileceğini bildiğimde.

Tek endişem onun güvenliği; benimkileri ayakkabılarımın altına koyuyorum.

Sonunda, kapıyı çalan benim.

Kapıyı çalan.

İki saniye sonra, bir darbe daha.

Ve girişte koyu renk gözleri ve gösterişli saçları olan genç bir adam belirir.

Ortağımın yüzüne bakılırsa, bu sürpriz pek de hoş karşılanmamış gibi görünüyor.

En azından salya sümük ağlayan yaşlı bir adam değil.

"İyi akşamlar", selamlar Gülümsüyor, içinsonra
hareket et e Hoş geldiniz.

"Oturun.

Ona bakmıyorum, ama onu arkadaşşıma bırakacağımdan eminim, çünkü adam hiç itici değil, aslında oldukça çekici. En kötüsüne seve seve katlanacağım.

Arkamda iki kişinin konuştuğunu duyuyorum. Adam kendini tanıtıyor, adının Valon olduğunu söylüyor. Geniş koridorda ilerliyorum, cam pencereleri takip ederek eşlik edilmeden girdiğim diğer odaya geçiyorum.

Yatak odası olarak da kullanılabilen bir tür oturma odasına vardığımda, geniş ve gösterişli mekânlar üzerinde düşünmeyi bırakıp bakışlarımı terasa açılan büyük Fransız kapılarının hemen önünde, sırtı bana dönük duran bir adama yöneltiyorum.

Beyaz gömlek uzun bir figürü şekillendiriyor. Hafif kaslı ve dar bir bele sahip. Dar pantolonu hoş bir şekli ortaya çıkarıyor.

Bu bile bir bok çukuru değil, en azından harika bir kıcı var.

Siyah saçları da arkadaşının gibi gösterişli ama duruşu kesinlikle daha zarif, daha... kendinden emin.

Yaklaşıyorum, kendimi onun yanında yansıtıyorum ve bizi cam pencereye hapseden yansımada görünüyorum. Yüzüne odaklanıyorum ve yüz hatlarını tarayacak zamanım olmuyor ki, arkasını döner dönmez beni hazırlıksız yakalayan beklenmedik bir sarsıntı yüzünden neredeyse geriye sıçırıyorum.

Kör edici mavi iki göz ve meraklı bir gülümseme oluşturmak için gerilmiş açık bir ağız, beni yere düşürmek için patlayan kurşunlar gibi bir yandan diğer yana geçiyor.

Kendimi öldürmek için.

En yakın arkadaşımın bakışlarına bakar bakmaz, aynı silahın onu da delip geçtiğini fark ediyorum.

Düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi yüzümü incelerken, pratikte müşteri olarak seçtiğim kişiye bakmaya geri dönüyorum.

Yutkunuyorum.

Eli boşluğa doğru uzanıyor.

Başını eğiyor ve dikkati vücudumda gezinerek beni tekrar ürpertiyor.

Karnımda beklenmedik bir gelgit dalgası oluşuyor. Mide bulantısına benzer bir his, ama lanet olsun, beni canlandıran bir şey.

Beni diriltiyor.

Ve bu yüzden, titreşimler kaçırılmayacak kadar yoğun olduğu için, her şeye rağmen, önümde tanışmayı hiç beklemediğimiz insanlardan biri olmasına rağmen, yine de onun irislerine dalmak, bir kez daha gelgitin beni sular altında bıraktığını hissetmek istiyorum.

Beni tamamen sardı ve ben de elini sıkarak beni boğmasına izin verdim. Ona dokunuyorum.

İçimde gerçekten boğuluyormuşum gibi hissediyorum, o kadar ki parmaklarımız iç içe geçtiği süre boyunca nefes alamıyorum.

", *matmazel*. Benim adım Virgo."

"Benim için zevk. Elini bırakmalıyım yoksa aptal gibi görüneceğim. Bırakıyorum.

Kendimi ayırıyorum.

"Ben de Valon," diye sözü diğeri devralıyor, tam da bir Leclerc'in elini sıktağı anda ortağımın tepkisini gözetlemek için duraklıyorum.

Büyülenmiş, bu ailenin üyelerinin büyüüne kapılmış gibi görünüyor. Sanki ilk kez bir çocuk görüyormuş gibi ona bakıyor, yüz hatlarını inceliyor ve sonra onu tepeden tırnağa inceleyerek çok fütursuzca inceliyor.

"Hiç de özlemedim, biliyor musunuz?" daha konuşkan görünen kişi buzları kırıyor. "Demek istediğim... bize isimlerinizi söylemediniz."

"Ve sen onları tanımayacaksın," diye hayret ediyor arkadaşım.

"Gizemli," diye yorumluyor, büyülenmiş bir halde.

"Şimdi şöyle yapalım," diyerek sahneye çıktım, sorumluluğu üstlendim ve kendi işime baktım. "Sen, Valon, iş arkadaşımı bir restorana götüreceksin ve ona akşam yemeği ısmarlayacaksın. Anlaştığımız gibi, istediği yerde kısa bir yürüyüş yaparak zamanını değerlendirecek, sonunda iyi bir centilmen gibi onu evine götüreceksin."

Göz ucuyla Başak Leclerc'in gözlerinde tuhaf bir ışıkla gülümsediğini fark ediyorum.

"Ve sen," ona dönüyorum, "burada benimle kalacaksın, bana içki ısmarlayacaksın ve bana güzel süitini göstereceksin. Gecenin sonunda bir şoför çağırarak ve beni götürteceksin."

"Başka bir şey var mı?" Bir adım ilerliyor ve kendimi fiziksel olarak kusurlu hissetmemek için başımı kaldırıyorum.

"Yalnız kaldığımızda kişisel durumum hakkında konuşacağız. Arkadaşınıza kefil olur musunuz?"

"Hop, hop, hop, dur, dur!" diye sesleniyor. "Bizi ne sanıyorsunuz? Biz sizi buraya sadece dördümüz birlikte vakit geçirelim, birbirimizi tanıyalım diye davet ettik, yoksa..."

Ortağım araya girip onu susturuyor. "Sakın cümleyi bitireyim deme, yoksa kafanı koparır." Bu arada otel sahibi sanki tüm bu olanları bir komedi şovu olarak görüyormuş gibi eğleniyor.

"Planın neydi, pardon?" diye ekliyorum. "Şehrin en çılgın süitlerinden birinde, şık bir partide siyah ikizleri becermek mi?"

"Ne?" diye soluk soluğa kalır çocuk, şimdi sıkıntı içindedir. "Ama hayır!" Avucunu kesip kan anlaşması yaparak benimkini sıkırsa bile ona inanmam.

"Valon," Leclerc elleri ceplerinde ilerliyor. Sakinleşmiş, zarif ve hâlâ eğleniyor, omzunu sıkıyor ve onu dostça sıkıştırıyor. "Hanımlar bunu istiyor. Arkadaşımın adını bilmiyor," *dedi*.

ve ona otelin restoranında en iyi yemeklerden tattıracağım. Ben burada..." dönüp bana bakıyor, yüzümde bir ipucu, beni tanımlayacak bir şey arıyor, "*korkunç ikizle* birlikte," sonra diğer ikisine bakmaya devam ediyor, hala ortağımla iğrenç bir şekilde kibarca konuşuyor. "Herhangi bir sorun yaşarsanız, resepsiyona başvurmaktan çekinmeyin. Bu gece benim misafirimsiniz. Her Valon'un sizi nasıl rahat ettireceğini bileceğine eminim."

"Kesinlikle," diye karşılık verdi, sonra bana döndü. "Ve dürüst olmak gerekirse, gözüm sende değil ondaydı."

"Tanrıya şükür," diye karşılık veriyorum hemen, yine de baraka sahibinin kıkırdamasına neden oluyorum.

"Siz ikiniz genelde nasılsınız bilmiyorum ama ne Başak ne de ben, bırakın gelecektekileri, hayatınızda karşılaştığınız herhangi bir erkekle uzaktan yakından kıyaslanabilir değiliz."

"Bundan hiç şüphem yok."

"Onu eve belirli bir saatte getirmemi istiyor olabilir misiniz?"

"Ciddi misin sen?"

"Kesinlikle."

"Ona ne zaman dönmek istediğini sormalısın. Belki 15 dakika içinde gelmek ister."

"Hı-hı, bu güzel'."

"Tamam, bu kadar yeter." Ortağım onu uzaklaştırıyor. "Ben buradayken, senin önünde, beni düşünmeden benim hakkımda konuşman biraz rahatsız edici." Onu çıkışa doğru sürüklüyor, amaçlarıma ortak oluyor. Ayrıca, planımı çok iyi anladı. Onun için hiçbir sorun yok ve zaten başka türlü de olamazdı. İkisi de kötü niyetli olmasa bile, Leclerc'i alacağım, çünkü onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Diğerinin sonu kötü olur. "Acıkmış olurum," devam ediyor, gitme arzusunu belli ederek. "Sonra görüşürüz," diye fısıldıyor, gözümü sıkarak.

Odadan çıkmadan önce Başak'son birkaç aydır güzel yüzünde nadiren gördüğüm bir nezaketle bakıyor. Ona gülümsüyor ve neredeyse sessizce uslu durmasını söylüyor.

Kapının kapandığını duyuyoruz ve kahkahaları koridoru dolduruyor. Bu adamın o kadar sinir bozucu bir ses tonu var ki... Neyse, en azından arkadaşım sıkılmayacak.

Sessizlik oluştuğunda, ben kollarımı kavuşturmuş müşteriye bakarken, o ellerini ceplerinde tutuyor.

"Şimdi yalnız olduğumuza göre, sana kurallarımı açıklayacağım."

Ve hiçbir şey söylemiyor, sadece muzipçe gülümsüyor, sanki tek başına bu bile ödenen bin avroya değermiş gibi.

Valon ve ben *Jumelles noires* ile tanışmak istediğimizde, sadece onlarla vakit geçirmek için para ödememiz gerekeceğini tahmin etmemiştik. Her şeyin bir bedeli olduğunu bilerek büyüdüğüm için şaşırmadım ama zihnim az çok aceleci sonuçlara gitti ve kendimi onlarla yatmak zorunda kalacağımı hayal ederek iki kadın satın alırken buldum.

Gece, en iyi arkadaşımın tuhaf fikirlerini protesto etmemle başlamıştı, votkadan bulanıklaşan sesimle fahişeliğe gitmek istemediğimi inançla itiraf ediyordum ve nihayet, gerçek amaçlı bir satın almayla sona eriyordu.

En iyi şekilde değerlendirmek amacıyla onların zamanını satın aldım.

O pezevengin silikonlu göğsüne iki bin avro koydum, en sevdiğim ikizimi elime geçirme arzusuyla titreyerek.

Ve bunun sadece bir randevu olacağını garanti etmemize rağmen, ben, kafamda onu çoktan sert bir şekilde beceriyordum.

Tıpkı şu anda Aries'in nazikçe bana tahsis ettiği süitte kalçalarını gördüğümde yaptığım gibi. Böyle bir israf terk edilemezdi, aileden birinin zaman zaman odadaki yatakları kullanması gerekiyor.

Daha önce böyle bir kadının karşısında durma ayrıcalığına sahip olduğumu sanmıyorum. Farklı bir çağdan gelmiş gibi görünen bir vücudu var, geçmiş günlerin divalarını anımsatıyor, kalçalarını ve göğüslerini geliştirmek için fiziklerini şekillendiren, bellerini sıkıca bağlanmış korsajlarla sıkan divaları.

Her hareketinde dansçı kaslarının kasıldığı zarif sırtı çıplak, temiz, özgür ve okşanmaya hazır olduğu için şu anda kesinlikle bir tane giymiyor.

Beni tamamen görmezden geliyor ve bana burada kendi isteği dışında bulunduğu fikrini veriyor. Valon'a karşı tutumu ve arkadaşını koruma konusundaki bariz arzusu, beni belirli bir

ve artık yerimde duramadığım için aceleyle duvara çarpmaktan kaçınmak.

Onu takip ediyorum, hafif dokuma elbisenin şeklini gizlemediği kalçasına bakıyorum. Gözlerim tam oraya, o tonlanmış, yüksek, sıkı kalçalara yerleşiyor.

Hala gözlerimle, ellerimi ceplerimde tutarak göğüs dekoltesinin açıkta bıraktığı tenine dokunuyorum ve sanki benden habersiz bana bir mıknatıs bağlamış ve bana görsel erotizm turu attırıyormuş gibi peşinden gidiyorum.

Aniden duruyor ve gövdesini zarif bir şekilde döndürüyor, omuzlarını o kadar zarif bir şekilde şekillendiriyor ki onu hala sahnede, sadece benim için şarkı söylerken hayal edebiliyorum.

Sadece benim için soyunmak.

Ve sonra yuvarlak, çocuksu yanaklarıyla porselen yüzü benimkine dönerken kaskı seğiriyor.

Kendini dayatır.

Ve, lanet olsun, beni nasıl etkiliyor!

Yutkunuyorum ve kendimi belli bir soğukkanlılığı korumaya, daha ileri gitmemeye, onu uzaklaştıracak, daha fazla içine kapanmasına neden olacak bir şey söylememeye zorluyorum.

Çünkü açılmasını istiyorum. Tamamen.

"Ee?", buzları kırıyorum. "Şartlarınız nedir?"

"Bana dokunamayacaksın." İki alev kırmızısı dilimin arasından sıyrılan beyaz dişleri parlaklığını gösterirken, dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüşüyor. "Asla," diye bitiriyor sözlerini, artık tamamen bana dönük olan vücudunu tümüyle görmemi sağlayarak.

"Eğer istediğin buysa," diye karşılık veriyorum, ona ellerimi göstererek. Gözbebekleri önce parmaklarıma, sonra bileğimde parlayan safir bileziğe takılıyor. "...Bunları asla üzerinde taşımayacaksın," diye bitiriyorum ve bilezikleri cebime geri koyuyorum.

"Gösterimizden etkilendiniz mi?"

"Bana vurdun.

Cevabımın onun üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibi görünüyor. Genelde kızlar böyle bir cümleden sonra ayaklarına kapanır ve ağzına alır.

Ama o değil... bu değil, kahretsin hayır. Belki de ilerlemelere çok alışıktır ya da belki onu tahrik etmiyorumdur.

Kendimi durumun böyle olmamasını umarken buluyorum.

"Ne olmuş yani?" Kaşını kaldırarak bakışlarına daha da erotizm katıyor.

"Sana sahip olmak için para ödedim".

"Ben bir fahişe değilim.

"Kimse sizden öyle olmanızı istemiyor. Gitmekte ve uygun gördüğünüz şekilde davranmakta özgürsünüz." Ellerim ceplerimde, kendime biraz mesafe koyarak biraz daha yaklaşıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, sonra ağzından büyülendiğimi hissediyorum. Onu işaret ediyorum, dilimi çıkarıyorum ve yalıyorum. Sanki onu tadıyormuşum gibi hissediyorum. Onu tatmışım gibi. Ama tatmadım. Ve lanet olsun, tatmak istiyorum. "Zamanını satın aldım, bedenini değil."

"Ama keşke satın alsaydım diyorsun.

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Ne derseniz deyin, bu sizin gibi adamlara bakış açımı değiştirmeyecek."

"Her şeyi satın alırım ama bir kadına sahip olmak için genellikle para ödemem." Daha fazla santim yiyorum ve onun geri çekilmediğini, hatta daha da gururlandığını görmek beni çok heyecanlandırıyor. "Ve beni sınıflandırmamanızı tavsiye ederim, ben hiçbir kategoriye ait değilim."

"Gerçek şu ki, beni burada ağırlamak için bin avro ödemek zorunda kaldınız."

"Seninle sokakta karşılaştaydım ve seni durdurup benimle bedavaya çıkmanı isteseydim, bunu yapar mıydın?"

Başını yana eğiyor, siyah saçları omzuna degecek şekilde aşağı sarkıyor. Mavi ve sarı benekli gözbebekleri ve son derece şehvetli bir renk tonuna sahip dudakları, beni çıldırtmak için en iyi pozlarında sergileniyor gibi görünüyor.

"Sizin gibi insanlar şehrin sokaklarında sıradan ölümlüler gibi dolaşmazlar, benim gibi kızları da durdurup onlara hitap etmezler. Hiçbir zaman, hiçbir koşulda yapmazlar. Bu yüzden böyle hayali varsayımları kendine sakla, çünkü ikimiz de çok iyi biliyoruz ki siyah ikiz kıyafetlerimi çıkarsam, yırtık pırtık bir kot pantolon giysem, dudaklarıma kırmızı sürmesem, takma kirpikler takmasam ve bir gece kulübü sahnesinde yarı çıplak dans etmesem beni fark etmezsin bile. Fark etmezdin çünkü biz farklı gezegenlerdeniz ve yollarımız kesişmek için yaratılmadı.

Alanı dolduran her kelimenin tadını çıkarıyorum. Kendimi onun hâlâ sahnede olduğunu, az önce söylediği cümleleri söylediğini, sonra üzerindeki her şeyi çıkarıp attığını ve kendini tek seyircisine bıraktığını hayal ederken buluyorum.

Ben.

Ona muzipçe gülümsüyorum ve onunla birlikte oynuyorum.

"Haklısınız. Gösterinize katılmasaydım ve sizi satın alınacak güzel bir nesne olarak görmeseydim, sizi asla göremezdim. Sana hiç bakmazdım. Benim için asla var olmayacaktın."

"Madem aynı dili konuşuyoruz, bana bir içki ısmarla."

Şampanya doldurmam sonsuza kadar sürüyor, çünkü elbisenin baş döndürücü yırtmacından görünen kalçası sürekli dikkatimi dağıtıyor.

Onun her hareketini kontrol ediyor. Bir erkeği baştan çıkarmakta son derece usta. Zarafeti, oturuşundaki ve bacak bacak üstüne atışındaki şehvet, parmaklarını saçlarında gezdirdikten sonra çenesinin altına koyuşu, sanki süitin her köşesinde alınmak istiyormuş gibi bana bakışı, beni oyalıyor, sanki elde ettiğim zaman yavaşlatılması gereken kadar değerli hale gelmiş gibi.

Köpükleri iki bardağa doldurup birini ona uzatıyorum ve popomu masaya yaslıyorum.

Sandalyede rahat bir şekilde otururken yüzünü kaldırıyor ve bakışlarımı yutkunarak ve yutkunarak bana yoğun bir şekilde bakıyor.

"Leclerc ailesinin son ferdini bir gece kulübü dansçısının zamanını satın almaya iten şey nedir?"

"Sana zaten söyledim. O sendin."

"Senin dünyanda benim gibi kadınlar yok mu?"

"Hiçbir dünyada böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Ne benimkinde, ne de seninkinde. Aslında, sizinkinde siz varsınız, yani..."

"Sözleriniz beni bu elbiseyi çıkarmaya sevk etmeyecek."

Fincanımı masaya koyuyorum ve dizlerimi bükerek kendimi onun boyuna indiriyorum ve yüzünü benimkine doğru eğmeye zorluyorum.

"Sevişmek için para ödemedim. Seni istedim ve şimdi burada benimlesin. Nokta."

Onu karşıma aldığımdan beri ilk kez uzun kirpiklerini kırptırıyor ve farklı bir ışıltıyı gözlemlememe izin veriyor. Daha... tatlı. Ya da neredeyse.

"Bir Leclerc'in her şeyi satın alabileceğini düşünmüştüm ama bir insanın zamanını kullanmak için para ödeyecek kadar ileri gidebileceğini tahmin etmemiştim.

Kendimi tekrar yukarı çekiyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Onu bu açıdan görmek hoşuma gidiyor, başını bana doğru kaldırıyor.

Bana her an diz çöküp beni yiyip bitirebileceği izlenimini veriyor.

"Kulüp dışında benimle dışarı çıkmayı isteseydim, bunu yapar mıydın?"

"Elbette. Sen zenginsin. En büyük arzum sizin gibileri baştan çıkarmak."

"Ciddi misin sen?"

"Evet. Bu bir sorun mu?"

"Yani benimle sadece Leclerc olduğum için çıkacağını söylüyorsun, yoksa..."

"...Neden ateşlisin?". *Bu bir iltifat mı?* "Senin gibi kaç kişi bulunduğumu biliyor musun? Benim hakkımda yaptığınız yorumun aksine, hem benim dünyamda hem de sizin dünyanızda kesinlikle sizin kadar yakışıklı ve hatta daha iyi erkekler olduğunu iddia edebilirim."

"En azından dürüstsün. Genelde kadınlar bana karşı hiç dürüst olmazlar."

"Çünkü paranızı istiyorlar. Ve bunu elde etmek için yalan söylemek zorundalar."

Bu durumun gerçekleştiği zamanları hatırlayarak bakışlarımı indiriyorum. Baştan çıkarılan, gezintiye çıkarılan, sömürülen, kandırılan ve sonra psikolojik olarak yok edilen ben.

"Bu daha önce de başına geldi mi?" diye tahmin ediyor, hâlâ şampanyasını yudumlarken.

"Diyelim ki kadınların en iyisini görmeye eğilimliyim ve ancak daha sonra, çok geç olduğunda, en kötüsünü görüyorum. Ve bazen en kötüsü onların gerçek doğalarının bir parçasıdır".

"Bu aynı zamanda benim de bir parçam," diye hayret ediyorum. "Gördüğün her şey sadece seni ağıma çekmeye yarıyor. Ama seni bağışlayacağım, korkma."

"Ne yazık! Tam da bu sefer bir fedakârlık yapabilirdim."

"Bu senin için uygun değil. Sadece benimle kaybetmek zorundasın."

"İlk kez kendimi kendisi hakkında kötü konuşan bir kızla sohbet ederken buluyorum".

"Kötü konuşmuyorum, sadece size kendimden bahsediyorum. Ben buyum. Gördüğünüz ama görmediğiniz şey, yani gerçeklik, kesinlikle en kötüsünden daha kötüdür. O yüzden..." kendini yukarı çekiyor, dans eder gibi büyüleyici bir yavaşlıkla. Çenesini kaldırıyor ve ağzıma bakarak konuşuyor. "Beni bir kenara atmak istemezsin. Ben içinden yumuşak bir kalp çıkan çikolatalardan değilim. Katmanlarımı soymaya çalışırsan sadece molozları keşfedersin. Ve seni temin ederim ki, kazmak istesen bile altında kurtaracak hiçbir şey bulamazsın."

Yumruklarımı ceplerimde sıkıyorum çünkü daha önce hiç doğamın, orijinal doğamın beni elimi çekmeye, parmaklarımı

Yüzünü okşayarak ve bana gösterdiği kadar güzel bir şeyi yok edecek kadar büyük bir yıkım olamayacağını söyleyerek.

Ruhunda ne olduğunu göremiyorum ama harika bir dünya olduğunu hissediyorum. Ve içinde bir gezintiye çıkmak istiyorum.

Onların içinde seyahat etmek istiyorum.

Kasıtlı olarak engellediği tüm kapıları açmam gerekiyor.

Artık şaplak atmayı hayal ettiğim etini sıkılaştırmak için ona dokunmakla neredeyse hiç ilgilenmiyorum, şimdi ona en iyi parçamı, bana ait olan ve genellikle kendini başkalarına vermek isteyen parçamı verme ihtiyacı hissediyorum.

Aynı anda hem nazik hem de acımasız olmak istiyorum. Onu okşamak ve ona tutkuyla dokunmak istiyorum. Ben... Ben kayboldum.

"Neden ben anlamıyorum?" diye düşüncelerimi böldü. "Herkesi karşılayabilirsin. Bu günah işlemekle mi ilgili? Yoksa sadece gece dansçıların karanlık geçmişinden mi etkileniyorsun?"

"Karanlık bir geçmişin var mı?"

"Hepimizde var. Farklı nüanslarla ama yine de biraz kasvetli".

"Daha önce sorduğunuz soruya cevap vermek gerekirse, *neden* tüm insanlar gibi siz de niteliklere sahip olduğunuzu düşünmüyorsunuz?"

Beni geçiyor, sanki hayali bir müziği takip ediyormuş gibi yürümeye başlıyor.

Vücudu bir kez daha beni baştan çıkarıyor, kafamı karıştıran bilinmeyen hisler çığ gibi büyüyor.

"İyi dans ederim," diye poposunu oynatıyor, "İyi şarkı söylerim," diye mırıldanıyor. Sonra dönüyor ve alçak bir sesle, sanki sahnedeymiş gibi bana dönerek ekliyor: 'Çok iyi sevişirim ama bunu göremezsin, o yüzden... Bilmiyorum'. Omuz silkiyor, avuçlarını masaya dayıyor ve kendini kaldırarak tam karşıma, benden birkaç santim uzağa oturuyor. "Belki de sadece performansımızdan ve benim biraz eski havamdan etkilenmişsinizdir."

"Çok güzel dans ettiğinizi, aynı şekilde ilahi şarkı söylediğinizi onaylıyorum ve evet, itiraf ediyorum, yatakta da sahnedeki gibi hareket edip etmediğinizi öğrenmek istiyorum."

Daha cüretkâr bir şekilde, belki de beni cesaretlendiren biraz daha kirli konunun engelini kaldırarak, ellerimi onunkilere yaklaştırıyorum, dokunmamam gerektiğini belirtmeme rağmen, sanki onun emrindeymiş gibi asla geri çekilmeyen bedenine yaklaşıyorum.

Yüzünü kaldırıyor ve dudaklarını tekrar bana doğrultuyor, dudaklarının onunkilerle çarpışmasının onu hiç rahatsız etmeyeceğine inanmamı sağlıyor.

"Öğrenmem için bana para verir misin?" Sorusu beni şaşırtıyor ama pantolonumun içinde yer kaplayan ereksiyon kadar değil.

"Ödeme yapılmasını ister misiniz?"

"Sen yapar mıydın?"

"Fahişe olmadığınızı söylemiştin."

"Eğer ben de olsaydım? *Senin* fahişen olsaydım'. Ve dünya durur.

Bu görüntüde her şey donuyor.

Duraklatılmış bir filmdeki gibi, kendimi onun üstünde buluyorum, avuçlarım rafa sıkıca yerleşmiş terlemeye başlıyor. Poposu hala masanın üzerinde ve ellerimde değil. Yüzü bana dönük ve parmaklarımın altında değil. Vücudu bana doğru uzanmış ama henüz altımda değil.

Gözlerim onunkilerde.

Suoi.

Dudaklarım ona dalmak istiyordu.

Sue.

Kırık nefes.

Şimdi de onun.

Kalbim, kendini yüceltmeye hiç cesaret edememiş gibi atıyordu.

Hala benim.

Seksim, onun sıcaklığını hissetme arzusuyla tamamen boğulmuş bir şekilde yer kaplıyor.

Bu da gözler, dudaklar ve nefes gibi tamamen ona aitti.

Gözlerimi kırıyorum ve nefes almaya devam ediyorum. Zihnimle *oynat* düğmesine basıyorum ve en azından göz kapaklarımı tekrar harekete geçiriyorum.

"Sadece bir ücret karşılığında benim olur musun?"

"Vücudumla çalışıyorum ve onu nasıl kullanacağıma ben karar veriyorum. Eğer bir Leclerc beni istiyorsa, ben de bundan faydalanabilirim."

"En azından baştan açıklığa kavuştur." Kafalarımızı senkronize bir şekilde ediyoruz. Ben sola, o sağa. Ağızlar birleşmeli, çünkü bu bir öpücüğün aldığı ilk biçim, ama tam kafamı becerirken, onu kendi yöntemimle becermeye karar veriyorum, bu yüzden hiçbir şeyden ödün vermeyeceğim.

Şimdi olmaz.

"Anladığım kadarıyla... Bir süreliğine seninle birlikte olmak bana ne kadara mal olur?"

"Ne kadar vermeye hazırsınız?"

Vermek için mi?

Her şey, korkunç kız.

"Kendini bana ne kadar süre verirsin?"

"Bir gece".

"Sadece bir tane mi?"

'Sizi temin ederim ki bu en iyisi, sizinkine aşık olabilirsiniz ve bu hiç de böyle olmaz. Emsal teşkil edeceğini düşün. Gazetecilere beni becermek istediğin için tanıştığımızı ve sana o kadar ucuz bir fiyat listesi sunduğumu söyleyeceksin ki beni daimi fahişen yapacaksın...". Şimdi hafifçe gülümsüyor, onu küçümsemenin kendisi için sorun olmadığına inanmamı istiyor.

Gülümserken ve bakışlarıyla beni büyülerken ağzından çıkan tüm kelimeleri geçiştiriyorum. Kafam sadece tek bir cümleye sabitleniyor, beynimde alarm çalmış gibi yankılanan cümleye.

Kaşlarımı çatıyorum ve daha az sakın, belki daha agresif ama kesinlikle şimdiye kadar olduğum kadar nazik olmayan bir ses tonuyla ona kaba bir şekilde şunu söylüyorum: 'Aşık olmak istemiyorum. İlgilenmiyorum.

Ve kalbime onun gibi birine aşık olmak istemediğimi ekliyorum. Yolunuzun kesişebileceği en kötü kadın türü.

"Benim de umurumda değil.

"Sizi temin ederim ki bu sizin için bir sorun olacaktır. Hiç kimse bir Leclerc'e karşı bağışıklık kazanamaz. *Hiç kimse.*"

Birkaç kez göz kırpmıyor ve şimdi benimkini saptıran bakışlarından, söylediklerime katıldığını anlayabiliyorum.

"Eee? Bir gece için ne kadar istersin?" diye devam ettim, çünkü dikkatini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydım, büyük bir hata yapma arzusundaydı.

Çünkü öyle olacaktı.

Canlı çıkamazdı. Bana takılırdı.

Mükemmel olurdum, bunu zaten biliyorum. Ona her şeyi verirdim, bundan eminim. Her zaman yanında olmasını hayal ettiği adam olurdum, eğer isterse. Eminim. Ve bana aşık olur ve bu konuda berbat olurdu, çünkü onun benim dünyama asla izin vermezdim, çünkü o kim bilir hangi geçmişi olan, kim bilir nereden gelen ve para için sevişmek için kullanılabilecek bir gece kulübü dansçısı.

Kendimi neye bulaştırıyorum ben?

"Yirmi bin avro," diyor yüksek sesle.

"Delirdin mi sen?" diye gülüyorum, yer değiştirip nefes almasına izin veriyorum. Bunu hissedebiliyorum çünkü uzaklaşır uzaklaşmaz göğsünün havayla dolduğunu görüyorum ve ... ben, lanet olsun, arzuyla doluyorum. "En ünlü lüks eskort bile bu kadarını istemez."

"Demek beni gücendiriyorsun," diye suratını astı. "Sana fahişe olmadığımı zaten söyledim. Eğer beni becermek istiyorsan yirmi bin avro ödemelisin, aksi takdirde evime geri döneceğim. Eğer bu maskaralık bana bir fayda sağlamayacaksa, gitmeyi tercih ederim."

Masadan kayar ve çantasını bulmak için acele eder.

Beni geçtiğinde içgüdülerim devreye giriyor ve parmaklarım istemeden de olsa kolunu sıkıca kavırıyor.

Ters çeviriyorum ama tüm hislerimle parmak uçlarımın hissettiklerine odaklanıyorum.

Onu tutuyorum, ama mantığımı onu bırakmam için bağıriyorum.

Ve onunkıyla temas eden tenim, beyin bölgesi hariç her yerimi harekete geçiren bir tür kısa devre yaratıyor.

"Benim için para bir mesele değil. *Pazarlık yapmaya mı çalışıyorum? Tanrım!*

"Biliyorum.

"Ama..." Bu noktada kendimi çok sıcak hissediyorum ve kolunu bırakıp ellerimi ceplerime sokmaya geri dönüyorum.

"Ama ne?"

Ama bu doğru değil.

Ama sana sahip olmak için para ödemek istemiyorum.

Ama uyuşturucu gibi görünen bir şeyi satın alamam.

Ama hayır de ve git.

"Bana adını söylersen, sana otuz veririm." Ne? Hay sikeyim. Benim var.

Zar zor. Söyledin mi?

"Hayır, sana açıklamayacağım. Yirmi yapacağım."

"Neden bana söylemiyorsun?"

"Bu bizi birbirimizden daha da uzaklaştırmaya hizmet ediyor. Görüyorsun ya Başak, sana aşık olacak kişinin ben olabileceğime inanıyorsun, oysa aslında burada benim için çoktan aklını yitirmiş olan kişi sensin".

Ağzını kendi ağzımla tıkamak ve dilimi boğazına sokmak isterdim. Yatakta onunla güreşmek, sadece o korkunç ifadeyi yemesini sağlamak için. Ve sonra onu sertçe becermek isterdim, sadece aşağı çekmek için,

belki de o bu kadar umursamaz olduğu için özür dilerken.... arkasından sikimi ona sokmak

"Az önce söylediğın şeyi geçelim," düşüncelerin abartılı hale gelmesine izin verdim. "Sadece bir gece olacaktı. Fiziksel eylem dışında zihinsel bir yakınlaşma olmayacak. Senin adın, seni daha hızlı gitmeye zorlamam ve iyi emdiğinde bağırمام için."

"Az önce son derece doğru bir şey mi söyledim acaba? Benim için zaten deli olman seni rahatsız mı ediyor? Çünkü bana öyle geliyor ki sözlerimden etkilendiniz ve bir beyefendi olmaktan çıkıp zorba bir pisliğe dönüştünüz. Her halükarda, fazladan on bin avro almak için size uydurma bir isim verebilirim ve siz de hiçbir anlamı olmayan harfleri birbiri ardına sıralayarak bağırırsınız.

"Yapın. Mektuplarınızı atın."

"TAMAM." Başını sallıyor ama yerinden edilmiş gibi görünüyor.

"Adın ne senin?"

"Soleil'.

"Güneş..." İrislerinin benek benek oluşu gibi, onları aydınlatan ışık gibi, sanki... Tanrım, siyah saç çizgisinden hafif bir saçın çıktığını ancak şimdi fark ediyorum.

Onlar onun değil. Peruğu var.

"Beğendin mi?" diye tekrar dikkatimi çekmek istiyor.

"Hem de çok. Aklınıza ilk gelen bu muydu?"

"Evet.

"Size yakışıyor çünkü gözlerinizin rengi gökyüzüyle çevrili güneşin rengine çok benziyor".

"Ve seninki de şafaktan hemen önceki atmosferle aynı".

İki, üç, yedi, sekiz, bilmiyorum... Saniyeler sessizliği noktalayarak ilerliyor. Ve sonra, kesinlikle benden daha fazla duygusal kontrole sahip olan o, garipliği kırıyor ve bu karşılaşmayı yönetmeye devam ediyor.

"Benim hakkımda daha fazla şey bilmek ister misiniz? Bu kadar para harcadığınıza göre, nihai merakınızı tatmin etmek adil görünüyor".

"Dans etmek ve şarkı söylemek dışında ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Yazmak".

"Romanlar mı?"

"Hayır. Hatalar.

"Hatalar mı?"

Paytak paytak televizyona doğru dönmüş maksî kanepeye doğru ilerliyor ve ben de bana haince yerleştirdiği mıknaş yüzünden onu takip ediyorum. Poposunun yarısını arkalığa yaslıyor ve sandaletlerinin bağcıklarını çözmeye başlıyor. Bu noktada, kısmen nazik olmak istediğimden, kısmen de gerçekten ona dokunmak istediğimden, kayışları çözmesine yardım ediyorum. Bacağını daha fazla kaldırıyor, baldırını dizime dayıyor. Parmakları bunu yapmama izin veriyor, ben ilk ayakkabısını çıkarırken bakışları beni arıyor. Aynısını diğer ayakkabısı için de yapıyorum, kısa süreli, tesadüfen, yavaşça ayağını okşuyorum.

Dudaklarından bir nefes çıktığını hissediyorum. Benden saklamaya çalıştığı ama başarılı olamadığı boğuk, kontrollü bir iç çekiş.

Kanepenin arkasına oturur ve sonra diğer tarafa dalar, uzanır ve başını kolçağa yaslar.

Gözlerimi ondan ayırmadan yürüyorum. Sanki elimizde onları beklenmedik bir eşzamanlılıkla hareket ettiren bir değnek var.

Cesaret edip bacaklarını dizlerinin hemen altından kavıyorum. Ellerimi baldırlarından çekmeden doğrulup bacaklarını kalçalarımaya getiriyorum.

Kendini sakinleştirerek, pürüzsüz teninde küçük daireler çizen parmak uçlarım tarafından kucaklanmasına izin veriyor. Benim başım ona dönük, onunki yastıkların üzerinde mutlulukla uzanmış, bir kolu ensesinin arkasında bükülmüş, diğer eli göğsünde. Parmakları benimkilerle aynı hareketleri tekrarlıyor ve bakışlarımı göğsündeki, göğüslerinin yumuşak kıvrımları arasındaki bu dönüşlere yöneltmek beni hareketlerle daha ileri gitmeye teşvik ediyor, ondan da daha ileri gitmesini istemek istiyorum.

"Bana ne yazdığını anlatıyordun." Kalçama tırmanıyorum, biraz kayıyorum ve elbisemdeki yırtmacın açığa çıkardığı teni hissediyorum.

"Bir ajandam var. Küçük bir not defteri. Aslında bir sürü var. Kendim hakkında kötü şeyler yazmayı severim".

Avucum neredeyse popo hizasında kenetleniyor. Çatık kaşlı alnımın aksine, üst derisine tamamen yapışıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Kendini yukarı çekiyor ve mesafe tehlikeli bir şekilde daralıyor.

"Size saatin ilerlediğini, gecenin yakında sona ereceğini ve kalçalarımın arasında geçirecek daha az zamanınız olacağını belirtmek isterim."

Korkudan değil ama çığlık atmasına neden olan bir sarsıntıyla onu kucağıma alıyorum ve kucağıma koyuyorum. Ereksiyonumun tam üstüne nasıl oturduğunu hissediyorum ve

Kollarını boynuma doladığını görmek, görünüşümün onu hiç rahatsız etmediğine inanmamı sağlıyor.

"Zaman var. Bana ne hakkında yazdığını anlat. Her şeyi bilmek istiyorum."

Ve onun her sırrını gerçekten bilmek istiyorum, özellikle de bu şekilde, üstümde otururken ve birbirimizi o kadar yakından izliyoruz ki nefeslerimizin çarpıştığını duyabiliyorum.

"Bakalım, sana nasıl bir fikir verebilirim? Mesela eve gittiğimde bu görüşmeyi kağıda dökeceğim, kendimi sana satarken ne kadar kirli hissettiğimi anlatacağım".

"Beni şimdiden bir hata olarak mı görüyorsun?"

"Kesinlikle *evet*." Bu 'evet'i beni bacaklarımın arasında yeniden geren bir iniltiyle telaffuz ediyor. Şimdi sırtını okşuyorum ve her dokunuşta, her ilerlemede, kollarımda giderek daha fazla eriyor gibi görünüyor.

"Ya ben bir hata değilsem? Ya biz değilsek?"

'Buraya gelmek zaten bir hataydı, Başak'.

"Sana kötü mü davranıyorum? Seni kirli mi hissettiriyorum?"

Bu noktada beni derinden etkileyen bir şey yapıyor. Yüzümü okşuyor ve parlayan gözlerle bana bakıyor, sanki beni saf ve kendi dünyasına, şimdi ne pahasına olursa olsun yapmak istediğim o yolculuğa çıkmaktan aciz görüyormuş gibi.

"Seninle geçireceğim gece hayatımın en güzel gecesi olsa bile, bedenimi sana verdiğim için bana ödeme yapacak olman beni hasta edecek."

Kararsızım.

Bir yandan, onu burada, üzerimde tutmak, okşamak ve parmaklarımın ona dokunmasında, bilgiye olan susuzluğumda, sohbet etme arzumuzda kirli hiçbir şey olamayacağını söylemek istiyorum. Öte yandan, dürtülerimi kontrol etmekten, onları uzak tutmaktan bu kadar aciz olduğuma inanmasına izin verecek kadar kendimi açığa vuramam. Kendimi şiddetle arzuladığım bir şeyden vazgeçmeye zorlayamam.

Bir gece.

Ödeme.

O benim kaprisim ve onu istiyorum. Onun zamanını çoktan satın aldım ve onu tüketmek bana ait. Yine de en güçlü yanı, beni diğerlerinden ayıran yanı, ruhumun hassas sesi, beni onun hatalarla dolu gündeminden uzak durmaya çağırıyor.

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum, ama dudaklarımı ona değdirmeye cesaret edemiyorum. Sadece onunla konuşmak ve onu hissetmek istiyorum, tıpkı onu gördüğümden beri üzerimde hissettiğim gibi.

"Hatalarının sayfalarında yer almayacağım, Soleil. şimdi, istemediğim halde, kalkacaksın, antanı alacaksın ve gideceksin. Senin için para demeyeceğim. Bedenini satın almayacağım. Sırf benimle birlikte olmayı seçtiğin için kendini ktlemene izin vermeyeceğim. Bir hata olmak istemiyorum."

Son kelime neredeyse tam olarak ağzına dikilmiştir.

Sessizlik çöktüğünde, titreyen i çekişini tekrar duyuyorum. Bu kez sanki aniden yeniden nefes almaya başlamış gibi kendini sallarken bana doğru titrediğini de hissediyorum.

"Yani bana bir kuruş bile vermeyecek misin?" Gözlerimi sıkıca yumuyorum.

Bu onun tek düşüncesi.

Para. Benimki. Leclerc para dağı.

Ne bekliyordum ki? Öte yandan, kollarımda bir gece kulübünden tanınmayan ve her zamanki gibi bir dolandırıcı olabilecek bir dansçı vardı. O da bana benim gibi erkeklerle ilgilendiğini doğruladı. Onları hedef aldığını. Onları kullandığını.

O zaman neden üzerimde taşıyorum ki?

"Bu gece sırf istediğin için benimle sevişmeyi düşündüğün bir an oldu mu?"

"Hayır," diye yanıtlıyor hemen. Hiç düşünmeden, nasıl tepki verebileceğimi umursamadan. Beni incitmiş olabileceği ihtimalini hiç umursamadan.

"Para almadan benimle yatar mısın?"

"Hayır.

Bu noktada kibar davranışlarım cehenneme gidiyor.

Gurur devreye giriyor. Geçmişteki hatalarım bana bugün bile onun gibi bir kadını fethedebileceğini sıradan bir embesil olmamam gerektiğini hatırlatmak için geri geliyor ve en başından beri yapmam gerektiği gibi tepki veriyorum.

Leğen kemiğimi kaldırırken onu yanaklarından tutup sıkıyorum ve neyi kaçırdığını hissetmesini sağlıyorum.

Hissettiğini asla kabul etmeyeceği türden, gözle görülür bir özlemle yanan gözlerine bakarken, avucumun içinde kıvrılmış dudaklarıyla konuşuyorum.

"Zamanınızı satın aldım ve beklediğim kadar hoş değildi. Vücudunu istemediği birine satan bir kadın için bir kuruş daha harcamaya niyetim yok. Sana hakaret etmek istemiyorum Soleil, eğer kendine böyle diyorsan, ama şu anda güzel bir şeyi kaçırdığını bilerek süitinden ayrılmanı görmek için can atıyorum. Şimdi dansçı kıçını kaldır ve başka bir yere git. Eminim, daha önce de söylediğin gibi, dünyanda benden daha iyi bir sürü erkek vardır. Onlardan bir sürü bulacaksın. Şimdi defol!"

Kızgınlıkla yanaklarını bırakıyorum ve ona arkamı dönerek ayağa kalkıyorum. Köşedeki bara doğru ilerliyorum, onun odada dolaştığını duyup aynalı duvardaki yansımasını fark ettiğimde her şeyi içmeye hazırım.

Ayakkabılarını ve çantasını topladı ve yalınayak çıkışa doğru ilerliyor.

"Onu sana bir milyon avroya bile vermezdim!" Gülüyorum ve ona doğru dönüyorum.

"Sen, çok daha azına, sonsuza dek benim olursun. Ve şimdi kaybol!"

"Senin iyi bir adam olduğunu sanıyordum, oysa sen sadece..." diye hırlıyor, bir sıfat bulamıyor, sonra da küçümseyerek bariz olanı tükürüyor. "*Leclerc*".

"Bir *Leclerc* sadece seni hesapladığı için minnettar ol. Bana bunu tekrar söyletme...". Elimde bardakla kapıyı gösterdim. "Çık dışarı!"

"Nasıl olsa bana geri döneceksin ve döndüğünde, bana tüm dünyayı teklif etmen, beni dikkate alman için yeterli olmayacak".

"Hayır, sadece aletimi ve bin avroluk rüşveti çıkaracağım."

Eşyalarını yere bırakıyor, koridorun girişinin tam karşısındaki masaya doğru yürüyor, genellikle taze çiçeklerin bulunduğu cam vazoyu kapıyor ve lanet olsun, ömür boyu hatırlayacağım bir *piç* çığılığı atarak bana fırlatıyor.

Nefes almak için eğilmeyi başarıyorum ve kristal kap arkamdaki duvara çarpıp binlerce parçaya ayrılırken ondan kaçıyorum.

"Sen delisin!"

"Sakın beni takip etmeye kalkma," diye bağılıyor, tam ben bunu yapmak üzereyken.

Kapıyı çarparak çıkıyor, arkamda cehennem gibi bir karmaşa ve içimde aynı kaosu bırakıyor.

Beni en çok kızdıran şey ise karşılığında para almadan benimle asla yatmaması.

Canı cehenneme o zaman.

Elimdeki son parayı da beni eve götürecek lanet olası bir taksiye harcadım. Öfkeden kudurmuş bir halde arabanın kapısını çarparak ön kapıya yöneldim. Gecenin bu saatinde mahalle sessiz ve ıssızdır, ancak her zaman en karanlık köşelerden size bir doz bok sunmaya hazır birileri çıkar.

Bitişik sokakta pusuya yatmış iki uyuşturucu satıcısının ısıklıklarını duymazdan gelerek dümdüz ilerliyorum. Topuklarım asfaltı dövüyor, gecenin sessizliğinde gümbürdüyor, ben girişe yaklaştıkça sesleri daha da ısrarlı hale geliyor.

Aceleyle çantamı karıştırıp anahtarlarımı arıyorum, gittikçe yaklaştıklarını duyduğum ayak sesleri yüzünden biraz endişeliyim.

"Bu gece hiç müşteri seni eve götürmedi mi?" diye alay ediyorlar, ama ben sessiz kalıyorum, çünkü bu gece bundan daha fazlasına - aslında başka birine - kızgınlım ve hala süt kokan iki ezikle tartışmak istemiyorum.

"Onu iyi emmediniz ve o da sizi bir taksiyle mi gönderdi?"

Anahtarı salağın gözüne saplamak istercesine anahtar deliğine sokuyorum. Satıcı arkadaşı gülüyor ve onların üzerimde olduğu algısı parmaklarımı çeliğin etrafında kaydırmaya başlıyor.

"Eğer istersen sana veririm. Sana ecstasy ile ödeme yaparız, olur mu?"

Ama ben kimim ki öfkemin patlamasını engelleyeyim? Neden bu iki deliden faydalanmayayım ve öfkemi dışa vurmayayım? Hayır, kendimi böyle bir zevkten mahrum bırakmayacağım. Üstelik bir tehlike yaratmış olurum, şahsımı zor bir duruma sokmuş, riske atmış, en kötüsüne yaklaşma ihtimaline yaklaşmış olurum.

Ve bu beni çok canlı hissettiriyor.

O koca götlünün otelde yaptığı gibi değil, beni kapatarak, aşağılayarak.

Ben de arkamı döndüm ve Leclerc denen o şerefsizin deyimiyle, sık gözlü bakışlarımla onlara baktım.

Korktuğum ya da dilediğim gibi, belki de tam arkamdalar.

Ve işte oradalar, iki acemi. Sanki yeni kesilmiş, poşetlenmeye ve ilk açgözlü kişiye teslim edilmeye hazır bir et parçasıymışım gibi salyalarını akıtarak bana bakıyorlar. Onlara hadlerini bildirmek iyi oldu, çünkü arkadaşımın çoktan dönüp dönmediğini bilmiyorum. Daha sonra geri dönerse benimle aynı durumda olmamasını tercih ederim.

"Ne diyordun?" Sağ elimi arkamda tutarak ses çıkarmadan kapının kilidini tetiklemeye çalışıyorum.

"İki hap karşılığında sizi gezdirebiliriz," diye geveliyor kısa boylu olan.

Bakışlarımla onu yiyip bitiriyorum, tepeden tırnağa süzüyorum ve bunu kesinlikle onu baştan çıkarmak istediğim için yapmıyorum. Daha ziyade, beni ne kadar iğrendirdiğini göstermeye çalışıyorum.

"Önce sütünüzü bisküvilerle bitirin, sonra geçirdiğinizde bezinizi değiştirme onurunu size vereceğim."

Adam bir yandan arkadaşına endişeyle bakarken bir yandan da benim şakama gülüyor.

"Ne sürtük ama! Onun yerine sana şişeyi vermemi ister misin?!"

Üzerime atılmaya hazır bir şekilde yaklaşırken, bir bacağımı kaldırıp topuğumu karnına koyuyorum ve onu kuvvetlice geriye doğru itiyorum. Elim çoktan anahtar deliğine sokulmuş olan anahtarı kavrarken, son bir hamle yapıp kapıyı açıyorum. Kendimi içeri atıp tekrar kapatıyorum.

Derin bir rahatlama nefesi çekiyorum ki bu zevkten solumaya daha yakın.

İkisi de yumruklarını korkuluklara vuruyor, ama en azından ben bir gram daha az öfke hissediyorum, çünkü bu darbeye birlikte onu tekmelediğimi hissediyorum.

Basamakları teker teker çıkıyorum, kalçamı çok yukarı kaldırdığım anda elbisemin yırtmacının nasıl yırtıldığını fark ediyorum. Madam Marie Rose, Marilyn'in en iyi reproduksiyonlarından birini mahvettiğimi fark ettiğinde gerçekten çok kızacak.

Sahanlığa ulaşıyorum ve daireme girmeden önce arkamı dönüp kapısının gözetleme deliğine takılı olduğunu bildiğim komşu röntgenci tom'a orta parmağımı gösteriyorum.

Yarım saat sonra duşumu almış, pencere kenarında oturmuş sigara içiyordum. Onun görmediği ve muhtemelen daha az çekici bulacağı kül sarısı saçlarımı saldım

siyah peruktan kurtuldum. Yüzümdeki makyajı sildim ve onu çıldırtmış olması gereken takma kirpikleri çıkardım.

Kim olduğumu ve gerçekte neye benzediğimi görseydi, benim gibi boş bir kızla vakit geçirmek için bir kuruş bile ödemezdi.

Arkadaşım mesajlara cevap vermiyor ve ben endişelenmeye başlıyorum. Filtreden içeri girdiğimden daha gergin çıkıyorum ve ona yazmayı bırakıp telefon görüşmelerine geçmeye karar veriyorum.

Telefon bir, iki, üç, dört kez çalıyor. İkinci denemede, sürtük cevap veriyor.

"Hey!"

"Neredesin lan sen?" diye bağırdım.

"Aşağıda, Valon ve ben arabada sohbet ediyoruz."

"O salağa söyle arabadan insin ve seninle ön kapıya kadar . Şimdi."

"Oh, senin neyin var?! Sakin ol. Sorun yok, sadece konuşuyoruz.

Öyle bir hevesle bir nefes daha çekiyorum ki neredeyse boğulacağım. Parmaklarım titriyor.

"Onu bana ver!"

"Böyle davranmayı bırak. Sen benim annem değilsin!"

"İletin dedim.

"Senden bıktım!" diye bağılıyor ama sonunda dediğimi yapıyor.

"Açıkça gördüğünüz gibi, arkadaşınız güvende ve sağlam ve belli ki sizin gibi kontrol manyağı bir psikopata dönmektense benimle biraz daha zaman geçirmeyi tercih ediyor."

"Beni dinle, seni pislik."

"Bana bu kibirle hitap etmeye devam edersen, asla arkadaş olamayız."

"Asla olmayacağız. Bu hiç umurumda değil." Yorgun bir şekilde iç çektiğini duyuyorum ve belki de biraz yumuşamam ve ukalalıktan kaçınmam gerektiğini fark ediyorum. "Dinle...", bir duman bulutu üflüyorum, "avlude, ön kapımızın hemen yanında, güzel kızları rahatsız etme alışkanlığı olan iki uyuşturucu satıcısı var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Size kapıya kadar eşlik edeceğim. Anlaşıldı."

"Fantastik".

"Neden Başak'la birlikte değilsin?"

'Görücü usulü randevular herkes için her zaman iyi gitmez'.

"Anlıyorum. Yarım saat sonra onu sana getireceğim. İyi geceler." Cevap vermedim ve aramayı sonlandırdım.

Sigara filtresini kül tablasında eziyorum ve sokak lambalarına bakıyorum.

Virgo Leclerc.

Kimin aklına gelirdi ki!

Ne piç bir kader. Yolum boyunca karşılaşılabileceğim onca insan arasında en az beklediğim kişi kesinlikle oydu. Diğer yandan, diğer Leclerc'ler gibi.

Biriyle karşılaşmak o kadar nadirdir ki bu bir seçenek bile değildir. Öte yandan ben onu yakalıyorum. Peki o ne yapıyor?

Beni satın alıyor.

Tek başına bu bile beni kızdırdı. Onunla yatmak için para teklif etmek sadece bir oyundu, onu soymak ve gerçek doğasını ortaya çıkarmaya zorlamak için bir stratejiydi.

Ve başardım. Sonunda hepsi aynı. Bu berbat bir şey.

Seks için para ödemek. Ne hasta bir adam!

Ve yine de, bir noktada, gerçek zamanlı olarak elime yirmi bin avro koysaydı onu gerçekten becerirdim. Adımı öğrendikten sonra otuz.

Bir gecede bazı sorunlarımızı çözmüş olacaktım. Eminim, ondan isteseydim, sadece güzel yüzüm için bana bir yirmi daha verirdi.

Onunla seks yapmış olsaydım da fark etmezdi.

Kim olduğumu, nereden geldiğimi asla bilmeyecek, yaptıklarımızı düşünmek için asla durmayacaktı.

Ben paramı alacaktım, o da zevkini.

Ama o daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasını aradığını hissettim. Ona asla veremeyeceğim bir şey.

Sonra da o anda tam olarak ne olmak istediğimi, *kimi* oynamayı seçtiğimi tanımlayarak bana hakaret etti.

Basitçe söylemek gerekirse, bana fahişe dedi.

Vazoyu fırlattım çünkü kendime daha da kızmıştım.

Gerçek şu ki, ben kendimi emdim.

Ve patladım. İçimden kendi kendime "Ne yapıyorsun lan sen?" dedim. Vücudunu *ona* satmak mı istiyorsun? Sen tamamen delisin'.

Evet, bazı sorunlarım olmalı.

Pencere pervazından ayrılıyorum. Çıplak ayaklarımı basamak görevi gören sandığın üstüne koyup aşağı iniyorum, arkamı dönüp kapağı açıyorum.

Bir hayatın az sayıdaki anılarını karıştırıyorum. Bu ahşap konteynerde nesnelerden çok hataların günlükleri var. Henüz on yedi yaşındayken evden kaçtığımda her şeyi geride bırakmıştım. Anıları uzak tutmak istediğim için yanıma hiçbir şey almak istemedim. O meşhur yıldan hemen sonra, kendime zarar vermeye, ruhumu yaralamaya, kişiliğimi önemsememeye başlamıştım. Kendimi ihmal etmeye. Kendimden nefret etmeye.

Ve her küçük şey başımı belaya sokmak için iyiydi, çünkü cezalar asla yeterli değildi.

Asla yeterli değil.

Hatam o kadar büyüktü ki, benden geriye kalan her şeyi, her şeyi silip süpüren, sularının derinliklerinde boğan bir gelgit dalgası gibi boğmuştu.

Birkaç şeyin yerini değiştirdim ve aradığım eski günlüğü çıkardım. Bana ait değildi ama okumak için izin aldım.

Plastik kaplı sırtını okşuyorum, o yıllara özgü çıkartmalara bakıyorum. Klasik gizli günlüklerden değil, okul için alınanlardan. Kıvrımlı, sayfaları fotoğraflar ve anılarla dolu. İçinde sinema biletleri, şeker ambalajları, eski fotoğraflar, Fransa'nın en güçlü ailesi hakkında gazete kupürleri ile kolajlar var. En sevdiğim sayfalardan birine gidiyorum, en transgresif olanına, bir kadının hatalarını anlatan sayfaya, kendimi tanımladığım ve kendimden parçalar gördüğüm bölüme, sanki yazıya dökülmüş kelimeler aracılığıyla bir sığınak, bir aidiyet ya da kendi hatalarıma çözümler bulabilirmişim, onları tekrarlamamayı öğrenebilirmişim ya da belki de onları taklit edebilirmişim gibi.

Zihnim o kadar çelişkilerle dolu ki, çoğu zaman kendime ayak uydurmakta zorlanıyorum, ancak bu makalelere her daldığımda, gerçekten bir şeyler öğrenebileceğimi hissediyorum ve kendime o dünyadan uzak durmam gerektiğini hatırlatıyorum.

15 Ocak 2000

İşin basit olması gerekiyordu. En azından bize öyle söylendi. Paraya ihtiyacım vardı, bu yüzden şu anda hiçbir endişem yoktu. Beşimiz seçildik. Hepsi birbirine benziyordu. Uzun boylu, güzel, kıvrımlı. Zarif bir beyefendi, mekâna vardığımızda kullanmamız için bize bir kit verdi. Sözleşmeyi imzalayana kadar açmamıza izin verilmedi. Bir gizlilik anlaşması imzalamamız gerektiği söylendiğinde, ücretimizin miktarı her türlü maddeye değeceği için hiçbirimiz irkilmedik. Böylece, ajansın dışında bizi bekleyen arabalara binmeden hemen önce, beşimiz de bir masanın etrafına oturduk ve kişisel bilgilerimizi isteyen bir avukatın varlığında bile belgeyi okuduk.

Elimdeki kopyayı bu sayfalar arasında saklayamazdım, çünkü içeriği kabul edebileceğim en saçma görevi içeriyordu. Anlaşmanın ne içerdiğini de buraya yazamam, çünkü bu sözleşmenin her satırı gerçekten de gizlidir. Tükürüğümü boş yere yuttum ve sanki diğer kızların gözlerindeki en ufak bir art düşünceyi fark edebilecekmişim gibi orada bulunan her yüze baktım.

Sonunda, para biriktirme ihtiyacıyla hareket ederek imzaladım. Bana verilen kutuyu aldım ve bizi gizli bir yere götürecek olan arabalardan birine binmeden önce gözlerimin bağlanmasına izin verdim.

Şoförün yanında oturan adam tarafından kontrol edildiği için ipek kanadı bir milimetre bile hareket ettiremedim. Işığı tekrar gördüğümde, meslektaşlarım ve ben çoktan şık bir binanın koridorundaydık. Gözlerim hemen ışıltıya, zarafete alıştı. Kulaklarım yumuşak müziğe. Koku alma duyum tütsüleri andıran sıcak kokulara. Yine zarif yürüyüşlü bir başka adam bizi 'soyunma odası' dediği yere götürdü.

Orada kutuları açtık.

Ve o andan itibaren bir daha asla geri dönemeyeceğimizi anladık.

Onunla tanıştığım gün. O gün

kabul edildim.

O gece, ilk defa biri beni seçmişti. Ve bunun bir sözleşme yüzünden olup olmaması umurumda değildi. Bedenimin kullanılmasına rıza göstererek imzamı atmış olsam da seçilmiştim.

O güne kadar tanıdığım en çekici adam, sesi beni hemen büyülemişti, bana bakmış, beni içine almış ve bedenimi sembolüne bağlamıştı.

Maskeli olduğu için ona bakabilme onurunu bana . Sadece ona ait olduğumu, siyah pelerininin çıplak tenimi sarma hakkına sahip tek pelerin olduğunu biliyordum. Büyük çivit taşlı yüzüğü onun sembolüydü ve bu yüzden benim anahtarım, mührüm, referansımdı.

Diğer amblemlerden uzak durarak sadece o mavi ışıltıyı takip etmeliydim.

Her kadının maskeli bir adama bağlı olduğu açıktı. Beş kişiydik ama o odada toplamda daha fazla kişiydik.

Maskeli ve siyah bir pelerinle örtülü on iki erkeğe karşılık on iki kadın.

Adını öğrenemedim ama kısa sürede ellerini, parmaklarını, dudaklarını ve gözlerinin rengini tanıdım. Orada bulunanların en yaşlıları arasındaydı ama en yakışıklıları ve en yakışıklıları arasındaydı. Kim olduğunu öğrenebilecek miyim bilmiyorum ama gelecek hafta yine bu partilerden birine katılacağımı biliyorum. Ve yine onun olacağım.

Kapının kilit sesini duyar duymaz günlüğü aceleyle kapatıyorum. Aceleyle kendimi yukarı çekip sandığın kapağını kaldırıyorum ve içine atıyorum.

Kendi yaptıklarımın dolaylı hayal kırıklığına uğramış ve incinmiş yorgun yüzümün aksine, kendimi yüzünde nadiren gördüğüm bir sahip olan arkadaşımın karşı karşıya buluyorum. Parlak bir çift göz ve saatin geç olmasına rağmen beni şaşırtan bir enerji.

"Yani?", kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bir planım var," diye hınzırca karşılık veriyor. "Ancak siz bana Virgo Leclerc'in size dokunmadığını söylüyorsunuz."

"Neden?"

"Çünkü eğer bu işe yarayacaksa, asla yaramak zorunda kalmayacak."

Sıcak bir güneş ışını yüzüme vuruyor. Başımı yastığın altına saklıyorum, pencere çerçevelerinin mermeri tırmalayan kuru sesinden ürperiyorum.

"Lanet olsun, Müller!" diye küfrediyorum. "Şu camları tamir ettirmeye ne zaman karar vereceksin!" Eşikleri çizmeye devam etmelerini önlemek için üzerlerine biraz yağ süremeyeceğimden değil, ama bu tür şeyler bana bağlı değil.

Leclerc gibi davranma ve kışını kaldır.

Saatın kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Dün gece, daha doğrusu bu sabah, kaleye neredeyse saat dörtte döndüm. Muhtemelen öğle yemeğini çoktan atlamışımdır.

Tanrım... Leonis ile saraydaki ilk öğle yemeği. Taurus çok kızacak.

Zihnimin yeni sabah düşünceleri üretmeye vakti yok ki, aniden yatağın sarktığını, üzerine hiçbir incelik göstermeden düşen bir ağırlıkla ezildiğini hissediyorum.

Kahyanın yanıma uzanmaya cesaret edebileceğini sanmıyorum, o yüzden Ariel olduğundan eminim. Yüzüm hâlâ yastığın altındayken sol kolumu uzatıp kalın kürkünü arıyorum.

"Elinizi birkaç santimetre oynatırsanız Leclerc'in kalkanını görürsünüz".

"Siktir!", kelimenin tam anlamıyla havaya sıçradım.

Sarı saçları dağınık, dudaklarında memnun bir gülümseme ve parmaklarının arasında küçük bir Gatorade şişesi olan Eryk Novak denen piç yatağında uzanmış, üzerinde aile takımının logosunu taşıyan bir şorttan başka bir şey yok.

"Kız kardeşimle evlenmek üzere olduğun fikrine katlanmaya hazırım, şatoda dolaşmana tahammül edebilirim, ama önce kendini duyurmadan dairelerime girmeni kabul etmeyeceğim. Şimdi defol git, lanet olası!" Yüzüne bir yastık fırlatıyorum, o da bir voleybolcu gibi kaçıyor. İçkisini yatağımın başucuna koyuyor ve bana bir

Değerli ahşabın üzerindeki haleyi bulma düşüncesi bile can sıkıcı bir şekilde canımı sıkıyor ve sürekli dırdırcı bir sırtış sergilediğini fark edince, ben inmedikçe yatağımdan ayrılmayacağını anlıyorum.

"Siktir git!"

Ve kaçıyorum, banyoya gidiyorum, kendimi yenilenen soğuk su akışının altına hazırım.

"Gergin miyiz?" diye sorduğunu duyuyorum arkamdan.

"Tüm aile bunu her zaman reddederken, Taurus neden senin yarı çıplak dolaşmana izin veriyor!"

"Aslında bana izin vermiyor. Sınırı aşan benim.

Ben lavabodaki suyu akıtırken, o arkamda dikilmiş, aynayı kendini beğenmişliğiyle dolduruyor.

Saçlarını düzeltiyor, geriye doğru çekiyor, kendi vücudunun üzerinde zıplamak ister gibi kendine bakıyor, ben yüzümü yıkarken hala uyuyor olduğumu ve göz kapaklarımı kaldırdıktan sonra onu banyoda bulmamayı umuyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, o hâlâ buradaydı.

"Kaybol, Eryk."

"Kahvaltıyı ve öğle yemeğini atladın ve bunu asla yapmazsın," diyor, hatta diş fırçama bir parça diş macunu sıkacak kadar ileri gidiyor. "Aslında siz Leclerc'lerin hiçbiri bunu yapmaya cesaret edemez."

"Size herhangi bir açıklama borçlu olduğumu sanmıyorum."

Diş fırçasını elinden kaptığım gibi dişlerimi fırçalamak için acele ediyorum, o aynaya doğru ilerlerken odadaki varlığına katlanıyorum. Ne kadar da kibirli!

"Bu gece neredeydin?" Avuçlarını beyaz mermer tezgâha dayıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak oturuyor. "İyi geceler mi?"

"Gidebilir misiniz lütfen? Duş almak istiyorum." Nane macununu tükürdüm ve diş fırçasını yerine geri koydum.

"Aristokrat vücudunu yıkarken seninle konuşmakta bir sorun görmüyorum."

"Yapacak başka işin yok mu?"

"Aslında evet, Taurus'u Leclerc için bir arkadaşımı satın almaya ikna etmeye çalışıyorum."

Onun varlığını görmezden gelmeye başladım ve boxerımı çıkardım. Duş kabinine giriyorum ve şelaleyi çalıştırıp altına dalıyorum.

"Kardeşim seni asla tatmin etmeyecek".

"Yapacak, yapacak. Sadece onu biraz pohpohlamam gerekiyor. Ayrıca, her sözüme asılıyor. Geçen gün bana ne dediğini gördün mü? Bize bir düğün hediyesi vermek istediğini ve eğer Zöe ve ben istersek töreni Mars'ta düzenleyeceğini söyledi."

"Sadece lafın gelişi söyledim," diyerek onu tekrar yeryüzüne indirmeye çalışıyorum.

"Biliyorum, ama bu beni memnun etti. Garip bir nedenden ötürü beni seviyor."

Avucuma biraz şampuan sıkıyorum ve cildime masaj yapmaya başlıyorum.

"Taurus her zaman tüm insan vakalarına bağlanır. Krum, Zakhar, Crystal ve şimdi de sen.

"O çemberin bir parçası olmak benim için hiç de sorun değil."

Duş jelini göğsüme sürüyorum, bu sabah duşunda bir daha asla olmayacak bir rahatlama bulmaya çalışıyorum.

'Size sadece bir futbolcu olduğunuzu ve özellikle futbol piyasasında kulübün dinamikleri hakkında hiçbir söz hakkınız olmadığını hatırlatırım'.

"Ama ben aynı zamanda Başkan'ın kayınbiraderiyim, bu da bir şey sayılır, değil mi?"

"Ama neyi saymamı istiyorsun! Senin adın Venüs değil ki!"

Durulanmayı bitirip kristal kutudan çıkıyorum ve ona sırtımı dönmek için duruyorum.

"Vay canına. Oh-oh-oh!" Gözlerini benden ayırmıyor ve artık onu sırtımdan nasıl indireceğimi bilmiyorum. Kelimenin her anlamıyla.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

"Çok donanımlısın. Ailenizdeki herkes böyle mi?"

"Tanrım, Novak, git buradan!" Kafasının arkasına bir tokat atarak onu geçiyorum ve havluyu alıp belime sarıyorum. Islakken her zamankinden daha siyah görünen saçlarımı geriye doğru çekiyorum ve bir bezle göğsümü kuruluyorum.

"Bunu hiç bekliyor muydun?" diye devam ediyor arkamdan, öfkeli bir şekilde.

"Yani, sen ve ben duştayken, ama bu şekilde değil. Daha birkaç yıl önce Zöe'nin okulunun önünde kavga ettik ve şimdi senin kışınla konuşuyorum." Ve gülüyor. Tam bir moron!

"Dışarı çıkmak istiyor musun, musun?!"

"Biraz bitkin görünüyorsun. Dün gece hiç maça oynadın mı? Görünüşüne bakılırsa sorunun bu olduğunu sanmıyorum ama bilirsin, bazen her şey *sopayı* nasıl kullandığına bağlıdır... Başak burcu."

İşte adımı iki katına çıkararak benimle dalga geçen bir başkası.

"Pazar günü dostluk maçı için antrenman yapmanız gerekmiyor mu?"

"Demek bir kadın.

"Bunu yapamam..." Yüzümü kapatıyorum, vazgeçmeye karar veriyorum ve yorulacağını umarak odama geri dönüyorum. Ama Novak acımasız ve sadece karar verdiğiğinde duruyor.

"O kadar kötü mü?" diye arkamdan bağılıyor. "Gizemli piliçle yani."

"Seninle," diye mırıldanıyorum, dönüp ona bakıyorum. "Bunu seninle yapamam!"

"Ben sadece senin arkadaşın olmaya çalışıyorum. Şatoda yaşamaya başladığımdan beri, her salona girdiğimde beni övmeyen tek kişi sensin."

"Bir tapınakta değiliz. Ve seni asla övmeyeceğim'.

"Senin sorunun ne?"

"Davetsiz misafirliğiniz.

Bu noktada, sonunda saygısızlığı bırakır. "Bak, doğrudan konuya gireceğim. Benim küçük balıkçığım seninle arkadaş olmamızı önemsiyor. Bu yüzden sana içtenlikle soruyorum: Bu yapılabilecek bir şey mi?"

"Hayır.

"İyi, ben gidiyorum o zaman." Bu sefer sırtı bana dönük olan oydu. "Ah, bakire..." adımlarını geri çekiyor.

Neyi yanlış yaptım?

"Bana bir daha öyle dersin kız kardeşimle evlenmeyi hayal edebilirsin."

"Söylemek istediğim... Eğer bana aile için yasak olan bir şey söylemek istersen, bana güvenebilirsin. Ben, senin aksine, senin arkadaşın olmak isterim."

Dairelerimi boşaltırken, suyla birlikte garip bir duyguyu da silmeye çalışıyorum. Eryk'ten nefret etmeyi uzun zaman önce bıraktım, çocukluğumuzda ona karşı beslediğim kin çoktan yok oldu, yine de Valon'un sözlerini düşünmeden edemiyorum, ne kadar gerçekçiydiler, çünkü sarayda doğan son aşkta tam olarak hayatımda olmasını istediğim şeyi görüyorum.

Karmaşıklık, bütünlük, kesinlik, çift. İlişkilerimde her zaman aradığım ve hiçbir zaman basit bir denklemde oluşturmayı başaramadığım dört C.

Giyinip koridora çıkıyorum, etrafta kimseyi bulmamayı umuyorum çünkü Novak'ın da fark ettiği gibi bugün kendimi oldukça gergin ve çekingen hissediyorum, özellikle de kendim ve duygularım hakkında.

Bu gece olanlar üzerinde durmak istemiyorum ve duramam, çünkü kafamda tekrarlamak istemiyorum ve buna gücüm yetmiyor

o kıvrımlar, o gözler ve içimde kalan merakla yüzleşmek için.

Onun hakkında daha fazla şey bilmek isterdim.

Saçının rengine bakmak isterdim. Onunla sevişmek isterdim.

Ve ben öderdim, evet. Kimin umurunda?

Merdivenlerden inip, ziyafet masasında hâlâ saklanmış yemek artıkları bulmayı umduğum yemek odasına yöneliyorum ama Güney Kapısı'nın geniş koridoruna ulaşır ulaşmaz, büyük kapının kapılarının ardına kadar açık olduğunu fark ediyorum, bu da kalede misafirlerimiz olduğu anlamına geliyor. Müller'in misafirleri, Boğa kardeşlerim Koç ve Michelle'i karşılamaya hazır olduğunu görüyorum.

Ve sonra, saat üçteki sıcak güneşin gözlerini kamaştırdığı, buyurgan bir siluet merdivenleri tırmanıyor. Kollarını iki yana açmış, parmakları Rayban'lerini beyaz kazağının V yakasının üzerinde gezdiriyor.

Kahyanın bunu duyurmasına gerek yok çünkü her şeyi kendisi yapıyor.

"İyi günler, asiller.

"Krum!" Küçük kız ona doğru koşar ve o da kaslı kollarıyla kızı havaya kaldırarak havada dönmesini sağlar.

"Merhaba, küçük Yay!" Onu gürültülü şekilde öpüyor, ancak Amber ile birlikte arabadan inen Tommy, Stephen, Alexia ve Yan'a doğru koşarak uzaklaştığını görüyor.

Botev havayı koklamak ve derin nefes almak için duraklar.

"Ahhh, siyah aristokrasinin kokusunu özledim".

"Yolculuğun iyi geçti mi?" diye sordu Taurus ona sarılıp Leonis'in doğumu için tebriklerini sunarken.

"Vaftiz kızım nerede?"

"Sakin ol Led," diye azarlıyor onu Aries, el sallayarak. "Sıraya gir. Aday listesi çok uzun."

Venedik Tapınağı'nın muhafızına da yaklaşıp selam veriyorum ve güzelce sıkılıyorum.

"Ne oldu?"

"Her şey... tamam," diye cevap veriyorum kararsızca.

Tam o anda Taurus beni fark ediyor ve bana öfkeli bir bakış fırlatıyor.

Yutkunuyorum, neden bana karşı bu ani hıncı beslediğine karar veremiyorum. Umarım Valon ona dün gece yaptığımız alışverişten bahsetmemiştir. Ağabeyim kesinlikle para ödemeye karşıdır.

seks yapmak için bir kadın. Hangi kürsüden o zaman... Onunki kesinlikle bir azizin geçmişi değil. Muhtemelen Leonis ve Venüs geldiğinde orada olmadığım için kızmıştır. Evet, bu yüzden olacak. Aslında Roxane'la karşılaşmamak için elimden geleni yapıyorum. Londra'dan her an dönebilir ve onu tekrar görme fikri, tam da ona karşı her zaman hissettiklerimi netleştirmeye başladığım şu günlerde beni üzüyor, hem de hiç değil.

Sorun şu ki, davranışlarım beni küçük aslandan ve baldızımdan uzak tutuyor. Ve ikisi de bunu hak etmiyor.

"Seninle konuşmam gerek Başak," diyor sert bir ses tonuyla ve ben başımı sallıyorum. "Şimdi olmaz. Şimdi Botev ailesine hoş geldiniz diyoruz."

"İyi dedin!" buzları sadece *Led* kırar. "Kulem nerede? Çünkü *Krum Kulesi*'ni hazırlamıştınız, değil mi?"

Biz Leclerc, senkronize bir şekilde gözlerimizi . Bunlar kaotik günler olacak.

İtalyan dostlarımız ne zaman ziyarete gelse, şatoda bir parti olur. Sanki Güneş Kralı'nın zamanına geri dönmüşüz gibi, yeni gelen küçük kızın onuruna ziyafet verdiğimiz bugünlerde bu daha da artıyor. Akşam yemeğinin yıldızı oydu ve sanki annesinin karnında değil de her zaman aramızdaymış gibi sakın bir şekilde ailenin her bir üyesinin kollarına sarılmasına nasıl izin verdiğini görmek beni hayrete düşürdü. Hatta bütün akşam boyunca onun vaftiz babası olacağını söyleyerek beynini yıkamaktan başka bir şey yapmayan Krum'un kolları tarafından bile. Hatta ikizlerinden biri olan Tommy'ye onu kanatları altına almayı ve bir gün onunla evlenmeyi bile teklif etti. Bu noktada, diğer kız Alexia suratını astı, Maxime kendini ona adayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı ve Thomas kıskançlığa kapıldı.

Kısacası Botev'ler bazen Leclerc'lerden daha kötü olabiliyor. İki aileyi bir araya getirmek kötü bir fikir olacaktır.

Sanki küçük Leonis'in düğünündeymişiz gibi yemek yedikten sonra, kardeşlerimin her biri kendi arkadaşlarıyla birlikte kendi kulelerine gittiler. Bir zamanlar dairelerimi Roxane ile paylaşmayı hayal etmişim ama varlığımın derinliklerinde bir tür boğulma hissettim, sanki istediğimin bu olmadığını zaten biliyordum. Her şeye rağmen içimdeki tüm şüpheleri bastırdım ve benim olmadığını bildiğim bir kıza tutunmaya çalıştım.

Leonis'i kucagına almış olan Venüs'e yaklaşıyorum. Parmaklarımı uzatıyorum ve bileziğimdeki safirlerin ışıltısından gözleri kamaşan küçük kız, parmaklarını şaşırtıcı bir güçle sıkarak birkaç taşın etrafına kenetliyor.

"Mücevherleri seviyorsun, ha..."

"Bundan hoşlandığını sanmıyorum," diye fısıldıyor annesi.

Eğildim ve torunumun kristale hapsolmuş mavi gözlerinin yansımasına baktığını fark ettim.

"Kendini yansıtıyor," diye not ediyorum.

"Bugünlerde dünyayı keşfediyor. Her şey onun için yeni".

"Dinlenmeniz gerekiyorsa, istediğiniz zaman onu benim daireme bırakabilirsiniz. Onunla ilgilenmekten mutluluk duyarım. Yıllar boyunca Leo ve Michelle'le pratik yaptım, bu yüzden güvende olursunuz."

Baldızım bana gülümsüyor ve başını sallıyor. Yardım kabul etmiyordu. Taurus doğumdan sonraki ilk birkaç gün için ona eşlik edecek bir ekip önermişti ama o kızını profesyonel de olsa yabancılara emanet etmeyi kesinlikle reddetti. Öte yandan, kalede birçoğumuz var ve herkes Leonis'e bakmaktan mutluluk duyuyor, tıpkı Leya'ya yaptığımız gibi.

"Roxane yarın bizi ziyarete geliyor," diyor göz ucuyla bana bakarak.

"Ah, tamam." Eski sevgilimle birbirimizi görmeyeli uzun zaman olmuştu. Torunuyla buluşmak için ne zaman uçağa bineceğini merak ediyordum.

Yarın.

Yarın olacak.

Küçük kız işaret parmağını sallıyor ve şimdi tüm gözleri bende. Muhtemelen göz bebeklerimde yansıyan kendini görebiliyor, renklerim babasıninkilerle aynı olduğu için tanıdık bir şeyler buluyor.

Arkadaşının arkasında beliren kendisi sahneyi ele geçiriyor ve onu arkadan sararak yanağına şehvetli bir öpücük konduruyor. Venüs sırtını onun göğsüne yaslıyor, sonra bana göz kırpmıyor.

"Seninle konuşmamız gerek," diyor Boğa bana, hareketlerinin yumuşaklığıyla keskin bir tezat oluşturan bir tonda. Venüs'ü garip yüzler oluşturmaya devam ediyor. Her ikisi de karışıklık içinde seyahat eden aynı kan dolaşımıyla bağlanmış gibi görünüyor. Biri pis bakışlarıyla gözünüzü korkutuyor, diğeri kibarlığıyla sizi rahatlatıyor. "Seni *Callisto odasında* bekleyeceğim. Birlikte bir şeyler içelim." Hâlâ Venüs'ün arkasındayken yüzünü okşuyor ve kendi yüzüne doğru çeviriyor. Ona bir öpücük konduruyor.

ve sonra Leonis'in küçük burnuna dokunarak gülümsediğini ima eder.

Krum'la birlikte uzaklaşırken, yengem fark edilmemek için, 'Mantık dinlemiyor,' diye fısıldıyor. "Ama sen Maxime'in tarafını tutuyorsun. Boğa, konu güvenlik olunca mantıksız davranıyor. Hemen sinirlenme. Ufaklık çok önemsiyor."

"Ahır ziyareti yüzünden benimle dalga geçmek istemiyor musun?"

"Oğlunun T'yi kullanması onun en kötü kabusu. En azından son zamanlarda."

"Siktir!"

"*Daaah!*" Leonis arka arkaya üç harf çıkarıyor ve ikimiz de bu dizenin bir tür 'kelimeler' olduğuna inanarak gülüyoruz.

Yengemi Krum'un karısı Ambra ile birlikte bırakıp, yemek yediğimiz büyük odanın bitişiğindeki küçük odaya gidiyorum.

İçeri girer girmez, iki boğa tarafından çekilen altın bir arabanın üzerindeki su perisi Callisto'yu tasvir eden büyük fresk hemen dikkatimi çekiyor. Tasvire bakan iki koltukta oturanların ellerinin kadehlerini almak için önlerindeki küçük masaya doğru hareket ettiğini görüyorum.

Sanki yargı yolunda yürüyormuşum gibi sessizlik içinde ilerliyorum. Eminim ki, Boğa'nın önüne vardığımda, o da arkadaşıyla birlikte beni yargılamaya başlayacaktır.

"Gel bakalım Başak," diye adımlarımı hızlandırmam için beni teşvik ediyor ve ben de tam duruyorum, arkamda Juno'nun kıskançlığı yüzünden insan doğasını bir hayvana dönüşen bir kadının buyurgan resmi var. Ancak ona aşık olan Jüpiter sayesinde daha sonra ölümsüz kılınmış ve bir takımyıldızına dönüşmüştür. Geriye sadece Yüce Tanrı'nın niyetinin ne olduğunu görmek kalıyor. Burada bulunmamı beni alçaltmak ya da yükseltmek için mi istedi?

"Yalnız olduğunu sanıyordum," diyorum, ayağa kalkıp muhtemelen arkadaşının kontrol manyaklığıyla eğlenerek gülen Krum'a bakarak.

Bulgar, "Varlığım ayak bağı oluyorsa giderim," diyor ve ben omuz silkiyorum. "O zaman kalırım. Kardeşlerine sistematik olarak çiğneyecekleri kuralları dayatan Toros'u iş başında kaçırıramam." O viskisini yudumlayıp dilini şaklatırken, Toros ona yan gözle bakıyor.

"Benim için bir oturum olmaması," diye gözlemliyorum, "kendimi mahkemede gibi hissetmeme neden oluyor."

Botev bana bir içki koyma zahmetine girerek, "Öylesin," diye karşılık veriyor.

Bana teklif ettiği şeyi kabul ediyorum ve bir elim cebimde, diğer elimde içki, yanlarından geçip gidiyorum. Ağabeyimin gözleri düşüncelerini gizlemeden beni takip ediyor. Saçmalıklarını ifade etmek için en iyi kelimeleri aradığından eminim, yani oğlunun Amerika Birleşik Devletleri'nde belki de finans piyasalarının sırlarını öğrenmesini ya da Londra'da Cambridge'de hukuk okumasını ve sonra kaleye dönüp hanedanın dizginlerini ele almasını isteyenler.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun, Taurus? Krum'un varlığı beni baskı altına almak için mi?"

"Parmaklarını kırmayacağım, merak etme," diye karşılık verir Bulgar. "Boğa'nın koruyucusu değilim ."

"Oh, hayır mı?" diye araya giriyor. Ve ikisi tartışmaya başlıyor, beni yüzleriyle pinpon oynamaya zorluyorlar.

"Ben sadece Leonis'in olabilirim.

"kesecek misin?"

"Henüz başlamadım.

"Neden herkesin vaftiz babası olmak gibi bir derdin var?"

"Herkes değil ama kızınıza. Novak çoktan onaylandığını söyledi, onunla şansım kalmadı. Geriye sadece Leclerc'in Leoncina'sı kaldı."

Kardeşim bir eliyle gözlerini kapatıp homurdanarak Botev'i kesinlikle görmezden gelmeye ve kendini artık biraz da yazarı olduğum takıntılarına adamaya karar verdi.

"Maxime". Konuyu bu şekilde açıyor ve bir isim söylüyor.

"Yani?"

"Sana ona uyum sağlamayı, gerekirse benim onaylamayacağım şeyleri bile yapmanı söyledim. Onun yanında durmanı ve öfkesini yatıştırmanı istemiştin ama onu asla Ahır'a götürmemeliydin."

"Bunu neden yapmasın ki?"

"Krum, lütfen."

"Eğer burada kalmamı istiyorsanız, sizinle özgürce konuşabilmeliyim, aksi takdirde vaftiz kızımı terk ederim".

Ve tekrar başlarlar.

"Leonis senin vaftiz kızın değil. Ve şimdi, lütfen..."

"Susacağım, susacağım" diye yalan söylüyor. Asla .

"Ne diyorduk?" Kardeşimin mavi gözleri benimkilere dönüyor ve sonra ben sözü alıyorum.

"Seni anlamıyorum, Taurus. Benden oğlunun öfkesine göz kulak olmamı istedin. Ben de yaptım. Seni rahatsız edeceğini *bildiğin* bir şey yapmak istediğinde onu şımartmama izin verdin. Ben de onu şımarttım. Şimdi beni buraya tam olarak ne söylemek için çağırıyorsun? Yapmamam gerektiğini mi? Senden izin istemem gerektiğini mi?"

"Maxime'in neden pilot olmaya karar verdiğine dair bir fikrin var mı?" diye soruyor kızgın bir ses tonuyla, ayağa kalkıp yumruklarını sıkarak.

"Yani bunu size de açıkça belirtti."

'İtiraf etmedi, resmen beni tehdit etti'. Krum'un kahkahası kardeşimin çenesini sıkıyor ve eminim ki onun derslerine tanık olmasına izin verdiği için pişmanlık duymaya başlıyor. "Oğlum benim bu tür sporlara karşı olduğumu çok iyi biliyor ve ne yapıyor? Sahip olduğunu keşfettiği babasına karşı geldiğinden emin oluyor. Formula 1'i sadece tehlikeli olduğu için seçiyor, hırsla bu disipline girmek istediği için değil. Onun için şu anda sadece isyan var. Sadece ayaklanmak, bana karşı gelmek ve söylenmemiş gerçeğin bedelini ödetmek istiyor. Yalanların hikayesine kafayı takmış durumda...!.

Botev, "Haklı," diye onu dürtüyor.

"Ona sadece bir sürü yalan söylediğime ikna olmuş durumda..."

"Sen yaptın," diye ısrar ediyor gardiyan.

"Ve söz dinlemiyor. Tanrı aşkına, daha on iki yaşında."

Bulgar ısrar ediyor: 'Size şunu belirtmek isterim ki, siz onun yaşındayken, en yakın akrabalarınız tarafından itilip kakılan çıplak maskeli kadınların arasında Zodyak salonunda geziniyordunuz'.

"Tamam, yani...", bardağımı karşıdaki küçük masaya bırakıyorum ve konuşmayı kaynağına geri döndürmeye çalışıyorum. "Sanırım Maxime'in yeniden düşüncelerinin merkezinde yer almaya ihtiyacı var Boğa. Bu yalan ona önemsenmediğini hissettirdi. Şimdi Leonis de orada, yani... Artık senin oğlun olduğunu bildiği dikkatini iki kat daha fazla çekmeye çalışacaktır."

"Onu asla bir köşeye koymadım. O her zaman önemliydi, en az sizin kadar önemli. Leonis doğduğu için artık onun sırtında daha fazla durmak işime yarayacaksa, onun gölgesi olurum ama T... Hayır Başak, T asla onu kullanmayacak. Onu tanıyorum o zaman, bunu biliyorum... Kahretsin!" havaya bir yumruk atar ve koltuğuna gömülür.

Ve anlıyorum. Çünkü Taurus Leclerc'in kafasının içine girmek kolay olmasa da, konu sevgisine geldiğinde şaşırtıcı bir şekilde açık bir kitap haline geliyor.

"Onun tek koltuklu araçlara yaklaşmasına asla izin vermediniz çünkü bunu çok seveceğini ve kafasına bir arzu aşılacağını biliyordunuz. Motorları her zaman futboldan daha çok sevmiştir. Onu takıma dahil edebileceğinizi düşündünüz ama onun yerine sadece David takip etti. Maxime bir topun peşinden koşmak istemiyordu, yarış arabanızla koşmak istiyordu".

'Asla T'ye binemeyecek'.

"Orada değildin," diyorum yüksek sesle. "Asfaltta vızır vızır giderken nasıl hayranlıkla izlediğini görmedin."

"Arabaya bakmıyordu, önünde bana çarpmak için en iyi yolu görüyordu".

"Neden herkesin sana kızgın olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü Taurus tam bir egomanyak" diye duyduk.

"Krum," hemen geri çekilir.

"*Oui, oui, les mots*".

"Şimdiden sanki o bir sürücü olmuş gibi konuşuyorsunuz," diye ekliyorum. "Bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını, onun yaşındaki çocuklar için ayarlanmış tek kişilik araçları kullanıp kullanamayacağını bile bilmiyoruz. Daha on iki yaşında, yarın Formula 1'de yarışmayacak."

"O asla oraya koşmayacak, belki de anlamadınız."

"Bak Boğa, oğlunun bu kadar hızlı gittiğini hayal edecek gücün olmadığını farkındayım, çünkü onun..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bunu düşünmek bile istemiyorum." Ve anlıyorum ki, onun zihninde kazaların görüntüleri zaferlerden daha canlı. "Ahırını satacağım. Kararımı verdim."

"Onu bir rüyadan ayıramazsınız. Bunu yapmak onu sizden de ayırmak anlamına gelir. Siz onun arzularını ne kadar başka bir yere taşırsanız, o da onları aramak için o kadar çok yol bulacaktır. Ve eğer onları kendi başına bulamazsa, eninde sonunda onu yakalayacaklardır".

"İyi bir tane," diye yorumluyor Krum. "Sana çekmiş," diyor Taurus'a, beni göstererek. "Annesine de yapmadığına emin misin?"

"Krum, git buradan!"

"Ben gidiyorum," diyerek koltukların arasından ilerliyorum ve çıkışa yaklaşırken sırtım ona dönük olarak son sözümü söylüyorum.

"Her zaman istediğinizi elde edemezsiniz Boğa burcu. Özellikle de söz konusu duygular, hırslar *ve meslekler* olduğunda." Kapıyı açıyorum ve .
"Maxime, o gün ahırda bir şeyler hissetti. Ve ben onu gördüm."

Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Kardeşimin, başkalarının duygularını yönetme gücüne sahip olmadığını kabul etmeye başlamasının zamanı geldi.

Cep telefonum cebimde titriyor ve aceleyle mesajlara .

Bir saat içinde geleceğim.

Ne için?

İkizlere gidelim.

'Kesinlikle hayır' diye cevap vermek isterdim ama gerçek şu ki öyle hissediyorum.

O kadar havamdayım ki, duş aldıktan ve en iyi takım elbiselerimden birini giydikten sonra kasadan bir sürü para alıyorum.

Bu gece aşırıya kaçmak istiyorum.

Bu gece, bana neye mal olursa olsun, Güneş'i satın almak istiyorum.

Sahneyi ayakta alkışlayarak terk ediyoruz ve kulise gidiyoruz. Sahne için pek de uygun olmayan ama seksi ve yasaklayıcı olduğu için, üzerinde ne kadar yürüsek de sırtı kıpkırmızı olan adama karşı bir silah olan ince topuklu ayakkabılarımı hızla çıkarıyorum. Madam Marie Rose bana bir el bezi uzatıyor ve terden sırılsıklam olmuş alnımı beyaz süngerin üzerinde kaygan bir fondöten bırakarak kuruluyor. Ortağım ve ben dar, karanlık koridorda yürürken, Déesse'de trompetler sıcak, şehvetli bir caz melodisi yayıyor.

Ayakkabılarım parmaklarımın arasında sallanırken soyunma odamızın kapısını açıyorum ve yoğun bir çiçek kokusuyla karşılaşıyorum. Kapı aralığında donup kalıyorum, arkadaşımın sırtıma yaslandığını hissediyorum.

"Bu ne... bu ne... lanet olsun?!", kelimeleri dişlerimin arasında çiğniyorum, etrafa saçılmış sayısız kırmızı gül demeti yüzünden soyunma odasına giremiyorum. Demetlerden ve dairesel siyah kutulardan tomurcuklar fişkırıyor. Her yerdeler, tıpkı yoğun parfümlerinin içime işlemesi ve kafama girmeye başlaması gibi.

"Aman Tanrım," diye fısıldandığını duyuyorum. En iyi arkadaşımın çiçeklerin arasında zar zor yer açarak en büyük kabın yaprakları arasına sıkışmış siyah bir zarfa yönelmesini izliyorum.

"Ne büyük israf," diye yorum yapıyorum, stiletto'ları tuvalet masasının rafına fırlatırken. "Bunları bize gönderen aptalın ne kadar para harcadığını merak ediyorum."

Meslektaşım bir not çıkarıp içindekileri okumak için duraklıyor, ben de onu kurtarmak için sandalyeden bir paket alıp makyaj masasının üzerine atıyorum. Yorgunluktan yere yığılıyorum ve sigara paketime uzanıp bir tane çıkarıyorum ve filtresini alev alev yanan kırmızı dudaklarımın arasına sıkıştırıyorum.

"Onları kim gönderdi?" diye mırıldanıyorum, yanaklarının renginin nasıl değiştiğini, gözlerinin nasıl parladığını ve ağzının nasıl açılıp hava çektiğini fark ediyorum.

"Eee?" Çakmağı çakıyorum ve bir duman bulutu havayı sarhoş ediyor, çiçeksi atıkların üzerini hafifçe örtüyor.

"Onlar..." diye fısıldıyor heyecanla, "İnanamıyorum" ve etrafına bakıyor, sanki burada kırmızı güller değil de altın külçeler varmış gibi.

Keşke öyle olsaydı.

"Onları Chris Hemsworth göndermediyse, neden o orgazmik havayı sürdürmek zorunda olduğunu anlamıyorum." Külleri bardağa silkeliyorum ve yakında nalları dikecek olan çiçeklere utanç verici miktarda para harcayan gizemli aptal adamla tanışmak için sabırsızlanarak bacak bacak üstüne atıyorum.

Arkadaşımın cennet gibi gözleri benimkilere takılıyor. Dudaklarını yalıyor, sanki bir an için bana yalan söylemek ister gibi. Ama onu tanıyorum, bu yüzden beni kandıramaz.

"Notta şöyle yazıyor: *İsimsiz kız arkadaşşıma*. İmza *Valon Müller*'.

"Tanrım, ne kadar üzücü!", başımı arkaya atıp birkaç saniye tavana bakıyorum, sonra bakışlarımı ona çeviriyorum. "En azından ona kişisel bilgilerinizi vermemiş olmanız beni memnun etti."

"Bunu asla yapmazdım. Bir müşteriyle olmaz."

"Ama bunu onunla yapmak niyetindesiniz.

Burada, Déesse'de gördüğü en bariz ilgilerden birinin gururunu okşamasından dolayı hâlâ etrafına bakınıyor, elini kalbinin üzerine koymuş, sanırım geçen gün onunla yürüyüşe çıkmak için bin avro ödeyen o embesil için atıyor.

"Ona adımı söylememem gerekiyor," diye karşılık veriyor acı bir tonda, sanki tam tersine söylemek istiyormuş gibi. "Eğer planıma uymayı kabul edersen, asla bilmek zorunda kalmayacak."

Sigarayı bardağın içinde eziyorum ve bir tomurcuk çıkarıp burun deliklerime götürerek iç çekiyorum.

"Bunu zaten konuşmuştuk. Fikriniz çok saçma. Seninle birlikte gitmeyeceğim. Ayrıca, bir söz verdik."

"Söz verdim. Sana değil. Teknik olarak bu yeminden muafsin."

"Bu var olabilecek en kötü plan. Asla işe yaramayacak". Bundan eminim, çünkü onun sağlıksız fikrini hayata geçirmek için tüm doğru kartlara sahip olsak bile, şimdiden sadece trajik bir son görebiliyorum. Belki amacımıza ulaşabiliriz, bu doğru, ama risk şu

çok yüksek. Hayatım zaten boktan, daha da kötüleştirmek istemiyorum.

"Neyse," diye iç geçiriyor ve döner koltuğuna oturuyor. Yüzündeki hüznün artık o kadar belirgin ki bu sürprizden ne kadar keyif alamadığını hissedebiliyorum. "Bu kadarını beklemiyordum, gerçekten."

"Dürüst olmak gerekirse ben de öyle. Şu Valon bana kolay seks arayan biri gibi görünüyor."

"Ve bu tam olarak böyle. Bunu bana itiraf etti. Saklamadı, içtenlikle konuştu ve bana ciddi bir ilişki yaşamayı düşünmediğini söyledi...".

"Ama bunu sadece romantik olduğu için mi düşünüyorsun? Bu midemi bulandırıyor.

"Hiçbir şeyi sevmiyorsun. Kimse seni kazanamaz".

"Aynen öyle.

"Sence burada mıdır? Sence bu geceki gösteriyi görmüş müdür?"

Yanaklarını gölgeleyen umut beni kızdırıyor.

"Eğer sana, ne bileyim, yüz, iki yüz gül gönderdiyse ve bunları soyunma odana teslim ettirdiyse, numaramızdan sonra, büyük ihtimalle Déesse'dedir ve senin ona vermeni bekliyordur. Belki de açık bacaklı bir teşekkür bekliyordur."

"Ne kadar alaycısın!"

"Eğer çiçek yerine para bulmamıza izin verseydi, senin yerine parayı ona verirdim." Makyajımı tazelerken ve korsemi ayarlarken, göğüslerimi yukarı çekip onlara Betty Boop şekli verirken onun keyifle güldüğünü duyuyorum.

"Her halükarda, benimle ısrar ederse, şimdilik, sizin kararınızı beklerken, ona adımı söylemeyeceğim."

Önce yüzümü sonra gövdeyi çeviriyorum, şimdi sırtım aynaya dönük.

"Doğruyu söyle, sırf sana *isimsiz kız arkadaşım demesi* hoşuna *gittiği* için söylemek istemiyorsun," diye takılıyorum ona, "ve bunun onu elinde tutmanı sağladığını gayet iyi biliyorsun."

"Hayır," parmaklarının arasında hâlâ o hastalıklı notayla bana doğru ilerliyor ve Irmine'in bize öğrettiği şekilde beni büyülemeye, bana boyun eğdirmeye çalışıyor. "Bunu sana açıklamıyorum çünkü fikrini değiştireceğinden eminim. Bizi finansal olarak ayağa kaldırmanın ve tüm sorunlarımızı ortadan kaldırmanın tek yolunun Leclerc'lere gerçeği açıklamak olduğunu biliyorsun."

Yorgunluktan iç çekiyorum. Gerçekten de öyleyim. Başak'la yollarımızın kesişmesi talihsizliğine uğradığımızdan beri gündeme gelmesine rağmen, onun bu konu hakkında konuşmasını dinlemekten yoruldum. Ona bir söz verdiğimizizi söylemek zorunda kalmaktan yoruldum, her ne kadar haklı olsa da ve bunu yapan sadece o olsa da. Ve tek kuruş kazanmadan çalışmaya zorlanmaktan, geceleri eve yalnız gitmeye korktuğum bir mahallede yaşamak zorunda kalmaktan, Slav'ın arkamda, borcumuzu istediği şekilde tahsil etmeye hazır olduğu korkusuyla yaşamaktan yoruldum.

"Cevabım hayır," diye ısrar ediyorum. "Leclerc'ler gerçeği asla öğrenmemeli."

Kapıyı çalmadan soyunma odamıza dalan Madam Marie Rose tarafından bölünüyoruz. Bugün Jessica Rabbit olarak giyinmiş, ama Jessica'nın sadece elbisesi var.

"Ne kadar harika," diye hülyalı bir şekilde haykırıyor. İpek tomurcuklarını okşamak için duraklıyor, sonra mükemmel numara için bize iltifat ediyor.

"Bu adam gerçekten çok büyülenmiş," diye mırıldandı muzipçe. "Sen buraya geldiğinden beri kimse o kadar uzağa gitmedi." Gözlerimi tavana dikeyorum ve eşyalarımı toplayıp eve dönmek üzere spor çantama yöneliyorum. "Ve bunun son olduğunu sanmıyorum," diye gizemli bir şekilde ekliyor, dikkatimi çekiyor.

"Müşteri Déesse'de mi?" Arkadaşım bu düşünceyle neredeyse sevinçten zıplamaya başlıyor. Madam gülümsüyor ve başını sallıyor. "Beni mi sordu?"

"Tanrım!" diye nefes nefese kaldım. "Onunla çıkmaya başlamak istemiyor musun? Muhtemelen seni görmek için para ödüyordur, hepsinin yaptığı gibi. Bu seni iğrendirmiyor mu? Gerçekten ilgileniyor olsaydı, bir kadına sahip olmak için para ödemeyi heyecan verici bulan rastgele bir sapık gibi zamanını burada geçirmek yerine seninle tanışmanın başka bir yolunu bulurdu."

"Kulüp kasiyerleri bunu son derece heyecan verici buluyor," diyor karikatür, sonra da gecenin talibine dönüyor.

"Sizi odalardan birinde görmek istiyor."

"Harika," diye sevinmiş gibi yapıyorum ama ortağımın böyle insanlarla o anın en ateşli gece kulübündeki müşteri ve dansçı dışında hiçbir ilişki kurulamayacağını anlamasını istiyorum. Eğer bu Valon Müller onunla birlikte olmak için parasını çarçur etmeye hazırsa, o zaman benim için sadece bir manyaktır, bu yüzden benim bakış açımdan, şimdiye kadar şovlarımızı özel olarak talep eden herkesin çemberine önemsiz bir şekilde

düşüyor,

Hatta onlardan daha iyi performans gösterdi, çünkü daha iyi hareket etti, bu da onun en kötüyü temsil ettiği anlamına geliyor.

Arkadaşım yüz ifademde bir ipucu aramak istercesine bana bakıyor. Omuz silkiyorum ve ona tüm samimiyetimle cevap veriyorum.

"Nasıl isterseniz öyle yapın. Eğer iyi para ödüyorsa, sen de onun vermek istediğinden daha iyi dans et. Bu şekilde geri gelecek ve hafta sonuna kadar borçlarımızı kapatacaktır."

Cevap vermiyor, sözlerimle umutlarının kırıldığından eminim ama aramızdaki hayalperest ben değilim, bu yüzden ikilimizden birinin ayaklarının yere basması gerekiyor. Kim lan bu Valon? Bir Leclerc'in oyun arkadaşı olması hiçbir şey ifade etmiyor, aslında sadece buraya gelen ortalama bir azgın adamdan daha büyük bir pislik olduğu anlamına gelebilir. Çünkü o, diğerlerinin aksine, genç ve yakışıklı.

Yani arkadaşım için bir tehlike.

Potansiyel bir kalp kırıcı.

"Müşteriyle açık konuştunuz mu?" diye soruyor Madam'a. "Ona eskort olmadığımızı açıkladınız, değil mi?"

"Neden?" diye araya giriyorum, "Geçen sefer onlara söylemedin mi?"

"Evet, ama... ben... beni burada değil, dışarıda görmek istemesini beklerdim. Yani kulüpte ödeme yaptığı için bu tür bir muamele görebileceğine inanmasını istemem."

Ne de olsa benim sözlerim onun aklından geçenlerle aynıydı. Bunu kapısının önünde değil de burada bulduğuna göre aklını kaçırmış olmalı. Ayrıca nerede yaşadığımızı çok iyi biliyor ve onun yerine....

Marie Rose: 'Déesse bir genelev değil, sevgilim. Uygun gördüğün şekilde davranmakta özgürsün. Eğer sana büyük bir meblağ teklif ederse, onunla kalabilirsin, ama unutma: burada satın alınan şey...'.

İkimiz de senkronize bir şekilde tamamlıyoruz: '...burada kal'.

Ama Valon bunu bilmiyor. Bu yüzden muhtemelen isimsiz kız arkadaşına bir iyilik yaptığını düşünüyor

Bir kuruş bile görmeyeceğimizi bilseydiniz, kulübe geri döner miydiniz?

"Tamam, ben gidiyorum o zaman." Arkadaşım beni karşılamaya geldi ve bana sarıldı.

"Dikkatli ol. Onu tanıımıyorsun ve ne istediğini bilemezsin."

"İkimiz de onun ne istediğini biliyoruz ama ben bunu ona vermeyeceğim," diyerek çenesini gururla kaldırıyor.

"Güzel!"

Gözlerinde garip bir ışıkla ayrıldığını görüyorum ve böyle bir karşılaşmayı zevkli bulabileceği düşüncesi beni şimdiden endişelendiriyor. Kendini kandırmasını istemem.

Madam Marie Rose arkamdan bana bakmaya devam ediyor. Eşyalarımıyla birlikte yer açmak için gül demetlerini uzaklaştırmaya çalışırken bende bu kadar ilginç bulduğu şeyin ne olduğunu anlamıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Yukarı çıkmak, ofislere gitmek ve stiletolarımdan birini *Mösyö De Martino*'nun şahdamarına saplamak isterdim. Sırf canım öyle istiyor diye. Nereye gideceğim pardon? Ben eve gidiyorum!" Peruğumu üzereydim ama onun cevabı kollarımın yere düşmesine neden oldu.

"Sizin de bir müşteriniz var. Kırmızı oda. Hazırlanın," diyerek gitmeye hazırlanıyor ve ben de kendimi yaygara koparmak yerine araştırma yapmak zorunda buluyorum.

"Ne yapmalıyım?"

"Onun için dans etmemi istiyor".

Tamam, yapılabilir. Akşamı direğin etrafında dönerek geçireceğim, ayaklarının dibinde cambré yaparken bana birkaç yüz dolar atacak salyaları akan yaşlı bir adamın bakışları altında kıpırdanacağım.

"İyi ödeme yaptı mı?"

"Pek bir şey yok
aslında. Her zamanki
gibi ezik olacak.

"Zaman mı?"

"Bir saat.

Evet, o sadece altmış dakika dönmeyi göze alabilen her zamanki eziktir.

Spor çantamı olduğu yerde bırakıyorum, kendime biraz parfüm sıkıyorum ve cildime parlaklık veren bir krem sürüyorum. Peruğumu düzeltiyorum, çıkmadıklarından emin olmak için kirpiklerime bakıyorum, biraz ruj sürüyorum ve kalçalarımı yukarı çekiyorum.

Ben hazırım.

Madamı başımla selamlıyorum ve koridorda bana Lo Slavo'nun bu akşam kazanılan miktarı hesaba katacağını söylüyor. Kafamda borç bakiyemizin hesap defterini netleştirdim, bu yüzden sürpriz olmaması için müşterinin ödediği tam miktarı soracağım. Dürüst olmak gerekirse, bakiyeden çok ama çok uzaktayız.

Soyunma odalarına giden koridordan daha şık olan ve üç farklı odaya açılan Déesse'in iç kısmına doğru bana eşlik ediliyor. Beyaz bir kapı, siyah bir kapı ve kırmızı bir kapı var.

İlk ikisini geçiyorum ve sonra gösterilen yerde duruyorum. Marie Rose'a orta parmağımı gösteriyorum ve kolu indirir indirmez bambaşka bir insan oluyorum.

Oda karanlıktır ve tek bir sahne spotu, tavana sabitlenmiş kucak dansı direğinin yükseldiği küçük dairesel bir sahneyi işaret etmektedir. Karanlık nedeniyle köşeleri görülemeyen duvarlar, dairesel bir odada olduğumuz izlenimini veriyor. Müşterinin genellikle oturduğu kanepe boş, ama odanın en karanlık köşesinde onun varlığını görebiliyorum. Ayakta duruyor, elinde bir bardak tutuyor. Zarif biri. Uzun boylu. Yüzü yarı aydınlıkta ve görünmüyor, topuğumu platforma doğrulttuğum, üzerine bastığım ve direğe tutunduğum için daha da öyle.

Yumuşak müziği takip ederek sırtımı kamburlaştırıyorum, parça Gotan Project'ten Santa Maria (Del Buen Ayre). Sanatçılığımı ateşleyen şehvetli bir tango. Omurgamı aşağı ve aşağı doğru geriıyorum, aynı zamanda başımı eğiyorum ve gözlerimi daraltıyorum, böylece ışık huzmesi tarafından vurulmasınlar ve görüşten gizlensinler. Yüzümü boş kanepeye doğru çeviriyorum ve bir kalçamı kaldırıyorum, sanki bu dansta bana liderlik etmesi gereken partnerimmiş gibi direği okşuyorum.

Bileğimi çeliğe doluyorum ve bir kas kasılmasıyla kendimi yukarı kaldırıyorum, tamamen sarılmış bir şekilde tırmanmaya başlıyorum. Tepeye tırmanıyorum ve senfoninin çan seslerini takip ederek kendimi geriye doğru bırakıyorum. Saçlarıma sıkıca tutturulmuş peruk boşlukta asılı kalıyor. Vücudumu baş aşağı göstermek için çubuğun etrafında dönme hareketini ima ediyorum. Göğüslerim korsajın içine sıkışmış, pozisyonun daha da ima ettiği iki çıkıntı oluşturuyor.

Gözlerimi

açıyorum.

Dudaklarımı

kapatıyorum.

Parmaklarım karnımı okşuyor. Kollarım zarifçe aşağı iniyor, hala pozisyonumdayken, uyluk kaslarım çeliği sıkarken, ellerimi korsajın arkasına getiriyorum ve bağcıkları çözüyorum.

Göğsüm hemen nefes alıyor, baskıdan kurtuluyor.

Birkaç santimetre kayıyorum, karın kaslarımı kasıyorum ve kendimi yatay olarak konumlandırıyorum, direğin etrafında dönüyorum, bu sırada mayo kurdeleleri

Gevşeyerek sahne korsesinin yavaşça aşağı kaymasına neden olurlar, ki bu kesinlikle geçmiştekilerle aynı değildir, bir dansla çıkarılması imkansızdır.

Bu arada müşteri, sanki kendini göstermek istemiyormuş ya da beni tatminsiz bırakmaya niyetliymiş gibi, birazdan tenimin her santimine bakabilecek kişinin yüzünü bilmenin merakıyla karanlık köşede kalıyor.

Hızımı artırarak çelik desteğin etrafında .

Keskin ve ani bir inişle kayıyorum ve bir anda platforma düşüyorum.

Bacaklarımı bir araya getiriyorum, sırtımı dönüyorum ve sonra tekrar açıyorum, parlak çubuğu kalçalarımın arasında tutuyorum.

Bu noktada nefes alıyorum ve korsemi çıkarıyorum.

Ayağa kalkıp arkamı dönerek çıplak sırtımı gösteriyorum. Üzerimde sadece bir Brezilya bikinisi ve kalçalarım var.

Direğe yapışıyorum ve sola doğru uzanarak topuğumla okşuyorum, tıpkı bir pasaklı kadının partnerinin bacağına sürtünürken yaptığı gibi.

Arkamı döndüğümde, sadece ince kordonların sarktığı yapışkan göğüs ucu kılıflarıyla örtülmüş serbest göğüslerim tangonun ritmine göre sallanıyor, önce kuru, sonra yavaş, yine zarif ve hızlı hareketlerle.

Orta hızda hareket ederek ve seyircime daha yakın bir gösterinin manzarasını kaçırdığını bildirerek odaya ilerliyorum. Gösterime devam ediyorum, yerde esniyorum ve kanepeye doğru sürünmeye başlıyorum.

Sonra duruyorum ve arkamı dönüyorum, geride ve uzakta durmaya karar vermiş olanlara, uzakta oldukları için popomu cerrahi açıdan görme şansına sahip olacakları tek zamanın bu olduğunu göstermek için.

Onu kandırdığım için kendi kendime gülümsüyorum, çünkü yaklaşırsa hareketi tekrarlamayacağım.

Halının üzerinde duruyorum, arkadan dans ediyorum ve sırtımla kas dolaşımları yaratıyorum. Her zaman zarif ve asla kaba olmayan pozlar vermeye çalışıyorum ve kendimi vücuduma zarif şekiller vermeye adıyorum.

Müzik mekânı doldursa da müşterinin ayak seslerini duyabiliyorum. Hareket ettiğini ve gittikçe yaklaştığını hissedebiliyorum ve sonra, sanki onu gerçekten izleyebiliyormuşum gibi, oturduğunu, fincanını kanepenin kolçağına dayadığını ve sırtını arkalığa yasladığını, sonunda kollarını ve... bacaklarını açtığını hayal edebiliyorum.

Çünkü hepsi bunu yapıyor, sanki sırf zevk için sırtlarına atlayacağımdan eminlermiş gibi.

Ama burada benim için zevkin bununla hiçbir ilgisi yok. Onu giymiyorum. Dışarıda bırakıyorum. Onu artık bulamayacağım yerlerde saklıyorum, tıpkı her zaman yanınızda bir şey olduğunu bildiğiniz ama aradığınızda asla bulamadığınız gibi. Hiçbir yerde.

Ayak bileklerimin üzerine oturuyorum, gövdeyi çeviriyorum. Bakışlarımı aşağıda tutuyorum, çünkü bundan hoşlanıyorlar. Siyah saçlı bir kedi yavrusunun gözlerinin yörüngesini yerde tutması onları son derece heyecanlandırıyor, tıpkı hiç çekinmeden itaat eden bir itaatkâr gibi.

Ben de öyle yapıyorum, arkamı dönüyorum ve bir çift zarif deri ayakkabıya doğru sürünmeye başlıyorum. Ayrıntıların üzerinde duruyorum, göz kapaklarım yavaşça hareket ederek iki mermer kalçayı çevreleyen pantolona doğru ilerliyorum.

Yaklaşıyorum. Ortada, dizlerinin arasında duruyorum. Gözlerimi ona asla vermem.

Onlara sahip olamayacak, çünkü onları her yere götüreceğim, burada, ondan daha az.

Ben, onun, ikisini de hissediyorum. Dudaklarımdalar. Boynumdalar. Sadece bir çift burlesk *pastille* örtülü çıplak göğüslerimde.

Kollarımı kaldırıyorum, dans ediyorum ve sahte siyah saçlarımı sallıyorum. Parmaklarımı dizlerine koyup önce bastırıyor, sonra da kalçasına masaj yapıyorum.

Yukarı
çıkıyorum.

Yukarı.

Daha
yükseğe.

Daha
fazla...

Ta ki, nasıl olduğunu bilmiyorum ama, kendime sahip çıkıldığını hissedene kadar. Bir çağrı hissediyorum, sanki onun dikkatinin bir sesi varmış gibi, tangonun sözleriyle birlikte fısıldayan ve "bana bak" diyen bir ses.

Ve yüzümü ona doğru kaldırdığım anda, iki mavi safir beni tokatlıyor ve memnun bir gülümsemeye gerilmiş iki dolgun dudak beni bayıltıyor.

"Sen mi?!"

'Durma'.

Ama vücudum köreliyor.

Yere yapışıp kaldım, ellerim onun kalçalarında. Bastırıyorum. Sıkıyorum. Etini delmek istiyorum.

Dizlerimin üzerinde duruyorum, başımı ona doğru kaldırıyorum, o ise

bana doğru eğiliyor, dudaklarında hala o piç sırtışı var.

"Bu gece orada olacağını tahmin etmeliydim." Kalkmak üzereydim, geri çekildim ve odadan çıktım.

Evet, bunu yapacağım.

Ama kendimi yukarı çektiğimde, o da eşzamanlı olarak benim hareketimi taklit ediyor ve onu aşağı yukarı her yerimde buluyorum, parmakları bileklerimde, açgözlü bakışları ani hareketlerimle sarsılan göğüslerimin üzerinde açgözlülükle dolaşıyor.

"Bırak beni!"

"Sana söyledim... Di. Yapma. Dur."

Beni döndürüyor, gövdesine çok yakın tutuyor ve kucak dansı direğinin spot ışığının altında parladığı dairesel platforma doğru itiyor.

Dudaklarının kulak mememe arkadan yapıştığını hissediyorum ve kendimi, engel olamadan, başımı eğerken buluyorum, böylece yüzünü daha da yaklaştırmaya için ona yer açmış oluyorum.

Ağzının nasıl küstahça tenime dayandığını hissediyorum, içimi öfkeyle burkan başka bir istek mırıldanıyor.

"Benim için dans et. Tekrar'.

Bu sürprizin ne kadar nahoş olduğunu ondan saklamak istemeyerek homurdanıyorum ama beni yine aniden itiyor ve ben de düşmemek için kendimi podyuma tırmanmak zorunda buluyorum. Ona küçümseme dolu bir bakış fırlatacağıma inanarak arkamı dönüyorum ama parmaklarının arasında Leclerc futbol kulübü bayrağı varmış gibi beş yüz avro sallarken bana bir darbe daha indiriyor.

"Görsel duyularımı tatmin ederseniz, onları alırsınız".

"Onları istemiyorum, onları kışına sokabilirsin..."

"Ah-ah-ah!" diye durdurdu beni, ışığın altında ilerlerken. "Dilini tut ve başka, daha ilginç durumlar için serbest bırak."

"Bu ne cüret!" En nadide banknotu ayaklarımın dibine fırlatıyor ve ceketinin düğmelerini açarak ellerini ceplerine sokuyor.

"Bana onları hak ettiğinizi kanıtlayın." Bir el hareketiyle platformu işaret ediyor. "Şimdi vücudunu benim için hareket ettir."

Başımı eğip gözlerimi halının üzerinde duran beş yüz avroya dikiyorum. Onlar benim olabilirdi, onları kullanabilirdim. Onları peştemalimin içine saklayabilir ve bana hiç vermemiş gibi davranarak küçük odadan çıkabilirdim, ama kadınlık gururuna çok benzeyen bir şey beni onları tekmelemeye ve onunla birlikte gitmemeye itiyor

rica ediyorum. Bu yüzden, onurumu korumak için, sadece küçük göğüs ucu kılıflarıyla örtülü göğüslerimi gösterme zahmetine girmeden, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve çenemi kaldırdım, onu mümkün olduğunca kibarca odadan çıkmaya davet etmeye hazırdım.

"Sizin için dans etmeyeceğim ve şimdi beni lütfen baskıcı varlığınıza kurtarır mısınız?"

"Hayır." Bu şimdiye kadar duyduğum ya da gördüğüm en sinir bozucu inkar.

Kulaklarıma rahatsız edici bir şekilde şehvetli geliyor ve gözlerime acı bir gülümsemeye gerilmiş iki dudak tarafından hareket ettirilmiş görünüyor.

Gözlerinin vücudumun her santimetresinde gezindiğini hissettiğim anda kızarıyorum. Bakışları göze çarpan yanığımı yakaladığında güvenimi kaybediyorum. Refleks olarak elimi üzerine koyuyorum.

"Ne var orada?" Ve tabii ki uyluğun iç yara izini fark etti.

'Yandım'.

"Nasıl?"

"Bir fincan sıcak kahve içtim," diye yalan söyledim.

"Bakabilir miyim?"

"Hayır," diye geri çekiliyorum ama o ısrar ediyor ve iki adım sonra önümde duruyor.

Bileğimi tutuyor ve hiç umursamadan örtülü yerden çekip alıyor. Parmakları yavaşça, artık kabarcıkları patlamış olan ize doğru ilerliyor. Ayrılmış dudaklarında, yara izine bakan sarkık göz kapaklarında oyalanıyorum, sonra parmak uçları, varlığımın uzak bir parçasını harekete geçiren bir nezaketle, yanığı okşuyor, birkaç kez üzerinden geçiyor ve kalbime bir panzehir sürdüğü fikrini veriyor.

Ürperiyorum.

'Gececek. Ciddi bir şey değil'.

"Umurumda değil. Orada bile kalabilir. Hoşuma gidiyor." Gözbebekleri benimkilere kaydı.

Beni tuzağa düşürüyor.

"Nelerden hoşlanırsın?"

"Bu bana sert bir derim olduğunu hatırlatıyor." Yüzünde bir gülümseme belirliyor. Yüzünde meraklı ve özellikle ilgili bir ifade var.

Onu tanımıyorum ve gerçekte nasıl biri olduğuna dair bir fikir edinmek için onunla çok fazla karşılaşmadım, ancak keşfetmek istediği izlenimini

Zırhımın iki katının altında ne yattığını.

"Daha dikkatli olmalı ve vücudunuzu kutsal bir tapınak olarak görmelisiniz.

Ona iyi bak'.

Ben de asla bunu yapmam.

Sözlerinin ardındaki çeşitli gizli mesajları kesmeye çalışıyorum, bu yüzden kontrolün bir kısmını yeniden kazanmak isteyerek tonu ve kaydı değiştiriyorum.

"Burada ne yapıyorsun, *Virgo Leclerc*?" Tam adını sadece karşımda kimin olduğunu kendime hatırlatmak ve beynimdeki hırsızlık önleme cihazını tetiklemek için telaffuz ediyorum. Onu istila edeceğinden, çalacağından, ele geçireceğinden korkuyorum.

"Herkesin yaptığı şey." Ceketini çıkarır ve kanepeye doğru ilerler. Ceketini dikkatlice bir kolçağın üzerine koyar ve daha önce olduğu gibi aynı pozisyonda oturur.

Milyoner kışını Demir Taht'a koymuş gibi rahat davranan, aşırı zengin, kibirli, kendini beğenmiş bir soylu olarak tavrından nefret ediyorum.

Umarım bıçaklar onun alayını keser.

"Tüm müşterilere böyle mi davranıyorsunuz?"

'Herkes hak ettiğini alır'.

"Profesyonel değilsin, ama belki bu senin aklını bir sürtük olmaktan çıkarır. Cebinden bir şey çıkarmak için bir an için poposunu kaldırıyor ve katlanmış ve altın bir para klipsiyle sabitlenmiş bir tomar banknotu gördüğümde nefesim kesiliyor. Gözlerini benden ayırmadan bir beş yüzlük daha çıkarıp bana doğru fırlatıyor.

Ve şimdi ayağımın altında rahatlıkla bin avro var.

"Bu şekilde beni baştan çıkardığını söylemeliyim," kollarımı göğsümden çözüyorum, onu memnun etme ve tüm o demeti tangamın içinde saklama fikrinden gıdıklanıyorum.

"Şimdi dans et.

"Sadece bana doğruyu söylersen. Buraya nasıl geldin?"

"Seni tekrar görmek istedim.

"Neden?"

"Sana bir borcum var, değil mi?"

Ne demek istiyor bu? O burada olmayacak...

"Bana bir şey borçlu olduğunu sanmıyorum."

'Yeniden başlayabiliriz'.

"Ne yapıyorsun?"

"Pazarlık etmek".

"Ben şeytanla pazarlık yapmam." Dönüyorum ve kıcımlı direğe doğru sallıyorum. Eğer beni dans ederken izlemeye geldiyse, işimi yapacağım. Gerisi için, siktir et onu.

"Benim bir şeytan olduğumu mu düşünüyorsun?"

Birbiri ardına parmaklarımla sopayı kucaklıyorum, karın kaslarımı kasıyorum ve üzerine atlıyorum, yavaş bir dönüşle dönerek onun safir gözlerinin içine bakabiliyorum.

"Vücudumu satın almak için bana para teklif ediyorsunuz," diyerek ilk turda göz kırpmıyorum.

"Eğer sen şeytan değilsen, başka kim olabilir bilmiyorum," ikincisiyle birlikte.

Kollarını kanepenin arkasına tamamen uzatmış, bacaklarını iki yana açmış ve dudaklarında memnun bir gülümseme var. İrislerinin yoğun rengi göz çukurlarından dışarı fırlıyor ve üçüncü tonozda sallanan epidermimize ulaşıyor gibi görünüyor.

"Ve tıpkı birincil ayartmada olduğu gibi beni senin için ödeme yapmaya zorluyorsun. Eğer bu şeytani değilse, başka ne anlamıyorum."

"Yani ben baştan çıkarıcı mıyım?" Karın kaslarımı kasıyorum ve iki kolumla tutunarak bacaklarımı öne doğru açıyorum, sonra merkezimi direğe dayıyorum.

"Sen bir arzusun. Birincil," diye tekrarlıyor.

Bacak bacak üstüne atıyorum ve çeliği sanki ona sarılmışım gibi kavriyorum.

"Günah gibi mi?"

"Orijinal olan.

"Eee," diye omuz silkiyorum ve sonra sırtımı kambriyeye doğru eğerek ona bakıyorum. Tüm dikkatinin benim çıkıntılarında olduğunu fark ediyorum. Göğüslerim bu pozisyonda baş aşağı kayarak alışılmadık bir şekil oluşturuyor, bu da onun takıntılı bir şekilde ilgisini çekiyor gibi görünüyor, çünkü o andan itibaren güzelliğim onun tek odak noktası haline geliyor.

"Yani ağıma düşmemen gerektiğini biliyorsun," diye duygusal bir şekilde karşılık veriyorum.

"Hatalara düşmek beni büyülüyor, tam da sizin istediğiniz gibi".

Hatalara olan tutkum hakkında yaptığım konuşmayı hatırlıyor olması onu kesinlikle kendi lehine bir seviyeye getirmiyor. Sözlerime dikkat ettiği, beni dinlediği ve hatırladığı için puan almıyor; aksine, bunları bana karşı kullanmak istediğini düşündüğüm için kaybediyor.

Direkten kaydım, kendimi yarı yolda engelledim.

"Onları aceleye getirmiyorum Başak, hoş karşılıyorum".

"O zaman onları bana sun.

Gülümsüyorum ve sonra müzik, hala bir Gotan Projesi tangosu *olan Diferente*, odayı doldurup kahkahama eşlik ederken, sanki melodisinin bir parçasıymış gibi sonor bir şekilde yapıyorum.

"Benimle hata yapmak ister misin?" Sesim baştan çıkarıcı, bakışlarım becerikli, ama içten içe hatalarımı kıskanıyorum ve onları asla kimseyle paylaşmak istemiyorum.

Direği bırakıyorum ve bir panter gibi sallanarak ona doğru ilerliyorum, ona dokunabileceğim fikri bile beni boğmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Seninle dolaşmama izin verir misin?" Sanki sözde teklifime inanmamış gibi soruyor.

Ona yetişiyorum, ne kadar yaklaşırsam yaklaşıyım başını kaldırmaya zorluyorum.

Yukarıdan baktığım yüzünün tamamen bana dönük olmasını sağlamak için saçlarını ensesinin arkasından tutmaya çalışıyorum.

"Sadece bana iyi ödeme yaparsan".

"Bana satacak neyin var?" Ve serbest göğüslerime bakıyor, sessizce bana satın alma konusunda bir pazarlık teklif etmek istiyor.

"Ne istiyorsun?"

"Benim için zaten dans ettin. Mükemmel bir şekilde, itiraf etmeliyim."

"Şarkı söylememi ister misin?"

"Hayır.

"Peki, *birincil arzunuzdan* ne istiyorsunuz?"

"Bir öpücük ne kadar?"

Parmaklarım tutuşunu gevşetiyor, kilitlerinden kayıyor. Takma kirpikleri tekrar tekrar titrerken, ona yapışan kolum gücünü kaybediyor ve yanına düşüyor.

Geri dönüp gitmek istiyorum.

Bu bakışlar ve beklenmedik hisler kafesinden kurtulmak istiyorum.

Ve bedenimi kapatmayı arzuluyorum. Şimdi. Şimdi. Şimdi. Çünkü bu istekle içimde bir şey yandı, sıcaklık, yaz, kırk derece arzu uyluklarımın arasında titreşti.

"Ne kadar?" diye tekrarlıyor, ayağa kalkıyor ve tekrar cebini karıştırıyor. Yüzlerimizin arasında bir beş yüz avro daha beliriyor ve verebildiğim tek cevap yutkunmak oluyor

'Dudaklarım satılık değil'.

Daha geçen gün vücudumu satmak istedim, her şeyin bir oyun olduğundan ve bunu asla yapmayacağımdan emin olmama rağmen, şimdi sadece bir öpücük istediğine göre, burada düşünüyorum, kararımı düşünüyorum, bunun sorunlarımı gerçekten çözüp çözemeyeceğini veya onları karmaıklatırıp karmaıklatırmayacağını anlamaya çalışıyorum.

Ama arzu termometresinde yükselmeye devam eden o kırk derece, her türlü akınılığın cevabıdır, çünkü eğer bu Leclerc denen pislik, enerjimin kalmadığını hissettiğim yerde bana böyle aşırı bir enerji yüklemesi yapıyorsa ve sırf benden bir öpücük istedi diye beni çılgına eviriyorsa, ona gerçekten versem ne olurdu ya da...

"Fiyatını belirle, *Tremenda*".

"Eğer bana dokunmaya balarsan, cebindeki para yetmeyecek."

"Bu bana yetmeyeceğini söyleme şeklin mi?"

"Bir pck seni doyurmaz, *Başak Leclerc*".

Ona dokunamayacağınızı kendinize hatırlatmak için onun adını tekrarlıyorsunuz. Sizi almasına izin veremeyeceğinizi. Yasak olduğunu. O yasak.

"Bununla idare edeceğim".

Bana yavaşça yaklaşıyor, bakışlarıyla dudaklarımı işaret ediyor. Henüz bana dokunmadı ama ben şimdiden hissedebiliyorum.

Kendini ağzıma srtmeden önce elimi uzatıp onu itiyorum, avucumu ters çevirip tazminatımı peinen talep ediyorum.

Ama bu hareket onun için suratına inen bir yumruk gibi ve bundan sonra müzik değişiyor. Varlığı bakılarımın altında değişiyor. Vücudu akkor haline geliyor ve kendimi tamamen, geri dn olmayan bir şekilde sikilmiş hissediyorum.

Tenimin altında gezinen tüm şehveti onun yüzüne itmek üzereyim. Onu dudaklarımdan geçirerek ağzına boşaltmak üzereyim. Kendi başına bir eylem olarak öpüşmekle hiç ilgilenmedim. Her zaman ters bir yol beni cezbetmiştir, sanki iki yüzün birbirine kenetlenerek hassas bir vücut deseni oluşturması, iki sevgili tarafından gerçekleştirilen en saf ve en mahrem eylemmiş gibi. Fiziksel bilgi yolunda, öpücümü her zaman zevk evinin son kapılarından birinin içinde bıraktım. Ama onunla, başka bir şeyi ilk sıraya koymak için beni reddeden bu kaltakla, her şeyi tam tersi şekilde yapma dürtüsü içimde baskın çıktı. Ve tenimde inşa edildiğini hissettiğim bu yolun onun için benimkinden bu kadar farklı olması beni kızdırıyor. Ona sunduğum odalara girmeye meraklı olmadığını görmek beni kızdırıyor. Benden önce onun yüzüne salladığım parayı istediğini bilmek beni bir hiç gibi hissettiriyor. Benden önce açgözlülük var.

Genellikle başarılı bir şekilde yapabildiğim yüz dürtülerimi kontrol . Çenemin nasıl kasıldığını, diş etlerim zonklayana kadar dişlerimin ne kadar sıkıldığını hissedebiliyorum. Ve gözlerimi öfkeli bir şekilde kocaman açtığımı fark ediyorum, sanki sadece bir bakışım la ona vurmak istiyormuşum gibi.

Çünkü öpülmek için para istemesi umurumda değil.

Benim tarafımdan.

Tanrım... Bu lanet gezegendeki her kadın dudaklarımı isterdi. Başka bir şey talep etmezdi, sadece önünde olmamdan memnun olurdu, takip edilmekten mutlu olurdu.

Çünkü bugün bu sürtüğü aradım. Onu ben seçtim. Onu burada istedim. Çaresiz bir adam gibi parasını ödedim, aldığım şeye bakmak için kanepeye oturdum ve şimdi, lanet olsun, ondan bir öpücük almak için ona para vermek zorunda kalıyorum.

Bu noktaya nasıl geldim ben?

Kim bu? Ne istiyor? Neden beni onu aşağılamaya ve kendimi bana ait olmayan eylemlere indirgemeye itebiliyor?

Vücudunun parçalarını satarak onurunu ayaklar altına alan ve aynı zamanda tüm güvencelerimi ezip geçerek beni onsuz da yapabileceğim bir şeyden vazgeçemez hale getiren bir kadına ilgi duymamalıyım.

Onsuz yapabilir

misin? Tabii ki hayır.

"Pekâlâ!" diye bağırdım.

Ellerim öfkeyle aniden hareket ederek, yanımda getirdiğim bohçayı alıyorum - olacakları önceden düşünerek güzel ve kalın bir şekilde -, beş yüz parça daha çıkarıp yüzüne fırlatıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla.

Sanki ona tokat atmışım gibi yüzünü büyüleyici bir yavaşlıkla çeviriyor. Gözleri boşlukta bir noktaya bakarken, beni rahatsız eden bir tembellikle yüzünü tekrar bana doğru çeviriyor.

Sahne bana ağır çekimde görünüyor. Banknot bir tüy gibi halının üzerinde duruyor ve gözleri bana kayıyor.

O tükenme noktasına gelecek kadar seksi, ben ise onunla savaşacak güce asla sahip olamayacağımı fark ediyorum.

"Kaldır şunu," diye emrediyor.

"Öp beni.

"Jestin çok kabaydı".

"Oh, gerçekten mi?" Koca bir orospu çocuğu gibi, tekrar ediyorum. Rüşveti tekrar elime alıyorum, bir not daha çıkarıyorum ve yüzüne geri fırlatıyorum.

Gözlerini ve yumruklarını sıkıyor ve ben, bana bakmadığını gördüğüm için, ısıırıp koparmak istediğim o plastik halkaların gizlediği çıplak göğüslerine bakıyorum.

"Sana para verdim, bu yüzden beni öp."

Yerde iki bin avro olmalı ve henüz bir dokunuş bile almadım.

İstediğimden değil, çünkü ona para ödüyorum, bana kalırsa, mümkün olsaydı, üzerimdeki tüm parayı dağıtır ve onu burada, kırmızı halıda, kanepede, direğe bağlı olarak becerirdim, o kollarıyla tutunurken ve sikimi içinde sıkarken, kalçalarıyla beni zıpkınlarken.

Kirpiklerimi kırıştırıyorum.
Hayal kırıklığına
uğradım.
Gerginim.
Ben sert
biriyim.
Kayboldum

"Öp beni!"

"Şu banknotları alın ve bir centilmen gibi, düzgünce bana teslim edin.
Belki o zaman bu konuyu tekrar konuşabiliriz.

Adamın ona şehrin en adi gece kulübündeki bir striptizci gibi davranmasını kabullenemez, oysa o, hayranlık duymaktan zevk aldığı en iyi dansçıdır.

Uyuyorum ve odanın içinde dolaşarak tüm parayı topluyorum. Küçük bir yelpaze gibi parmaklarımın arasında tutuyorum.

Ona geri döndüğümde, bana attığı bakışlarla hiç ilgisi olmayan bir şekilde kağıt parçalarına özlemle baktığını görmek, beklediği tepkinin tam tersi bir tepkiye neden oluyor.

Eğer benim daha nazik olduğumu görebileceğinizi düşünüyorsanız, ne yazık ki yanılıyorsunuz.

Çünkü elimde tuttuğumdan daha az değerli değilim. Satın alma gücümü temsil . Ben, şimdi, sadece gezegendeki en seksi dansçıdan bir öpücük almayı bekleyen bir adam olmak istiyorum.

Bana doğru geliyor, sanki sadece zarif adımlarıyla beni öldürmek istiyormuş gibi sallanıyor.

Ve başarıyor, koca sürtü. Baştan çıkarıcı gösterisiyle beynimi sikmekte ustalaştı. Ancak beni yakaladığında, hak ettiğini düşündüğü gibi ücretini ona vermiyorum. Tekrar yüzüne fırlatıyorum.

Ve benim arzuyla yanıp tutuştuğum kadar öfkeyle yanıp tutuşan onun etrafında iki bin avro uçuşuyor.

Cevap vermesi için ona zaman tanımıyorum çünkü hemen peşindeyim.

Ellerim kalçalarında, parmaklarım sert hatlarını zıpkınlıyor. Vücudunu göğsüme yaslıyorum, sahte peruğunun saçlarını parmaklarımla kavırıyorum, sonra yüzünü kendime doğru çekiyorum ve hiçbir yumuşaklık, tatlılık yok. Sabır yok, ilgi yok.

Sadece *yaratıcılık* vardır.

Çünkü bu dudak kazasında, meydan okuyan dillerimiz tüm zaaflarıyla kol kola girerek hayatımın en yoğun öpücüğünü çiziyor. Ben onu bir aletle çiziyor, hayali bir tuval üzerinde ebedi bir biçim veriyor gibiyim, o ise ona

hayat veriyor, benimle birlikte üretiyor.

Onun zevkinde teslimiyet var ve benim hareketlerimde teslimiyet var. Ona teslim oluyorum, tıpkı onun bana teslim olduğu gibi.

Bu bir hisler geçidi. Onun öfkesini bana nasıl geçirdiğini hissediyorum ve sonra benim öfkemi ona nasıl geçirdiğimi hissediyorum.

Beni ne kadar alt etmek istediğini hissedebiliyorum ve dokunarak ne kadar güçlü olduğumu anlıyorum, çünkü dişlerimle onu ısırarak başlıyorum, dilimle onu yiyip bitirerek ona hükmediyorum ve sonra, kontrol edemedim, dudaklarımla ona bir mola veriyorum, onu zevkimle şapırdatıyorum.

Bu öpücük paha biçilemez, ölçülemeyecek bir değere sahiptir. Hiçbir sayı taşımaz, onu tanımlayabilecek hiçbir kelime yoktur. Huzursuz eden ve aynı zamanda sakinleştiren bir şeydir. Fetih tadındadır. Ve eminim ki onun bana hükmetme eğiliminde olduğu bu yüzleşmede ikimiz de kaybetmeyeceğiz, sonuçta böyle bir mükemmelliği durduramazsınız, böyle canlı bir alevi söndüremezsiniz.

Ellerimin vücudunda dolaşmasına izin veriyorum ve kaçınılmaz olarak onların tonlanmış poposunun etine çekildiğini hissediyorum.

Avuç içleri yuvarlak kalçalarımdaya açılıyor, onları sıkıyor ve yukarı kaldırıyor, dillerimiz ayrılmıyor gibi görünürken, ağızlarımız kopmaya devam ediyor ve şimdi ellerini göğsümde hissediyorum, bastırıyor, bırakıyor.

Kendini benden ayırmasına izin vermeyeceğim. Bu savaşı kazanmasına izin vermeyeceğim.

Ama sonra beni reddediyor. Ve ben yenik düşünüyorum.

"Eğer kıcıma dokunmak istiyorsan, parasını ödemek zorundasın."

Ne? Yine mi? Ciddi mi bu? Ne oluyor lan?

"Ne kadar?"

Sen deli misin, Başak?

Bu kaltak seni, dudaklarını ya da ellerini istemiyor. O senin paranı istiyor.

"Elinizdeki parçalar iyi durumda."

"Kıcına dokunmak için beş yüz avro daha mı?"

"Sorun nedir? Çok mu fazla yoksa kıcım buna değmez mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, belki de kıvrılmak isterken onu şaşkınlıkla izliyorum. Onu nefessiz bırakan öpücüğün şokuyla ruj lekeli dudaklarına çekiliyorum. Hayal ediyorum ki

Ağzımın etrafındaki aynı yama, bu güzel savaşın bir işareti, bir anısı, bir tanıklığı gibi.

"Cehenneme git, Soleil, eğer adın buysa."

Başka bir kâğıt parçası çıkardım ve yine beni gerçekten kındığı için yüzüne fırlattım.

"Güzel," diyor, bu kez jesti memnuniyetle karşılıyor.

Başı dik, gözleri ani ve haksız bir hüzünle örtülü, dönüp poposunu ereksiyonuma doğru tutuyor.

'İstediğin kadar dokun'.

Sanki bir beden pazarındaymışız gibi bedenini satışa sunması, beni de aynı ıstırapla içten içe çökertiyor.

Ona arkadan katılıyorum, sarılıyorum ve dudaklarımı omzuna yerleştirmek için göğsümde ona eşlik ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve gergin seksime karşı onun formunun birleşmesinin tadını çıkarıyorum.

Ağzını açmak üzereyken, ne söylemek istediğini öngörerek, tüm avucumla ağzını tıkıyorum.

"Evet, evet, biliyorum. Eğer sikini üzerime almak istersem, para ödemem gerekir."

Başını sallıyor. "Daha sonra bir fatura kesebilir miyiz?" Ve tekrar onaylıyor.

Geriye doğru adım atıyorum, onu kendime yakın tutuyorum, kollarım yontulmuş karın kaslarının etrafında bir kafes oluşturuyor. Ön kollarımı biraz yukarı çekip kazara göğüslerinin kıvrımlarına dokunmaya cesaret ediyorum.

Görüşme gerçekleştiğinde, onun memnuniyetle iç çekişini dinliyorum.

Psikolojik tutuşumu gevşetmem gerektiğini hissediyorum, ona biraz güvenlik vermeyi tercih ediyorum, onu daha rahat hissettirmek istiyorum ve hala arkadan, hala üzerindeyken, kanepeye doğru yöneliyorum, kulağına uzanıyorum.

"Her şey mi?"

'Bana ödeme yapmaya devam ettiğin sürece, evet'.

İtirazımı engellemek için dişlerimi sıkıyor, ses tonumu düşürme çabalarında ısrar ediyorum.

"Yapmak zorunda değilsin. Eğer benimle birlikte olmak istemiyorsan, durur ve giderim."

"Seninle birlikte olmayı hiç istemedim," diye tıslıyor acımasızca, yüzünü çevirip gözlerimle buluşuyor. "Ben sadece senin paranı istiyorum."

Ona sabitleniyorum, bakışlarının içinde, sonra dudaklarında ve yine gökyüzünün ve güneş ışığının o dilimlerinde, irislerini süsleyen altın kıymıkların beynimi resmen becerdiği yerde.

Zihnimde saymaya başlıyorum, sadece kendimi daha önce yaptığım kaba hareketleri tekrarlamamaya ve her zaman olduğum çocuk olmaya zorlamak için.

Dikkatli, tatlı, narin. Bir kadın için mükemmel. Hepsinin istediği şey. Hak ettikleri şey.

Ama ben, siktir et, bir ATM gibi muamele görmeyi hak etmiyorum. Eğer beni istemiyorsa, okşamalarımın zevk almak gibi en ufak bir niyeti yoksa, o zaman sonunda sadece kıkına tekmeyi yiyen inceliği, nezaketi ve centilmenliği siktir et

"En kötü hatanı yapıyorsun ama hataları çok seviyorsun, değil mi?"

"Doğru, beni tahrik eden tek şey benim." Bunu sanki benim onu hiç tahrik etmediğimi ima etmek istercesine söylüyor.

Aniden ondan ayrılıp kanepeye oturuyorum, sadece onu kendime çekmek için eğiliyorum, onu ereksiyonumun üzerine oturmaya zorluyorum, ama sırtı bana dönük.

"Sür beni!"

"Bu size çok pahalıya mal olacak.

"Umurumda bile değil!" Kalçasını sallayan bir şaplak atıyorum ve sonra onu sikimin üzerine daha iyi oturtuyorum, deliğinin ortasında, kabarık shaftımın hemen üzerinde duran ince tanga şeridine bakıyorum.

Bir parmağımla iç çamaşırının ince ipliğini çekip yana kaydırıyorum ve en gizli yerini ortaya çıkarıyorum.

"Ellerini kendine sakla.

'Sana dokunmama da izin verirsen bir bin avro daha'.

"Buraya servetinizi çarçur etmeye mi geldiniz?"

"Seninle geçireceğim bir gece için bunu düşünebilirim bile."

"Ben bir fahişe değilim.

Bir kolumla belini sarıp göğsüme bastırırken, leğen kemiğim yükselip tüm şişkinliğimi kalçalarının arasına çarpıyor. Diğer elimle boynunu sararak yüzünü bana doğru çevirmesi için onu zorluyorum.

"Ama sen onu yapıyorsun... sürtük." Dudaklarını yalıyorum, boğuk bir inilti duyuyorum. "Şimdi sür beni."

"Siktir git, seni piç!" diye inliyor ama poposu ereksiyonumun hemen üzerinde ileri geri gitmeye başlıyor. Ve bu, vücudumda şimdiye kadar sahneledikleri en güzel dans. Onun sahnesi, direği, enstrümanı gibi hissediyorum. Onunla birlikte olup olmadığımı bilmek için ne verirdim bilmiyorum.

bir gram gerçek zevke neden oluyor. Sadece alevin beni yakacak kadar güçlü olup olmadığını hissetmek için parmak uçlarını onun ateşine koyabilmek için neler verirdim bilmiyorum.

"Arkanı dn. O bir profesyonel, bu yüzden herhangi bir kadının yapacağı gibi bana doğru dönmüyor. Bacaklarıyla garip bir dönüş yapıyor, onları ustalıkla kaldırıyor ve iyice bükülü tutuyor. Bacaklarını tam yüzümün önünde açıyor ve sanki numaralarından biri için yaslandığı bir sahne sandalyesine dnşmşm gibi üzerime yerleşiyor. Omuzlarım onun arkalığı. Sert sikim de koltuğu. Kıı, benim için iki panik ubuğu. Ama şimdi o zerimdeyken, yüzümden birkaç santim uzaktayken, panik beni istila ediyor.

Ve çok güzel.

"Beni tekrar p.

"Her şeyi daha sonra göre, beni de pebilirsiniz."

"Bunu yapmanı istiyorum."

"Neden?", haince, bana çarptı, "İstendiğin izlenimini edinmek için mi?"

'Sen kötü bir insansın'.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor dudaklarımda.

"pcklerimi sevmiyor musun?"

"Paranı seviyorum.

"Sana deme yapmazsam, sana dokunmama izin vermezsin, değil mi?"

"Aynen yle.

"Bütün bunların sana geri tepeceğini biliyorsun değil mi?" Ve kendini bana öyle bir bastırıyor ki... lanet olsun... Öyle bir... "Soleeee!!!" diye inliyorum, bana binmesini izliyorum ve doğru noktalara dokunmakta ne kadar yetenekli olduğunu hissediyorum. Yüzünün nasıl sustuğunu hayranlıkla izlemek için duraklıyorum, sanki kendini sikime masaj yaparken kendine zevk veriyormuş gibi.

Gerçek bir uyarılma hissedebileceği fikri beni duygulandırıyor, ama sanırım onu tatmin eden daha çok paramı becerme düşüncesi.

"Bana dokunmak istemiyor musun?"

Gözlerimin içine bakmadan "Hayır," diyor.

"Böyle boşalabilir misin?" diye soluyorum, kıını sıkıyorum ve bu vahşi dansa ona eşlik ediyorum.

"Evet." Bu sefer bana baktı.

"Parayı cebimden çıkar," diyorum ve parmaklarıyla oynamak için eğiliyor. "Hepsi senin, ama bırak ben yapayım."

Gözlerini kocaman açıyor, içinde neredeyse on bin avro olan ama bu kadar çabuk sayamadığına inandığım paketi tutuyor. Uzun kirpiklerini kırıştırıyor ve sonra bana bakıyor, sanki para ile benim aramda kimin daha cazip olduğunu değerlendiriyormuş gibi.

Ama o, benim aksime, ikisine de sahip olacaktı. Parayı, bedenimi ve zevki alacaktı. Her şeyi. Kaybedecek bir şeyi olan sadece benim.

Seksimdeki dansını izlemeden duramayan ben. Öpücüklerimle parçalanan ağızdan başka bir yere bakamayan ben. Onun her şeyini görebilmek için peruğunu çıkarmaya cesaret edemeyen ben.

Ve bunu yapmıyorum çünkü çıldırabilirim. Eğer hoşuma gitseydi, benim gözümde olduğundan daha fazlası olsaydı, tamamen, geri dönüşü olmayan bir şekilde mahvolurdum.

Onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum. Saçının rengini bilmek istemiyorum. Yaşadığı yere yaklaşmak istemiyorum.

Valon'un ortağıyla yaptığı gibi her gün ona gider ve hayal ettiğim gibi penceresinin altında dururdum.

Bakışlarımı yukarı kaldırır, onu görmeyi beklerdim.

Onun olurdu... onun.

"Yani?" diye ısrar ediyorum. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

Bacak kasları benimkilerin etrafında kasılırken yutkunduğunu görüyorum.

Parmaklarımı yanağına götürüp ipeğini okşuyorum ve başparmağımı alt dudağına sürüyorum.

"Seni iyi hissettireceğim, söz veriyorum."

E sonra cevap verir başlatarak ve para at bizim yan, üzerinde kendini kollarıma attı ve göğüslerini göğsüme yasladı.

Bu sefer beni öpüyor, bana ağızını veriyor, dilini bahşediyor. Teslim oluyor.

O daha çok

yapıyor.

Gittikçe daha

fazla.

Ve kendimi o kadar canlı hissediyorum ki, hayatımın her gününü *güneşin altında beş dakika* yaşayabilmek için sahip olduğum her şeyi verebileceğime dair içimden yemin ediyorum.

Onu daha doymak bilmez bir şekilde öpüyorum, ereksiyonumun üzerinde kıvrılırken zevk basamaklarını tırmanıyorum, şimdi tam klitoral masajda.

Sınırları aşmaya cesaret edemedi yan tarafını okşuyorum, çünkü sakın olmak ve benimleyken sakın olmasını istiyorum. Tenini bana sattığını düşünmesini istemiyorum, her ne kadar yapmakta ısrar ettiği şey tam olarak bu olsa da.

"Sana dokunmak istiyorum.

"Yap şunu," diye inliyor dudaklarımda.

"Sadece sen istersen. Sadece eğer... Kahretsin Sole, buna mecbur olduğunu hissetmemelisin, anladın mı?"

"Ödemeyi yaptınız. Dokunabilirsiniz."

Onu durduruyorum, öpücüğümü üflüyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum.

"İhtiyacın varsa sana para veririm, ama sakın bana vücudunu sattığını düşünme. TAMAM MI? Böyle düşünmeni istemiyorum."

"Neden yapmayayım ki? Ben de bunu yapıyorum." Sesi kırık, sanki kelimeler boğazına yapışmış, dışarı çıkmak için mücadele ediyor, ruhunu tırmalıyor, silinmez ayak izleri bırakıyor.

Ben, o izler, onları yakmak istemiyorum. Hata yapmaya niyetim yok.

"Sadece benimle birlikte olmanı istiyorum çünkü bunu gerçekten istiyorsun."

"Yapamam. Yapmamalıyım. Sen ve ben... Biz... Biz... Hayır!"

Sanki kaçmak istiyormuş gibi sertleştiğini hissediyorum. Ben de duygusallığı bırakıp istediğimi, bütün akşam beni parçalayan şeyi alıyorum.

Dudaklarımı boynuna kenetleyip öpüyor ve emiyorum, o ise sanki zarfımın bir parçasını tamamlamak istercesine, mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde kendini ereksiyonuma bastırıyor.

Elim karnından yukarıya, sonra göğüslerinin ortasına giderken, onlara dokunmadan, müdahaleci olmadan onu tutuyorum.

Oraya, yuvarlak formların arasına gider, sonra boynunu okşar ve erotik bir şekilde sıkar.

Sanki sadece benim için koreografi yapıyormuş gibi arkasına yaslandığını görüyorum. Göğsünü yüzüme doğru itiyor, kabul ettiğime dair net bir mesaj gönderiyor, ağzımı nazıkçe meme ucu kapağının yanında dinlendiriyor.

Parmak uçlarımla kıvrımlarını okşayarak göğüslerinin yumuşak tenini öpüyor, yalıyor ve emiyorum.

"Başak..." Adımı mırıldanıyor ve bu benim için son oluyor.

Ona tekrar zevk verme dürtüsüne karşı koyamıyorum.

Daha fazla.

Bu yüzden, dokunuşlarımın her adımını takdir ettiğinden emin olmak için yüzüne bakarak, parmaklarımla manikürlü karnına dokunuyor, tangasına uzanıyor ve yana doğru hareket ettiriyorum.

Pürüzsüz amcığı, mükemmel teniyle şişkinliğimin üzerine açılıyor. Pantolonum, şimdi açığa çıkan zevkinin kayganlığını karşılayan onun humuslarıyla lekeleniyor.

İşaret parmağım onun açıklığını arıyor. Kulaklarım onun inlemelerinin sesini duymaktan zevk alıyor. Orta parmağım klitorisine uzanıyor.

Sanki önceden bir çiçek açtırmak istermişim gibi daha geniş açıyorum.

Onu okşuyorum, şımartıyorum ve masaj yaparak yeniden kavislenmesini sağlıyorum.

Ben ona mastürbasyon yaparken ve o bana binmeye devam ederken, ağzı beni arıyor, buluyor.

Çünkü her zaman onun beni bulmasına izin veriyorum. Diğer yandan o, kovalanıyor. Bu da beni hiç olmadığım kadar erkek hissettiriyor.

Benim için, benim üzerimde, benimle dans ederken, gelmiş geçmiş en pahalı öpücük dudaklarımızı yeniden ele geçiriyor.

Bileğimi hareket ettirerek ve parmaklarımla yarattığı daireleri yoğunlaştırarak ona saf bir coşku anı yaşatmaya çalışıyorum.

Onu istila etmiyorum. İçine girmiyorum.

Girmek istemiyorum. Şimdi değil.

Ama ona tekrar görmeye değer bir şey sunuyorum.

Ona hala isteyebileceği bir şey veriyorum.

Daha ileri gitmeden.

Sadece bir tat. Şimdiye kadar tadacağınız en tatlı ve en eşsiz lezzet.

Orgazmın tenini nasıl titretmeye başladığını görüyorum, sanki damarlarında gözle görülür bir şekilde geziniyormuş gibi. Gözlerim zarif bir şekil alan omuzlarında, etrafımda gittikçe daha da sıkılaştıran kalçalarında geziniyor. Öpücüklerle okşamak istediğim yanık izinde. Alnını örten saçakta, sonra iki kalın siyah çizgiyi takip eden uzun kirpiklerde. Göz kapaklarını kaldırdığında, güneş ışınlarının üzerime vurduğunu hissediyorum. Nazik bir sıcaklık. Yenileyici. Güvenli. Benden nefret ediyormuş gibi bakıyor bana, oysa tutkuyla ıslanmış bakışlarından anlaşılan tek şey daha fazlasını istediği.

Beni ağzına çekiyor ve göğüslerinden birini tutarak klitorisi üzerindeki hareketleri kontrol etmeye çalışıyor. Dudaklarıma fısıldayarak hakaretler yağdırırken, zevkten hırlayarak soluğunu tuttuğunu duyuyorum.

"Seni Leclerc'in piçi!", bana boyun eğdi.

"Bekle, lanet olsun, bekle... Durma."

Yorgun, bitkin ve tatmin olmuş olmasına rağmen bana binmeye devam ediyor ve bunu vahşi bir amazon gibi yapıyor, ereksiyonuma vuruyor ve asla, bir saniye bile benimle göz temasını kaybetmiyor.

Pantolonumun fermuarını öfkeyle indiriyorum, nefes alıyorum ve düğmesini de açıyorum. Ondan bir şey yapmasını beklemiyorum, çünkü bana dokunmasını istemedim ve bunu talep etmiyorum, ama boxer şortumun lastiğini tutup aşağı çektiği anda olanlar beni şok ediyor, çünkü daha önce hiç böyle orgazma ulaşmamıştım.

Soleil, eğer adı buysa, seksimi serbest bırakıyor ve gözlerini benimkilerden ayırmadan, yakınlığını ucuna dayıyor, kendini bastırıyor ve sıcaklığını hissetmeme izin veriyor.

Sen bastırıyorsun. O kendini bastırıyor. Daha sert bastırıyor ve boşalıyorum, tangasını yana doğru tutan parmaklarından açıkta kalan tenine sıçırıyor.

İki günahkar. Sapıklar. Hayvanlar gibi.

Dürtülerine karşı kendilerini savunmak için mücadele eden ve onları sefilce şımartan bir adam ve bir kadın.

Güneşli bir akşam geçirdim. Onunla bir saat. Belki daha fazla ya da daha az.

Bilmiyorum.

Tek bildiğim en büyük yıldızla sahip olduğum.

"Siktir, muazzamsın," diyorum bitkin bir halde, muhtemelen dölle kirlenmiş ama harika amcığı hala seksimin üzerinde yatarken. Gövdesini sıkıyorum ve birbirimizin dudaklarına bakarken onu göğsüme çekiyorum, artık onları almıyorum. "Çok güzelsin."

"Sen de çok yakışıklısın". Bunu ilk kez duymuyorum ama onun ağzından çıkınca... yoğun geliyor. Hem de çok.

"İyi vakit geçirdim.

"Sen de beni iyi hissettirdin.

"Benim istediğim de buydu.

"Tatmin oldunuz mu?"

"Saçını görmeme izin verirsen daha da çok sevinirim."

"Müşteriler onlara bakamıyor.

Sahip olduğumu hissettiğim gülümseme dudaklarımdan kayboldu.

Uzakta. Berbat.

"Yani ben sadece bir... müşteri miyim?"

Başını eğiyor ve yüzümü okşuyor, sanki tüm yıldızların anasına sahip olduğuna kendini inandırmış saf bir insanmışım gibi bana nezaketle ve tecrübeyle bakıyor.

"Ne olduğunu sanıyordun?"

"Hiçbir şey," diye tükürdüm. Kuru, kırgın, hayal kırıklığına uğramış. Teslim oldum.

"Bana şimdi ödeme yapsan iyi olur," diyerek ayağa kalkıyor, tangasını düzeltiyor ve peruğunun yerinde olup olmadığını kontrol ediyor.

Pantolonumun paçasını kapatırken nutkum tutuldu. Berbat durumdayım ve günahlarımızın yağlı kasıklarıyla kulüpten nasıl ayrılacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

"Faturayı resepsiyonda öderseniz, sadece çok küçük bir kısmını alacağım. Hatta belki de hiçbir şey. Bu yüzden...'", o odanın etrafındaki paraları toplamaya başlarken, ben tamamen şaşkın bir şekilde ceketimi aldım ve yerleşmeye başladım. "Bana o kadar para verdiğinin bilinmesine izin vermesen iyi olur. Tamam mı?"

Tanrım, her şey çok kasvetli.

Tavrının beni ne kadar iğrendirdiğini saklamadan ona bakıyorum.

O değil. O harika yaratık asla hor görülemez. Bu, beni kızdırsa da, kategorik olarak kendime inkar ediyorum. Ama tüm bu durum, yüzünü aydınlatan o lanet para, ruj lekeli ağzında pasajımın izleri, yeniden giyinmem, odadan gizlice çıkmaya hazır olmam, tüm bunlar ve artık beni aramayan bakışları canımı acıtıyor.

"Bir dakika durur musun?", ilerliyorum ve banknotları düzenlemesine yardım ediyorum, onları bir demet halinde topluyorum ve elindekileri de bir yığın haline getirmesini istiyorum. "Bana tek bir cevap ver, sadece bir tane, sonra gidiyorum."

"Tamam." Kelime utanmış bir fısıltıyla çıkıyor. Artık kendinden daha az emin görünüyor, sanki böyle geldikten sonra ücret almanın gerçekten iğrenç olduğunu çok iyi biliyormuş gibi. Benimle. Hay sikeyim.

"Bunlar olmasaydı," diye tekrar soruyorum, bütün tomarı sallayarak, "benimle olur muydun?" Gözlerini kırıştırtıyor ve bakışlarını kaçırmaya çalışıyor ama ben çenesinden tutarak yörüngesini tekrar gözlerime getiriyorum. "Dürüstçe cevap ver. Ben kızmam, cidden."

Hayır, sinirlenmiyorum. Ben öldürürüm.

"Hayır, Başak. Sana bedenimle çalıştığımı söylemiştim. Bana bu kadar yüksek bir ücret vermemiş olsaydınız, buna sahip olamazdınız."

Dudaklarımı ayırıyorum ve dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. Düşünmeye çalışıyorum. *Düşünmemeye* çalışıyorum. Az önce orada olanları silmeye çalışıyorum. Öpücükle ıslanmış ağzı kadar kırmızı halıya bakarak başımı sallıyorum. Paramı bir elimden diğerine geçiriyorum ve sonra, incinmiş, aşağılanmış, ona kızgın, sonunda, yardım edemem ama onun bu davranışını hor görüyorum, her zaman kiminle uğraştığımı bilmeme rağmen.

Patlıyorum, çünkü içimde bu mutlak reddedilme hissini tutamıyorum.

Erompo, çünkü aksi takdirde onu alıp götüreceğim ve bana bakmaya, bana dokunmaya, bana aşık olmaya zorlayacağım.

Patladım, çünkü onu o kadar çok istiyorum ki karşılık görmemeyi kabullenemiyorum.

"Biliyor musun, Soleil? Siktir git!" Parayı cebime geri koydum, benimle birlikte olduğu için ona ödeme yapma fikrini kesinlikle reddediyordum. "İyi hayatlar," diye döndüm, gitmeye hazırdım.

"Hey, paramı ver!" diye bağırarak dikkatimi tekrar çekti.

"Söyledin ya, fahişe değilsin, değil mi?"

"Siktir et, ver onu bana." Gergin bir şekilde bana doğru ilerliyor, lanet avucunu kaldırıyor.

Ama onu incitmeye, intikam almaya, onu silmeye kararlıyım.

"Bir dahaki sefere, içine girmeme izin verirsen, sana boş bir çek yazacağım, böylece resmen fahişem olacaksın."

"Ne... dedin...?" diye öfkeyle tıslıyor. Dişlerini nasıl sıkıldığını, yumruklarını nasıl sıkıldığını ve benim için ulaşılmaz olan güzelliğini nasıl sergilediğini görebiliyorum ama yine tam da tahmin ettiği gibi beni içinden çıkılması zor bir ağın içine düşürdü. "Biliyor musunuz? Sen ve paran umurumda değilsiniz. Benimle konuşmana ya da ruhumu satın alabilecekmişsin gibi davranmana izin vermeyeceğim. Cehenneme git, seni Leclerc piçi. Defol!" Parmağıyla kapıyı işaret ediyor.

"Teklifimi dikkatlice düşünmelisin," diye fısıldıyorum yüzüne yaklaşarak. 'Paris'in en zengin fahişesi olabilirsin'.

Ayaklarımın dibine eğilip parmaklarıyla topuklu ayakkabılarının kayışına uzanıyor. Çılgınca çözüyor, öfkeyle dengesini kaybediyor. Bundan yararlanıyorum ve keskin bir hareketle kendimi biraz alçaltıyorum ve topuklarından birini çekip çıkarıyorum.

Bu gecenin hatırası olarak göğüs ucu kılıfları. Kendini örtmek ve bütün gece benden esirgediği meme uçlarını görme zevkini bana tattırmamak için topuğuna basıyor ama topuğu kaydırarak çıkarmayı başarıyor.

"Güle güle, Sun." Hızla geri çekiliyorum, bana fırlattığı ayakkabıdan kıl payı kurtuluyorum.

Yüzümde bir gülümsemeyle odadan çıkıyorum, çaldığım nesneyi götürüyorum.

Kendine has bir kokusu var.

Ve lanet olsun, şimdi bile onu geri istiyorum. Şu andan itibaren onu tekrar nasıl ve ne zaman göreceğimi düşünüyorum.

İçimdeki şeytanla kulüpten çıkıyorum. Saçlarım serbest, hızlı adımlarımla dalgalanırken eve doğru biraz yürümeye karar veriyorum. Az önce olanlardan sonra kafamı toplamaya ve duygularımı anlamaya ihtiyacım var. Ve her şeyden önce. Tanrım, inanabiliyor musun?

Bana sürtük dedi! Saçma.

Kim olduğunu sanıyor bu?!

Bu noktada, prensip meselesi olarak, bana gerçekten açık çek vermiş olsa bile bir daha bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim. Böyle bir palavracı ile tekrar karşılaşmaktansa hiçbir şey yapmamak, ömür boyu borçlu kalmak daha iyi. Ne piç ama. Bana para yağdırdı, *istediği* her şeyi yaptırdı - *ve sizin de istediğinizi* - ve sonra sözünü tutmayarak parayı geri aldı.

Tamam, belki de ona bir şeyler yazdırmalıyım, belki de ettim, ama hiç de ciddiyetsiz görünmüyordu, tam tersine. Bir an için son derece sevecen, duygularıyla ilgilenen biri gibi göründü, hatta bana güzel olduğumu bile söyledi.

Bunu herkes söyler.

Evet, tamam, ama Virgo Leclerc herkes değil.

O sadece bir pislik.

Bulunduğum mahalle kesinlikle merkezi olmadığı için metroya bindikten sonra gideceğim yere varıyorum. Neyse ki bebek iticileri bugün başka yerde, bu yüzden avluyu rahatsız edilmeden geçiyorum. Ön kapıya ulaşip içeri giriyorum ve merdivenleri tırmanarak sahanlığıma çıkıyorum. Her zamanki gibi komşuma orta parmağımı gösteriyorum ve kısa bir süre sonra mandalının çaldığını duyuyorum. Herif tam oradaydı, beni gözetlemeye niyetliydi. Oflayıp puflayarak çantamdaki anahtarları aradım, sonra doğru olanı anahtar deliğine soktum. Kilidi tıklatıp içeri girdim, kapıyı arkamdan kapattım ve karanlık stüdyo dairede ilerleyerek banyoya yöneldim.

Ancak sandalyede oturan karanlık silueti fark etmek için başımı kaldırmam yeterli. Ayakları yuvarlak masanın üzerinde, elinde bir elma dilimini ağzına götürdüğü bir bıçak.

Kalbim çılgınca atarken ve vücudum aniden titrerken kolumu geri çekip kör bir şekilde ışığı yakmaya çalışıyorum.

Oda aydınlandığında, davetsiz misafirin kim olduğunu tahmin etmeme rağmen, Slav'ın çirkin yüzü, sarı dişleri meyveyi çiğnerken haince gülümsüyor ve midemi bulandıran nahoş bir ses çıkarıyor. Başparmağıyla bıçağı okşayarak dilimler kesmeye devam ediyor, sessizlik dayanılmaz hale gelirken zalim gözleri artık bana dikilmiş durumda, Her zaman yanında taşıdığı alkol kokusunun yanı sıra.

'Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum'.

'Saat işliyor, güzelim'.

"Henüz süresi dolmadı.

"Ama tahsilat yapmam gerekiyor.

"Sana verecek bir şeyim yok. Şimdi olmaz."

"Onun yerine bana verecek bir şeyin var," diye tükürüyor. Elmanın yarısını masanın üzerine bırakıyor ama bıçağı beni içine çeken sustalığı elinde tutuyor.

Bu durum beni hem büyülüyor hem de korkutuyor ve her şeye rağmen, beni en tehlikeli insanlara bile meydan okumaya iten, umursamaz olmaya teşvik eden ve kendi kendimi yok etmeye yönelten bu tutuma neden sahip olduğumu düşünmeden edemiyorum.

Kendimi cezalandırmaktan asla vazgeçmeyeceğim ve hasta kafamda bunu yapmaya devam ediyorum.

Yalnız olduğum ve başka biriyle ilgilenmek zorunda olmadığım için Tanrı'ya şükrediyorum. Çıkışı işaret ediyorum ve hâlâ çantayı tutarak onu gitmeye davet ediyorum.

"Zamanı geldiğinde geri gel. Şimdi, lütfen, bu gece çok çalıştım, yoruldum ve dinlenmek istiyorum."

Slav piç bir sırtışıla sandalyeyi hareket ettiriyor ve yerde sürünmesini sağlıyor. Yutkunup geri çekilirken, sanki duvara sığınacak bir yer arıyormuşum gibi, tenime istenmeyen bir ürperti yayılıyor.

Bileğini kaldırıyor ve hala mesafeli olmasına rağmen bıçağı bana doğrultuyor.

"Belki de hafızanı tazelemen gerekiyordur."

"Mösyö De Martino'nun bize tanıdığı süre henüz dolmadı," diye hatırlatıyorum ona. "Artık tahsil edecek bir şeyiniz yok."

"Ama bir dahaki sefere geri döndüğümde yükümlülüklerinizi yerine getirmenizi sağlayabilirim."

Hamur lekeli elini, kafasının kalıcı olarak yanmış kısmını vurgulayan dört tutam saçında gezdiriyor.

Estetik açıdan iğrenç olduğu için değil, bu kez durmayacağını ve intikam peşinde koşacağını bildiğim midemi bulandırıyor, çünkü patronun o öğleden sonra bana yaptığı hareketi ona pahalıya ödettiğinden eminim.

"Bana dokunamazsın," her zamanki üç kelimeyi tekrarlıyorum, ama şimdi umursamıyor gibi görünüyor.

"Sana yapmak istediğim şey iz bırakmayacak."

Bizi ayıran küçük boşluğa doğru ilerleyen botlarına bakıyorum. Arkamdaki duvar bir uzay-zaman kapısına dönüşmeyecek, bu yüzden bu sefer de başaracağıma inanarak çenemi kaldırıyorum, el çantamı parmaklarımın arasında tutuyorum ve açıkça konuşuyorum.

"Bana dokun, yaklaş ve bu yapacağın son şey olsun. Eğer vücudumu mahvedersen, patronun için çalışmam, eğer yakarsan, dans edecek gücüm kalmaz ve eğer...".

"...Eğer seni becerirsem, bunu kanıtlayamazsın."

"Ne?" diye kekeliyorum, hâlâ takılı olan takma kirpiklerime tekrar tekrar vurarak. Şimdi aşırı bir şey yapacağından korkuyorum, bu yüzden şimdi bile pençelerimi çıkarmaya başlıyorum. Elimdeki çantayı ona doğru fırlatıyorum ve o da bir el hareketiyle çantayı mutfığa doğru savuruyor. "Daha fazla yaklaşma!"

Duvara yapışıyorum ve arkamdaki resim kayarak enseme baskı yapıyor.

"Sizin yerinize ödeme yapmak zorunda kaldım, çünkü görevimi yerine getirdim, yani borcunuzu ödemeniz için sizi teşvik ettim. *Mösyö De Martino* sözünü tuttu ve sizin için miktarı düşürdü, ancak bana aktardı".

Çok yaklaşan yüzümü ona doğru kaldırıyorum ve alkol kokusu burun deliklerimi işgal ediyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, yumruklarımı da avuçlarımda sıkıyorum. Kullandığım güç tırnaklarımın etime battığını hissetmeme neden oluyor ama bu fiziksel his yüzüne kusma isteğim kadar güçlü değil.

"Sadece birkaç gün daha, bakiyeyi alacaksınız. Bu konuda sizi temin edebilirim."

"Artık sikimde değil." Sarhoş karnı bana çarpıyor, parmakları bana ulaşmadan hemen önce vücuduma yerleşiyor.

Dudak hizasında elma kokusu. "Bedelini ödeyeceksin, eminim. Ama ben, bu gece, senden her zaman almakla tehdit ettiğim şeyi almak istiyorum."

Acıyı ve korkuyu yutuyorum, ancak onun dokunuşuyla sarsılmadan. Zihnimi soyutlama eğilimindeyim ve kendimi küçük kırmızı odada, Başak Leclerc için dans ederken buluyorum. Ona kızgınım, parayı yüzüme fırlattığı ve bana işe yaramaz biri gibi davrandığı için sinirliyim ama öfkeme rağmen zihnim beni endişelendiği anlara, olan bitenin istediğim şey olup olmadığını sorduğu ana geri götürüyor.

Birkaç kez benim rızamı, onayımı aldığından emin oldu.

Bana davranış şekli adil olmasa ve beni çok kızdırsa da, bana yaptığı her şeyin benim *için* olduğunu biliyordum, hissediyordum, görüyordum.

Şimdi sersemlemiş durumdayım. Burada, beni yok etmek isteyen birinin huzurunda kalmak yerine, geri dönüp onunla savaşmak, beni bırakma arzusuna karşı savaşmak için neler verirdim bilmiyorum.

Daha dikkatli olmalı ve vücudunuzu kutsal bir tapınak olarak görmelisiniz.

Ona iyi bak.

O da öyle dedi.

Şimdi, hayatımın son yıllarını fiziksel ve psikolojik olarak kendime zarar vererek geçirmiş olsam da, uzun zamandır ilk kez kendimi korumak, muhafaza etmek, başka hataların yapılmasını engellemek istiyorum, sırf bedel ödemek uğruna.

Ellerimi kaldırıp Slav'ın göğsüne kuvvetle bastırıyorum, öfkeyle onu geri itiyorum ve hırlıyorum.

"Bana dokunursan seni öldürürüm, pislik herif. Şimdi defol." Kapıya yöneliyorum, onu dışarı atmak için ardına kadar açmaya hazırım, ama parmaklarım kolu kavrar kavramaz arkamdan çekildiğimi hissediyorum.

Ayaklarım yerden kesiliyor, çaresiz çığlığım onun pis avuçlarıyla boğulurken çılgınca tekmelemeye başlıyorum.

O kadar çok çığlık atıyorum ki boğazım yanıyor ama sesim çıkmıyor, çıkması gerektiği gibi değil, yardım getirebileceği gibi değil, keşke insanların ilk alarm işaretinde birine yardım etmek yerine evlerinde barikat kurdukları bir sitede yaşamasaydım.

Kendimi masaya doğru sürüklenirken hissediyorum ve tıpkı geçen seferki gibi kendimi rafın üzerine yığılmış, ama yüzüstü yatarken buluyorum.

Artık özgürce bağırabiliyorum, ama benimki sadece yarım bir bağırış ve yine onun büyük, sert eliyle sıkılıyor.

Kelimeler, küfürler, dualar mırıldanıyorum.

Bana dokunmaması için yalvarıyorum, ama ben anlaşılmaz cümleler mırıldandıkça, boştaki eli sırtımda ilerliyor, elbisemin eteğini kaldırıyor ve sonra canımı yakan keskin bir darbeye külotumu da indiriyor.

"Tanrım... Gleb, lütfen," diye inliyorum, onun adını kullanarak, ama artık zor nefes alıyorum, ağzım ve hatta burnumun bir kısmı o kadar sıkı kenetlenmiş ki.

Leğen kemiğimi kaldırıyorum, beni tutmasını engellemek için kendimi ona doğru itmeye çalışıyorum. Ama ben mücadele ettikçe, o pislik herif kıcımla daha çok ilgileniyor gibi görünüyor.

Parmak uçlarımla yumuşak ete bastırdığını, sertçe kenetlendiğini ve beni masanın üzerinde sıkıca tuttuğunu hissediyorum.

Kollarımı kaldırıyorum, onları geriye doğru götürmek istiyorum, yüzüne vurmaya başarıyorum ve yüzünü çizmeye çalışıyorum.

Tenin bir kısmına sürtünebildiğimi hissediyorum ama yüzümü masaya bastırdığı için göremiyorum.

İki eliyle başımı ve dudaklarımı engelliyor ama başka türlü hareket edebiliyor, çünkü vücudunun geri kalanını kalçalarımın nasıl bastırdığını çok iyi hissedebiliyorum, kaymamı önlemek ve beni pis fiziği ile masa arasına hapsetmek için.

Gözlerimden akan yaşlar masanın üstünde kaybolurken inlemeye devam ediyorum.

Kemerin çözülme sesini ve ardından fermuarın indirilme sesini duyduğumda göz kapaklarımı sıkıyorum ve kayboluyorum.

"Lütfen, sana istemediğimi söyledim."

"Hadi ama, sadece birbirimize biraz dokunuyoruz, eğleniyoruz."

"Öpüşebiliriz, ama daha fazla değil, lütfen".

"İki gündür birlikteyiz".

"İki gün ne istiyorsun? Canım istemiyor, kes şunu."

Ağzımı şiddetle kapattı ve bana homurdandı: 'Şimdi kapa çenenin yoksa seni eşek sudan gelinceye kadar döverim. Neden seninle birlikte olduğumu sanıyorsun, güzel ve zeki olduğun için mi? Sadece seni becermek istiyorum, uyan! Ve şimdi bacaklarını aç'.

Hareketsizim, mahallemdeki sokağın kaba duvarına tutunuyorum. Kemerin çözülme sesini duyuyorum, sonra fermuarın indirilme sesini, göz kapaklarımı sıkıyorum ve kayboluyorum.

Anılar üst üste geliyor ve sahne kendini tekrar ediyor. Bu bir *deja vu*, hayatımın en kötü bölümlerinden birinin tekrarı. Ve sanki en kötü kabusumu yeniden yaşıyorum, çok ama çok fazla iblisin etrafımı sardığı ve her birinin beni aşağıladığı bir kabus.

Duruyorum.

Donup kaldım.

Kalan tüm gücümü kaybediyorum ve masanın üzerine yığılıyorum.

Teslim olduğumu fark eden Slav, bıçağı görüş alanıma sokarak beni korkutmaya devam ediyor. Bıçak yüzümden birkaç santimetre uzakta. Onu üzerimde kullanmayacağını biliyorum, çünkü vücudumda görünür bir kanıt bırakmak için burada değil.

Ruhumda yeni izler bırakmak için burada.

Dudaklarım titriyor, artık duymadığım ama bana cesaret ve rahatlık vereceğini umduğum yakarışlar mırıldanıyorum.

Je vous salue, Marie, pleine de grâces, le Seigneur est avec vous. Tüm kadınlar arasında en güzel olan sensin ve İsa, senin meyvendir.

Meryem Ana yokluğum için, kötü bir evlat olduğum için beni affedecektir, Meryem Ana duasının yarısında duanın ayetlerini unuttuğumu fark ederek dursam bile. Ve sonra İsa'nın annesinin bana acımayacağını ve kırgın bir şekilde yoluna devam ettiğini, benden daha çok hak eden birini kurtarmaya yöneldiğini düşünüyorum.

Boşlukta bir noktaya, çıplak evimizin duvarının beyaz bir bölümüne bakıyorum. Hayatta alacağım tek okşayışa, gözlerimden kaçan bir damla yaşa odaklanıyorum. Düşüğünü hissediyorum ve çok kısa sürede tükeniyor, çok az yaşamın tadını çıkarıyorum. Ama sonra sertliğin kalçalarımın arasında yer açtığını, içeri doğru ittiğini ve zorladığını hissediyorum.

Ve bu arada sessizce ağlıyorum, kendime bunun on altı yaşındayken yaşadıklarımın daha az acı verici olduğunu hatırlatıyorum. Hazır olmadığım zamanlarda, daha sonra her şeyin nasıl olacağını bilemez ve tahmin edemezdim.

Artık bir kadını ve bunu biliyorum.

İnsanın bu kadar iğrenç bir şeye alışık olmaması gerekse de, kalbimin hüznü içinde, şunları yapabileceğimi biliyorum

Buna katlanmak, bunu yeniden yaşamaya hazır olmak, belki de bunun için doğmuş ve yaratılmış olmak.

Ruhumda en büyük acıyı, beni etmeye, artık kendimi umursamamaya ve şimdi bırakmaya iten acıyı ararken, içimde hissettiğim kötülük yok oluyor.

Anıların anısına tutunuyorum. En kötüsüne. Her türlü engelin üstesinden gelebilecek tek kişi.

Bu sırada homurdanarak daha sert bastırdığını duyuyorum. Bedenim ayakları gıcırdayan masaya çarparak yol veriyor. Artık hiçbir şey hissetmiyorum. Tenimi algılayamıyorum. Sadece en büyük acımın görüntülerinin olduğu bir boşlukta yüzüyorum.

Ve bu o değil.

Şu anda olanların beni yıkmasına izin vermeyeceğim. Varlığında bu güce, bu ayrıcalığa sahip başka bir şey var. Ve ona çılgınlıklarımı duyma, beni çaresizlik içinde görme tatminini . Bırakayım istediğini kullansın, bırakayım beni güçlendirsın, bırakayım elimde kalan son parçaları da yok etsin, çünkü zaten sahip olduğum her şeyi hiç kimse sevmedi, hiç umursamadım. Ve hiçbir şey onu tekrar bir araya getiremedi.

Belli ki, bazı anları tüm algıları karıştıracak kadar yoğun bir şekilde yaşamak için doğmuş insanlar var. Ben de kötü anıları karıştırırken, en az onlar kadar korkunç olan başka anıları da yaşıyorum. Bir çiçekçinin büyük bir buket oluşturması gibi onlardan bir yığın yapıyorum. Benimkinde siyah yapraklar var, birkaç gri parça ile dönüşümlü olarak. Parlak tonlar yok, ışık yok, güneş ışığı yok.

Artık güneş yok.

"Oh, kahretsin!" diye homurdanıyor arkamdan, bir fışkırmanın kalçalarımın aşağı aktığını hissederken. "Siktir, senden nasıl da nefret ediyorum. Gerçekten tekrar yapacağımı düşünüyorum."

Beni saçlarımdan yakaladığında derim yanıyor. Cansız bir oyuncak bebek gibi çaresiz duruyorum. Gözlerim sonuna kadar açık, karşıdaki pencereye sabitlenmiş. Gözyaşları tenimi gıdıklıyor, aynı üst deri ihlal edilmiş, istismar edilmiş, dağlanmış, yanmış, ölmüş.

Yine öldüm.

'Doğruyu söyle, hoşuna gitti'.

Kalçalarımın hizasından aşağıya doğru iki kan çizgisinin aktığını görüyorum. Titreyen ellerimle ve elbisemin eteğinden yardım alarak kan izlerini sildim.

İz.

"Yarın tekrar yapacağız. Ama daha işbirlikçi olun."

"Yarın öleceksin".

Bu benim kaderim miydi? Aynı kabusu tekrar tekrar yaşamak mı?

Daha birkaç saat önce Başak Leclerc'e yara izlerinin bana cildimin ne kadar sert olduğunu hatırlattığını söylemişim, ancak şimdi, bana artık var olmadığını hatırlatacaklarını söyleyerek kendi ifademle çelişiyorum.

Slav beni saçlarımdan daha fazla çekerek sarkık vücuduna yaslıyor. Terli yüzünün yanağıma yapıştığını, sümüksü dilinin yanağıma yaladığını ve ardından alkol kokusunun yayıldığı dudaklarının kulak mememe yapışıp son sözlerini fısıldadığını hissediyorum.

'Bir dahaki buluşmamızda eminim ödeyeceksiniz ya da ben size para üstü vereceğim. Aslında bu güzel akşamı tekrarlamaktan yanayım. Doğruyu söyle, hoşuna gitti."

Bunu hangi güçle yapabildiğimi bilmiyorum ama arkamı dönüp az önce bana tecavüz eden adamın yüzüne bakacak kadar enerjim var. Yüzümde hiçbir duygu ya da tepki belirtisi yok. Her şey kapalı. Benim için güneş tutulması. Artık güneş yok.

"Fırsatını bulduğumda ödeyeceğim ve sonra seni öldüreceğim". Ve bunu öyle bir inançla söylüyorum ki geri adım atıyor.

"Sana yaptığımı küçük arkadaşına da yapabileceğimi unutma. En azından onun hoşuna gideceğinden eminim. Sen içimde bile doğru düzgün tutamadığım frijit bir fahişesin."

Boğazımda biriktirdiğim tükürük bir mermi gibi başlayıp onun göz bebeklerinden birine saplanıyor.

Slav parmaklarıyla kendini siliyor ve kot pantolonuna kuruluyor. Bana muzaffer bir bakışla bakıyor ve sonra başka bir şey söylemeden stüdyomu terk ediyor.

Ve hareketsiz duruyorum. Masanın önünde. Yumruklar sıkılı, iç çamaşırı yerde, hala ayak bileklerimde, mahrem yerlerimde acı, kalbimde acı.

Artık kendim olduğumu hissetmiyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum. Artık hiçbir şey bilmiyorum.

Sanki az önce tecavüze uğramamışım gibi, operasyonel olmaya devam ediyorum. Külotumu tekrar giyiyorum ve buruşuk elbisemi düzeltiyorum. Saçlarımı kulaklarımın arkasına topluyor ve burnumu yukarı çekiyorum. Sandalyeleri yerlerine koyuyorum, yenmiş elma parçasını alıp çöp kutusuna atıyorum. Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ediyorum,

Duvarı yer değiştiren resmi yeniden düzenliyorum, havalandırmak için pencereyi açıyorum ve sonra etrafımı düzene emin olduğumda, içerideki dağınlıkla yüzleşiyorum ve     yorum.

Dizlerimin bağı     ld  ve yere düştüm, sinerek ve sürünerek bir köşeye doğru ilerledim.

  ime çekiliyorum, bacaklarıma sarılıyorum ve alnımı dizlerime dayıyorum.

Ben böyle

kalacağım.

Ağlamadan.

Kendimle konuşmadan. Beni

rahatlatmadan.

Basitçe, *bunun* için yaratıldığını kabul etmek. Hayat tarafından tekrar tekrar kırılmak, *bundan* başka bir şey almamak. *Bu* ve sadece *bu*. Kalpte beslemeye değer hiçbir şey yok.

 yi bir aileden gelen hoş, yakışıklı bir  ocuk, uzak durmam gereken tek aile, beni istiyor. Ama bana para ödüyor. Ben de ona izin verdim.

Bir fahişe, işte ben buyum.

Bedenim sadece *bunun* için var, başka ne için dünyada olabilirim ki? Başka bir şey için değil.

Bir yanağımı bir dizime dayayıp boşluğa bakıyorum. Gözyaşları şimdi bolca akıyor, ama sadece işe yaramaz olduğumu fark ettiğim için. Kaderini değiştirecek güce sahip olmayan küçük bir kadın. Slav'a asla fiziksel olarak karşı koyamazdım, ondan asla ka amazdım ama her şeyi çok daha önce   zebilirdim.

Örneğin kendimi öldürmek.

Olanları ruhumun derinliklerine, kimsenin gidemediği ve kimseyi g t remeyeceğim bir yere gömmeye zorluyorum kendimi. Bu konuda konuşmayacağım. Sadece unutmaya çalışacağım. Yarından itibaren *Mösyö De Martino*'ya ödeme yapmanın bir yolunu bulacağım ve sonra son jestlerimden birini, son hatamı yapacağım, sonuncusuna ulaşana kadar.

Derin nefesler alıyorum ve yerden kalkmak için mücadele ediyorum. Sendeleyerek banyoya gidiyorum ve duşu hazırlıyorum. Soyunmadan içeri giriyorum ve sayamadığım bir süreyi buz gibi suyun içinde, tabağın üzerinde oturarak geçiriyorum. Dışarı çıkıp önce kıyafetlerimi çıkarıp sonra havluya sarınarak kurulanmaya başladığımda aynaya bakıyorum ve kendimi bambaşka bir insanla karşı karşıya buluyorum.

Olanları hemen kabullenmiyorum, bir kenara koyuyorum, kilitlediğim bir çekmeceye saklıyorum. O anahtarı alır ve atarım. Hayatımın bu sayfasını bir daha asla açmayacağım. Arkadaşımla da bu konu hakkında konuşmayacağım, çünkü hep aynı nedenle acıma duygusu uyandırmaktan yoruldum.

Birdenbire geri geldi. Bakışlarımı kapıya çeviriyorum, alt dudağımın titremeye başladığını hissediyorum. Kendimi onun kollarına atmak, acımı onun üzerinde boğmak istiyorum. Ama yapmamayı seçiyorum.

Ve
bastırıyoru
m.
Saklanıyoru
m.
Sotterro.

Öfke, azap ve hayatımın son birkaç saatini silmek için duyduğum utanmaz bir arzuyla kıpkırmızı olmuş gözlerle burnumu çekiyorum, saçımı topuz yapıyorum ve banyodan çıkıyorum.

Stüdyo düzenli ve hiçbir şiddet izi yok. Umarım ve dua ederim ki yüzümde, gözlerimde, bedenimde de yoktur.

Geniş gülümsemesi odayı aydınlatıyor ve içten bir kucaklamayla üzerime çullandığını görmek neredeyse çaresizce ağlamama neden oluyor.

Dişlerimi sıkıyor, bir yanağımın içini ısıriyorum. Beni kucaklamasına izin veriyorum, ondan biraz rahatlık, biraz sıcaklık, şu anda hava gibi ihtiyacım olan ama yüzleşmek istemediğim bir şey çalmak için bu jestten yararlanıyorum.

"Nasıl bu kadar mutlu olabiliyoruz?" diye soruyorum ona, peruğunun birkaç telini düzelterek.

"Valon ve ben öpüştük".

Virgo ve ben de. Sonra Slav geldi ve bize ödeme yapmamız gerektiğini hatırlattı. Paramız yoktu ve bana tecavüz etti.

"İyi miydi?" diye soruyorum ona, kalbimi tutarak. Gözleri parlak ve heyecanlı.

"Sanırım hayatımın en iyi öpücüğüydü" diye coşkuyla karşılık veriyor, beni atlatıp değişmeye başlıyor ve bana olayların nasıl geliştiğini anlatıyor.

Benim için de Başak burcuyla olan hayatımın en güzel dönemi idi. Ama sonra Slav geldi ve eve getirdiğim her şeyi silip süpürdü.

Yutkunuyorum, boğazımda onun gecesi hakkında yorum yapmamı engelleyen sıkı bir düğüm hissediyorum. Onun için bu anı mahvetmek istemiyorum, ne de onun bilmesini istiyorum.

Bana ne olduysa, aynı korkuyu ona aktaramam ve onun asla aynı muameleyi görme korkusuyla yaşamak zorunda kalmamasını sağlayacağım.

"Valon'un Leclerc'lerin uşağının oğlu olduğunu biliyor musun?" diye soruyor bana.

"Bilmiyordum," diyerek bir çift temiz külot ve saten pijamalarımı aldım.

"Ama onlar kadar zengin değil".

"Hiç kimse bu hanedanın üyeleri kadar zengin değildir".

"İyi misin?" diye uzanıp ellerimi tutuyor ve atleti parmaklarımdan çekip çıkarıyor.

"Evet, ben sadece... yorgunum. Bu gece... Ben...".

"Müşteri gösterişçi miydi?" Gerçeği, en azından kulüpte olanlar hakkında size söyleyebilirim.

"Başak burcuydu.

"Oops!" Şu anda fiziksel temas, öpüşme, okşama, dokunma, öpüşme gibi şeyler duymak istemiyorum. Tanrım, onunla benim aramda bir an olduğunu fark edecek zamanım bile olmadı... bir an vardı... "Neyin var senin?" diye devam ediyor arkadaşım, içimde bir şeylerin eksik olduğunu fark ederek. Özümnden bir parça daha kayboldu. Son birkaç saatin üstünü çizmeye çalışarak başımla inkar ediyorum.

"Hiçbir şey. Sadece beni kızdırdı."

"Yaramazlık mı yaptı?" Başını siyah kasktan kurtarmak için saçlarının altına gizlenmiş tokaları çıkarmaya başlar.

"Bazı şeyler karşılığında bana ödeme yapmak istedi. Ben de yaptım. Sonra da sözünü tutmadı."

"Ne gibi şeyler?"

"Öpüştük.

"Aman Tanrım. Ama hayır!" Şok olmuş bir halde bir eliyle ağzını kapatır.

"Birbirimize dokunduk.

"Aklını mı kaçırdın sen?!"

"Ben geldim. O da geldi." Sanki bir uzaylıya bakıyormuş gibi bana bakıyor.

"Ama sonra tüm parayı geri aldı ve beni... hissettirdi...".

Başak'la karşılaşmamın izini sürerken, savunmam çöküyor ve zayıf, tehlikeye düşmüş, tamamen kırılmış bir halde, en iyi arkadaşımın gözlerinde yaşların birikmesine izin veriyorum. Bana doğru geliyor, yüzümü okşuyor ve tuzlu damlacıkları siliyor.

Çok

nadir.

Eşsiz.

"Bana anlattığından beri seni ağlarken görmedim..."

"Ben iyiyim!", dokunuşunu yüzümden kaldırıyorum ve küçümsüyorum. "Sadece kendimi kötü hissettim. Bana kendimi işe yaramaz biri gibi hissettirdi. Bana sürtük dedi. Bunu bana gerçekten söyledi. Ben de bana öyle davranmasına izin verdim. Bana gerçekten ödeme yapmak istediğini düşündüm. O kadar çok parası vardı ki... Kahretsin, Mösyö De Martino'ya götürebileceğimiz güzel bir birikimimiz olabilirdi. Bir süre sessiz kalırdık...'. Ve bu doğru, lanet olsun. Bana olan borcunu geri almasaydı bu gece Slav'a verecek bir şeyim olacaktı ve belki de o....

"Ne boktan bir şey!"

"İyi bir gece değildi," diye iç geçiriyorum. "Uyumak istiyorum."

Ve bunu kendime ait bir yatakta yapmak isterdim, istediğim kadar ağlayabileceğim, duyulmadan. Bunun yerine yatağımı onunla paylaşmak, unutmak için çabalamak, acımı gizlemek, başka bir şeye konsantre olmak zorunda kalacağım.

Uzandığımızda, karanlıkta her şey benzersiz bir biçim alıyor. Sanki bir seyirciymişim gibi sahneyi gözden geçiriyorum. Ben masanın üzerine eğilmişim, yüzüm rafa dayalı, Gleb kotunu indirmiş ve yarı yumuşak aleti içime girmeye çalışıyor. Kendimi ne kadar soyutlarsam soyutlayayım, sıram geldiğinde ne kadar ölmeye çalışırsam çalışayım, o beni zaten öldürüyor olsa da ben bunu hissetmiyorum bile.

Ve sonra o mavi safirler bana göründü. O hınzır gülümseme. Parmakları beni okşuyor.

Sen çok güzelsin.

Bana sık sık söylenen ama onun ağzından çıkınca bambaşka bir tona bürünen iki aptalca kelime.

Daha dikkatli olmalı ve vücudunuzu kutsal bir tapınak olarak görmelisiniz.

Ona iyi bak.

Başarısız oldum, diyorum içimden. Başarısız oldum.

Kim bilir burada olsaydı beni savunur muydu? Acaba o zaman beni kucaklar, teselli eder, güçlü olduğumu ve bu sefer de gerçekten ölmeyeceğimi söyler miydi?

Ama sonra öfke, acı, kafamda tekrarlanan sahneler ve vücudumun o iğrenç itişlerin sadece anısına hissettiği her şey beni tüm sorunlarımızı çözmenin bir yolunu aramaya itiyor.

Yatakta dönüp duruyorum ve sonunda Başak'a, sonra da Slav'a ne olduğunu anlıyorum.

Önce canlı hissettim, arzulandım, sonra aşağılandım. Sonunda yok edildim.

Sefahatim yüzünden cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum. Onunla günah işledim. Bedenimi sattım. Ve her zaman ağır bir fatura isteyen kader kapımı çaldı ve hayatımı yeniden dengeledi. Yaptığım her hatanın bedelini ödedim. Başak'a karşı ciddiyetsiz davrandım ve Slav bana bunu ödetti.

Bir parçamın yeniden hayatı, tutkuyu hissetmeye ihtiyacı var. Yeni bir kavgaya razı olur. Diğeri ise intikam almak, Déesse'i, Mösyö De Martino'yu, Gleb'i geride bırakmak istiyor.

Sırt üstü yatıyorum, sonra soluma dönüyorum, asma balkonun mutfğa bakan tarafına.

"Neyin var senin?" diye sorduğunu duyuyorum arkamdan.

Birkaç gün önce bana yaptığı teklifi kabul etmeye karar verdim, çünkü ne de olsa o haklı. Ne yazık ki tek çözüm *bu*.

Ve dolaşmak için can atıyorum. Buna ihtiyacım var. Ama en önemlisi, yeniden yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım var.

Yanlış şekilde de olsa.

"Bunu yapmak istiyorum," dedim. O da hemen anlıyor.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yarın yapacağız. DNA test kitini al.

"Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

"Bundan eminim, ama belki de bu gece *kardeşimi* öpmemeliydim."

Kalenin sinema salonu yaşı geçmiş Leclercer'larla dolu. Reşit olmayanlar bölgeden uzaklaştırıldı, hatta öğleden sonra oyun zamanı aktivitelerine katıldılar, sadece sinema odasından gelen herhangi bir şeyi duymalarını ve yaklaşımlarını önlemek için. Bu bana saçma bir karar gibi geliyor, zira tek yapmaları gereken herhangi bir cihazdan, yaşlılarıyla birlikte, isterlerse ailemizin olaylarından esinlenen TV dizisini izlemek için oturum açmak. İşte bu nedenle özel gösterime tanıklık etmek üzere burada toplandık. Gerçek bir prömiyer, zira yayın haklarını satın alan yayın devi birinci sezonu ancak bu yazdan sonra, muhtemelen Eylül ayında yayınlayacak. Benim başka bir fikrim daha var, o da Taurus'un Hanedan kadınlarının tüm hayatımızı mahvetmediklerini kendi gözleriyle kontrol etmek istemesi. Eğer hoşuna gitmeyen bir şey olursa, muhtemelen yayını havaya uçurmak için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Her iki durumda da, onun siki olacaktı. Venüs'üne tam yetki veren o.

Orijinal konuyu o buldu ve görünüşe göre onunla tanıştığından beri yıllardır üzerinde çalışıyordu. Senaryo da baldızım tarafından yazıldı ve Crystal'ın yetenekli kaleminden destek aldı. Kız kardeşim Chantal servetinin büyük bir kısmını yatırıarak filmin yapımcılığını üstlendi ve Zöe de idari ve organizasyonel yönlere katkıda bulunarak oyuncu seçimini ve oyuncularını yönetti. *Leclerc Production*'ın kurulduğunu duyduğumuzda hepimiz biraz kuşkuluyduk, özellikle de sezonların içeriği gerçeklikle ilgili olduğu için bir medya felaketinden korkan ailenin gerçek reisi. Sınırlar konuldu ve kadın girişimcilerimiz bilgiyi kontrol altına almayı üstlendi. Bugün durumun böyle olup ya da acil servise koşmak zorunda kalıp kalmayacağımızı öğreneceğiz. Bu sefer kardeşimin öldürülmesinden korkuyorum. Şu anda onu izliyorum, Leonis'i kollarında tutuyor, sandalyelerden birinde oturuyor. Küçük kız, o anda orada bulunmasına izin verilen tek küçük çocuktur. Parmaklarını birbirine kenetlemiş uyuyor.

Babasının büyük yüzüğüne, Boğa burcunun sembolüne, Zodyak'kontrol eden nihai gücün amblemine. Mavi safir bilekliğıme bakıyorum ve Masa'dan herhangi bir çağrı almayalı uzun zaman olduğunu düşünüyorum.

Uygulama cihazlarımızda her zaman mevcut ve inkar etmeyeceğim, kim bilir hangi saçma nedenden dolayı Viyana'ya, İkizler Tepesi'nsaraya dönmek zorunda kalma korkusuyla zaman zaman kontrol ediyorum, ancak bir süredir etkinleştirilmedi ve bize hayatın sorunsuz işlediğı izlenimini verdi. Hatta belki de çok fazla. Gözlerim odanın içinde dolaşıyor, hâlâ aydınlatılmamış ekrana, sonra da tavandaki spot ışıklarına bakıyorum. Göz bebeklerim yanmaya başlayana kadar onları izliyorum. Amber ve Libra onlara ilk sezonda ana karakterler olmayacaklarını ve bu yüzden de en havalı karakterin kim olacağını tartışan Krum ve Zakhar arasındaki konuşmayı gözetlemeye konsantre oluyorum.

özellikle de gardiyan asla olmayacak.

Halının kokusunu, koltukların tertemiz döşemelerini içime çekmek için duraklıyorum. Daha rahat bir açı bulmak için koltuğumu ayarlayarak uzanıyorum ve düşünüyorum.

Taurus'un yanında oturan yeğenimize bakarak kendini büyüleyen Roxane'ın varlığını düşünmekten kaçınmak için anlamsız şeyler düşünüyorum. Zihnimi onun burada olduğu bilgisinden başka her şeye açmama rağmen, uzun zaman sonra gözlerim sadece tekrar tekrar bakışlarımı arayan sarışın başına dönüyor.

Göz kırpıyorum ve dikkatimi ondan esirgiyorum.

Zihnimde amansız bir kıyaslama savaşı başladı.

Neden bilmiyorum ama bugün eski sevgilime veda ettiğimden beri onu Soleil ile kıyaslamaya başladım. Eskiden nasıl öpüştüğümüzü düşündüm ve tamamen unuttuğumu fark ettim, çünkü hala dudaklarımda o sürtüğün tadını taşıyorum.

Geçmişe, seviştiğimiz tüm zamanlara dönmeye çalıştım ama piç aklımda tek görebildiğim bir çift atletik kalçanın ayrılması ve benim onun içine dalmamdı.

Kaltağın içinde. Her zaman o.

Zamanda geriye doğru büyük adımlar atmaya çalıştım, iyi zamanları, mutlu zamanları, gülümsemenin kolay olduğu zamanları bulmaya çalıştım, ama her zaman o lanet kaltağı oraya koydum.

Roxane artık kafamın içinde değil, artık bedenimde değil, onu hissetmiyorum. Ama o burada ve ona bakmaktan kendimi alamıyorum, sanki onun bir parçasıymışım gibi.

Ona hâlâ bağı olan ben, ihanetimi telafi etmek istedim.

Artık benim olmamana rağmen sana ihanet ettim ve bunu gök kubbedeki en parlak yıldızla yaptım.

Bir patlamış mısır üzerime düşüyor, sonra bir diğeri gözüme batıyor, bir diğeri saçıma bulaşıyor, ta ki bir beyaz pul yağmuruna kadar.

"Ne yapıyorsun, Novak?! Kes şunu!"

Ön sıraya geçip yanımdaki koltuğa yerleştiğini görüyorum. Sinirlenerek elimi onun karton sepetine daldırıyorum ve atıştırmak için bir avuç atıştırmalık alıyorum. Düşüncelerimi açığa vurmamak ve bir kenara koymaya çalıştığım her şeyi ortaya çıkarmamak için ağzımı tıkamak ister gibi tıkıyorum ve ona zor anlar yaşatmaktan kaçınıyorum. Tabii ki boşuna.

"Roxane çok güzel, nasıl oldu da girmediydi?". Burada doğrudan konuya giriyor. Bazen beni akrabalarımın daha iyi tanıyormuş gibi geliyor.

"Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz?"

"Ah, hadi ama! Bizi duyamaz". Gerçekten de Krum ve Zakhar'ın, biri Bulgarca diğeri Rusça olduğu için birbirlerini nasıl anladıklarını bilmediğimiz kendi dillerinde konuşan sesleri sinema salonunu dolduruyor; Chantal'ın, bölümü çoktan ekrana bağlamış olması gereken cihaza vururken çıkardığı çığlıklar da öyle. Ağzı doluyken 'Tükür onu, *seni bakire*,' diye kışkırtıyor.

"Bazı hikayeler vardır ki ebedi olmamalıdır, *göt herif*."

"Senin yüzünden o kız asla sekizinci sezonunu yaşayamayacak."

"Hayatım Kara Hanedan Dizisi'nde son bulmayacak'.

"Küçük balığım bile bunu söyledi ama yine de benimle ilgili bölümler çekmeye başladılar". Kendini ancak Eryk Novak'ın yapabildiği gibi kasılarak ifade ediyor. Göz bebeklerimi sinirli bir şekilde yuvarlıyorum.

"Her neyse, küçük tatlı Morel sana bakıyor."

"Bunu fark ettim."

"Bu gece denemeyecek misin?"

Ona tokat , saçını . "Defol git!"

"Ama belki şimdi başka birinden hoşlanıyorsun," diye ima ediyor. "Seni gece geç saatlere kadar çalıştıran gizemli kadın."

"ne halt biliyorsun? Geceleri eve geldiğimde beni mi gözetliyordun?"

"Kalede kaynaklarım var."

"Evet, doğru, sanırım kaynağınız. Sarı saçlı, çatal dilli, kontratları toplayan ve Yay Kulesi'nde yaşayan biri mi?"

"Ayrıca uykusu da çok hafiftir, dikkatinizi çekerim".

Düşündüm. Michelle, günün her saatinde her yerde olan o küçük şeytan.

"Üzgünüm geciktim". Scorpio ve Alix girişlerini yaparlar. Arkadaşı babasına doğru yürürken o da herkesi selamlamaya başlar.

Romarik'in oğlu olmamasına, Boğa kanına sahip olmasına çok imreniyorum, her ne kadar düşünce olarak son derece saçma olsa da, aynı zamanda torunu olduğu için, yine de onun gibi bir babaya sahip olmak için her şeyimi verirdim.

Ama bunun yerine o benim kardeşim ve bu bile onu bir ebeveyn olarak istemek kadar iyi olmalı.

Akrep, bu arada gözlerini yeniden açmış olan Leonis'i kucağına alır. Onu kucaklıyor, ayağa kalkıyor ve Roxane'in hülyalı bakışlarını kaçırmıyorum, sanki inanılmaz bir çekicilikmiş gibi onu izliyor.

Kadınlar, ellerinde çocuk tutan erkeklerde, bizim fark edemediğimiz bir şeyler görebilirler. Erkek kardeşimin, daha doğrusu yeğenimin dövmeli kolları, gözlerini tamamen küçük kız kardeşinin gözlerine dikmiş olması, asla yayınlanmayacak parçaları mırıldanan kıvrık dudakları ve yaydığı koruma, bir an için kızların bu görüntüleri neden sevdiğini anlamamı sağlıyor.

"*Farklı ama eşit, eşit çünkü... Ben seninim,*" diye şarkı söylüyor ona, ama bu aslında babasına adanmış bir şarkı, bu da küçüğe çok yakışıyor, çünkü o doğduğundan beri hepimiz onun olduk.

"Oh, evet!" diye haykırır Chantal, sanki ani bir zevkin doruğuna ulaşmış gibidir.

Krum onu zıplattır: 'Küçük Yengeç, daha az itici güç *kullan, blagodarya*'.

"Ve sen de dilini kullanmayı bırak."

"Eğer onu gerçekten kullanmış olsaydın, çığlığın kale kulelerini yıkardı."

"Krum!", karısı onu geri çağırıyor.

'Ben sadece animasyon yaparım, *ducha moya*'.

Taurus yudumu kesmeye çalışır. "Başlayalım mı başlamayalım mı? Bütün gün emrinize amade değilim."

Koç şaka yapar ve ona şöyle der: 'Helikopter pilotunun numarasını hazır tutayım mı? Asla bilemezsin, kalp krizi geçirebilirsin'.

"Uh-huh," Venüs ona dirsek atar. "Hasta olabilecek tek kişi sensin. Ama bu senin sezonunda olacak, herkes senin nasıl bir pislik olduğunu gördüğünde."

"Kendini rezil eden kişi Zakhar, ben değilim."

"Eğer beni böyle gösteriyorsanız," diye araya girdi katılımcı, "karakterimi iyi tanımlamamışsınız. Ben kesinlikle daha kötüyüm'.

"Hey, hey, hey," Botev ayağa kalkar. "Herkes dursun. Pislik olmak istiyorum, en azından bu konuda benden üstün *olmayın*. Söyle ona, Toro!"

"Krum sezonu diye bir şey yok," diye yanıtlıyor.

"Ve bu çok üzücü." Bulgar, Leonis'i kendisine teslim eden Scorpio'ya doğru ilerler. "Değil mi vaftiz kızım? Babana vaftiz babanın içlerinde en havalısı olduğunu söyle."

Küçük kız gülümsüyor, inanamıyorum.

"İşte bu!", Crystal bölümü başlatmayı başarıyor.

Terazi, yeğenimizin güvenli kollarda olduğundan emin olur ve onu biraz direnç gösteren Krum'un alır.

Işık kapatıldığı için artık siyah olan iki silüetinin bohçayı kapmak için yarıştığını görüyorum, arkalarında ise ailenin DJ'i tarafından bestelenen *Kara Hanedan Dizisi*'nin tema müziği ekrana yansıyor ve görünmez hoparlörlerden yankılanıyor.

Chantal sessizlik çağrısı yapıyor ve sonunda herkes yerine oturuyor, ben ise kulağımın dibinde patlamış mısır çiğnemeye devam eden Novak'ı dinlemek zorunda kalıyorum.

"Gece kulüplerinde takıldığını duydum," diye fısıldıyor.

"Kapa çeneni!"

Zodyak'ın siyah dairesi arka planda beliriyor, ardından *Siyah* kelimesi sanki canlı çizilmiş gibi boşluğunu dolduruyor. *Hanedan* ifadesi ve A harfini kesen yeşil bir yatay çizgi geliyor. Seri işareti birkaç saniye görünür kalıyor ve ardından ev ortamına geri dönüyoruz.

Tabii ki Taurus sarayımızda çekim yapılmasına izin vermedi, bu nedenle yapım Loire şatolarından birini kiralamak zorunda kaldı.

Sahne, hanedan kralı kardeşimin helikopterinden inmesiyle açılıyor. Zarif, çekici ve ulaşılmaz, ağır çekimde kendini tanıtırken, asistanı onu gözleriyle yutuyor ve ona bahçede eşlik ederek programını güncelliyor. İçeri girdikten sonra

lüks, tam da içinde yaşadığımız ortamı yansıtan bir şekilde, hızlı adımlarla özel ofisine doğru ilerliyor. Bu noktada ilk ortaya çıkan, Green Bulls futbol takımını satın alma arzusunu dile getiren kız kardeşim Chantal oluyor.

"Bu akşamlardan birinde," diye mırıldandı Eryk tekrar, "çifte randevuya çıkabiliriz. Gerçi kimi getirebileceğinden pek emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eski sevgiline bakıp duruyorsun."

'Sadece kendimi suçlu hissettiğim için'.

Ne oluyor lan?

Kahretsin! Çok fazla konuştuğumu fark ederek gözlerimi kapatıyorum.

"Ne anlamda?"

Siktir git, Achilles.

"Onu hiç sevmediğimi fark ettim. Öyle sanıyordum ama değilmişim."

Karanlığa rağmen Eryk'in gözleri merakla parlıyor.

"Gizemli kıza aşık oldun mu?"

"Hayır, Novak, sadece daha önce hiç böyle bir şey hissetmediğimi fark ettim... ondan önce... lanet olsun."

"O kim? Hiçbir bok anlamıyorum."

"Hani aniden uyanırsınız ve bir şeyleri ilk kez gibi hissedersiniz ya?"

"Mecazi anlamda mı?"

"Aynen öyle."

'Demek bu yüzden Rox'a karşı suçlu hissediyorsun...!'

"Sesini alçalt!"

"Bakın, sözlerim neye hizmet ederse etsin, size söylüyorum, eğer bu gizemli kız mutluluğun bir zerresine bile değerse, o zaman denemeye de değer."

"Mesele şu ki sen bir ons bile etmezsin Eryk, çok daha fazlasını edersin."

"O zaman sorun ne?"

"Onun için değerim cebimde ne kadar para olduğuna eşittir".

"Bu mükemmel. Sen çok zenginsin! Onun listesinin başında olacaksın."

"Lanet olsun, Toro!" diye haykırır Krum. "Bu gerçekten oldu mu?" Eryk ve ben dikkatimizi tekrar büyük ekrana çeviriyoruz ve küçük bir Venüs, Taurus'un parmaklarının dokunuşları altında nefes nefese kalıyor. Bir ofisin perdesinin arkasında

bakanlık, ilk temasları tamamlandı. "Biri vaftiz kızımın gözlerini kapatsın," diye devam etti Led.

Tek bir koro yükselir ve *salonda duyulur*.

"Göreceğiz, asiller. Göreceğiz."

Elli dakika sonra bölüm, hikayenin nasıl devam ettiğini hemen görmek istemenize neden olan bir uçurumla tam noktasında bitiyor. Salonda alkışlar başlıyor ve kardeşimin yüzündeki ifadeye bakılırsa, şu ana kadar gösterilenlerin onun hoşuna gittiğini söyleyebilirim. Salon yavaş yavaş boşalmaya başlarken, sırf arkamda Roxane ile yürümek için neredeyse herkesin çıkmasını bekliyorum. Onu göremeyeceğim bir yerde olmaktansa kontrol altında olmasını tercih ederim ama o da aynı şeyi yapmayı düşünüyormuş gibi oturmaya devam ediyor. Bu noktada uyanmaya ve erkekleşmeye çalışıyorum, endişelerimi bir kenara bırakıp dudaklarımda zoraki bir gülümsemeyle ona yaklaşıyorum.

"Hey," diye ayağa kalktı, parlak dişlerini göstererek. "Karakterim güzel, ha?"

'Şımarık, huysuz, olgunlaşmamış, tıpkı birkaç yıl önce olduğun gibi, bu arada'.

"Ama teşekkür ederim. Ve şimdi beni iyi yönde değiştirenin sen olduğunu söyleyeceksin."

"Tabii ki!"

Elimden tutuyor ve köklerimi halıya yerleştiriyorum. Böyle bir jest beklemiyordum ve beni sadece ilgisiz bir şefkat göstermek için tuttuğundan emin olmama rağmen, içimde bir şeyler tıkırdıyor.

Onunla hiçbir ilgisi olmayan bir şey. Artık yok.

Siyah lake parmaklar görüyorum. Zarif ve narin bir şekilde benimkileri sarıyorlar. Onlara bakıyorum, sonra gözlerimi onunkilere çeviriyorum.

Ama bu Soleil değil.

Beynimi siken kız değil.

Önümde sarı bukleler, tatlı gözler, içten bir gülümseme ve aile havası var. O benim eski sevgilim ve ben burada başka birini istiyorum. Tek dileğim...

"Yazın geri kalanında Paris'te kalacağım," diyerek düşüncelerimi böldü ve beni de yanına alarak sinema odasından çıkmaya başladı.

Onu kategorik olarak reddetmek istemediğim için konuyu açmıyorum ve koridora girdiğimizde sesler de, artık gözünü bana dikmiş olan Novak'ınki hariç, meraklı bakışlar da azalıyor ve onu durdurup dikkatini çekiyorum.

Bir yanımda hayali bir düğmeye basıp zamanı geri sarmak ve o kırmızı odaya geri dönmek isterken, diğer elini de tutup birlikteliğimize bakıyorum, o harika güneşin yüzüne notlar ve öfke fırlatmaktan kaçınmak için.

Geri dönüp onu okşamak ve arzuladığımız şeyin bir bedeli olamayacağını söylemek istedim. Ama bu sadece benim kendi filmim olurdu, tıpkı az önce izlediğim gibi, egomu tatmin etmek için yazılmış bir senaryoyla oluşturulmuş.

"Bak Roxane, yollarımızı ayırdığımız için özür dilerim. Keskin ve ani olduğunu biliyorum ama niyetimizin karşılıklı olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden...".

"Biliyorum," diyerek yüzümü okşuyor ve usulca gülümsüyor. Baldızımı bu anlarda çok görüyorum ve bu beni her zaman biraz rahatsız etmiştir, çünkü o her zaman Venüs'ün küçük bir izdüşümü gibi görünmüştür. "Buraya kafamızı karıştırmak için gelmedim. Sadece Leonis için kaledeyim. Ancak dilersen, hiçbir iddiada bulunmadan birlikte vakit geçirebiliriz. Sonuçta aynı büyük ailenin bir parçasıyız ve birbirimizi sık sık göreceğiz, bunu göz önünde bulundurmalıyız, bu yüzden ilişkimizin geçmişten gelen gölgelerle lekelenmemesini istiyorum. Birlikte olduk, tamam, denedik, yürümedi ve bu da sorun değil, ama seninle her karşılaştığımda ya da senin, senin...' olduğunu hissettiğimde kendimi rahatsız hissetmek zorunda kalmak istemiyorum.

"Neyi?"

"Seninle yeniden bağlantı kurmak istiyorum".

Bu noktada hemen ellerini bıraktım ve bir adım geri çekildim.

"Hayır, Roxane, yanlış anlıyorsun. Eğer sana bakıyorsam, bu senin bana bakma nedeninle aynı. Bunu istediğim için yapmıyorum... Hayır, lanet olsun hayır."

Ve bu daha da kötü. Kesinlikle daha kötü, çünkü şimdiye kadar olgun ve anlayışlı bir kadın gibi konuşmasına, benimle aynı düşünceleri ifade etmesine rağmen, umutlarının nasıl söndüğünü görebiliyorum, sanki bir parçası hala arzulandığını hissetmek istiyormuş gibi.

Ancak temel sorun şu ki, bu duyguyu daha önce yaşadığımı sanmıyorum.

Onu sevdim ve seviyorum, ama şehvet, kontrol edilemeyen, adı olmayan, belirli bir duygu kategorisine sokulamayan şehvet, tam olarak bu, onunla asla hissetmedim.

"Tamam, peki..." diye kekeliyor utanç içinde. "Hadi arkadaşlığımızı ya da akrabalığımızı, adına ne dersek diyelim, yürütelim."

Başımı sallıyorum, daha fazlasını eklemek istediğim ama çıkaramadığım kelimeleri yutuyorum.

Cebimdeki telefon çalıyor ve koridorda yürürken telefonu açmama izin veriyor. Valon'un çağrısını çoktan etkinleştirmiş olmasına rağmen köşeyi dönene kadar ona bakmayı bırakmıyorum.

"Dizi nasıl gidiyor?"

"Chantal harika bir iş çıkardı, hanedanın en iyi yatırımlarından biri. Kimin aklına gelirdi ki!"

"Şüpheleriniz mi vardı? Kız kardeşin daha beşikteyken nasıl iş yapılacağını biliyordu. Kolamın kapağını kaybettiğim için bana bir kapak sattığı zamanı hatırlıyor musun? Ona ihtiyacım olmadığını, bunun çılgınca bir pazarlık olduğunu söyledim ama sonra bisikletlerimize binmek zorunda kaldık ve bu yüzden ondan satın almak zorunda kaldım, aksi takdirde şişeyi şişe kafesine koyamazdım'.

"Onu tanıyorum, o gün geçici bir ihtiyaç yaratmış olmalı, sırf iş yaparak bir ihtiyacı karşılayabildiğini göstermek için şapkanızı ortadan kaldırdı. Her neyse, neredesin?"

"Kalenin ahırındayım. Merkür'ü özledim.

"Kulağa nasıl geliyor?"

'Her zaman katil bir örnektir'.

"Beni orada bekle, yetişeceğim."

Aile binicilik ahırlarına ulaşmak için, arazide olmalarına rağmen, bir ulaşım aracı gerekiyor, bu yüzden arabamı alıp ana yola çıkıyorum. Yeşilliklerle çevrili, asırlık çalıların koruduğu ahşap kulübelerin yanına yanaşıyorum. Binaya giden yoldan tüm yapıyı göremiyorsunuz ama çitlerin ötesinde, eysiz ve yeleleri rüzgarda, giderek azalan güneş ışınlarının okşadığı atlarımızdan bazılarını dörtmala özgürce koşarken hayranlıkla izleyebiliyorsunuz.

Birkaç görevliyle selamlaşıp aygırımın ahırına gidiyorum. Valon parlak siyah kürkünü fırçalıyor. Yanına varır varmaz Merkür, bir kişneme sesi çıkarıyor ve selamlamak için başını göğsüme vuruyor.

"İyi günler yakışıklı." Bakışlarımı gizlemek için güneş gözlüklerimi takarak onu okşuyorum. Arka ayaklarından birini kırdığından beri, her

Onu ne zaman görsem, veterinerin bana söylediklerinin anısı gözlerimi yakıyor.

Onu uyutmamı istediler. Bunu yapmayı kesinlikle reddettim, bir daha asla yarışamayacak olması umurumda değildi. Sadece iyileşmesini, yaşamasını ve kendi istekleri dışında kimsenin isteklerine boyun eğmek zorunda kalmadan yeniden çimlerde koşmasını istedim.

Bu yüzden, ne zaman kendimi Merkür'ün yanında bulsam, lenslerimi karanlık tutmak, başkalarının basit bir atı ne kadar sevdiğimi, onu kaybetmekten korkmanın beni ne kadar derinden etkilediğini ve kötü bir nüksetmeden ne kadar korkmaya devam ettiğimi görmelerini engellemenin tek yolu.

"O iyi," diye beni rahatlatıyor Valon, beni tanıyor. "Ben geldiğimde yürüyordu."

Dudaklarımı gece siyahı gözlerinin arasına yerleştiriyorum ve alnımla onu okşuyorum.

"Roxane şatoda.

"Nasıl geçti?"

Sesli bir şekilde iç çektim. "Bilmiyorum, korkarım tekrar denemek istiyor."

"Bu daha önce de oldu ve sen buna kandın. Bu sefer, eğer onu istemiyorsan, bırak gitsin."

"Onun acı çekmesini istemiyorum.

"Bu senin sorunun değil.

"Öyle," diye ısrar ediyorum.

"Kendini sorumlu hissediyorsun çünkü onun ilk erkeğiydin".

"Bu sana az mı geliyor?" Adını Başak burcunu yöneten gezegenden alan Merkür homurdanıyor ve benimle aynı fikirde olmadığını gösteriyor.

"Peki ne yapacaksın? Eğer sana hala aşık olduğunu söylerse, parmaklarını şıklatıp bir emirle tekrar aşık olacak mısın?"

Sessizce onu tarıyorum, gözlerim koyu lenslerle gizlenmiş, ağzım sıkı, bir elim atımın uzun ağzında.

"Kendimi bir düğmeyle kontrol edebilseydim, ederdim".

"Sen ve senin kontrol takıntın. Bunun aileden geldiğini anlıyorum, ama bu durumda Başak, Tanrı aşkına... Her şeye sahipsin, hiçbir şeyden yoksun değilsin, neden kendini özgürce sevmekten alıkoyasın ki?"

"Şu anda hayatımda kimseyi sevmekle ilgilenmiyorum".

'Böyle düşünmek, sırf acı çekmesini istemediğiniz için kendinizi bir insanla birlikte olmaya zorlamaktan daha iyidir'.

"Dün ikizle ne yaptın?"

"Konuyu değiştirme. Senin hakkında konuşuyoruz."

"Ne yaptın sen?" diye tekrarlıyorum sert bir ses tonuyla. Kısa kesmek istediğimi anlıyor, yumuşuyor ve muzipçe gülümsemeye başlıyor.

"Tanrım, hayır... Onu becerdin."

"Keşke!"

"O zaman bu yüz ne?"

Valon uzaklaşıyor ve Mercury'yi yalnız bırakıyor. Kot pantolonunun cebinden bir paket sigara çıkarıp bana uzatıyor ve birlikte ahşap çitlere doğru yürüyoruz. Güneş batıyor, Leclerc İlçesi'nin çalıllarının ötesinde uykuya dalıyor. Sırtımızı ona dönüyoruz ve çitin üzerinden atlıyoruz, tam orada oturup çakmağı çıkıyoruz.

Eşzamanlı olarak bir duman bulutu çıkarıyoruz ve sonra çalıştığını duyuyorum.

'Sana söylemedim çünkü beni bir pislik sanırsın ama ona bir sürü gül gönderdim. Aşırı miktarda para harcadım. Deli saçması, kardeşim. Deli saçması."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır," diye gürültülü bir şekilde gülüyor, onu çok az duymuşumdur. Utanmış ve aynı zamanda memnun görünüyordu. "Daha önce hiç kimsenin onun için böyle bir jest yapmadığını söylerken yüzündeki ifadeyi görmek, o çiçeklere ayırdığım ve harcadığım her kuruşa değdi. Demek istediğim, birkaç gün içinde ölecekler, ona hiçbir şey kalmayacak. Belki daha kalıcı bir şey tercih edebilirdim. Ama kardeşim, o... mutluydu. Ve ilk defa bir kadını mutlu ettiğimi fark ettim.

"Sanırım benimle bu şekilde konuşman seni de mutlu etti."

"Aynen öyle," diyerek gözlerinde gördüğüm ışıltının bir kısmını gizleyen bir duman bulutu üflüyor. "Çılgınca olan da bu. Onunla seks yaparak tatminin doruğuna ulaşacağımı sanıyordum, ama bunun yerine tek gereken küçük bir girişimdi ve sonra..." dudaklarını yalıyor ve sallanan bacaklarını sallıyor.

"Sonra?"

"Zirve öpüştüğümüz zamandı".

Onu, adını bile bilmediği bir kadınla , benim öpüştüğüm kıza ürkütücü bir şekilde benzeyen yetme bir çocuk olarak hayal ederek kıkırdıyorum.

"Ya sen, o kaltakla birlikte?" Valon Soleil'e pek sempati duymuyor ama onu suçlamıyorum, gerçekten de onu böyle tarif etti. Nokta.

"Yanımda getirdiğim tüm banknotları yüzüne fırlattıktan, sanki daha önce hiçbir kadının dudaklarına dokunmamışım gibi onu öptükten, hayatıma degecekmiş gibi ona dokunduktan, teni tenime değmeden yaşayamayacakmışım gibi ona sarıldıktan, mastürbasyon yaptıktan ve tahrik olmuş bedeniyle temas ettikten sonra, ona teklif ettiğim tüm parayı aldım ve eğer onu düzgünce becermeme izin verirse, ona boş bir çek yazacağımı ve onu Paris'in en zengin fahişesi yapacağımı söyledim."

"Deli misin sen? Aklını mı kaçırdın? Ne oluyor, Başak! Bu sen değilsin."

"Beni kontrol edemediğim bir şeye dönüştürüyor. Beni tamamen kaybettiriyor. O çok tehlikeli Valon. Onu bir daha asla görmek istemiyorum."

"O kız bir dinamit. Ona bu şekilde davranmak, patlayıp çok fazla hasara yol açabilecek bir fitili ateşlemek demektir".

Merkür hala tekmeliyor ve homurdanıyor, sanki bugün en iyi arkadaşım ile takım olmuş gibi.

Bu noktada güneş gözlüklerimi çıkarıyorum ve hissettiğim duyguları saklamadan ona bakıyorum.

"Mesele şu: Gerçekten patladığını görmek istediğimi düşünüyorum."

"Siyah ikizin deli, ama sen, kardeşim, onun gibi birini kışkırtırsan daha da deli olursun."

"Onun hakkında ne biliyorsun ki? Onu tanı mıyorsun bile."

"İkiz kız kardeşim bana neye benzediğini biraz anlattı".

"Duyalım bakalım!"

"Zakhar'ı alın, Kristal'e ekleyin, sonra Boğa'nın baba sendromunu ekleyin, bir tutam Terazî, bir tutam Chantal inatçılığı atın ve sonra hepsini öfke, kızgınlık, inatçılık ve soğuklukla karıştırın."

"Bu karışım hiç de berbat değil," diye belirttim.

"Olumlu özellikleri dikkate alırsanız hayır. Olumsuz olanları kastediyorum."

"Ve tüm bunları ikizinizle yaptığınız birkaç görüşmeden mi çıkardınız?"

"Her zaman anladığımı biliyorsun."

"Yani size göre Soleil bir tür suçlu, cinayet işleyebilen, değer verdiği insanları kontrol etme takıntısı olan, zehirli bir şekilde şehvetli ve erkek yiyen biri mi?"

"Saf dinamit," diye başını sallıyor.

"İkisi de umurumda değil."

"Neye benziyor?"

"Hayır, genel olarak onun hakkında."

"Demek bu gece Déesse'e gelmiyorsun," diye takılıyor.

"Gidiyor musun?"

"En azından alabileceğin en iyi öpücükler için para ödemek zorunda değilim."

Ve bu düşünce beni üzüyor, aynı zamanda yeni bir suçluluk duygusu tarafından saldırıya uğruyorum. Belki de böyle bir tavrı hak etmediğim halde ona gerçekten de bok gibi davranmıştım.

"Gösteri yapacaklar mı?" diye sordum.

"Hı-hı," diye cevap veriyor, göz ucuyla bana bakarak.

Tahta çitten aşağı kayıyorum ve kül tablası olarak kullanılan çöp kutularından birine doğru ilerliyorum. İçine filtreyi sıkıştırıyorum ve sırtım ona dönük, yürümeye hazır bir şekilde onu selamlıyorum: 'Seni yemekten sonra alırım.

Sonunda hep kanıyorum.

Bugün Cumartesi gecesi ve mekân tıklım tıklım dolu. Hepsi birazdan *Jumelles noires* gösterisi için perdesini açacak olan küçük sahnenin önüne yerleştirilmiş kanepelerde oturuyor. Valon tedirgin, isimsiz kız arkadaşının vaktini çalma şansına sahip olamayacağından korkuyor. Kesinlikle altın içinde yüzmüyor ve dansçı saatlerini ödeyecek parası yok, bu yüzden ona güvence veriyorum ve gerekirse, kimsenin özel olarak bir veya daha fazla dans satın almasını engelleyerek bununla ilgileneneğimi onaylıyorum.

"Eğer aranızdaki ilişkinin ciddileşebileceğini düşünüyorsan," diye uyarıyorum onu, "bu konuyu onunla konuşmalısın. Senin yerinde olsaydım, kadınının uzun elli azgın bir adamın burnunun dibinde kıcını sallamasını asla kabul etmezdim."

"Rahatlatıcı değilsiniz. Adınızı bile bilmiyorum, yaptığınız işin beni rahatsız ettiğini size bir gecede söyleyemem."

"Onunla bir gece kulübünde tanıştın, o yüzden olduğu gibi kabul et." Beyaz gömleğimin düğmelerini açıyorum, Soleil'in dün benimle yaptığı gibi, ona dokunması için para ödeyen boktan bir eziğin önünde dans etme fikrinden dolayı ani bir sıcaklık hissediyorum. Neredeyse şampanyamda boğuluyordum, Tanrım.

"Ya sen?", işte bana vurmaya hazır.

"Ben ne?"

"Şirret ikizden hoşlanıyorsun, işler yolunda giderse ne yaparsın? Onun sahnede kışını sallamasını izleyip, sadece onu becermek isteyen yabancılara özel olarak kendini teslim etmesine razı olur muydun?"

"Kapa çeneni.

"Az önceki konuşman sadece benim için geçerli, çünkü tabii ki senin o kadar çok paran var ki, eğer ayaklarına kapanacak olsa bir daha çalışmamayı göze alabilir. Ama bu öyle bir kaltak ki, ona bir kale vermen gerekse bile sana vermez."

"Bu gece neyin var senin?"

Valon koltukta arkasına yaslanmış, siyah gömleğinin yakasını açmış. Muhtemelen kulübün en gözde dansçılarından birini etkilemek bugün son derece kusursuz görünüyor.

"Kıskanmaya başlıyorum, elimde olan bu. Bir çivi çıktım," diyerek iki parmağını alına vurur. "Burada var," diye karşılık verir, "Onu bir sahnede yarı çıplak görmekten hoşlanmadığımı söylediğim an zihnimde netleşiyor, hele de bir otuzbircinin dansına baktığı küçük bir odada. Kendi sözleriyle karşılık verirken onu mükemmel bir şekilde görebiliyorum: 'ne yaptığımı biliyorsun, bu yüzden bana uyum sağla, yoksa aramızdaki her şey biter'".

"Siktir!", içkimi yudumluyorum, onu suçlayamıyorum. Onun yerinde olsaydım, tüm mekânı satın alır ve Déesse'i bir oyun odasına dönüştürür, Soleil'i bir çocuk şovmeni yapar ve daha opak giysiler giydirmek için üzerindeki o dar kıyafetleri çıkarırdım.

"Bunu düşünmeyin, henüz o aşamada değilsiniz. Sakin ol ve her seferinde bir şeyi değerlendir."

"Öncesi için özür dilerim, sana her zaman her şeyi elde eden şımarık bir zengin demek istememiştim."

"Ben buyum Valon".

"Evet, siktir et.

Bir gangster gibi giyinmiş olağan konuşmacı *Jumelles noires*'ı tanıtıyor ve sanki kader benimle ve mevcut durumumla alay ediyormuş gibi, *Moulin Rouge* müzikalinin ünlü parçası *El tango de Roxanne* havada süzülüyor.

Şarkıcı bana eski sevgilimi hatırlatan ismi her söylediğinde en yakın arkadaşım kahkahalarla gülüyor. Öte yandan ben garip bir şekilde onun anısından tamamen uzaklaşıyorum, çünkü Soleil sahneyi devralır almaz benim için sadece onun şehvetli hareketleri var oluyor,

İşkenceli tangoda ona eşlik eden üç dansçı tarafından evcilleştirilmesine izin verirken.

Ve o kadar güzel, o kadar zarif ve çekici ki, beni tamamen büyülemeyi başarıyor. Artık ne diğer dansçıları ne de sahneyi devralan arkadaşını görüyorum. Sadece onun huzursuzluğunu görüyorum, dansa dökülmüş, müzik parçasının yorumuyla bir hikaye anlatıyor.

Kıskançlık.

Tema bu.

Şu anda arkadaşımın alay edecek kişi ben olmalıydım, ama yapmıyorum, çünkü kırmızı sıcak rengini yakıştırdığım bu duygu bana da ait.

Onu derinden, mantıksız ve iflah olmaz bir şekilde kıskanıyorum. Ona dokunan elleri, onu çevreleyen kasları, dokunduğu omuzları, sarıldığı göğüsleri.

Ve sadece dans ediyor.

Yeteneği böyle bir yerde boşa harcanıyor, vücudunu oluşturan çizgiler başka bir yerde çizilmeli, burada değil, erkeklerin onun etine aç olduğu yerde değil. Sadece kendini kaybetmek için geldiğin, uyuyan arzularını doyurmaya çalıştığın yere değil.

Sadece o durduğunda nefes alıyorum, sanki ciğerlerim de onunla birlikte dans ediyormuş gibi, bir erkeğin kollarından diğerine şehvetli piruetlerle geçiyor, sonra daha vahşi ve tahrik edici hareketler yapıyor. Bu koro tangosunun yansıttığı tutku, gösterinin sonunda *ayakta alkışlayan* tüm seyirciyi etkiliyor ve beni ayağa kalkmaya zorluyor, böylece gösteriden keyif almadığımı belli etmemiş oluyorum; oysa tam tersine, her sinir ucumu mest edebilen bu dansçının teninin her santimine kelimenin tam anlamıyla aşık oldum.

Alkışlıyoruz ve sonra, perde kapanır kapanmaz, içkilerimizi aceleyle bitiriyoruz, onları götürmek için acele etmemiz ve kimsenin zamanını işgal etmesini engellememiz gerektiğine ikna oluyoruz.

İki garsonun ellerinde iki büyük demet kırmızı gülle soyunma odalarına doğru ilerlediğini görünce ayağa fırlıyorum. Ve şimdi, Valon'un bahsettiği, müzik ve dansla ifade edilen o kıskançlık beni tamamen ele geçiriyor.

Tüm şampanyamı bir dikişte yutuyorum ve arkadaşımı gitmeye davet ediyorum.

Kulübün en iç kısmına doğru ilerlerken durup etrafa bakıyorum ve çiçekleri kimin göndermiş olabileceğini bulmaya çalışıyorum. Sanırım bu ikisi için standart bir uygulama. Yine de içimde öyle şiddetli bir sahiplenme duygusu tetikleniyor ki, bu gelenekleri bozmayı ve bundan sonra kimsenin siyah ikizime kur yapmasını engellemeyi düşünüyorum.

Her zamanki gibi uzun boylu, heybetli bir figür tarafından durduruluyoruz, uzun dalgalı bebek pembesi bir peruk takıyor. Payetlerle dolu elbisesi o kadar göz kamaştırıcı ki gözlerimi rahatsız ediyor, belirgin makyajı dudaklarını iki sandal gibi ve gözlerini uzun kırpıklı iki mavi top gibi gösteriyor.

"Birini mi arıyorsunuz, yakışıklı genç adam?" Kim olduğumuzu çok iyi biliyor, özellikle de beni tanıyor, ama bana kızlarından birine yaklaşmak için normal miktarda parayı gözden çıkarması gereken bir adammışım gibi davranıyor.

İrademi dayatmaya ya da adımını sömürmeye çalışmayacağım, bu yüzden *Jumelles noires* ile bir akşam satın almak isteyen dünyadaki son zavallı benmişim gibi davranıyorum.

"Geçen seferki gibi kızlarla vakit geçirmek istiyoruz," diye göz kırpıyorum.

"Üzgünüm şekerim, bu sefer ikizler rezerve edildi. Bu gece için mümkün değil."

Valon gözlerinde panikle bana bakıyor.

Kahretsin, buna ihtiyacım yoktu.

Israr ediyorum. "Müşterileriniz ne ödediyse, size iki katını vereceğiz."

Drag queen ilgili bir bakışla göz kırparken, ben de Déesse'i ziyaret ettiğimde yanımda taşıdığım her zamanki bohçayı cebimden çıkarıyorum. Servetimi buraya bırakıyorum.

"Ne olmuş yani?" İki bin avroya ulaşana kadar beş yüz, bir beş yüz daha atıyorum. Valon 'yeter, bunu benim için yapmak zorunda değilsin' dercesine beni itiyor ama ben bunu sadece onun ve isimsiz kız arkadaşı için değil, şimdi de ikizim için yapıyorum. "Üç bin tamam mı?" Orospu homurdanıyor, sanki yeterli değil der gibi. Ben de dört bin avroya ulaşıyorum ve silikonlu göğüslerine çarpıyorum. "Diğer müşterileri evlerine gönder ve bir daha kimseyi içeri alma," diye emrediyorum. "Bay Müller'i tatlı ikizine götür, ben kaltağa gideceğim."

Kadın keyifle güler. "Görüyorum ki onları iyi tanıyorsunuz," dedikten sonra Valon'a döner. "Bir oda mı tercih edersiniz?"

"Hayır, onu dışarıda bekleyeceğimi söyle. Üstünü değiştirebileceğini ve bu gece izinli olduğunu söyle."

"Anlaşıldı. Ve sen, Leclerc," ilgisini gizlemeyen bakışlarından korkacakmışım gibi beni tepeden tırnağa süzüyor, "*ikiz kaltağına* özellikle bir şey rapor etmemi ister misin?"

"Ona müşteriye soyunma odasında beklemesi gerektiğini söyleyin".

"Ona sürpriz yapmak ister misin?"

"Ona benim olduğumu söyleme, teşekkürler".

Drag queen, aldığı direktifleri yerine getireceğini umarak uzaklaşır uzaklaşmaz Valon bir elini omzuma koyuyor.

"Teşekkür ederim kardeşim. Bu beni gerçekten tedirgin ediyor ve eminim sen de bundan hoşlanmıyorsundur."

"Eğer ikisi de bundan hoşlanmasaydı, burada çalışmazlardı".

"Yaşadıkları yeri görseydiniz, böyle düşünmezsiniz."

Bakışlarımı indiriyorum ve Paris'te yalnız yaşayan iki genç insanın ekonomik ihtiyaçlarını hiç düşünmediğimi fark ediyorum. Sonuçta onların hayatları hakkında ne biliyorum ? Neden sahnede ya da kuliste soyunduklarını, yabancılardan ekstra ödeme aldıklarını.

Birkaç dakika sonra Valon'un isimsiz kızı koridordan ilerliyor. O da benim küçük orospum gibi peruğunu hiç çıkarmıyor. Arkadaşıma kızın saç rengini görme ayrıcalığına sahip olup olmadığını henüz sormadım, ama şimdi kesinlikle sormayacağım, çünkü kendisine doğru yürüyen bir tür siyah meleğe bakan bir paçavra gibi görünüyor.

"Merhaba Başak," diye selamlıyor beni, utangaç, yanakları kızarmış ve bakışları benimkileri tutamıyor.

"Merhaba, *siyah ikizim*."

"Bu isim meselesi er ya da geç seni delirtecek, değil mi?" diye kıkırdıyor.

"Göz ucuyla arkadaşımı işaret ediyorum ve o da bana çok tatlı bir gülümseme atıyor; bu gülümseme beni yumuşatıyor ve belki de Valon'un haklı olduğunu ve seçtikleri işin bir tür dayatma olduğunu düşündürüyor.

Ancak, kişinin kaderine bizim karar vermemiz gerektiği ve her zaman bir çıkış yolu, bir B planı, istenmeyen bir yola alternatif olabilecek bir şey olduğu kanaatindeyim.

Valon'u yanak yanağa üç öpücükle selamladıktan sonra, "Arkadaşım için mi geldin?" diye soruyor.

"Ne yazık ki elimde değil," diye itiraf ediyorum. "Tango için tebrikler. Olağanüstüydü."

"Her şey ortağım sayesinde oldu. Koreograf o. Bu gece pek müsait değil, o yüzden sakın ol, tamam mı? Kısacası, ondan uzak durun, özellikle de fiziksel olarak."

"Saldırıya geçmeye niyetim yok. Barış için geldim."

"Tamam," dedi arkadaşım onu yanına çekerek. "Biz gidiyoruz."

"Arabaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır, biraz yürüyelim."

"Bu saatte nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sorar ona.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor, sanki artık ona bağımlıymış gibi ağzına bakıyor. Belli belirsiz, bu hissi tanıyorum. "Bir yolunu buluruz."

Onları selamlıyorum ve bana kapısında *Jumelles noires* yazan soyunma odasına kadar eşlik eden pembe peruklu bayanın varlığından yararlanıyorum.

Kapıyı çalmıyorum, çünkü açık olduğunu çatlaktan anlayabiliyorum. İtiyorum ve hiç ses çıkarmadan, Soleil geldiğimin farkında değil.

Kapının önünde durmuş, beklemediğim bir senaryoyla karşılaşmışım.

Şu anki takıntım, küresel ışıkları aynayı aydınlatan bir tuvalet masasının önünde bir sandalyede oturmak. Rafta makyaj malzemeleri, tüyler, sahne objeleri.

Onu her zaman bir dişi aslan olarak gördüm, ancak şimdi tüm kırılğanlığını gösteren bir kadınla karşı karşıyayım.

Donuk bir güneş.

Dirseklerini rafa dayamış, eldivenli elleri başının üzerinde, siyah bukleli miğferli peruğunu örtüyor. Başı eğik, tamamen aşağıya dönük. Sırtı kavisli ve nefes alış veriş düzeni düzensiz.

Titriyor gibi görünüyor, sanki duygularına karşı savaşmak, onları ehlileştirmek ve dışarı çıkmalarını engellemek istiyor. Gözle görülür sıkıntısına o kadar dalmış ki içeri girdiğimi duymuyor. Onu rahatsız etmemek için kapıyı yavaşça aralıyorum, ama sanki mahremiyetini ihlal ediyormuşum, mahremiyetine giriyormuşum gibi hissediyorum, bu yüzden kendimi göstermeye karar veriyorum, sadece ona benim için onun bu görünmeyen tarafına bakmama izin verme veya benden tekrar saklamasına izin verme seçeneğini vermek için.

"Günüşığı," diye fısıldıyorum.

Başını kaldırıyor ve sessiz gözyaşlarının açık bir ifadesi olarak yanaklarında iki siyah çizgi görmek midemi bulandırıyor. Hızlı bir adımla ona doğru yürüyorum ve döner sandalyeyi ona bakacak şekilde çeviriyorum. Şaşırtıcı bir şekilde ayağa kalkıyor ve kendini bana doğru atıyor.

Yanımdaki sandalyeye çöküyorum ve üzerime çömelmesine izin veriyorum. Kollarımın arasında kendini bu kadar küçültmeyi başarmasına hayret ederek, benim bilmediğim üzüntüsünü atabileceği bir sığınak, güvenli bir liman olmaya çalışıyorum.

Bacaklarını bükerek enseme sıkıca kavıyor ve yüzünü boynumun çukuruna saklamasına izin veriyorum. Dünyanın en değerli ve narin şeyine sarılır gibi onu kendime sarıyorum, şimdi daha sakın bir şekilde göğsüme doğru nefes alıyor, ona bakmamı engelliyor ama vücudunun her santimetresinde titreşimini hissetmeme izin veriyor.

"Hiçbir şey söyleme. Bana hiçbir şey sorma."

Ama yapmıyorum, çünkü şu anda ihtiyacı olan tek şeyin bu olduğunu fark ettim. Bir sarılmanın, onu tutan iki güçlü elin, titremesini yatıştırmak için ritmik bir şekilde atan bir kalbin. Kendimi yeniden bir erkek gibi, ona yakın, bir amaca hizmet eden, ona rahatlık, yakınlık, varlık veren biri gibi hissediyorum. Öyle bir şey ki, eğer bunu bende arıyorsa, başka bir yerde bulamayacağı anlamına geliyor.

Sırtını okşuyorum, giydiği korsenin bağcıklarını tenlerimiz arasında bir engel olarak görüyorum. Bir elim yüzünde , sonra sahte saçlarının arasından geçiyor. Geçişimden rahatsız olup olmadığını bilmiyorum ama düzenli hale gelen nefes alıp veriş, rahatsız olmadığını ve tam tersine tam da istediği şeyi yaptığını hayal etmemi sağlıyor. Onu tanıdığımdan beri ilk kez reddedilmiş hissetmiyorum, onun yanında yanlış olduğumu hissetmiyorum. Şehvet yok, aramızda yeni bir şey, daha derin bir şey, anlayışa çok benzeyen bir suç ortaklığı, daha büyük bir duyguya çok ama çok yakın bir şey olduğunu hissediyorum.

Çenemi indiriyorum, dikkatimi göğsüme bastırdığı yüzüne veriyorum. Bana bakmasını, gözlerine erişmeme izin vermesini istiyorum, ama zorlamıyorum, geçmeme izin verip vermeyeceğine ya da onunla tamamen simbiyotik hissetmeme rağmen mesafemi koruyup korumayacağına karar vermesine izin veriyorum.

"Bu daha mı iyi?"

"Birkaç saniye içinde geçecek. Daha fazla zayıflık beklemeyin. Sadece şarj oluyorum."

"Kendinizi haklı çıkarmak zorunda değilsiniz. Kırılgnalık bir kusur değildir. Hepimiz sadece buna ihtiyaç duyduğumuz anlarda yakalanırız".

"Seni birkaç saniye daha kullanıyorum, sonra, şey, sonra... kendim olmaya geri dönüyorum."

"İstediğin kadar zamanın var. Ben senin için buradayım."

Sözlerim üzerine kolları gövdeyi sarıyor, çaresiz bir güçle sıkıyor, sanki orada olduğum için bana teşekkür etmek istemiş gibi, sanki beni içine çekmek, tekrar kendisi olduğunda bile beni biraz daha yanında tutmak istemiş gibi. Hayal ettiğim gibi bir kaltak.

"Ben gider gitmez, lütfen bir şey istemeyin."

Dudaklarım alnını arıyor. Saçaklarını buluyor ve hareket ettiriyorlar. Krem kokan tenine yapıyorlar. Üzerine nazik bir öpücük konduruyorum ve iç çektiğini duyuyorum. Hissettiğim rahatlama, kızgınlık ya da endişe değil.

Ve sonra, sanki benim de sık sık sahip olmayı dilediğim bir düğmeyi kapatma gücüne sahipmiş gibi, kendini benden ayırdı, ayağa kalktı ve onu bulduğum sandalyeye oturmaya gitti.

Odada sessizlik var, yüzünde en ufak bir hüznün kırılgılığı yok. Şimdi bir kaptan bir parça pamuk alıp üzerine bir temizleyici sıkarken ve gözyaşlarının neden olduğu makyaj lekelerini temizlemeye başlarken esrarengizdir.

Aynadaki yansımasına bakıyor, zihinsel olarak kendini izole ediyor, kesinlikle, artık benim varlığımı dikkate almıyor gibi görünüyor.

O benim Güneş'im ve ben ondan o kadar etkileniyorum ki, ışınlarına çok yaklaştığınızda aldığınız riski anlamıyorum.

"Bana teşekkür etmelisin," diyerek buzları kırıyorum. "Seni Déesse'in salonlarından birinde dans ederken izlemek isteyen ağzı salyalı yaşlı bir adamdan kurtardım."

"Ve yanıldınız," diye karşılık veriyor şimdi daha açık bir şekilde. "Ben bir profesyonelim, biri para verirse kaçırım."

Ayağa kalkıp arkasından yürüyorum, çünkü bakışlarıma karşılık vermiyor ve görüş alanında görünmek istiyorum. Esneyip yüzüne yaklaşıyorum ve böylece dikkatini çekiyorum.

"Ya gelirim?" diye mırıldanıyorum usulca, yanağına karşı.

"Kaçacağım. Tabii daha yüksek meblağlar ödemezseniz."

"Para saçmalığını kes."

Sen çok daha fazlasısın.

"Benimle tanıştığına, buraya geri döndüğüne, tenime tekrar dokunduğuna, beni becerdiğini hayal ettiğine, sadece beni dilediğine, bana sarıldığına acı bir şekilde pişman olacağını garanti ederim."

"Neden böyle söylüyorsun?", kaşlarımı çatıyorum, ruh halimdeki belirgin değişiklikten etkileniyorum.

"Sana yasaklandım, Başak. Bunu başlasan iyi edersin."

Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, aynanın içinden benimkilere daha kolay bağlanıyor gibi görünüyorlar. Ağzım yanağından aşağı kayarak boynuna ulaşıyor. Başını hafifçe eğiyor, belki bilinçsizce belki de dudaklarımı teninde gezdireceğimden emin, uyarılarını boşa çıkarıyor. Ve o noktada, tüm dikkati bendeysen, söylediğime inanmakta güçlük çektiğim sözler mırıldanıyorum.

"Burada bulunmamı engelleyen bir yasa olsa bile bunu ihlal ederdim."

"Ya bu ahlaki bir yasaksa?"

"Ahlak, insanın ölçüt, vicdan ve muhakeme ile seçim yapmasına yönelik bir tutum değilse nedir?"

"Vicdanlı, sağduyulu, iyiyi kötünden ayırabilen biri misiniz?"

"Konu siz olduğunuzda, ahlaki muhakeme kapasitem ve neyin caiz olup neyin olmadığı arasındaki sınırları tanımlama yeteneğim tehlikeye giriyor.

"Kendini ahlaksızlığa bırakabilir misin?" Ne demek istediğini anlamıyorum ama dudaklarım boynundaki cümlelere dokunurken alçak, sıcak, şehvetli bir ton tutturarak konuşmayı sürdürüyorum.

"Neyin ahlaksız olduğunu erkekler tanımlar".

"Peki senin için ne var?"

"Dünkü davranışım için özür dileme".

Kulağının hemen arkasındaki bir deri parçasını ortaya çıkarmak için başlığını hareket ettiriyorum. Tam oraya yumuşak bir öpücük konduruyorum ve iç çektiğini hissediyorum.

Bu benim bahanem, Sole mio.

"Yaptığın şey yüzünden geceleri uyuyamadığımı mı sanıyorsun?" diye omuz silkiyor, aynadan bana küçümseyerek bakıyor. "Seni hiç düşünmedim. Aklımda başka şeyler var. Şimdi lütfen soyunma odamı terk eder misin? Yorgunum ve eve gitmek istiyorum."

Gözleriyle göz temasını tamamen kaybediyorum ve makyajıyla oynadığını, göz kapaklarına bir kalem götürdüğünü ve solmuş bir çizgi çizdiğini görüyorum.

Geri çekiliyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve onun istediği şekilde tepki veriyorum: uzaklaşarak. Ama benden sürekli istediği tek isteği, yani gitmemi kesinlikle yerine getiremem.

"Size eşlik edeceğim. Ve bu bir soru değil.

'Gerek yok'.

'Bana hizmet ediyor'.

"Ne için?" diye geveliyor gergin bir şekilde, ben ise sakın ve nazik davranıyorum.

"Böylece geri dönebilirim. Nerede yaşadığınızı bilirim, buranın dışında bile size gelebilirim."

"Onun geri gelmesini istemiyorum.

"Bunu tekrar yapacağımı biliyorsun." Sandalyeyi çevirmeye çalışıyorum ama o tuvalet masasına tutunarak devam ediyor.

"Evet, yakında tekrar görüşeceğiz," diye karşılık veriyor. "Bu kesin. Ama senin düşündüğün şekilde değil."

Ayağa kalkıyor ve sırtı bana dönük, arkasındaki örgülü şeritleri çözmeye başlıyor.

"Peki nasıl?" diye detaylandırmaya çalışıyorum, düğümleri çözmesi için ona yardım ediyorum.

"En kötü ihtimalle".

Ama bu kez, aceleyle, düğümü çözmek yerine sıkıyorum, korse göğsünü sıkarken onun sarsılmasına neden oluyorum.

"Seninle ilgili beni en çok çıldırtan şey ne biliyor musun?" diye arkasından tıslayarak ağzımı tekrar boynuna götürüyorum.

"Evet, biliyorum". İkimizi de hareket ettirmeyi başarıyor ve tekrar aynaya yansımamızı sağlıyor. "Gördüklerini, direğin etrafında hareket edenleri, sahne kostümlerimin içerdiklerini seviyorsun. Avuçlarında sıkamak, emmek, vücudunun altında ezmek için et istiyorsun. Arzu ettiğiniz şey bu. Hepsi benden bunu istiyor".

"Ben herkes değilim," diye bırakıyorum onu, onunla yüz yüze konuşmak istiyorum.

"Söylediklerimi inkar et o zaman".

"Hayır. Ben de daha fazlasını istiyorum."

"Ne gibi?"

'Kafanızın içinde bir tur atın, renklerine bakmak, lezzetini hissetmek için ruhunuzda duraklayın'.

"Benimkinin tadı yok. Tadı varsa bile iğrençtir".

"Gördüklerimi ve duyduklarımı tarif etme işini bana bırakmalısınız. Gözlerin hepsi aynı şekilde algılamaz. Daha derin bir şey tarafından yönlendirilirler. Örneğin, sana baktığımda sadece harika bir vücut görmüyorum Soleil. Vücudunun benimkine yapışmış halini görüyorum, ki bu benim gözümde farklı bir şey, çünkü bu daha ileri gitme, tenine ulaşma, bir arzu haline gelme gücüne sahip bir imge.

"Herkes için böyle," diye inatla karşılık veriyor, "sadece siz daha iyi tarif ediyorsunuz, çünkü eğitimsiniz ve kelimeleri nasıl kullanacağınızı diğerlerinden daha iyi biliyorsunuz."

"İnandığın şey bu mu?"

"Ben buna ikna oldum.

"Neden bu kadar eminsin?" Bana sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen iki adımda yaklaşıyor ve yüzünü benimkine doğru kaldırıyor. Eşzamanlı olarak ben de sanki görünmez bir iple ona bağlıymışım gibi başımı eğiyorum.

Kırmızı dudakları ağır çekimde kıpırdıyor ve bana öyle görünüyor ki, anlamadığım ama hafızama naksettiğim bir şeyler söylüyor ve tekrar gözden geçirilmeyi bekliyor.

"Yakında bana artık öyle bakmayacaksın."

"Peki bunu nasıl yapacağımı düşünüyorsun?"

Tiksintiyle. Senden iğreneceğim. Ve şimdi, lütfen gidin."

Uzun eldivenlerini çıkarıp sandalyenin üzerine atarken yanımdan geçiyor. Bir sonuca varmadan öylece çekip gitmeye niyetim yok. Bu yüzden ısrar ediyorum, onu kolundan tutup enerjik bir şekilde kendime doğru çeviriyorum.

"Sadece özür dilemeye geldim".

"Bana özür borçlu değilsin. Seni kışkırtan, bu şekilde davranmaya iten bendim. Her zaman sorun benim, bunu biliyorum."

"Tam olarak öyle değil, ama evet, kısmen kolayca bıkkınlığa yol açan birisiniz. Düşündüğünüz türden bir bıkkınlık değil."

Gözleri benim hareketime, bileğini çevreleyen parmaklarıma takılıyor ve o anda ben de aynısını yaparak tenindeki bazı garip izlerin farkına varıyorum.

Bunu fark eder ve hemen bileğini geri çeker.

'İyi akşamlar, Başak'.

"Kollarına ne yaptın?" Onu omuzlarından tutarak durduruyorum ve araştıran bakışlarımın altında kalmaya zorluyorum. Birkaç parmağın izlerini fark ettim.

Epidermis üzerinde, şimdi morumsu, neredeyse siyah. Taze çürüklere benziyorlar.

"Ne yaptın lan sen?" diye ısrar ediyorum, daha gergin bir şekilde.

"Yok bir şey, dans kazaları. Partnerim bir tutuş sırasında çok fazla sıkı ve..."

"Bir bakayım." Işığa doğru hareket ettirdim ve gerçekten de dar izler vardı.

"Ciddi bir şey değil, çabuk geçer. Dans ederken olur böyle şeyler".

Başparmağımı en belirgin çürüğün üzerinde gezdiriyorum ve iç çektiğini duyuyorum. Gözlerinin içine bakıyorum, bir ipucu arıyorum, karşımdaki kadın hakkında bana biraz daha fikir verebilecek bir şey.

'Bugün farklısın'.

"Ben hala benim, bende değişen bir şey yok".

"Sen kapalısn.

'Arada sırada böyle şeyler oluyor. Kötü günler oluyor'.

"... sen... benimle bir şeyler yemek ya da içmek ister misin?"

"Bunu yapamam." Morarmış kolunu son bir kez okşadım ve gitmesine izin verdim.

"O zaman seni eve bırakayım."

Ama sesini yükseltir. "Bir kez olsun dediğimi yapıp beni yalnız bırakabilir misin?"

Ben de aynı tonda karşılık veriyorum. "Ve sen, bir kez olsun, bana karşı açık olabilir misin?"

"Her zaman bu kadar uzaktaymışım gibi hissediyorum ama anlamayan sensin. Tanrım, ne kadar kalın kafalısın!" Kapıya yöneldi, açmaya hazırdı.

"Buraya gel, Soleil."

"Çık dışarı". Ve kapıyı açtı.

"Gel." Elimi uzatıyorum ama o sadece bakıyor.

"Git .

"Günüşiği!", diye adım atıyorum, kendime sağlamak için ona doğru ilerliyorum.

"Sadece bir dakika".

Kolu bırakıyor ve çarparak kapanan kapıyı tekrar itiyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup yaklaşıyor, sanki bana gelmek istiyor, evet, ama inadına kilitlenmiş gibi.

"Buna ihtiyacın var mı?" İki elimle yanaklarımı ona sarıyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum.

"Başak..."

"Şimdi ihtiyacın olan bu mu?" Dudaklarımla önce burnunun ucunu, sonra bir yanağını okşuyorum. Onu bir şey yapmaya zorlamak istemiyorum, sadece okşandığını hissetmesini istiyorum.

"Lütfen," diye acı içinde itiraz ediyor.

"Bu bir *lütfe* mi, *Başak, sarıl bana, öp beni, beni?*"

"Hayır, *lütfe bizi unutun.*" Öfkeyle homurdanıyorum, öfkemi yutuyorum.

"Bunu nasıl yaparım lan?" diye küfrediyorum ağzına. "Bunu kontrol edemiyorum Soleil. Bugün gelmek istemedim, yemin ederim, ama sonunda içimdeki dürtü çok baskın çıktı. Seni dans ederken görmem gerekiyordu. Seninle tanışmak istedim. Hiçbir şey yapmadan, bana bir şey satmaya cüret etmeden. Tek ihtiyacım olan buydu. Yüzünü sıktım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım, bir öpücük çektim, ama samimi bir şekilde şekillendirmeyi ima etmeden, çünkü durmayacağımı ve onun bunu takdir etmeyeceğini biliyorum.

"Hayır," diye inliyor sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi.

"Neden olmasın?"

"Artık yapamayız.

"Bu ne anlama geliyor?" Düşünmeden, kontrolsüzce, elim onu kendime çekmek için sırtının alt kısmına doğru kayıyor.

Benimki onu daha yakından hissetme ihtiyacı.

"Lütfen bana dokunma". Ama onun ihtiyaçları, ben anlamasam da, belli ki farklı.

"Sana dokunmak istemiyorum, seni okşamak istiyorum. Bunun gibi..." Ve ona ne istediğimi gösteriyorum, parmaklarımın yüzüne, sonra çenesine nasıl oturduğunu. Boynunun üzerinden nazikçe geçip göğsünde nazik, cinsel olmayan bir okşamayla nasıl durdukları.

"Tanrım!" Dudağını ısırıldığını görüyorum.

O sürtük, beni benim onu istediğim kadar istiyor, hatta daha fazla.

"Etrafında olmamdan hoşlandığını, bunun seni iyi hissettirdiğini görmek beni çok kızdırıyor, çünkü benim istediğimi şimdi sen de istiyorsun, ama benimle konuşmak istemediğin bir nedenden dolayı, aniden kendini geri çekiyorsun. Yani sen kendini tutarsan ben de tutarım".

"Hayır!"

"Evet.

"Virg..."

Ağızına girerken artık ona konuşma fırsatı vermiyorum. Ve sönmüş güneş
yeniden parlıyor.

Kararımı çoktan verdim ve geri dönmeyeceğim. İmkânsıza rağmen bu yanlış öpücüğü mümkün kılıyorum.

Her zaman başkalarının teslimiyetini elde edebilecek kadar güçlü ve inatçı oldum, ancak bu kez savaştacak ve şu anda üzerimdeki kiri ve çürümeyi silebilecek tek şeyi kendimden esirgeyecek güce sahip değilim.

Başak'ın öpücükleri bu güce sahiptir: çok zamanlardan beri yanan yaraları iyileştirirler, her gün yolumu kesen şeytanlarla benim yerime cesarete sahiptirler. Berraktırlar, kristal berraklığında su gibi, saftırlar, mucizevi bir kaynak gibi. Akkor halindeki magma gibi yoğun ve sıvı da olabilirler. Ve her yanımlı yakıyorlar, dudaklarımdan öyle bir şiddetle dallanıp budaklanıyorlar ki beni sarsıyorlar.

Dilimi kendi diliyle okşarken köşeye sıkışmış durumdayım. *Onu* öptüğümü görmemek için gözlerimi sıkıca kapatıyorum, burada olmaması gereken, yakında benden nefret edecek ve ona kardeş olduğumuzu söylediğimde güzel sözlerinin, felsefe yapmasının ve arzusunun artık bir anlam ifade etmeyeceğini fark edecek olan onu.

Ama şimdi o bilmiyor, ben hala ortaya çıkarmayı seçtiğim gerçeğe yüzleşemiyorum, bu yüzden bencil, zorba ve zalimce istediğimi alıyorum, ağzımı açıyorum ve kendimi onun tutkusunun istilasına bırakıyorum.

Avuç içleri popomda açılıyor ve kendimi yukarı çekiyorum, bacaklarımı açıp arkasına bağlıyorum.

Çözölemeyen bir düğüm yaratmak isteyerek kendimi dolaştırıyorum, çözölemeyen bir rebus gibi. Keşke aramızda yıkılmaz bir bağ kurabilseydim, böylece o bizim birbirimiz kim olduğumuzu öğrendiğinde, ben de ona bağlı kalmaya devam edebilseydim. Mahremiyetime karşı nasıl sert bir baskı uyguladığını hissediyorum, beni hiç kimsenin başaramadığı kadar istediğini ve arzuladığını gösteriyor.

Alt dudağını emiyorum, gerçekliği her düşündüğümde titriyorum. Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak gözlerimi sıkıyorum ama kendimi durduramıyorum.

Şu anda yerdeyim, tamamen paramparça olmuş durumdayım, her zamanki gibi savunmasızım, doğru olanı yapamıyorum, mantık yürütemiyorum ve adil olamıyorum.

Ben korkağım. Ben kötüyüm. Aşağılık biriyim. Onun öpücükleriyle tamamen büyülendim.

Ve bu saf yakınlığa çok ihtiyacım var, beni okşayan ve incitmek için beni tutmayan, beni kirletmek için bana dokunmayan, beni kullanılacak cansız bir şey olarak görmeyen birine.

"Nasıl hissetmezsin?" diye yüzüme doğru soluk soluğa bakıyor.

"Tam da bunu hissettiğim için bunu istemiyorum".

"İstemediğiniz doğru değil. Garip bir nedenden dolayı yapamıyorsun."

Mavi gözleri açık bir kitap, benim için çok net bir sayfa. Ona ne yaptığımı öğrenir öğrenmez açığa çıkaracağım tüm nefreti şimdiden okuyabildiğim acı verici bir cephe. Beni okşadığında, beni bunaltan bir nezaketle, onu zaten incittiğim kadar incitemeyeceğimi fark ediyorum. Buna hakkım olmadığını, anlık mutluluğumu onu daha uzun süre üzecek bir şeyle takas edemeyeceğimi fark ediyorum. Ve böylece, ağzımı tekrar aradığı anda, büyük bir çabayla yüzümü başka yöne çeviriyorum ve başıma gelen tek iyi şeyi kendimden esirgiyorum.

"Güle güle Başak." Ayak bileklerimi çözüyorum ve vücudundan aşağı kayıyorum.

Şişmiş ve kızarmış dudakları var, boğazımda başka bir şey söylememi engelleyen bir yumru var. Umarım daha fazla ısrar etmez, vazgeçer, uyanır ve karşısında aşağılık bir kadın olduğunu fark eder.

"Günüşığı..." ama bana böyle seslendiğinde içim içime sığmıyor, çünkü bana söylenmiş en tatlı kelimeyi duyuyormuşum gibi hissediyorum. Bir kucaklama, bir okşama, kalbimin üzerinde duran bir avuç içi gibi ve bundan vazgeçmek zorunda kalmak kalp kırıcı.

"Eğer gitmezsen, ben giderim." Ses tonum sert, şu anda hissettiklerimin tam tersine, midemde tedirgin bir duygu karmaşası sallanıyor.

Dudaklarını yalıyor ve ona aktardığım çürümüşlüğü hâlâ tatmak istediği fikri beni daha da hasta ediyor.

"Belli bir noktaya kadar buna katlanabilirim, ama beni hiçbir açıklama yapmadan kovmaya devam ederseniz, gerçekten giderim ve bir daha asla geri dönmem."

"Eğer henüz fark etmediysen, istediğim şey tam olarak bu."

Sesimin böyle kibirli, kaba, dayanılmaz bir tonda çıkmasından öğreniyorum.

Yanından geçip eşyalarımınla uğraşmaya devam ediyorum, ona bir daha bakmıyorum. Eğer şimdi ona bakarsam tekrar yıkılırim ve birinin kollarına düşmeye o kadar ihtiyacım var ki, sıcak bir göğse karşı ne kadar lanetli, kırılmış, telafi edilemez hissettiğimi haykırmaya gerçekten ihtiyacım var, benden geriye kalan az şeyi telafi etmeyi teklif eden güzel bir adamın önünde direnebileceğimi sanmıyorum.

Dişlerimi sıkıyorum ama öfkemi nasıl bastırdığımı göremiyor. Sadece kapıyı açtığını ve beklemediğim bir sessizlik içinde soyunma odasından çıktığını duyuyorum.

Onu yakında tekrar göreceğim ve bu gerçekleştiğinde her şeyi çözmüş olacağız, anlayacak ve farkına varacak.

Bir dahaki sefere bakışlarımla tekrar karşılaştığında, hatalara tutkun olan kadının yaşayan bir hatadan başka bir şey olmadığını bilecek. Ve ben, istediğim gibi, onun en büyük hatası olacağım.

Hafta başında dinleniyoruz. Gece kulübünde gösteri yok, en azından *Jumelles noires*'inkiler yok. Sıradan insanlar için iş molaları her derde deva, ancak bizim için sadece kazanç kaybı ve dolayısıyla borcumuzu azaltmak için boşa harcanan fırsatlar anlamına geliyor. Aklımız başımızdan gitti. Kilerde erzak kıtlığı var. Bugün arkadaşım sadece daha fazla konserve ve bir baget almayı başardı. Neredeyse dört gündür yediğimiz şey ekmek ve ton balığı.

Kararımı çoktan vermiştim ama itiraf etmeliyim ki üç gece üst üste seçimlerimin yan etkilerini düşündüm. Sonunda oda arkadaşımın sinir krizi geçirerek patladığını görmek beni gidebileceğim en kötü yola devam etmeye ikna etti.

Henüz seyahat etmedim, başlangıç noktasındayım, ancak kendimi şimdiden tam teçhizatlı ve sayısız engeli aşmaya hazır hissediyorum.

Her zıplayışında yere düşeceğimi, mahvolacağımı biliyorum. Sadece tekrar ayağa kalkmak ve yeniden başlamak için güç toplayabilmeliyim, düşmek ve sonsuza kadar tekrar düşmek için.

Vantilatör, yenileyici hava üretmesi gereken pervaneleriyle bize doğru dönerek tıkırdıyor. Bugün hava o kadar sıcak ki sanki yeraltı dünyasında yaşıyormuşuz gibi hissediyoruz. Öğle güneşi acımasız, kapalı pencerelerin camından içeri süzülüyor, nüfuz ediyor ve odayı aşırı ısıtıyor. Sanırım dayanma gücümün sınırına ulaştım. Kışın bu küçük stüdyo dairede birlikte yaşamayı başarıyoruz, ancak sıcaklıklar arttığında, çatı katında, ikimiz aynı yatakta, nefes alamadan uyumak dayanılmaz hale gelmeye başlıyor. Bir gün kendimi yüzme havuzlu bir villada yaşarken bulmak istediğimi söylemiyorum, ama bir parça huzur, mahremiyet, rahatlık, hayatta bunları hak ettiğimi düşündüm.

Yuvarlak masanın etrafında oturuyoruz, Gleb bana tecavüz ettiğinden beri artık o kadar da sağlam olmayan masanın etrafında. Sallanmasının gerekçesi, yalnız olduğum bir sırada öfkeyle onu havaya fırlatmış olmamdı. Birkaç gün önce hayvanın üzerimde bıraktığı izlere fondöten sürmeye başladım. Bu konuda hiç soru almadım, o yüzden işe yaradığını düşünüyorum. Ama şimdi domuz gibi terliyorum, bu yüzden ikimizin de birkaç gün önce açmamız gereken şeyi çantadan çıkarmaya cesareti olmasa da, makyajın kollarımdan aşağı akmasını ve bir tereddüt anında beni yakalamasını önlemek için masanın ortasına uzanıp kit kutusunu çıkarıyorum.

Önümde, arkadaşım sanki onu aldığına çoktan pişman olmuş gibi bana bakıyor.

"Bu bok için yüz seksen avro mu?" diye geveledim.

"Acil durum bütçesini kullandım.

"Ve konserve yiyoruz. Tanrım..." Homurdanıyorum ve kağıt kabı açıyorum.

İçinde, neredeyse yeni bir akıllı telefon gibi duran, kapağı takılan plastik bir kasa var.

"Belki de önce talimatları okumalıyız," diye belirtiyor.

O kitapçığa bakarken ben bir bohça ve ardından çok kalın bir plastik torba çıkarıyorum.

"Bu ne için?", üzerinde hiçbir yazı olmayan çantayı çeviriyorum.

"Görünüşe göre gizlilik için. İçeriğin görülmemesi için laboratuvara göndermek için kullanılıyor."

"Tamam, zaten onu bir yere götürmemize gerek yok. Sadece numuneyi vermemiz gerekiyor ve sonra Leclerc'ler kendi araştırmalarını yapacaklar, değil mi?"

"Elbette. Size güvenmeleri ve soruşturmaları kendi kanalları üzerinden yürütmek için ihtiyaç duydukları her şeye sahip olmaları gerekiyor".

"Doldurmanız gereken bir form var," diyerek ona bir bilgi formu gösterdim.

"Ben yaparım." O gerekli verileri yazıya dökmeye başlarken ben de küçük plastik kutunun kapağını kaldırıp bukkal swabı çıkarıyorum.

"Sakin açma," diye beni durdurdu, "içine toz kaçmasa iyi olur."

"Ne zamandan beri DNA test kitleri konusunda bu kadar uzmansınız?"

"Bu işi yapmayı düşünmeye başladığımdan beri".

"Peki bunu planlamaya ne zaman başladınız?"

'Şu andan itibaren'.

Verdiği cevap beni şaşırttı ama ben kimim ki onun düşüncelerini yargılayayım? Ayrıca, işte buradayım, onun önünde duruyorum, sınava girmeye hazırım.

"Tamam, bu ." Kâğıdı bir kenara bırakıp kalemimi üzerine koyuyor.

"Gerekli olmasa da, analiz için daha fazla örnek sağlamak amacıyla bir torbanın içine biraz saç koyacağımızı söyleyebilirim."

"İsterseniz bir bıçak alıp deriyi kesmeye başlayayım ve küçük bir kavanoza yirmi mililitre taze kan damlatayım."

'Buna gerek kalmayacak. DNA zaten tükürük ve saçta mevcut'.

"Yeterince saçımız var, gidip fırçayı alırsam üzerine peruk takarız".

Sanki safmışım gibi bana bakıyor, başını sallıyor ve beni ürperterek derisinin bir kısmını doğrudan soymaya başlıyor.

"Hadi ama, lütfen, bu gerçekten gerekli mi?"

"Doğrudan deriden alınmaları gerekiyor, ampule ihtiyacınız var. Gittikçe daha fazla soyuyor.

"Tamam, kadar yeter. Kel olmak istemezsin!"

Ayağa kalkıp mutfak çekmecelerinden birine doğru gittiğini görüyorum, elinde o küçük tutamlar ve uzman bakışları. Bazen bu kadar şeytani olması beni korkutuyor.

Genellikle içinde Burlesque Pasties Bow'u bulduğumuz küçük bir plastik torba alıyor. Geri dönüp benimle masaya oturuyor ve büyük bir dikkatle saç tellerini içine yerleştiriyor.

"Ve şimdi de tükürük." O yüksek sesle okurken ben bir test tüpünün içinde mühürlenmiş olan bukkal sürüntü örneğini çıkarıyorum.

"Sürüntü çubuğunu kaptan çıkarın...".

'Çoktan yaptım,' diye havada salladım.

"Kapağı döndürün ve...".

"Bitti!" Bir çeşit kulak çubuğu hem dikkatimi çekiyor hem de şüpheliğimi ateşliyor. "Yüz seksen avroya mal olan bu şeyin size kim olduğunuzu söylemesi mi gerekiyor?"

"Doğrudan epidermal dokudan hasat etmekten daha iyi, değil mi?"

"Oh, kesinlikle seni kesmeyi tercih ederdim."

Bu arada şöyle devam ediyor: 'Çubuğu şeffaf tüpten çıkarın ve her iki yanağın yüzeyine en az on saniye boyunca kuvvetlice sürün.

Ona uzatıyorum ve o da ağzını açarak belirtilen yere sürmeye başlıyor.

Yüzümü kapatıyorum, aniden büyük bir suçluluk duygusuna kapılıyorum.

"Bu hiç adil değil," diye mırıldanıyorum, çünkü işlemi bitirdikten sonra uzun Q ucunu hemen cam tüpün içine sokuyor ve dikkatlice kapatıyor.

"Yapamayacağımı biliyorsun.

'Fark edecekler'.

"Böyle bir şey olmayacak. Sen de benim gibisin. Polis tarafından durdurulduğumuz zamanı hatırlıyor musun? Polisler oyunu fark edecek mi diye kimliklerimizi değiştirmiştik. Ve hiçbir farkları fark etmedi. Fotoğraflarda bile sen ve ben aynıyız. Sadece kısa bir süreliğine rolleri değiştireceğiz. Sen benim kimliğimi saklayacaksın, ben de seninkini. Paris'te kimse bizi tanımıyor, sadece gece kulübünde gerçek kimliklerimizi biliyorlar ve dürüst olmamız gerekirse, bizi ispiyonlamaları uygun değil. Ancak bu şekilde borcumuzu ödeyebileceğiz'.

"Ama aileni tanımaya hakkın olduğunu düşünmüyor musun? Sen bir Leclerc'sin. Dünyadaki herhangi biri, senin yerinde olsa, onlara dönüp şöyle demektedir bir an bile tereddüt etmezdi: *Lanet olsun, ben de senin kız kardeşinim, mirastaki payımı çıkar!*"

Gülüyor, sonra yüzünü bir hüznün gölgesi karartıyor.

"Şu anda tam tersini yaptığımızı fark ediyorsunuz. Tekrar ediyorum. Daha birkaç gün önce sana söylemek istedim ve sen anneme verdiğim sözü hatırlatarak beni engelledin, şimdi ise bana gerçek ailemi bilmeye hakkım olduğunu söylüyorsun. Ne yapmalıyım, Soleil?"

"İrmine'e verdiğim yemine asla ihanet etmem. Ona mezarda bu hoşnutsuzluğu yaşatmaktansa o lanet Leclerc'lerle hiçbir şey yapmamayı tercih ederim."

"Ve yapmayacağız, çünkü..." ayağa kalkıp küçük masanın etrafında dolaşıyor, ayaklarının dibinde diz çöküp ellerimi tutuyor, "yalanları beni incitse bile, gerçeği bilmek, doğru zamanda, beni bugün onun için başlatılan büyük bir borcu ödemek için soyunan zavallı kız değil, farklı bir insan yapsa bile, ben, şu anda, her şeye rağmen, ona asla ihanet etmem. Çünkü annem sadece benim kanımdan değildi, beni tek başına yetiştirdi. Ve beni bugün olduğum kadın haline getirdi".

"Ancak ben onu çok fazla hayal kırıklığına uğratacağım, tıpkı benim de hayal kırıklığına uğratacağım gibi..." İç çekerek patlamamı engelliyorum.

"Başak burcuna tanıştıktan sonra öğrendiğinizi söyleyeceksiniz".

"Buna asla inanmayacak.

"O zaman kaltağa pas ver. Paraya Ağustos'un on beşine kadar ihtiyacımız var. Bu çok az bir zaman Soleil. Gerçek bir Leclerc olarak kapılarına gitseydim bize yardım edeceklerini çok iyi biliyoruz ama kollarımızda öldüğü gün anneme ettiğim yemini ihlal edemem, etmeyeceğim ve etmemeliyim."

Ona gülümsüyorum, sonunda bu söze yeniden değer verdiğini görmekten gurur duyuyorum. Daha birkaç gün önce Irmine'e hâlâ kızgındı ve onun iradesini geçersiz kılmaya kararlı görünüyordu, ama şimdi onda daha olgun bir şey var, yeni bir güç, onu güçlendiren ve kendi yoluna gitmesini sağlayan bir ışık, şu anda bizi bu kâbusun sonuna doğru götürmesi gereken bir ışık var. Sonrasında gelecek her şey başka bir şekilde ele alınacaktır.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diyorum, yukarı çekip kucağıma oturarak. "Onlarla tanışmak ister miydin?"

"Başak'la tanışmak..." diye soluk soluğa kollarımda, "tuhaftı. Onun kız kardeşi olduğumu, ondan tamamen farklı bir hayat yaşadığımı, ona söyleme ya da söylememe seçeneğim olmadığını bilmek...."

"Hey!" Onu durdurdum. "Annemi kendi annem gibi severdim. Leclerc'ler hakkında bize anlattıkları, günlüklerinde yazdıkları bizi her zaman etkiledi ve onların dünyasından uzak durmamız için bize güç verdi. Ona verdiğimiz söz hakkında ne hissettiğimi biliyorsun ve çok iyi biliyorsun ki sana nasıl davranman gerektiğini empoze edebilseydim, sana asla onların yanına gitmemeni söylerdim. Ama onları tanımanız gerekiyorsa, bu sizin için önemliyse, o zaman bir dua edin, af dileyin ve hayatınızı yaşamayı seçin.

"Böylece Başak'la öpüşmeye devam edebilirsin?" diye şaka yapıyor ve ağlamak istememe rağmen gülümsüyorum.

"Ben öyle demiyorum.

"Canım istemiyor. Şimdi olmaz."

"O zaman, zamanımız olmadığına göre, bu şekilde hareket edeceğiz. Ne de olsa, böylesine açgözlü bir hatanın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin veremem."

"Seni seviyorum Soleil. Benim ailem sensin, onlar değil."

"Ve sen de benimsin. Ben de seni seviyorum, Yvonne."

"Sence annem benimle gurur duyuyor mudur?"

'Kesinlikle.

Nisan, üç ay önce.

Clinique privé de Saint Victor, Marsilya.

Bugün kafede kötü bir sabah geçirdim. Müdürle tartıştım, bir fincanı küçük lavaboya fırlatıp kırdım ve sırf öğleden sonra bana izin vermek istemediği için ona siktirip gitmesini söyledim.

Siktir et onu, bu boktan işi ve artık bana ait olmayan tavırları. Hâlâ o yılın girişimcisi havasıyla konuşsa, sırf seçtiğim annenin varlığıma ihtiyacı olduğu için beni kovmakla tehdit etse daha kötüsünü de yapabilirdim. Şimdi her zamankinden daha fazla.

Irmine'in bir aydır yattığı özel kliniğin odasında perdeleri aralayıp pencereyi açarak havanın dışarı çıkmasını sağlarken sinir küpüydüm.

"İş önemlidir," diye nefes aldı, gücü kalmamıştı ama yine de gözleri fal taşı gibi açılmış, hayata sımsıkı tutunmuştu.

"Çok daha önemli başka şeyler de var," diyerek yatağının yanındaki koltuğa oturuyorum. Ona birkaç kitap getirdim ama onları okuyamıyor. Eski bilgisayarımı tercih ettim, ona izlemesi için birkaç film verdim, ama onu doğru düzgün tutamıyor, hatta karnının üzerine bile koyamıyor. Ona birkaç bulmaca aldım ama beni aşağıladı. Sonunda, bu uzun günlerde onu meşgul etmeyi başaran tek şey, hemşirelerden birine istediği son günlüğe yazılacak kelimeleri dikte etmek gibi görünüyor.

Kimsenin bakmasını istemiyor ve tabii ki hem kızı hem de ben şimdilik onun bu isteğine saygı duyuyoruz. Sağlık görevlisi, her halükarda, onu olumsuz düşüncelerini yazmaya zorlamadığını, sadece bizim için birçok iyi şeyi yazdığını söyleyerek bize güvence verdi. Bunu duyduğumda kalbimde acı bir sızı oluştu.

"Yvonne provadan ne zaman çıkıyor?" diye soruyor, göz kapaklarını hafifçe indirerek yorgun olduğunu belli ediyor. Kolayca uyuyabilmesi için arkasındaki iki yastığı ayarlıyorum ve geniş bir gülümsemenin ardından onunla konuşmaya devam ediyorum.

"Çalıştığı gece kulübünün patronu Paris'te yeni bir kulüp satın aldı ve ona en iyi dansçı olmasını teklif etti.

"Ama bu... sp-splendi-do."

"Hiçbir şey hakkında yorum yapmana gerek yok, bırak ben konuşayım'. Elini sıktım ve devam ettim. "Bu *Mösyö De Martino* çok zengin bir adam. Yvonne ona benden bahsetmiş, beş yaşımdan beri dans ettiğimi ve aramızdaki inanılmaz benzerliği anlatmış. Görünüşe göre burlesk temalı yeni kulüpte lanse edilecek bir ikili oluşturabiliriz".

"Harika," diye iç geçiriyor. Bal rengindeki gözleri ve neredeyse buğday tonlarına benzeyen ve en yakın arkadaşımınkinden daha parlak olan açık renk saçlarının sıcak tonu, bana Paris'teki ünlü Moulin Rouge'un sahnelerine hakim olduğu günlerden kalma, bize her zaman gösterdiği fotoğrafları hatırlatıyor. Müzikallere, Pin-up kızlarına ve 1920'lere olan tutkumu bana aktaran oydu. Ve onun sayesinde, kendi evimden kaçtıktan kısa bir süre sonra bir evim oldu. Onun ışığının her an sönebileceği düşüncesi bende de onunla birlikte sönme isteği uyandırıyor. Bazen hayat o kadar adaletsiz olabiliyor ki, insanın içini sersemletiyor, onarılamaz bir şeyler kırıyor. Ve ben, zaten yeterince kırılmış olan ben, onu kaybedersem, benim son parçamın da onunla birlikte gideceğini biliyorum. Ve ruhum yalnız kalır.

"Size başarı vaat edenlere çok fazla güvenmeyin," demeyi başarıyor.

"Dikkatliyiz. Her zaman. Ne de olsa çok iyi bir öğretmenimiz vardı. Son aylarda onun bakımı için yaptığımız harcamaların çoğunun bizzat *Mösyö De Martino* tarafından karşılandığını ona söylemiyorum. Yvonne'un patronu, yeni işyeri açıldığında Paris'e taşınacağı vaadiyle ona aşırı miktarda para avansı verecek kadar nazikti. Ona benden bahsetmiş.

Beni dans topluluklarının koreografi olarak önererek onu daha da rahatlattı ve hayırsever en azından finansal olarak özgürce nefes almamıza izin verdi. Onu hiç tanımadığım için biraz fazla şüpheli olan ben, taşınmayı ve Irmine ile aynı kariyeri sürdürmeyi kabul ediyorum, ancak bağımsız olmaya devam etmek istiyorum, bu yüzden sadece seçtiğim annemin klinikte palyatif bakımına devam etmesine izin vermek için kafeteryada çalışmakta ısrar ediyorum.

Gözlerini kısarken onu izliyorum ve bu arada Yvonne'un bize ulaşmasının ne kadar sürebileceğini görmek için cep telefonumdaki saati takip ediyorum. Bugün bu geceki şarkı için provaları vardı ama annesiyle geçirdiği zamanın çok değerli olduğunu ve mümkün olduğunca tadını çıkarması gerektiğini biliyor.

'Onu bir gün tekrar bulacaksın,' diyor bana, göz kapakları gerilmiş bir halde.

Boğazımda bir düğüm öyle bir sıkılıyor ki, gözlerimden sefil, ılık bir yaş fışkırıyor.

Ne konuşulmak istiyorum, ne de zamanın, kaçırılacak zamanın benim hatalarımla harcanmasını istiyorum. Ben ruhumu, yaşama sebebimi, özümü kaybettim ve bunu bilinçli olarak yaptım, o ise radyoterapi, hormon tedavisi, kemoterapi ve onu iyileştirmek yerine sadece sona doğru götüren diğer pek çok işkenceye maruz kalmayı seçmedi.

Bazen kendimi bencil hissediyorum, çünkü tüm bakımın sadece bize zaman kazandırmaya yaradığına ve gerçek sahibi olan onun tadını çıkarmasına izin vermediğine inanıyorum.

Yapay beslenme ve hidrasyon sondasına bakarak elini sıkıca tutuyorum. Birkaç gündür yemek yemiyor. Ve bu hiç de iyiye işaret değil. Doktorlar Yvonne ile konuşmaya çalıştılar, ona *hazır olmasını* söylediler ama o anlamak istemiyor, farkına , trajik bir sonu kabullenmeye hazır değil ve asla da olmayacak.

Aynı şekilde, ben de yüzleşmek üzere olduğumuz şeyleri düşünecek güce sahip değilim, ancak cesaret pelerini giyiyorum ve her ikisi için de güçlü, sarsılmaz olmaya çalışıyorum.

"Soleil," diye nefes nefese kalıyor.

"Ben buradayım." Henüz yorulmadığını umarak elinin tersini okşuyorum. Son zamanlarda nefes alış veriş çok düzensiz, gürültülü ve agonaldi.

"Güneş biraz kapalı," diyor bana. Ama içimde tam da onun tarif ettiği gibi biri olduğumu bilmesin diye kendimi aydınlık kalmaya zorluyorum.

İnflamatuar meme kanseri en kötü kanser türlerinden biridir. O kadar hızlı bir yükselişi vardır ki ne olduğunu anlayamazsınız. Ve o kadar agresiftir ki, psikologların ve doktorların cesaretlendirici konuşmaları bile sizi kandıramaz. Kendini ele verir, o kadar açık ve alçaktır ki umutlanmanıza bile izin vermez. Kötülüğünü teninde gördüğümü, gözlerimin önünde olduğunu, çok canlı ve acımasız olduğunu bilmeni istemiyorum. Sadece benim için her zaman olduğu gibi olduğunu düşünmesini istiyorum.

"Seninle çok önemli bir şey hakkında konuşmam gerekiyor," diye ağzından kaçırıyor son kelimeyi, sanki hayatının bütün bir gününe mal olmuş gibi.

"Yorulmamalısın." Şimdiye kadar bozuk plak gibi konuştum ama tanışma şerefine eriştiğim en inatçı kadının inadına karşı koymak çok zor. "Eve gittiğinde konuşuruz. Doktor öyle söyledi."

"Kesin şunu! Eve asla dönemeyeceğimi biliyorum.

"Öyle değil".

"Soleil". Ve adımı söyleyerek beni azarlamak zorunda kaldığında, enerjisi geri dönüyor.

"Lütfen yapma..."

...Ölümün hakkında konuşmayalım. Bizi terk edeceğini söyleme.

Bana tavsiye verme.

Artık bizimle olmayacağını anlamadan gitmeyi düşünme....

"Sen tanıdığım en güçlü kızsın. Hayatta karşılaştığın şey bir kadının başına gelebilecek en zor sınavdır."

"Ben o kadar güçlü değilim. Aslında, keşke olmasaydım". Ve bunu söylerken bir zayıflık belirtisi bırakıyorum. Daha önceki tek damla gözyaşıma bir tane daha ekliyorum.

"Savunmasız olmaktan korkmanıza gerek yok. Bazen bunu yapabilirsiniz, yapmak zorundasınız. Ama bugün değil. Bugün her zamankinden biraz daha güçlü olacaksın, tıpkı gittiğim gün olacağın gibi."

"Hiçbir yere gitmiyorsun, tedavi görüyorsun, her yolu deniyoruz..."

"Kaderlerinin farkında olan iki yetişkin kadın gibi konuşabilir miyiz? Lütfen bana çocukmuşum gibi davranma."

Burnumu çekiyorum, elimi tersiyle gözyaşlarımı siliyorum.

"Yvonne bilmiyor ama ona söyleyeceğim. Bilmesi gereken benim."

"Ne?"

Açmak istediği konuyu anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. Tümörüyle ilgilenen ekip bize kanser son şeklini aldıkça bilinç durumunun azalacağını söylemişti ama o anın geldiğini sanmıyorum çünkü Irmine oldukça berrak görünüyor. Her bir omuru boyunca zehirin çözüldüğüne dair işaretler gösteren vücudunda değil ama gözlerinde, bakışlarında, benimkine çok benzeyen irislerinde, sanki ben de Yvonne gibi onun rahminin bir meyvesiymişim gibi. Ve bunun yerine, karşılığında hiçbir şey vermek zorunda kalmadan sadece hoş karşılandım ve sevildim.

"Büyükanneimin sandığında," diye yutkunuyor ve devam etmekte biraz kararsız görünüyor, "eski Moulin Rouge kostümlerinin altında günlükler var."

"Senin mi?"

"Evet."

"Onları okumamızı hiç istemedin".

"Ne yazık ki bunu yapmak . Onları sizden memnuniyetle esirgeyebilirdim."

"Benimle konuşmak istediğin şey bu mu?"

"Baba", boş tükürüğünü yutuyor, "baba", öksürüyor, "Yvonne'un...", ama sonra gözlerimin içine bakıyor. İkna olmuş, güçlü, devam etmeye kararlı.

"O... ölmedi mi?"

"Hayır."

"Siktir!"

"Kızımı bu bilgi için hazırlamalısınız. Yaşamak için kalan son günlerimde benden nefret etmek zorunda kalmasını istemiyorum."

"O bunu asla yapmaz," diyerek elini daha sıkı sıkıyorum. "Ve bunlar senin son günlerin değil."

"Evet, öyle. Zaman geçtikçe gücümü kaybediyorum ve ondan nefret etmeye daha da yaklaşıyorum. Ona gerçeği çok daha önce söylemiş olsaydım, daha iyi bir hayatı olurdu." Onun duygusallaştığını görmek, gözlerinden akan her bir damla yaşı on saatler kaybettirdiğini görmek beni o kadar kötü hissettiriyor ki, artık onun içini dökmesine engel olamıyorum. Bunu ona borçluyum, bu onun seçimi. Benimle bu konuda konuşmaya karar verdiyse, onu sessiz kalmaya zorlayamam. Bu yüzden kendimi onurlandırılmış, gerçek bir destek, ailesinin gerçek bir üyesi ve

Devam etmesine izin veriyorum, zamanı olması için dua ediyorum, kader bir piç olup Yvonne'a sırrını bile açamadan onu engellemesin diye. "Eğer bu sırrı yirmi yıl boyunca saklamamış olsaydım, o çok sevdiği üniversiteye gidecekti, yüzüne hiçbir kapı kapanmayacaktı, kendini pek çok şeyden mahrum bırakmayacaktı ve..."

"Hiçbir zaman maddi şeyleri tercih etmeyen bir kız evlat yetiştirdiniz. Ona verdiğiniz sevgi ve destek onun gücüydü. Hiçbir zaman daha fazlasına sahip olmayı umursamadı, çünkü seninle zaten her şeye sahipti".

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye umutla gülümsüyor, kalbimi ikiye bölen bir tatlılıkla. "Peki size babasının çok zengin bir adam olduğunu ve Fransa'nın en önemli kadınlarından biri olma hakkına sahip olacağını söylesem, siz de aynı şeyi düşünür müydünüz?"

"Babası kim?" Geri çekiliyorum, sırtımı artık gecelerimi geçirdiğim küçük koltuğun arkasına yaslıyorum. Elim onunkinden ayırmıyorum ama parmaklarının ne kadar donduğunu hissetmek beni endişelendiriyor. Bu yüzden doğrudan konuya giriyorum. "Bana onun adını söyle."

Endişe verici bir ıstırapla nefes alıyor. "Adı," dedi ve sanki boğuluyormuş gibi tekrarladı. "Romaric Aquarius Leclerc."

"Tanrım!", enerjimi kaybediyorum ve yere yığılıyorum. Kolum yatağın üzerinde uzanıyor, elim onunkini kavırıyor, bakışlarım şimdi alçakta, başım eğik. En yakın arkadaşımın tüm üzüntüsü bir anlık anı gibi gözümün önünde beliriyor. Ona söylendiği gibi kaderi talihsiz olan bir babayı hiç tanımamış olmanın acısı. Kökenlerini keşfetme özlemi. Bir erkek figürünün derin eksikliği. Ve tüm bu bilgiler sadece onun değil, herkesin ulaşabileceği bir yerdeydi. Medyada, sosyal medyada, kitaplarda. Kahretsin, Yvonne var olan en güçlü ailelerden biri olan tarihi bir ailenin parçası.

"Onu onların dünyasından korumalısın".

"Neden?" Bunu anlamıyorum, çünkü dünya üzerindeki hiç kimse Leclerc'lerden kaçmaz.

"Onlar göründükleri gibi değiller. Özellikle de kızımın babası, büyükbabası ve erkek kardeşi... Taurus."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlar... sapkınlar, sapık, ahlaksız, onlar... günahkârlar, ama sizin hayal edebileceğiniz anlamda değil. *Gerçekten öyleler*. Tanrı'nın kanunlarına, insanların kanunlarına ve ahlak kanunlarına karşı geliyorlar. Onların ahlakı yoktur".

"Seni doğru anladığımı sanmıyorum, Irmine."

'Gençken, günlüklerimde okuyacağınız gibi, toplantılara katılırdım... partiler, akşamlar... seks'.

"Bunun için seni asla yargılamayacağım."

"Biliyorum. Bununla birlikte, bugüne kadar sırrı saklamak olan seçimimi haklı çıkarmak istiyorum".

"Sebepleriniz olmalı ve ben bunları bilmek istemiyorum."

"Bu sayfaları okuyarak bu gerekecek. Anlamanıza yardımcı olacaktır."

"Şimdi bana ne soruyorsun?"

"Yvonne'u o aileden uzak tutmak için. Ona gerçeği borçluyum ama onlara yaklaşacağını bilerek ölemem. Onu Leclerc çılgınlığından uzak tutmak için her şeyi yapacağına dair bana söz vermelisin."

"Bunu yapabilecek miyim bilmiyorum Irmine. Bu onun babası, kardeşleri, bunlar onun kökeni. Ve sıradan bir aileden değil, çözülebilecek bir aileden bahsediyoruz...'. Hemen el frenini çekiyorum, çünkü ilaçlarını, ziyaretlerini, palyatif bakımını, hastaneye en yakın evin kirasını ödeyebilmek için borçlandığımızı bilmiyor. Son cümlemi duymamış gibi görünüyor, o yüzden devam ediyorum. "Leclerc'ler sana ne yaptı?"

"Hepsi günlüklerimde yazılı. Ve şimdi bana yemin et. Yemin et Soleil. Yvonne'un hanedandan uzak duracağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Onun güvenle gülümsediğini görmek, ruhuma gerçek bir anlaşma kazımak için yeterli. Ona başka şeyler de sormak istiyorum ama birkaç dakika sonra Yvonne'un kendisi kapıda beliriyor.

"Sanırım ona şimdi söyleyeceğim," diye fısıldıyor, en iyi arkadaşım kesik konuşurken ve bir vazanın içine bir buket beyaz gül yerleştirmeye başlarken.

"Artık zamanım kalmadığını hissediyorum".

İki saat sonra, gözyaşları içinde, ama benim ve ondan nefret mi edeceğini yoksa onu her zamankinden daha çok mu seveceğini bilemeyen kızının kollarında sıkıca tutulan Irmine hayata veda etti.

Birini kaybetmenin ne demek olduğunu keşfettik, çünkü o güne kadar ölümlle hiç yüzleşmemiştik.

Çok sevdiğimiz birini gömdük. Tek başına.

Ona veda ettik.

Ve sonra Paris'e doğru yola çıktık. *Jumelles noires*'ı yarattık ve kimsenin hiçbir şeyi kalbinin iyiliğinden dolayı yapmadığını fark ettik.

Güzel bir elbisenin, zarif ve nazik bir tavrın ardında cimri bir canavar saklayan iyilikseverler vardır. Hayatımızın en kötü anında, hiçbir şeyin bizi ayağa kaldıramayacağı bir anda borcumuzu ödememiz istendi. Kendimizi tekrar tekrar geri almamız istendi. Ve şimdi bile bunu yapıyoruz.

Bentley, Leclerc İlçesi'nin caddesinde sessizce ilerliyor. Ofiste yorucu bir güne başlamadan önce kısa bir huzur anının tadını çıkarıyorum. Bugün *Leclerc Stadyumu*'nu inşa edecek şirkete resmi izni verecek son ayrıntıları tamamlayacağız, tam burada, şimdi gözlerimi dinlendirdiğim yerde: yüzyıllardır hanedana ait olan birçok araziden biri olan bu geniş çimenlik alanda. Futbol kulübünü satın almaya karar zamanı düşünüyorum. Hayatımın en istikrarsız dönemlerinden birinde, tam da bu arabanın içindeyim.

Venüs, en saf ve en çaresiz haliyle kucağıma uzanmış, günlerdir üzerinde çalıştığım pazar araştırmasının sayfalarını çeviriyordu.

İşte o anda, sırtımda o varken, bir spor projesine yatırım yapmaya karar vermiştim, çünkü onun bu kadar yakınımda olması bana kendimi o kadar güvende, o kadar çılgın ve güçlü hissettirmişti ki her şeyi satın alabilirdim. Saçlarını okşarken, bana sorsaydı Ay'ı bile satın alabilecek cesareti kendimde bulabilirdim.

Bu anıya gülümsüyorum ve düşüncelerim ceketimin iç cebindeki cep telefonlarımdan birinin çalmasıyla bölünüyor. Telefonu çıkarıyorum, ekran kilidini açıyorum, sohbeti açıyorum ve onu, tam da düşündüğüm kadını, kamerayı banyomuzdaki büyük aynaya doğrultarak fotoğraf çekerken gördüğümde nefesim kesiliyor. Çıplaktı, üzerinde sadece beyaz dantel bir külot vardı. Kızımızı kucağında tutuyor, onun da üzerinde kıyafet yok, küçük yuvarlak yüzüyle göğüslerinden birini kapatıyor.

Yaşama sebebimin gözleri mavi ve uykulu parıldıyor, sabahki seksten kalma saçları hâlâ dağınık, yüzünün bir tarafına dökülüyor. Sadece bir saat önce beni emdiği için şişmiş dudakları yeniden zonklamama neden oluyor.

Yazıda 'banyo için hazır' yazıyor ve gülümsemem acı verici bir yarı yüz buruşturmaya dönüşüyor, çünkü onlarla birlikte olmak için birçok olayı, birçok anı, birçok fırsatı kaçırdığımı biliyorum.

İç çekiyorum, bir molaya ihtiyacım var.

Yolun geri kalanında parmağım sağdan sola doğru hareket ederek özel fotoğraf galerimde geziniyor. Yüzlercesi var, hepsi benim için düşünülmüş, her iş günü için, her mola için, her öğleden sonra için. Ne zaman uzakta olsam, neredeyse düzenli olarak, Venüs'ün bana gününden bir kesit göndermesini talep ediyorum. Kulağa psikopatça gelebilir ama ihtiyacım olan şey bu, bir anlığına fişi çekmek, ailemi daha yakın hissetmek, bile onları yaşayabileceğime dair kendimi kandırmak. Benim gibi erkekler için bir anlığına kaybolmak kolaydır. Olacak olan şey, kızımın ilk kelimesini söylediği gün orada olmayacağım, ki bu kesinlikle *baba* olmayacak. Okuldaki tiyatro oyunlarında da olmayacağım, çünkü varlığım o kadar hantal olacak ki dikkatler benim üzerime kayacak. Ve aynı şekilde, işte olduğum için, meşgul olduğum için, Taurus Leclerc olduğum için bir şeyleri kaçıracağım pek çok başka durumda da.

"Dimitri'.

"Evet, efendim?"

'Venüs'le evlenmek istiyorum'.

"Biliyorum, Bay Leclerc."

"Hayır, bunu gerçekten yapmak istiyorum." Dikiz aynasından bana bakarken gülümsediğini ve gözlerini bir anlığına bana kilitlediğini görüyorum.

'Zamanı gelmişti'.

Bentley şehir trafiğine girer girmez sessizlik kayboluyor ve mekanik rutin başlıyor. Kısa bir süre sonra şoförüm, Holding Leclerc binasının geniş resepsiyon alanına erişim sağlayan döner kapının girişinin hemen önündeki ayrılmış şeritlere park ediyor.

Robot gibi cep telefonumu göğüs cebime sokuyorum, güneş gözlüklerimi takıyorum, nefes alıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Kavurucu asfalta ayak basar basmaz sıcaktan kravatımı gevşetiyorum. Hemen solumda bir flaş sesi duyuyorum ama arkama bakmıyorum. Daha uzakta başka bir kamera sesi duyuyorum ve yine yokmuş gibi davranıyorum. Venüs ve Leonis'le, hatta belki Maxime'le, manşetlere çıkmaktan, mahremiyetimin ihlal edilmesinden korkmadan yürüyüşe çıkıp çıkamayacağımı merak ediyorum.

Bay Leclerc!

Bir fotoğraf alabilir miyim, Bay Leclerc?

Taurus, bu taraftan.

Sky Tg 24, size birkaç soru sorabiliriz.

Ve hayatımın her gününde aşağı yukarı böyle oluyor.

Holding merkezinin girişi gazeteciler, fotoğrafçılar ve izleyiciler tarafından kapatıldı.

Dimitri bana doğru bir adım fazla atmış olan birini geri çekmeye çalışırken ben de ellerimi kaldırarak onları sakın olmaya davet ediyorum. Kürsüye ben çıkıyorum.

"Resepsiyondan randevu talep edebilirsiniz, şimdi, sakıncası yoksa...," saate bakıyormuş gibi yapıyorum, "hemen şimdi!"

"Bay Leclerc," diye tekrar duyuyorum arkamdan. "Bay Lec... Ve beni bırakın!"

Ne oluyor lan, dokunma bana!"

Arkamda adımı haykırmaya devam eden genç sesi duymazdan gelerek ilerliyorum, gazeteciler gerçek bir röportaj talep etmeye hazır bir şekilde dağılıyorlar.

"Herkeseye iyi günler," diyerek içtenlikle gülümsüyorum ve kaldırımda ilerliyorum, o ısrarlı ses tonuyla döner kapıya bir metre kala olduğum yerde taş kesiliyorum.

"Ona DNA'mı getirdim.

Parmakları ceketinin düğmesinde, dudakları ayırık, gözleri hâlâ güneş gözlükleriyle kapalı, hiçbir şeye sabitlenmemiş. Altı kelimenin birbiri ardına yankılandığı gergin kulaklar.

Yavaşça başımı çeviriyorum, profilimi kabul ediyorum. Hareketsizim, üşüyorum ve boğucu sığağa rağmen aniden sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti hissediyorum.

Her şeyi tersine çeviriyorum. Yumruklar kalçada sıkılı, gövde sert, duruş genel olarak sert. Her zamanki gibi.

Önümde bir kız var. Yirmi ila yirmi dört yaşlarında olabilir, daha fazla değil. Deve renginde, yüksek belli bir longuette ve göbeğini açıkta bırakan çift askılı siyah bir üst giyiyor. Saçları sofistike. Düzgün dalgalar kum rengi saçlarını süslüyor, yapay değil, doğal bir ton. Bu tonu daha önce bir yerde görmüştüm. İnanılmaz uzun kirpikleri, derin, sıcak bakışları, yine bana bir şeyleri hatırlatan iki etli dudağı var.

Elinde A4 boyutunda plastik bir zarf tutuyor ve bana kibirle bakıyor.

"Dimitri'.

"Evet, efendim."

"Bentley'deki genç bayana eşlik edin.

Şoförüm harekete geçti ve o da gözlerini benden ayırmadan, sessizce öndeki arabaya kadar kendisine eşlik edilmesine izin verdi.

Etrafımızda paparazziler ve gazeteciler olduğu için sakın kalmaya ve şaşırılmış gibi görünmemeye çalışıyorum. Yukarıdaki biri, yabancıнын o feci kelimeyi söylediği anda onları uzakta tutmaya özen gösterdi.

DNA.

Burada, açık alanda, susamış habercilerin yanında söyledi. Yüce Tanrım.

Araca binmesini bekliyorum ve her zamanki sosyal tırmanıcıdan kolayca kurtulmamı sağlayacak çeşitli seçenekleri hızla gözden geçiriyorum, ancak hala hiçbir şey bilmediğimi, yanlış anlamış olabileceğimi, en azından onunla konuşmam gerektiğini fark ediyorum.

Yola çıktım ve sabahın dokuzunda nasıl olunacağını bildiğim gibi gergin, soğuk ve sabırsız bir şekilde arabaya koştum ve kapıyı çarptım.

Yüzümü ona doğru çeviriyorum, bacaklarımı açık tutuyorum ve yumruklarım dizlerimin üstünde duruyor, o karşı uçta dururken, inanılmaz derecede kendinden emin görünüyor, gövdesi iyice dik, varlığında hiçbir korku parıltısı yok.

"Kimsin sen?"

"Kız kardeşin.

İçimde bir anlığına da olsa rahatlayabildim. Bir an için kızım olduğunu söylemek için burada olabileceğini düşündüm. Ama bu derece bir akrabalık bile klasik bir *Leclerchian* felaketini temsil ederdi.

Neden bir an bile huzur bulamıyorum? Neden ne zaman bir şeyi düzeltseniz, hemen bir diğeri parçalanıyor?

"Bu arada," diye *ağzımdan* kaçırdım, "bana adıyla hitap etmen pek uygun görünmüyor."

"Sen yaptın," diye omuz silkiyor.

"Ben yapabilirim, sen yapamazsın."

"Ben getirdim..."

"İkinci olarak," diye sözünü kestim, yanındaki isimsiz zarftan kim bilir neler çıkarmak üzereydi, "o saçma ifadeyi gazetecilerin önünde, şehir merkezinin ortasında, herkesin sizi duyabileceği bir yerde haykırma şekliniz beni derinden rahatsız etti, bu yüzden bilmelisiniz ki size karşı önyargılı ve her türlü diyalog fırsatına son derece kapalı olarak başladım.

"Öyle mi?" diye karşılık veriyor, sanki sözlerim ona hiç dokunmamış gibi kayıtsızca. "Neyse, yine de bukkal sürüntü aldım, DNA örneklerimi getirdim, tabii ki danışmanınız için ve ünlü Taurus Leclerc'i arayan deli bir kadın olmadığımı söylemek isterim, ona saçmalıktan başka bir şey söylemeyeceğim."

"Dünyada böyle bir numara yapan ilk kişi olduğunu mu sanıyorsun? Senin gibi kaç kız ve oğlanın şatomun kapısına ya da buraya gelip bana kardeşlerim, kuzenlerim, çocuklarım, amcalarım olduğunu söylediğini biliyor musun?"

"Anlıyorum," diye gözlerini devirmeye cesaret ediyor. Benimle birlikte. "Ama diğerleri umurumda değil. Ben kim olduğumu biliyorum ve buraya sadece var olduğumu bilmen için geldim. O zaman ne istiyorsan onu yap."

"Bana 'sen' deyip duruyorsun.

"Sen benim kardeşimsin.

"Bunların hepsi doğrulanacak". Bu noktada zarfı elinden kaptım ve karıştırmaya başladım, ancak sadece belgeleri çıkardım.

"İçinde benim biyografik bilgilerim, hakkımda bilgiler, iletişim bilgilerim, saçım ve tükürüğüm var. Hiçbir şeyi analiz ettirmedim, çünkü benim karşılayabileceğimden daha yetkili ve kendi personelinizi tercih edeceğinizi biliyordum, bu yüzden elinizde sadece benim numunelerim var. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, o sayfalardan birindeki numaradan bana ulaşabilirsiniz'.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü ben senin kız kardeşinim," diye tekrarlıyor kendinden emin bir şekilde.

"Sen benim kız kardeşim değilsin. Bu eşyalara da ihtiyacın yok." Plastik poşeti kapatıp koltuğun üzerine atıyorum. "Şimdi defol. Akrabam gibi davranan insanları koltuklarına geri oturtmaktan bıktım."

'Kendimi kimsenin yerine koymuyorum, ben sizin akrabanızım'.

Başım ağrıyor ve bugün bunu karşılayabileceğimi ya da daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Bir yumruğumu sıkıp dudaklarıma götürüyorum, bana ait olmayan bir küfrü tutmak istiyorum.

"Gerçekten öyle olduğunu varsayalım." Ve sonunda yüksek sesle mantık yürütmeye çalıştım. "Ne olmuş yani? Ne değişmeli? Sen ne isterdin?" Sanki benimle dalga geçiyormuş gibi bir kaşını kaldırıyor. "Kiminle uğraştığını sanıyorsun? Kimse karşılığında bir şey talep etmeden bana gelip kardeşim olduğunu söyleyemez."

"Size sadece kökenimi öğrenmek istediğimi söylesem bana inanmaz mısınız?"

"Varsa, mal varlığınızın miktarını bilmek istiyorsunuz.

"Ayrıca. Her ne kadar arsız olsa da, onun gerçekten aileden biri olduğuna şimdiden inanabilirim. "Hakkım olan bir şey varsa neden bilmeyeyim?"

"Hiçbir şeye hakkınız yok. Şimdi git buradan. Saçmalıklarını geri al." Getirdiği malzemeyi ona doğru itiyorum.

Gözleri en ufak bir tereddüt göstermeden jeste bakıyor. Kendine çok güveniyor ve bu beni şaşırtıyor, çünkü genellikle bir tartışmada sadece birkaç cümleyle geçersiz kılınmama izin veren insanlarla uğraşıyorum. Öte yandan bu kız iyi hazırlanmış görünüyor. İyi eğitilmiş.

"Gerçeği merak etmiyor musun?" diye soruyor, beni meraklandırıran bir tonda, evet. "Bana adımın ne olduğunu bile sormadın."

"Bilmek istemiyorum. Git başımdan. Sen de hayatım boyunca karşılaştığım dolandırıcılardan birisin."

"Ama yine de sana söylüyorum," diye gövdesini uzatıyor ve bir an için beni baştan çıkarmak istediğini düşünüyorum, "İrmine Eluard bir şey çağırıyor mu?"

Beynim kapanıyor. Kontrolüm paramparça oluyor. Terleme artıyor ve kulaklarım çınlıyor.

Tanrım... bu renkleri orada görmüştüm.

"Şimdi korkuyor musun?" diye devam ediyor, sesinin tonunu alçaltıyor ve ben, kafamın içinde, gittikçe daha uzakta duyuyorum.

"Kim? Cehennem. Sen kimsin?"

"İrmine'nin Kızı".

Romarc'in yeni kadınına takıntı haline getirmeye başladım. Onu istiyorum, ama özellikle hoşlandığım için değil, sadece onu elinden alma, gözlerinin önünde becerme ve ona en çok benimle tatmin olduğunu gösterme fikri beni heyecanlandırdığı için.

Pelerinim mermer zemin üzerinde sürünüyor ve günahların tüketildiği dairesel yatakların arasında ilerliyorum. Zodyak üyeleri dansçılar gibi ağır çekimde hareket , kalçalarını hizmetçilerimizin bedenlerine sokuyor ve ben onların arasında yürürken, sanki sadece beni sevdiklerini görmekten zevk alan bir kuklacıymışım gibi hissediyorum.

Pelerinimi kapalı tutuyorum, yarım yüz maskesi her zaman ve titizlikle yüzüme takılı. Zümrüt yüzük, yaka kayışının üzerinde duran parmaklarımın arasında parlıyor.

Merkeze vardığımda, en büyük yatağın önünde, bedenleri sadece benim için keşfedilmiş, kontrolüm altına girmek üzere olan on bir güzel maskeli yaratık beni bekliyor.

İpi çekiyorum ve siyah ipek kumaş yere düşerek dalgalanan bir bayrağı andıran bir ses çıkarıyor.

Çırlıçıplak, penisim tüm ihtişamıyla dikilmiş, karın kaslarım kasılmış, Zodyak salonundaki mermer heykellerden biri olan Jüpiter'in pozunu taklit , kadınlarımın ayaklarıma kapanmasını, beni cehenneme götürmesini bekliyorum.

İçlerinden birine, aylardır aynı şeyi yapan birine bakıyorum, ne zaman ona baksam ve nesnelerin bulunduğu rafı işaret etsem.

O, düzgün vücutlu ve genç, muhtemelen benim yaşlarıma çok yakın, arabaya doğru yürüyor ve altın bıçağımı alıyor, deriyi temiz bir kesikle açmak istediğimde, hatta buna ihtiyaç duyduğumda bana vermeye hazır.

Aceleci bir bakışla iki iri göğüs seçiyorum ve zihnime benim için kanayacak olanların onlar olacağını not ediyorum.

Ama sadece on bir kız var ve ben bugün bir rekor kırmak, mükemmel sayımıza saygı göstermek istiyorum.

Ve on ikinciyi seçmek için bundan daha iyi bir zaman olamaz.

Arkamı dönüyorum, sırtımı ve popomu hizmetçilerime veriyorum. Geri dönüyorum, üzerinde et çizimlerinin gerçek zamanlı olarak tüketildiği kanepelerin arasından geçiyorum. Yavaşça yürüyorum, tamamen çıplak ve tahrik olmuş bir halde, gerçek yüzümü gizlemek için sadece bir maskeyle.

Aquarius'un oturduğu koltuğa ulaşıyorum. Kalçalarında, o anın favorisi.

Claudie Rolland'ı çılgına çeviren.

Elimi uzatarak onu da yanımda götürmek istediğimi belirttim.

Sözleşmeyle onu tutuyor, ama sonra sanki kendini bana vermesine izin vermek istemiyormuş gibi onu nasıl geri tuttuğunu görüyorum.

Ama ben, o adamdan nefret eden, ona saygı duymayan, bencil ve piç olan, bu seks dünyasında ezilmemek için sadece yuvarlanan ben, ona zorbalık yapıyorum ve onu sürüklüyorum.

Onu yatağıma götürüp diğerlerinin arasına itiyorum. Aquarius'un gözlerini üzerimde hissederken ve Claudie'nin parladığını görürken, çeviriyorum, kalçalarını kavriyorum ve sikimin etrafında döndürerek içine giriyorum. İkincisi beni arıyor, aylardır onu kışkıandıran kadının yanında dikkat istiyor. Ve ben hepsini beceriyorum. Hiçbir fark olmadan. Çünkü umurumda değil. Ne onların ne de kendimin.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyorum ona, o çılgın gecenin anısıyla hararetlelenerek.

"Matematik mi yapıyorsun? Sence ben senin kızın olabilir miyim?"

"Bunun şakasını bile yapma!" Kravatımdaki düğümü çözmeye ederek koltuğumda çürüyorum.

"Pek çok şey biliyorum, Taurus Leclerc. Emin olmak için biraz araştırma yapmak isteyebilirsiniz."

"Kaç yaşındasın?" diye tekrarlıyorum.

"Yirmi".

"Yüce Tanrım." Yüzümü kapatıyorum, şimdi bu kızla olası akrabalığım konusunda ciddi endişelerim var.

"Siz benim babam değilsiniz. Ama eğer bir kontrol yapmak istiyorsanız, bu tamamen meşru. Belki büyükbabamızın cesedini de mezardan çıkarıp onun da bir aday olup olamayacağını görmelisiniz."

Raggelo.

"Nereden biliyorsun böyle şeyleri?" diyorum onu azarlar gibi.

"Artık gitmem gerekiyor. Ve beni tatmin etmiyor, çünkü bu şekilde onu arayacağımı ve daha fazlasını isteyeceğimi biliyor. Benimle tekrar konuşma hakkını saklı tutuyor. "Benimle görüşmek istersen haber ver. Üç gün içinde iletişime geçmezseniz, niyetinizin olmadığını varsayacağım. Bunu kabul edeceğim ama en azından Romaric'le bu konuda yüzleş. Onu bulamıyorum ya da onunla hiçbir şekilde iletişime geçemiyorum. Ve başka bir kızı olduğunu bilmesini istiyorum."

"Bırakın babamı bulmayı, babamı bile bulamıyorum."

"Yani..." diye omuz silkiyor. "Sen bana haber ver."

"Umarım seni bir daha görmek zorunda kalmam, *Yvonne*," diye telaffuz ediyorum adını, kısaca gözden geçirdiğim belgeler arasında okumaya ilgi duyduğumu bilmesini sağlayarak.

"İnanın bana, hakkınızda bildiklerim ailenizin bir parçası olmak için beni hiç de cezbetmiyor."

"O zaman neden buradasın?"

"Çünkü bazı hatırlatmalardan kaçınılamaz ve sonuç olarak yanıt vermekten başka bir şey yapamaz".

Sanki maskesini yeni çıkarmış ve bana gerçek yüzünü gösteriyormuş gibi ani, canlı bir hüznle karşı karşıya kaldım.

"Çekil".

"Yakında görüşürüz, Taurus".

"Elveda, Yvonne Eluard".

"Elveda mı? Ben olsam o kadar ikna olmazdım". Sonunda kapıyı açtı.

"Son sözü sana vermeyeceğim."

"Evet, biliyorum." İner ve kapanır.

Gün kötü başladı.

Bekleneceği üzere bu sabah önemli bir sonuca varılamadı. *Leclerc Stadyumu* inşaatının resmi başlangıcı için yapılacak toplantı iptal edildi. Son kararları verecek kadar aklım başımda değildi ve şu anda da daireme giden koridorda yürürken aklım başımda değil. Resepsiyon odasına giriyorum, o yabancınn bana uzattığı zarfı bir kanepeye atıyorum, kravatımı çıkarıyorum ve ceketimi alıyorum. Gömleğimin manşetlerini kıvrıyorum ve kemerimi de çözerek çıkarıyorum, kendimi aslında fiziksel değil zihinsel olan bu baskıdan kurtarıyorum.

Bugün yeraltı dünyamın tünellerinde bir tur daha attım, bana ne kadar aşağılık olduğumu hatırlatan iblisleri tekrar gördüm, herhangi bir kadını becerdiğim günlerde, herhangi bir ahlak olmadan, herhangi bir vicdan azabı olmadan, ruhsuz.

Ama neyse ki, sanki kader tüm varlığımı dengelemek istiyormuş gibi, sürekli karanlık ve aydınlık arasında gidip , yatak odasını sınırlayan kemerden, kafamdaki her canavarı yumuşatan, savaşı ve fetheden bir parıltı beliriyor.

Venüs, kucağında küçük Leonis ile bana doğru ilerliyor. Dudaklarında ısıltılı bir gülümseme, nefesimi kesecek bir elbise, kısa olduğu kadar bana ait olan ve her şeyi durduracak mucizevi bir güce sahip olduğu ölçüde beni de içine alan bir parlaklık.

"Baban döndü," diye fısıldıyor ufaklık, yaklaşıyor ve beni yeniden canlandıran tatlı bir öpücük konduruyor. "Eve hoş geldin."

Kendimi, olmayı seçtiğim adamı, ona ve kızıma layık kişiyi geri kazanma ihtiyacı, beni bu birleşmeyi daha güçlü hale getirmeye itiyor. Venüs Leonis'i sıkıca tutarken ben de onu kendime çekiyorum, yumuşak poposunu kavriyorum ve dilimi hevesle ağzına sokuyorum.

"Sorun mu?" diye bağırdı, anlamıştı.

"Yatıştıramayacağın bir şey yok." Onu yanaklarından tutuyorum ve sanki ilk kez öpüyormuş gibi tadına bakıyorum. Onu hep böyle öperim, sanki dudakları sadece benimkilere değmiş gibi. Sanki sadece onun sıcak nefesi bana dokunmuş gibi, diğerleri değil, onlarcası.

Saflık, aile, ev, aşk.

Başparmağımla ağzını siliyorum, sonra bakışlarımı anne ve babasının birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini görme ayrıcalığına sahip olan kızımıza çeviriyorum. Eskiden babamın annemi neden sevmediğini, neden onların aşkına tanık olma şansına sahip olmadığımı merak ederdim. Sonunda nedenleri anladım, kabul ettim ve saf, temiz bir çağrışım yapabilecek herhangi bir şeye inanmayı bıraktım.

Kirlendim.

Kendimi

lanetledim.

Şehvete gömüldüm.

Sonra tekrar yukarı çıktım, bugün bir anne, bugün her şey olan bu küçük kadının eline yapıştım.

"Neredeyse öğle yemeği vakti, bugün aileyle yemek istemiyorsan, buraya bir şeyler getirip yalnız kalabiliriz."

"Hayır, çocukların Leonis'in beni onlardan uzaklaştırdığını düşünmelerini istemiyorum. Hepsinden önemlisi, Maxime'in kendisinin yerine başkasının geçtiğini düşünmesini istemiyorum.

"Her neyse.

"Siz devam edin, önce benim bir şey yapmam gerekiyor."

"Her şeyin yolunda olup olmadığını söyle."

Sürekli benimle ortak yaşam içinde olan uzman ve bilgili bakışlarına kilitleniyorum.

Yanağını okşuyorum ve Leonis buruşuk ifadesinden dolayı neredeyse kıskanıyor gibi görünüyor.

"Bu konuyu bu gece konuşacağız, söz veriyorum."

"Beni dışarıda tutma Boğa," diye uyarıyor beni.

"Asla".

Yalnız kaldığımda, kızın bana getirdiği örnekleri alıp masama oturuyorum ve zarfın içindekilere daha yakından bakıyorum. Kara kara düşünüyorum ama böyle bir vakayla tek başıma başa çıkacak gücüm olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden cep telefonumu çıkarıp bir mesaj gönderiyorum ve o kişiyi bekliyorum Bana katılmalarını istediğim kişiler kapıya gelsin.

On dakika sonra içeri giriyor. Bir kulağının üzerinde yanmayan bir sigara tutuyor, omuzlarını sıkan açık gri bir gömlek giyiyor ve biraz beyaz saçları olmasına rağmen onu ebedi bir çocuk gibi gösteren bir çift soluk kot pantolon giyiyor.

"Beni mi çağırdın, Toro?"

"Hadi oturalım, Krum." Ayağa kalktım ve onu oturma odasına oturmaya davet ettim. O, meydan okurcasına, genellikle benim oturduğum imparatorluk koltuğuna çömeliyor,

Ama bu sefer *Kral*'ı oynayacak gücüm yok, bu yüzden onu en sevdiği viski olan bir bardak *Chivas Regal* ile dolduruyorum.

Bardağı ona uzatıyorum ve ikimiz de sessizce yudumlamaya başlıyoruz. Likörü sallıyorum, bardağın içinde küçük bir girdap yaratıyorum ve kehribar renginde, evet, gerçekten kız kardeşim olabilecek o kızı tekrar görüyorum.

En kötü ihtimalle kızım.

"Neler oluyor, Taurus?" Led, kendi deyimiyle, buraya dalga geçmek için gelmediğimizi hemen anlıyor.

"Aile dışından biriyle konuşmaya ihtiyacım var. Siz, ailenin bir parçası olmadığınız için, daha akli başında olmamı ve kendimi ifade etmekte daha özgür olmamı sağlıyorsunuz. Kardeşlerime karşı duyduğum koruma hissini zayıflatmıyorsunuz ve benimkine açıkça karşıt olan yöntemlerinizle, tek başıma ya da hanedanın diğer üyeleriyle bulamadığım çözümleri bulmama her zaman yardımcı oluyorsunuz.

Krum yutkunur ve parmağını kaldırır. "Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, evet, bu doğru, ailenizin bir parçası değilim, ama çok uzun sürmeyecek, ayrıca lütfen mümkün olduğunca kısa ve öz konuşun ve saçmalamayın, çünkü aksi takdirde sinirlenirim ve sizi konuya getirmek için kendimi kışınıza acı biber sokmak zorunda bulurum."

"*Kışım* acı biber sürdüğünüzün iğrenç görüntüsü beni üzüyor, hem de hiç değil."

"İstersen deneyelim."

"Ciddiyet, lütfen."

"Tamam, ama sikimin etrafından dolaşıp doğrudan konuya girmiyorsun."

Derin bir nefes alıyorum, *Chivas*'ı bir dikişte yutuyorum ve bardağı karşımdaki küçük masaya vuruyorum.

"Bugün Leclerc binasının önüne bir kız geldi".

"Güzel mi?"

"Çok".

"E...? Hadi ama Toro, beni titretme."

"Kız kardeşim olduğunu söyledi.

"Kahretsin!" diyerek elini koltuğun kolçağına vuruyor ve ardından bardağı atıyor. "Tüm şanslar başkalarına!" Sigara kulağından düşüyor ve benim dairemde yakamayacağını çok iyi bildiği için rafa fırlatıyor. Utangaç bir kahkaha ses tellerimi titretiyor, ancak şikayet ettiğini duyduğumda yüksek sesle ve patlayıcı hale geliyor, çünkü Krum gerçekten sinirleniyor. "Ama ya, biri sonsuza dek sürer.

Ailenizle akraba olmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorsunuz ve sonra ne oluyor? Biri geliyor ve size yaklaşmayı bile başarıyor, ki bu zaten oldukça saçma, üstelik sokağın ortasında ve size kız kardeşiniz olduğunu söylüyor. Bunun beni ne kadar derinden yaraladığının farkında mısınız?"

"Ben ciddiym, Krum.

"Ben de, yani hayır, kabul etmiyorum. Bu kız bir sahtekar, tıpkı yıllar önce kale kapısına tırmanıp oğlunuz olduğunu haykıran o sivilceli çocuk gibi."

O gerçeküstü senaryoyu hatırlayarak yüzümü kapattım. Gardiyanları durdurmak ve onunla doğrudan konuşmak zorunda kaldım çünkü ona zarar vermelerini istemiyordum. Tabii ki oğlum olmadığını, o kadar fakir olduğunu ve hasta kız kardeşini kurtarmak için böyle bir yalan uydurduğunu öğrendik. Ona yardım ettim ama tabii ki onu aileye kabul etmedim.

"Sorun şu ki, söyledikleriyle örtüşecek bir geçmişi var".

"Baban tüm gezegeni sikti. Bildiğimiz kadarıyla, dünya çapında yüzlerce kardeşin olabilir." Yutkunuyorum, çünkü bu aşırı tanımda kendimi görebiliyorum. "Tabii, bu senin için de geçerli...". Ve tabii ki o da anlıyor.

"Bana DNA örneklerini getirdi. Saç, tükürük, bilgi...".

Krum kararır ve yüzünde o bildik sert, buz gibi ifadesi belirir.

"Eğer böyle bir şey yaptıysa..."

"...Bu onun kesin olduğu anlamına geliyor."

"Hâlâ onun bir sahtekâr olduğunu düşünüyorum. Baba ya da kardeş sendromuna kapılmayın, adına ne dersiniz deyin, bunun sizi derinden etkilemesine izin vermeyin. Duygularınızı dışarıda tutun ve net düşünün."

"Annesi," hemen ağzımı kapatıyorum, devam edemiyorum.

"Hayır, lanet olsun, hayır!" Ve ayağa kalktı, ileri geri gitmeye başladı.

'Tabii ki onu da becerdin,' diye bağıyor.

'Sesini alçalt'.

"Sence o senin kızın olabilir mi? Kahretsin Boğa, Leonis daha yeni doğdu, Maxime'e onun babası olduğunu söyledin ve Akrep, sana bir tanrıymışsın gibi bakan o çocuk, dünyaya senin çocuğun olduğunu söyleme şansına asla sahip olamayacak. Ve şimdi, şimdi... Ama hayatta neyi yanlış yaptınız?"

"Bunu yıllardır kendime soruyorum.

"Tamam, öyle yaparız." Tapınağını koruyan gardiyan modunda tekrar yerine oturdu. "Örnekleri mümkün olan en kısa sürede analiz ettireceksin ve bunu gizlice yapacaksın, iyi ödeyeceksin, nasıl olsa paran var. Sonuçları seninkilerle, kardeşlerininkilerle ve özellikle de babaninkilerle karşılaştıracaksın ki o da her zaman müsait olmuyor, yani bir şekilde onu bulmamız gerekecek...."

"Leclerc'in bir DNA bankası var," diyerek onu hemen durduruyorum.

"Ah!" diye cevaplıyor sözsüzce.

"Böyle şeyler çok olur, bu yüzden zaman içinde yolumuza devam ettik."

"O halde doğrulamak kolay. Genetik karışıklıklardan pek anlamam ama her sonucun kendi verisi olacağından eminim, yani bu hayalet kız kardeş..."

"Teyze".

"Ne?" diye bağırır. "Toros Dede'nin boynuzlarını da sokmadığını sanırsın."

"Kız kardeşim olduğunu söylüyor. Birçok şey biliyor, belli annesi ona ailemden bahsetmiş, peki nasıl... nasıl... lanet olsun!"

"Ooooh, ve arada bir söyle! Bu iyi, değil mi? Daha iyi hissetmiyor musun? Tekrar söyle: siktir!"

"Siktir". Ve işe yarıyor, lanet olsun. "Her neyse, annesi o zamanlar Aquarius'un müdavimlerinden biriydi, bu yüzden başkasının değil de Romaric'in kızı olması daha makul olabilir."

"Başka ne biliyor?"

'Partilerden, benim varlığımdan, büyükbabamın varlığından haberdar ve... Claudie'yi bile biliyor olabilir'.

Krum yüzünü kapatır ve sonra enerjik bir şekilde ovalar.

'Hepinizi mahvedebilir'.

"Bu yüzden onu yakın takip altında tutmanın bir yolunu bulmalıyım".

"Beni tavsiye için aradınız, değil mi?"

"Evet.

'O zaman benim varlığımdan yararlanın, kontrol etmekte iyi olduğumu biliyorsunuz. Söylediklerinin doğru olduğunu teyit edin. Bu örnekleri analiz ettirin ve sonuçlar olumlu çıkarsa onu kaleye davet edin. Ama kardeşlerine yalan söyleme. İşin içine çok fazla yalan girdiğinde neler olduğunu zaten gördünüz'.

"Eğer bizi becermek istediğini öğrenirsem," diye dişlerimi ve yumruklarımı sıkıyorum, bu fikir bile beni geriyor, "onu doğduğuna pişman ederim."

"İşte benim tanıdığım

Taurus bu. Geriye kalan tek

şey hareket etmek.

*Bugün.
3 Ağustos.*

Pazar akşamı Déesse'e döndüm ama *Jumelles noires* gösteri yapmıyordu. Pazartesi günü oraya geri döndüm ve o zaman bile numaraları askıya alınmıştı. Ertesi gün Valon gibi benim de canım yine hıyarlık yapmak istemedi. İkimiz de daha önce bir kadının peşinden bu kadar ısrarla koşmamıştık ve eskiden bizi güldüren bu şey, şimdi kaybolan iki küçük ikiz kadar bizi sinirlendirmeye başladı. Arkadaşım onları nerede bulacağını çok iyi biliyor ama beni kapılarının önüne götürmesine kesinlikle izin vermedim, çünkü zaten böyleysem, hiçbir şeyin peşinden koşmuyorsam, adresini bilseydim ne yapacağımı hayal etmeye bile cesaret edemiyorum. Ben de ona, 'ne halt istiyorsan onu yap, kardeşim' dedim. Bu konuda daha fazla bir şey bilmek istemiyorum' dedim ve kendimi Soleil'e evin önünde bir dikim yapma ihtimalinden uzak tuttum. Şu anda ona ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum. Bildiğim tek şey ona pek çok şey yapmak istediğim, çok fazla şey, onun bile hoşlanmayacağı şeyler....

Nasıl düştüm ben?!

Kalenin iç avlularından birinde sigara içiyorum. Sık kullanmadığımız birkaç odayı çevreleyen sütunlar ve kemerlerle çevrili büyük bir dehliz. Sessiz bir yer, bir kelimeyi söylemeye çalıştığınızda havada birkaç kez yankılandığını duyuyorsunuz. Belki de burayı diğerlerine tercih etmemin nedeni, sütunların üzerinde Bakire sembolünün şeklini betimleyen çeşitli reproduksiyonların işlenmiş olması. Sanki *benim* yerimmiş gibi.

Bir basamağa oturuyorum, parmaklarımın arasında Marlboro içiyorum, bir elimin avucunda kaltağın meme ucu kapağı, başım başka bir yerde, artık vücudumun geri kalanından çok sık ayrılıyor.

Hava sıcak, ancak burada bol miktarda gölge var ve açık odalardaki cam pencereler neredeyse doğal bir vantilatör görevi gören bir hava geçişi sağlıyor. Odalar

duman boğazımda yanıyor, kafamdan atamadığım görüntüler gibi.

Bu kadın bana ne yaptı böyle?

Onu ilk gördüğüm andan beri kendime bunu sorup duruyorum. Kendime bunun sadece zarafetinin etkisi olduğunu, uğruna ölünecek kadar seksi bir dansçı olduğunu, güzel ve kışkırtıcı olduğunu, kendinize zevk vermeniz gerektiğinde erotik düşüncelere itmek için ideal bir prototip olduğunu söylüyorum.

Ve yaptım, lanet olsun. Onunla tanıştığımdan beri neredeyse her gece yaptım.

Onu oraya, en derin tutkularımın gizli odalarına yerleştirdim. Onu soydum, ona dokundum, onu becerdim. Önce tatlı, çünkü gözlerindeki son karanlık tonu hatırladım, sonra çaresiz ve acımasız, çünkü kendime onun benim iyiliğimi hak etmediğini söyledim.

Çaldığım nesneyi parmaklarımın arasından geçiriyorum, bu sırada sigara kağıdı yanıyor, tenime ısı veriyor ve ateşi hala boğazıma aktarıyor. Kararlaştırdığımız saati bekliyorum. Bu öğleden sonra misafirlerimiz var ve Taurus bize iletmesi gereken *son derece acil* bir şey olduğu için tüm ailenin hazır bulunmasını istedi. Öyle dedi. Muhtemelen yeni bir hanedan işidir. Bu bana uyar. Biraz dikkat dağıtmaya ihtiyacım var, bu yüzden sanırım bu sefer her ne olursa olsun kendimi hazır edeceğim. Ayrıca, kardeşlerim başka projelerle oldukça meşguller, benim de kendime ait bir projem olmasının zamanı geldi. Telefonumun basamakta titrediğini hissediyorum ve ekran kilidini açarak telefonu elime alıyorum.

Artık onu bulamıyorum.

Kimi?

Biliyorsun lan!

Peki bu konuda ne yapabilirim? Uyanmaya başlamalısın.

Endişeliyim. Dahili telefona cevap vermemesi garip değil mi?

Belki de evde değildir. Şehir dışında olacak, ne de olsa tersine yaşıyorlar. Görünüşe göre hafta sonları hafta başında.

Peki nereye gitmiş olabilir?

Bilmiyorum, bu onun bileceğı iş, değil mi? Ben seni ararım.

Sohbeti kesiyorum ve kardeşlerim beni oturma odasında bekledikleri için, telefon görüşmesine başlarken aile buluşması için ayrılan odaya doğru ilerlemeye başlıyorum.

"Yani?" diye cevaplıyor hemen.

"Ne olmuş yani Valon? Bu kıza kafayı fazla takmışsın. Kendine gel."

Hangi kürsüden...

"O senin kaltağın gibi değil".

"Benim..." diye bir şey yok.

"Onu bir daha gördüğümde," diye araya giriyor, "telefon numarasını alacağım."

"İyi şanslar," diye alay ediyorum onunla, son koridoru dönerken. "Onu sana asla vermeyecek."

"Emin misin?"

"Senin ve benim sadece birer müşteri olduğumuzu kafana sokmalısın." Müller'e ve yeni gelen misafirimize sırtımı dönüyorum. "Bunu neden anlamıyorsun?"

"Senin paran bende değil. Eğer benimle birlikteyse, kesinlikle ona ödeme yapabileceğim için değildir." çeviriyorum ve başımı kaldırıyorum, uşağı takip eden kadının topuklarının tıkırtısı dikkatimi çekiyor. Onu hanedana katmaya karar vermiş bir işadamının kızı olmalı. Bu bazen olur ve pek çoğu, çoğu zaman, buna uygun yaşamayı başaramaz.

"Ama sen benim en iyi arkadaşımsın." Gözlerim dar kırmızı bir elbiseye bürünmüş ziyaretçimizin kışına kilitlenirken onu ikna etmeye çalışıyorum. Kıcı hedefine doğru dönmek için kıpırdıyor. Bu geçit törenini takip ederek fiziksel olarak eğiliyorum, silüetine bakmak için eğildiğimde neredeyse dengemi kaybediyorum.

"Yani bana sadece *senin için* mi yaklaştığını düşünüyorsun?" Ona geri döndüm.

"Ben öyle bir şey demedim.

Hayatın gizemlerinden birini keşfetmiş biri gibi bir ses tonuyla, "Sen de hep böyle düşünüyordun," diye yakınıyor.

"Hayır, Valon...".

"Evet, biliyorum. Kendi başıma bir kız bulamayacağımı düşünüyorsun. Kadınların bana sadece sen yanımda olduğun için yaklaştığından eminsin."

"Eskiden bununla bir sorununuz yoktu, bununla oynardınız, bundan faydalanırdınız."

"Bugün artık bir boka uymuyorum."

"Çünkü şimdiye kadar hoşlandığın tek kişi o," diyorum, bunu kabul etmekte zorlandığını ve inatla

Tek derdi adını öğrenmek ve onu yatağa atmaktı, her ne kadar aksini söylese de. "Bak, kardeşlerimle bir toplantım var, serbest kalır kalmaz seni göreceğim ve bu konuyu konuşacağız. Ama bana saldırmayı bırak, tamam mı?"

"Sen de Leclerc gibi davranmayı bırak."

"Seninle hiç yapmadım."

"İsimsiz ikiz kardeşimin sırf sana yakınlaşmak için benimle çıktığını düşünüyorsan, sadece Leclerc'i yapmakla kalmıyor, o sürtüğü hak ediyorsun."

Dişlerimi sıktım ve kısa kestim. "Sonra görüşürüz."

"Siktir git!"

Salonda aileme katılıyorum. Kapının dışında Müller bir selamlama jestiyle başını eğiyor. Yalnız olduğumuz ve kimse bu güveni göremeyeceği için elimi omzuna koyuyorum.

"Valon'la konuştun mu?"

"Henüz değil, Bay Virgo."

"Yalnız kaldığımızda, sadece Başak, sana kaç kere söylemem gerekiyor?" Benim için kapıyı açıyor ve içeri girmeden önce tekrarlıyorum: "Konuş bizimle!".

İçeri giriyorum, cep telefonum ve henüz bakmadığım birkaç mesaj dikkatimi dağıtıyor. Sohbetleri açıyorum ama Roxane'ın "şatoda mısın?" sorusuna soğuk bir "evet" cevabından başka ne yazıldığına dikkat etmiyorum.

"Benim için kolay değil, yani ben..." diye konuşuyor iletişim kuran kıçlı kız. Tüm akrabalarımın önünde tedirgin görünüyor.

Kırmızı elbise ona o kadar yakışıyor ki kendimi omuzlarına bakarken buluyorum, titiz bir incelemenin tadını çıkarıyorum. İnce beli, açık renk saçları, çok parlak sarı değil, doğal, gerçek.

"Konuşmaktan korkma," diyor Scorpio ona ve ben onun bizim önümüzde neden suskun kalması gerektiğini anlamıyorum.

Kenara çekiliyorum, hâlâ arkasındayım ama o konuşurken birkaç adım ilerliyorum: "Adım Yvonne Eluard, bilmen gerekiyorsa ben bir Oğlak burcuyum ve... ve... senin kız kardeşinim."

"Ne?" Kelimeyi ağzımdan kaçırdım. Şaşkındım, şok olmuştum....

Ve sonra arkasını döndü.

...Ölü. Şu an olduğum şey bu.

Boğazım kurudu, gözlerim şaşı oldu, nefesim kesildi.

O dudaklar. O gözler. O yüz. O boyun. O göğüs.

Sen.

Az önce göğsüme bir bıçak yerleştirdi, yavaşça, çok yavaşça. Şimdi bakışlarını benimkilere kilitlemiş, daha fazla zarar vermek için daha güçlü ama yavaşça bastırıyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını oynatıyor ama ben sıkışmışım, saldırı altındayım, bıçağın etime, kemiklerime ve kalbime doğru kaydığını hissetmeye hazırım, bu yüzden bir şey söyleyip söylemediğini ya da benim hissettiklerimi hissedip hissetmediğini anlayamıyorum.

Göz kırpıyorum ve ilk kez orijinal haliyle bakmak için duraklıyorum.

Saçlarını görüyorum, birçok kez hayranlıkla bakmak istediğim ama asla izin verilmeyen saçlarını. Daha az makyajlı göz kapakları üzerinde duruyorum. Gerçek, gerçek. Yanakları daha yuvarlak, daha az far bulaşmış gibi. Normal kıyafetler giymiş, onu ele vermeyen, onu dünyaya göstermeyen fiziği. Ve az önce göğsüme bir bıçak saplayıp beni öldürdüğünü bilen birinin yüz ifadesini fark ediyorum.

Beni öldürdü.

Söylenecek başka bir şey yok.

Sanki ete kemiğe bürünmüş şeytanla, hikayeye göre en büyüleyici bedenlerde yaşayan şeytanla karşı karşıyaymışım gibi bir adım geri çekiliyorum.

Şokum fark edilmedi, çünkü onun arkasından kardeşlerim bile bu ifşaat karşısında şok oldular, Taurus hariç, ama o her zaman her şeyi bilir ve metabolize etmek için kesinlikle zamanı olmuştur.

Öte yandan, ben tam bir çiğneme halindeyim ve şimdi lapaya dönüşmüş olan onunla olan anım midemde dönmeye başlıyor.

Kız kardeşimi öptüm.

Mide bulantısı dalgaları nefesimi sıkıyor. Ve geri çekiliyorum.

Kız kardeşime dokundum.

Dudaklarını aralıyor, bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama başka bir şey duymuyorum. Kulaklarımda sadece ılık sesi var. Uğultunun altında öfkelenen tek bir ses: *Kız kardeşini becermeyi düşündün.*

Yutkunuyorum, yumruğumu göğsüme vuruyorum, kasmaya hazırım.

Bana doğru bir adım attı ve ben, odadaki herkesin kendi aralarında konuşuyor olmasından yararlanarak, kardeşimizden daha fazla açıklama istedim, parmağımı kaldırdım ve çok alçak bir sesle, çünkü , çünkü

Terden sıırıslıklam oluyorum, çünkü basınç en düşük seviyede, çünkü gücüm kalmadı, çünkü *mahvoldum*, tıslıyorum: 'Bana dokunma'.

İki adım geri, çene yukarıda, baş dik, kalp tamamen silinmiş, midem birazdan kendimi klozet kapağına yapıştırmama neden olacak bir gelgit dalgasının sancıları içinde ve yürüyüp gidiyorum.

Kafanın içinde sadece sorgulayıcı sesler tarafından kusulan suçlama sözcükleri vardı.

Kardeşini öptün. Ona dokundun.

Onu sen .

Sen de onunla geldin.

Bunu yapmayı hayal ettin. Seninkini.

Kardeşim.

Tua.

Düşüncelerimde sadece onun güzel, doğal ve artık gerçek olan yüzünü görüyorum. Ve gerçek haliyle, her şeyden çok tanımayı arzuladığım, en kötüsü olduğu ortaya çıkıyor.

Dudaklarını yalıyor, bakışları kaybolmuş, belli ki benim ona sadece dokunduğum için pişman olduğum kadar utanmış.

Hiçbir şey söylemiyor, çünkü söyleyemiyor. Hiçbir mazereti yok. Sapkın, hasta piç doğasından başka tutunacak hiçbir şeyi yok.

Ona sırtımı dönüyorum ve her an bayılacağımı hissettiğim için zorlanarak odadan çıkıp yürüyorum.

Yürüyorum. Yürürüm. Yürüyorum.

Kendimi Güney Kapısı'nın dışında buldum. Tişörtüm terden ıslanmıştı. Ayaklarım basamakların tepesine dikilmiş. Yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum, güneş acımasız. Güneş yanaklarımı kavuruyor, beni göz kapaklarımı sıkmaya zorluyor.

Soleil... Tanrım. Onun adı Soleil bile değil, yalan söyledi. Ve bunu biliyordum. O kadar aptal ve kandırılmışım ki o harflere farklı bir ses vermişim.

S-o-l-e.

Ağzımdan her çıktıklarında sanki ellerimi yüzünde, dudaklarımı dudaklarında hissetmesini ister gibiydim.

O benim kız

kardeşim.

Kız kardeşim.

Sert nefes alıyorum, dışarı atıyorum, göğsümü itiyorum. Kalbim

patlıyor. Sanırım bir panik atağın ortasındayım.

"Başak?" Ön avluda, merdivenlerin sonunda, o ve benim yaptığımız küfürlerin tek tanığı var.

Hepsi saçmalık.

"Hepsi saçmalık," diye fısıldıyorum, zor nefes alıyorum ve oturur pozisyona düşüyorum. Ellerim saçlarımda, başım eğik. Eryk Novak'ın çarpıntıları.

"Hey, kardeşim, neyin var?", sadece onu duyuyorum, sonra merdivenleri tırmandığını hayal ettiğimde, hissediyorum.

Beni yukarı çekiyor ama vücudumun geri kalanı gibi bacaklarımın da gücü yok.

Güneş her yerde ve ben ondan nefret etmeye başlıyorum. Çok sıcak, çok mevcut, çok müdahaleci. *Yani ondan.*

"Hepsi saçmalık", tekrar ediyorum.

"Beni korkutuyorsun, neyin var senin? Kendini yukarı çek."

"İğrenç," diye tekrarlıyorum. Ve kafamda onun amcığı, zorlanan sikimin üzerinde sürünüyor. Ben boşalıyorum, onun tenini kirletiyorum. "Hastayım Valon. Kusacağım, yapamam... Yapamam... Ne kadar korkunç!"

"Hadi içeri dönelim, hadi!"

"Hayır!" diye yüksek sesle inkar ediyorum.

"Neden? Hadi ama, dayanamıyorsun'.

"O burada," diyorum nefes nefese.

"Kim?"

'Güneş. Bu Sun değil.

"Ne diyorsun sen?"

Doğrudan karanlık gözlerine bakıyorum, kafaları karışık ama dikkatli ve yardımseverler, az önce küçük bir tartışma yaşamış olmamıza rağmen.

Sanırım göz bebeklerim yanıyor. Onları önce sıcak, sonra nemli hissediyorum, uyanık kalamıyorum. Göz kapaklarım sürekli kırpışıyor, sanki kafamın gizli bir yerinde tüm bunlar bir kabusmuş ve uyanmak üzereymişim gibi.

Onun yerine benimle birlikte. Kaltak içeride. Ben buradayım, yarı ölü. O kalede ve benim kız kardeşim.

Kendimden iğreniyorum, onu küçümsüyorum, iğreniyorum. Hayattan nefret ediyorum.

Hayatımdan nefret ediyorum.

"Yvonne Eluard, adı bu. Ve o... benim kız kardeşim."

"Soleil, senin sürtük ikizin, kız kardeşin mi?" diye utangaç bir şekilde tekrarlıyor.

Gömleğini tuttum, sıkıca sıktım ve onunla yüz yüze konuştum.

"Ailemden hiç kimse bilmemeli. TAMAM MI?"

"Bana söz ver!" diye onu çekiştiriyorlar.

"Yemin ederim.

"Şimdi sadece istiyorum... Sadece ihtiyacım var...". Etrafıma bakıyorum, kafam karışık, kızgın, bir yanımda gitmiş, tamamen ölmüş, diğer yanımda kendimi öldürmek üzere. "Alkol. Sigara. Cıva." Üç basit istekte bulunuyorum ve o da başını sallıyor.

Avucumun içi atımın tüylerini hafifçe okşuyor. O daha iyi ve seyyis bacağındaki bandajları çıkarmaya başladı. Ona tekrar binmek, onunla birlikte üzerimizden geçen havayı ve o harika, eşsiz ve temel özgürlük duygusunu hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Ona şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var ama enerjisini geri kazanmak için gücünü kullanamıyorum ve yürüyüşe çıkmaya hazır olmasına rağmen sırtına eyer bile koymuyorum. Birkaç gün daha dinlenmesine izin verdim.

Bir okşamayla diğeri arasında, Valon, yanımda, çok az tutan bir sessizlikte, bana bir şişe Cin uzatıyor, çabuk iyileşen tek alkol, kuru tadı berbat ama kirli görevini yavaşça yapıyor, yani beynimi becermek, Soleil'in yaptığından daha fazla.

Adı bu değil.

Böylesine sinsi bir kadın böylesine sıcak bir isme sahip olamazdı. Erimeyi, yok olmayı, insanlığı pisliğinden kurtarmayı hak eden bir buz tabakası gibi olmalı, büyüleme yeteneğine sahip harika bir yaratık değil.

Kendimi kötü hissetmemi, beni çok korkutan bir şey için üzülmemi hak etmiyor. O hiçbir şeyi hak etmiyor.

"Bana yapabilirdi," diye tıslıyorum. Bir yudum daha yutuyorum ve şişeyi ona uzatıyorum, Mercury'yi yalnız bırakıp paketten bir sigara çıkarıyorum. "Her şeyi," diye tekrarlıyorum, otlağa bakan tahta bir banka oturmaya giderken. Koltuğun arkalığına yaslanıyorum ve gözlerimin yandığını hissederek iç çekiyorum. "Ama aile, Valon... Kimse bana vuramaz.

Bu noktada. Buna izin veremem. Aile inandığım her şeydir, tüm hayatımdır, kalbimdir. Ve sen tam buradan vurdun. Dişlerimi sıkıyorum, duygularımı bu derece açığa vurmak zorunda kaldığım için utanıyorum. Ama umurumda değil, çünkü durum o kadar karmaşık ki, şu anda hissettiklerimi gömmek, geriye kalan azıcık parçamı da birbirine dolamaktan başka bir işe yaramaz.

"Söyledikleri doğru olmayabilir. Doğruladınız mı?"

"Eğer Taurus onun kaleye ayak basmasına izin verdiyse, gerekli araştırmayı yapmış demektir. Eğer buradaysa, bu onun bir Leclerc olduğu anlamına gelir."

"Ya sadece şimdi öğrendiyse? Yani, seninle tanıştıktan sonra biraz araştırma yapsa ve daha sonra kardeşin olduğunu fark etse, bu farklı olurdu, değil mi?"

Bakışlarımı ona doğru çeviriyorum ve içkiyi elinden kapıyorum.

"O zaman birbirimizi son gördüğümüzde, o zamanlar anlamsız gelen ama şimdi anlam kazanan şeyler söylerken, beni o şekilde öpmemeliydi."

"Bu farklı bir öpücük müydü?"

Başımı sallıyorum, belki de buna bağlı olan üzüntüsünü hatırlıyorum. Kucaklayışını, üzerimde olma ihtiyacını, beni hissetmesini, muhtemelen son bir kez, bana gerçeği söylemeden önce, açıklamaya cesaret edemediği gerçeği.

Bana hiçbir açıklama yapmadan kendini inkâr etmek onun için daha kolaydı ve onun üzerinde hareket etmeme izin vermek daha acımasızdı. Dilimi ağzına sokmama, parmaklarımla onu okşamama, vücudumla onu fırçalamama, ona... iffetsiz bir şekilde dokunmama izin vermek.

"Sanki Chantal'ı öpmüşüm, Libra'yı hayal etmişim, Zöe ile öpüşmüşüm gibi... Tanrım!" Yüzümü kapatıyorum, sigara parmaklarımla arasında kendi kendine tütüyor. "Bana bütün bunların bir kâbus olduğunu söyle," diye inliyorum, gözyaşlarımla geri çekilmesini sağlamaya çalışarak. "Nasıl bir kadın bu, kardeşini böyle öpüyor?" diye içimden söyleyip duruyorum ve şimdi bunu yüksek sesle de yapıyorum.

"Tüm bunlar bana çılgınca geliyor Başak, ama kendine göre nedenleri olabilir. Onunla konuşmalı ve hatalarını yüzüne vurmalsınız. O sizin... kız kardeşiniz olduğu için, onu sık sık karşınızda bulabilirsiniz. İşleri yoluna koymalsınız, aksi takdirde aileniz fark edecek ve aranızda bir emsal olduğunu anlayacaktır."

Filtreyi dudaklarımla kucaklıyorum ve başımı sallayarak uzun bir nefes çekiyorum.

"Haklısın. Her şeyden önce, aramızda geçenleri tamamen silmek için bundan kimseye bahsetmemeni söylemeliyim. Bunun bilinmesini istemiyorum."

Taurus ve Claudie arasındaki ilişkiyi öğrendiğimizde herkesin yaşadığı şoku hala hatırlıyorum. Aynı duyguların benim için de yeniden canlanmasını istemiyorum: öfke, şok, iğrenme.

Her şey berbat.

Marlboro'yu uzağa atıyorum, atmamam gerektiği halde, ama gitmeden önce yerden alacağım.

Valon bir elini omzuma koyup bastırırken ben ahşap arkalığa yaslanıyorum.

"Şimdi diğerinin de neden ortaya çıkmadığını açıklayabilirsin," diye gözlemliyor.

"Evet.

"Böyle kızlarla uğraşmamak en iyisi. O senin kız kardeşin olduğu için üzgünüm. Sizin ailenizde kadınlar özeldir, bu da öyle....".

'Bu bir iğrençliktir'.

'Abartmayın'.

"Bu beni tiksindiriyor. Ve bunu ona söylemekten kendimi alıkoymayacağım. Bir prensesin ilgisini çekerek hanedanıma gireceğini sanıyorsa fena halde yanılıyor. Babamın kanını taşıyor olabilir, ki taşıdığı çok açık, çünkü çürümüş sıvı kısmı ona miras kalmış, ama asla benim kız kardeşim olamayacak. Onu asla kabul etmeyeceğim. Ne saygıma ne de sevgime sahip olacak. Eğer buraya bir aile bulmaya, mirastan payını almaya geldiğini düşünüyorsa, o zaman onları elde edecek ama beni asla elde edemeyecek. Hiçbir şekilde. Bu konuyu Taurus'la da konuşacağım. Ona bu konuyu araştırmasını söyleyeceğim, ihanet eden ve fetheden güzel yüzüyle yetinmemesini, niyetini araştırmasını ve ortaya çıkarmasını önereceğim."

"Sizin paranızla ilgilendiği çok açık.

"Her zaman öyleydi," diye fısıldıyorum, sesim kesik, ona bakarken ve onun yerine onu otelde görüyorum, para teklif ediyor, sonra Déesse'de benim için dans ediyor, sadece para için. Ben parayı ona veriyorum, o benden daha çok istiyor. Ne de olsa o beni hiçbir zaman gerçekten istemedi. "Ve ben buna kandım. Yine kandım. Tıpkı beni kandırmak istedikleri zamanki gibi. Bu hep aynı tekrarların döngüsü." Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve küçük bir damlanın düştüğünü hissediyorum.

"Bunu yapma, Başak, lütfen."

"Belli ki ben buyum, istediğın gibi davranabileceğın saf ve zayıf bir adam. Taşıdığım isme bile layık değilim. Daha zeki olana daha çok yakışıyor. Kara hanedanın değerli bir kızı."

"Saçma sapan konuşma. Sen tanıdığım en iyi adamsın."

"Ve yapmamalıyım. Bu benim zayıflığım."

"En nazik, en zeki olanlar arasında," diye devam ediyor yılmadan. "Hayatınız boyunca çok az karşılaşabileceğiniz bir ruha sahipsiniz. Ve asla en güçlü insanların en zalim insanlar olduğuna inanmamalısınız, çünkü güç aynı zamanda iyilikte, adalette, nezakette yatar."

"Benim dünyamda değil."

"Şimdi kendini suçlama. Suçlanacak kişi sen değilsin."

"Bende var. Satır aralarını okumadım. Ve o her zaman açıktı. Parayı istiyordu. Alamadı ve bu yüzden son hamleyi yaptı, en uç hamleyi. Şimdi o istediği her şeye sahip olacak, ben ise..."

"Sen mi? Tekrar öğrenecek misin? Değerini bilecek misin? Başka bir düşünüş seni daha da güçlendirdiği için ayağa kalkabilecek misin?"

"Hoşuma gitti Valon," diye gözyaşları içinde karşılık veriyorum. Şimdi daha fazla damla, şimdi daha fazla farkındalık, şimdi daha az savunma. Hepsi çöktü. "Ondan gerçekten hoşlandım." Elimin tersiyle yıllardır içime akmayan bir ılgılı siliyorum. "Yüzsüz yalancılığı içinde çok güzeldi. Hep aynı şeyi isteyenlerin arasında eşsizdi. Ve ben umursamadım. Bir tür yürüyen cüzdan olduğumun farkındaydım. Sadece onu istiyordum. Ona bakmak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Onu okşamak. Onu öpmek."

Şişeyi kavriyorum, uzun bir yudum alıyorum ve başlayan etkilerle şimdiden kafamın karıştığını hissediyorum.

"Çok üzgünüm kardeşim."

"Ben de çok üzgünüm ama o daha çok üzülecek." Elimde kalan tek inanç bu. "Çünkü onun hayatını cehenneme çevireceğim."

Leclerc *ailesi, yani benim ailem*, gerçekliği belli bir noktaya kadar kabul etti. Şatoda tepkiler farklıydı ve her birinde kendi karakterlerinin bir yansımasını görür gibiydim. Koç soğuk ve tarafsızdı, verdiğim örneklerin olumlu bir sonucu olduğunu net bir şekilde ifade ediyordu. Aşılmaz bir ruha sahip olan Boğa, görünürdeki sertliğiyle Chantal'ın histerisini yatıştırmaya çalıştı, diğerleri için kristal berraklığında olan şeyleri tekrarlardı ve rekor sürede elde edilen test sonuçlarını gösterdi. Terazisi sessizdi. Buz gibi gözleriyle bana bakmaya devam etti, sanki gözlerinin içine farklı görüntüler yansıtılmış gibiydi. Şüpheli bir tavırla, zoraki bir gülümseme çizdi, elimi sıktı ve bunu not aldığını gösterdi; Akrep'in belki de sahte coşkusu göstermeden, küçümseyerek, Leclerc dünyasında muhtemelen çok kişi olduğunu ve herkesin benim gibi bunu kanıtlama şansına sahip olmadığını şaka yaptı. Zöe etkilenmiş, neredeyse duygulanmış görünüyordu. Ve onun gözlerinin gerçek duygularla parladığını görmek beni içten içe heyecanlandırdı, çünkü yeni tanıştığı bir kız kardeş için hissettikleri benim için değil, gerçek ailesi tarafından karşılanmayı hak eden tek kişi olan gerçek Yvonne için olmalıydı. *Babam* Romaric'in mümkün olan en kısa sürede bilgilendirileceği konusunda bana güvence verildi. Görünüşe göre ona ulaşmak kolay değil, bu yüzden varlığımdan haberdar olması için mümkün olan her şeyi yapacaklar ve bana onunla tanışma şansı verecekler. Chantal hiç vakit kaybetmeden, başka bir kızım daha olduğunu öğrenmekten rahatsız olmayacağını, zira zaten sahip olduklarıyla pek ilgilenmediğini ve tam tersine, benim yeni bir baş belası, herkesin omuzlarına yük olacak yeni bir aile dramı olacağımı açıkça belirtti. En yakın arkadaşım bu tür ifadeleri duysaydı ne hissedirdi diye düşünmeden edemedim. İncinir miydi? Babası için önemli olmadığını bilerek acı çeker miydi? O anda empati kurdum ve yüzüme bir hüznün perdesi indi, o kadar net, o kadar gerçekti ki

Akrep bana yaklaştı ve korkmama gerek olmadığını, yakında onları anlayabileceğimi ve bazılarının, en sert olanların eriyeceğini söyledi.

Bizim için aile her şeydir, dedi bana ve eğer uyum sağlarsan, her birimiz için o her şey olacaktır.

Başak'ın üzerine neyin düştüğünü düşününce boğazındaki yumru sıkıştı. Bir kaya, devasa bir kaya, bir dolu çağlayanı. Bakışlarımın altında yavaşça parçalanışını izledim. Kıvrılıyor, soluyor, rengini kaybediyor, yok oluyordu. Ve aynı şekilde, o anda ben de kendimi *sönmüş bir güneş gibi* hissettim. Tam da beni gördüğünü söylediği gibi.

Boğa ve Koç bana Güney Kapısı'na kadar eşlik ettiler. İkincisi benim için bir taksi çağırdı ve gelir gelmez taksinin parasını ödedi, birincisi ise elleri cebinde ve bakışları sakın kalmaya çalışan yüzümde sabitlenmiş bir şekilde bana birazdan geleceğini söyledi.

"Don't senbiz hissetmek hariç. Asla." È görünüyordua Bu söz, o anda beni rahatlatan bir ifadeydi, çünkü Yvonne'un arkadaşım olduğunu hissediyordum ve bu sözlerde Yvonne'a karşı içten bir ilgi seziyordum. istemek onu tanımak için, neredeyse Ben onlar kendim onları test etmek, için doğrulamak Irmine'nin günlüklerinde okuduğumuz tanımlamalara uyup uymadıkları. Ancak hanedanın karanlık dünyası, çok az kişinin bildiği gizli dünya ile parıldayan, büyüleyen, herkesi cezbeden, insanda güçlü bir arzu uyandıran görünür dünya arasında bir bağlantı kurabilmek için henüz çok erken.

bir parçası.

Chantal, Terazı ve Başak hariç, orada bulunanları çok fazla üzmediğimi söyleyebilirim. Tepkilerde bir ex aequo vardı. Bana geldi ki her biri er ya da geç böyle bir anın geleceğinin farkındaydı. Bu olasılığa hazır görünüyorlardı ve bu da Irmine'in anlattıklarını kısmen doğruluyordu; *babam* Romaric'in her zaman doğurgan bir adam olduğunu tekrar tekrar anlatıyordu, kelimenin iyi anlamında değil.

Avluda etrafıma bakındım, kısa süreliğine renk değiştiren, maviden öfkeyle siyaha, sonra hüznle griye dönen o gözleri aradım. Orijinalleriyle o kadar zıt renklere sahip iki mermer farklı görünüyordu ki, sadece benim için değişmişlerdi.

Teşekkür ettim ve taksiye bindim, jestlerimden dolayı çok üzgündüm, onu işaretlemeyi başardığıma inanmadım, bunu yaptığım için korktum. Ve yol boyunca tek yaptığım yüzüme, zihnime tükürmek, beni hedef almak, bana ok atmak ve beni bir nişangah olarak kullanmaktı. Vurulması gereken kişi, çünkü yıkılmayı hak ediyor.

Başımı cama yasladım ve kokpitten dışarı fırlayan selvi ağaçlarını izledim. Hareket eden onlar değil, bendim. Öte yandan, Başak'ın korkusu karşısında kendimi hâlâ hareketsiz, çaresiz ve silahsız hissediyordum.

Eve dönmek hiç bu kadar zor olmamıştı. Hevesli ve umutlu bir şekilde onları ikna edip edemediğimi, her şeyden önce örneklerinin pozitif çıkıp çıkmadığını öğrenmek isteyen gerçek Leclerc Yvonne'un sorularıyla yüzleşmek midemi görünmez bir mengeneye sığıttı. Her zaman şüpheleri olduğunu, gerçekten Romaric'in kızı olup olmadığından emin olmadığını öğrendim ve bu açıklama beni çok kızdırdı.

Kavga ettik. Hem
de çok.

Bütün planı riske attığı için üzüldüm. En ufak bir güvensizliği olduğunu bilseydim, hanedanın aslanları arasındaki arenaya asla adım atmazdım.

Birbirimizden ayrı, yatağın iki yanında uyuduk. Ve gecenin sessizliğinde, konuşulmamış ve bastırılmış her şey gelip benden hesap sordu.

Rahatsız, sıcak ve acılı bir uyku dinlenmemi engelledi. Slav'ın anısı beni terk etmiyor ve onu daha ne kadar unutuşun derinliklerinde ezebileceğimi bilmiyorum. Onunla yüzleşmeyi erteliyorum, beni vuracağından emin olduğum duygusal bir krizi erteliyorum ve hala sessiz kalmakta ısrar ediyorum. Bunu onunla konuşmadım, kimseyle yapmadım, ama Tanrım, kendimi Başak'ın kollarına attığımda o kadar iyi hissettim ki, yaşadıklarımı bir kenara atmanın faydası olmadı. Onun yanımda olması, anılarımı yakıp kül etmek için sıcaklığını kullanmam yeterliydi.

Ve artık bunu yapamam.

Şimdi sabah oldu.

Yvonne yanımda değil. Çok erken kalkmış olmalı. Bazen kafasını boşaltmak için Seine nehri boyunca koşuya çıkar, ama bu sıcakta bunu yapabileceğini sanmıyorum, tabii benden biraz uzak kalması gerekiyorsa, çünkü çok fazla bilgiyi işlemesi gerekiyor.

Her şeyden önce, onun için bir şüphe olmasını beklemiyordum, gerçek bir Leclerc olduğu gerçeği.

Ne düşünüyordu, sadece denemek mi? Benim aracılığımla bir şeyler anlamaya çalışmak? Beni böyle ifşa ederek mi? Belki de Irmine'le hesaplaşıyordur, verdiği sözü kısmen tutmadığı için ondan af diliyordur ya da

vicdan muhasebesi yapıyor, kendini suçluyor. Ama ben onun bunu yapmasını istemiyorum. Onun için, her halükarda, bu yolda devam ederdim.

Onu o aileden uzak tutacağıma dair garanti verdim, o da yemin etti ama gerçek şu ki ikimiz de anlaşmamızı bozmuş olabiliriz. Çünkü kısa süreliğine de olsa hanedana girsem, onu kaçınılmaz olarak Yvonne'a götüreceğim.

Homurdanıyorum, hata defterimi elime alıyorum ve hiç ilham almadan kendimi Bakire sembolünü çizerken buluyorum. Bir çeşit M.

Daha fazla araştırma yapma ihtiyacıyla birkaç kez izini sürüyorum. Akıllı telefonum neredeyse ölmek üzere, ancak ekrandaki çatlaklar genişlemiş olsa da biraz araştırma yapmayı başarıyorum. Instagram'da Yvonne'un hesabını kullanarak *Virgo Leclerc* yazıyorum. Her ihtimale karşı belgeleri ve telefon kartlarını da değiştirdik, şimdi telefonumda ben onun profilinde geziniyorum, o da benimkini kullanıyor. Arama çubuğunda bu isimde bir sürü referans çıkıyor, ama ben sadece 1,2 milyon takipçi tarafından takip edildiği için doğru olanı aldığımı fark ediyorum. Her neyse, profil kapalı olduğu için hiçbir şey göremiyorum, bu yüzden hayatına bir göz atmak isteseydim, onu takip etmeye başlamanın gerekirdi ve bugün, dün olanlardan sonra, bu hiç de doğru görünmüyor.

Cep telefonumu yatağın üzerine atıp kalkıyorum. Ayaklarımı ahşap merdivenin minik basamaklarına teker teker yerleştirerek çatı katından çıkıyorum. Yalınayak banyoya yöneliyorum ve yüzüme bakacak gücü kendimde bulamadan aceleyle duşa giriyorum.

Artık kendimi o kadar çok ovuyorum ki vücudumun bazı yerlerinde küçük çizikler bırakıyorum. Mesela kalçalarımın arasında. Haşlayıcı kahve yanığı hala görünür durumda, ancak soyulan deri iyileşme belirtileri gösteriyor.

Kendimi temizleyemiyorum, yıkamaya çalıştıkça çıkarılması imkansız bir şeye batmış gibi hissediyorum.

Başımı kaldırıyorum ve düşüncelerimin körelmesini umarak soğuk suyun küçük çağlayanının yüzümü kaplamasına izin veriyorum.

Bu konuda biriyle konuşmam gerek. Gleb hakkında, şiddet hakkında, bana yaptıkları hakkında, o masadan kalkamayışım hakkında.

Bunu düşündüm, düşündüm ve kendime her cevap verdiğimde korktum. Kendimi kaybettiğimden beri kendime zarar verdiğimi hep biliyordum ama sırf zihnimin bir bölümü bunun benim için bir başka ceza olması gerektiğine karar verdi diye bir adamın beni yok etmesine izin verecek kadar ileri gitmek artık tahammül edemeyeceğim bir şey.

Ben kalbimin ilk düşmanıym ve kendime zarar vermeyi bırakmak istiyorum. Yeniden nefes almak istiyorum, tıpkı geçen gece onun kollarında kısmen yerleşmiş, ayarlanmış, yeniden bir araya getirilmiş hissettiğim zamanki gibi.

Dışarı çıkıp bir havluya sarınıyorum, aynanın önünde kendime bakıyorum ama artık çok donuk olan ve bana günlerdir kafamın ve ruhumun orada olmadığını söyleyen gözlerimle hesaplaşmaktan kaçınıyorum.

Lavaboda saçlarımı sıkıyorum, sünger bir havluyla ovuyorum, sonra stüdyo dairenin kapı ziline çaldığını duyarak kelimenin tam anlamıyla havaya sıçırıyorum.

Saçlarımı gevşek bırakıyorum, sırtımdan aşağı damlıyor, havlumu çıkarıyorum ve tam olarak kurumamış olmama rağmen banyoda bulduğum sabahlığı üzerime örtüyorum. Soluk pembe saten nemli derime hemen yapışıyor, belimdeki kurdeleyi sıkıyorum ve şu anki kabusumla yüzleşmekten korkarak kapıyı açmak için acele ediyorum.

Hayatta elimden o kadar çok şey alındı ki, iyi bir şey karşıma çıktığında onu tanıyamadım. Şimdi, artık ona sahip olamayacağıma ve bana yasak olduğuna göre, o burada önümde duruyor.

Bir kıvrım gibi kapanan vücudumun geri kalanının aksine dudaklarım açılıyor ve sabahlığının yakasını göğsüme yaklaşıtıyorum, aynı zamanda uyluklarımı birbirine yaklaşıtıyorum, dizlerimi de bir arada tutuyorum.

Kıpırdamadan duruyor, bir omzu kapının çerçevesine dayanmış, elleri koyu renk, resmi olmayan bir kot pantolonun ceplerinde. Üzerinde, uygun şekilde şekillendirilmiş saçlarının tonunu yansıtan siyah bir tişört var. Bakışları, mümkünse, bugün seçtiği renklerden daha koyu. Ve çenesini sıkılı tutuyor. Gözlerini benimkilere dikmiş. Etrafımızda sert bir hava hissediliyor. Yoğun parfümü kadar keskin, mükemmel olması gereken ucuz köpük banyomdan daha güçlü.

Ona bir şey söyleyemiyorum, belki de bu yüzden kapı tokmağından iniyor ve hala aynı tavırla, yani eller cepte, gururlu bakış, baş dik ve sessiz, beni iterek eve giriyor.

"Misafirim ol, eh".

"Benimle alay etme." Kapıyı kapatıp arkamı döndüğümde, kot pantolonunun arka cebine bir tomar kâğıt sıkıştırdığını fark ediyorum. "Yalnız mısın?" Etrafına bakınıyor, başını asma kattaki yatağa doğru kaldırarak duraklıyor.

"Evet." Yalınayak yürüyorum, mutfığa doğru gidiyorum. 'İçecek bir şey ister misin?

Sana kahve yapayım mı?"

Teklifimle alay edencesine gülümsediğini duyuyorum.

"Yaptığın şeyden sonra bana bir kahve ısmarlamak istiyorsun, tabii. Eylemlerini aklından çıkaran bir psikopatın tipik tavrı'.

Ellerimi durduruyorum. Parmaklarım mocha'yı sıkıyor, gözlerim sararmış fayanslara sabitlenmiş. Bir saldırı bekliyordum ama kesinlikle benim bölgemde değil.

"Kendin görmek için mi geldin?" diye ima ederek cezvenin içine birkaç kaşık öğütülmüş toz bırakıyorum.

"Tam olarak neyi görmek için? Berbat bir yerde yaşadığınızı mı yoksa yaşadığınız yerden daha berbat olduğunuzu mu?"

Mokayı kapatıp ocağın üzerine yerleştiriyorum ama gazı açmıyorum.

Sonra yüzleşiyorum.

Yüzü yarı açık pencereye dönük, ancak gövdesi bana dönük, sanki arkamı dönmek üzere olduğumu fark eder etmez bakışlarını aniden bedenimden ayırmış gibi.

"Belki ikisi de," diye ayağa kalkıyorum ve ancak bu şekilde ona doğru koşup geçen gün yaptığı gibi bana sarılmasını ummaktan kendimi alıkoyabiliyorum.

Ve sonra bana bakıyor, soruma cevap vermek istiyor. İlk seferinde olduğu gibi beni inceliyor, ama şimdi karşısında *Jumelles noires*'dan biri yok, şimdi ben varım, Soleil, peruksuz, makyajsız, takma kirpiksiz, sahne kostümsüz, maskesiz, ama şimdiye kadarki en kötü kılıkla, öptüğü, dokunduğu ve uzun zamandır olmadığı kadar boşalmasını sağladığı bir kız kardeşe.

Kolunda parıldayan bilezikle aynı renkteki gözleri, onun için yeni olan her parçamın üzerinde arsızca geziniyor.

Islak saçlarıma, her zamanki kırmızılıktan arınmış ağzıma, temiz göz kapaklarıma bakıyor.

'Doğal halinle daha iyi görüldüğünü düşünmüştüm'. Yanındaki kâğıtları cebinden çıkarıp masanın üzerine fırlatıyor. "Bunun yerine, makyaj harikalar yaratıyor. Zaten perukla daha iyi görünüyorsun. Bu şekilde aletini sertleştiriyorsun. Bu şekilde hiçbir şey ama benim için iyi, en azından artık kız kardeşimi becermek istemeyeceğim."

Korkunç sözleri ifade ettiği ton açıkça öfkeli, çok az kişinin anlayabileceği bir hüznle dolu, ama bana o kadar canlı, o kadar gerçek geliyor ki, neredeyse onu tüm hayatım boyunca tanıdığımı inanıyorum.

Yutkunuyorum ve ona cevap vermiyorum. Onunla çelişmek gibi bir arzum yok, çünkü o haklı. Gerçek beni gizlediğimde daha iyi oluyorum, benliğimi gizlediğimde

Kusurlarım, yatak etine dönüştüğümde, birinin kendi zevkleri için kullanacağı bir ambalaj.

"Sana pişman olacağını ve benim bir hata yaptığımı söylemiştim. "Sonunda bir şeyler söyleyebildim ve ne olduğunu görmek için kâğıt destesini elime aldım.

"Evet, beni uyarmıştınız. Ne yazık ki lüks bir eskort olarak profesyonel tavrınız, başka bir şey söylememek, aklımı karıştırdı."

Gözbebeklerimi ilk sayfadan kaldırıp ona kızgınlıkla bakıyorum, ama o beni iğnelediğini, bana vurduğunu bilmekten zevk alıyor gibi görünüyor.

İstediğin bu mu? Kavga etmek mi? Bana ödetmek mi? Beni aşağılamak mı?

"Bu nedir?" diye geçiştiriyorum, getirdiği şeyi kastederek.

'Bir gizlilik anlaşması'.

Hemen ilk birkaç satırı okudum ama kısa bir özetle devam ederek beni üç sayfa daha okumaktan kurtardı.

"Bunu imzalayarak, aramızda geçenleri kimseye açıklamayacağınızı taahhüt ediyorsunuz."

"Utaniyor musun?"

Bastırılmış öfkeyle karışık bir gerginlikle gülüyor.

"Sen değil misin? Kardeşini öpmekten utanmıyor musun?" diye sesini yükseltiyor, masanın etrafında dönerek bana doğru ilerlerken. "Ona sürtünmek ve sikine sarılmak seni iğrendirmiyor mu?"

Göz kapaklarımı sıkıyorum ve belgeyi masanın üzerine bırakıyorum.

"Böyle konuşma.

"Hayır, evet. Utanmıyorsun, çünkü sen hastasın. Ahlaksızsınız. Sapıksınız. Sen..."

"Bu kadar yeter!" diye bağıriyorum. "Ne istiyorsunuz? Buraya bana bunları imzalatmak için mi geldin? Buna gerek yok, olanları asla kimseye anlatmayacağım. İçiniz rahat olsun."

'İmzalamak yerine'.

"Neden...?"

"Çünkü bana borçlusun!" diye tepeme dikiliyor. Sesi patlıyor, gözleri kocaman, dudakları şimdi daha fazla kelimeyi yutmak gibi gergin, duyduğundan beri açıkça yüzüme tükürmek istediği ama beni başka bir zaman incitmek için sakladığı kelimeler.

O kâğıtları tekrar elime alıyorum ve sayfaları çevirip paragraflar arasında okumaya devam ediyorum. Bir kayıтта, aramızda uygunsuz bir temas olduğu ortaya çıkarsa, kaç sıfır içerdiği için başımı döndüren bir mali tazminat bile var.

"İmza," diye tekrarlıyor, inatçı, bildiğim yanılsamasına kapıldığım ilk versiyondan tamamen farklı.

Yvonne'un adının baş harfini yazmam gerektiğini hemen fark ettim ama yazım konusunda yanılıyor olabilirdim.

"Bir kalem alacağım. Ve bu bahaneyle çatı katının hemen altındaki çantaya doğru yürüyorum. Çantayı kanepenin üzerinden alıp içeri karıştırıyorum. En yakın arkadaşımın kimliğine bakıyorum, bir an için benim oluyor, imzasını hızlıca kontrol ediyorum, ezberliyorum ve kalemi almadan ona dönüyorum.

Sabırsız, oflayıp pufluyor ve küçük odanın içinde gergin şekilde hareket ediyorhala küçük yaşam alanıma bakıyor ve benim zavallı, yalancı, sapık ve söylediği diğer tüm korkunç şeyler olduğumu düşünüyor.

Ama doğru olduklarını. Çünkü onun gözünde sen busun.

Mutfak çekmecelerinden birinden bir kalem alıp oturuyorum.

"Tüm sayfaları imzalamak zorunda mıyım?"

"Boşluklar var, okuyamıyor musun?" Isınıyorum ama bir kez daha bırakıyorum. Topladım.

Ve belki de, yine adını bilmediğim bu garip hastalığım yüzünden, hakaretleri, saygısızlıkları kabul ediyor ve onları ceza olarak saklıyorum.

Her zaman her şeyi hak ettiğimi düşünüyorum ve ne yazık ki bir parçam, beni korkutan parçam, bu şekilde muamele görmekten hoşlanıyor.

Birinci, ikinci, üçüncü ve dördüncü sayfaları imzalıyorum.

Yvonne Eluard benim adım ve soyadım. Şu anda Soleil Rouge'dan hiçbir tereddütüm, hiçbir izim yok. Gördüğü o güneş zaten bir süreliğine söndü ve artık onu açmak umurumda değil.

"İşte.

Ne kadar sıcak olursa olsun saçlarım kendi kendine kuruyor. Nefes alabilmek ve terli tenimden ayırabilmek için ensemden uzaklaştırıyorum. Başak'ın yanından geçip çıkışa doğru yürüyorum, zaten bana gideceğini söylemesine ihtiyacım yok. Buraya sadece bana o şeyi imzalatmaya ve bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu hatırlatmaya geldi.

Kolu tutuyorum, arkamdan onu uyarıyorum ve kapıyı açıyorum.

"Boynunun arkasındaki de ne?"

"Ne?", hemen arkamı döndüm, kontrolüm dışındaki bir şey için kendimi haklı çıkarmak zorunda kalmanın endişesine kapıldım. Orada izler olduğunu fark etmemiştim. Onları göremezdim ve her halükarda, duş aldıktan sonra,

Nerede olduklarını bilsem bile fondötenle gizleyecek zamanım olmadı.

Bakışlarım hemen arkasındaki masaya takılıyor ve yüzümü rafa bastırmak için boynumu tutan Slav'ın görüntüsü, benden kaçan ve şimdi gördüğü işaretleri haklı çıkarıyor.

"Hiçbir şey," diyerek saçlarımla kendimi örtüyorum.

Gözleri şefkatli değil, sadece meraklı bakıyor, hem de çok. Çok iddialılar. Talepkârlar, açıklama istiyorlar ve ben, sadece gitmesini isteyen ben, açıklama yapıyorum.

"Ah, evet," diye hatırlamış gibi yaptım, "çok aceleci bir müşteri olmalı."

Ve bundan daha kötü bir bahane kullanamazdım.

Başak başını sallıyor, boyunun yüksekliğinden bana bakıyor. Bana tekrar bakıyor, her şeyime. Saçlar, irisler, yüz, dudaklar, göğüs, göğüsler, gerisi....

'Sen çok kötü bir insansın. Dışarıda ve içeride'.

Keşke başımı eğebilsem, gözlerimi yere dikebilsem, böylece onunkinden yayılan küçümsemenin aynası olmasam. Keşke yere yığılabilsedim, çünkü Tanrı bilir şu anda buna ne kadar ihtiyacım var, ama yine de, nasıl yapacağımı bilmeden, bakışlarımı kaçırmak, menfur bir sırıtış çizmek ve göğsümü gururla doldurmak için ihtiyacım olan son gücü bulmayı başarıyorum.

"Eskiden tüm gücünüzle istediğiniz bir şeye artık sahip olamayacağınızı fark ettiğinizde tam da böyle dersiniz".

"Dediğiniz gibi olacak," diye omuz silkiyor. "Gerçek şu ki, şu anda arzu yok, sadece tiksinti var."

Ve bu bana dokunuyor.

Kısa devre yapıyorum.

Parmakları yanıma yapışıyor, tutuyor, beni yana çekiyor ve geçiyor, sahanlığa çıkıyor, orada bana kelimelerle vurmaya devam ediyor.

"Seni olduğun pislikle baş başa bırakıyorum, ayrıca buraya çok uygun olduğunu görebiliyorum."

Pislik, züppe, duyarsız ve adaletsiz, geldiği gibi gider.

Kapıyı kapatıyorum ve kendim hakkında bir şeyler daha öğrenecek kadar uzun süre tahtaya bağlı kalıyorum.

Sonunda, her zaman olduğu gibi, darbeleri kabul ediyorum. Onları savuşturmak ya da kaçmak üzerinde durmuyorum. Hepsini kabul ediyorum ve saklıyorum, çünkü herkes belirli yeteneklerle doğar. Benimki, bu hayatta, hata yapmak.

Gülümsemek, dans etmek, şarkı söylemek ve saatlerce solan bir vücudun en güzel kısmını göstermek zorunda kalmak zordur.

Partnerinizin yüzü asık, kendini suçlu hissetmeye başlamış ve içine kapanmışsa bunu yapmak daha da zordur. Hatalı olduğuna inanıp inanmadığını, annesine verdiği söz hakkında şüphe duymaya başlayıp başlamadığını, benim olduğum yerde, ait olduğu yerde olmak isteyip istemediğini bilmek istiyorum.

Hep birlikte, nefes nefese ve alnımızdaki teri silmek için havlularımızla sahne arkasına yürüyoruz. En iyi sahne kostümlerimiz belki de en sevdiğimiz seyirciler orada olmadığı için boşa gitti. Siyah dantelli dar kırmızı korseler, kabarık tül mini etek, yine siyah, sahte incilerden uzun kolyeler. Soyunma odamızın kapısını iterek açıyorum ve o pisliğin sandalyemde oturup sigara içtiğini ve küllerini hiç umursamadan yere attığını görünce eşikte tereddüt ediyorum.

Olası tepkilerimi değerlendiriyorum: çökmek ya da tepki vermek.

İsyan etmeyi, bir öfke gibi ilerlemeyi ve sigarayı elinden kapıp yere atmayı ve ince topuklu ayakkabılarımın tabanıyla ezmeyi seçiyorum.

"Dışarı!" diye bağırarak eldivenli parmaklarımla Yvonne'un girip girmemekte kararsız, hareketsiz durduğu çıkışı işaret ediyorum. "Sarkık kığını kaldır ve dışarı çık."

"Tik-tak," diyor iğrenç bir şekilde, yüzü canavar gibi, gömleğinin düğmeleri patlayacakmış gibi.

Ve içimdeydi.

Tanrım, bu korkunç, iğrenç adam bedenime girdi, beni istismar etti, hakkı olmayan bir sıcaklığın tadını çıkardı, teslimiyetimden beslendi, beni kendisinin yaptığını düşündü.

Ve belki de birikmiş gerginlik, kara kara düşündüren acı, bastırılmış öfke, beni öfkeli bir canavar gibi ona karşı harekete geçiriyor.

Sahip olduğumu düşünmediğim bir güçle onu gömleğinin yakasından tutup çekiyorum. Hızının da yardımıyla onu yukarı kaldırdım ve çenesini hedef alarak onunla konuştum.

"Patronuna söyle, şu andan itibaren orijinal anlaşmada olduğu gibi bize ödeme yapmak zorunda kalacak, çünkü birkaç gün içinde faiz dahil tüm kredi bakiyesine sahip olacak, ki bunu sadece yüzüne vurmanın keyfi için ekliyorum. Ayrıca ona, eğer yordakçısını, yani seni, kontrol altında tutmazsa, arkadaşımı alıp şehri terk edeceğimi ve parasının çöpe gideceğini, çünkü seni buraya göndermeye devam ederse, bizi senin pis kokunun altında durmaya zorlayacağını söyle,

Bir daha asla bir kuruş göremeyecek, Déesse'e sadece memelerimizi görmek için gelen müşterilerin bir kısmını kaybedecek ve asla geri ödenemeyecek bir borçla kalacak, şimdiye kadar topladıklarını kışına sokacak." Ona mastürbasyon yapıyorum ve çenesine hırlayarak yapabildiğim kadarıyla kendimi ayak parmaklarımın üzerinde yukarı çekiyorum: "Bu senin yapabileceğin bir şey mi yoksa seni çekmek zorunda mıyım, seni aptal!"

"Soleil." Yvonne yanımda beliriyor, sanki deli bir kadını sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi yavaşça hareket ediyor. Eldivenli elini çıplak omzuma koyuyor ve sonra Slav'ın yakasını bırakarak öfkeme hitap ediyor. "Sanırım Gleb anladı," diye devam ediyor ve bunu kesinlikle onu savunmak için yapmıyor, daha ziyade benim için yapıyor.

Ben yoldan çekilir çekilmez, o boktan erkek, çünkü ona erkek denemez, manyak bir bakışla arkadaşşıma bakıyor.

"Ona bakmamalısın," diye patladım. Ve gözleri bana döndü.

"Sana verdiklerim yetmedi mi?"

"Kapa çenenı."

Daha ileri gitme. O bilmiyor. Bilmesini istemiyorum. Kötü ya da suçlu hissetmesini istemiyorum. Korkmasını istemiyorum.

"Ben sadece hafızanı tazelemek için buradaydım. Genelde," diyerek Yvonne'a yaklaşıyor ve onu incitmesine asla izin vermeyeceğimi bildiği için, "kokum yeterince ikna edici, ama..." diyerek bana dönüyor, "görünüşe göre senin için değil."

Beni yanaklarımdan tutup sıktı.

Gözlerim, belli belirsiz bir hareketle soyunma odasından çıkmasını söylemek için arkadaşşıımı arıyor.

"Gleb, bırak onu," ama gitmiyor, aksine onu benden uzaklaştırmak için elini tutuyor. "Lütfen. Biz ilgileniyoruz, zaten tüm tutarı tahsil etmenin bir yolunu bulduk, artık taksit yok."

"Öyle mi?" diye konuşuyor, dişlerimi düşüreceğinden korktuğum kadar sert sıkarken bana bakıyor.

"Bırak beni, seni aptal," diye mırıldanıyorum.

Yüzü benimkinden bir milimetre uzağa yerleşiyor ve tam dudaklarımın üzerinde homurdanıyor: 'Bana saygı göstermelisin, seni sürük'.

"Gleb, dur." Sırtım giderek daha fazla geriye doğru eğilirken Yvonne onu ikna etmeye çalışıyor. Yüzümü canavarca bir sıcaklık kaplıyor, terlemem artıyor ama ne duyduğum küçümsemeyi bırakıyorum ne de eğiliyorum. Bana istediğini yapabilir ama asla saygımı kazanamayacak. "Onu böyle tutmaya devam edersen, yüzünde izler bırakacaksın."

"Bırakın," diye tıslıyorum kötü niyet ve kararlılıkla, "ancak o zaman bir kadına dokunabilir. Hiç kimse kendi özgür iradesiyle bacaklarını açacak kadar aptal ve çaresiz değildir."

Serbest eli ağır çekimde yükseliyor. Büyük ve ağır. Yüzüme çarpmadan önce bile darbeyi hayal edebiliyorum. Artık serbest olan yanağıma doğru ilerliyor, tenimde günlerce izi kalacak bir beşlik çakmaya hazır.

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum ve sonra aniden ona durmasını söyleyen bir ses duyuyorum. Gözlerimin önünde bir el beliriyor, Slav'ın bileğini engelliyor ve ardından kaslı bir vücut onu geriye doğru itiyor. Domuz yağı yumağı çamaşır ipinin üzerinden, giysilerin kapladığı yere düşüyor.

"Sakin ona dokunayım deme!" diye homurdanıyor... Valon?

Yvonne bu küçük soyunma odasında bir kavga çıkmasını önlemek için onu hemen durduruyor. Hemen kendimi yeniden aktif hale getiriyorum ve doğruca Gleb'e gidiyorum, kalkmasına , ancak onu dışarı atmak için.

"Gitsen iyi olur," diye onu itiyorum.

"Ben gidiyorum, ben gidiyorum" diye bağıyor hışımla, kendisini durduran çocuğun gözlerinin içine bakarak. Ona söylediğimiz her şeye yanıt vererek, "Geri bildirimde bulunacağım," diye ekliyor.

O dışarı çıktığında, kapıyı kapatıyorum ve anahtarı da çeviriyorum.

Kalbim çarparak ve Başak'ın da dışarıda olabileceği korkusuyla bir an hareketsiz duruyorum, ama buna güvenmiyorum, çünkü bu sabah olanlardan sonra bir daha bana yaklaşacağını sanmıyorum.

"İyi misin?" Omzuma bir dokunuş hissederek nefes nefese kaldım. Arkamı döndüğümde karşımda Valon'un endişeli, kafası karışmış ve korumacı bir versiyonunu görüyorum.

'Evet, bir şey yok'.

"Bir bakayım." Çenemi tutuyor ve iz olup olmadığını kontrol etmek için yüzümü sağa sola hareket ettiriyor.

"Acımadı. Sert bir cildim var," diyerek parmaklarını uzaklaştırıyorum ve plastik bir bardağa biraz su doldurmak için yanından geçiyorum.

"Sen ise hala isimsiz olduğunu mu düşünüyorsun yoksa sana bir şey dememi mi istiyorsun?", tuvalet masasının aynasından onu görüyorum, arkadaşşıma hitap ederken.

"Soleil. Benim adım Soleil."

O bakışlarını indiriyor, suçlu, ben de aynısını yapıyorum, daha da sorumlu.

"Elbette!" diye mırıldanıyor, belki de ikiye ikiye bir araya getiriyor ve arkadaşşımin adını kullanarak Başak'a yalan söylediğimi hayal ediyor. "Öyleyse, *Soleil*, git

"Buzlu bir şey al yoksa arkadaşının yanakları şişer.

"Ben gidiyorum.

Yüzüme vuracak bir şeye ihtiyacım olmamasına rağmen onu durdurmadım ve bunu yapmadım çünkü hala kulüpte ne yaptığını merak ediyorum, çünkü arkadaşına yalanların yalanını söylediğim ve ortağımı da ona yalan söylemeye zorladığımı hayal etmesine neden olduğum açık.

"Neden hâlâ buradasın?" diye soruyorum, suyumun son yudumunu yutarken. "Ortağının tarafını tutmuyor musun?" diye ona dönüyorum. Omuzları aynaya dönük, gözleri doğrudan onunkilere bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Kesinlikle. Buraya kesinlikle senin için gelmedim." Lacivert ceketinin altına giydiği gömleğinin manşetlerini düzeltiyor. Her zaman çok zarıftı, benim zevkime göre fazla çirkin ve dik kafalıydı ama bugün her zamankinden daha az tatsızdı.

"Soleil'in sana yalan söylemesi senin için de sorun değil mi?"

"Artık önemi yok. Sadece artık umurumda olmadığını söylemeye geldim."

"Öyle miydin?"

"Ben hala durumun böyle olduğuna inanıyorum.

Plastik bardağı köşedeki sepetin içine atıyorum ve bir sepet yapıyorum.

"Yani artık onunla görüşmek istemiyor musun?"

Dudaklarını yalıyor, yere bakıyor, saçlarını geriye çekiyor, gözle görülür bir şekilde kararsız, ama kuru bir "Hayır" diyor.

"Neden?"

"Çünkü siz iki yalancısınız, açıkça berbat durumdasınız ve sizin gibi insanlarla uğraşmamak daha iyi."

"O zaman git," diye omuz silkiyorum. "Bana çok açık görünüyor. Eğer bir kadın çok karmaşıksa, ahbap, ona ayak uyduramayan sensin demektir."

Kıkırdıyor ama bu içten bir gülümseme değil.

"Hep böyle kaltak mısın?" Tam karşılık vermek üzereydim ki beni durdurdu. "Ah, hayır, öyle söyleme. Sen daha kötüsün. Sen de nankörsün."

'O aptalı durdurduğun için sana teşekkür ederdim ama bunu daha sonra yapardım.

Şimdi sadece arkadaşım ile ilgili niyetinizi anlamak istedim".

"Sen onun annesi değilsin, bunu kafana sok."

"Başak'a adresimi sen mi verdin yoksa özel dedektif mi tuttu?"

"Bana sordu. Seninle konuşmak istediğini söyledi, ben de yanlış bir şey olduğunu düşünmedim."

"Benimle konuşmak mı?" diye alay ediyorum onunla. "Beni aşağılamak demek istiyorsun."

"Onu suçlayabilir misin?"

Patronumla yavaş yavaş pazarlık yapıyorum.

Tabii ki hayır, yaptığım şey affedilemezdi. Ve bu doğru bile değil. Tam bir karmaşa.

"Kimdi o adam?"

"Bu seni ilgilendirmez.

"Sana hiç saygı duymuyorum, açık konuşalım ve küçük arkadaşına da duymayı bıraktım ama bu, biri sana elini sürdüğünde kendi işime bakmam ve başka tarafa bakmam gerektiği anlamına gelmiyor, tamam mı?"

'Soleil'e kimse dokunamaz, merak etmeyin'.

"Sana da kimse dokunmamalı.

"Ben neden bir Leclerc'im?"

"Hayır, çünkü sen bir kadınsın," diye sertçe bastırıyor.

Kalıyorum ve onun inançla çarpan samimi gözlerini izliyorum.

"Al bakalım." Yvonne, artık resmi olarak Soleil, her hareketiyle gıcırdayan bir kumaş demetiyle yeniden içeri giriyor. "Barda biraz buz var." Yanıma geliyor ve derme çatma nesneyi yanağıma dayamaya başlıyor.

'Hava soğuk'.

"Aynen öyle," diye karşılık veriyor. "Bir süre kıpırdamadan dur, Valon haklı, gözlerinde rahatsız edici bir şişlik olabilir. Ve sen o güzel yüzünle bunun üzerinde çalışıyorsun."

"Kurtarıcım seninle bir yürüyüş yapmak istiyor." İkimizi de hazırlıksız yakaladım.

"Hayır, bu doğru değil," diye kendini savunuyor.

Ama öte yandan kadın şaşkın, onunla gerçekten sohbet etmeyi umarak adama bakıyor. Birbirlerine söyleyecek çok şeyleri olduğunu biliyorum.

Daha fazla yalan.

Ona bir açıklama borçlusun.

Daha fazla yalan.

Sebeplerini savunmak zorunda kalır.

Yalanla.

"Belki başka zaman," diyor. "Şimdi seninle kalacağım, Yvonne."

"Onun yerine şimdi gideceksin."

Valon ellerini kalçalarına koyup bana bakıyor ve başını sallıyor. "İsteğimiz dışında yapmamızı istediğin başka şeyler de var mı?"

Dondurma poşetini yüzümden siliyorum.

"Aslında, evet. Kalkanlama konusunda iyisin, bu yüzden Soleil'e göz kulak olmanı istiyorum."

"Ben senin gibi bebek bakıcılığı yapmıyorum."

"Yvonne, dur!" diye durduruyor arkadaşım beni. Belki de Valon'un artık onunla tanışmaya pek hevesli olmadığını anlamaya başladığı için kendini hissediyor ama Valon'un sözlerinin ona baktığında hissettikleriyle kesinlikle ilgili olmadığını çok iyi anlayabiliyorum.

Gleb'i durdurduğunda gözlerindeki korkuyu gördüm. Eminim ki bugün benimle aynı adı taşıyan isimsiz kız arkadaşını geçici olarak tokatlamak üzere olduğundan şüpheleniyordu. Belki de tokadı yiyeceğimden emin olsaydı kıpırdamazdı, hatta videoya çekip Başak'a gönderirdi, sırf o çok keyif alsın diye. Aynı şeyi yapmazdı, bugün değil, ona neden olduğum şeyden sonra değil.

Yüzünde çok fazla tiksinti, çok fazla öfke, çok fazla acı vardı, her ne kadar tüm duygularını gizlemekte ısrar etse de. Ve en çok canını yakan şey, benimle bir fırsatı kaçırdığını bildiği için kızgın, iğrenmiş ya da acı içinde olduğunu görmek değildi, kız kardeşini öpmüş olma düşüncesi diğerlerinden daha güçlü olduğu için kızgındı.

Herhangi biri olabilirdim, hiçbir şey fark etmezdi.

Onun için en kötüsü akraba olmak, artık bana dokunamayacağı fikri değil.

Yasak diye bir şey , çünkü bir şeyi artık istemediğinizde o şey silinir.

Yasak değil, zaten istemiyorsun. Zaten sevmiyorsunuz. Zaten seni iğrendiriyor.

"Yvonne?" Arkadaşım beni sarsıyor, belki de kaybolmuştum. Belki de yine aşağılara, bazen yönümü bulamadığım aşağılara kaymışım. "Biz gidiyoruz. Valon beni daha sonra eve götürecektir. Biraz konuşmamız gerek."

"Seni bırakmamı ister misin?" diye sordu. Ben de başımı salladım. Bu gece geri yürüyecek gibi hissetmiyorum. "O zaman onu eve bırakalım, sonra da biz..." Birbirleriyle konuşuyorlar, öylesine suç ortağı olmuşlar, elle tutulur gibi görünen bir bakışla birbirlerine öylesine bağlanmışlar ki. Belki yanılıyorum, ama sanırım bu gece ona ne söylerse söylesin, hissettikleri değil, sadece söylemek zorunda oldukları olacak.

Soleil başını sallıyor ve hızla eşyalarımızı topluyoruz.

Bu gece, aile toplantısı. Aries acil bir durum olduğunu söyledi ve biz büyük kardeşlerden kale salonlarından birinde buluşmamızı istedi.

Yargılanmadan birkaç içki içebilmek için erken geldim. Gülümsemeyi bıraktığımdan beri Ariel beni takip ediyor. Tüm binada ruh halimdeki ani değişimi hisseden tek kişi o gibi görünüyor. Hatta bu gece benimle birlikte uyudu, beni terletti, sıcak kürkü tenime yapıştı. Şimdi de beni gözünün önünden ayırmıyor, sanki benim koruyucum olmak istiyormuş gibi her hareketimi izliyor. Bakıcı olarak bir kurdum var ve şu anda duygularımı ondan başka kimseye ifade edemediğim kendime acıyorum.

Bir koltuğa yayılmış, koyu renk paltosunu parmak uçlarımla okşuyorum. Üzerimde rengi solmuş bir kot pantolon, sıradan bir tişört, saçım başım dağınık, sakalım bakımsız ve kötü bir ruh halindeyken, diğer elimle konyak bardağını dudaklarıma götürüyor, diğerleri gelmeden önce mümkün olduğunca çok yutabilmek için büyük yudumlar alıyorum.

Yanmayan şömineye
bakıyorum. Ben de
öyle.

Onu son gördüğüm zamanki gibi.

Onu süsleyen antik sıvalar ailemizin hikayesini anlatıyor.

Hepsi yalan.

Hikayemizin hiçbir zaman tam ve gerçekçi olmayacağını düşünmeden edemiyorum, çünkü çok fazla sır, geç ifşaatlar ve kim bilir bilmediğimiz daha ne kadar gizem gerçeği çarpıtıyor ve resmi eksik kılıyor. Kim bilir dünyanın dört bir yanında başka kardeşlerim de var. Bu noktada, Leclerc'ler gerçekten her yerde olabilir. Biriyle tanışmak zorunda kalmanın neden benim başıma geldiğini merak ediyorum,

Ona aşık olmak, ona dokunmak, onu öpmek ve onun yerine bir kuzen, bir amca ya da sadece başka biri gelebilecekken, çılgınca şeyler yapacak kadar ona şehvet duymak.

Onun dışında herkes.

Her şey o kadar adaletsiz ki... Ve bunun nedeni, durumu değiştirmek için hiçbir şey yapamamam.

O benim kız kardeşim. Nokta.

Ve artık buna sahip olamam. Başka bir nokta.

Bunun daha kolay olacağını, şu anda hissettiğim olumsuz duygunun saf bir sonucu olacağını düşünmüştüm ama bunun yerine, onu en doğal haliyle, makyajsız, saçları nihayet açılmış olarak gördüğümde, o ana kadar hissettiğim tiksinti *acıya* dönüştü.

Güçlü bir sancı göğüs organlarımı sıkıştırdı.

Kare şeklinde, ağır bir doku boğazımdan aşağı kaydı.

Şu anda ıslak olan saçlarının açık tonuna bakarken nefesim kesildi.

Bakışlarımı, onu zar zor saran ince bir ipek tabakasıyla gizlenmiş, hâlâ nemli vücudunda gezdirirken yönümü kaybettim.

Ve vakarımı kaybettim, dairesinin eşiğini geçmeyi, o ana kadar sadece hayal ettiğim saçlarından tutmayı, onu kendime doğru çekmeyi ve çıplak dudaklarının tadına bakmayı derinden arzuladım.

Çok güzellerdi: dolgun, berrak, şehvetli.

Kendi kendime dedim ki: *Onu son bir kezöp. Ona veda et.*

Ama hareketsiz kaldım, kapının kenarına yaslandım, ellerim ceplerimde o ahlaksız dürtüyü kavradım, onu parmaklarımın arasında parçaladım, tek umudum onu yok etmektir.

Dram şu ki, onu ne kadar çok önümde tutarsam, kendimi ona sahip olma arzusundan o kadar az koparabiliyordum.

Daha fazla. Biraz daha.

Artık karşımda aşık olduğum kadının değil, vebalı gibi uzak durmam gereken yalancı, adi, iğrenç bir kız kardeşin olduğunu kafama sokmak için bir ömür boyu irade göstermem gerekti.

Yüz ifademi değiştirmeye, bakışlarımı değiştirmeye, bir miktar acımasızlık toplamaya ve bunu ona tükürmeye kendimi zorlamak, bir yandan da ona estetik olarak önemli biri olmadığını söylemek daha da zordu.

Benim için o anda, Tanrı'nın parmaklarıyla çizdiği en güzel yaratık kapıda belirdi.

Ona çok fazla bakmamaya çalıştım, evin içinde buz gibi hareket ettim, onunla hak ettiği şekilde konuştum, kendime ondan uzak durmak için yalvardım, sadece fiziksel olarak değil. Ona fantezilerimin içine girme şansı vermemek zorunluydu ve hala da öyle, çünkü helal ile yasak, saf ile pis arasındaki sınır, ki bu olabildiğince pis, o kadar ince ki boşluğa düşmek şu an olduğu kadar tehlikeli değil ve asla olmayacak.

Kendimi uçurumun kenarında hissediyorum ve onu her düşündüğümde, onu dün gördüğüm gibi hayal ettiğimde, ayağım uçurumdan aşağı eğiliyor, duyularım duvar örmem gereken hayali kapıları açma arzusuna karşı mücadele ediyor ve savunmam zayıflıyor.

Kendimi ondan uzak durmaya zorlayabilmeli, ellerimi bağlayabilmeli, dikkatimi ona vermeme engelleyebilmeliyim.

Her şey çok aşağılayıcı...

Ancak sahip olmayı hiç beklemediğim en kötü düşman olan zihin, niyetlerimi destekleyemeyeceğini kanıtlıyor.

Sadece kafamızın içinde özgür olduğumuz doğruysa, uykuya daldığımızda, gözlerimizi kapattığımızda ve kendimizle baş başa kaldığımızda özgür olabileceğimize inanmak doğruysa, o zaman karanlıktan, geceden, uykudan korkmaya başlıyorum, çünkü zincirlerimi gevşetmeme izin veremiyorum, düşüncelerimin kontrol edilemez hale gelmesine izin veremiyorum. Kendimden en fazlasını talep etmeli, bazı imgeleri ortadan kaldırmalı, duyularımın onun cisimleştiği rüyalardan zevk almasını engellemeliyim.

Onun anısını öldürmeliyim.

Gerçek şu ki, bu çelişkili duyguları kontrol edemiyorum, tıpkı onun evinde, sırtı dönükken, içimde kontrol edilemez bir ateş olmaya devam ettiği için onu cezalandırmak onu masanın üzerine eğip zorla becerdiğimi hayal ettiğimde onları kontrol edemediğim gibi.

Kendimden iğrendim.

Kendimi

küçümsedim.

Bana yaptıkları için ondan nefret ediyordum.

Ve sonra bir piç olmak, bana vurduğu darbeleri, bana baktığında gelen kurşunları ve dolgun dudaklarını açar açmaz hissettiğim o çimdiklemeleri savuşturabilecek tek kalkan haline gelebilir.

Boş bardağımı yandaki masaya çarpıyorum ve Ariel bu hareketimden telaşlanarak başını kaldırıyor, sonra da kapıya doğru çeviriyor.

Aynı anda kız kardeşlerim oturma odasına giriyor. Artık tamamen tehlikeye girmiş zihnim korkunç şeyler hayal ederken, boğazımda brendi yükseliyor.

Zöe beni "Merhaba!" diye selamlıyor ama ben onu Déesse odasında görüyorum, üzerinde daracık bir korse var, yaklaşırken dilimi ağzına sokuyorum. Kirpiklerimi kırıştırıyorum ve yüzümü kapatıyorum, çok rahatsız oldum. "İyi misin?" diye dizime oturuyor ve içimde bir alarm çalıyor.

Hemen ayağa kalkıyorum, onu da aynısını yapmaya zorluyorum.

"Evet, evet, sorun değil. Ben tuvalete gidiyorum, kusura bakma." Onu okşuyorum ve kafamın içinde o sürtük gülümsüyor. Yanağını okşuyorum ve parmak uçlarımda bu çılgın dokunuştan yandığını hissediyorum.

Geri çekiliyorum, huzursuzum, kendimi sıfırlamaya hevesliyim. Kız kardeşim kaşlarını çatıyor, bir açıklama istiyor ama bugünün neden bu kadar tuhaf olduğunu açıklamak için duraksamıyorum, tek bir kelime bile edemedim.

Bunu yapamazsın.

Kaçış, sadece bunu tercih edebilirsiniz.

Chantal önümde duruyor ve aniden bozulan gözlerim onun göğüs dekoltesine takılıyor.

Kulaklarımda, kaltağın şeytani sesi kıs kıs gülüyor ve bana ne kadar ilerlediğini hatırlatıyor. Bu beni deli ediyor, hepsi bu.

"Ne oldu tatlım?", Yengeç kollarını kavuşturdu. Ve ben... kapıyı çaldım. Tekrar. Gözler.

"Belki biraz fazla içmişimdir. Tuvalete gitmem lazım," diye tekrarlıyorum, üstesinden gelmek istiyorum.

Sonunda, kapıda, Libra çıkış yolumu engelliyor.

"Şimdiden gidiyor musun?"

Zalim, insan psikolojisi o kadar kötü olabilir ki sizi tamamen yok edebilir.

Geri çekiliyorum, çünkü önümde dudaklarının ağır çekimde hareket ettiğini görebiliyorum, uzanıp onları da alıyorum.

Göz kırpıyorum... tekrar... göz kapaklarımı.

Hiçbir şey söylemeden onun da yanından geçiyorum, arkamdan yapılan çağrıyı duyuyorum ama endişelerini görmezden geliyorum. Koridorda bulduğum ilk tuvalete koşuyorum, belki de hiç girmedim ama aradığımı hemen buluyorum.

Antik zeminde dizlerimin üzerine çöküyorum ve tüm içkiyi giderden aşağı döküyorum. Kurdumuzun pençelerinin mermere vurduğunu, sonra da başını omzuma bastırdığını hissediyorum.

Delirdiğimi, zihnimin kendi kendini doğradığını, gerçek bir kıyma makinesinin içinde olduğumu fark ettiğimde şiddetli tıkaçlar beni cezalandırıyor.

Boşaldığımda sırtımı fayanslara yaslıyorum. Ariel hazırolda oturuyor, başı sağa sola hareket ediyor. Bakışları şaşırtıcı derecede destekleyici. İki tonlu gözlerine odaklanıyorum ve iyileştiğimi fark edene kadar onlara bakıyorum. Aklım başıma gelir gelmez de beni bu hale düşüren kadına lanet okuyorum.

Şu anda kendimi yanlış, yozlaşmış ve iflah olmaz bir ahlaksız olarak hissetmem tamamen onun suçu.

Ben lanetlendim.

Ben deliyim.

Seni ve paylaştıklarımızı seviyorum.

Parmaklarımı uzatıyorum ve kurt kız yaklaşıyor. Her zaman yaptığı gibi beni yalamıyor, başını hafifçe eğiyor ve avucumu üzerine koymama izin veriyor.

"Teşekkürler, şimdi daha iyiyim," diye mırıldanıyorum, bunu yüksek sesle yapma ihtiyacı duyuyorum, kulaklarının tekrarlanamaz kelimeleri koymak için güvenli bir sandığı temsil ettiğinin farkındayım. "Korkarım bu korkunç bir saplantıya dönüşecek, Ariel." Saçmalıklarımın anlamını kavrayamıyor ama yine de kapıya doğru döndüğünü görüyorum, sanki bana *kalk, tepki ver* der gibi. "Bu gerçekten doğru, biliyor musun? Bir şeye sahip olamayacağını fark etmeye başladığın an, ondan kurtulamayacağını anladığın andır."

Koridorda yankılanan sesler dikkatini dağıtıyor ve muhtemelen artık dönüştüğüm hayaletten çok sıkılmış bir şekilde oradan ayrılıyor.

Ciğerlerimi derin nefeslerle doldurarak kendimi yukarı çekiyorum. Lavaboya ulaşıyorum ve yüzümdeki sefahat izlerini silmek için yüzümü yıkamaya başlıyorum.

Ben kimim? Neye dönüşüyorum? O sürtük beni neye dönüştürüyor?

Onan nefret ediyorum.

Ve ben de kendimden nefret etmeye başladım.

Kendime gelir gelmez banyodan çıkıyorum ve kardeşlerimin seslerinin alışılmadık derecede yüksek olduğu salona dönüyorum. Birine saldırıyor gibi görünüyorlar. Gözlerim omuzlarının üzerinden geçer geçmez, zehirli sözlerini savurdıkları nişangâhın, bir süre sonra onun istenmeyen varlığına tenezzül ettiğini fark ediyorum.

Romarc, babam, ne için burada? Onun için mi? Yvonne için mi?

Bu adam işe yaramaz varlığının her anında zarar vermekten başka bir şey yapmadı.

Hasar, işte bunu yarattı.

Soleil, ya da adı her ne haltsa, istenmeyen bir yankı, onu pantolonunun içinde tutamamasının bir meyvesi. Ve çocukları ondan açıklama isterken, onu süslü takım elbisesi içinde vurdumduymaz bir şekilde görmek beni öfkeliendiriyor.

Belki alkolden, belki içinde bulunduğum ruh halinden, belki de bana yeni ve güçlü bir şey veren tek kişinin, o piçin doğurduğu kişi olduğunu fark ettiğimde hissettiğim öfkeden.

Ona doğru yürüyorum, önünde duruyorum ve kız kardeşlerimin seslerini bastırarak tıslıyorum: "Sorumsuz olduğunu biliyorduk, ama hepimizin burada olduğundan emindik, planladığın sevişmenin sonuçları, bunun yerine, görünüşe göre, haddini aştın ve aile geleneğini sürdürmek için, on iki çocuktan oluşan nesiller olması gerektiğine dair o saçma kuralı, Yvonne'u bir sır olarak sakladın, on üçe ulaşmamak için, kim bilir kaç kişiyle daha yapmış olman gerektiği gibi. Kendinden utanmalısın baba."

"Bu kızın varlığından haberim yoktu," diye cevap veriyor kendinden emin bir şekilde, elleri ceplerinde ve bakışları buz gibi.

"Yani," diye öne çıktı Taurus, "bilseydiniz onu burada, şatoda büyüteceğinizi mi söylüyorsunuz?"

Akrep cevap verdi: 'Onu sen büyütecektin, o değil. Torunum için babam artık sadece bir dede. Gerçek aile ağacında sınıfta kaldı, artık hiçbir önemi yok. Ve bu, denge bozulduğu için, Romaric'in üzerinde gözle görülür bir ağırlık yaratıyor.

"Elbette bunu yasal olarak tanırdım," diye kendini savunuyor. "Her ne kadar benim dağınık bir beyin olduğumu düşünseniz de, konu babalık sorumluluklarını üstlenmek olduğunda, ne olursa olsun, bunu her zaman yaptım."

Koç, gözlerini iki aralığa indirerek ona döndü ve tezini açıkladı: 'Öte yandan ben, Yvonne'un varlığını asla açıklamadığınıza inanıyorum çünkü o ünlü birinin kızı değil, hanedan tarafından seçilmiş DNA'ya sahip değil ve planların bir parçası değildi, bu yüzden bize ondan hiç bahsetmediniz. Zamanla bunu artık yapamazdınız, çünkü tam da Başak'ın dediği gibi, o 13. kişi olacaktı ve aile defterimizde bir boşluk olacaktı. Ve çok iyi biliyoruz ki, ne zaman on iki soydan birinin başına böyle bir şey gelse, şatoda bir talihsizlik yaşanmıştır.

Yutkunuyorum, çünkü ben, rezil olan, bunu zaten yaşıyorum.

Romarc bakışlarını indirir ve durur, manşetlerine takılı elmas kol düğmeleriyle oynar.

"Baba," Terazi bakışlarını ona doğru çekiyor. En az suçlayıcı tona sahip olan o, ama hepimiz onun öfke ya da kibirle uğraşmak zorunda kalmadan gerçeği ortaya çıkarma yeteneğini biliyoruz. "Açıkla, bize karşı dürüst ol. Doğumu bir kaza sonucu mu oldu?"

"Pek sayılmaz".

Akrep sabırsızlanarak ağzından kaçırır: "Bir kez olsun daha az gizemli olup çocuklarınıza karşı sorumlu olma görevinizi yerine getirebilir misiniz?"

Öyle olmadığını söyleyerek onunla çelişmesini bekliyoruz ama babam susuyor ve yanmayan şöminenin önünde bir ileri bir geri yürüyerek bize ihtiyacımız olan bilgiyi vermeye başlıyor.

"İrmine Eluard ve ben birbirimizi sevdik.

Chantal'ın gürleyen kahkahası bizi susturuyor. "Bana öyle geliyor ki sen, baba," diye araya girdi, "hayatında çok fazla kadın sevdin. Hiç kimse senin duygularına inanmadı, bu yüzden romantizmle, sadece seçilmişlerin hamile kalmasına izin veren bir hanedanın idealleri tarafından engellenen imkansız aşkla atma, çünkü kimse bu versiyonu satın almıyor.

"Ya tam olarak böyle olsaydı?" diye kıkırdıyor.

"Sen kolay aşık . Bu sayılmaz!"

Boğa, daha sakın, ancak bariz bir iddialı tavırla, Romarc'i açıklamalara devam etmeye davet eder.

"İrmine ve ben Zodyak partilerinde tanıştık. Sözleşmesi vardı ve onu sembolüme uygun bir eş olarak seçmişim'.

Kendimi yüksek sesle "Demek onu paylaştın, ne büyük bir aşk!" derken buluyorum. Ve eğer daha önce kendimi kız kardeşlerimle görüyorsam, şimdi piç ruhum Sole'yi tüm erkek kardeşlerimle hayal ediyor.

Tanrım.

"Bu başka bir hikaye, Başak." Boğa ile karşılıklı bakışmaları hiçbirimizin gözünden kaçmıyor. Boğa açık bir utanç içinde kravatını gevşetir, bunun hepimizin bildiği ama Akrep'in gündeme getirmeye niyetli olduğu hassas bir konuyu açmaması umuduyla.

"Sen de onu beceriyordun baba," diye sözlü saldırıda bulundu.

"Scorpio..."

"Cevap ver!" diye bağıyor, yumruklarını her zamanki siyah kıyafetlerine sarılmış kalçaları boyunca sıkıyor.

"Burada bulunmamızın gerçek nedeninin dışında tartışmalar açmayalım.

"Yvonne'un annesini de beceriyordun!" Sesi gürlüyor, odanın duvarlarına çılgın bir top gibi sıcıyor gibi görünüyor.

"Scorpio, lütfen," diye elini uzatıyor, onu sakinleştirmek istiyor.

"Kıçımın akrebi. Bu senin kızın mı?"

'O benim kızım değil'.

"O *benim*. Babamız tüm şüpheleri ortadan kaldırıyor. "DNA testinin sonuçları kesin. Eşleşme maksimum düzeyde. Ben Yvonne'un babasıyım. O da doğruyu söylüyor."

"Peki," dedi Chantal parmaklarını şıklatarak, "ne yapacağız? Aileye katılımı için bir parti mi vereceğiz? Romaric Aquarius Leclerc'in dünyanın en verimli sperm dölleyicisi olduğunu dünyaya ilan ettiğimiz bir basın toplantısı mı düzenleyeceğiz?"

"Chantal, dur," diye sesleniyor Zöe ona. "Ona saldırmayı bırakalım. Bunun aramızda daha fazla uçurum yaratmasına izin vermeyelim."

"Buradaki mesele," diye araya giriyor Aries, "ne Yvonne ne de babamızın üremeye olan bağlılığı. Biz sadece bu kızla ve haberlerin sızması halinde basınla nasıl başa çıkacağımızı düşünmek için bir araya geldik."

Taurus aceleyle şunu belirtiyor: 'Şu anda bu gerçeğin bir süre daha gizli kalmasını istiyorum. Medya yaz futbol piyasasına, *Leclerc Stadyumu*'nun inşasına ve kızımın doğumuna odaklanmış durumda. Venus ve Leonis'i düşünmek zorundayım, şirketlerimizin yapısını ve bunun sonucunda hisse paketlerinin bölünmesini gözden geçirmek zorunda kalmak istemiyorum. Bunun zamanı değil'.

Terazi şöyle bir öneride bulunur: 'Ona bir gizlilik sözleşmesi imzalatabiliriz ve hepimiz kabul ettiğimizde onu kız kardeşimiz olarak tanıtırız. Ayrıca, en azından babam onu yasal olarak tanımaya karar verene kadar çocukların hiçbir şey bilmemesinin uygun olacağını düşünüyorum'.

Kuşkuyla gülüyorum, çünkü onun kız kardeşim olmasını hiç istemiyorum. Tam o anda, onun kız kardeşim olduğunu unutuyorum ve kendimi onunla çelişirken buluyorum.

"Ailenin genişlediğini söylemeye gerek var mı? Her şey bu şekilde kalabilir, mi?" Omuz silkiyorum. "Bir kız kardeşimiz daha , tamam,

Ne olmuş yani? Kimin umurunda?"

"O haklı," diye karşı çıkıyor Chantal. "Onunla ne yapmalıyız? Onu oyun parkına götürüp bir ömür boyu yaptığı tüm hataları telafî mi edeceğiz?"

Boğa parmak uçlarıyla gözlerini kapatıyor. "Ben size ne öğrettim?" ve bakışlarında hayal kırıklığı ile ikimize de bakıyor. "È. Senin. Kardeşim. Ne şimdi öğrenmiş olmamız ne de onu tanımıyor olmamız önemli değil. O *bizim kızımız*. Ailemize ait. Hanedanın bir parçası. Aynı kanı, aynı kökeni paylaşıyoruz. Onun hakkında bu kadar yüzeysel bir şekilde konuştuğunuzu görmek, her gün geliştirmeye çalıştığım kardeş sevgisini size iletememiş bir emeritus başarısızlığı gibi hissetmeme neden oluyor.

Terazi onun yanında, eldivenli eliyle sırtını okşuyor.

"Bakış açılarını değiştireceklerinden eminim. Sadece üzgünler. Henüz çok erken. Herkes kendi yöntemiyle tepki verir.

Chantal hiçbir zaman kimseye karşı hoşgörölü olmamıştır, onun doğasını biliyoruz, ama şimdi ağabeyimiz olan bana bakışı beni yanlış hissettiriyor, çünkü benden bu kadar şüpheli olmamı asla beklemezdi. Başka durumlarda mutlu olurdum, hoş karşılardım, ama bu gerçekten ne düşündüğümü ifade etmeme izin vermeyen tek durum, bu yüzden bu kadının kız kardeşim olduğunu asla kabul edemem ve edemeyeceğim.

Taurus, "Onu şatoda yaşamaya davet edeceğiz," diye karar verir.

Ve ben kendimi kontrol edemedim ağzımdan onu şaşırtan bir söz çıkıyor: 'Kesinlikle hayır'.

"Onu tanımanın ve niyetini anlamamanın tek yolu bu".

Chantal pes etmiyor: "Onun niyeti çok açık kardeşim. O sadece mirastan payını ve soyadımızın getirdiği çeşitli avantajları istiyor."

Koç onu iter. "Sence onun da payını alması adil değil mi?"

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdım.

Zöe öne çıkar: "Gerçekten her şeyi paraya mı indirgiyoruz? O zaman Taurus haklı. Aranızda onunla tanışmak isteyen yok mu?"

"Ben değil," diye cevap vermek için acele ediyorum.

"Bunu çok isterim". Hepimiz az önce kimsenin beklemediği bir şeyi yüksek sesle dile getiren babamıza doğru döneriz. Neyse ki, Akrep'in öfkesi o anda o kadar canlıdır ki, aklımızdan geçen her şeyi geri getirmeye özen gösterir.

"Hiçbirimizi , o zaman neden bu yabancıyı tanımakla ilgilenesin ki?"

"Çünkü o onun kızı," diye sertçe karşılık veriyor Boğa. Kadın ona yaklaşıp, omzuna dokunarak onu yatıştırmak ister ama adam şiddetle omuz silkmektedir.

"Bana dokunma. Sen de onun gibisin," diye işaret ediyor Romaric.

"Lanet olsun, Akrep, daha 20 yaşındaydım ve..."

"Ne olmuş yani? Bu bir gerekçe değil'.

'O benim kızım değil'.

"Bu babanın kadınlarını becerdiğin gerçeğini değiştirmesin," diye tükürüyor ona, hayal kırıklığına uğramış, iğrenmiş, belki konu dışına çıkmış ama duygularının merhametine kalmış, onları aktarmakta özgür.

Onun varoluş biçimini derinden kıskanıyorum, çünkü diğer yandan ben sadece agresif, kapalı, teorik olarak hiçbir hatası olmaması gereken ve bunun yerine benim için biraz benim olmaktan suçlu olan bir kız kardeşi kabul edemeyen biri olarak görünüyorum.

"Bunu başka bir zaman konuşabilir miyiz?" Boğa ve Akrep sanki odada yalnızlarmış gibi birbirlerine bakarlar. Kavga ettikleri ve birbirlerine duygularıyla vurdukları şu anda bile anlayışları o kadar aşîkârdır ki.

"Eğer Venüs olmasaydı, hala hepsini beceriyor olurdun."

"Haksızlık etme, şimdi," diye cevap veriyor sinirli bir şekilde, ama elleri ceplerinde, hala ölçülü, yakında patlayacak bir öfkeyi bastırmakla meşgul.

"Dur tahmin edeyim," diye öfkelenmeye devam etti oğlu, "bahse girerim bunu sadece babana haksızlık etmek için yapıyordun İrmine."

Taurus'un gözleri o kadar bariz bir utanç parıltısıyla parlıyor ki, hepimizi hala şaşkına çeviriyor.

"Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü kızgıyım," diye itiraf ediyor Scorpio ve gözyaşlarının yüzünden aşağı süzöldüğünü görmek boğazımı sıkıyor, nefesimi kesiyor. "Kaleye herkes gelebilir, düzinelerce ve düzinelerce kardeş. Sahip olduğunuzu hiç bilmediğiniz çocuklar ortaya çıkabilir ve her halükarda hepsi sizin tarafınızdan tanınma şansına sahip olur. Öte yandan benim böyle bir şansım asla olmayacak. Sinirlendiğim ve hıncımı senden çıkardığım için kusura bakma. Bunu sadece sen istediğin için yapıyorum, keşke sen isteseydin...".

"Bu kadar yeter, Akrep," diye araya giriyor Romaric ama ikisi de onu duymazdan geliyor. Şimdi Boğa'nın gözlerinin mavisinde bile yağmurunu getirmek üzere olan bir bulut geçmektedir.

", üzgünüm," diye fısıldıyor, teslim olmuş, başka koşullarda olabileceği kadar çaresiz.

"O zaman şimdi ve sonra öfkemi al." Bu son sözlerle yeğenim kapıya doğru yürüyor ve konuşmaya devam ediyor: "Benim için Yvonne şatoya hoş geldi. Burası onun evi." Ve ayrılır.

Zöe sohbeti tekrar odak noktasına getirene kadar nadir görülen bir sessizlik içinde durduğumuz birkaç saniye geçiyor.

'Bana göre bu kız suçsuz ve bir şansı hak ediyor'.

"Ayrıca," dedi Aries yanında durarak, "tek kusuru bir Leclerc olması. Benim için gelip burada kalabilir."

"Ben çekimser kalmayı tercih ediyorum," dedi Terazî. "Bence gelişini ertelemek ve her şeyden önce aramızdaki havayı temizlemek iyi bir fikir."

"Chantal?" diye soruyor babamız ona.

"Benim için mutlak bir hayır". Topuklarının odadan çıktığını ve oylamanın devam ettiğini duyuyoruz, ancak eğilim zaten açık.

"Başak mı?" Kendimi babamın gözlerine benzetiyorum, benimkine çok benziyor, onunkine çok benziyor. Dokunmayı sevdiğim kadınla genlerimi paylaştığım düşüncesi yine midemi bulandırıyor.

Bunu yapamam.

Onu evimde, her yemekte, kalenin her köşesinde bile bulamıyorum. Hayır, bunu yapamam.

"Onu burada istemiyorum.

Ama çoğunluk çoktan kararını verdi. Babam ve Boğa ona bu şansı vermek istiyor ve sadece Chantal ve ben, konuşmayan Terazî dışında, kategorik olarak *hayır* dedik.

Ön kapıdan çıkmıyorum, bahçeye açılan cam pencereden geçiyorum. Bir sigara yakıyorum ve sanki bilgisayarda birkaç tıklama yapıyormuşum gibi, bu istenmeyen kız kardeşin en kaba halini gösteren her anlık görüntüyü silmeye başlıyorum.

Rahibe... Tanrım, bunu düşünemiyorum.

"Başak." Boğa'nın bana yetiştiğini fark ederek nefes nefese kalıyorum. Ellerini ceplerine sokmuş, yanımda duruyor ve benimle birlikte, bu tarafta karmaşık karanlık labirenti ortaya çıkaran bahçeye bakıyor. "Seni ve vaftiz oğlumu kaç kez o çalıların arasından aldım?" diye kıkırdıyor.

"Çok fazla," diye bir duman bulutu üflüyorum, Valon'la oluşturduğumuz çeşitli bulutları hatırlıyorum, ama marihuana ile.

"Bundan kurtulamayacağından emin olmana rağmen neden devam ettiğini anlamadım.

"Onlar çocuktı," diye küçümsüyorum. "Öte yandan biz, sizin oryantasyon becerilerinize her zaman hayran kaldık."

Yüzünü bana doğru çeviriyor, geçmişinin anılarını araştırıyor gibi görünüyor.

"Dünyada yalnız olduğumu düşündüğümde, kardeşlerim olduğunu bilmediğim yıllarda, bütün öğleden sonralarımı orada geçirirdim. Zamanla rotaları inceledim, haritaya yazdım ve ezberledim".

"Tek çocuk olmak nasıl bir şeydi?" diye sorarak omuz silkiyor ve zarif, sıkıntılı bir şekilde iç geçiriyor.

"Benim için her biriniz birer lütuf oldunuz. Sizi hiçbir zaman engel, davetsiz misafir ya da yabancı olarak görmedim. Babam ne zaman başka bir Leclerc'in geleceğini söylese, ailemizin güçleneceğini biliyordum. Yalnız olmak iyi değildi, seninle hayat daha ilginçti. Senin ve Chantal'ın benim için her zaman çok değerli olan bir şeyi kategorik olarak reddettiğinizi görmek hoşuma gitmiyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, Başak, nedenini anlamıyorum. Ben taş kül tablalarından birine yaklaşıp sigaramı içinde ezerken, o tüm bedenini bana doğru çeviriyor.

'Kız kardeşinden bunu beklerdim, o böyledir. O kızın işkencesi olabilir ama ikimiz de biliyoruz ki er ya da geç eriyecek. Öte yandan sen, neden onunla tanışmak istemiyorsun?"

Ailesinde çok fazla belirsiz durum yaşamış olan bu adama utanarak ve gerçeği söyleyemeyerek ayakkabılarımın burnuna bakıyorum ve o kadar da kötü olmayan bir bahane uyduruyorum.

"Ona güvenmiyorum. Bir şeyler bana uymuyor."

"Ve sen zaten tüm araştırmayı benim yapmadığımı mı düşünüyorsun?"

Ona bakıyorum ve birbirine çok benzeyen gözbebeklerimiz kilitleniyor. Taurus bana muzipçe gülümseyerek bir kaşını kaldırıyor ve şüphelerimi doğruluyor.

"Bunu kontrol altında tutmak istiyorsunuz.

"Burası gözlerimin ulaşamayacağı yerden daha iyi".

"Bu mantıklı. Ama o zaman kardeşlikten, kendi etimizden ve kanımızdan olanlara duymamız gereken sevgiden bahsetmeniz, düşünmemizi istediğiniz kadar samimi değil".

"Ben bu değerlere inanıyorum Başak, ama insanlara daha az inanıyorum.

Bunu memnuniyetle karşılayacağız, ancak dikkatimizi yüksek tutacağız.

Yani yakın gözetim altında olacak. Haberler görüldüğünden daha kötü, çünkü bu artık ona yaklaşamayacağım anlamına geliyor.

Ona yaklaşmamalısın.

Bakışlarının bahçede dolaştığını fark ediyorum, sanki yeşillikler arasında şu anda hissetmediği bir huzuru bulmak istiyor. Aklından neler geçtiğini seziyorum ve bazen onu ele geçiren bariz yetersizlik duygusunu yumuşatmak için kendimden bir şeyler katmaya çalışıyorum.

"Scorpio'nun sana söylediklerine aldırma, onun gerçekten böyle şeyler düşünmediğini biliyorsun."

"Onunla olan ilişkiyi bölmeye hazır çatlaklar her zaman olacaktır. Bunun farkındayım. Bunu kabul ettim.

'Fevri davranıyor ama içten içe sizi anlıyor ve her şeyi affediyor'.

"Bir ebeveynin bir çocuk tarafından affedilmesi için hiçbir neden olmamalıdır".

"Babamızı düşünecek olursak, durum pek de öyle değil.

"Ben onun gibi değilim". Sesi melankolik, neredeyse teslim olmuş, sanki tam tersini ifade ediyormuş gibi.

"Sinirlerine dokundu, bunu yapmamalıydı. Ve hayır, Taurus, sen Romaric gibi değilsin."

"Daha kolay olacağını düşünmüştüm ama her geçen gün daha da zorlaşıyor.

"Baba olmak mı?"

"Sevgi dolu." Alt dudağını ısırtıyor, ellerini ceplerinde saklamaya devam ediyor.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Ufukta yeni aşklar mı var?" Ses tonunu ve bakışlarını değiştiriyor, artık benimle ilgileniyor.

"Bu da ne! Hayır, bunların hiçbiri değil," diyerek çimenlerin üzerinde yuvarlanan küçük bir çakıl taşını tekmeliyor. "Aşk abartılan bir duygu."

'Böyle bir düşünceye sahip olmaya başladığınız an, bu mükemmel bir duygu haline gelir'.

Böyle bir konuşma yapmaya hazır değilim, çünkü son zamanlarda aşkı önce şefkatle, sonra tutkuyla, şimdi de nefretle karıştırıyorum. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, az önce o laneti bu kelimeyle yan yana getirdiğimi fark ediyorum.

"İrmine hakkında ne biliyorsun?" diye konuyu değiştiriyorum.

"Yakın zamanda çok agresif bir kanserden öldü. Bu Yvonne'un kaleye geç gelişini açıklıyor. Daha yeni öğrenmiş olabilir.

kökenleri hakkındaki gerçekler'.

"İnandırıcı, evet. Sizce, eğer durum böyleyse, neden kızına gerçeği söylemedi?"

"Bir kadının bir Leclerc'ten kaçması alışılmadık bir durum. Kimse kaçmaz. Hepsi hanedanın bir burcuna ait olmak ister, en azından eskiden böyleydi. Zodyak şenliklerine katılan kızlar için, Masa'nın bir üyesi tarafından seçilmek bir onurdu. Eğer yüz çevirmişse, bunu sadece sevgisinden dolayı yapmış olmalıdır.

"Babamızın aşkı için mi?"

Taurus bana safmışım gibi bakıyor.

"Bir kadın ya da erkek için bundan daha güçlü tek bir duygu vardır, o da çocuk sevgisidir. Eminim korkmuştur. İrmine hanedanın en karanlık geleneklerini kendi gözleriyle gördü. Onları teninde yaşadı. Onun bedeni bizim sapkınlıklarımızın tuvaliydi. Yutkunuyorum, zihnimin benden esirgemediği bazı görüntülerden etkileniyorum. "Babamız ona o zamanlar kesinlikle ahlaksız olan aile geleneklerini anlattıysa, ona pelerinlerin altında benim, büyükbabamın ve Claudie'nin de olduğunu açıkladıysa, o zaman muhtemelen bir gün kızının da hepinizle birlikte bu dünyanın bir parçası olacağına inanmıştır. Ancak o sırada benim zaten bir şeyleri değiştirmeye başladığımı bilemezdi. Bu da gerçeği Yvonne'dan saklama kararını açıklıyor.

Başımı sallıyorum, oluşmakta olan bulmacanın parçalarını daha net bir şekilde bir araya getirmeye başlıyorum.

"Onu defalarca siktin mi?" diye soruyorum hiç incelik göstermeden.

"Bazen".

"Büyükbaba bile mi?"

"Saf, evet." Onu rahatsız ama samimi görüyorum. Artık hepimiz onun geçmişini bildiğimiz için, bizi kara hanedanın geçmişinden korumak gibi bir kaygısı yok, bu yüzden, şu anda ben de sapkın duygulara sahip olduğum için, beni kişisel olarak etkileyen bir merakla, sorularımı doğrudan yöneltiyorum.

"Bu sizi iğrendirmedi mi? Yani, seninle aynı yerde olan insanlarla kan bağı olduğunu bilmek, ruhunu sonsuza dek çürütecek şeyler yapmak?"

"Seçme şansım yoktu. Beni haberim olmadan o dünyanın içine atıldılar ve bir kez içine girdiğimde iyi ile kötü arasındaki sınırları bulanıklaştırdım. Ben

çok küçüktü. Büyüdüğümde ve anlamaya başladığımda çoktan geç olmuştı". Derin bir nefes alıp veriyor ve ekliyor: "Çok fazla düştüğünüzü bildiğinizde, kendinizden nefret etmek sürekli hale gelir ve sonra tekrar tekrar başarısız olursunuz, çünkü hiç kimse tarafından kurtarılamayacağınızı bilirsiniz, en azından kendiniz. Ben, o zamanlar, kurtarılmak istemiyordum. Sadece kendimi yavaşça söndürmek istedim".

"Kendini cezalandırıyordun." Taurus başını sallıyor. "Eskiden hataları biriktirirdin," diye tekrar başını sallıyor.

Güneşim gibi.

"O sırada teyzenle de birlikte miydin?" Bu soru onun usulca iç çekmesine neden oluyor ama sormak zorundayım çünkü bir adamı bu kadar haddini aşmaya iten şeyin ne olduğunu anlamam gerekiyor.

Bir gerekçe mi arıyorsunuz? Bir dayanak mı? Onun gibi mi olmak istiyorsunuz?

Cevap vermediği için, sessizliği onay olarak sayıyorum.

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü kesiliyordu ve benim de o sırada buna çok ihtiyacım vardı. Sonra ondan nefret ettim ve onu seksle cezalandırdım."

"Size son bir soru sorabilir miyim?"

"Bu konuşmaya bir şey için ihtiyacınız varsa, bana istediğiniz tüm soruları sorabilirsiniz."

"Teşekkür ederim," diyerek ona gülümsedikten sonra sadede geliyorum. "Venüs." Ve bu ismi duyunca, ağabeyim dikkat çekici bir şekilde seğiriyor. Sevdiği kadının şerefini lekeleyecek bir şey söylemeye cüret edersem neredeyse suratına bir tokat atmaya hazır görünüyor. "Kendini mi kesiyorsun?"

"Venüs'ü kesmek, göğsümü açıp kalbimi etime kadar sökmek olurdu. Gördüğünüz gibi hala tek parçayım. Böyle bir şey olduğu gün beni parçalar halinde bulacaksın, *tabii* beni bulabilirsen."

"Artık ihtiyaç hissetmiyor musun?"

"İhtiyaç, kapatılamaz bir eksiklik değilse nedir?"

"Yani onunla bunu yapmıyorsunuz çünkü o sizin tüm boşluklarınızı doldurabiliyor".

"Aynen öyle. Kendimi tatmin olmuş hissetmek için onun derisini kesmeme gerek yok. Onun kendisi benim için bir zevk."

'Anlıyorum'.

Ve son sözlerinden sonra, lanetlendiğime inanmaya başladım, çünkü Sun'a tekrar dokunma ihtiyacı o kadar güçlü olacak ki hayatımın en kötü çukurunu kazacak. Ben, böyle bir eksikliği bir daha asla dolduramayacağım.

"Belki onu sen alabilirsin."

"Kim? Ne?" diye paniğın eşiğinde karşılık veriyorum.

"Yvonne. Böylece onun hakkında daha iyi bir fikir edinebilirsin ve aynı zamanda benim için de onu biraz kontrol edebilirsin," diyerek gözümü sıkıyor. "Yarın birinin onu şatoya götürmek için yanına gideceğini haber veririm," diyerek sırtımı sıvazlıyor ve tek kelime etmeden oturma odasına doğru yürüyüp yanımdan ayrılıyor.

Bu sabah, Leclerc'lerin bir aracısından bu kadar çabuk bir telefon almayı beklemiyordum. Kendilerine akrabaları olduğumu söylediğimde bana eşlik eden uşağın sakın ve zarif ses tonunu hemen tanıdım. Telefonda, şatoda birkaç gün geçirmek için uygun olduğumu teyit ettim. Bu talep kulağa bir davet gibi değil, bir talep gibi geliyordu. Bu kararın ailenin beni daha yakından tanımak için aldığı bir karar olduğu açıktı.

Onları kim suçlayabilir ki?

Besleyecek fazladan bir boğazları olduğunu keşfeden sıradan insanlardan bahsetmiyoruz. Yüzyılımızın en prestijli hanedanlarından birinin dünyasına girmek üzereyim, eğer beni araştırmak isterlerse bunu gayet doğal karşılarım.

Gerçek Yvonne Eluard'ın yardımıyla kıyafetlerimi el arabasına yerleştirirken, onun sessizliğini 'dinlemek' için duraksıyorum. En iyi arkadaşım her zaman çok fazla konuşmak zorunda kalmadan iletişim kurabilmiştir. Düşüncelerinin boşlukta gezindiğini duymak için ona bakmam ve onunla aynı odada bulunmam yeterli. Yine de, aklından neler geçtiğini tahmin edebilsen de, annesinin yaptığı gibi bana açılmaya karar vermesi için ona zaman tanıyorum. Gerginliği azaltmak için ona tavsiyelerimi sunuyorum.

"Kontrol altındayız, gardınızı asla düşürmeyin. Öğleden sonra prova sırasında ya da akşam herhangi bir soruşturma için Déesse'e gelen olursa, size Soleil değil de Yvonne diyebilecek bir meslektaşınızın yakınında asla bulunmadığınızdan emin olun".

"Elbette." En güzel elbiselerinden birini dikkatlice katlayıp bavuluma koyuyor.

"Ona ihtiyacım yok, bırakabilirsin."

"Sana iyi hizmet edecektir. Onların arasında çirkinleşmemelisin. Şimdilik takmıyorum, sen al."

"Nasıl istersen öyle olsun," diye iç geçirdim. 'Bir süreliğine, en azından şatoda kaldığım sürece, dışarı çıkma. Evde kalın ve en az düzeyde sahneye çıkın. Sonraki akşamlarda önceki gösterilerdeki bazı numaraları tekrarlayacağız, böylece daha fazla prova yapmamıza gerek kalmayacak."

Yüzünün asık olmasından ve hissettiklerini anlatmasını beklemekten sıkıldım, bu yüzden inisiyatifi ele almaya ve kısa hamlemin yarım kalmamasını sağlamaya karar verdim.

Elindeki küçük bir tişört yığınının çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. Ellerinden tuttum ve onu çatı katının altındaki kanepeye .

"Yvonne, seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrenmeden seni burada bırakmayacağım. Babanla mı ?" 'Ne zaman olursa olsun' der gibi gözlerini deviriyor. "O zaman Valon'la ilgili," diye anlıyorum.

"Sadece..." diye homurdanıyor ve sarı saçlarını geriye doğru çekiyor, "Benimle de bağlarını koparmasını beklemiyordum. Yani ben de ona yalan söyledim, bu doğru, ama birbirimizi ne kadar zamandır tanıyoruz? Birbirimizi o kadar az gördük ki, şimdi tamamen kopmak bana abartılı geliyor. Ben, teorik olarak, sadece bir arkadaşı korudum. Ne bekliyordu ki, ikinci buluşmada ona gerçeği söyleyeceğimi mi?"

"Ne gerçeği?" diye işaret ediyorum onu okşayarak. "Bunu asla bilmeyecek. Bence en iyisi bu. Bu çok karmaşık. Başak'ın kız kardeşi olduğum konusunda sessiz kaldığın için seni kendinden uzaklaştırdıysa, bir de senin gerçek Leclerc olduğunu öğrendiğinde neler yapabileceğini düşün."

Sanki duygusallaşmasını engellemek istermiş gibi göz kapaklarını sonuna kadar açık tutarak çatı katının çatısına bakıyor.

'Ben senin kadar güçlü değilim Soleil'.

"Ancak yanılıyorsunuz. O aileden vazgeçmek, yerinize başka birini göndermek, kendinizi gerçek babanızın önünde durmanın heyecanından mahrum etmek büyük cesaret ister. Peki ne için? Bir söz için, önemli bir jest için. Başka kaç kız bunu yapardı? Bazıları sadece bir Leclerc'e dokunmak için kendi annelerini satardı. Her türlü hakka sahip olan sen, kendini feda ediyorsun. Kendini bir kenara bırakıyorsun ve senin olan insanları tanımanı engelliyorsun, Yvonne. *Senin* olanları.

Kirpikleri birkaç kez kırıpşıyor ve şimdi neredeyse vazgeçmek, yeminini bozmak ve bana hak ettiği yerde kalmak istediğini söylemek, beni yakında bizi kığımızdan ısırmak için geri dönecek olan bu maskaralıktan çıkarmak istediğini umuyorum.

"Sizin cesaret dediğinize, ben korkaklık diyorum".

"Korkak olsaydınız, Irmine'in son arzularını çiğneyerek onlara gider ve hakkınız olan parayı en başından talep ederdim. Ama bunu yapmıyorsun, çünkü sen onurlu bir kadınsın."

"Belki bir gün onlarla tanışma arzusu anneme ettiğim yemine olan bağlılığımın önüne geçer ama şu anda hazır değilim. Ölümünden bu yana çok kısa bir süre geçti ve zamanımız azalıyor, borcun ödenmesine sadece dokuz gün kaldı. Önce paraya ihtiyacımız var, gerisini sonra düşünürüz".

Ona gülümseyerek başımla onaylıyorum.

"Her neyse, şu Valon tam bir pislik".

"Bana *pis* bir *yalancı* dedi. Pis, biliyor musun?"

Başak burcunun bana ne kadar kötü davrandığını ona söylemedim, ama söz konusu benim insanım olduğunda onu onun kadar korumama eğilimindeyim, bu yüzden kızıyorum.

"Bu ne cüret!? Seni tanımıyor bile, seni yargılamaya hakkı yok. Seninle görüşmeyi kesmeye karar vermesi iyi oldu. Ne de olsa senden ne istiyordu ki?"

"Bilmiyorum.

"Seks. İsteddiği şey buydu, sadece bu."

"Seni Slav'dan koruduğu gece onun yanında kendimi güvende hissettim, sonra inzivaya çekildiğimizde ve yüzüme bakmamaya başladığında, başka bir insanla karşı karşıyaymışım gibi hissettim ve... o iki kelime beni incitti."

"O olayda beni herkes savunurdu. Onu bir kahraman olarak görmeyin. Kahraman değil. Kahramanlar neden yalan söylediğini bilmedikleri bir kadına *pis* bir *yalancı* demezler. Bunu düşünme, böylesi daha iyi, inan bana."

"Olabilir, ama bu işte ber battım." Onu göğsüme çektim ve kendime çektim.

"Kısa bir süreliğine gideceğim," diye söz veriyorum ona. 'İhtiyacımız olan miktarı bulmanın bir yolunu bulacağım ve sonra Paris'ten ayrılacağız. Bu arada sen de bana dikkatli olacağına ve ne olursa olsun bana her gün rapor vereceğine söz ver. Yine de telefonu kullanmayalım, Leclerc'ler o kadar kurnaz ki beni dinleyebilirler. Déesse'de ya da gerekirse her zaman gittiğimiz kafede görüşürüz. TAMAM MI?"

"TAMAM.

"Her halükarda, yaşadıklarımızdan yola çıkarak yazmaya devam etmemizin daha gerçekçi olduğunu düşünüyorum, bu nedenle size yaşadığım olayları anlatacağım

ve sen de sanki Soleil'mişsin gibi normal cevap vereceksin.

"Bu adil görünüyor. Eğer ikimiz arasındaki temas aniden kesilirse bu garip olabilir'.

"Aynen öyle. Ayrıca, büyük olasılıkla biraz araştırma yapacaklardır. Senin ben olduğunu, on yedi yaşındayken Marsilya'ya taşındığını ve...'.

"Evet, evet, biliyorum," diye omuz silkiyor ve küçük, parlak bir gözyaşını siliyor.

"Durmak için hâlâ vaktimiz var, Yvonne".

'Anneme ihanet edemem'.

Bu bir yandan beni yüreklendirirken, çünkü ben de Irmine'e kızını o aileden uzak tutacağıma dair söz verdim, bir yandan da beni tedirgin ediyor, çünkü son derece kötü bir durumdayım.

"Pekâlâ. Artık ısrar etmiyorum, o yüzden vazgeçiyorum.

Cep telefonumun ekran kilidini açıyorum ve şoförün beni alması gereken saatin çoktan geldiğini fark ediyorum. Aslında biraz geç kaldım.

İkimiz de arabadaki son eşyalarımı kapatmak için acele ediyoruz ve bana kapıya kadar eşlik ettiğinde, bizi birleştiren uzun kucaklaşma beni bocalatıyor.

"Bana ihtiyacın olursa, evine gelirim".

"Bana kızınmışım gibi davranmayı ne zaman bırakacaksın!"

Bu cümleyle birlikte onun tutuşu daha da sıkılaşıırken benimki gevşiyor. Ayaz tenimin her bir parçasını ele geçiriyor ve ona son bir gülümseme vererek çekiliyorum. Ben daha ağır bavullarla ilgilenirken o da spor çantamı taşımama yardım ediyor. Kapıya vardığımda, ondan tekrar yukarı gelmesini istiyorum ve böylece, beceriksizce, bir tür katır gibi yüklenerek, tüm eşyalarımı taşımaya çalışıyorum, küçük adımlarla, öğleden sonra saat dörtte kavurucu güneşin altında, avlu kapısına doğru ilerliyorum, ötesinde Leclerc tarafından gönderilen bir adam beni bekliyor olmalı.

Hafif kumaştan yapılmış açık mavi eteğim, omzumda zorlukla tutabildiğim çanta yüzünden çok yükseliyor. Beyaz atlet terlemeye başlayan tenime yapışıyor. El çantam kolumda kayıyor, valizimin tekerlekleri ön avludaki bir çukura takılıyor.

Kasıla kasıla yürüyorum, gerginim, ateşliyim ve diğer şeylerin yanı sıra sadece artık uymadığı için giydiğim bir çift lanet topuklu sandalet giyiyorum.

Spor çantası yere düşüyor ve ben de kaybetmemek için omuz askısını düzeltmeye başlıyorum. Kaydırdığım şeyi tekrar alıyorum ve el arabasının üzerine asıyorum, bu şekilde taşımaya çalışıyorum.

Ama şu lanet tekerlekler sıkıştı.

Kırmamayı umarak kolu çekiyorum ve beni eriten gezegene ve lanet güneşe hakaret etmeye başlıyorum.

"Böyle devam edersen sonsuza kadar

sürecek." Taş kesiliyorum.

Bu onun sesi değil, değil mi?

Hayır, yle değil. Tabii ki değil.

Bunun yerine, arkamı döner dönmez, görmeyi beklediğim son kişi karşımda beliriyor. En azından burada, şimdi, tam da benim şok olmuş figrmn .

Siyah şık bir pantolon ve zayıf fiziğini saran beyaz bir gömlek giyiyor. Kollarının manşetlerini yukarı kaldırmış ve her zaman takılı olan mavi elmas taşlı bileziğin parıldadığı teni ortaya çıkarmış. Elleri kalçalarında, pahalı bir güneş gözlüğü gözlerini saklıyor - içten içe, sanırım *neyse* ki - ve bana yan yan bakıyor, başı aşağıda ve camların kenarından kafamı karıştıran irislerin bir kısmı görünüyor.

"Bütün gün burada güneşin altında pişmek zorunda mıyız yoksa hareket edebilir misin?"

Gz kırıyorum ve uyanıyorum.

"Evet, sadece... Bunu yapamam. Bavula yapıştı, tam burada, gördün mü?" Utanarak, beceriksizliğimi haklı çıkarmaya çalışıyorum.

Başak oflayıp puflayarak etrafına bakınıyor ve benim tek düşüncem, bu yerde olmaktan çoktan bıkmış olduğu, böylesine köhne bir mahallede, komşulara göre iyi biri olmayan, şu anda onu kim bilir nereye götürmek üzere olan başka bir sosyetik müşteriyle tanışmış olabilecek benimle birlikte olmaktan utandığı.

"Ben yaparım," diyerek spor çantasını yerden bana uzatırken, en ağır valizi sanki onun için boşmuş gibi kaldırmaya zen gösteriyor.

Sırtını bana dönerek onu kolayca taşıyor ve beni binamın avlusunun çıkışına doğru yönlendiriyor.

Kapıyı geçtikten sonra, üstü açık arabasının etrafı, beni almaya gelen gizemli ve zarif çocuğun prestijli aracını hayranlıkla seyretmek için toplanan banliydeki tüm çocuklarla çevrili.

"Sakin olun çocuklar, sakın olun. Kaportaya dokunmayın" diye onları uyarıyor ama kovalamıyor.

"Bu bir bolide, değil mi?" diye soruyor genç adamlardan biri, kolunun altında bir top tutarken, ayak parmağını sensörün üzerinde oynatıyor,

bagaj rafının altında, açıyor ve bavulumu içine yerleştiriyor.

"Saatte iki yüz elli kilometre hıza kadar çıkabiliyor," diye gururla cevap veriyor, elini bana doğru uzatıyor ama bakışlarıyla aynı şeyi yapmıyor.

Ona spor çantasını veriyorum.

"Çok güzel," diye sözü başka bir çocuk alıyor. "Ne kadar?"

"Çok," diye yanıtlıyor Başak, koltuğuna uzanırken. Çocuklar o kadar heyecanlı ve meraklıdır ki, onları nazikçe iterek yer açmak zorunda kalır.

"Peki senin gibi biri bununla ne yapıyor?"

"Hey!", hemen vebalıya geri sesleniyorum. "Ne demek özür dilerim?"

"Ona iyi para ödüyor. Bize yaptığı bu." Arkamdan, her zamanki iki ezik uyuşturucu satıcısından birinin sesi sırtımın ortasına bir yumruk gibi ulaşıyor. Ona ters ters bakıyorum, bela istemiyorum, özellikle de yeni tanıştığım *kardeşim* etraftayken. Onu görmezden gelmeye çalışıyorum, arabaya binmeye hazırlanıyorum ama Başak gözlüklerini çıkarıp gömleğinin yakasına takıyor, arabanın etrafında dolaşıyor ve neredeyse kalp krizi geçirmeme neden olacak bir hızla küstah torbacıya doğru ilerliyor.

Eller kalçada, tertemiz gömleğin üzerinde, sırt dik, omuzlar kasılmış ve beklemediğim kelimeler.

"Ne dedin sen?" diye tıslıyor.

"Çocuğun merakına yanıt veriyordum".

"İyi duyamadım, bu yüzden kanalizasyondan ne attığını tekrar etmeni istiyorum."

"Başak!" diye sesleniyorum, ona doğru uzanıyorum ve kolunu tutmaya cüret ediyorum.

Çok sıcak.

Dokunuşumu çabucak silkeliyor ve tekrar pisliğe doğru ilerliyor, o da devam ediyor: 'Kendimi tekrarlamakta bir sorun görmüyorum.

"O zaman yap, bekliyorum."

"Hadi ama," diye dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. "Unut gitsin."

"Büyük ikramiyeyi vurdun, ha?" Satıcı bana döndü. "Böyle biriyle, hayat boyu hazırsın. Sana ne kadar ödüyor?"

Başak'ı durduramıyorum çünkü bir saniyeden kısa bir süre içinde çocuğun üzerine atlıyor, onu gömleğinden çekip avluyu sınırlayan küçük duvara çarpıyor.

"Genç bayandan derhal özür dile." Aman Tanrım, neredeyse onu asfalttan kaldırıyordu.

Buna karşılık o da iğrenç bir şekilde gülüyor, *kardeşimin* şiddetli kavrayışıyla her tarafı çarpık ve dağınık.

"Lütfen onu rahat bırak, mazeretleriyle ilgilenmiyorum," diye devam ediyorum arkasından, uzanıp ona tekrar dokunuyorum.

Sorun bana hakaret eden pislik ya da kendini temize çıkarması gerektiği gerçeği değil, bir bıçak ya da daha kötüsü bir silah çekip Başak'a zarar verebileceği fikri. Gerçi olaya yakından bakınca şu anda tehlikede olanın haydut olduğu görülüyor.

İndirdiğim çocuğun kolunu parmaklarımla çevreliyorum ve titrediğini hissediyorum. Bana karşı bu kadar korumacı olmasını beklemiyordum. Ama onun için bu muhtemelen daha çok bir onur meselesi.

Nasıl değiştiğini görmek beni şaşırtıyor. O salağı duvara doğru iterken ve öfkeli bir bakışla onu benden özür dilemeye davet ederken, hatta onu buna zorlarken, kıyafeti ve yüz hatlarının zarafeti ile o kadar çelişiyor ki.

"Ee?" diye onu çekıştiriyor. O anda onu bırakıyorum çünkü beni hiç dikkate almadığı için görünmez olduğumu hissediyorum.

Moronun bana gerçek adımla seslenebileceğini fark ettim, tıpkı buradaki çocuklar gibi, bu yüzden, bu beklenmedik histriyoniği kesmek için, araya girmeye karar verdim, ne de olsa mahalle dilini her zaman iyi konuştum.

"Bak sana ne diyeceğim," kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, "hemen özür dile ve adamıma seni bırakmasını söyleyeyim."

Muhtemelen haksız ve aşırı olan bu son ima üzerine Başak, yüzünde birkaç soru işaretiyle tamamlanmış bir NE yazısıyla bana bakıyor. Sözüünü geri alıyor ve çocuk bir özür mırıldanarak uzaklaşıyor.

"İşte bu kadar. Artık gidebiliriz." Üzerlerindeki tozu silmek istercesine ellerime vuruyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, benim için biraz fazla endişelendiğinin ancak şimdi farkına varmış gibi görünüyor.

Çünkü beni önemsiyordu, değil mi?

Diğer çocuklar büyülenmiş gözlerle metalik gri BMW'yi taramaya devam ederken, o iticinin uzaklaşmasını izliyor.

"Neyin var senin?" Ve şimdi ona saldırıyorum.

O da karşılık olarak arka cebinden bir paket sigara çıkarıp dudaklarının arasına bir tane koyuyor ve sonunda bakışlarını bana dikiyor.

"Adamın mı?"

"Başka ne diyebilirdim ki?" Bu yakışıklı, zarif, zengin adamın *kardeşim* olduğunu satıcının yüzüne vurmak hiç de *içimden* gelmiyordu. Buna asla inanmazdı.

"Bir dahaki sefere daha iyi ateş et."

"Merak etmeyin, yabancıların huzurunda bir daha asla aşağılık kişiliğimle size yaklaşmayacağım."

"Mükemmel".

Tanrım, bana nasıl da bakıyor. Ama ben ona ne yaptım? Onu kız kardeşiyle öpüşmeye zorladın.

"Yani herkes biliyor," diyerek anlamadığım bir şeyi ima ediyor.

"Neyi biliyorlar?"

"Senin bir fahişe olduğunu." Sigarasını yaktı ve arabaya doğru yürüdü, beni bir halde bıraktı, korkunç dışavurumundan dolayı tamamen kederlendim.

Hayır, beni umursamadı, beni savunmak istemedi. Sadece bir kadını elde etmek için para ödemesi gereken bir erkek olarak kategorize edilmekten utanıyordu ve onurunu koruma arzusuyla hareket etti.

Bakışlarım onu takip ederken bacaklarım yere basmaya devam ediyor. Kafamın içinde sesler, anılar ve eski duygular patlayan bir volkanın püskürttüğü gibi yükseliyor.

"Özür dilerim, baba." Kendimi kapının eşiğinde gözyaşları içinde görüyorum. Elimi yanağıma bastırmışım, az önce yediğim şiddetli tokadın titremesi hâlâ devam ediyor.

"Sen bir fahişesin.

"Ben istemedim. O yaptı. İsteyerek yapmadım, yemin ederim." Eski evimin kapı aynasından sahneyi izliyorum, sanki oradaymışım, geçmişe taşınmışım, küçük benliğinin yıkılışını izleyen bir zaman yolcusuymuşum gibi.

"O mu? Peki kimin bacaklarını açtı?"

Destek almak için anneme bakıyorum ama o dehşet içinde başını sallıyor ve kenara çekilerek babamın zaten birkaç gündür kırılmış olan bir şeyi yok etmesine izin veriyor.

"Onu durduramadım. Onunla birlikte gidersem her şeyin yakında biteceğini düşündüm. O kadar güçlü değildim. Onunlayken beni döveceğinden korkuyordum."

Ama ailem bunu anlamadı. Zihniyetleri o kadar kapalıydı ki, karşılarında kendilerinden yaşça büyük bir çocukla yatarak eğlenen bir kız değil, istismara uğramış, iradesi elinden alınmış, fiziksel olarak kullanılmış, psikolojik olarak aşağılanmış ve sonra da hayatının en kötü anında işe yaramaz bir paçavra gibi atılmış saf küçük bir kız olduğunu fark etmediler.

O zamanlar bunu ben de anlamamıştım. Tek bildiğim ondan hoşlanmadığımdı, reddedemezdim çünkü aksi takdirde herkese anlatırdı ve küçük kasabamın mahallesinde benim kolay bir kız olduğum bilinirdi.

Bir fahişe.

Babamın bana söylediği gibi.

Annemin düşündüğü gibi.

Başak beni nasıl görüyor.

Arabaya biniyor ve kapıyı öfkeyle çarpıyor, arabayı çalıştırıyor ve beni bekliyor. Gözlerini yine güneş gözlüklerinin arkasına saklayarak endişeyle sigara içiyor.

Ona ulaştığımda, hissettiklerimi nasıl tanımlayacağımı bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse bunu dışa vurmak bile istemiyorum.

Derinin zihinle aynı hafızaya sahip olabilmesi inanılmaz. Tek gereken birkaç hece, küçümseme dolu bir bakıştı ve her şey geçmişimle yeniden bağlantı kurarak beni ürpertti. Yanıldığımı anladığım güne, gerçekten de buna inandırıldığım güne. Ve bana en yakın olanlar, beni koruması, anlaması, savunması, durup gözlerimin içine bakarak kendilerine söylenenden çok farklı olan gerçeği okuması gerekenler, tıpkı şu anda onun yaptığı gibi bana saygısızlık etmişlerdi.

Kalbimde ilk kırılmaları yaratan aynı sözleri söyledi. Hatalarımın kulesine ilk tuğlayı koyan aynı kelimeler. Hayatım boyunca pek çok kez duyduğum, ama şimdi, anlamadığım bir nedenle, tenimde ürperti, midemde zehir, gözlerimde nem bırakabilen en şiddetli olduklarını kanıtlayan sözler.

Arabanın arkasında koşuşturan ve daha hızlı gitmek isteyen çocukların çığlıkları arasında ıslık çalarak yola koyulurken bakışlarımı tamamen ondan kaçırıyorum. Daha önce hiç üstü açık bir arabaya binmemiştim, bu yüzden yüzümün etrafında dalgalanmaya başlayan, beni birkaç kez geri çekmeye zorlayan ve ara sıra gözlerinin aradığı yüzüme daha fazla erişim sağlayan saçlarımı kolayca ehlileştiremiyorum.

Keşke kilitlerimin altına saklanabilsem, ona içimde taşıdığım karanlığa hayran olma zevkini yaşatmasam.

Karşı koyamadığım bir gücün çekimine kapılarak kendimi ona doğru dönmüş, yüzünde bana pişmanlık hissi verebilecek işaretler ararken buluyorum.

Bir şeyler söylemek, belki de aşırı ve adaletsiz davrandığı için özür dilemek istediği izlenimine kapılıyorum. Başka koşullar altında, yemin ederim ona kafa atardım, ama karşımda o varken düşünebildiğim tek şey bu aşağılamayı hak ettiğim, başka bir şey talep edemeyeceğim ya da beni anlamasını umamayacağım, çünkü aramızda büyüyen şeyi yok etmeye beni neyin ittiğini ona asla açıklayamam.

Ama sonra... Bırakın beni tanımadan anlayabilmesini, ailem beni hiç anlamadı.

"Sigara içmeme izin verir misin?" diyerek buzları eritmeye çalışıyorum ve o da bana sigarasını uzatıyor.

Dudaklarım bir saniye öncesine kadar onun olduğu filtreyi kucaklıyor. Tadı, izmaritin etrafındaki kağıdın duman ve rahatlamayla karışmış olağan tadı değil. Bu daha çok bana belli belirsiz onun ağzının aromasını hatırlatan bir tat.

Bu düşünce beni tütünün yaktığından daha fazla yakıyor.

"Az önce yaptığın şeyin ne anlama geldiğini öğrenebilir miyim?" diye soruyorum ve onun öfkeyle seğirdiğini görüyorum. Parmaklarını direksiyonun etrafında sıkıca kenetliyor ve hızlanıyor, kendimi külle yakmamak beni verilen kaptaki izmariti söndürmeye zorluyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"O kaçık adamla olan sahne hakkında".

Yüzü bana dönüyor ve şu anda ne kadar çekici olduğunu düşünmek haksızlık gibi geliyor, arabasını yönlendirirken şehvetli, öfkeli ve güzel.

Artık yasak ve ulaşılmaz. Her zamankinden daha pislik.

"Kimse kız kardeşlerimden birine fahişe diyemez".

"Ama sen yaptın."

Tekrar bana bakıyor, sonra tekrar yola ve bana bakıyor. Dişleri alt dudağını kaşıyor, umarım gözlüklerini çıkarır da aklından gerçekten neler geçtiğini anlayabilirim.

"Oh, öyle mi?"

"Evet, yaptın!"

"Peruk takmalısın. Daha iyi olur."

"Konuyu değiştirme," diye bağırıyorum. Boyun eğme çabaları boşa gidiyor, çünkü şimdi kendim olmaya geri dönüyorum. "Senin arpık mantığına göre başkaları bana saygısızlık edemez ama sen edebilirsin,öyle mi? Çünkü bana serseri diyerek yaptığın şey bu."

Başını sallıyor, yola bakıyor.

"Belki de kanopiye kapatmak daha iyidir".

"Beni dinliyor musun, dinlemiyor musun?"

"ok fazla parfüm", diye geveliyor, "ok fazla sa". Onu düğmelerle oynarken görüyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ama hayır, siktir et! Açık bırakacağız," diye karar verir ve parmaklarını tekrar direksiyona koyar.

"şu anda o lanet kafanın içine girmek için her şeyimi verirdim."

Tekrar bana dönüyor ve bu sefer lenslerini çıkarıp mavi safirlerini bana doğrultuyor.

Eğer bir çift gzn can yakma gücü olsaydı, onunki enlmcl silah olurdu.

"Eğer şimdi zihnime girecek olsaydın, korkardın Güneş."

Onu dzeltmeliyim, ama bana böyle seslendiğinde, sesi bir okşamaya dönüşüyor ve kısa bir süre, çok kısa bir süre için, beni kucakladığı ve gerçekten koruduğu için kendimi Desse'deki soyunma odasına geri döndüğümü sanıyorum.

Ama bu sefer beni tekrar ezmesini istemediğim için her şeyi sildim. Sıfırladım. Yeniden başlıyorum. Onunla savaşabileceğimden tam olarak emin olmasam da en mücadeleci yanımı ortaya çıkarıyorum. Onun gördüğü ve benim sndrmekten yorulduğum o güneş ışığını ortaya çıkarıyorum ve bana vurmasına izin vermiyorum.

Tekrar açıyorum.

Başımı direksiyona çarpmak, dilimi dişlerimin arasında tutarak ısırarak isterdim. Parmaklarımı ona uzatmak ve onu okşamak isterdim. Elini tutup dudaklarıma götürmek, ona ithaf edemediğim kelimeleri mırıldanmak isterdim. Ona basitçe *'üzgünüm, sadece o salağa kızmıştım, içimde bir şeyler koptu ve seni incitmek istedim. Saygısızlık etmek istemedim'* demeliyim.

Ama en büyük düşmanlarımdan biri olan gurur, ona fısıldamak istediğim cümlelere pranga vuruyor, tıpkı duyarlılığımı frenlediği gibi.

Kendimi acımasız olmaya zorluyorum, özellikle de ağızımdan çıkanları gerçekten düşünmediğim zamanlarda, şu anda olduğu gibi, sanki bir kadının en çekici elbiseymiş gibi aniden hüznle, üzerinde asılı duran bir ıstırapla giyinmiş gibi görünüyor. Üzerimden çıkarmak istememe rağmen, inançlarımda sabit kalmayı başarıyorum.

Ama düşünmeye devam ediyorum, *'özür dilerim, seni incitmek istememiştım. Buraya gel, bana yaklaş, böylece kendi yöntemimizle çözelim: Seni okşayacağım, sadece bir lanet okşama...'*

Yumruğumu sıkıp direksiyonun üzerinde tutuyorum. Kelimeleri geri itiyorum ve sessiz kalıyorum.

Melankoli kumaşının katman katman ona yapışmasına izin verirken, üzerimde, gömmeye karar verdiğim tek duygu: arzu, tenime yapışmaya başlıyor.

Ona bakma, ona dokunma, mavi bakışlarının içine bir kez daha girme arzusu.

Ama sessiz kalıyorum ve yola bakıyorum.

Sonunda o köhne mahalleden çıktık ve şimdi şehir merkezine yakın ağaçlarla kaplı bir caddeden geçiyoruz. Üstü açık araba bol miktarda hava almasına rağmen, kabinde çok fazla parfüm var.

Çok fazla saç.

Çok fazla

öfke. Çok

fazla güneş.

"Neden beni almaya geldin?" Ses tonu artık kaba, ama sizi iyi tanımasam da, her şeyden önce incindiğinizden eminim.

"Beni oraya onların gönderdiğini söylemek daha doğru olur."

"Benim için sizi rahatsız etmemeliydiler, bir şoför yeterliydi."

"Hatta mı? Peki sen kimsin?"

"Açıkçası, bana şoförlük yapan Leclerc'in kendisiyse, bir önemim var demektir."

Dudaklarım muzip bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Maalesef, ekleyebilirim".

"Senin için, elbette.

"Herkes için, sizi temin ederim."

'İyi bir başlangıç yaptık'.

Kötü, kötü bir başlangıç.

Bakışlarımı dört saniyeden fazla yola sabitleyemiyorum. Düzenli aralıklarla, sanki sırf bunun için programlanmışım gibi, kendimi hızla onun rüzgârda savrulan saçlarını okşarken, koltuğa yapışmış çıplak kalçalarını, sonra da iç çeken ağzını ararken buluyorum.

"Şatoya olan yolculuğu mutlak bir sessizlik içinde geçirmek istiyorum," diye rica ediyorum, çünkü onun yanında oturduğumu bilmek benim için zaten istikrarsızlaştırıcı.

Kendime yabancılaşmayı ve onları saklaması yasak olan bir zihin için fotoğraf çalmayı bırakmayı tercih ederim.

"Sizinle herhangi bir konuşmaya girme niyetinde değilim, emin olabilirsiniz. Geçen sefer utanç verici bir içerik yetersizliği sergilediniz, bu yüzden sizinle herhangi bir şekilde yüzleşmek istemediğim için dilimi tutmak için çaba sarf edeceğim."

"Benim zevkime göre çok fazla kelimeyi arka arkaya sıraladınız bile."

"Sakin ol, beni hiç fazla tahrik etmedin, bu yüzden sohbet etmeme gerek yok."

"Ben hiç...?" Gururuma dokunan bir şey karşısında kendimi inançsızlığımı ifade ederken buluyorum. "Dinle...."

"Hayır, sen dinle." Gözlerini üzerimde hissediyorum ve bakışlarına karşılık verememek beni öylesine sinirlendiriyor ki, tüm sinirimi araba sürerken boşaltmaya başlıyorum. "Eğer öfkeni sadece bana saklayacaksan, istediğini yap, ama geçen sefer evde yaptığın gibi benimle tekrar konuşmaya cüret edersen.

ya da Şimdi bana fahişe *diyorsan*, o zaman çeneni kapalı tutsan iyi edersin, çünkü bu sefer başımı e meyece im ya da susmayaca ım. S ylemeniz gerekenleri zaten ifade ettiniz, bana tekrar hakaret etmek sadece içimdeki en kötü Şeyi ortaya çıkaracaktır, bu yüzden uyarıldınız."

"Ah, yani henüz en kötüsünü g stermedin mi? Şu anda sahip oldu unuzdan daha fazlasını vd Ő nmemiŐtim. Kelimenin tam anlamıyla."

"Sana son bir Şans vereceğim Başak, ondan sonra seni yok etmeye baŐlayaca ım."

"Sen, beni yok mu edeceksin?" *Tanrım, nasıl vurdu unu gerçekten görmek istiyorum.* "Ağzından çıkanı kula ın duyuyor mu? Haddinin bildirilmesi gereken kişi sensin ve seni temin ederim ki senin hakkın olan yer benim ailem değil, siktir git ve benden ve kardeşlerimden ışık yılları uzakta, bu yüzden bir çentik aşağı indirmeye  alıŐ ve beni sinirlendirmemeye  alıŐ, çünkü eğer burada, yanımdaysan, bu sadece birileri sana bunu bahŐetti i içindir. Kısacası affedildin.

"Ben senin kız kardeşinim, ne yazık ki senin için. Ve benim yerim senin ailen, çünkü o da benim ailem. Bunu atlatacaksın."

"Ben çoktan yaşadım, merak etme. Bunun o kadar farkındayım ki, seni düşündüğümde kelimenin tam anlamıyla kusacak gibi oluyorum."

"Hassas bir miden var.

"Ve diğer her Şey gibi onu da taŐtan yapmıŐsınız."

"Bu hoşuna giderdi, en azından Şimdi bir taŐla  p Őt   n  hatırlardın, Şehvet duydu un bir kadınla değil..."

"Kapa  eneni.  eneni kapatmalısın." Vites kutusunu tokatlıyorum, *bu* konuşmayı açmak zorunda olma fıkri bile ısınmaya başlamıştı. "Senden mutlak sessizlik istedim.  eneni kapatabilir misin?"

"Eğer yapabiliyorsanız, uyaca ım".

"Karşı koymak zorunda mısınız?"

"Diyelim ki geçen sefer bana davranış Őeklinden hoŐlanmadım ve kendime söz verdim.... eğer yine aŐa ılık a davranırsan...."

"AŐa ılık mı? Ben mi? Tanrım, bu yaptığın farkında değil..." diye başımı sallıyorum, yaptıklarının ciddiyetini anlamıyor gibi g r nd    için hi li e sesleniyorum.

"Bunun bir adı var.

"Elbette... Yvonne." İ ren  bir lokmaymıŐ gibi tükürdüm.

"Diyordum ki..."

"Hayır, artık bir Şey söylemek zorunda değilsin. Sesini duymak istemiyorum."

"Bana bir daha saygısızlık edersen bunu sana  detirim."

"Burada, saygısızlık eden sensin. Ve burada, bedel ödemesi gereken kişi, hala sensin, seni anne...".

"Şunu görüyor musun?" diye bağıyor, gövdesini bana doğru çevirerek. Kendimi el frenini çekip durma dürtüsüyle savaşıırken buluyorum, böylece öfkesinin üzerinden akıp gidişini izleyebiliyorum. 'Hiç de öyle değil. Kız kardeşinle böyle konuşamazsın.'

'Pes ediyorum, susacağım, yoksa durmayacaksın'.

"Senin sorunun ne?"

Sıkı kalçalarınız, ince beliniz, böylesine uygunsuz beyaz bir kaşkorsenin altında olmaması gereken dolgun göğüsleriniz. Ve dudakların, onlar şeytani, günahı hatırlatıyor. Çılgın, kızgın, manyetik gözlerin. Sırf dokunamadığım tek şey olduğu için nefret ettiğim saçların. Onları güzel oldukları için sakladın, değil mi kaltak?

"Şu anda öylesiniz," diye cevap veriyorum.

"Akrabalığımızın farkında olup olmadığımı düşünmek için bir an bile durmadın."

"Sakın buna cüret etme, Soleil."

Bana daha fazla yalan söyleme, yoksa seni kesinlikle kafamdan silerim ve bunu seni bir duvara çarparak yaparım.

"Benim adım Yvonne," diye düzeltiyor beni ve devam ediyor: "Ailenizle karşı karşıya geldiğimde nasıl hissettiğimi sormadınız bile. Ben, tek başıma, her birinize karşı. Ve sizi temin ederim ki, yılın kız kardeşi olduğunuzu söylemek üzereyken hepimizi aynı odada bulmak kolay değil."

"Onu susturmayacaksın, değil mi? Hayır, susturmayacaksın.

"İstifa et!"

Evet, belki de Bu o Yapmalıyım. yap. Kabul et
o Utanmadan kız kardeşimi arzuluyorum.

Ama bunu yapmayacağım. Ben o tür bir adam değilim. Ben daha fazlasıyım. Duyularımın efendisiyim, somut ve sorumluluk sahibiyim, kendime güveniyorum, ben... sikildim. Kahretsin, tüm kesinliklerin parçalandığını ve parmaklarımın arasında kum gibi kaydığını hissetmek için ona bir saniye göz atmak yeterli.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Neden izin istiyorsun?" diye kızgınlıkla karşılık verir. "Sadece yap!"
Tanrım, ne kadar dayanılmaz....

"İlk karşılaştığımızda, otelde, kendini bana satmak üzereyken, benim kim olduğumu biliyor muydun?"

"Elbette önümde Virgo Leclerc'in olduğunun farkındaydım.

"Kardeş olduğumuzu biliyor muydun?"

"Evet.

Ayağım şiddetle frene basıyor ve ikimiz de önce öne sonra arkaya doğru sarsılarak sırtımızı koltuklara vuruyoruz.

Şehir merkezinin ortasındaki keskin fren bana ona doğru bağırarak için zaman veriyor.

"Yani bir sürtük olduğunu anladın mı?"

Bana kocaman gözlerle bakıyor, korkudan bir eli göğsünde. Belki çok ileri gittim, ama artık kendimi tutmayacağım çünkü o kadar güzel ki canımı acıtıyor ve bunu fark etmemem gerekiyor.

"Yeter," diye tıslıyorum. Vitesse takıyorum ve tekrar yola çıkıyorum. 'Daha fazla duymak istemiyorum. Sen sadece hastasın. Bir psikoloğa görünmelisin."

"Devam edin ve gücendirin, ama en azından deli gibi sürmeye niyetlendiğinizde uyarın, kalbim takla attı, lanet olsun."

Düşüncelerimin sana değdiği anlarda benimkilerin kaç kez döndüğünü bir bilsen.

"Kalemde kalışınızı hayatınızın en kötü deneyimi haline getireceğim."

"Bekleyemem. Talihsizlikler içinde yuvarlanıyorum."

"Sen bir macerasın. Sen lanet bir odysseysin. Ne diyorum ben, sen bir talihsizsin."

Kulaklarıma bile korkunç gelen bu sözlerime karşılık vermeyi kesiyor. Bir kez daha ellerimle aradan geçmek, uzanmak ve yanağını avucumun içine almak istiyorum.

Ama direksiyonu ve düşüncelerimin geri kalanını sıkıştırıyorum, çünkü artık çok fazla ve daha ileri gitmek istemiyorum. Beni er ya da geç ona bir özür mırıldanmaya götürecek olan o öteye.

Yüzde, yanaklarda ve en yasak durumlarda dudaklarda. Hayır, o kadar çaresiz olamam.

"Görüyorum ki kelimeleri ağırlaştırırsam, çenenin kapatıyorsun." Ve öfkeleniyorum, çünkü bunu gerçekten kendime yapıyorum.

Onu cezalandırmak, saçma bir şekilde, benim dürtülerimi de mahkum etmekle eşdeğerdir.

"Neden benim için geldin?"

"Taurus istedi."

Bunu asla hayal bile , çünkü seni gerçekten aklıma getiremedim ve getiremiyorum.

"Aileye olan bağlılığın takdire şayan. Sen çok iyi, itaatkâr bir çocuksun," diye takılıyor.

"Aslında, sana birkaç şeyi hatırlatmak için seni daha önce görmem gerekiyordu."

'Bizim hakkımızda konuşmayacağıma dair söz verdiğim o saçmalığı zaten imzaladım'.

"Biz" tamamen uygunsuz bir terimdir.

"Orada ne olduğunu nasıl tarif etmeliyim, pardon?"

'Hayatımın en kötü hatası gibi'.

"Ama sana söyledim, sen ve ben..."

"Evet, evet, bunu sen söyledin. Artık dayanılmaz kibrinle beni rahatsız etmeyi bırakabilir misin?"

"Sadece bana duracağına söz verersen."

"Ne yapmak için?"

"Bana kelimelerle vurmak".

"Elimde olsa, Soleil, sana her şeyle vururdum."

"Ne kadar centilmen. Ve bu arada, benim adım Soleil değil."

"Dibine kadar sahte," diye mırıldanıyorum dudaklarımın arasından.

"Ne dedin sen?"

"Sahte olduğunuzu.

"Yalancı è ve dönem Doğru. Ne zamansen yatkın
beni dinlemek için..."

"Ben zaten bunu yapıyorum ve buna yatkın değilim ama zorlanıyorum".

"Diyordum ki... sakinleştiğinizde, bunu neden yaptığımı açıklayacağım."

"Yap o zaman."

"Şimdi olmaz.

"Neden?"

Cevap vermeden önce ne kadar zaman geçeceğini düşünmeye başlıyorum. Leclerc İlçesine giden ağaçlarla kaplı otoyola girdiğimizde bakışları yola kayıyor. Hareketsiz, durgun, yok.

Ona bakıyorum ama karşılık
vermiyor. Onu arıyorum
ama bulamıyorum.

Başka bir yerde.

Ta ki, belki de bir kilometre sonra, sessiz doğanın kendini şehrin kaosunun üzerine dayattığı yerde, selvi ağaçlarına söyler gibi mırıldanana kadar: 'Öfken beni etkiliyor'.

Saf melankoli. Duygusal, tatlı, acı verecek kadar çekici.

Ve hala o lanet üzüntü beni vuruyor.

Avuç içleri titreyerek direksiyondan onun herhangi bir yerine doğru hareket etme isteği duyuyor, sadece ona inandırdığım kadar zalim olmadığımı, sadece kafamın karıştığını, korktuğumu, onun benim ve ailem için temsil ettiği şeyden dolayı engellendiğimi hissettirmek için.

Bir parçam sürekli kendini korumaya çalışıyor, sanki onun, bedeninin, ıstırabının bu kadar görünür ve büyüleyici olmasının benim için en büyük tehlikeyi temsil ettiğini biliyormuş gibi.

Bu yüzden kendime koyduğum şeyi yapıyorum, kendime koyduğum gibi davranıyorum ve ona en kötüsünü, bana ait olmayan ama sırf onunla başa çıkabilmek için kendime diktiğim şeyi veriyorum.

"Sana karşı daha az agresif olmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Öyle olsaydınız, size bir açıklama yapmam daha kolay olurdu."

"Yani benim aletimin üzerinde dans eden, öpülmeye, tamamen doğal olmayan bir şekilde dokunulmaya izin veren, sapık kafasında erkek kardeşiyle öpüşme konusunda çok net olan, onu durdurmaya, uyarmaya, lanet elleriyle ya da lanet fantezisiyle daha ileri gitmesini engellemeye zahmet etmeyen kadına iyi mi davranmam gerekiyor?" BMW ağaçlarla kaplı yolda vızır vızır ilerlerken yeniden nefes almaya başlıyorum.

"Özür dilerim," diye o kadar yumuşak fısıldıyor ki onu zar zor duyabiliyorum.

"Daha yüksek sesle söyle!" Ne kadar berbat olduğum için kendimi yumrukladığım kadar bağırمامı talep ediyorum.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor daha inançlı bir şekilde.

'Tekrar söyle, hala tatmin olmuş hissetmiyorum'.

"Özür dilerim, siktir git!" diye bağırıyor bana, biraz fazla yaklaşıarak.

"Hiçbir şekilde üzgün değilsin. Sen tam bir delisin Sole. Bu tür şeylerden zevk alıyorsun, çünkü hastasın."

Bakışlarımı ona doğru çeviriyorum ve bir anlığına gözlerinin parladığını görüyorum. arkasına yaslanıyor, dirseğini kapıya dayıyor ve yol boyunca akıp giden selvi ağaçlarına bakıyor.

"Senin farklı olduğunu sanıyordum, Başak".

"Ben de senin farklı olduğunu düşünmüştüm ama artık bir önemi yok," karşılık veriyorum, tamamen teslim olmuş bir şekilde. Öfkemi dizginlemek için dişlerimi sıkıyorum, ancak öfkem kendini kontrol etmekte zorlanıyor ve sonunda patlıyor, çünkü içimden hiç kimsenin ve hiçbir koşulda bu kadar yoğun bir şekilde söküp atmadığı bir şeyi çekip alıyor.

"Bana neden daha önce kardeş olduğumuzu söylemediğini söyle. Sana geldiğimde ve... ve öpüştüğümüzde bunu itiraf edemedin!", direksiyonu tekrar tokatlıyorum.

Anlaşılmaz gölgelerle işaretlenmiş bakışlarıyla bana bakmaya devam ediyor.

"Seninle böyle birlikte olmaktan hoşlandığımı için sana söylemediğimi söylesem ne düşünürdün?"

Öncekinden daha az ani fren yapıyorum ama arabayı yolun ortasında durdurduğum gerçeği değişmiyor.

Sessizlik, yeşilliklerin bir çerçeve olarak resmi, ikimizin özne olduğu yasak portresi. Ve artık ellerimi ondan uzak tutamayan ben.

İtirafı karşısında şaşırmış, şok olmuş ve heyecanlanmış bir şekilde yutkunuyorum.

Eğer kız kardeşim olmasaydı, onu kendime çeker, üzerine çıkar ve o harika dudaklarını tüketene kadar öperdim.

Ama o sensin.

Ve bu benim için yasak.

Ne düşünürdüm, Sole? Üzerime atlayıp benimle olmayı ne kadar sevdiğini hatırlatman gerektiğini.

"Sen delisin," diyorum onun yerine. "Saf delilik olduğunu". Onu tam anlamıyla karakterize eden ve zihnimin duvarlarında bu transkriptin altına yerleştiren aynı cümleyi ona tekrarlıyorum. "Ve şimdi, lütfen, gözlerinin içine bakarken senden kibarca rica ediyorum: Senden bıktım, *bu* yüzden artık benimle konuşma, bana bakma ve *bu...* olma," diye işaret ediyorum ona.

Bu kırılganlık, bu hüznün, bu korunma ihtiyacı ve bu büyüleyici versiyonu kabul edemiyorum çünkü beni korkutucu bir şekilde kendine çekiyor.

"Tamam, anladım." Bakışlarını indiriyor ve tekrar yola bakacak şekilde yerleşiyor.

Tekrar yola koyulduk ve nihayet kaleye ulaşana kadar geçen süre boyunca sessiz kaldık.

Gideceğim yere vardığımda, kapıyı açan uzaktan kumandaya basıp geçiyorum ve caddeden aşağıya, Güney Kapısı'nın girişine doğru yürüyorum.

Avluya ulaşıyorum ve arabayı Müller'in onu karşılamaya hazır olduğu merdivenlerin hemen önünde durduruyorum.

"Uşağımız size talimatları verecek, siz ve ben söz konusu olduğunda, şu andan itibaren birbirimizle konuşmaktan ve aynı odada bulunmaktan kaçınalım, çünkü size karşı duyduğum küçümsemeyi ve bana duyduğunuz acımayı ne kadar kontrol edebileceğimi bilmiyorum."

"İğrençsin," diyerek kapıyı açar.

"Asla senin kadar değil, psikopat."

"Umarım bundan sonra benimle bir daha asla konuşmazsın."

"Riske girmiyorsun, merak etme. Senden istediğim de buydu." Kapıyı şiddetle kapatıyor ve botunu açmam için bana bağırıyor.

Biliyorum, ama parmağımı bile kıpırdatmıyorum, Blerim'in valizini taşımasına yardım etmesini bekliyorum.

Güneş gözlüklerimi takıyorum ve uzaklara bakıyormuş gibi yaparak dikiz aynasından ona bakıyorum.

Öte yandan, spor çantasını alıp uşakla birlikte merdivenlere doğru yürürken, tüm ilgisinin benim için olduğunu belirtme zahmetine girmiyor.

Onun geldiğini gördüğümde, tam gaz yola koyulup ahırlara doğru gidiyorum.

Kim olduğunu sanıyor bu?

Başak Leclerc koruyucu yıldızına teşekkür etmeli, çünkü arabasından inmeden hemen önce, erkeklere karşı hiç sahip olmadığım tüm sabrımı topladım, bir yumruk haline getirdim ve ellerimi ondan uzak tutmak için geri çektim. Ah, o şımarık soysuzun suratına bir tokat atmayı nasıl da istiyordum! Beni daha fazla aşağılayabileceğini sanıyorsa, fena halde yanılıyor.

Onunla işim bitti.

Suçluluk duygusuyla işim bitti.

Yeter, hatalarımın içinde debelenmeye devam edemem.

Hatalar kraliçesi olabilirim, tamam, ama tam da kendimi ayakta tutmaya, dağılmamaya tüm gücümle çalıştığım bir anda bana sürekli yanlış hissettirmesine artık izin vermemeliyim.

Umutsuzluğa, tamamen kendi bilincime dalmadan önce zihnimin daha ne kadar dayanacağını bilmiyorum. *En kötü* günüm yaklaşıyor ve beni her yıl yakalayan olağan sıkıntı anları bekliyor. Slavo'ya ne olduğunu hala anlamadım, bu konuda kimseyle konuşmadım ve her an kendimi parçalayabileceğimi biliyorum, bu yüzden bana ne kadar berbat olduğunu hatırlatması için ona ihtiyacım yok.

Irmine'i çok özlüyorum. Bana kendimi sevmeyi, kendime bakmayı öğretilmişti. O gittiğinden beri, kaydettiğim tüm ilerlemeyi silmek ve yıkıcı bir ruh haline geri dönmek gibi bir şey oldu; parmağımı kendime doğrulttuğum, kendimi etten yapılmış bir pislik olmakla suçladığım bir ruh haline.

Ona ters ters bakmayı bırakıyorum, çünkü benimle işinin tamamen bittiğini anlamasını sağlamaya çalıştığımı fark etmiyor bile ve araba geldiğimiz caddeden hızla aşağı inerken beni bekleyen her zamanki zarif beyefendiye veda ediyorum.

Şato görevlilerinden biri bavullarımla ilgilenirken, uşak da bana girişe kadar eşlik ediyor.

Yolda, doğruca odalarımā gideceğimiz bilgisini alıyorum. Çoğul olarak söyledi, bu yüzden akıl almaz bir şey hayal ediyorum.

Yanımdaki adam bana bir imparatorluk merdivenine doğru eşlik ediyor. Buranın ihtişamı çoğu insanın gözünü kamaştırdığı gibi benim gözümü kamaştırmıyor. Benim için mobilyaların, resim çerçevelerinin ve diğer her şeyin son rötuşlarının yapıldığı altın değersiz. Lüks benim için tamamen kayıtsız ve belki de yanlış yerde olduğumu, yanlış kadını temsil ettiğimi, kendimin büyük, çok büyük bir hata olduğunu bildiğim içindir.

Beyefendi adım adım saraydaki sessiz yaşamı düzenleyen kuralları sıralamaya başladı. Bana her yemeğin belirli saatlerde yenmesi gerektiğini ve masada *babamın* değil, Bay Leclerc'in, kaçınılmaz taahhütler dışında tüm aile üyelerinin bulunmasını talep ettiğini açıklıyor. Bana, dilediğim gibi deneyimlemekte özgür olduğum özel ortamım hariç, mekanlar ve sanat eserleri de dahil olmak üzere yakınlarımın fotoğrafını çekme yasağını yineliyor. Onu bir noktaya kadar dinliyorum, çünkü Başak'la yaşadığım son korkunç yüzleşmenin kalıntıları hâlâ dikkatimi dağıtıyor.

Başka bir durumda, bu deneyimi hayatımın en heyecan verici deneyimleri arasında bulabilirdim. Ancak benim rolüm, yani aldatmacanın taşıyıcısı olma rolüm, her türlü olumlu algıyı lekeliyor.

Kâhyanın sesi tablolarla dolu koridorda yankılanırken, zihnimde o pisliğin sesi kayboluyor ve bir anlığına kenara çekiliyor.

"Fark etmiş olabileceğiniz gibi, *matmazel*, şatoda birkaç telefon var. Yolunuzu kaybettiğinizde tek yapmanız gereken ahizeyi kaldırıp yeşil düğmeye basmak ve en yakından görebildiğiniz tabloya göre yerinizi söylemek. Bu noktada, gideceği yere nasıl ulaşacağına talimatlar verilecek veya en uç durumlarda, yardım teklif etmek için biri ona koşacaktır.

Etrafıma bakıyorum, ironik bir şekilde Lancelot Virgo Leclerc'in isim levhasını okuyorum.

"Bunun bir faydası olmaz, yön duygum iyidir ama bilgi için teşekkürler."

"Her halükarda, odanızda işinize yarayabilecek telefon numaralarını içeren bir kitapçık bulacaksınız. Bunları adres defterinize kaydetmenizi öneririm.

personel'.

"Hanedan üyelerinin numaralarını da orada bulabilecek miyim?" Uşak gülümsüyor ve başıyla reddediyor.

"Bunlar sadece doğrudan ilgili kişilerden elde edilebilir".

Geniş bir koridorun ortasında duruyoruz, balkondan çıktığımız merdiveni görebiliyorsunuz, başımızı kaldırıyoruz, ancak fresklerle süslenmiş tavan bana Paris'teki en prestijli kiliselerin kubbelerini hatırlatıyor. Bu alandan üç koridor açılıyor ve Bay Müller bana ortadaki koridoru işaret ediyor.

"Bu taraftan Leclerc Kuleleri'ne ulaşabilirsin, koridordan sağa doğru inersen Mösyö Virgo'nun Kulesi'ne ulaşırın. Bu taraftan da...'. Onu dinlemeyi bırakıp yüzümü şerefsizin dairelerine giden yola çeviriyorum. "...Misafir odaları var, yani onun."

"Başak burcu neden bir bölgede yaşıyor?"

"Kalenin mimari yapısı nedeniyle. Meryem Ana Kulesi her zaman diğer konaklama yerlerinden ayrı tutulmuştur".

"Nasıl olur?" diye ısrar ediyorum, tekrar yürümeye başladığında onu takip ediyorum.

"Geleneklere göre, genç bayan. Hanedanlığın tarihi efsanelerle doludur. Bay Başak bunu benden daha iyi anlatabilir, eminim merakınızı gidermekten memnuniyet duyacaktır."

Sanmıyorum, diye düşünüyorum ama ona gülümsüyorum.

"Buna neden inanmıyorsun?"

Yüksek sesle mi konuştum? Lanet olsun!

"Um... Belki de şu anda benimle başka bir şey hakkında konuşmaya daha meyilli olacaklardır."

"Birbirimizi tanımak için iyi bir bahane olabilir."

O salak hakkındaki bilgimi derinleştirmeye hiç niyetim yok.

Zaten çok fazla şey yaptık.

Göz ucuyla ona bakıyorum, kendimi hala yüksek sesle ifade ettiğim için gerçekten endişeliyim, ama konuşmanın devamı bu sefer ağzımın kapalı olduğunu gösteriyor.

"Bay Leclerc ve Bayan Venüs şatonun bu kanadının karşısındaki kanadında yaşıyorlar. Kendisiyle şahsen görüşmek isterseniz, benden bir randevu ayarlamamı isteyebilirsiniz."

"İnsanın yaşadığı yerde kardeşiyle bir görüşme ayarlaması biraz saçma". Bu sözlerim üzerine uşak yolumu kesti ve durdu.

"Az önce Mösyö Leclerc'e verdiğiniz unvan hakkında...". Hızla ağzımı kapatıp göz kapaklarımı ardına kadar açıyorum ve aniden şatodaki geçici ikametimin mahiyetinden haberdar olmayabileceğini hatırlıyorum. "Aile, şimdilik küçük kardeşlerinizin onun varlığından haberdar olmasının erken ve gereksiz olduğuna karar verdi. İlişkiniz zamanı geldiğinde onlara bildirilecektir. Aynı şekilde, üçüncü şahıslar, yabancılar, basın ve gazetecilere karşı da gizliliğinizi korumanız rica olunur. Resmi olarak, sarayı ziyaret eden bir aile dostusunuz. Bay Leclerc anlayışınıza güveniyor ve alınan karara katılmadığı takdirde diyalog kurmaya hazır.

"Eğer karar verildiyse, neden onunla bu konuda diyalog kurayım?"

Bay Müller kaşlarını kaldırıyor ve başka bir cevap vermiyor. Ayrıca, kutsal bir gerçeği söylediğim için benimle çelişemez.

"Her türlü talebiniz için benimle iletişime geçebilirsiniz," diye devam etti ve tekrar uzaklaştı. "Özel şoför, kuaför, giyim mağazası ya da buna benzer şeylere ihtiyacınız varsa, önceden benimle iletişime geçebilirsiniz. İsteklerinizle ilgileneceğim. Ziyaretler konusuna geçelim. Ona ayak uyduruyorum ama odama giden koridorda sıralanan çok sayıda mermer heykel dikkatimi dağıtmaya devam ediyor. Çok güzeller, bazıları zodyak burçlarını tasvir ediyor. Hemen benimkini arıyorum, ancak uşak tarafından dikkatim çekiliyor. Arayışımı erteliyorum ve onun sözlerine odaklanıyorum. "Şatoya birini davet etmek istiyorsanız, güvenliği haberdar etmeli ve konukların kişisel bilgilerini vermelisiniz. Her ziyaretçiden kimlik göstermesi istenecek ve ancak gerekli kontroller yapıldıktan sonra mülke girmesine izin verilecektir.

"Davet edecek kimsem yok. Dünyada yalnızım. Sadece bir arkadaşım var, o da burçları hiç umursamıyor".

"Uygun kıyafet gereklidir. Prezentabl olduğunuzdan emin olmak sizin endişeniz olmalıdır."

"Etrafta iç çamaşırı ya da üstle dolaşmayacağım".

"Kale garajlarında özel ve ortak araçlar bulunmaktadır. Arabaya ihtiyaç duymanız halinde mevcut araçlardan birini kullanabilirsiniz".

"Tamam, arabayı şoföre tercih , kesinlikle."

"İşte geldik.

Adam sırtını büyük bir kapıya dönmüş, hâlâ bana hitap ediyor. Eldivenli elleri kucağında kenetlenmiş ama asla gergin görünmüyor. O her zaman

Doğal, kararlı ama zarif tavrılı, sert ama görünüşte nazik. Şatodaki en bilgili insanlardan biri olduğu açık olduğu için daha fazla araştırmak istediğim büyüleyici bir rebus.

"Son bir şey daha, *matmazel*. Bay Romaric Leclerc işinize biraz ara vermenizi öneriyor. Belki de bir süreliğine. İşinizi pek sevmiyor ve ilgilenmeniz halinde başka bir iş bulmanıza yardımcı olmaya hazır olduğunu bilmenizi istiyor."

Kırıldım, kaşlarımı çattım. "Bay Aquarius'a işimi sevdiğimi söyleyebilirsiniz ve eğer sahnede açık saçık kıyafetlerle dans eden bir kızı olmasından utanıyorsa, bu onun sorunu, benim değil."

Bana cevap vermiyor. Onu suskun bıraktığımı söyleyebilirim. Dönüyor, altın düğmeleri tutuyor, hafifçe çeviriyor ve kapıları ardına kadar açıyor.

"Bagajınız birazdan size getirilecek. Lütfen."

Şatonun içinde gerçek bir ev gibi görünen yere daldığımda, etrafıma bakacak zamanım olmadan kendimi *babamla* karşı karşıya buluyorum.

'Bizi yalnız bırak Müller, teşekkürler'.

Uşak başıyla selam verir ve gözden kaybolur. kapanma sesi, morsalkım rengi perdeleriyle geniş oturma odasında yankılanır.

Yutkunuyorum.

Zihnimde, evdeki banyo aynasının önünde provalar sırasında zaten hayal edilmiş bir dizi tepki, flaşlar kadar hızlı geçiyor.

Yaklaşım konusunda kararsızım. Duygulanmalı mıyım, babamın karşısında durmanın verdiği duygu gözlerimden taşıyormuş gibi mi yapmalıyım, yoksa hareketsiz durup onun bir hamle yapmasını mı beklemeliyim, bilemiyorum.

Sonunda, Yvonne'un ayakkabılarını giyerken doğallığı tercih ediyorum. O, kendisini tanısaydı, muhtemelen ona gülümser, kibar davranır ve diyaloga sıcak bakardı; öte yandan ben, arkadaşşıma karşı doğuştan gelen bir koruma duygusuyla, kendimi temkinli davranırken buluyorum, sanki onu sanki buradaymış gibi koruyormuşum gibi.

Spontanlığı seçiyorum ama sorun şu ki, bu durumda Soleil benim tenimde.

Romaric Aquarius Leclerc, *babam*, bana doğru yavaş adımlarla ilerlerken Pierce Brosnan kadar yakışıklı bir Hollywood aktörüne benziyor.

Eski aristokratların yaptığı gibi bir kolunu öne doğru eğmiş, diğerini de arkada tutuyor. Gözbebeklerini yüzümün her santimetresinde gezdiriyor, sonra başını hafifçe eğerek bütünüyle bana bakıyor.

Bana çok yaklaşıyor, dolaşmaya başlıyor ve arkamda oyalanıyor.

Uzun süredir içimde tuttuğumun farkında olmadan bir nefes veriyorum ve bakışları benimkine döner dönmez buzları kırmaya, daha doğrusu taramaya karar veriyorum.

"Hoşuna gittiler mi?" diye soruyorum.

Ve muzip olduğuna yemin edebileceğim gülümsemesi, bir erkeğin kırıksıklıkları arasında gördüğüm en tatlı gülümseme.

Tamamen silahsızlandırılmış hissediyorum.

Bana bakıyor ama sanki benim saldırı hamleme beklenmedik hayali bir okşamayla karşılık vermiş gibi.

"Annene çok benziyorsun". Sesi sıcaktı, ama daha da önemlisi, bu söz beni gururlandırdı. Irmine'nin gerçek kızı değilim ama o kadın benim için bir anneye en yakın şeydi.

Bakışlarımı indiriyorum, yansımasından kaçmak istiyorum, sanki gerçeği gözlerimle ortaya çıkarabilirmişim gibi, sanki irislerimin tonunun Yvonne'unkine ve dolayısıyla Irmine'inkine çok benzese de biraz farklı olduğunu fark edebilirmiş gibi.

"Ve sen de kardeşin Koç'un renklerine sahipsin."

Kırpiklerimi kırıştırıyorum ve fark ediyorum ki, Tanrım, bu gerçekten doğru, gerçekten akraba olmasak da, Koç bana en çok benzeyen Leclerc.

"Ve böylece...", bocalıyorum, yumuşuyorum ve elimi uzatıyorum. "Kendimizi ilk kez tanıtıyoruz."

Romarc jestimi gözlemliyor, sonra yaklaşıyor ve parmaklarımı kavramaktan öksüz bırakıyor.

Birden onu üzerimde, hiç beklemediğim bir kucaklamada hissettim.

Neredeyse göz açıp kapayıncaya kadar sürüyor, öyle ki anın tadını çıkaramıyorum. Onu tekrar karşımda görüyorum, alt dudağı hafifçe titriyor, solgun gözleri yorgun görünüyor.

Tereddütlü bakışları, Yvonne'un bana her zamanki bakışlarıyla ürkütücü bir şekilde aynı.

"Benim hakkımda herhangi bir fikre kapılmadan önce size şahsen, özel olarak hoş geldiniz demek istedim."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, onun hakkında pek iyi şeyler düşünmüyorum.

"Bana hâlâ 'efendim' mi diyorsun?" diye kırılgan bir şekilde cevap verir. "Ben senin babanım."

Dudaklarımı yalıyorum, içimden kendime sitem ediyorum. Elbette onunla bir yabancıymış gibi konuşmak saçma.

"Haklısınız, affedersiniz."

"Size söylenenlerden ya da kardeşlerinizin size getirdiklerinden etkilenmemenizi istiyorum".

"Benim için buna bir son verebilir ve buradan yeniden başlayabiliriz."

Yvonne bunu söylemezdi. Ben, eğer gerçekten babam olsaydı, bunu söylemezdim. Ama borcun ödenmesine dokuz gün kalması her şeyi anlatıyor.

Leclerc'in Aquarius'u gözle görülür bir şekilde rahatlamış görünüyor, beni bir kanepeye oturmaya çağırıyor ve ben de öyle yapıyorum, o ise barın bir köşesinde iki bardağa buzlu çay gibi görünen bir şey dolduruyor.

Birini bana veriyor ve sonra karşısındaki koltuğa oturuyor. Koltuklar bile perdelerle aynı renkte. Siyah elbisesinin salkım söğütler göze çarpıyor ve benim Paris'teki pazarlardan birinden aldığım açık mavi eteğimle biraz çatışıyor.

Dudaklarımı sıvının içine daldırır daldırmaz bunun bir meşrubat değil, pahalı bir viski olduğunu fark ediyorum. Bardağı önümdeki küçük masanın üzerine koyuyorum ve sakın bir şekilde oturuyorum, dudaklarında asılı duran ve bir çıkış arayan kelimelerin havaya fırlamasını bekliyorum.

"Hayatımda pek çok kadın oldu, bazıları önemli, bazıları daha az önemli, bazıları eşsiz. Ve anneniz de ikincilerden biriydi. Onu sevdim ve bu nedenle, sonunda, bizi kaybetmeden hemen önce, onun beklediği gibi davranmadım".

Hikayenin bu kısmını özlüyorum, Irmine'nin günlüklerinde yazmıyor, bu yüzden daha iyi yerleşiyorum ve kulaklarımı açık tutuyorum.

"Devam et, dinliyorum."

"Kardeşlerinizin bilmediği ya da sadece kısmen bildiği birçok sırta, ayrıntıya vakıf olduğunuzu biliyorum, bu yüzden size karşı dürüst olacağım ve daha fazla bilgi vermekten çekinmeyeceğim. Sanırım bilgiye susamışsınız ve bunca yıldır neden sizinle hiç ilgilenmediğimi anlamak istiyorsunuz.

"Annemin varlığını sizden sakladığının farkındayım, bu yüzden orada olmadığınız için sizi suçlayamam."

Sanki az önce beni terk ettiğinin söylenmesi korkusunu üzerinden atmış gibi iç geçiriyor. *Yvonne'u terk ettiğini.*

"Aynen öyle. Bilmiyordum, yoksa şatoda, tüm kardeşlerinle birlikte, ailenin yanında büyüdün. Geçmişte çok yanlış yaptım, özellikle de sevgilerim konusunda, ama babalık sorumluluğundan asla kaçmadım. Her zaman çok ilgisiz bir ebeveyn olmama rağmen

Çocuklarım tarafından asla anlaşılmayan yaşam tarzı, onlara bir isim ve bir gelecek verdim'. Likörünü yudumluyor, sonra bardağı atıyor ve bir bacağı zarıfçe çaprazlıyor.

'Bir aileyi aile yapan isim değildir, aileyi aile yapan insanlardır'. Onu memnuniyetle gülümserken görüyorum.

"Benden almadığınız bilgelik".

Bunu kimseden miras almadığımı söylemek isterim. Hayattan öğrendim.

"Bana bilgi vermek mi istediniz? Söyleyeceklerinizi duymaya hazırım" diye ısrar ettim.

"Yargılamadan önce durup düşünmeniz şartıyla".

"Yargılanmaya alışkınım ve bu duygu hiç hoş değil. Başkalarının bana davrandığı gibi davranmama eğilimindeyim, bu yüzden davranmayacağım," diye söz veriyorum. "Söz veriyorum."

Cevabım üzerine gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, derin bir nefes alıyor ve sonra konuşmayı bırakıyor.

"Hanedanımızın gelenekleri biraz sorgulanabilir. İrmine bunları kabul etmişti, çünkü aramızda çok sıkı bir sözleşme vardı, ama tüm kuralları çiğnemeye başladığınızda ve duygular devreye girdiğinde, bundan çıkmak imkansız değilse bile zorlaşır. O resmi olarak sadece bana ait değildi. Onu ben seçmiş olsam da, diğer İşaretler isterlerse ona sahip olabilirlerdi.

Günlüğünden alıntıları hatırlayarak, "Sanırım bu onun cesaretini çok kırdı," diye yorum yapıyorum.

"Evet, özellikle birbirimizi gizlice görmeye başladığımızda, dışarıda, diğer yandan partilerde...". Gözle görülür bir şekilde utanmış görünerek yüzünü kapatıyor. Kızı olduğunu düşündüğü kişinin önünde kendisiyle ne kadar çeliştiği neredeyse şefkatli.

Engeli kaldırmasına yardım ediyorum: '...Bunun yerine, akşamları bunu baban ve oğlunla paylaşın.

Yutkunuyor, gözlerini benimkilere dikeyyor. Sessiz, irisleri affedilmek için yalvarıyor.

"Bu onu gerçekten üzdü," diye başını sallıyor.

"Ve bu onun kaçmasına neden oldu".

"İstifa etmek istedi ama bu sözleşme son derece bağlayıcıydı. İşe aldığımız kadınlar sessizliğe zorlandı. Aşırı koşulları kabul ettiler. İstifa etmek, temelli ayrılmak ve sonsuza kadar mutlak gizliliği sürdürmek anlamına geliyordu".

"Gitmeyi seçtiği için onu suçlayabilir misiniz?"

"Kesinlikle hayır. Onu görmezden gelmeye başladığım için gittiğini düşünmüştüm ama hamile kaldığı için gittiğini şimdi fark ediyorum. Ortadan kaybolmadan önce onu partilerde arkadaş olarak seçmeyi bırakmıştım. Gizli ilişkimizi kopararak onun yerine geçmeye başladım. Bunu durup dururken, görünürde hiçbir neden yokken yaptım ama gerçek şuydu ki artık onu paylaşamazdım. Ona tek başıma sahip olamayacağıma göre, onu kaybetmeyi tercih ettim'. Diliyle dudaklarını ıslatıyor, ayaklarımızın altındaki halıya bakıyor. "İçimdeki kıskançlık duygusunu harekete geçiren tek kişi oydu".

"Onu yanında tutabilirdin. Onu gün ışığında sev.

"O zamanlar hayatımda Olga, Başak ve Zöe'nin annesi vardı. Hanedanın çıkarları Ferri ailesinde yoğunlaşmıştı ve benim dikkatimi başka hiçbir şey dağıtamazdı."

"Annemi sevdiğini hiç sanmıyorum," diye karşılık veriyorum derin bir acıyla. "Ve üzülerken söylüyorum ki o da seni hiçbir zaman büyük aşkı olarak görmedi."

"Duygularımın gerçek olup olmadığını sadece ben bilebilirim. Tek bir kadını sevmeme asla izin verilmedi. Eğer sevdiysem, bu sadece içimde oldu. Ve annen dışında hiç kimse, Yvonne, içimde ne olduğunu göremezdi."

"Annem sizi gerçekten anlamış olsaydı, onu sevdiğinizi söylediğiniz gibi sevseydi, asla gitmezdi".

Romarc Aquarius Leclerc, beklenmedik duygularla parlayan gözlerine hayran olmamı sağlıyor.

Boşlukta bir noktaya bakıyor ve ben onun Yvonne'un her zaman yaptığı gibi gülümseyen genç Irmine'i aradığını düşünmek istiyorum.

"Öte yandan ben onun hepimizi kurtarmak istediğine inanıyorum. Ve evet, muhtemelen beni aynı şekilde sevmiyordu. Kesinlikle seni kara hanedandan uzak tuttu çünkü er ya da geç senin de onun bir parçası olacağına inanıyordu. Ve öyle olmak zorundaydı. Gelenek böyle istiyordu. Eskiden tam da onun hayal ettiği gibiydi. Ailemin tarihinde her üye bu tür toplantılara katılırdı ve Irmine kızının da aynı kaderi paylaşacağını düşünüyordu.

Kaşlarımı çatıyorum, bu itiraf karşısında şoke oluyorum. Bu ailenin gelenekleri, üyelerinin iğrenç şölenlerde birbirleriyle çiftleşmesini mi gerektiriyordu?

"Demek annem haklıymış.

"Evet, ama iç dinamikleri bilmiyordu, masamızda ne gibi köklü değişiklikler yaşanmak üzere olduğunu bilemezdi. O bu işin içinde değildi.

Oğlum Taurus kısa bir süre sonra doktrinimizi kökten değiştirecek".

"Bir de bana sor!"

Bacaklarımı toplayıp kanepeye yan yatırıyorum, dirseğimi kolçağa dayıyorum. Tam olarak babasını dinleyen bir kız çocuğu portresiyim, sadece onun kulaklarına güzel sonlarla biten uzak masallar değil, anlatılan hikayeler kaba, kirli, karanlık.

Muhtemelen, karşımda gerçek ebeveynlerimden biri olsaydı, onun geçmişinin bazı yönlerini asla bilmek istemezdim. Gerçekten onun kızı olmamak beni tamamen farklı bir konuma sokuyor. Ve merak ediyorum, bilmek için sabırsızlanıyorum, hatta büyüleniyorum.

"O sırada Taurus grubumuzu ikna etmeyi başardı. Harika bir hitabet yeteneği vardı. Sadece varlığıyla bile hepsini kazanabiliyordu. Saygı, hürmet ve huşu kazanmak için tek yapması gereken bir salona girmekti. Onu izlemek gözler için bir zevk, konuşmasını dinlemek ise bir lütuftu. Kardeşlerinin Zodyak'a girişini geciktirmek için izin aldı ve onları o ortamdan uzak tuttu. Ailemizin tüm tarihi boyunca hiçbir Leclerc'in yapamadığını yaptı".

"Muhtemelen hiçbiriniz onun kadar ikna edici olmamışsınızdır.

"Hayır, Yvonne. Aramızdaki fark şuydu: Bizler sadece erkeklerdik, İşaretler, önemli bir ailenin üyeleriydik, oğlum ise onlar için bir Tanrı'ydı. Boğa, İşaretler salonuna ayak bastığı ilk andan itibaren, bir gün koordine edeceği üyeleri baştan çıkarmak için en önemli silahın seks olduğunu anlamıştı. Nasıl hareket edeceğini biliyordu, sahada öğrendi ve bilgisini onları kontrol etmek için kullandı. Tüm dikkati üzerine çekmek için yürümesi yeterliydi. Hayvanlar gibiydik, o Alfa'ydı, tüm kadınlar üzerinde en fazla güce sahip olan kişiydi. Bu durumda, eğer bir İşaret bu kadar baskın olabiliyorsa, o zaman Tablonun dengesine hükmedebilir. Oğlum da tüm kardeşlerinin aynı kaderi paylaşmaması için bunun doğru bir tutum olduğunu anlamıştı. Annenizin ayrılışından sonra, ona her zaman hayran oldukları gibi, yani en sapkın kılığıyla orada olmaya devam edeceğine söz verdi, ancak bunun karşılığında Zodyak daha fazla Leclerc'in varlığını talep etmeyecekti.

"Ama o sırada annem çoktan gitmişti".

"Ve ben onu aramadım.

"Neden yapmadın?"

"Çünkü ona hak ettiğini veremedim. Bırakın kendimi sadece bir partnere verebilmeyi, kendime bile ait değilim".

Bu korkunç son sözleri ifade edişindeki kararlılık bana bunun ona aşılınmış bir cümle olduğunu ; hayatı boyunca bunu tekrarlamış; içine işlemiş.

Ve bu çok üzücü.

"Yine de iki şey aklıma takılıyor... Birincisi: Annemin günlüklerinden hep hepinizin maskelerle kaplı olduğunu okudum. Bazı kılıkların altında oğlunuzun ve babanızın olduğunu nereden biliyordu?"

"Ona kıskanç bir öfkeyle söyledim. Taurus, o zamanlar, sürekli bana meydan okuyordu. Hep yapardı. Amacı onu dehşete düşüren bir şeye dönüşmeye zorladığım için beni cezalandırmaktı. Irmine'i hedef almasının tek nedeni ona ne kadar değer verdiğimi fark etmiş olmasıydı. Bir tartışma sırasında ona yanlışlıkla oğlum ve babamla yattığını söyledim. Sanırım aramızdaki çatlak o zaman başladı'.

Onu yargılamayacağıma dair ona söz verdiğim için yorum yapmıyorum. Bu sırları eleştirmek verdiğim sözü ihlal etmek olur, o yüzden yoluma devam ediyorum.

"İkincisi... Eğer annemin kurumunuzdaki dinamikleri bilemeyeceğini söylediyse, kızının er ya da geç bu dünyanın bir parçası olacağını nereden biliyordu?"

"Bilmiyorum. Belki de babam ve oğlumun da pelerinlerin altında olduğunu bildiği için buna inandı. Muhtemelen bundan bir sonuç çıkarmıştır".

"Ama Koç ve Terazi çoktan büyümüşlerdi, yine de katılmadılar".

"Daha önce açıkladığım sebepten dolayı. Boğa tek olmaya kararlıydı, her şeyin merkezinde kendisinin olduğundan emin oldu. Zodyak üyelerinin yeni girişlere devam etmesine izin vermedi, çünkü gereklilikleri yerine getirmek için yeterliydi. Aynı şekilde, başkalarının çocuklarının da girmesini talep etmedi. Bunu insanların ya da ailelerin özgür seçimine bıraktı.

"Onları nasıl tutuyordu?"

"Oğlumun İşaretler salonunda nasıl hareket ettiğini bir kez olsun görmüş olsaydınız, sadece varlığının bile katılımcıları memnun etmeye yettiğini anlardınız".

İzlemedim ama okudum.

Yavaşça yürür, pelerini çıkarır ve mermer zemine bırakır.

Orada bulunan tüm gözler, devasa odanın merkezine doğru ilerleyen heykelsi bedene odaklanıyor. Tüm maskeli kadınlar başlarını seğiren sert kalçalarına doğru hareket ettiriyor. Her biri girdikleri penetrasyonu yavaşlatıyor, bazıları ampleksyonlarını durduruyor, bazıları özel görüşten yararlanarak yoğunlaştırıyor.

Altın maske yüzünün yarısını kaplıyor. Kasları gergin, tembel yürüyüşüyle süslenmiş, sanki güzelliğiyle bizi şerefendiriyor. Penisi gergin, zorba ve müstehcen boyutuyla gözle görülebiliyor. Kendimi kontrol edemedim dudaklarımı ıslatıyorum ve İmzamin parmaklarının yanımda gerildiğini hissediyorum.

Daha önce hiç bu kadar mükemmel, heybetli ve erkeksi bir vücut ya da bu kadar çekici bir fiziksel görünüm görmemiştim. Ve sanki başka bir dünyaya ait mistik, ilahi bir yaratığın huzurundaymışız gibi havada böylesine kutsal, yüce bir duygu algılamadım. Burcumun kucağında oturuyorum, onun gerginliğini, Zodyak'ın en güzelini gözlemlemek için her durakladığımda dizlerinin nasıl sallandığını hissediyorum.

Kızlar onu takip etmeye başlar, o daha büyük dairesel yatağa doğru ilerlerken ona eşlik ederler. Diğerleri eşlerini terk eder ve alay halinde onun için hazırlanırlar.

Bazıları çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, ağızları onu almaya hazır, diğerleri dört ayak üzerinde, popolarını yukarı doğru açarak ona serbest erişim sağlıyor. Bazı erkeklerin de boyun eğdiğini, en çok arzulanan İşaretler tarafından doldurulmayı umarak deliklerini açtığını görmek beni şaşırtıyor.

Kızlardan birinin ağzına girmeye başlamasını ve onu büyük çubuğuyla boğmasını izlerken kendimi büyülüyorum. Devam ediyor ve ikincisiyle devam ediyor, sonra başka bir sarışının kalçalarını sikmeye devam ediyor. Adamın üzerine atlıyor, çünkü buradaki herkes onun onlardan hoşlanmadığını biliyor ve bacaklarının arasında ağırlı bir ereksiyon olan adam, onun başka bedenlere sahip olmasını izleyerek mastürbasyon yapmakla yetiniyor.

Gözlerim itişlerden sıkılan sert alt kısma yapışıyor ve bir titreme alt karnımı titretiyor.

Beni tutan ortağıma dönüyorum ve beni korkutacak kadar karanlık, hastalıklı bir heyecana kapılıp pelerinini açıyorum ve kendimi ona bırakıyorum. Onu içimde tuttuğum süre boyunca, oğlu Taurus Leclerc'i düşünüyorum, ama ona bakmıyorum, çünkü bu oyun çok tehlikeli olmaya başlıyor.

Şimdiki zamana döndüm ve kendini babam sanan adama baktım. Zihnimde Irmine'nin günlüklerinin en korkunç sayfalarından birini hatırlamak kaçınılmazdı.

"Bilmiyorum..." diye homurdanıyorum, içme ihtiyacı hissediyorum. Viskiye hoş bulmasam da yudumluyorum ve sanki bir ebeveynle konuşmuyormuşum gibi düşüncelerimi ifade ediyorum. "Annem son anına kadar benim de o dünyanın bir parçası olacağımdan emindi".

"Sanki biri onu tehdit etmiş gibi mi diyorsunuz?"

"Aynen öyle.

"Kesinlikle Taurus değil. O buna asla izin vermezdi."

"Sana son bir soru sorabilir miyim?" Kalbim boğazıma düğümlendi.

"Tabii ki".

"Bu partiler hala yapılıyor mu?"

"Sana daha önce de söyledim, Yvonne. Oğlum bir tanrı olarak kabul edildi ve eğer Yüce bir karar verirse, takipçileri boyun eğmekten başka bir şey yapamaz."

"Demek artık üretmiyorlar," diye cevap veriyorum içim rahatlayarak. "Ve... mesela," diye merakımı dizginleyemiyorum. 'Diğer çocuklarınız hiç... Yani... Chantal, Zöe, *Başak* gibi...!'

"Kesinlikle olmaz!" Organım doğal ritmine geri dönüyor.

"Taurus yeni bir yasa çıkarılmasını önerdiğinde oybirliği sağlamayı başardı. Onikiler soyundan sadece en büyük oğlunun girmesine izin verilmesini önerdi ve ilk oğlum olan o, işlerin başka bir yerde, daha az dikkat dağıtıcı koşullar altında tartışılmasına karar verene kadar kalmayı kabul etti. O zaman bile İşaretlerin onayını aldı".

"Masa nedir?"

'Bir öncekinin son soru olacağını söylememiş miydin? Neyse, bilmen gereken bilgiler burada bitiyor' diyerek ellerini sandalyenin kolçaklarına vuruyor ve ayağa kalkıyor. Ben de aynısını yapıyorum ama iddialarımdan vazgeçmiyorum.

"İşim söz konusu olduğunda," diyorum, "hiç kimsenin, hatta babamın bile beni bugüne kadar besleyen işim üzerinden yargılamasına izin vermiyorum. Onu geçiyorum ve sırtım ona dönük olarak, sadece profilime hitap ederek şu sonuca varıyorum: 'Benim için belirsiz olan bazı noktalara ışık tuttuğunuz için teşekkür ederim. Şimdi yerleşmek ve bu sapkın ailenin bir parçası olduğumu fark etmek için zamanım olsun istiyorum". Adımlarımı yumuşatan İran halısı üzerinde ilerliyorum ve

başka bir odaya doğru. Büyük sürgülü kapıyı kapatmak için acele ediyorum ve alnımı masif ahşaba dayayıp gözlerimi kapatıyorum ve diğer taraftaki sessizliği duymayı bekliyorum.

Babam gittiğinde, kendim olmaya geri dönüyorum, birlikte olduğumuz süre boyunca Soleil olmayı hiç bırakmamış olsam da.

Bu gece, akşam yemeğini atlamayı çok istedim. Ama sonra kendime, rahatsız olması gereken biri varsa o kişinin kesinlikle ben olmamam gerektiğini söyledim. Ailemden uzak durmak, kendimi saptırmak zorunda hissetmek, onlarla yolumu kesiştirmekten ya da onlarla aynı bulunmaktan kaçınmak bana göre değil. Kendimi yanlış, yersiz, bozulmuş bir ruha sahip hissetmek ya da güçlü bir suçluluk duygusu hissetmek bana göre değil.

Hayır, günlerce kız kardeşinin peşinden koşan, onun dansını izleyen, hareketlerine aşık olan, ona sürtünen, onu öpen, düşüncelerinde onu kendi yapan ben değilim.

O ben değilim.

O Başak, her şeyi yok ettiği anda, taktığı maskeyi çıkardığı anda gitti ve beni apaçık bir gerçeklikle vurdu.

İmparatorluk merdivenlerinin son basamağından inerek, çocukların çığlıklarının koridor boyunca duyulduğu salona yöneliyorum.

Yolda, yeni dönmüş olması gereken Taurus ile karşılaştım. Müller, onun yanında günlük habercilik yaparak onu takip eder.

Onlara yetişiyorum ve kardeşimi okşuyorum, o da günlük aile raporuna devam ediyor, omzumun etrafında dönerek ve beni birkaç adım yakın tutarak karşılık veriyor.

"Efendi Maxime bütün gününü bilgisayarda araştırma yaparak geçirdi," diye bilgilendiriliyor ve bu sözler üzerine onun gerildiğini ve elini bıraktığını hissediyorum.

"Ne tür?"

"Kronolojiden bunun olağan bir tema olduğu anlaşılıyor.

Aniden durduğunu, yumruklarını sıktığını ve nefesinin altında küfrettiğini görüyoruz.

"Onunla konuşmamı ister misin?" diye soruyorum, başıyla reddediyor ve düşüncelerini yüksek sesle ifade ediyor.

"Hiç kontrolüm yok, lanet olsun," diye mırıldanıyor.

"Ona sahip olamazsınız," diye karşılık veriyorum, onu ikna etmeye çalışarak. "Bırakın kendi araştırmasını yapmakta özgür olsun. Göreceksiniz yorulacak."

"İzninizle efendim," dedi uşak bir adım atarak, "bence çocuk niyetini bilerek belli etmek istiyor. Her yere ipucu bırakıyor ve izlendiğinin tamamen farkında."

"Her şeyi bilmemi istiyor. Bunu bilerek yapıyor," diyerek bilerek başını sallıyor ve sonra konuyu keskin bir şekilde değiştiriyor. "Aries nerede?" Müller ona bilgi verirken salona doğru yürümeye devam ediyoruz.

"Aries ve karısı Bayan Chantal Dr. Duris ile akşam yemeğine çıktılar".

Taurus yine onun ilerlemesini engelliyor ve işbirliğimize ters ters bakıyor, ben ise onun düşüncelerini hayal ederek kıkırdıyorum.

"Yvonne daha yeni geldi. Bu akşam ilk kez bizimle yemek yiyecek ve onlar ne yapıyor? Ortalıkta yoklar mı?"

"Botev ailesi de dışarıda yemek yiyecek. Zakhar, Libra ve küçük Leya da onlara katıldı."

Kardeşim ve ben birbirimize baktık, bu vahiy karşısında şaşırmiştık.

"Oğlum nerede?"

"Scorpio bu gece çalışıyor, muhtemelen yarın öğleden sonra onu tekrar göreceğiz."

"Babam mı?"

"Bay Romaric acilen ayrılmak zorunda kaldı. Birkaç gün içinde döneceğine dair haber bıraktı".

"Kalede kimin kaldığını sorabilir miyim?" diye gergin bir şekilde kollarını açıyor.

"Ben, patron!" Ve onun omuzlarında kanlı Novak, ardından kız kardeşim Zöe tırmanıyor. "En iyisi."

Taurus onu sırtında tutmayı başarıyor ve protestolarla onu bırakmaya zorluyor. Böyle bir sahnenin videoya çekilmesi gerekirdi ama cep telefonumu cebimden çıkaracak vaktim yok ki çırağı kendini toparlamaya başlasın.

"Sana kaç kere üzerime atlama dedim!"

'Bana Fuentes'i alırsan, dururum'.

"Leclerc senin değil, Eryk. Futbol piyasasına karışmayı bırak, yoksa arkadaşını gerçekten satın alırım ve sonra seni satarım".

"Evet, evet, doğru. Dünyadaki tüm altınları verseler beni göndermezsiniz."

"Bana meydan okuma, Novak. Zöe, lütfen onu gözümün önünden çek."

Kız kardeşimiz onu tişörtünün yakasından çekiyor ve o da bizi kışkırtmak için dudaklarına yapışıyor, onu geriye doğru eğiyor ve gürültüyle öpüyor. Beni ailenin yeni küçük prensini tokatlamaktan alıkoyan tek şey, onun mutlu, gülümseyen, eğlenen ve aşık olması.

Çıktıklarında, evdeki Balık burcu bile olağandışı kütle eksikliğini fark eder.

"Tam da Yvonne'un kaleye geldiği gün hepsinin gitmesi hiç hoş değil. Bu arada, nerede o?"

"Genç hanım henüz odasından çıkmadı," diye bilgi verdi Blerim.

"Venüs mü?" diye sorar Taurus.

"Leonis ve çocuklarla birlikte salonda". Bu bilgi üzerine Boğa ortadan kaybolur, onu Zöe takip eder.

Eryk ve ben kaldık. Kayınbiraderimin pençeleri şimdi üzerimde, daraltıcı bir kucaklamada. Sesi mırıldanıyor, mırıldanıyor ve saçma sapan kelimeler mırıldanıyor.

"Peki ya senin gizemli kız? Bu gece gece kaçamağı yok mu?"

"Gizemli bir kız yok, kes şunu."

"Bu yeni kardeş nasıl biri? Zöe iyi biri olduğunu söylüyor."

'O bir sürtük'.

"O zaman hoşuma gidecek."

"Pislikler arasında, tabii ki".

"İşte, pislik, sensin".

"Anlaştık!" diye bir ses duyuyoruz arkamızdan.

İkimiz de arkamızı dönüyoruz ve benim için Eryk'in varlığında, onu her gördüğümde derimin altında sürünen şeyi saklamak aniden karmaşık hale geliyor.

Kısa, volanlı, şeffaf etekli, sade siyah bir elbise giyiyor. Spor çantasını omzunda taşıyor ve makyajsız. Saçları gevşek, pürüzsüz, yüzü üst yapılardan yoksun.

Sadece gerçek yüzü var.

Saçları.

O, gerçek olan.

"Ah, işte buradasın," diye mırıldanıyor Novak, elini uzatarak yaklaşırken. "Nasılsınız, ben Eryk, Zöe'nin nişanlısı."

"Sizi çok iyi tanıyorum," diye yanıtlıyor gözleri parlayarak. "Ben büyük bir Leclerc hayranıyım ve sen... sen...".

Gözlerimi deviriyorum ve mırıldanıyorum: 'Yüce İsa...!.

"...En sevdiğim futbolcu," diye sözlerini ve ardından elini göğsüne vurarak "Tu-tum" diye telaffuz ediyor.

"Gördün mü?" diye hitap etti palavracı bana. "Öğren."

Bu noktada, adam ona yaklaşır ve kadın çantasını yere bırakarak adamın kendisini kucaklamasına izin verir.

'Aileye hoş geldiniz'.

Teşekkür ederim.

Bakışlarımız kesişiyor ve onu bir başkasının kollarında gördüğüm için neden kıskançlıktan çatladığımı anlamıyorum, çünkü söz konusu başkası *kız kardeşimi* karşılayan eniştem olmasına rağmen bu hiç mantıklı değil.

Dudaklarımı yalıyorum, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. Çıkmalarını bekliyorum ama benim için bir çağ geçip gidiyor sanki. Eryk onu sallıyor, ona bir şeyler söylüyor. Gülümsüyor.

Gözleri benim üzerimde.

Benimki onunkinde.

Ellerim ceplerimde kenetlendi.

Dilim dudaklarımın arasından sızmaya devam ediyordu.

Hâlâ sıkışmış durumdalar. Bu beni sinirlendiriyor ve bence hiç mantıklı değil.

Bana bakıyor ve ben bunun bir anlamı olmadığını düşünüyorum.

Göz bebeklerimi onunkilerle birleştirmeden duramıyorum ve hâlâ bunun hiçbir anlam ifade etmediğini düşünüyorum.

"Tamam, bu kadar yeter!" diye bağıriyorum, saçlarımı gergin bir şekilde geriye atıyorum. "Bırak nefes alsın."

Eryk itaat ediyor ve pençelerini ondan çıkarıyor, sonra bana baştan ayağa şüpheyle bakıyor. Başımı sallayarak onu gitmeye teşvik ediyorum ve o da kıkırdarak bunu yapıyor.

Huysuz olmak ve haksız davranışlar sergilemek son zamanlarda ondan kurtulmanın tek yolu gibi görünüyor.

"Neden bir spor çantan var?" diye soruyorum, onu alıp yemek yiyeceğimiz odanın ön kapısının yanına koyarken.

"Çünkü daha sonra Déesse'e gitmem gerekiyor."

"Ne yapmak için?" Bu çok açık ama yine de onu kışkırtıyorum.

"İşe mi?"

Ellerimi tekrar ceplerime sokuyorum ve geçmeye hazırlanıyorum.

"Sen bir Leclerc'sin, artık bir işe ihtiyacın yok". Ben böyle düşünmüyorum ama bunu ona sadece tepkisini ölçmek için söylüyorum.

Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve benden ilgi bekliyor ama ben ona ilgi göstermiyorum çünkü içeri girip yemeğimi yemek ve o hayatımdan çıkana kadar kendimi kuleme kilitlemek istiyorum.

Orada, bu gece yapacak daha iyi şeyler bulan kardeşlerime katılmadığım için pişmanım.

"Romaric gibi düşünüyorsun".

İfadeyi kavrayamamış olmakla birlikte, kendimi buna katılmak zorunda buluyorum.

"Ben babamın kafasında yaşamıyorum. Neyi kastettiğinizi bilmiyorum".

'Sahnedeyi yarı çıplak dans etmemi istemiyor'.

"Hiçbir ebeveyn çocuğu için bunu istemez.

"Ya sen?"

"Ben senin varlığında önemli değilim. Ne istersen yapabilirsin."

"Oh, gerçekten mi?"

Neden bana doğru ilerliyor? Neden ağzıma bakıyor? Ve neden kalbim göğsümde ters dönüyor? Tanrım, umarım tekrar kusmam....

"O zaman daha fazla uygunsuz şaka yapmayın. Bir Leclerc olmam, bundan sonra hayatımın değişeceği anlamına gelmiyor. Sadece sizi tanımak için buradayım, sizden hiçbir şey istemiyorum, en azından paranızı, bu yüzden hayatta kalmak için çalışmaya devam etmem gerekiyor, çünkü sizi temin ederim, kendi başıma başarabilirim."

Önyargılı bir gülümseme, istisnai olarak onun ilgisinin nesnesi olan dudaklarımı meşgul ediyor.

"Hepsi böyle söylüyor, ama ne kadar borcun olduğunu öğrendiğinde, kardeşlerini banka hesabından daha çok sevip sevmediğini göreceğiz. Ayrıca, seninle tanıştığımda tek düşüncem benim paramdı. Gerçek Yvonne Eluard kim? Önceki mi, şimdiki mi? Ve birkaç gün öncesine kadar seni adı bir striptiz kulübünün becermemi isterken, neden birdenbire bu kadar bilge, aile değerlerine bu kadar bağlı oldun? Çünkü sen busun'.

Dişlerini sıktığını ve bana tokat atmak istercesine elini kaldırdığını görüyorum. Parmakları yüzümü sıyırmadan önce, onları kaçmaya çalıştığı bir kavrayışa hapsediyorum.

"Bana saygısızlık etmeyeceksin, anladın mı?!" Onu uzak tutmak için kolumu indirmeye çalıştığım da bana çok yaklaşıyor.

"Kendini nasıl saygısızlığa uğramış hissediyorsun?" diye yüzüne birkaç santim mesafeden tıslıyorum.

"Her şeyde. Bana sanki senden öğreniyormuşum gibi bakıyorsun, benimle değersiz biriymişim gibi konuşuyorsun ve sanki beni incitmek istiyormuşsun gibi bana dokunuyorsun."

Bileğinin derisini fazla hevesle sıkığımı fark ediyorum, bu yüzden hemen geri çekiliyorum, hatta geri çekiliyorum.

Ona tepeden tırnağa bakıyorum, sanki onun burada, kalede, karşımda olduğunu yeni fark ediyormuşum gibi.

Sahnede hayran olduğum, tanışmak için can attığım, okşamak için can attığım, sanki varlığıma değermiş gibi öpmek ve dokunmak için omuzlarıma aldığım aynı kadın.

O kadar savunmasız görüldüğü bir zamanda kollarımda tuttuğum aynı kişi, korunması gereken değerli bir mücevher haline gelmişti.

Göz bebeklerimi onun öfkesine yansıtıyorum.

"Beni iğrendiriyorsun, benim için *değersizsin* ve bana verdiğin zararı sana da verebilseydim, verirdim. Ama ben kaçınıyorum. Neden biliyor musun?" Yutkunuyor, nutku tutulmuş. "Çünkü kendimi bir centilmen olmaya zorluyorum. Ve bunu hak ettiğim için değil, sadece kendime saygı borçlu olduğum için. Şimdi içeri gir, küçük kardeşlerime kendini bir aile dostu olarak tanı, yemeğini ye ve sonra dairene geri dön. Bugünden itibaren artık Déesse'de çalışmıyorsun.

Burun delikleri alevleniyor, işaret parmağını kaldırıp göğsüme doğrultuyor, çok yaklaşıyor.

Temasımız içimde her yere yayılan bir kıvılcım yaratıyor. Ve bu duygudan kaçamıyorum, kendimi ondan mahrum edemiyorum, çünkü yanık kaldığı sürece içimde titreştiğini hissetmek istiyorum.

"Kimsenin bana ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini söylemesine izin vermem, en azından senin."

"Ben bile mi?", parmaklarını göğsümden uzaklaştırmak için tekrar sıkıyorum. Gerçek şu ki, benimki sadece onları avucumun içinde sıkmak, birkaç yıldırım daha hissetmek için bir bahane. Sadece bir tane. "Neden *ben*?" diye tekrarlıyorum. "Senin için neyi temsil etmem gerekiyor?"

Ve burnunun ucunu benimkine değdirir değdirmez, biçimli göğüsleri hala onunkini kavrayan elimin sırtına dayanıyor ve gıdıklanıyor.

dudaklarımda çok tehlikeli bir yakınlığın neden olduğu, öldüğümü hissediyorum.

Kendimi... basitçe... ölüyor gibi hissediyorum.

"Sen benim en büyük hatamsın".

Daha önce duyduğum ve içerlediğim bu cümleyi tam alt dudağımın üzerine çiziyor.

Harflerin kendilerini aşındırdığını, kendilerini damgaladığını hissediyorum.

Ayak sesleri keşfedilmemiş derinliklere ulaşıyor. Ve ben bir süre daha ölüyorum, sadece çıkar çıkmaz ve don, kalın, korkutucu, içime dalar dalmaz kesin olarak yok olmak için.

Bundan korkuyorum, evet, çünkü onun fiziksel ayrılığı, yokluğu ve bedeninin uzaklaşması, odaya girmesi beni boş hissettiriyor.

Onu burada, bana karşı mücadele ederken, bana bakarken, göğsümü delerken ve sadece görüntüsüyle beni incitirken istiyorum.

Onu hâlâ burada, parmaklarım tenindeyken, verebileceğim en büyük ödünle istiyorum.

Ben... istiyorum.

Ve bunu değiştiremem, bunu kabul edemem, buna izin veremem.

Kafamı toplamak ve kısa karşılaşmamızın yarattığı son anlık görüntülerden zihnimi arındırmak için birkaç saniye ayırıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve kendime geldiğimi hissettiğim anda, toplayabildiğim en kontrollü tavırla odaya giriyorum ve kendimi tepkileri beni şaşırtmaya devam eden bir kadının başka bir versiyonunun önünde buluyorum.

Çocuklar etrafını sarmış, ona sorular yağdırırken Venüs ona nazıkçe gülümsüyor ve bir çift parlak mavi gözle ona bakan Leonis'i tanıtıyor.

Yeğenim bakışlarıyla dikkat çeker ve herkesi kazanabilir, insanların en tatlı ve en hassas yanlarını ortaya çıkarabilir. Her zaman yüzünüze bir gülümseme getirir, yüzünüzü buruşturmanıza neden olur, sesinizin tonunu değiştirip şefkat dolu bir kalple onunla bir aptal gibi konuşmanızı sağlar. En azından, kendilerini yeni gelen kişinin karşısında bulan çoğu kişinin başına gelen budur.

Ama ona

değil.

Yvonne'a

değil.

Gövdesi sertleşiyor ve kucağındaki küçük çocukla ona yaklaşan Venüs'e patlamaya hazır bir bomba uzatıyormuş gibi net bir kapanış sergiliyor.

Yeni kız kardeşimin gözlerinin, var olabilecek en tatlı varlık olan bir kız bebeğin karşısında ne kadar donuk görüldüğünü gözlemleyebilmek için tam yanlarında konumlanarak ilerliyorum.

"Taurus bana senden çok bahsetti," diyor Venüs ona. "Burada, kalede olman hepimiz için büyük bir fırsat. Birbirimizi daha iyi tanımak için kesinlikle pek çok fırsatımız olacak. Umarım iyi uyum sağlarsın. Her konuda bize güvenebileceğini bil. Bu Leonis, kızımız. Baldızım, sanki her an muhatabından bir istek bekliyormuş gibi hazinesini göstermeye devam ediyor.

Çok güzel, onu alabilir miyim..? Çünkü genelde böyle derler.

Ama şimdi değil.

Yvonne'un gözbebekleri kapanmış ve duyma algısını kaybetmiş gibi görünüyor. Kendini böylesine saf bir yaratığın karşısında bulmaktan rahatsız olmuş gibi çenesini sıkıyor, sanki şefkat, yaşamın mucizesi onu rahatsız etmiş gibi.

Parmakları yavaşça yumruk haline geliyor, geri çekiliyor, kapanıyor ve net bir reddetme hali ortaya koyuyor.

Venüs bir bakışla beni arıyor, evde sahip olduğumuz bu kız kardeşte bu kadar tuhaf olan şeyin ne olduğunu sormak istiyor, ama gittikçe daha fazla kapanır gibi görünmesine bakarak ve Déesse'de o gece onu tutmamı istediğinde yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak, kızgınlık değil, *acı* hissettiğini anlıyorum.

Kızını gururla takdim eden bir anneyi aşağılamamak için kirpiklerini kırıştırarak ve sahte bir gülümsemeye zorlayarak geri çekilecek kadar görünür bir halsizlik.

"Yvonne?" diye sesleniyorum ama cevap vermiyor, beni duymuyor. Şimdi gözleri onunkilerle kilitlenen yeğenime bakıyor.

Ve tam da kırılganlığını bir kez daha göstermek ister gibi görüldüğü şu anda, bu kadının bakışlarının derinliklerine inmekten kendimi alamıyorum.

"Yvonne?", onu tekrar uyandırmaya çalışıyorum ama o tamamen kim bilir ne düşünmeye dalmış durumda, tüm dikkati ise Leonis'in küçük yüzünde. Venüs'e gitmesini ima eden bir baş selamı veriyorum ve o, onu hiç tanımadığı için benden daha yabancı, her şey normalmiş gibi gülümsüyor ve Taurus'a doğru ilerliyor.

Yeni kız kardeşim bakışlarını bir milim bile kıpırdatmadı. Gözleri yeğenimle aynı yerde kaldı.

Onun için *daha fazlası* vardı.

Herkesin masaya oturmaya hazırlandığı bir andan yararlanarak biraz daha yaklaşıp onu uyandırmaya çalışıyorum. Sesimi alçak ve nazik tutarak onu tekrar geri getirmeye çalışıyorum.

"Günüşığı mı?"

Ona böyle seslendiğimde, sanki şatoda olduğunu yeni fark etmiş gibi başını hafifçe bana doğru çeviriyor, benim gözlerim onda ve onunkiler şimdi parlıyor, benim bilmediğim duygularla zonkluyor.

Tekrar gözlerini kırıştırıyor ve yavaşça dudaklarını aralıyor; konuşmuyor ama bana sanki yardım için fısıldıyor gibi geliyor.

"Benimle gel, biraz havaya ihtiyacın var". Hala sakın bir şekilde, üzerine salmaya niyetlendiğim saldırganlığı bir kenara bırakarak, parmaklarımı bileğine yerleştiriyorum ve onu beni takip etmeye davet ediyorum, ancak vücutlarımız arasındaki temas kısa devre görevi görüyor ve sanki duygusal bir düğmeyi kapatıp açma yeteneğine sahipmiş gibi, kendine geliyor.

"Ben iyiyim!" diye yutkunarak dokunuşumdan sıyrıldı. "Sadece... Çocuklardan hoşlanmıyorum. Hepsi bu," diye küçümsüyor.

"Onları sevmek zorunda kalacaksın, çünkü kalede onlardan çok var." Sanki bir aslan inindeymiş gibi etrafına bakınır.

"Fark ettim." Kollarını ovuşturuyor, neredeyse soğuk ve neden bilmiyorum ama *içgüdülerim* bana duygularımı onun yaptığı gibi yönetmeyi öğrenmemi söylüyor. Ben de zorlanarak öfke düğmesini kapatıp başka bir düğmeyi açıyorum, rastgele, beni ne hale getireceğini bilmeden.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Başını kaldırıp bana bakıyor ve bu sorunun tamamen şarta bağlı olduğunu fark ediyorum, çünkü gözlerinde yardım isteği açıkça görülüyor. Başını hafifçe eğiyor, kendini kendin yap bir kucaklamanın içine sıkıştırıyor, muhtemelen şu anda ihtiyacı olan, belki benden, belki herhangi birinden, bilmiyorum, ama aniden kederli vücudunun etrafında özlem duyuyor.

Derinden yaralanmış görünüyor. Ve ben hala onu merak ediyorum, sanki kontrol edilemeyen bir güç beni her ne pahasına olursa olsun onu yaralayan şeyin ne olduğunu, onu neyin ve neden söndürdüğünü bulmaya itiyor.

'Eğer diğerleriyle birlikte masada oturmak istemiyorsanız, Müller'den odanıza bir şeyler getirmesini isteyeceğim'.

Makyajlı yüzüne yayılan utangaç bir minnettarlık gülümsemesi, ona bu şekilde hitap ettiğim onca zaman için kendimi bok gibi hissetmeme

Kaba.

"Hayır, ben iyiyim, Taurus'un istediği gibi sizinle yemek yemeyi tercih ederim."

"Pekâlâ. Sen benim yanıma otur, ihtiyacın olursa hemen hallederiz, tamam mı?"

"TAMAM.

"Şimdi daha iyi misin?"

"Evet.

"Emin
misin?"

Başını
sallıyor.

"Gel.

Çok doğal olarak, odaya girdiğimizden beri bizi işaret eden Eryk'in rahatsız edici bakışları altında, bir elimi koyuyorum ve Zöe'nin karşısındaki koltuğa kadar ona eşlik ediyorum. Bilerek Venüs ve Leonis'in önüne oturmayı seçiyorum ve bugün masanın başı olan Boğa'nın yanında oturan Novak'ı sırf Fuentes hikayesiyle ona tekrar eziyet etmek için yanımda buluyorum.

Yvonne ve kayınbiraderimin arasına yerleştikten sonra, sol elinin masanın üzerinde nasıl titrediğini fark ediyorum. Sinsice, diğer yemek yiyenlere fark ettirmeden, elini ondan alıyorum ve masa örtüsünü saklanma yeri olarak kullanarak altına saklıyorum.

Parmaklarımı onunkilerin üzerine koyuyorum ve o da itiraz etmeden desteğimi kabul ediyor, bana pahalıya mal olan ama onu hemen çözen bir tutuşla kendini sarmalıyor.

Ve bir kez daha, sanki başka bir düğmeye basmış gibi, yeni kız kardeşimin akli başına geliyor. Bakışları yeniden canlanıyor, her zaman yaydığı özgüven yeniden tenini ele geçiriyor, gözle görülür bir şekilde akıyor ve hatta onu gülümsemeye ve kızlarla sohbet etmeye sevk ediyor. Bununla birlikte, parmaklarına kenetlenmiş dokunuşumun güç kaynağına bağlı bir fiş görevi gördüğü açık, eğer fişi çekersem muhtemelen tekrar *kararacak*.

İkimiz de birbirimize bağlı olduğumuz için birbirimize garip bir enerji aktardığımızı fark edince şaşıyorum. Ben onun parmaklarını okşadıkça, o daha da rahatlıyor. Tene karşı ten, sakinleşiyorum ve gölgelerim onun ışıyla aydınlanıyor. O tekrar kendisi oluyor ve ben onun kim olduğunu ve bana ne yaptığını unutuyorum.

Berck, Yukarı Fransa, altı yıl önce.

Soleil: 16 yaşında.

Birkaç gündür okula gidemiyorum. Hapsedilmem, vücudum gözle görülür değişiklikler göstermeye başlar başlamaz başladı. Babam bana kötü biri demeyi bıraktı. Aslında, köyde bazı söylentiler yayıldığından beri benimle konuşmayı bıraktı. Bir süre önce annem bana danışmam için bir paket getirdi, bunun doğru yol olacağını söyledi ama okumadım bile. Artık cep telefonum yok, bilgisayar kullanmam yasak ve dışarı çıkmamam, başıma gelenleri ifşa etmemem emredildi. Ve şimdi odamdaki pencere pervazına oturmuş, uzaktaki denize bakıyor ve daha iyi bir yarın hayal ediyorum.

Benim için değil.

Artık sadece ben değilim.

Odam kilitli. İçeriden değil.

Seslerini duyabiliyorum. Benim hakkımda, hayatım ve geleceğim hakkında konuşuyorlar, beni dikkate almadan, onlarla oturup kutsal fikrimi ifade etmemi isteme zahmetine girmeden.

Bana ne olacağı umurunda değil, şu anda düşündüğüm tek şey hatama ne olacağı.

Kalkıp kapıya yaklaşıyorum, daha iyi duyabilmek için tahtaya yaslanıyorum. Kulağımın dışında başka bir şey dinleniyor ve sanki bundan sonra ne yaparsam yapayım, her zaman önce gelen *bu öteki* tarafından koşullandırılacakmış gibi.

Ben de öyle.

"O haydut öğrenirse ne olur biliyor musun?" diye babamın sesini duyuyorum.

"Bu onun elinden alır."

"Kızımızla birlikte ya da daha kötüsü, buraya gelir ve her şeyi alır, bizi geldiği bataklığa sürükler".

'Bunu Soleil için istemiyorum'.

"Şimdiye kadar olan oldu. Kızınız sorumsuzun teki. Eğer o salak bir suçlu olmasaydı, onu ona gönderir ve sorumluluğu almasını söyledim, ama o orospu çocuğu başka bir şey beklemiyordu. Onu mahvetmek istedi ve başardı da. Muhtemelen sadece bu şekilde kendisini ona sonsuza kadar bağlayabileceğini düşünüyor. Asla bilmemeli. Hiç kimse bilmemeli'.

Annem gözyaşları içinde 'Bu imkansız' diye karşılık verdi, 'böyle bir şeyi saklayamazsın'.

"Yapabilirsin. Canın yanacak ama yapabilirsin."

Geri çekiliyorum, artık dinlemek istemiyorum. Kulaklarımı birbirine bastırıyorum ve göz kapaklarımı sıkıyorum. Başım aşağı düşüyor ve kendimi bol kazağın altındaki çıkıntıya bakarken buluyorum.

Yatakta otururken yere düşüyorum ve günlerdir ilk kez elim artık karnımı yumruklamak istemiyor.

Parmaklarım bu kez hafifçe göbek hizasında duruyor, kontrol edemediğim bir okşayışla nazikçe hareket ediyor. Doğal, doğuştan, kendiliğinden, sanki bedenimin kendine ait bir hayatı varmış gibi. Mantıkla bağlantısı kesilmiş, rahatlıyor. Yastığa yan yatmama izin veriyor. Avuçlarını kambur karnının üzerine koymuş, dikkatini boşluğa vermiş.

Böyle bir zamanda kendimi bu kadar yalnız hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Gerçeği öğrendiğimde annemden bir kucaklaşma ve ardından bir hayatı içten içe beslemenin ne anlama geldiğine dair tatlı bir hikaye bekledim. Babamın bana cesaret aşılama için elinden geleni yapacağını, bana güven vereceğini ve bizimle ilgileneceğini söyleyeceğini düşünmüştüm. Oysa ben haksız bir yalnızlığın kurbanıyım, içimde büyüyen bu yaratıkla birlikte terk edildim, saklanmaya ve onun varlığı hakkında sessiz kalmaya zorlandım.

Sırf güzel, kışkırtıcı ve yaşıma göre fazla şen şakrak olduğum için ortaya çıkarmakla suçlandığım bir şiddet tarafından, istismar içinde üretildiği için hayatı yanlış kabul ediliyor. dolaşıp kendinden büyük erkekleri baştan çıkaran küçük bir sürtük.

Niyetim asla bu değildi. Oldu işte.

Ve ben bunu istemedim bile.

Sahip olduğumu bile bilmediğim bir şeyi benden aldılar, masumiyetimi kabul edip etmediğimi sormadan elimden aldılar.

Ve sonra suçlandım. Tacize uğradığım için suçlandım. Benim hatamdı tabii ki.

Ben de kabul ettim.

Ancak tüm bunlar, şimdi, bunun sonucu olarak, hatalarımı farklı bir perspektiften görmemi sağlamaya başlıyor. Hatalı olanın ben olmadığımı inanmaya başlıyorum. Küçük bir canlının hatalı olduğu gerçeğini kabul etmek bile benim için çok fazla.

Ne suçu var çocuğum, eğer yaratıldığında savaştıysam, tırmaladıysam, ağladıysam, protesto ettiysem ve kendimi boşuna savunduysam.

Başkalarının gözünde öyle olduğum için o bir hata olarak görülemez. Beni koruması gereken o insanlar.

Bizi koruyun.

Bunu daha önce hiç hissetmemiştim ama şu andan itibaren içimde çok güçlü bir koruma duygusu tetikleniyor ve içimde büyüyen küçük parçamı koruma arzusu diğer tüm düşüncelerden daha ağır basıyor.

Tişörtün kumaşına dokunup yukarı çekiyorum ve tekrar karnımı okşuyorum.

"Hata olduğuma ve sizin de hata olduğunuza kendimi inandırdığım için beni affedin. Biz hata değiliz. Özellikle de sen. Özür dilerim, beni affet küçüğüm. Senin için doğru olanı yapmaya çalışacağım, söz veriyorum."

Ve size yemin ederim ki, evet, çünkü daha önce hiç anne gibi hissetmemiştim, daha önce hiç kimsenin küçük çocuğuma zarar veremeyeceğinden emin olmamıştım. Bana defalarca vurabilirler ama onun bir hedef, bir sorun ya da bir hata olmasına asla izin vermeyeceğim.

Öyle değil ve asla da olmayacak.

Venüs kızını bana getirip onu kollarıma almam için beni davet ettiği anda, doğaüstü bir güç onları benden kopardı. Ağırlaşana kadar onlara sahip olduğumu hissetmedim, demir parçaları, bedenimin yükü taşıyamayan uzantıları. Başım dönmeye başladı ve görüntülerin yerini eski enstantaneler aldı, hafızamın çekmecelerine kilitlenmiş, artık zorlamak istemediğim bir asma kilitle mühürlenmiş olanlar.

Kayboldum, kendimi kaybolmuş hissettim.

Son seferden beri önümde küçük bir kundak yoktu ve vücudumun böyle bir tepki vermesini hiç beklemiyordum

ki bu genellikle daha uç koşullarda çok güçlüdür. Yine de, yıllar önce en iyi parçamı kaybettiğimde, önemli bir parçamı kestiklerinde, o günden sonra artık eskisi gibi işlev görmeyen ciğerlerimin boyutunu küçülttüklerinde ne kadar büyük bir uçurum kazıldığını ancak şimdi fark ediyorum.

Nefesim kesildi, nasıl hissettiğimi, sonrasında neler hissettiğimi hatırladım. Derimin altında yine gözyaşlarının hakim olduğu günler, ardından keder dolu aylar ve ruhumun artık yolunu bulamadığı çorak bir çölde geçirdiğim yıllar geçti. Ve çok üzgündüm, çünkü o anda bir annenin gözlerinde garip, kaba ve soğuk göründüğümü biliyordum.

Sonra, tuzaklarla dolu karanlık bir ormanda saklanmaya çalışarak geçirilen bir gecenin ardından güneşin doğması gibi, onun sesini duymak bir umudu yeniden canlandırmak için bana yetti: hala hayatta olduğumu, kendimle var olduğumu, geçmişim tarafından henüz tamamen yıkılmadığımı bilmek.

Güneş.

Beni geri getirmek için bana böyle demesi yetti.

Bakışlarımı, karnını okşayan küçük beni gördüğüm noktadan kaydıldım, sonra her şeyini, her parçasını kaybettim ve yalvarışımı gizleyemeyerek ona baktım.

Beni rahat bırak, ona söylemek istedim. Lütfen bana duyduğun nefreti bir kenara bırak ve bana yakın dur.

Ve şimdi, masada otururken ve kızlar beni ilgiyle incelerken, beni güçlendiren kavramayı reddetmiyorum, masa örtüsünün altında elini benimkine kenetliyor, küçüklerin kahkahalarının ve Leonis'in komik dizelerinin benim için en kötü fiziksel işkenceyi temsil ettiği bir odada akli başında kalmak için doğru miktarda cesaret aktarıyor.

Yavaşça, okşaya okşaya, kendime gelmek ihtiyaç duyduğum enerji parmaklarımdan başlıyor. Bu onun için haksızlık, belki de ahlaksızlık olabilir, ama bana dokunmasına, sarılmasına, hiçbir şey söylemeden yanımda durmasına izin vermenin yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum.

"Ne iş yapıyorsun canım?" Kendini tanıtmakta hiç vakit kaybetmeyen, hatta bana Onikiler sırasındaki yerini bile söyleyen küçük Michelle, benimle sanki başka bir çağdan gelen genç bir hanımmış gibi konuşuyor.

"Ben bir dansçıyım," diye gülümsüyorum ona, şimdi daha sakin.

"Gerçekten mi?" diye mırıldanıyor biraz daha büyük olan küçük kız kardeş. "Ben de küçüklüğümde beri dans pratiği yapıyorum."

Oğlanların en büyüğü onun saçından bir tutam çeker. "Hala küçüksün.

"Ah! Taurus, David saçımı çekti."

"Krum kızların hoşuna gittiğini söylüyor."

Bay Leclerc neredeyse şaraptan boğulacaktı. "Krum ne diyor?"

Eryk araya girdi: 'Arkadaşına *krumstyle*'ı yayarken daha dikkatli olmasını söylemelisin.

"Kız kardeşinden derhal özür dile," diye ısrar eder Başak.

David gözlerini devirir ve homurdanır. "Üzgünüm, Stéphanie." Pek ikna olmuş görünmüyor ama komik yüzü beni gülümsetiyor.

"Nerede dans ediyorsun, sevgili Yvonne?" diye devam ediyor Michelle'in sorusu. "Paris'teki La Scala'da bir étoile misiniz?"

Bu noktada boğazımda kalan sıvıyla boğuluyorum. Göz ucuyla Taurus Leclerc'in bakışlarını arıyorum, sadece cevap verebileceğimden emin olmak için, ama yanımdaki adam kontrolü ele alıyor ve elimi sıkıca kavırıyor.

"O üç yüz altmış derecelik bir sanatçı. Şarkı söylüyor, dans ediyor ve oyunculuk yapıyor. O bir

Showgirl'.

"Tebrikler," diyor Venüs, "gelip gösterilerinizden birini izlemeyi çok isterim."

Arkadaşı boğazını temizler. "Bunun için vaktimiz var. Eminim Yvonne şimdi yemeğinin tadını çıkarmak istiyordur, ki birileri bunu hiç yapmıyor." Son sözleri bir azarlama gibi geliyor. Bakışlarının yörüngesini takip ediyorum ve büyük çocuklardan birinin hala bütün olan eti tabağa saplamaya niyetli olduğunu fark ediyorum.

"Ne olmuş yani?" diye cevap veriyor, Maxime olmalı. Bazen kafam karışıyor, çünkü onlardan çok var. "Söyleyecek bir şeyin mi var? Elbette var, dürüst olman gereken zamanlar dışında her zaman var."

"Tartışmanın sırası değil," diye sertçe karşılık veriyor Taurus, gözlerini ondan ayırmadan. "Şimdi tabağınızı bitirmenizi istiyorum. Sessizce."

Başak, yanımda, ona mırıldanıyor: 'Onu rahat bırak. Eğer onu kışkırtırsan daha kötü olur'.

Artık zanaatımdan fazlasıyla etkilenen kızlar, diğer kardeşlerini görmezden gelerek beni eğlendirmeye devam ediyorlar.

"Hangi disiplinde uzmanlaştınız?" diye soruyor Stéphanie.

"Burlesque".

Eryk Novak'ın gürleyen kahkahası, masanın başında oturan adamın otoriter yüzüne bir hayal kırıklığı ifadesi daha getiriyor.

"Bu sanatı hiç duymadım," diyor Michelle. "Bir dans grubunda mı çalışıyorsun?"

"Ayrıca. Çoğunlukla en iyi arkadaşım olan partnerimle birlikte dans ediyor ve şarkı söylüyoruz. Biz bir ikiliyiz. Ancak diğer durumlarda başka dansçıları da kullanıyoruz."

"Ne güzel," diye yanıtlıyor St phanie. "Hepsini sen mi koordine ediyorsun?"
Başımı sallıyorum.

En gençleri Leo, "Ağzın doluyken konuşamazsın," diye azarlıyor onu.

"Peki yakışıklı dansçılarla seksi danslar da yapıyor musunuz?"

"Michelle!" diye devam etti Başak. "Böyle şeyleri nereden duyuyor?!"

"Kusura bakmasın," diye sözü Z e devralıyor, "küçük kız kardeşimizin, eğer öyle denebilirse, son derece açık sözlü olma gibi bir yeteneği var. Aklından geçen her şeyi yüksek sesle ifade ediyor." Onu nazikçe itiyor ve küçük olan bu tanımlamadan gurur duyarak kasılıyor. "Yine de bazen kendini dizginlemek iyidir, değil mi genç bayan?"

"Erkek arkadaşım olması gereken erkek arkadaşın, her zaman kendimiz olmamız gerektiğini söylüyor."

Bu karşılık  zerine Eryk Novak'tan uzaktan yankılanan bir öpücük aldı.

"Maxime!" Masanın ucundaki küçük çocuğa ters ters bakan Taurus Leclerc'in keskin seslenişini duydu umuzda havaya s  rıyoruz.

'Size kaç kez masada cep telefonunuzu kullanmamanız gerektiğini söyledim'.

Ama sanki kimse onu geri aramıyormuş gibi yazmaya devam ediyor, ta ki cep telefonunu eline alıp bize ekranı gösterene kadar.

"Yvonne bir striptizci. *Burlesk* böyle bir şeydir." O belgeliyordu.

Masanın başındaki sandalyenin yavaşça yükseldiğini hissederiz, onun buyurgan fiziğinin yavaşça yükseldiğini görürüz, gözleri refleks olarak aynı şekilde hareket eden küçük çocuğun gözlerini işaret eder, bakışlarını ondan ayırmadan, neredeyse ona meydan okurcasına, onu başka bir hamle yapmaya davet edercesine.

Taurus, Z e, Michelle, St phanie ve ardından David'in arkasından geçerek, şimdi ayakta duran küçük asiye ulaşana kadar ilerler.

"Benimle gel. Konuşmamız gerek."

"Seninle konuşmuyorum.

Onları uzaktan gözlemlemek için duraklıyorum, hepsi sessiz kalırken havada garip bir gerilim hissediyorum.

"Bu arada Yvonne'dan özür dile" diyerek parmağıyla beni işaret etti.

"Buna gerek yok," diye küçümsüyorum.

"Yap şunu!"

"Burlesk yapıyor, sahnede kıyafetlerini çıkarıyor, bu onun işi. Neden ondan özür dileyeyim ki?"

"Maxime, sabrım tükeniyor."

"Onu kaybeden benim!" diyerek onu şiddetle itiyor ve yanımdaki Başak ayağa kalkıp müdahale etmek için elimi bırakıyor. "Babam olman bana emir verebileceğin ya da istediğimi yapmama engel olabileceğin anlamına gelmiyor!"

Babası mı? Taurus... onun babası mı?

Bu sırada kardeşlerine doğru ilerleyen Başak'ın bakışlarını arıyorum. Aile reisi donakalmış, çocuklar şaşkınlıkla onlara bakıyor, Eryk bana doğru eğiliyor ve kısık bir sesle beni güncelliyor.

"Aldırmayın, bu tipik bir *Leclerchian* akşamı. Burada günün düzeni dramdır. Ortalığı kasıp kavuracak tek kişinin sen olduğunu mu sanıyordun?"

"Maxime, Taurus'un oğlu mu?" diye fısıldıyorum şok içinde.

Venüs, Novak'ın yerine "Evet," diye cevap verdi. 'Çocuk yeni öğrendi ve pek iyi karşılamadı. Ve şimdi ailenin en küçüğü de biliyor,' diye düşünceli bir şekilde iç geçirerek sözlerini tamamladı.

Başak, Maxime'i gömleğinden çekerek götürür, önüne iter ve dışarı çıkmasını emreder.

Taurus'un omuzlarına odaklanıyorum, her zaman dik, güçlü ve kardeşleri için çapa izlenimi veriyor. Ancak şimdi daha kıvrımlı, yorgun.

Arkadaşı ona yaklaşıyor, kızı kucağında, başını eğiyor ve omzuna yaslıyor.

Bunu hissettiği anda, onu bükmüş gibi görünen o aşırı ağırlık yok oluyor, belki de birazını ona aktarıyor. Ve bana öyle geliyor ki ikisi de yükünü hafifletmek için onu birlikte tutuyorlar.

Biraz önce Başak'ın eline yapıştığımda başıma gelenler gibi.

"Zöe Pisces," dedi Michelle başını ona doğru kaldırarak, "anlamadım. Taurus Maxime'in babası mı?" Ne diyeceğini bilemeyen kız kardeşi sadece başını sallamakla yetindi.

"Bu, kardeşimin annemle bir ilişkisi olduğu anlamına geliyor. Yani şimdi üç yeğenim var. Ancak... Hiyerarşiyi anlayamıyorum. Hâlâ Maxime'in kız kardeşi miyim yoksa sadece teyzesi miyim? Belki de ikisiyimdir. Peki hangisi daha önemli? Yani... hangisi önce gelir? Kız kardeş olmak mı, teyze olmak mı?"

Hiçbirimiz ona mantıklı bir cevap vermek şöyle dursun, ayak uyduramıyoruz bile, bu yüzden çocuğun şüpheleri havada asılı kalıyor.

"Neden Taurus Maxime'in babası?" diye soruyor küçük Leo. Artık anlamayan bana. "O benim de babam değil mi? Ve Max neden kızgın? Eğer onu istemiyorsa, ben onu baba olarak kabul ederim."

"Um... Bilmiyorum, tatlım. Küçük kardeşin muhtemelen hâlâ üzgündür. Durumu metabolize eder etmez, Taurus gibi bir babası olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlayacaktır." Ufaklık başını sallıyor, kesinlikle benim düşüncelerimi paylaşıyor.

Novak ayağa kalkıyor ve ona doğru yürüyor. Onu kollarının arasına alır, kaslarını kasar ve omuzlarına yerleştirir.

"Benimle gel küçük aslan, sana çılgın ailenin nasıl işlediğini açıklayacağım" dedikten sonra, aile reisini herkese açıklama yapma zahmetinden kurtarmak için, belki de çocukların da onunla birlikte gitmesini önerir. "Kim gerçeklerin ayrıntılı bir açıklamasını istiyorsa, kayınbirader Eryk'i takip etsin".

Herkes onun peşinden gidiyor, bahçede kayboluyor.

Çatalımı hâlâ yarısı dolu olan tabağıma geri koyuyorum.

Başımı kaldırıp bana gülümseyen Zöe'ye bakıyorum, çenesini bir avucuna dayamış.

"Kaledeki ilk gecenizin böyle geçmesine üzıldüm."

"Ama tabii ki. Siz büyük bir hanedansınız, kaos anlaşılabilir bir şey".

"Ve bu gece hepimiz orada bile değildik. Leclerc'lerin geri kalanı olanları duyar duymaz, bu bombaya tanık olmadıkları için ellerini yiyecekler."

"Her zaman birlikte yemek yemenizin önemli olduğunu düşündüm".

"Öyle, ama bu gece siz oradaydınız ve birisi, sanırım Chantal, bu randevuyu terk etmeye karar verdi ve diğerlerini de takip etmeye zorladı."

"Amacım aranızda bir çatlak yaratmak ya da kargaşa çıkarmak değildi."

"Kız kardeşler birleştirir, ayırmaz" diyerek gözlerini bana dikti. "Biraz zaman alacak ama eminim her şey herkes için daha iyi olacak." Elini masanın üzerinden uzatıyor, parmaklarını bana doğru iyice açıyor. Kadın formunda Başak burcu. Aynı renkler, aynı göz şekli, aynı duyarlılık. Çekingen bir şekilde ben de aynısını yapıyorum ve kolumu işlemeli masa örtüsünün üzerine koyuyorum. Jestine uzanıyorum ve beni tutmasına izin veriyorum.

"Ailemize hoş geldin, Yvonne. Her konuda Eryk ve bana güvenebilirsin."

"Ah, Eryk..." diye hülyalı hülyalı iç geçiriyorum. "Seni nasıl da kıskanıyorum!"

"Neyin var senin?" Maxime'i verandaya bakan Fransız penceresinin önünden çekip arkamdan kapatıyorum. İleri geri volta attığını, havayı tekmelediğini ve yumrukladığını görüyorum.

"Gözlerinin sürekli üzerimde olmasından bıktım". Hayatının referans noktası, kahramanı, son zamanlarda ona en ağır dayaağı atan babasından bahsediyor. "Beni süzdüğünü fark etmediğimi mi sanıyorsun?" Bir sigara yakarak içini dökmesine izin verdim. "Ne yaptı biliyor musun?"

"Ne yaptı?" Marlboro dudaklarımın arasında sallanıyor ve onu ateşe veriyorum.

"Beni Leclerc futbol okuluna kaydettirdi, tüm spor malzemelerini aldı, şatonun bahçesini toprakla doldurdu, sanki sırf onları etrafta gördüğü için Eryk ve David'le dört şut çeken bir aptalmışım gibi, keyifle". Omzunun üzerinden bakıyorum ve gerçekten de çimenlerin üzerinde bir dizi siyah beyaz top yatıyor. Birçoğu çatlamış, muhtemelen Ariel tarafından çoktan yok edilmiş. "Lanet olası inadı yüzünden," diye hırlıyor. Ve bunu onu daha önce hiç görmediğim bir şekilde yapıyor. Birkaç ay içinde küçük bir adam haline gelmiş olması mümkün mü? 'Müller'i günün her saati kıcıma yapıştırmış durumdayım ve o orada olmadığında Krum kararlarımı manipüle etmeye çalışıyor. Hatta Alexia'yı yarış dünyasına girme isteğini kafamdan atması için ikna etti. Buna ek olarak, kız kardeşiyle bu kadar çok vakit geçirmemden hoşlanmayan Tommy de olaya dahil oldu. Kavgaya ettik ve neredeyse yüzümü parçalıyordu,' ellerini kalçalarına koydu ve gözlerimin içine baktı. 'Eğer bana yumruk atsaydı, onu durdurmazdım. En azından Taurus'un artık suçluluk duygusu olurdu." Başını arkaya atıp bilmem neye bakıyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor. Çocuklar ne kadar da dağınık. "Bu boktan yazın bitmesini bekliyorum ki okula dönebileyim ve en azından orada istediğimi yapabileyim."

"Lanet olsun!"

"?" diye kollarını açıyor.

"Ne zaman bu kadar büyüdün lan sen?", bir duman bulutu üflüyorum ve saçlarını karıştırarak yaklaşıyorum. "Birdenbire kocaman bir çocuk oldun. Net fikirlerin var, güçlü bir karakterin var, kendine karşı dürüstsün ve hiçbir şeyden ya da hiç kimseden etkilenmene izin vermiyorsun."

"Sadece benim artık bir çocuk olmadığımı anlamıyor".

Ona, babası için şatodaki hepimizin korunması gereken küçük mücevherler gibi olduğumuzu ve hayatlarımıza müdahale etmekten asla yorulmayacağını söylemek istedim, çünkü aileye karşı doğuştan gelen koruma duygusu onu, hiç şüphesiz çocukları olsak bile bizi izlemeye itiyor. Ancak şu anda bunu yapmak onu kaçmaya, onu bekleyen çok fazla sevgiden, her zaman sahip olduğu ve şimdi öfke ve hayal kırıklığı nedeniyle unutmış gibi görüldüğü sevgiden kaçınmaya itecektir.

"Eskiden onun ilgisini çekmeye çalışırdın, şimdi ne değişti Maxime? Doğruyu söyle. Ve bana hayallerinin peşinden gitmeni yasaklamamdan hoşlanmadığını söyleyerek cevap verme, çünkü er ya da geç vazgeçeceğini çok iyi biliyorsun."

Sundurmayı bahçeden ayıran alçak duvara doğru geri adım atıyor. Kollarını kaldırıp atının üzerine oturuyor ve eski sokak lambalarının aydınlattığı parka bakıyor.

"Bana yalan söylediği için onu asla affetmeyeceğim." Ona katıldım, arkasına oturdum.

"Beni dinle, Taurus sadece doğru anı bekliyordu. Böylesine önemli bir gerçeği sana açıklamadan önce biraz daha büyümeni istedi. Ve sonra, koca kafa, tüm samimiyetimle söylüyorum, haberi önce küçük kardeşlerine vermenin, onlarda kafa karışıklığı yaratmanın ve sonra kaçıp babanı açıklama yapmak zorunda bırakmanın doğru olduğunu sanmıyorum."

"Kendimi haklı çıkarmak bana düşmez, diğer şeylerin yanı sıra annemi Romaric'le birlikteyken öldüren de oydu."

Yutkunuyorum, ona karşı çıkamıyorum. Derin bir nefes çekiyorum, camların ötesinde Yvonne'un koltuğundan ayrıldığını görüyorum. Birden, belki de onun Déesse'e dönmesini engellemem gerektiğini hatırlıyorum.

Neden o zaman? Bunu neden yapmalıyım?

Başka biri için soyunabileceği düşüncesi bile sizi çıldırtıyor mu?

Hayır.

Aynen öyle.

Sinirli bir şekilde duman üfleyip Maxime'e dönüyorum.

"Böyle konuşmamalısın," diye düzeltmeye çalışıyorum son sözlerini.
"Taurus bunu hak etmiyor."

"Peki ya annem?"

"Onun hakkında yorum yapmayacağım. Bu beni ilgilendirmiyor."

"Ama bu benimle ilgili."

"Bunu onunla da tartışma şansınız olacak."

"Madem Taurus'u seviyordun, o zaman neden Stéphanie, Michelle ve Leo'yu Romaric'le birlikte yaptı? Bunu açıklayamıyorum!"

"Ailemizde açıklanamayan pek çok şey var ama bazı şeyler de hayatın nasıl işlediğini daha iyi anlamamıza yardımcı oluyor, öyle değil mi?"

"Peki hayat nasıl işliyor?"

"Siz de aynı şeyleri yapar mıydınız?"

"Kesinlikle olmaz".

"İşte, gördünüz mü? Başkalarının hatalarından bir şeyler öğrenebiliriz. Kendi kimliğimizi yaratırız. Bir duruş sergileriz. Ve bunu yapmak önemlidir, Maxime. İşler karmaşıklılaştığında bile. Eğer bir engelin üstesinden gelecek cesarete sahipseniz, zaten kazanmışsınız demektir. Ve sen bir kazanansın çünkü pes etmiyorsun, deniyorsun. Bu yüzden, Tanrı aşkına, babanla olan sorunlarının üstesinden gelmeye çalış ve birlikte bir şekilde birbirinizi yeniden bulmaya çalışın".

"Daha önce, sadece kardeşimken daha iyiydi ve benim için çok daha fazlasıydı".

"Neden böyle söylüyorsun?" Arkasını dönüp küçük duvarın üzerindeki atına yerleşirken, ben de aynısını yapıyorum, sadece gözlerinde kelimelerle bir ilişki olup olmadığını ve bakışlarında ifadelerinden gelen aynı kesinliğin olup olmadığını araştırıyorum.

"Şimdi sadece beni kontrol etmek, istediğini yapmamı sağlamak istiyor. Küstah, kibirli ve bana sadece kendisinin en kötü yanlarını veriyor. Geri kalanı, eskiden bana verdikleri, şimdi..." başını eğiyor ve iç çekiyor. "Şimdi hepsi Leonis için."

Dumanımın burun deliklerimden kaçmasına izin vererek dudak büküyorum. Sigara filtresini bir saksının içinde ezmek için biraz eğiliyorum ve sonra bana yan yan baktığında, önlenemez bir kahkaha atıyorum.

"Sen neye gülüyorsun?"

"Yani bu yüzden mi seni onunla oynarken bir kez bile görmedim?"

"Zamanım yoktu," diyerek konuyu saptırmaya çalışıyor.

'Dedi dünyanın adamı... 'Kıskanıyorsun'. Kaşlarını çatıldığını gördüm.

"Hayır, değılim. Ama yine de adil olan bu". Sesi değışıyor, hüznölü bir hal alıyor. "Babası her zaman yanında olmalı."

"Senin için de böyle olmasını ister miydin?"

Dalgın bir şekilde ayakkabılarının bağcıklarını düzeltiyor ve birkaç kez başını sallarken bakışlarını benden kaçırıyor.

"Sana bir şey söyleyeceğim." Ve tekrar dikkatini çektim. "Sen doğduğunda Taurus seninle kollarında çok zaman geçirdi. Ne zaman işten eve gelse, yaptığı ilk şey oturma odasındaki halının üzerine oturup seninle oynamaktı. Özel bir hayatı yoktu, çünkü o anda onun hayatı sendin. İlk kelimen neydi biliyor musun?"

"Hayır.

"Baba. Ve bunu ona sen söyledin. İkincisinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır.

"Taurus".

Çenesini sıkıca kavrayarak yüzünü bahçeye doğru çeviriyor. Onda kardeşimden çok görüyorum: aynı inatçılık, soğukkanlılık, kendini kabul ettirmeye çalışıldığı tutku ve duygularını gizlemek için duyduğu utanmaz arzu. Ekmek tekнемiz eskiden böyleydi. Duygularını gizler, gömer, öfkeyle örterdi. Ve alnını da aynı şekilde kırıştırırdı.

'İlk andan itibaren senin için bir baba olmasaydı, ona asla böyle seslenmezdin, ilk hecelerini asla ona adamazdın.

"Keşke hatırlayabilseydim.

"Yakın zamana kadar ona hala *baba* diyordun. Şimdi sadece öfkelişin ve bazen öfke güzel anıların üstünü örtebiliyor. Sadece önemli olan şeyleri ayakta tutmalısın. Seni iyi hissettiren şeyleri."

"Şimdi beni iyi hissettiren çok az şey var. Düşünsene... Ben onun ilk çocuğı olarak on iki çocuk doğurmak zorunda kalacağım. Bunu ister miydin?" Bakışlarımı arıyor ve gözlerinin mavisinde yardım için bir yalvarış okuyabiliyorum. "Henüz böyle kararlar verecek kadar yetişkin değılim ama istediğimin bu olmadığından eminim."

"Bunu onunla konuşmuş olsaydın, senin istediğinin tam olarak babanın da istediğı şey olduğunu bilirdin."

"T-Leclerc ile yarışmama asla izin vermeyecek.

"Ve ne yapacağınızı dikte etmesine asla izin vermeyin, bunu diyalog yoluyla başarın, her zaman sahip olduğunuz güzel ilişkiyi sürdürün. Göreceksiniz ki, bu konuda konuşarak, hedeflerinize ulaşmanıza yardımcı olmak için her şeyi yapacaktır." Çenesini tutuyorum ve bakışlarıma karşılık vermesi için onu teşvik ediyorum. "Hayatta öfkenizin değil, kalbinizin dikte ettiği seçimler yapmanız önemlidir. Asla sırf birinin tepkisini tetiklemek için, intikam ya da kızgınlıkla bir yola girme. Eğer yapmak zorundaysan, bunu istediğin için yapmalısın".

Başını sallayarak soruyu kapatıyor ve ardından başka bir konuya geçiyor.

"Belki Venüs bana biraz kızgındır."

"Hiç sanmıyorum".

"Leonis'in taşaklarımın üzerinde olduğunu fark ettiği için canı yandı." Yine keyifle gülüyorum ve göğsüne sahte bir yumruk atıyorum.

"Ama bu doğru değil. Sen sadece inatçı oldun. Şimdi Taurus'un zamanını çaldığımı düşünüyorsun ama seni temin ederim ki ona baban olma şansını verseydin sana karşı da aynı şekilde davranırdı. Leonis için ne ise sizin için de o olurdu, tıpkı hepimiz için olduğu gibi. Siz onun çocuklarısınız ve ne olursa olsun sizi seviyor. Sizler en önemli üç kişisiniz. Bunu asla unutmamalısınız."

"Üç mü?"

Kahretsin!

"Yani... Sen, Leonis ve Venüs." Köşe vuruşunda kendimi kurtardım. "Her neyse, onlardan özür dilemelisin."

"Olabilir. Şimdilik, canım istediği sürece intikam almaya devam etmek istiyorum."

"Oğlak Başı".

"Bak ne diyeceğim, ama... bu akşam bizimle yemek yiyen süper seksi striptizci senin kız arkadaşın mı?"

"Hayır, ne... Max... Hayır, lanet olsun, hayır, o benim kız arkadaşım değil!" diye uyarıyorum.

Neden kekeliyorum ki?

"Sana saygısızlık etmek istememiştim," diye omuz silkiyor, "benim için iş için sahnede soyunmada yanlış bir şey yok. Sadece senin için sorun olup olmadığını merak ettim. Yani, kıskanmıyor musun?"

Tekrar sigara içme isteği duyarak küçük duvardan aşağı kayıyorum. Bakışlarım cam pencerelerin ötesinde onu arıyor ve Zöe ile sohbet ederken buluyor.

Sigarayı dudaklarımın arasında tutuyorum ama bırakıyorum.

"İkimiz birlikte değiliz. Onu asla kıskanamam ve zaten vücudunu kullanıp kullanmaması bizi ilgilendirmez."

"Nereye gidiyor?" diye mırıldanıyor, omzumun üzerinden bakarak. "Neden herkesi selamlıyor? O bizim misafirimiz değil mi?"

"Siktir!", Marlboro filtresini dişlerimin arasında çiğneyerek Fransız kapısına doğru koşuyorum.

"Başak mı?"

Maxime beni çağırmaya devam ediyor, ama ben çoktan pencereden içeri girdim ve odadan çıkarken onu takip ediyorum, şüphesiz Déesse'e gitmeye, bir sahnede ya da daha kötüsü özel odalardan birinde soyunmaya hazır.

O daha ileride olduğu için benden önce çıkmayı başarıyor. Koridora ulaştığımda, meraklı gözlerin üzerimde olmadığından emin olmak için etrafıma dikkatlice bakıyorum. Yanmayan sigarayı dudaklarımdan çıkarıp kulağıma yerleştiriyorum, çünkü o çoktan kapının dışında bıraktığı spor çantasını almış ve sanki benden kaçıyormuş gibi, sesini duyurma zahmetine girmeden hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı.

"Yvonne!"

Hiçlikle konuşuyorum, durmayan bir sırta, hızlı adımlarla salınan saçlarına dönüyorum.

"Yvonne!" Sesim koridorda yankılanıyor, bacaklarım hızlanıyor. Ona yetişmek üzereyim, ama kendimi düşünülmüş hissetmediğim için sonunda fiziksel olarak durmayı tercih ediyorum.

Elimi uzatıp bileğini tutuyorum ve onu aniden geri çeviriyorum.

"Günüşği!"

İki göz iğne gibi batabilir mi? Bir ağız bıçak gibi kesebilir mi?

Ve basit bir temas vücudumun her santimetresine şiddetle yayılan bir elektrik şokuna dönüşebilir mi?

"Ne istiyorsun?"

"Nereye gidiyorsun?"

"İşte".

'Artık Déesse'de çalışmayacaksın, bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum'.

"Ve bana emir veremezsin, *açık olduğumu sanıyordum*". Yüzünü kaldırıyor, beni hareketsiz kalmak için sahip olduğum tüm iradeyi toplamaya zorluyor ve beni daha fazla temastan mahrum bırakıyor. Herhangi biriyle. "Ve şimdi beni yalnız bırak."

Bileğinin etrafındaki parmaklarım tutuşu gevşetmiyor, aksine daha da yoğunlaştırıyor.

"Daha önce dokunuşuma pek aldırıyor gibiydin."

"Önceden ihtiyacım vardı. Şimdi yoluma çıkıyor. O yüzden lütfen beni bırak."

"O kulübe gitmiyorsun."

"Öyle yapacağım."

"Günüşığı," diye gıcırđıyorum dişlerimin arasından, nabzını bedenlerimizin arasına alıyorum.

"O işe ihtiyacın yok. Artık değil."

"Bu ne cüret? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Ve şimdi beni terk et!"

Elimden kurtulmayı başarıyor ve rahatsız edilmeden çıkışa doğru yöneliyor. Genelde kaledeki herkes hareket etmekte zorlanırken, onun keskin bir yön duygusuna sahip olmasına şaşıyorum.

"Oraya nasıl gitmeyi planlıyorsun?" diye bağırıyorum arkasından, zihinsel olarak kendimi kendi işime bakmaya zorluyorum ama nafile.

Durur ve sadece yüzünü başka yöne çevirir.

"Kâhya bana aile arabalarından birini kullanabileceğimi ya da dilersem şoförlerinizden birinin bana eşlik edebileceğini söyledi. Ben ilk seçeneği tercih edeceğim."

Sen kendi işine
bak. Sen kendi
işine bak. Sen
kendi işine bak.

"Seni götüreceğim!"

Cehenneme kadar yolu var!

Sigarayı ağzıma koydum ve ona uzandım.

Başı eğik, gururu ayaklar altında, kalbi onu tekrar bir sahnede dans ederken görme, tekrar şarkı söylerken duyma, değersiz gözlerin önünde soyunarak hareket ettiğini bilme fikriyle çalkalanıyor.

"Virgo Leclerc," diye beni durduruyor ve ben de ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Dışarı çıkıp bir şeyler içmek ve sahnede sallanan kıçları izlemek istiyorum. O kıçlardan birinin senin olması sorun olur mu?"

Şaşkınlıkla dudaklarını aralıyor, sonra öfkeyle bana bakıyor.

"Evet, öyle." Bana herhangi bir şoför davranmak isteyerek spor çantasını üzerime kapattı. "Seni seyirciler arasında görmek istemiyorum. Bana söylediklerinden sonra gözlerinin üzerimde olduğunu bilerek bir dans

adımını ima etme fikri bile...."

"Söyledin mi, yaptın mı?" diye sözünü kesiyorum. "Eğer bana sarılmasaydın, bu akşam ailemle yemek yiyemeyecektin."

"Sana yapışan ben mi? Beni elimden tutan sendin".

"Ve bu da teşekkür mü? Tebrikler. Gerçekten berbatsın. Ve ben hala burada durmuş seninle konuşuyorum."

"Berbat mı?"

"Seni bırakmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Hayır!" Çantasını geri almaya çalışıyor. "Geri ver onu! Tek başıma gidiyorum, sana ihtiyacım yok."

Direniyorum, tükürmeyi başarıyorum ve spor çantamı omzuma koyuyorum.

"Senin için üzülüyorum ama artık kararımı verdim. Size eşlik edeceğim".

"Sen tamamen delisin.

"Seninle tekrar çeliştiğim için üzgünüm, ama aramızda kalsın, deli olan sadece sensin."

Güney Kapısı'nın hemen önünde durarak yoluma çıkıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve dudaklarını büzüyor. O etli ağzın görüntüsü, sırtıma doğru fırlatılan bir şarapnel parçası etkisi yaratıyor.

Şiddetle.

"Bunu sen istedin," diye ağzından geçirir. "Göreceksin, hayatının en kötü gecesi olacak."

Gülüyorum, sakın ve kendinden emin bir şekilde zaten yaptığından daha fazla bir şeyi yok eminim.

"Seni çoktan öpmüş, dokunmuş ve kafandan sıkmiş olmaktan daha kötü bir şey olabileceğini sanmıyorum. Ve şimdi gidelim." Onu geçiyorum, arkamdan fırladığını hissediyorum.

"Kafadan kontak mı?"

'Sesini alçalt'.

Bana uzandığını hissediyorum ve sonra onu yanımda görüyorum.

Benim... yanımda.

Bu bir düşünce, üç kelime ama bende öyle bir belirsizlik hali yaratıyor ki, bundan uzak durmam gerekirken neden bu şekilde davrandığımı merak ediyorum.

"Sadece kafanızda gerçekleştirdiğiniz bir şeyi birilerinin gerçekleştireceğini bilmek size ne kadara mal olacak?"

Son basamağa iniyoruz ve bu imaları duyunca kendimi onu yine bileğimden engellerken buluyorum.

"Ne dedin sen?"

"Uuhm," diye dayanılmaz bir şekilde somurtuyor. "Küçük kardeşim kıskanıyor mu?"

'Sen bir engerek yılanısın'.

"Bana pislik gibi davranmayı bırakmalısın, yoksa üç kere pislik olurum."

"Ne yaptığına dikkat et, Soleil".

"Benim adım Yvonne.

İşaret parmağımı ona doğrultuyorum ve sanki bilinmeyen bir ruh tarafından ele geçirilmiş gibi onunla konuşuyorum.

Kötü huylu bir varlık. Yanlış. Bencil. Yozlaşmış.

Ahlaksız.

"Hoşuma gitmeyen bir şey görürsem, birinin sana dokunmasına izin vermeye cesaret edersen...".

"Ne yapıyorsun, ha? Kız kardeşinin onurunu mu savunuyorsun yoksa ona sahip olamadığın için çıldırıyor musun?"

Spor çantasını yere bırakıyorum ve yanaklarını tutuyorum, parmaklarımla sıkıyorum ve ağzını benimkine yaklaştırıyorum.

"Beni tahrik etme Sun, yapma, istemiyorsun."

"Neden?" diye soluyor, şehvetli, çılgınca, şeytani.

"Dans edebilirsin, çünkü bu senin işin ve ben de bunu kabul ediyorum, ama sefilce dolaşmana ya da vücudunu satmana izin vermeyeceğim. Anladın mı?"

"Bu yüzden mi bana eşlik ediyorsun? Beni kontrol etmek için mi?" Ona hırlayarak yanaklarını daha da sıkıyorum.

"Evet." Ve iç çekiyorum, hissettiğim tüm hayal kırıklığını onun tenine bırakıyorum.

"Eğlenceli olacak o zaman."

Ve dişlerinin dudaklarımı çizdiğini hissettiğimde, fitil ateşleniyor, yanmaya başlıyor, patlamaya hazır.

Yutkunuyorum ve ağızlarımızda cızırtılı bir öpücüğe işaret bir harekete neden oluyorum.

"Günüşığı," diye fısıldıyorum.

"Seni öpmüyorum, merak etme, sadece sana asla sahip olamayacağın şeyi hatırlatıyorum".

Ve her zamanki şirretliğiyle, öğrendiğimden beri ona söylediğim her sözün, her hareketin, her küçümseyen bakışın intikamını alıyor.

benim için kim olduğunu.

Arkasını döndü, çantasını almamı istedi ve açık garajlara doğru yürüdü. "Bana karşı gelmeye çalışma," diye bağıyorum arkasından, "kendine çok zarar vereceksin." O da orta parmağını kaldırarak karşılık veriyor ve yoluna devam ediyor.

Tanrım, ondan nasıl nefret ediyorum!

*Eğer sana bakarsa,
seni gerçekten
görebileceğim anlamına
gelmez.*

Hata defterime yazdığım son cümleyi siliyorum, ancak kelimeler kalın siyah çizginin altında hala okunabiliyor. Yüzümde dalgalanan saç tellerini oynatıyorum. Başak'ın üstü açık BMW'si Leclerc County'den vızır vızır geçiyor, ikimizin de kaleye geldiğimden beri didiştığımız düşünülürse gerçeküstü bir sessizlik eşlik ediyor.

Ya da belki daha öncesinden.

Şu anda beni rahatsız etmemesinden memnunum, çünkü torununun önünde tepkimi tekrar haklı çıkarmak zorunda kalmak istemiyorum, bu yüzden bu küçük olayı büyütmediği için ona zihinsel olarak minnettarım. Öte yandan, daha önce de belirttiğim gibi, eğer benim en gizli yüzleşirse, onu göremeyebilir.

Bir hatalar kraliçesine layık bir eseri yeniden yazmaya çalışıyorum, ancak bir süredir ilhamımı kaybetmiş gibiyim. Sanki bir parçam başka bir şeye daha fazla ilgi duyuyor ve edebi kendini yok etmeye daha az yer veriyor. Biliyorum, böyle bir terim muhtemelen yoktur ama ben yaratıcı dürtülerimi bu şekilde değerlendiriyorum.

Kaçmak, bana dayattıkları bu varoluş için ne kadar yetersiz olduğumu hatırlatmak isteyen kelimeler, şu anda anlayamadığım yeni bir farkındalık tarafından koşullandırılmış gibi görünüyor.

"Ne yazıyorsun?" Yanımda, küçük pislik sigara içiyor ve kayıtsızca araba kullanıyor. Modern bir lord havası beni hem büyülüyor hem de sinirlendiriyor.

"Bana ait bir şey," diye karşılık veriyorum, gözlerinin, istesem de istemesem de kısmen onu ilgilendiren cümlelere ulaşamayacağından emin olarak.

"Yazarken miden bulanmıyor mu?"

"Eğer kafamı kaldırıp sana doğru getirirsem, evet".

Öz kardeşi olması gereken birinin dudaklarına ait olamayacak kadar seksi, önyargılı bir gülümseme yüzünü kapladı.

"İkimiz arasında midesi güçlü olanın sen olduğunu unutmuşum."

"Ve sen de aşırı hassas olan."

"Ensesti sapkın bir şey olarak görüyorsam kusura bakma, seni vicdansız küçük psikopat." Sigarayı sinirli bir şekilde üflüyor ve sigaranın parmaklarını direksiyona vuruyor.

"Ne kadar melodramatiksın. Seni yatağa götürmüş olsaydım, muhtemelen şimdi terapide olurdun."

"Beni yatağa götürecek olanın sen değil, ben olduğumu varsayalım."

"Ha?"

"Kararı veren bendim".

"Ne değişti?"

"Değişim".

"Ne?"

"Aradaki fark, benim eylemlerimi sizin belirlememenizdir".

Burada onun büyüklük kuruntuları ortaya çıkıyor. Bir Leclerc olarak, onun kibrine şaşırmamalıyım bile.

Boğazımı temizliyorum ve cevap veriyorum: "Genellikle seks yaparken *iki* kişi bunu yapmayı seçer. Ya da kişinin zevkine bağlı olarak ikiden fazla kişi."

"Neden seksten bahsediyoruz?" Oturduğu yerde nasıl irkildiğini görebiliyorum. Dili bir utanma hareketiyle dudaklarının arasından geçiyor. Marlboro uçup yola düşüyor ve sanki vücudundaki ter aniden artmış gibi parmakları direksiyonu birkaç kez kavıyor.

Tanrım, onu bu kadar heyecanlandırmak benim için ne kadar eğlenceli. Kıkırdıyorum, sağıma bakıyorum.

"Tüh, pardon, kendi kız kardeşinle bu konu tabu".

"Genelleme yapmayın. Konunun size yasak olduğunu söyleyebilirim, hepsi bu".

"Ah, yani diğerleriyle bu konuda sessizce konuşurken benimle böyle bir konuşma yapamıyorsunuz?"

"Aynen öyle."

"Neden?"

"Çünkü kız kardeşlerimi asla becermek istemedim." Ve aniden hızlanır.

"Bendenizle bu kadar ilgilendiğinizi düşünmemiştim".

"Artık bir önemi yok. Bunu tartışmanın faydası yok, değil mi?"

Ve bana doğru dönüyor, ölçemediğim bir süre boyunca bana bakıyor. Bu dikkati tekrar yola çekmeli, değil mi? Bunun yerine, görünüşe göre, bir avuç saniye boyunca her şeyden daha önemli hale geliyorum.

Eğer size bakıyorsa, bu sizi gerçekten görebildiği anlamına gelmez.

Günlüğüme yazdığım cümleyi kendi kendime tekrarlıyorum, sırf artık benden o kadar nefret ettiğini ve beni mutlak bir hiç olarak gördüğünü kendime hatırlatmak için.

Olmam gereken, inanmasını istediğim ama bana pahalıya mal olan o hiçlik, çünkü onun gözleri üzerimdeyken elimden geldiğince iyi oynayamıyorum; Leonis'in önünde olduğu gibi duygular midemi sıkıştırdığında kendimi gizleyemiyorum. Ve ona Yvonne'u vermek için Soleil'i silemiyorum, çünkü bir parçam ne olduğumu, gerçek beni görmesini şiddetle istiyor. İlk kez, en kırılgan yanımdan vazgeçmek, beni ona, ailesine getiren diğer pek çok şeyi unutmak bana iyi gelirdi.

"Ancak merakım tamamen meşru," diye ısrar ediyorum. "Bazı konuşmaları yaparken benimle neden bazı sorunlar yaşadığınızı bana açıklamalısınız."

Onun bakışlarına, kafasına, fantezilerine girmiş olma fikri benim için okşamaların en tatlısıydı. Başak inatla bende sadece kullanılacak bir beden gördüğünü hatırlatsa da, diğer yandan o bana dokunduğunda ve beni kollarına aldığı anda kendimi sevgili bir kadın gibi hissediyordum.

Ve hayatım boyunca hiç kimseyle böyle bir duygu yaşamadım.

Sence de abartmıyor musun?

Belki öyle, ama kafalarımızda özgürüz, bu yüzden istediğim kadar vurguluyorum.

"Daha mantıklı sorular sormalısın, Yvonne ve önemsiz bir şey üzerinde durmamalısın."

Aramızda olanlara *önemsiz* mi diyorsun?

"Bana olan ilginizin ne kadar ileri gittiğini bilmeye hakkım var".

"Benimle hiçbir hakkın yok ve sadece açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, tanıştığımız koşullar şimdikinden tamamen farklıydı. Kafamın içinde çok küçüktün ve neyse ki bir şeye dönüşecek zamanın olmadı. Sen kocaman bir hiçsin. Son."

"Ama daha önce sevişmek istediğini söylediydin..."

'Değil. Söyle. O. Word'. Ve tekrar hızlanır.

Beni günahla ilişkilendirmek onu çok rahatsız ediyor. Bu fikir çok heyecan verici!

"O zaman psikopat olan ben olurum. Bana öyle geliyor ki tamamen inkar ediyorsunuz."

"Tabii ki öyleyim, kendimi kız kardeşiyle öpüşen lanet bir sapık olarak görmemek için buna ihtiyacım var, diğer şeylerin yanı sıra asıl deli olan o, çünkü durumun tamamen farkındaydı. Eğer istersen sana kayınbiraderim Nolan ile bir seans ayarlayabilirim, o seni nasıl düzelteceğini bilir."

'Ben kırılmadım'.

Dönüyor ve yüzümden çıplak kalçalarım kadar her yerimi inceliyor. Gecenin karanlığında göze çarpan çivit mavisi gözbebekleri benimkilerde oyalanıyor.

"Bundan emin misin?"

"Evet.

"O zaman neden seni çatlaklarla dolu görüyorum?"

Dudaklarımı aralıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Sözlerim zihnimde yankılanıyor: *Eğer sana bakıyorsa, bu seni gerçekten görebildiği anlamına gelmez.*

Ama o görüyor.

Hiç kimsenin yapmadığı gibi.

Kirpiklerimi kırıştırıyorum, kendimi istemeden ifşa ettiğim fikrini reddetmek istiyorum. Başak burcunun yanında, kendim olmak bana doğal geliyor. Bir parçam, bilinçsizce, kendini göstermek istiyor. Ancak rollerimizi, dünyadaki yerimi ve kaderimi mükemmel bir şekilde anlama yeteneğine sahip, mantıklı bir yanım daha var ki, kendimi ortaya koymanın ne kadar yanlış olduğunu bilse de, bunu yapma ihtiyacı her türlü çabanın önüne geçiyor.

Dikkatimi ondan başka yöne çeviriyorum ve yol yüksek hızda devam ediyor.

"Bana bu geceki gösteriden bahset."

"Benim şovlarım anlatılmaz, izlenir".

'Déesse'e girmek gibi bir niyetim yok'.

"Çok kötü, harika bir sayı kaçırabilirsin." Göz ucuyla ona bakıyorum ve sanki düşünüyormuş gibi alt dudaklarını ısırıldığını fark ediyorum.

"Peki ya sonra? İşiniz biter bitmez ne yaparsınız?"

"Bilmiyorum, işe göre değişir."

Bu arada Paris sokakları bu kısa, beklenmedik yolculuğu çerçevesiyor. Ağaçlarla çevrili cadde boyunca sıralanan tarihi binalarda, eski cephelerin sıvalarına yansıtılmış ışıklarda, kaldırımlarda gezinen çiftlerde oyalanıyorum.

Şu anda, dünyanın en romantik şehrinde, kim bilir kaç erkek sevdiklerinin önünde diz çökmüş, bir yüzük uzatıyor ve onların her şeyi olmayı istiyor.

"Her zaman böyle mi olur?" Düşüncelerim Başak'ın tereddütlü sesiyle bölündü. "Yani... *Le Jumelles noires* sahne alıyor ve gösterinin sonunda satın mı alınıyor?"

"Bu sistematik olarak gerçekleşmiyor ama gerçekleşirse benim için daha iyi olur".

"Ne anlamda?"

"Toparlayabilirim.

"Sen ve senin para takıntın," diye mırıldanıyor.

"Hepimiz altın bezler içinde doğmuyoruz".

"Artık bir Leclerc'siniz, başka bir şeyle de ilgilenebilirsiniz". Sanki tarafsız bir öneride bulunmak istiyormuş gibi nazıkçe değil, mesleğimle hayal kırıklığını gizlemeyen sinirli, kibirli bir havayla ifade ediyor.

"Ne gibi?"

"Bir vakfımız, birkaç şirketimiz var. Taurus sana daha ilginç bir iş bulabilir. Mezun oldunuz mu? Ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Benim hakkımda bilgi mi topluyorsun? Zaten her şeyi bildiğinizi sanıyordum. Peşime bir dedektif takmadınız mı?"

"Sadece sohbet ediyorum".

"Hayır, her neyse. Ben mezun bile değilim.

Bakışlarımı sağıma çeviriyorum ve kendimi akranlarımla bu konu hakkında konuşurken bulduğumda hissettiğim olağan rahatsızlığı hissediyorum. Mezun olamadığım için çok pişmanım. İyi bir öğrenciydim, notlarım iyiydi, vakit geçirmeyi insanlarla vakit geçirmekten daha çok seviyordum. Kendimi Paris'in en prestijli üniversitelerinden birinde görüyordum, belki de burs kazanarak girecektim.

Ama hayal kuracak, büyüdüğümde ne yapmak istediğime karar verecek zamanım olmadı, çünkü beklenmedik bir şekilde büyüdüm. Hayatımın aşamalarını tırmanmama izin verilmedi, çünkü kendimi hepsini atlarken buldum, aniden dönüşü olmayan bir yola fırlatıldım.

"Liseyi bitirmemiş tanıdığım ilk kişi sizsiniz".

"Bana normal geliyor, sen züppelerin prensisin. Muhtemelen sadece alloloji alanında en az yüksek lisans derecesine sahip insanlara yaklaşıyorsun".

"Yanılıyorsunuz. Ben de üniversiteyi bıraktım".

Bu açıklama karşısında şaşkınlıkla iki kaşımı da kaldırıyorum.

"Bunu beklemiyordum. Ve... nasıl olur?"

Omuz silkiyor ve yavaşlayarak ünlü Pigalle bölgesine giden trafiğe kapalı alana giriyor.

Yüzünü bana doğru çeviriyor ve sanki benimle konuşmak doğalmış gibi, karşısındakinin kim olduğunu unutmuş izlenimi vererek, 'haddimi aşmak istedim' diye yanıtlıyor.

İşte bu durumlarda kökenlerimiz arasındaki farklılıklar ortaya çıkıyor. O dünyanın en iyi üniversitelerinde okuyabilirdi. Ben onları ancak hayal edebilirdim. Eğitim masraflarını karşılamakta asla zorluk çekmezdi. Onun zamanı daha büyük bir şeye yatırım olurdu. Ben bazı masrafları asla karşılayamazdım ve her şeyden önce zamanım boşa giderdi, çünkü benim gibi kızlar hiçbir yere gitmez.

"Çok şımarıksın!" diye bitiriyorum sözümü, kulübün yanında durakladığım sırada kapıyı açarak. Dışarı çıkmadan bir ayağımı asfalta koyuyorum ve biraz daha oyalanıyorum. "İstersen sen ön kapıdan girebilirsin, ben arka kapıdan girmek zorundayım."

"Tamam, kapat. Park edip seni bırakacağım."

"Durum böyle değil".

"Bir dakika sürer. Kapat."

"Seninle gelmiyorum.

"Benimle gelmek zorunda değilsin. Sadece girişe kadar sana eşlik edeceğim."

"Eskorta ihtiyacım yok!"

Vücuduma doğru uzanıyor ve bu beklenmedik hareketiyle beni hareketsiz bırakıyor. Kapımın kolunu tutmayı başarıyor ve çekmeye başlıyor, beni arabaya geri girmeye zorluyor.

Tabii ki itiraz ediyorum, çünkü söylediği gibi çalıştığım yerin girişine kadar arkamda duracak bir bakıcıya ihtiyacım yok. Böylece, kolunu karnımda hissettiğimde hissettiğim alışılmadık duyguyu görmezden gelerek, onu zıpkınlamayı ve kapı kolundan kurtarmayı başardım.

"Getirdiğin için sağ ol *kardeşim*," diye son kelimeyi ekliyorum, onu kendine getirme gücüne sahip tek kelimenin bu olduğunu fark ediyorum. Kulaklarına ulaşma şekli bana yüzüne inen bir tokadı hatırlatıyor.

Ve işe yarıyor, lanet olsun. Kesinlikle işe yarıyor.

Sanki aniden yanan bir çelik levhaya dönüşmüşüm gibi geri çekiliyor ve dikkat çekici bir şekilde yutkunarak koltuğuna geri dönüyor.

"İyi eğlenceler," diyerek dışarı çıkıyorum ve kapıyı çarpıyorum, sonra iki kolumu da kapının üzerine koyarak tekrar onunla yüzleşiyorum. "İstersen sana bir şeyler hazırlayayım.

ilginç bir meslektaşım'.

Kıkırdıyor ve paketinden bir sigara çıkarıyor.

"Belki".

Filtrenin dudaklarının arasında nasıl sıkışmış görüldüğünü, dirseğinin indirilmiş cama nasıl dayandığını ve bugün itiraf etmeliyim ki bana tuhaf hisler veren parmaklarının, bana adanmış gibi görünen ama muhtemelen sadece ona ait olan bir hareketle direksiyonu okşayışını gözlemlemek için duruyorum.

"Genellikle cüzdanımı boşaltan nazik drag queen'i nerede bulabilirim?".

"Neden?"

"Benim için seçtiğin iş arkadaşına ödeme yapmak için." Gülümsüyorum, içimdeki sıkıntıyı gizlemeye çalışıyorum.

Gerçekten kulübümde iyi vakit geçirmesine izin vereceğimi mi sanıyor?

"O buralarda. Onu kolayca bulursunuz. Madam Marie Rose kesinlikle fark edilmeden gitmez.

"Diğer yandan, senin gibi." *Beni bir drag queen ile mi kıyaslıyor?* "Ne zaman çıkıyorsun?" Çakmağı çakıyor ve yüzü bir duman bulutuyla gizleniyor.

"Sen orada değilken." Kapıdan uzaklaşıyorum ve yürüyorum.

"Yvonne!"

"İyi akşamlar Başak," diye selamlıyorum onu arkasından. "İyi seçim yapın, dikkat edin."

"Bekle bir dakika!"

Yola çıktım ama arabadan ayrıldığını ve beni takip ettiğini duydum.

"Günüşığı". Ve bu isim, kolumu saran parmaklarıyla birlikte beni durduruyor, arkamı dönmeye zorluyor.

Yüzüm, bana doğru hafifçe eğilmiş olan onun yüzüne doğru kalkıyor.

Parmak uçlarının tenime baskı yaptığını hissediyorum, bakışları gözetliyor, arıyor, kazıyor.

Çok yakın, o kadar yakın ki *gördüğünü* kesin olarak anlıyorum. Sadece izlemediğini. Eğer izliyorsa, bunun nedeni bana karşı hiç kimsenin sahip olmadığı eşsiz bir yeteneğe sahip olması.

"Ne istiyorsun?" diye nefes nefese kaldım.

"Hiçbir şey," diye iç geçiriyor aynı şekilde. Ve alnı, sanki üzerinde hiçbir kontrolü yokmuş gibi, benimkine doğru eğiliyor. Birbirimize sürtünmüyoruz, ama eğer mümkünse, sadece bana dokunması durumunda olabileceğinden daha yoğun. "Bir şeyi anlamak istiyorum."

Etrafımızda yoldan geçenler, Déesse'deki müşteriler, Paris sakinlerinin yaşamlarını gözlemliyor.

Benim gözümde sadece o.

Her şey duraklıyor ve sanki bir kamera bizi çekiyormuş, etrafımızda dönüp duruyormuş gibi hissediyorum.

"Neyi anlamak istediniz?" diye soruyorum. Ve umarım benim anladığımla aynı şeydir, yani aramızdaki kaçınılmaz akış.

"*Bana ait bir şey.* Tam olarak benim cevaplarımdan biri.

Benim tepki verme şeklim ona yardımcı oluyor, çünkü o elini gevşetir gevşetmez, dokunuşunu bir okşamaya dönüştürüyor, belirgin bir şekilde titriyor ve yüzüne karşı iç çekiyorum.

"Şimdi daha net misin?"

"Eğer sana Güneş dersem, duracaksın. Neden?"

Çünkü benim gerçek adım Soleil ve çünkü bunu söylediğinizde sanki beni kendinize sıkıca sarıyormuşsunuz gibi hissediyorum.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Peki neden bana öyle diyorsun?"

"Çünkü bu *benim yolum*. Sadece seninle benim yolum". Sonra, yineleyerek ekler: 'Bu benim yolum'.

Sanki *ben onun* şeyiymişim gibi.

Ona bunun bizim olduğunu, ikimizin olduğunu söylemek istiyorum ama o anı bozma ihtiyacı beni onu fiziksel olarak itmeye zorluyor.

"Şimdi gitmem gerekiyor. Dönüşte bir taksiye binerim."

Ellerini ceplerine ve ben arka odanın girişine giden köşeyi dönene kadar beni izliyor.

Kapının önünde bir an duraksıyorum, elimi göğsüme koyuyorum ve kalbimi buluyorum.

Evet, sanki bir hazine keşfetmişim gibi buldum.

Ona Déesse'e girmeyeceğimi söylemiştim ama gururuma karşı gelerek sonunda girdim. Ve işte buradayım, odanın en تنها yuvarlak kanepelerinden birinde oturmuş, içkilerimi birbiri ardına yudumluyor ve onun partneriyle birlikte sahneye çıkmasını bekliyorum. Bu tür düşünceleri artık tamamen boyun eğmiş zihnim üretiyor olmalı, ancak şu ana kadar kulüpteki dansçıların hiçbiri hatırlanmaya değer bir gösteri sunmayı başaramadı. Kambur, önemsiz, kısa ve ilginç olmayan kuklalar. Sahnede koşuştururken bana böyle görünüyorlar, büyük tüylü yelpazeler tarafından gizleniyorlar, bu da hayallerimizi gıdıklamalı, neyi örttüklerine bakma isteği uyandırmalı.

Bu arada, boğazımı yakan sıvı bana daha ilginç geliyor, mideme yayılıyor ve aklımın kalan son parçalarını da emiyor.

Garip bir akşamdı.

Önce kundakta bir şeytan görmüş gibi bakan Yvonne; sonra birlikte yolculuğumuz, sanki bir tür anlık mola içindeymişiz, hayatlarımızla ilgili önemsiz bir ayrıntıyı daha beslemeye hazırmışız gibi; ve son olarak kaldırımdaki o kısa, beklenmedik an.

Yönetilemez.

Ben de öyle hissettim.

Dürtülerimi kontrol edemiyorum, mantıktan yoksunum, doğuştan gelen bir güce sahip olan onun tarafından tamamen mahvedildim, basitçe karşı konulmaz olduğunu kanıtlamak.

Ve ben burada durmamam gereken yerde, elimde kadehim, gömleğimin düğmeleri açık, bacaklarım iki yana açılmış ve sırtım arkalığa yayılmış bir şekilde onun sahneye çıkmasını, sahneyi ve sonra da beni yemesini bekliyorum.

Çünkü alabileceğimin en iyisi bu.

Belki cinin ağızda bıraktığı tat her şeyi açıklığa kavuşturuyor, belki de sadece onu birçok sahne kuklasından biri olarak hayal etme fikri, ancak daha önce hiç bu kadar az kirli, daha az yozlaşmış, sapkınlık fikrinden biraz daha uzak ve basit şehvete çok daha yakın hissetmemiştim.

Becere, bencil, kaçınılmaz.

Yaşadığımı hissetmek için uzanıp ona dokunmama kesinlikle gerek yok. Temas etmeden de yapabilirim ve gözlerime nesnel olarak beni memnun eden bir şeyin sadece görüntüsünü verebilirim.

Büyük bir yudum yutuyorum ve siktirip gidiyorum. Bardağımı karşıdaki küçük masaya çarpıyorum ve tüm isteklerimi yerine getirmekten sorumlu olan her zamanki güzel garsona doğru bir işaret parmağı kaldırıyorum.

Ona doğrudan bir şişe şampanya sipariş ediyorum ve nihayet aldığımda, gangster gibi giyinmiş adam bir buçuk saattir beklediğim lanet olası sunumunu yapıyor.

Sözleri gerilimi körüklerken sahne ışığı da onu takip ediyor. İkizlerden sanki merhametimize kalmış, en kirli düşüncelerimizi harekete geçirmeye hazır kuklalarmış gibi bahsediyor.

çöküyorum, her zamanki yasak sahnelere dönüşen düşüncelerim yüzünden gerginim, benim belli bir şekilde hayal ettiğim gibi başkalarının da edebileceği fikrinden rahatsız oluyorum.

Bardağımı boşaltıp yeniden dolduruyorum. Gözbebekleri büyüyor ve göz kapakları ağırlaşmaya başlıyor. Elini dizine koyuyor, boğazı köpüklerle dolmaya devam ediyor ve sonra perde açılır açılmaz, onu su ve köpükle dolu dev bir flûte içine dalmış, sefil payetler sayesinde mahremiyetini gizleyen ten rengi bir bodysuit'ten başka bir şey giymediğini görmek beni öfkeliyor.

Ve şimdi öfkeyle tutuşmuş bir halde gösteriyi takip edemiyorum. Dikkatimi, ateş kırmızısı dudakları, her zamanki siyah kaskıyla çerçevelenmiş, şeytani gözleri ve 'gel ve beni al' diye bağırarak bakışıyla güzel yüzüne odaklayamıyorum, ne de hareket eden bacaklarından, büyük kaseden su sıçratmasından etkilenmeden kalabiliyorum.

Çıplak görünüyor, baloncuklar tarafından okşanıyormuş gibi görünüyor, burada ya da başka bir yerde hiç kimsenin bakmaya cesaret edemeyeceği şeyleri zar zor örten dört uygunsuz parıltıyla gizlenmiş.

Ayağa kalkıyorum, arkamdan birinin görüşlerini engellediğinden şikayet ettiğini duyuyorum.

Arkamı dönüyorum ve kaba bir şekilde, kesinlikle bana ait olmayan bir tavırla, beyefendiye kaba bir şekilde hitap ediyorum ve kadehimi ve şampanyamı yanıma alarak ona siktirip gitmesini söylüyorum.

Müziğe onun sesi de ekleniyor ve beni olduğum yerde durduruyor, dizlerinin üzerinde durup köpüğü içine çekerken ne kadar güzel olduğuna bakmak için arkamı dönmeye zorluyor. Elleri tenini, boynunu okşuyor. Karanlık olmasına rağmen beni bulmuş gibi görünen gözleri.

Yerleştiril
miş.
Harpoone
d.

Partnerinin içeri girdiğini ve büyük flütün dışında dans ettiğini ancak sonradan fark ediyorum. Yvonne ona doğru eğiliyor ve dudakları buluşuyor.

Sikim kalkıyor, göz kapaklarım tekrar tekrar kırpışıyor, tansiyonum fırlıyor ve yanımda sürekli yüksek sesle konuşanların kafasında şampanya şişesini kırmak için acımasız bir dürtü duyuyorum.

Kardeş olan benimle. Bu ne
cüret?

Yvonne meslektaşına yol vermek için insan boyutundaki kadehten çıktığında, vücudundan damlalar damlıyor, kalçaları midemde bir sancıya neden olan bir yavaşlıkla sallanıyor ve bir süredir gecelerime musallat olan kıcı herkesin görebileceği bir manzara haline geliyor.

Ve bu beni deli ediyor.

Bardağı şiddetle yaklaştığım barın tezgahına bırakıyorum, şişeyi boynundan tutuyorum ve dudaklarımı şişeye yapıştırarak vücudumun o anda tutabileceğinden daha fazla sıvıyı hüpletiyorum.

Yutkunuyorum,
cesaretleniyorum.

Yutkunuyorum, aklımı
kaybediyorum.

Yutkunuyorum ve , sahneye doğru gidiyorum, onu aşağı çekmeye ve örtmeye hazırım, onu , ona şimdi, hemen şimdi, kafam içinde değilken ve yetersizlik hissetmiyorum, sadece güçlü, kontrol edilemez bir aşındırıcı arzu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?", kolumdan tutulduğumu hissediyorum ve arkamı dönüyorum.

"Valon?"

Onu burada bulmayı beklemiyordum, özellikle de dans eden diğer iblisle temelli ayrılmaya karar verdiğini öğrendikten sonra.

tıpkı şu anki durumumla ilgilenmek istermiş gibi şampanyayı elimden almasını beklemediğim gibi.

Asla yapmadı, aslında genellikle beni tüm sınırların ötesine geçmeye zorlar.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Onunla ne yapıyorsun.

Buradayım çünkü duramıyorum. Elimde değil. Hastalanıyorum, dostum.

"Buraya kız kardeşimi kontrol etmeye geldim," diye kendimi savunuyorum ve son kelimedede boğazımda bir tıkanıklık hissediyorum.

Kız kardeşin, Başak? Gerçekten mi? Ona dokunduğundan beri her lanet gece ağzından ve aletinden uzak tutamadığın kişi mi?

"Zil zurna sarhoşsun, ayağa bile kalkamıyorsun. Gidip oturalım."

"Ben iyiyim!" diyerek elini silkiyorum ve bu aşırı yoruma katılmıyorum. İlk akşamdan kalmalığını yaşayan bir çocuk gibi sendeleyip durmuyorum. Değilsin, değil mi?

"*Jumelles noir* ile daha fazla bir şey yapmak istemediğini söylememiş miydin?", neredeyse ağzımdan kaçırıyorum, çünkü lanet olsun, haklı, bir pislik gibi sallanıyorum.

"Yvonne'un hayatınızdaki rolünü yeniden gözden geçireceğinizi söylememiş miydiniz?"

"Bunu her lanet gün yapıyorum." Şişeyi göğsüne çarpıyorum ama sonra tekrar dudaklarıma götürüyorum. Valon bu kez şişeyi tutuyor ve bar tezgahına geri koymak için hareket ediyor.

Kendimi daha fazla kontrol edemedim bakışlarımı tekrar sahneye çeviriyorum, ancak şimdi zaman düşüncelerimden daha hızlı akıyor gibi görünüyor ve gösterinin bittiğini gösteren kapalı perde dışında ondan hiçbir iz yok.

"Gidip almam lazım," diye mırıldanarak soyunma odalarına giden alana yöneldim.

Ne kadara mal olursa olsun, bu gece lanet bir sapığın ona göz koymasına izin vermeyeceğim. Kimse için dans etmeyecek, kimse için hareket etmeyecek, kimse için nefes almayacak.

"Başak?" Arkamdan arkadaşım beni arıyor ve cevap alamayınca nereye gittiğimi bildiğinden emin bir şekilde beni takip ediyor.

Personel soyunma odalarına giden koridorun girişine vardığımızda, penisini ışıltılı pembe elbisesiyle gizlemiş bir kadınla karşılaşıyoruz

Şok edici önümüzde. Bugün onu Türk perisine benzeten bir peruk takıyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum, cüzdanımı pantolonumun arka cebinden çıkarmakta hiç de zorlanmıyorum.

"Geri dönmüşsün," diyor memnun bir ifadeyle.

Beklenmedik yol arkadaşım boğazını temizliyor ve yanımda el kol hareketleri yapmaya başlıyor. Farkında olmadığımı sanıyorsa beni hiç tanımıyor demektir.

Ona ters ters bakıyorum ve onu iterek kelimenin tam anlamıyla kenara çekiyorum.

Birkaç beş yüz avroluk banknot çıkardım ve travestiye kötü niyetle baktım.

"İkizlerden birini almak zorundayım. Burnunun dibinde iki bin avro salladım ve o da kaşlarını kaldırdı.

"Hangisi?"

"Sürtük", özellikle, yanılmıyorsam.

"Üzgünüm tatlım, ama bu gece meşgul. Çoktan rezervasyon yaptırdı.

"Bunu diğeriyle değiştirebilirsiniz. Müşteri bunu fark etmeyecektir".

Bu kez beni iten Valon oldu ve sağımdaki duvara çarpmamaya neden oldu. Beni bir metre uçurmayı başardıysa gerçekten kötü bir durumdayım.

"Ne halt ediyorsun, Başak?"

"Artık onu umursamadığımı sanıyordum."

"Ama bunun konuyla ne ilgisi var! Benim kayıtsızlığım başka bir şey, onu ona el sürebilecek birine göndermek başka bir şey."

Bu sırada mavi saçlı kadın kaslı kollarını silikonlu, biçimli göğsünün üzerinde kavuşturarak bizi ilgiyle izliyor.

"Peki ne istiyorsun?" diye homurdanarak ona doğru yürüdüm. "İkisini de alalım mı? İkizimi o odalardan birine göndermeyeceğim," diyerek koridorun aşağısını işaret ediyorum.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye bağılıyor, sonra sesini alçaltıyor. "Kız kardeşin hakkında konuşuyorsun.

"O zaman ben de kız kardeşimin göt etine dönüşmesine izin vermem." Orada bırakıyorum ve gülen kadına dönüyorum.

Paramın geri kalanını çıkarıp saymıyorum bile, alıp ona fırlatıyorum.

"İkisini de satın alacağım. Kaltağı kim ayırttıysa bir mazeretle kovulacak."

Drag queen pembe lake parmağını yalıyor ve demeti saymaya başlıyor.

"Burada neler oluyor?" Ve sonra, arkasından, vücudunun her yerini örten siyah bir sabahlık giymiş olarak beliriyor.

"Başak mı?" Sanki beni ince topuklarının altında ezmek istiyormuş gibi bakıyor. "Valon?" Sonra arkadaşına onu gördüğüne inanamıyormuş gibi, hatta daha da küçümseyerek bakıyor. Ben de onu kıskanıyorum, lanet olsun!

Madam Mary'nin elinde tuttuğu utanç verici miktardaki parayı fark ettiğinde, parayı ondan kapar ve bana geri vermesini ister.

"Benim zaten bir müşterim var. Beni satın alamazsın. Çekil yolumdan."

"Bu da ne?" diye ilerliyorum, onu fiziksel olarak durdurmak istiyorum ama Valon beni takip ederek bu işi hallediyor. "Buraya gel!" diye bağıriyorum.

Onu koridorda geri yürürken görüyorum, kaybolurken sabahlığı dalgalanıyor. O kaskı kafasından koparmak istiyorum, çünkü onun var olmasını istemediğim bir versiyonunun parçası olmasından nefret ediyorum ve... Ve... Artık bilmiyorum. Kayboldum.

"Güneş!" diye tekrar deniyorum, bu ismi duyunca duracağından eminim. Ama bu sefer işe yaramıyor.

İllüzyon.

Bu sadece bir yanılsamaydı.

Bizim yolumuz yok. O *bana göre* değil.

"Gidelim, Başak.

Başım dönüyor, artık görüntülere iyi odaklanamıyorum, bir müşteriyle görüşeceğini unutabilmek için daha fazla içmem gerekiyor. Onun için dans edeceğini, iyi para verirse kendisine dokunmasına izin vereceğini ya da daha kötüsünü.

Bunu . Bir yabancıyla o kadar ileri gitmezdi.

Ama benimle yaptı. Benimle, Tanrı aşkına!

"Dışarı çıkmam gerek.

Valon ve ben güvenlik tarafından kovulmadan Déesse'den ayrılmayı başardık.

Soyadımın ne olduğunu belirtmeyi bile umursamadım, aslında bana yumruk atsalardı bunu memnuniyetle kabul ederdim. En azından şimdi düşünecek başka bir şeyim olurdu. Bunun yerine, kulübün önündeki kaldırımında bir ileri bir geri yürürken, Güneş'in zamanı nasıl geçirdiğini hayal etmeden duramıyorum.

Valon da benimle aynı durumda görünüyor, sigarasını emiyor. Bükülmüş bacağı ve duvara dayanan ayak tabanı, alçak bakışları ve onu çevreleyen sessizlik, onu bana kendimin bir tür yansıması gibi gösteriyor, ancak akşamdan kalmalığın geçmeyecek etkilerine sahip değil.

Sendeliyorum ve bir an için duruyorum, kaltak ve arkadaşının kulübün arkasından çıkıp çıkmadığını görmek için.

Ama hiçbir şey yok.

Görünürde en ufak bir umut ışığı yok.

Önce yola, sonra Valon'a ve son olarak da Déesse'in çıkışına bakıyorum. Yine yol, yine Valon ve açılmayan o lanet kapı.

"Sence bizi beceriyorlar mı?" Arkadaşımın sorusu tüylerimi diken diken etti. "Müşterilerle yani."

"Siktir, lütfen," diye yüzümü ovuşturuyorum ve dizlerim çöküyor. Kırım yere çarpıyor ve lanet olsun, tek düşündüğüm ne kadar düştüğüm.

Tasarım ayakkabılarım, şık pantolonum, tertemiz gömleğim, arkadaşımın beni kaç kez çekiştirmesi yüzünden artık bir paçavraya dönüşmüş halim ve ellerimi yüzüme kapatıp gözlerimi kapatarak zihnimde oluşan görüntüleri engellemeye çalışmam beni tanınmaz hale getiriyor.

"Hayır, yapmazlar," diye mırıldanıyorum. "Çünkü olursa, sadece böyle bir şey olursa...". Kafam kırmızımsı tuğlalarla duvara çarpıyor. "...Oraya giderim ve bir işlerim. Ben bunu etmiyorum kardeşim. Bu iş bana hiç değil."

'Kızların paraya ihtiyacı var, bu çok açık'.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bu tür işleri sevemezler. Gösteriyi anlayabilirim, tamam, ama gerisi...".

"Sole'nin paraya ihtiyacı varsa, alabilir. Benden istediği her şeyi alabilir."

"Tanrım, zil zurna sarhoşsun". Yüksek sesle güldüğünü duyuyorum ve sonra iki büküm olduğunu bile görüyorum.

"Kesin şunu!"

"Ona hâlâ Güneş diyorsun, ki bu onun adı değil."

"Bizim için farklı bir anlamı var.

"*Biz* mi?"

"Ne istiyorsun Valon?"

"Kız kardeşine takıntılı olduğunu hatırlatmak için." Yutkunuyorum ve başım dizlerimin arasına düşüyor.

"Değilim, olmak da istemiyorum," diye mırıldanıyorum, beni duyabilmesini umarak. Yüksek bir ses kulaklarımı tıkamama neden oluyor.

"Ve senden istediği her şeyi alabileceğini söylemiştin."

"Bu işler böyledir. Sadece sorman gerekiyor. Ben buradayım. Gerçekten de burada onu bekliyordum." Alnımı dizlerime dayadığım kollarıma vuruyor, karanlığı, zihinsel bir rahatlamayı arıyorum.

"Eğer durum buysa, bunu onlara şahsen söyleyebilirsiniz."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Yavaşça başımı kaldırıyorum ve iki uzun kalça bakışlarımla yollarını , katlanmış kolların ve ardından hayal kırıklığını gizlemeyen, üzerime eğilmiş yüzün yanından geçiyor.

'İşte burada, nankör kaltak,' diye dişlerimin arasında çiğniyorum.

Avuçlarımı asfalta koyup kendimi yukarı çekmeye çalışıyorum ve kendimi onun sessiz, sert figürünün önünde tökezlerken buluyorum.

Valon, Soleil'den ayrılmıştır ve şimdi büyük bir karmaşa içinde olan en iyi arkadaşını desteklemekle tamamen ilgisizdir.

Yvonne kaşlarını kaldırarak bir açıklama bekliyor.

Ama beni deli ettiğini sana nasıl açıklayabilirim bebeğim?

"Gittiğini sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün," diye ona doğru eğildim, belki biraz fazla.

"Kokuyorsun".

O sırada ben de onu koklamaya başladım.

"Sen de. Ezik. Bu gece kaç kişi sana sürtündü?" Bacaklarım tutmuyor ve onun üstüne düşüyorum. Hemen beni tutmayı başarıyor ve tekrar dik konuma getiriyor. Olabilecek en kötü şekilde de olsa kendimi onun kollarında hissetmek beni içten içe sarsıyor.

"Sadece bir tane. Ve o da önümde duruyor. Acınacak haldesin." Sonra avucunu yukarı kaldırarak elini uzatıyor. "Arabanın anahtarlarını ver."

Gülümsüyorum, dudaklarına bakıyorum, dudaklarını kendi dudaklarımda görmekten kaçınmıyorum.

Kirpiklerim görüntüyü uzaklaştırmak için çabalıyor ama olmuyor. Kendimi onun ağzının önünde bulduğum her seferinde sistematik olarak ısııyorum, öpüyorum, içine giriyorum....

"Araba kullanabilecek durumdayım.

"Gerçekten mi?" diye tıslıyor, tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Onu dudaklarımdan bir santim uzakta bulduğumda nefesim kesildi. "Bir daha söyle." Ve bu son kelime, tam çenemin ucundan çıktığı için içimde bir kesik yaratıyor gibi görünüyor.

"Araba kullanabilirim," diye yineliyorum, yüzümü biraz indirerek çenemden başka bir şeye geçiyorum.

Burnu yanağımı okşuyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Ellerimi kaldırıp onları arkasına götürüyorum.

Kendi başlarına, kendimi kontrol edemeden, kışında bitiyorlar.

Sıkıyorum, yumuşak temasın tadını çıkarıyorum.

O da bana izin veriyor.

"Gördün mü?" diye , sikime işkence ediyorİçimde ona çarpmak için kontrol edilemez bir dürtü var. "Arabaya binip bizi sağ salım eve götürebilseydin, şimdi bana böyle dokunuyor olmazdın."

Ve büyü sona erer, güzelliği, önce baştan çıkaran sonra da yıkıma dönüşen hayali toz gibi maddeleşir.

Bu benim ruhumun sonu.

Deliliğimin başlangıcı.

Cebimden arabamın anahtarlarını çıkarıp parmaklarımdan arasından geçiriyorum. Onları aldı ve yola koyuldu.

"Merak etme, aramızda kalacak. El yordamını sana karşı kullanmayacağım."

Az önce ellerimi koyduğum noktaya bakıyorum ve öfkeyle, alçak bir sesle homurdanıyorum: 'Senden nefret ediyorum.

Dönüp bana gülümsediğinde, eğlenmiş bile görünüyor. Ne yazık ki, onun alışılmadık sırtışından yayılan ışığa dalıp gittiğimde kendimi eskisinden daha da kaybolmuş hissediyorum.

"Bunu söylemen hoşuma gidiyor.

"Gerçekten mi?", ona yetişiyorum, bacaklarımdan doğru anda durmadığını fark etmiyorum. Tekrar üzerine çıktım ve her tarafını sardım. "O zaman sana tekrar anlatacağım."

Ağzının hâlâ benimkinden birkaç santimetre uzakta olmasına aldırmadan yüzünü kaldırıyor.

"Devam et".

"Senden nefret ediyorum, Sun".

"Ben değil, Başak.

"Gösteriden sonra ne olduğunu anlatana kadar arabaya binmiyorum."

"Bak ne diyeceğim," bana daha fazlasını teklif ediyormuş gibi çenesini daha da yukarı kaldırıyor ve parmaklarımı yanaklarına götürmemek için yumruklarımı sıkıca sıkıyorum. "Sen arabaya bin, ben de sana nasıl geçtiğini anlatayım, hiçbir detayı atlamadan."

Alt dudağımı ısırıyorum, küçük ısırıktan sonra iyileşirken gözlerinin eti nasıl takip ettiğini fark ediyorum.

"Söylediğin gibi yapmıyorsun," diye itiraz ediyorum.

"Evet, biliyorum.

"O zaman bana bir söz ver."

Başını sallıyor ama teslim olacağını biliyorum.

"Duyalım bakalım".

"Peruğunu çıkardığında sana bakmama izin vermen gerekecek."

"Sadeceve peruk?" E ve onun sırtmak yaramaz Ben kesinlikle beni öldürüyor.

Sana tapıyorum, Sun.

Ben beceriksizce onun süper teknoloji arabasını çalıştırmaya çalışırken, onun hiç azalmayan alaycı kahkahasından nefret ediyorum. Daha önce hiç otomatik vitesli bir araba kullanmamıştım, bu yüzden kendimi güvensiz hissediyorum.

"Keser misin şunu!" diye bağıriyorum, sanki bir yerlerde yazılı talimatlar bulabilirmişim gibi etrafıma bakıyorum. "Beni sinirlendiriyorsun."

Botlarımın efendisi Virgo Leclerc yanımdaki koltuğa yayılmış. Bir dirseği kapıya dayanmış, başı bana dönük, bakışları kaybolmuş, sesi alkolden bulanıklaşmış.

"Fren pedalına basmalısın," diyerek en azından kendini işe yarar hale getirdi. Yapıyorum ama hiçbir şey olmuyor. "Ve aynı zamanda kontak düğmesine bas."

"Oh, nihayet!" diye iç geçiriyorum, motorun çalıştığını hissediyorum. Direksiyonu okşuyorum ve kendimi yine engellenmiş buluyorum. Ona tekrar yardım isteme zevkini tattırmak istemediğim için hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum, ama kendimi ona bakmak zorunda buluyorum, göz kırpiyorum ve arabasıyla ne halt edeceğimi söylemesini isteyen bir gülümsemeye zorluyorum. "Pooooi?"

"Gösteriden sonra ne yaptın?"

'Sen bir pisliksin'.

Sarhoş gibi gülüyor, gözlerini kısıyor ve ona istediğini verene kadar gitmeme izin vermeyeceğini belli ediyor.

Sabırımı kaybetmemek için kendimi zorlayarak homurdanıyorum. Er ya da geç bu kötü gece sona erecek, ihtiyacımız olan parayı alacağım ve tüm bunları geride bırakacağım.

Nefes al Soleil, yapabilirsin.

"Çalıştım".

"Gerçek işinizin ne olduğunu hiç anlamadım, beni aydınlatabilir misiniz?"

"Bir müşteri için dans ettim. Mutlu musun?" Son sözümde gözlerinin içine bakıyorum ve birkaç saniye önce gülüp benimle geçerken şimdi boğulmak üzereymiş gibi görünüyor. O bunu yaptığında, ben de .

"Direk dansı, biraz kısa mesafeli sallama, biraz ayılma ve... *bang!* Cüzdan boşaldı."

Çenesini sıkıyor ve yutkunuyor, hâlâ bana sabitlenmiş durumda.

"Seçici düğmeyi D harfine getir," diye mekanik bir sesle cevap veriyor. Bakışlarımı indiriyorum ve uyguluyorum. "Freni bırak, gaza bas ve siktir git."

Onu görmezden geliyorum ve şu andan itibaren sürüşe devam etmeyi oldukça kolay buluyorum, bu yüzden onunla konuşmuyorum, Valon'dan uzak durduğundan emin olmak için Yvonne'u dinlemeye karar verdiğim zamanlar hariç.

Kendimi spor araba kullanan bir nine ve dolayısıyla yürüyen bir tehlike gibi hissettiğimden, spor çantamı almak için hızla arka koltuğa uzanıyorum. Neredeyse çantayı ona fırlatıp, dış cebinden cep telefonumu çıkarmasını ve benim için aramayı başlatmasını istiyorum.

"Soleil'e ulaşın lütfen ve hoparlörü açın. Son aramalar arasında onun numarasını bulun."

"Ne tür bir akıllı telefonunuz var? Hiçbir şey göremiyorsun".

"Telefonumda sorun yok, sadece ekrandaki çatlakların altındaki yazıları çözebilmeniz gerekiyor."

"Şimdi, benim görüşüme göre, her şey biraz bölünmüş durumda, bu şekilde bir bok göremiyorum".

"Çabala!"

Homurdanıyor ama benimle dalga geçiyor. Artık itiraz etmemesine şaşıyorum, tıpkı adres defterindeki bir isme tıklamasının sonsuza kadar şaşırdığım gibi.

Arama başlıyor ve Başak cep telefonumu gösterge paneline bağlı bir tür konteynere yerleştiriyor.

"*Yvonne?*" Arkadaşım hemen anlaştığımız gibi cevap veriyor ve bu bana onun hala o adamla birlikte olduğunu teyit ediyor.

"Neredesin?", oku etkinleştiriyorum ve Pigalle'den uzaklaşıyorum.

"Valon ile arabada. Bana eşlik ediyor."

"Ona çok sert bir tekme atman gerektiğini düşünmüyor musun?" Yanımda, lord gülüyor.

"Eve gider gitmez bunu ona vereceğim, kesinlikle."

"Belki de onu yatağımıza bırakarak değil."

"Sorun nedir, *Yvonne?*"

"Evet," diye savunur sarhoş onu. "Onu rahat bırakın."

"Kimse sana sormadı," diye karşılık veriyorum, arkadaşıma dönerek.

"Sorun her zamanki gibi aynı, tekrar kandırılmanı istemiyorum."

"İsterse diye, bunu anlayacak kadar olgunum, sence de öyle değil mi?"

"Bağla onu.

"Hayır.

"Ver şu salağı bana!"

"Evet, tatlı ikizim, onu bize ver," diye tekrar araya giriyor Başak ve benden pis bir bakış alıyor.

"Sen kapa çeneni.

"Kötü araba kullanıyorsun, midemi bulandırıyor." "

"Üzerime kismaya kalkarsan seni sokağın ortasında bırakırım."

"Evet?" Ve sonra onun aptal ortağının sesi araya giriyor. Ama cevap verecek kişi ben değilim, çünkü zamanım yok.

"Orospu arkadaşına iyi davranmamı istiyor," diye rapor veriyor lord.

'Ona söyle, eğer benim şahsımla ilgili herhangi bir şüphesi varsa, bunun tek nedeni ayaktakımıyla birlikte olmaya alışkın olmasıdır. Soleil'in yanında *olduğumu* bildiği için sakın olmalı. Ayrıca ona çok nankör olduğunu ve bir dahaki sefere başının belada olduğunu görürsem oturup bir paket cips açacağımı ve bunu hak edenlere karşı şirretlik yapmasını bekleyeceğimi söyleyin."

Sözlerinden rahatsız olarak burun deliklerimi genişletiyorum.

"Anlamadım mı?" diye karşılık verir Başak, Slav'la olan o üzücü küçük sahne hakkında hiçbir şey bilmemektedir. Ve Tanrı'ya şükür. "Bir dahaki sefere mi?" diye sorar. "Neden, bir ilki var mıydı? Peki o zaman ne hakkında?"

Ona yan gözle bakıyorum, sahte bir sarhoş olduğunu düşünüyorum. İşine geldiğinde sendeliyor ve kendini bana atıyor, ama mantıklı düşünmesi gerektiğinde kafası çalışıyor.

"Valon sadece bir ucube olmak istedi," diye bağıriyorum ve diğer taraftaki kişi beni duymuyor, çünkü sadece yardımcısıyla konuşmaya devam ediyor.

"İyi geceler, Başak. Şatoya vardığında yatağına gittiğinden emin ol. Kendi yatağına."

"Siktir git," diyerek kapatır.

"Neden bitirdin?" diye bağırdım, artık şartlarımı kabul ettirme şansım yoktu. "Daha işim bitmedi. Geri ara!"

"Az önce neyi kastediyordun?" diye soruyor ciddi bir şekilde, bir sigara çıkararak.

"Hiçbir şey." Sigarayı yakıyor, tek bir nefes çekiyor ve sonra filtreyi ağzıma yaklaştırıyor. Parmaklarını açıyorum, beni anında sakinleştiren derin bir nefes çekmeme izin veriyor, ama parmakları Marlboro'yu tekrar alıp sinsice dudaklarıma sürttüğünde, içimi bir ürperti kaplıyor, boğulmama neden oluyor ve dumanı öksürerek uzaklaştırmaya zorluyor.

Kıkırdadığını duyuyorum, ama ona bakmaya cesaret edemiyorum, çünkü gözlerini üzerimde hissediyorum, çok müdahaleci, alkolden etkilenmiş, çok meraklı ve ısrarcı.

"Valon benim en iyi arkadaşım, eğer şimdi bana ne olduğunu açıklamazsan, yarın ondan açıklama isteyeceğim."

"O halde birkaç saat daha bekleyeceksiniz."

Sürüşün daha akıcı olduğunu fark ediyorum ve böylece hızlandığımda artık beceriksiz hissetmiyorum ve gerçekten de botlarımın efendisinin BMW'si gibi çılgın bir spor otomobille hız yapmanın heyecanını yaşayabiliyorum.

"Sen de kimsin lan?" diye aniden patladı.

"Affedersiniz?" Bakışlarımı hafifçe çeviriyorum, beni derinlemesine incelemek ister gibi görünen bakışlarına dayanamıyorum.

"Baştan çıkarıyorsun ve kendini bana satmaya çalışıyorsun. Sonra ailemin içine girip kız kardeşim olduğunu iddia ediyorsun. Görünüşe göre etrafını ayaktakımıyla çeviriyorsun, yabancılar için soyunuyorsun ve bunu sevdiğin için mi yoksa ihtiyacın olduğu için mi yaptığını anlayamıyorum. Para takıntın var ve çocuklardan saçma bir şekilde korkuyorsun. Sınır tanımıyorsun ve bu iyi bir şey değil, çünkü kardeşin sana uygunsuz şekillerde dokunsa bile umurunda değil. Söyle bana, Yvonne Eluard, sen kimsin?"

Ayağımın tabanı gaz pedalına basıyor. Sollama yapmamam gereken bir yerde sollama tehlikesi atlatıyorum ve yanıt vermeden önce birkaç dakika bekliyorum.

"Ne olmamı istersiniz?"

"Kusacağım".

"Bu kadar çok içmemeliydin.

"Hayır, benim midemi bulandıran sensin". Kendimi onun gözlerinde yansıtmaya çalıştığımda, bir başka küçümseme ifadesinin daha incelikten yoksun bir şekilde dile getirilmesine inanamayarak, bakışlarını sokağa çevirdi, sanki yalan söylerken ya da olayın tam ortasında yakalanmak istemiyormuş gibi.

'Bir önceki sorumun yanıtlandığını varsaymak zorundayım'.

"Anlamı?"

"Büyüleyen, baştan çıkaran ama kendini size satmayan biri olmamı istiyorsunuz, çünkü en çılgın fantezilerinizde, karşılığında hiçbir şey talep etmeden kendini istediği gibi verir. Beni bu kadar hor gördüğünüz için kendime verdiğim tek açıklama bu. Bilirsiniz, bir kadına sahip olamadıklarında, onu kendi gözlerinde daha çirkin hale getirmek için nefretle örtmeye çalışan erkekler vardır.

"Evet, sanırım kusacağım."

Her ne kadar verdiği karşılık anlık fiziksel bir durumdan çok zihinsel bir durumla, yani arzulamaktan duyduğu tiksintiyle ilgili olsa da

kız kardeşi, alkol olayına sarılıyorum.

"Sadece rahatlayın ve gözlerinizi kapatın. Kendini daha iyi hissedeceğini göreceksin."

Ve önerime uyup o lanet çenesini kapattığını görmekten memnuniyet duyuyorum.

Yolculuğun geri kalanında bakışlarımı birçok kez yoldan ona çevirirken buluyorum; yüzü bana dönük, dudakları ayrık, etli, nefesi sakın, kalçaları açık, davetkâr, üzerine çömelinecek küçük bir sığınak gibi uyukluyor. Gömleğinin ilk açık düğmeleri göğsünü açıkta bırakıyor, saçları dağınık, kirpikleri siyah ve uzun.

Çok güzeldir. Ve dokunulmaz. Ve pislik. Ve çekilmez. Ve... lanet olası davetkar.

Lüks arabalar konusundaki tecrübesizliğim şatoya varmamız gerekenden daha geç varmamıza neden oldu. Neyse ki, top kırıcı uyuyor, bu yüzden bana ne kadar iğrenç, aciz olduğumu ve genellikle bana söylediği diğer tüm korkunç şeyleri hatırlatmak için oyalanmadı.

Arabadan inip onun koltuğuna doğru dönüyorum, hatta kapıyı onun için açıyorum. Koluna bir yumruk indirip ona sesleniyorum.

Hiçbir şey.

Fiziksel olarak atlayarak cep telefonumu almaya hazırlanıyorum.

Hâlâ ona doğru eğilmiş vaziyette cebime sokuyorum ve spor çantamı arabada bırakmaya karar veriyorum, çünkü muhtemelen züppeyi dışarı çıkarmak zorunda kalacağım.

Kendimi yeniden ayarlamak için zamanım yok ki, vücudunun üzerine eğildiğimde gözlerinin aniden açıldığını, yüzümden birkaç santimetre uzakta olduğunu görüyorum.

"Hey," diye fısıldıyor, sanki rüya ile gerçek arasındaymış gibi.

"Orada mısın?" diye soruyorum, ama sadece tek başına inip inemeyeceğini ya da Wonder Woman'ı doğaçlama yapmak zorunda kalıp kalmayacağını görmek istediğim için.

Ve yine de, her şeye rağmen, taş kesildim. Hâlâ ona doğru eğiliyorum. Bir avucum gösterge panelinde, diğeri kalçasını sıyrıyor. Yüzüm ona dönük, bakışlarım da öyle.

"Buradayım," diye mırıldanıyor hülyalı bir şekilde.

"Doğru, yani yapabilir miyiz?"

"Ne yapıyorsun?" diye göz kapaklarını kırıştırıyor.

"Düşüş".

Ve sonra, sanki aniden uyanmış gibi, arabada oturduğunu fark etti, ben neredeyse onun üzerinde, yolcu tarafındaydım.

Göz kırpıyor ve peruğuma bakıyor.

Ani bir hareketle elini karnıma koyuyor ve beni itiyor.

"Bana bağılı kalmak zorunda değilsin, Yvonne!"

"Telefonuma uzanıyordum, üzerinize atlamak gibi bir niyetim yoktu. Benim bir onurum var."

Bir ayağını kaldırıma koymayı başarır ve ancak o anda nerede olduğunu fark eder.

'Arabayı garaja park etmeliydin, bahçenin ortasında bırakmamalıydın'.

"Neden? Ceza almaktan mı korkuyorsun?", dönüyorum, büyük merdivenlere doğru gitmeye hazırım. "Bu arada...", bana doğru beceriksizce sendeleyerek gelirken ona bakmak için geri dönüyorum ve kapıyı açık bırakıyorum. "Arabanızla birkaç ihlalde bulunmuş olabilirim, bu yüzden ehliyetinizin iptal edilmesini bekleyin."

"Ne?"

Omuz silkiyorum.

"Ne olabilir ki? Küçük imparator kardeşimiz her şeyi bir parmak şıklatmasıyla çözebilir, değil mi?" Ve ona gülümsedim. Ona gerçekten iğrenç bir kaş çatıyorum.

"Şimdi buraya gel.

"Hareket etmelisin, uyumak istiyorum."

Yumruğunu sıkıyor ve beni şımartmak için havaya atıyor. Son zamanlarda benimle çok sık dalga geçiyor.

Benden bir adım uzaklaştığında bileğime uzanan elini, onu kavrayan parmaklarını ve beni göğsüne çekerkenki ani enerjisini hemen fark etmiyorum.

İçtiği içkinin kokusunu alabiliyorum, sigarasının ve güzel kolonyasının kokusuyla karışmış.

Yüzümü kaldırıyorum ve bana hırladığında geri çekilmiyorum.

"Neden hala ortadan kaybolmadın?"

'Önce seni yatıracağım, sonra uçup gideceğim'.

"Odalarımı asla adım atmayacaksın."

"Yalnız gidebilseydim, bakıcınız olmaktan memnuniyetle kaçınırdım."

Derin derin nefes alır ve bunu acı çeker bir şekilde yapar.

"Güzel kokuyorsun". İfadeyi tam olarak burnumun ucuna, dudaklarının harf harf çizdiği yere kuruyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun kokusunu da alıyorum.

"Sen de, tamamen sarhoş olmana rağmen."

"Bırak beni".

"Seni tutan ben deşilim," diye belirtiyorum bileğimi onun tutuşunun altına doğru hareket ettirerek.

"Ama sırtımda olan sensin."

"Bunun için de beni suçlamak seni daha az kirli hissettirecekse, devam et Başak. Kendine saçma sapan şeyler söyle."

Sendeleyerek ilerliyor, kendini bana doğru bastırıyor, kesinlikle isteyerek değil, ama temasımız onu gözle görülür şekilde dengesizleştiriyor.

Ve bu beni de sarsıyor.

Cennet gibi göz bebeklerinin benimkilerin her milimetresine bakmaya çalışmasından zevk almadan edemiyorum.

Onları senkronize bir ayna dansıyla birbirlerine bağlamış gibiyiz.

"Bu kadar yakın olmamalıyız," diye gözlemde bulunuyor.

Ama bu duyguyu tüm gücümle bastırmaya çalışsam da hoşuma gidiyor.

'Bunu düşünme'.

"O *sensin*, burada, önümde. Bunu nasıl düşünmem?"

Bu zamir büyük bir şeye benziyor. Yalnızca iki kk harften oluşuyor ve sanki söylenmemiş sözcüklerden oluşan bir enginlik içeriyor.

"Benim ilk halimi unutmalısın. TAMAM MI?" Bu cümleyi söylerken kalbimde bir sızı hissediyorum ama onun için en iyisinin bu olduğunu biliyorum ve ilk kez kendimden, Yvonne'dan, Irmine'den başka birine değer verdiğimi fark ederek şaşırıyorum.

Benim yalanlarım yüzünden hasta olmadığını bilmek istiyorum.

"Deniyorum," diye fısıldıyor, sanki ayaklarının uyuyakalmış gibi, alnı şimdi benimkine değiyor, kollarını iki yanına uzatmış, yorgunluğu sadece fiziksel değil.

"Başak!", onu sarırmaya çalışıyorum, yüzünü şefkatle yukarı çekmek istiyorum, ama başka bir çizgiyi aşmaktan korkuyorum.

"Ne?" Cevabı yankılanıyor, ama bu daha çok parmak uçlarının imalı, geçici bir okşamayla kollarımda gezinmesi nedeniyle derimin altında gezinen bir titreşim.

"Bu hiç iyi değil.

"şimdi de namus bekçiliği mi yapıyorsun? Kulübün dışında neredeyse kendini sikime srtyordun," derken ses tonunu ve bakışlarındaki yoğunluğu tamamen değiştiriyor.

"Hiç sanmıyorum".

"Neredeyse beni pyordun."

"Sen öyle sanıyorsun," diyerek geri çekiliyor ve parmağımla onu işaret ediyorum.

"Sadece çok fazla içtiğini bilmeni istedim."

"Ve sonra kışını ellerimin arasına koydun."

"Kışına giren senin ellerindi".

"Ve sahnede, o gülünç insan boyutundaki kupanın içinde durduğunda, sanki *benden* alınmak istiyormuşsun gibi bana baktın".

"Bu sadece sizin izleniminizdi, çünkü sizi temin ederim ki sahneden hiçbir şey göremezsiniz, her yer karanlık ve... Neden kendimi size kafanızın içinde olmadığınız konusunda haklı çıkarıyorum ki!"

Onu memnuniyetle gülerken gördüğümde, oyununu anlıyorum. Eğer tüm hatalarını benim üzerime yıkmayı planlıyorsa, beni dramlarının tek faili haline getiriyorsa, o zaman çuvallamış demektir. Kendimi hata yapmaya adayacağım ama bu ölçüde değil.

"Ben gidiyorum!"

Onu arkamda hissederek yoluma devam ediyorum. Onun hızı yavaş ve sendeleyici. Benimki hızlı ve öfkeli.

Bana bok gibi davranmasına rağmen, haçlı doğam merdivenlerden aşağı yuvarlanmadığından emin olmak için zaman zaman arkamı dönmeme neden oluyor. Şato onlarla dolu, bu yüzden onu odasına tek parça halinde götürmek kolay olmayacak.

Binaya girdikten sonra, uyku alanına giden büyük merkezi merdivene doğru ilerliyoruz. Altın tırazanın yardımıyla basamakları zar zor çıkabildiğini görüyorum ama gözbebeklerinin popomda sabit kaldığını da fark ediyorum. Bu yüzden, ona eteğimi dikizleme zevkini tattırmamak için yanından geçmeye karar veriyorum. Kahretsin, eğer gerçekten kardeşim olsaydı, böyle düşünceler beni zerre kadar etkilemezdi.

Onu uzaktan izliyorum, neredeyse onu kontrol ettiğimi fark etmesine izin vermeden, ta ki koridorlardan birinde kelimenin tam anlamıyla havaya zıplayıp kendimi uzun, bol, beyaz bir kazak giyen, muhtemelen onun bedeninde olmayan, üzerinde *Io regno ve tu?*

"Tüm hanedanlar adına!" diye haykırıyor şaşkınlıkla, mavi gözlerini kırıştırarak.

"Michelle!" bağırır Başak, zamanı göz önünde bulundurarak çok fazla vurguyla.

"Merhaba sevgilim," diyorum ve ellerimi dizlerimin üzerine koyup ona doğru biraz eğiliyorum.

"Hala uyanık ne yapıyorsun?"

"Uykusuzluğum bana hiç rahat vermiyor. Ama... Siz Yvonne musunuz?" diye alnını kırıştırıyor.

"Hı-hı".

"Bu hoppa peruğun içinde seni tanıyamadım."

Başak parmaklıkların üzerinden eğiliyor ve kahkahalarla gülüyor. "Çok sevimli değil mi?" diyor.

"Çok," diye zorla gülümsüyorum. "Artık uyumalısın." Neden kendi işime bakmadığımı bilmiyorum ama küçük bir kızın böylesine büyük bir şatoda tek başına dolaşmasını alışılmadık buluyorum. Merdivenlerden düşebilir, kendini yaralayabilir, bir yere çarpabilir.

"Hâlâ yapmam gereken bir tur var."

Ama nasıl konuşuyor?

"Aşkım, fahişe haklı, yatağa git." Söylemeye gerek yok, o aptala bir bakış attım.

Michelle kulağıma eğildi ve eliyle kulağımı kapatarak bana fısıldamaya başladı: "İki gece önce Kuzey Kanadı'nda dolaşan bir hayalet gördüm.

"Oh, gerçekten mi?"

Başını salladı ve kulak mememe üflemeğe devam etti.

"Alarm vermeden önce onu tekrar görebilmeliyim."

"Kanıt istiyorsan, tabii ki."

"Chantal'ı korumak istiyorum. Eğer öğrenirse, kendini kötü hissedecektir."

Alnımı kırıştırıyorum ve bu arada paketindeki tüm sigaraları düşürmüş ve onları toplamakla olan Başak'a bakarak araştırıyorum.

"Kız kardeşin hayaletlerden korkuyor mu?"

Küçük olan bunu reddediyor, peruğundan tutuyor ve ağzını kulağıma dayıyor.

"Hayaletin Büyükbaba Taurus'un ruhu olduğuna inanmak için sebeplerim var."

Ağzımı sonuna kadar açıyorum ve çocuğun inançlarını vurgulamak için ağzımı kapatıyorum. Onlarla böyle konuşuyorsun, değil mi?

"Şaka yapmıyorum. Peki nasıl emin olabiliyorsun?"

"Tıpkı kale duvarlarındaki portrelere benziyordu. Hatta boğa boynuzları olan bir sopayla yürüyordu". Elinin tersini alnına götürüyor ve boynuzları işaret ediyor. "Ve sonra, beni gördüğünde, içeri daldı ve bana bunu yaptı...". Küçük burnunun üzerinde parmağıyla sessizlik işareti yapıyor. "Şşş. Ve sonra böyle...." Ve bir gözünü eziyor.

"Yani, etrafta onu yakaladığımı söylemeni istemediğimi mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle. Özellikle de Yengeç. Onu çok severdi. Eğer onun koridorlarda dolaştığını bilseydi, rahat durmazdı. Onunla buluşmak için her şeyi yapardı."

"Tahmin edebiliyorum. Bunu bana neden anlattın?"

"Çünkü senin evine . Sen bir Leclerc değilsin.

"Bu kadar yeter," diye karşılık verir Başak. "İşemem lazım. Yatağına git, Michelle."

"Blea!" diye titrer küçük olan. "Kardeşime yardım etmene seve seve yardım ederdim ama içki kokusu beni rahatsız ediyor, tıpkı başkalarının çişini görmek gibi. Bu yüzden size veda ediyorum."

"İyi geceler, bebeğim. Sırrın benimle güvende."

"Buna güveniyorum. Bunu bir test olarak düşünün".

Ne testi? Anlamını kavrayamadım ama daha fazla araştırmadım.

Kalenin bu bölümünde ayakta kalan tek kuleye giden koridora doğru yeniden yürümeye başladığımızda, bazen orada olmaktan daha fazlasını yapıyormuş gibi görünen Başak, bir başka merdiven basamağının hemen önünde yolumu kesiyor.

"Küçük kızların seni korkuttuğunu sanıyordum.

"Daha küçük olanlar. Michelle'in yaşındaki küçük kızlar beni biraz daha az rahatsız ediyor."

Beni tepeden tırnağa izliyor, elleri ceplerinde, bir kulağında sigara, diğeri dudaklarının arasında.

"Artık gidebilirsin. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Güzel, çünkü beni çoktan yordun."

"İyi geceler".

"İyi geceler".

Ona sırtımı dönüyorum, sadece iki hassas adım atıyorum ve sonra onu üzerimde, sırtıma yaslanmış halde buluyorum.

Üniversiteden beri hiç bu kadar sarhoş olmamıştım. Bunun ne anlama geldiğini unutmuştum. Kendimi bırakmayı, düşüncelerin düğmesini kapatıp sadece duyuların düğmesini aktif hale getirmeyi özlemiştim. Bazen bunu yapmak gerekir: kişinin yükümlülüklerini, görevlerini unutması, filtreler, kısıtlamalar olmadan, doğru olanı ve borçlu bir kenara bırakarak sadece kendi *benliğini* ortaya koyması. Bir an için ismimi siliyorum, tenime herhangi bir isim yazıyorum, başka bir şey hissetmek için, tıpkı sadece sizin için yazılmış gibi görünen bir hikayenin içine girdiğinizde olduğu gibi, sizi artık gerçekten neyin önemli olduğunu göremediğiniz gri bulutların ötesine uçurmak için. Şu anda kalbin dürtülerinden, içimde kıvılcımlanan o algılanabilir elektrik şoklarından daha önemli bir şey olmadığını hissediyorum.

Karnınızda uçuşan kelebeklerin, derinize doğan güneşin donmuş bedenleri ısıttığına dair hikâyeler okudum. İnsanların ruhlarına inşa edilen hayali pencerelerden, yeni şehirler görmeyi öğrendiğiniz, daha önce hiç koklamadığınız kokuları soluduğunuz pencerelerden.

Ve tek ihtiyacım olan onun *iyi geceler* demesi, bana sırtını dönmesi, sadece iki adım atması, tüm inançlarımı altüst etmesi.

Hayır, karnınızı sarsan titremeler yok, güneşle birlikte patlayan şimşekler var. Doğada duyulmamış, sadece uyandığınızda mümkün. Ruhunuzun taş duvarlarını çatlatan o pencerelerden sadece birini açar ve yeni bir gerçekliğe bakarsınız.

Bir kadının kokusu size hiçbir zaman bu anlarda olduğu kadar hoş gelmez. İçinize girer, ötesine geçer, her parçanıza siner, ta ki korkunç olsalar bile bir kenara itmeyi başardığınız düşüncelerinizi sular altında bırakana kadar.

Çünkü o her şey olur.

Özel biri oluyor.

İstedığınız tek şey bu.

Bundan başka hiçbir durumda sahip olamayacağınız bir çıkışı temsil eder. Şimdi.

Soyunduğunu bildiğin tek anda. Şimdi.

Adınızı, soyadınızı, hayatınızı sildiğiniz an. Hepsini.

Kollarımı kalçalarına dolayıp karnını kavrarken, artık çenemi boynunun çukuruna yaslamaktan korkmuyorum, çünkü bu bana yanlış ya da itici gelmiyor. Çünkü beni canlı hissettiren şey tam olarak bu.

Adımı fısıldadığını duyduğumda dudaklarımın arasında tuttuğum sigara yere düşüyor.

"Başak". Nazik bir okşama gibi geliyor. En acı verici.

Beni reddetmiyor ve reddetmemesinden nefret ediyorum çünkü bana ne olduğumuzu hatırlatsa uyanabilir, bu rüya gibi, adaletsiz durumdan çıkabilir ve olmam gereken kişi olmaya geri dönebilirdim.

Size söylemek, size yapmak, size vermek istediğim o kadar çok şey var ki.

Kendini vermek, bağlılık ve sevgi anlamına gelir ve kız kardeşime sıkıca sarılmamın, yanağına zararsız bir öpücük kondurmamın, benimle biraz daha kalmasını istememin nesi yanlış?

Ağzımı yanağına koymuyorum, ama en az benim kadar küçümsemediğini açıkça hissettiğim için onu tutuşumdan da mahrum etmiyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye mırıldanıyorum kulak memesine yakın. "Bana borçlusun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Peruğunu çıkarırken seni izlemem için bana bir şans vereceğine söz vermiştin."

Kollarımda iç çekiyor ve göğsümde sırtı daha sert bastırıyor, ön kollarımda cildinin geri kalanını nasıl sıkıştırdığını hissediyorum ve dudaklarımın altında vücut ısısının nasıl değiştiğini hissedebiliyorum.

"Erteleyelim."

"Hayır." Benden kaçmaya çalışırken onu bana yapışmaya zorluyorum. "Şimdi".

"Sen senin içinde değilsin".

"Peki ya sen?" diye fısıldıyorum yanağına, çünkü şimdi bizi korkutmaya başlaması gereken *başka bir şey* bedenimi ele geçiriyor ve mantığın her parçasını geçersiz kılıyor. "İçinde misin?"

Bunu hissediyor, yumuşak poposunun kıvrımının hemen yanında, ama ben bu ölçüde bir pislik değilim, bu yüzden çok haksız, kaba, ahlaksız olmamak için büyümeye başlayan şeyi itiyorum.

Yine de, lanet olsun, ona çarpmayı ne kadar isterdim.

"Her zaman öyleyim.

"Yabancılar için dans ederken ve soyunurken bile mi?"

Yutkunduğunu duyuyorum, kararsız, zamansız bir yanıt.

"Evet.

Ve bu tekrar, sanki bir cezaymış, göğsümde bir yıldırım daha patlatmanın bedeliymiş gibi, heyecanımla ona daha da fazla vurmak istememe neden oluyor.

"Kardeşinin sikini sürerken bile mi?"

"Başak!"

Ve bana ne oluyor bilmiyorum. Belki de kıskançlık, ona karşı duyduğum garip ve haksız bir sahiplenme duygusu, dünyanın yasalarını çiğneme arzusu, ama Güneş'imın bir direğin etrafında, diğer erkeklerin bakışları altında dönmesi ve sonra vücudunun bana bahsettiği kısımlarını göstermesi fikri bile beni çaresiz, bencil ve lanetlenmiş hissettiriyor.

Ve bunu cezalandırıyorum, çünkü kendimi de ancak bu şekilde kınayabilirim.

Bütün akşam başım dönmüş olmasına rağmen, gergin seksimi kalçalarının ortasına sürterek, olağanüstü enerjik kollarımla onu kafesliyorum.

"Kuleme gel, peruğunu çıkar ve sonra git".

"Hayır, sen böyleyken olmaz" diye itiraz ediyor, kıvranmaya başlıyor. Hareketleri en kaba dürtülerimi harekete geçirmekten başka bir işe yaramıyor, bu yüzden kendimi onu tekrar zorla zapt ederken buluyorum, sonra kıcına bastırmayı bırakmak için onu çeviriyorum. Bakışlarının içine düşme, bir an için içinde boğulma, düşebileceğim kritik sınıra ulaşmanın nasıl bir his olduğunu hissetme dürtüsü beni parmaklarımla yanaklarını sıkmaya ve sonunda gözlerinde boğulmaya itiyor.

"Sözünün eri bir kadın değilsin o zaman."

'Bu tehlikeli'.

'Senin daha cesur olduğunu ve riski sevdiğini sanıyordum'.

"Neyi riske atmalıyım, Başak?"

Alnımı onunkine çarpıyorum, sonra burnumun ucuyla yanağını ovuyorum. Bana neler olduğunu bilmiyorum, belki alkolün ya da

Ama dudaklarım onun dudaklarında son buluyor ve tam orada, her parçamı koymak istediğim yerde ona mırıldanıyorum: '*Ben*. Sen beni riske atıyorsun. Ben seni riske atıyorum.'

"Yarın benden daha fazla nefret etmeni istemiyorum".

"Senden nefret ettiğimi söylediğimde bundan hoşlandığını söylemiştin." Parmaklarım tutuşunu gevşetiyor ve parmak uçlarım korkunç derecede yavaş bir senfoninin ritmiyle ağzının etrafında dans etmeye başlıyor.

"Seni hasta etmek istemiyorum.

"Zaten bok gibi göründüğümü düşünmüyor musun?"

"Özür dilerim," diyerek göz kapaklarını indiriyor ve bana gözlerinin mavisini göstermiyor.

"Bana bak!"

Zorbalığı bırakıyorum ve pençelerimi yüzünden çekiyorum, ama vücudundan değil, çünkü pervasız bir çekimin kurbanı oluyorum. Sesimin tonunu yumuşatıyorum ve normalmişim gibi davranıyorum, umutsuzca bağlandığı kadının kanıyla hiçbir şekilde akrabalığı olmayan bir insan.

"gel, peruğunu çıkar ve sonra gitmene izin vereyim," diye ısrar ediyorum. "Tek ihtiyacım olan bu.

O da başını eğiyor ama en azından olasılığı düşünmeye başlıyor, çünkü bana kesin bir *hayır* cevabı vermiyor. Başını salladığında tekrar yürümeye başlıyoruz, Bakire'nin kapısına giden merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

Dikkatini masif ahşap üzerindeki kakma kabartmalara verdiğinde onu gözlemlemek için duraklıyorum. Parmaklarını uzatıp kare şeklindeki altın topuzların üzerinde çıkıntı yapan işaretimi sıyrıyor, bir tanesini sarıyor ve sıkıyor, sanki işaretimi avucuna basmak istiyormuş gibi, sanki epidermisini yakıp onu işaretleyecekmiş gibi.

Ama bu düşünceler sadece alkolle dolup taşan, kaçınılmaz olanın onu alt etmesine izin veren yanımdan geliyor. Bunu istemsizce mi yoksa ihtiyacım olduğu için mi yaptığımı bilmiyorum ama kendimi onun elinin arkasını kendi elimle kapatırken ve kilit mekanizmasını tetikleyen bükme hareketine eşlik ederken buluyorum.

Kapıyı birlikte açıyoruz. Birlikte içeri giriyoruz. Her an kendimizi hatalarımızın içinde boğulurken bulabileceğimizin bilinciyle, oksijenimiz tükeniyormuş gibi nefes alıyoruz.

Onun dairemde olması kafamı karıştırıyor, çünkü kendimi beni bir gerçeğe yüz yüze buluyorum. Beni üzen şey artık

ne de onu şiddetle arzuladığımı. Midemin içini sıkıştıran şey, artık umurumda olmaması.

Şu anda benim için temsil ettiği şey duygularımı değiştirmiyor. Çünkü o kafamın içine, arkasından kapanan ve gitmesini engelleyen bir boşluktan girdi. Zihnim onu hapsetti, kalbim onu bağladı. Ve ne onu ne de kendimi özgürleştirecek araçlara sahibim. Onlara sahip değilim çünkü istemiyorum.

Benim kuleme özel, dairesel terasa bakan geniş açıklığın önünde durdu. Leclerc binalarındaki tek teras. Tam ortada duruyor, bana onun orijinal Bakire olduğu izlenimini veriyor, onun için herkesten uzakta bir konut inşa etmişler. Yalnız, güzel, lütfun taşıyıcısı.

Neredeyse beyaz görünecek kadar berrak ve şeffaf olan mavi perdeler, belli belirsiz gece esintisinde dans ediyor ve bir perde gibi şato bahçelerinin arka planını gösteriyor.

Ama siyah peruğu, kısa elbisesi, büyüleyici biçimi, sanki benim kıyametimin taşıyıcısıymış gibi onu kaplayan günah, bana onun ne saflık ne de rahatlama vermek için burada olmadığını hatırlatıyor. Yvonne huzurumu, belki de huzur olmayan ama tamamen yok edilecek olan huzurumu parçalamak için hayatıma girdi.

Bir sigara alıyorum, dudaklarımın arasına yerleştiriyorum ve çakmağı çakıyorum.

Ciğerlerimi zehirle doldurmaya, beni öfkeyle doldurmaya, hor görmemi ona aktarmaya yetiyor, tıpkı söylediği gibi, insanların arzuladıkları şeyi sırf ona sahip olamadıkları için nefretle örttüklerini itiraf ediyor.

Ve kendimi olmam gerektiği gibi olmaya zorlayarak, adımın tekrar epidermisime dövme yaptırarak, onu yanımda tutmaya karar veriyorum, ama kendi şartlarımla, çizgiyi aşmamı engelleyecek şartlarla.

O sadece tek bir sebep için burada ve ben de şimdi benim olanı alıyorum.

Onu, kulemin tamamını çevreleyen terasa kadar takip ediyorum. İkimiz de sessizlik içinde dirseklerimizi küçük taş duvara dayıyoruz. Kalenin en yüksek noktalarından biri olan bu yerden manzara her zaman muhteşem olmuştur. Çalılıkların ötesinde, Paris'in Olimpos'unda olduğumuz izlenimini veren şehrin parlaklığının ipuçları görülebiliyor.

"Kulelerde çok fazla açık alan yok," diye belirtiyor.

"Hiçbir kulenin böyle bir terası yok.

"Dairelerinizin diğer kardeşlerinizinkinden çok uzak olduğunu fark ettim. Nasıl oluyor bu? Sürgünde misiniz?"

"İlk Başak'ı suçla." Arkamı dönüp dirseklerimi mermere dayıyorum. Marlboro'dan bir nefes daha çekiyorum ve sonra ona uzatıyorum, onunla paylaşıyorum. "Hikâyesini öğrenmek ister misin?"

"Memnuniyetle".

"Leclerc'lerin ilki burçlar konusunu çok ciddiye aldı ve bunu gerçek anlamda yaptı. Aslan, Boğa Koç savaş sanatını öğrenmek, komutan olmak ve orduları yönetmek zorundaydı. Akrep bir stratejist olmak zorundaydı. Hanedanımdaki birçok İkizler, sembolik çift yüzleri nedeniyle casus oldular. Terazî burcu hukuk okumakla yükümlüdür ve bu böyle devam eder. Ve Başak...".

"Dur tahmin edeyim! Yemin etmek zorunda mıydı?"

"Kesinlikle, ama bunu yapmadan önce saf kalması gerekiyordu Onikiler'in hiçbir soyunun bir ya da bir Başak'tan gelmemesinin nedenlerinden biri de budur. Eğer soyumu başlatan François'nın ya da onun soyundan gelen başka birinin oğlu olsaydım, beni iffetli olmaya zorlar ve rahipliğe yönlendirirlerdi."

"Biliyoruz ki insan günah işlemek istediğinde bir yolunu bulur. Gerçekten de o zamanlar kendilerini bedensel zevklerden mahrum bıraktıklarını mı düşünüyorsunuz?" Sigaramı geri veriyor ve ben de ona sırtarak içmeye devam ediyorum.

"Bu bir Başak için geçerli değildi. Neden kulede sadece bir teras olduğunu düşünüyorsun?"

"Bakire'nin örgüsünü çözmesine ve taliplerinin gizlice tırmanmasına izin vermek için mi?" Şatoda o kadar çok gizli geçit olduğunu, herkesin saçlarını uzatmak için yıllarını harcamak zorunda kalmadan istediği yere gizlice girebileceğini söylemekten kaçınarak dudaklarımı eğlenen bir sırıtışla araladım.

"İlk Başak bu kulede kilitli olarak yaşadı," diye anlatmaya başlıyorum.

"Saflığını korumak için annesi Valois Düşesi Madeline ve eşi François, onun için şatonun diğer sakinlerinden uzakta bir daire inşa ettirdiler. Adı Coralise'di. Burada yalnız yaşıyordu. Kardeşlerini bile tanımıyordu, sadece başka bir hapisaneye gitmek için ayrılacağı günü bekliyordu. İnzivada. Teras, hava alabilmesi ve dışarıda yürüyebilmesi için ona verildi. Yemekler ona, şu anda

portrelerinden biriyle kaplıdır. Annesi ve babası dışında kimseyle . Leclerc'lerin ilki, durumundan duyduğu çaresizliğin onu herhangi birine, hatta kardeşlerinden birine bile kendini vermeye iteceğine inanıyordu ve böyle düşünüyordu çünkü o günlerde hanedanda kan bağına dikkat etmemek çok yaygındı. Göz ucuyla onu izliyorum, aynı ıstırabın bir işaretini arıyorum, sanki bir yanımda onun da aynı şekilde umutsuzluğa kapılmasını, benimle yatağa girmesini istiyor. Ve ona bakıyorum, bu bilginin onu üzüp üzmeyeceğini anlamaya çalışıyorum. Ama üzmedi ve bu benim çarpık zihnimde bir rahatlama oldu.

"Demek burası onun hapishanesiydi." Kulenin duvarlarını işaret ediyor. "Ve tüm bunlar sadece Başak yıldızının altında doğduğu için mi?"

"Evet. Üzücü bir kader ama o zamanlar mantıklı bir kaderdi".

"Sadece Leclerc için.

"Biz hiçbir zaman geleneksel bir hanedan olmadık. Bize ait olan tek gelenek, bizden öncekiler tarafından kararlaştırılmış olanlardır. Yüzyıllardır aktarılan bir doktrin temelinde yaratılmış ve geliştirilmiştir".

"Ama bugün artık iffetiniz tehlikede değil, değil mi?"

Sigaramı kül tablasında ezmek için küçük yuvarlak taş masaya doğru ilerliyorum. Arkamda olduğunu bilerek içeri giriyorum ve oturma odasında, ona sözünü ettiğim tablonun önünde duruyorum.

Coraline Leclerc tüm hüznü güzelliğiyle ölümsüzleştirilmiştir. Göz kamaştırıcı çivit mavisi gözleri, aristokrat bir duruşu var ama bir o kadar da ıstırap saçıyor.

"Sen miydin o?"

"Evet.

"Ne harika bir elbise," diye belirtiyor. "Ama sonunda biriyle tanıştı. Eğer resmedildiyse, bir ressama poz vermiş olmalı."

Parmağımı uzatıp imzayı gösteriyorum. "Adeline Leclerc yaptı. Kız kardeşi."

Yvonne hiçbir ayrıntıyı atlamadan resmin özelliklerini inceler.

Başım artık daha az dönüyor, ama onun harika yüzündeki her ifadeyi merakla tarama arzum hiç azalmıyor.

Birden bileğimi çekiştirerek bileziğimde parıldayan bir çift safiri okşuyor. Yadigârıma bakıyor ve ağzı açık bir şekilde bakışlarını Coralise'in bileğinde aynı biblonun parıladığı tabloya çeviriyor.

"Aynı şey mi?"

"Evet. Bu Bakire'nin son parçası. Yüzyıllar boyunca her Başak'a devredildi.

"Neden sonuncusu?"

"Atamın dini kıyafetler içinde resmedilmediğini fark etmediniz mi?"

Çalışmaya bakmaya devam ediyor ve yüzündeki şaşkın ifade parmaklarımı kaşındırıyor. Yüzünü bana doğru çevirme, hafif bir okşamadan yararlanma dürtüsü ellerimi ceplerime sokmama neden oluyor.

"Hiç yemin etmedi mi?"

"Babası ona lüks bir hapisane inşa etti, onu aileden, arkadaşlıktan, sevgiden ve bir insanın doğası gereği sahip olduğu tüm değerlerden mahrum bıraktı. Onu hayata aç bıraktı. Ona bir teras vererek, yalnızlığının güneş ve yıldızlar tarafından hafifletileceğini düşündü. Ama Coralise için ne gündüz gündüzdü, ne de gece gece. Her şey hep aynıydı. Hiçbir şey değişmemişti çünkü hiçbir şey değişmemişti. O tek hediye dışında,' diyerek geniş balkona bakan kapıyı işaret ediyorum, tam olarak terası kastederek.

Yvonne işaret ettiğim yöne bakıyor ve sonra ağzını kocaman açarak bana bakıyor.

"Kendini kuleden aşağı attı.

Bileğime hafifçe vurarak safirleri parlatıyorum. 'Bunu çıkardı ve küçük duvarın üzerine bıraktı. Onu canlandırdığı gün kız kardeşi tarafından kendisine verilen bileklikten başka hiçbir şeye sahip değildi. Safir mücevher, ilk Başak'tan geriye kalan son parçaydı, ondan başka hiçbir şey bırakmamıştı, çünkü hiç kimseyle anılar yaşayacak zamanı ya da fırsatı olmamıştı. Kimse onu tanımamış ve sevmemişti. Sadece Adeline onunla tanışma ayrıcalığına sahip oldu ve bu tanıklığı bıraktı,' diyerek resmini gösteriyorum.

"Bu çok üzücü bir hikaye. Bu kulede yaşayıp o mücevheri nasıl taşıyabiliyorsunuz bilmiyorum".

Mavi taşları okşuyorum ve gülümsüyorum. "Hiç kimsenin dostluğu, aileyi ve sevgiyi bir başkasından esirgemeye gücünün yetmeyeceğini kendime hatırlatmak için saklıyorum. En uç gibi görüldüğünde bile her zaman bir çıkış yolu olduğunu unutmamak için takıyorum. Ve ihtiyaç duyulduğunda, ihtiyaç duyulan yerde, Bakire olarak tanınmak için saklıyorum".

Leclerc sembollerinin tarihini ve her bir yadigârın ardındaki gizli anlamı bildiğiniz için bu son sözlerle neyi kastettiğimi açıklamaya gerek yok.

"Bana kesinlikle daha iyi görünüyorsun. Akşamdan kalmalığın geçiyor."

Ama seni arzulamıyorum.

Aklım başıma gelmeye başladı diye onu bırakacağımı sanıyorsa fena halde yanılıyor. Ona muzip bir sırıtış atıyorum ve elimi kanepelerden birine doğru uzatıp bir parmağımı uzatıyorum.

"Şimdi şuraya oturmanı istiyorum."

"Bunun yerine, sanırım uyumaya gideceğim."

"Git ve otur. Şimdi."

Dudakları aralanıyor ve yumuşaklığından bir iç çekiş geçiyor. Teninin rengi koyulaşırken, göğüsleri ikinci bir şaşkınlık iç çekişi için yükselirken, göz bebekleri büyürken ve havada açık bir heyecan ipucu dolaşırken, kendimi ifade ettiğim otoriter tondan hoşlandığını düşünmeden edemiyorum.

Sonunda Yvonne, itaat etmekten çok nereye gitmek istediğini merak ederek yavaşça şamdan kanepeye doğru ilerliyor. Küçük siyah elbisesi açık mavi ve altın sarısı renklerin arasında göze çarpıyor. Bir bacağını çaprazlıyor, kalçasında yürümeyi çok istediğim ipeksi yolu daha fazla ortaya çıkarıyor, göğsünü dikleştiriyor ve gözlerimi ondan ayırmak için daha fazla aciliyetim olmasaydı, onu ölümsüzleştirmek için cep telefonumu çıkarmamı sağlayacak bir poz veriyor.

Sakince hareket ediyorum, bir sigara daha yakıyorum. Yavaşça içime çekiyorum ve filtreyi dişlerimin arasında tutarak karşımdaki koltuğa yerleşiyorum. Elimi, sağımda bir şişe viski bulunan küçük antika masaya doğru uzatıyorum, iki parmak viski dolduruyorum ve bardağı dudaklarıma götürüyorum.

"İçmeye devam etmen gerçekten gerekli mi?"

"Eğer yapmazsam, uyanırım. Ve eğer bu olursa, gidersin".

"Eğer bir rüyada olduğunuzu düşünüyorsanız, Başak burcu, yakında kendinizi bir kabusun içinde bulabileceğinizi göz önünde bulundurmalısınız."

"Ya istediğim buysa?"

"Hiç kimse azap çekmek istemez.

Ama büyüleyen iki dudağı, ilgi çılgınlıkları atan iki gözü ve en kontrollü erkekleri baştan çıkarmak için tasarlanmış bir vücudu varsa, o zaman işkenceye can atarsınız. İçinde boğulmak istiyorsunuz, kendinizi ona boş bir tuval olarak vermeye hazırsınız, en karanlık tasarımları kucaklamaya hazırsınız.

Likörü yutuyorum ve bardağı yandaki rafa vuruyorum, sigarayı atıyorum, sıvı ile buluştuğunda neredeyse sahne benzeri bir ses çıkarıyor.

Bu benim kişisel şovumun giriş cümlesi.

Bacaklarımı açıp arkalığa uzanıyorum, dirseklerimi kolçaklara dayıyorum ve gözlerimi ona dikerek küstahça ilk iddiamı dile getiriyorum.

"Bunu gözlerimin içine bakmanı istiyorum."

"Geri dönüş yok, Başak."

'Bu sadece bir peruk'.

"Hayır. Ve bunu biliyorsun. Bu benim en acı verici numaram olacak."

Senin için mi? Benim için mi? Bizim için mi?

Daha fazla konuşmayacağım ve ilk kez - eminim - sadece benim için olan bir şeyin tadını çıkaracağım. Bu benim özelim.

'Başlıyor'.

Bir profesyonel gibi, baştan çıkarıcı rolüne sadık kalarak, parmaklarını sentetik kilitlerin altına yönlendiriyor. Bir toka çıkarıyor, sonra bir ikincisi, bir üçüncüsü ve böyle devam ediyor, sonunda onları siyah tırnakları ete batan bir elinin avucunda topluyor.

Sanki üzerine koreografi inşa ettiği bir senfoniye takip ediyormuş gibi, gözlerini benden ayırmamaya söz vererek, dikkatimi tam olarak benimle eşleşen irislerine zincirleyerek, çalışılmış bir yavaşlıkla yapıyor.

Rahatlamaya ve vücudum üzerindeki istenmeyen etkileri düşünmemeye çalışarak kasılıyorum.

Dürtülerimi kontrol edebileceğim yanılsaması yok oldu. Vazgeçmeye hazır olmaktan çok, bunu yapamayacağımın farkındayım.

Yvonne bizi ayıran küçük masaya doğru uzanıyor ve parmaklarını sakince açarak tokaları kaydırıyor. Tahtaya dokunan küçük nesnelerin çınlaması göz kapaklarımdan neden oluyor. Şimdi bana bir iyilik yapıyor gibi görünüyor, sanki onu bir rol oynamaya zorlayan sahne düğmesini aniden etkinleştirmiş gibi.

"Bunu tutkuyla yapmalısınız.

'Böyle bir jestte tutku yoktur'.

"Soyunuyormuş gibi çıkar."

"O zaman hasta olan ben mi olacağım?"

"Yap," diye emrediyorum ayağa kalkarken.

Bacaklarım aniden ona doğru hareket ederken, "Başak..." ismim dudaklarından bir dehşet notası saklamadan döküldü.

"Güneş mi?" diye cevap veriyorum, onun bulunduğu yerden bir metre uzakta otururken.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Eskiden bir bakış temasını canlı tutabilirken, şimdi içimi yakıyor, çok yakın olduğumuz için kokusu daha yoğun ve yanaklarının büzüşmesinin rengi bana daha canlı görünüyor, çünkü benden bir nefes uzakta, o kadar yakın ki güçlü bir mıknatıs.

"Çünkü birlikte olmadan birlikte olabilmemizin tek yolu bu".

Cevabım cesaretini elinden almış gibi görünüyor. Yüzünde günlerdir hissettiğim kafa karışıklığını, ahlaki bir çizgiyi aşma, ölümcül bir günah işleme korkusunu görebiliyorum.

"Artık bunu yapmıyorum." Sarsılarak ayağa kalkıyor, kaçmak için beni geçmeye çalışıyor. Sol elimi ona doğru uzatmadan önce sadece iki adım atmasına izin veriyorum, kolumla yolunu kesiyorum ve parmaklarımla belini hapsediyorum, onu asla yaklaşmasına izin vermemem gereken yere yerleşmeye zorluyorum: tam olarak kucağıma.

Onu tanıdığımdan beri savunmasının hiç bu kadar sarsıldığını görmemiştim, hiç bu kadar tatlı bir bakışla karşılaşmamıştım, paradoksal bir şekilde kaçtığı şeyi elde etmeye ihtiyaç duyuyordu, bu yüzden umursamıyorum, adını kafamdan siliyorum, güneş ışığıma tutunuyorum ve onun kardeşi değilmişim, onunla kan ya da başka bir şey paylaşmıyormuşum gibi davranıyorum.

Kalçasını sıkıyorum ve yüzümü bana doğru eğilmiş olan yüzüne doğru kaldırıyorum. Ona sormadan arzuladığım şeyi elde ediyorum ve kollarını omuzlarıma koyuyor, ardından bileklerini boynumun arkasından geçiriyor.

"Kal ve bunu benimle, benim üzerimde yap, artık yok, artık kafam boş ve istediğin kadar yer alabilirsin. Hatalarımızı yeniden düşünmek için zamanımız olacak. Muhtemelen yarın berbat olacağım, tamam, ama bu sadece yarın olacak."

"Seni emeceğim".

"Hayır, sen değil, söz veriyorum," diyerek onu kendime doğru çekiyorum ve kalçalarımın üzerine yerleştiriyorum.

"Ne hissettiğini, ne söylediğini unutacaksın ve beni suçlayacaksın. Seni yanlış yola ittiğim için beni suçlayacaksın."

baştan ve çileden çıkarılacaksınız. Ve benim yüzümden acı çekeceksiniz".

"Sana bakmamda yanlış bir şey mi var?" Parmaklarımı peruğunun tellerine götürüp okşuyorum, gerçek saçı olmadığı için bunu yapmakta özgürüm ve aptal bir yanımla kendimi günah işlemediğime ikna ediyor, çünkü bu ince teller ona ait değil ve ham gerçeğin önünde bir engel görevi görüyor.

"Sorun bana bakıp bakmaman değil Başak, baktığında dünyadaki en yanlış şeyi arzulayıp arzulamaman."

"Ya yanlış olan biz değil de dünyaysa?" Uzun kirpikleri ani hareketlerle titriyor. Sanki sözlerimden etkilenmek üzereymiş gibi irislerinin nasıl parladığını fark etmek beni hem şaşırtıyor hem de heyecanlandırıyor. "Benim için çıkar, bana bir illüzyon yaşat," diye mırıldanıyorum dudaklarına bakarak. "Yemin ederim bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Yarın bana zarar vermeyeceğine söz ver."

Parmaklarımı siyah saçlarının arasında gezdiriyorum ve ona hafif, spontane bir gülümseme veriyorum.

"Söz veriyorum."

"Sanki beni soyan senmişsin gibi çıkar onu."

İnsanın irkilmesine neden olan bir parıltı göğsümü titretiyor. Yutkunuyorum ve parmak uçlarımla pürüzsüz alnını, saçaklarının altını okşuyorum. İtiyorum, bir açıklık arıyorum ve peruğun saçlarının dallandığı başlığı kaldırıyorum. Yavaşça çekip çıkarıyorum, saçlarının ilk altın ışıltılarını ortaya çıkarıyorum.

Gözlerini kısmış, dudaklarını ayırmış, beni çağırıyor. Hissedilmek için yalvaran iki kama gibiler. Peruğu tamamen çıkarıyorum, kanepenin üzerine düşmesine izin veriyorum ve parmaklarım ağzının üzerinde son buluyor, ana hatlarını çiziyor.

Daha fazla açıldığında iç çektiğini duyuyorum. İçine girmeyi, özgürleştirici hareketlerle istila etmeyi o kadar çok istiyorum ki, yumuşaklığını okşamaktan kendimi alamayan parmak uçlarımda bir kaşıntı hissediyorum. Dişlerini ortaya çıkarıyorum ve diliyle çarpışana kadar başparmağımı hafifçe daldırıyorum.

Yvonne göz kapaklarını kaldırıyor, artık büyümüş olan göz bebekleri heyecanlı halini gizleyemiyor.

Dudaklarının parmağımın etrafında hafifçe gerildiğini hissediyorum, kadifemsi temas, beni hafifçe emerken, dokunaklı bir yavaşlıkla dışarı kaymama izin veriyor.

Saçlarını çözüyor, düşmesine izin verdiği bir lastiği çekip çıkarıyor ve elim saçlarına geri dönüyor, şimdi günahkâr, çünkü gerçek, gerçek bir parçaya dokunuyor, gerçekten ona ait olan bir parçaya.

Artık benim olan, ellerimde, gözlerimin içinde olan.

İpeği kuyruk şeklinde sıkıyorum ve o iç çekiyor. Başını geriye çekip burnumun ucunu çıplak boynuna götürüyorum. Deri parçamı tam da o noktaya kaydırıyorum ve en çok yandığım yere güçlü bir dokunuş gibi gelen bir sesle hafifçe soluduğunu hissediyorum.

Köprücük kemiğine doğru iç çekiyorum. Nefesim dudaklarımdan sekiyor, nemleniyor ve beni üst derisine sürtünmeye teşvik ediyor.

Ve seksten daha erotik, diğer her şeyden daha şehvetli, gınahtan daha yasaktır.

Gecenin sessizliğinde, kız kardeşim kucağımdayken, kendimi her zamankinden daha fazla erkek olarak keşfediyorum ve kendimi doğru yaptığım kadar yanlışı hissediyorum, kontrolün bende olduğunu, hiçbir sınırı aşmadığımı, sadece onu içimde, dışımda, tekrar içimde, tekrar dışımda hissetmek için oyalandığımı sanıyorum.

Saçlarını tutuyorum, çaresizlikle yapışıyorum, bu sırada bir hayal kırıklığı hırıltısı beni dişlerimi sıkmaya, boynunu öpmemeye zorluyor.

Ve o da enseme yapıştığında, olabildiğince sert sıkıldığında ve beni göğsüne çekip kucaklamak gibi hissettirdiğinde, kontrolümü kaybediyorum, dudaklarımı ayırıyorum ve derisinin bir parçasını ısıırıyorum, umutsuzca emiyorum, sonra sadece kendimi kızdırmaya yarayan bir nezaketle öpüyorum.

Onu kollarımla kavırıyorum, göğüs kafesime değdiğini hissettiren güçlü bir tutuşla, o da aynısını yapıyor, başımı boynunun çukurunda tutuyor.

"Déesse'de sana sarıldığım o günü hatırlıyor musun?"

"Evet.

"Bana ihtiyacın olduğunu fark ettim ve sadece bedenini istemediğimi anladım. O anda ruhunu da istedim. Ve bu daha önce hiç kimseyle başıma gelmemişti".

"Aynı şey bana da oldu. O anda sana her şeyimi, en derin yanıımı vermek istedim. Ve bu benim başıma hiç gelmemişti".

"Tekrar yapalım mı?"

"Biz zaten bunu yapıyoruz. Ve sadece siz içinizde olmadığınız için".

"Hiç şu an olduğum kadar kendim olmamıştım". Gözlerimi kapatıyorum, kokusunu içime çekiyorum. Avularımı sırtına yayıyorum, ona dokunabildiğim kadar dokunuyorum, kendimize izin verebileceğimiz en fazla şeyin bu olduğunu biliyorum.

Bu beklenmedik sığınaktan uzaklaşıyorum, yanağımla tenini okşayarak çenesine kadar geliyorum ve ağzımla geçiyorum. Teninde i çekiyorum, kulak memesine uzanıyorum, onu sadece bitkin i ekişlerimle şımartıyorum.

Başka bir şey koymuyorum, ona dokunmuyorum, onun üzerinde nefes alıyorum. Onunla yaşamak gibi bir şey bu.

"Ayrılmalısınız," diye soluyor ve bana her adımımdan hoşlandığını, tenindeki her nefesin bir okşamaya eşdeğer olduğunu, bedeninin benimkinin üzerinde olmasının birine verdiğiniz bir gln sapındaki unutulmuş bir diken gibi olmadığını onaylıyor. iek artık tüylerinden yoksun. Geceleyin, saat döndüğünde ve zaman bize hatalarımızı hatırlattığında büyüyecekler. Ama şimdi değil. şimdi sadece ona yanakları gibi kırmızı, ipek yapraklar vermek istiyorum. Kokularını içime çekmek ve tomurcuğun ellerimde solmasını beklemek istiyorum. Onun özüyle beslenmek, sonunu beklemek istiyorum.

"Kal ve benimle yat," diye girişimde bulundum.

"Sen delisin." Ve gülümsemesi beni canlandırdı.

"Saçlarını yastığıma koy," ona bakıyorum ve gözlerinden yayılan ışıltı karanlığı yaran gerçek bir güneş ışığına dönüşüyor.

"Seni arkamdan, benden uzakta konumlandırıyorum, fark etmez. Sadece bütün gece sana bakmak ve seni koklamak istiyorum". Dudaklarında hala bir gülümseme ve yüzünde nadiren görebildiğim bir tatlılıkla başıyla reddediyor. "Kız kardeşinle yatmanın yanlış bir tarafı yok. Ben bunu hep yaptım."

"Aramızdaki durum farklı, biliyorsun".

"Yemin ederim sana dokunmayacağım."

"Peki ya ben? başaramayacağımı mı düşünüyorsun? Her şeyi sadece kendi bakış açınızdan değerlendiriyorsunuz ve beni, benim neler hissedebileceğimi hiç düşünmüyorsunuz."

Bir dakika durun! Kestik!

"Bana karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Ben yle bir şey demedim." Bakışlarını indiriyor ve bacaklarımdan inmeye alışıyor. Onu durdurmaya çalışıyorum ve o kadar da dikkat etmiyorum.

Ellerim onun poposunda, yumuşak etine bastırılmış, onu tutmakla meşgulken aldığı yön.

Bunu ancak vücudunun dokusunu avuçlarımda hissettiğimde, göğsünün benimkine o kadar yakın olduğunu fark ediyorum ki artık masum bir kucaklaşmada değil, çok tehlikeli bir dolaşıklık içindeyiz.

Onda hiç masumiyet yoktu.

"Eğer değilse, o zaman geceyi benimle geçirmende bir sorun olmamalı, değil mi?" Ona meydan okumaya çalışıyorum ama bu tür bir kışkırtmaya ilk boyun eğenin ben olacağımı çok iyi biliyorum.

O da karşılık olarak beni yanaklarımdan yakaladı.

"Bana bak!"

"Seni ilk gördüğümünden beri yaptığım şey bu," diye tek nefeste karşılık veriyorum.

"İşte tam da bunu yapmayı bırakmalısın. Şimdi bırak gideyim."

"Hayır!"

"Başak!"

Yutkunuyorum, kendimi teslim olmaya zorluyorum, neredeyse zihinsel olarak kendime şiddet uyguluyorum. Kendimi tokatlıyorum, hayali bir duvara çarpıyorum, uyanmak ve durumun kontrolünü yeniden ele almak için kendime bağıriyorum.

"Emin misin? İstedğin bu mu?"

Tutuşunu bırakıyor ve yüzümü serbest bırakarak yavaşça geri çekiliyor.

"Benim ne istediğim hiç önemli olmadı".

Gittikçe yüzüne birkaç saniye bakıyorum. Önceden hayali sapta dikenler yoktu, şimdi parmaklarımdın altında büyüdüklerini hissediyorum. Onlar demetler, çalılar, labirentler. Ağlarına dolanmamak için kendimi ayırmaya zorluyorlar beni. Ellerimi bir daha dönmek üzere ondan uzaklaştırıyorum, gitmesini, yeniden sadece bir düşünce olmasını bekliyorum.

"Haklısın," diye fısıldıyorum. "Akşamdan kalmalığın etkisi geçiyor ve senin yanında olmak yanlış hissettirmeye başlıyor."

"Güzel, artık gidebilirim." Kalktığı anda kendimi bir kış gecesinde battaniyeden mahrum kalmış gibi hissediyorum. Birden üşüdüm, tenimde cehennem gibi bir gecenin tüm sonuçlarını ve daha önce heyecan verici olsalar da şimdi acı veren sapkınlığın artçı etkilerini hissediyorum.

Peruk kanepenin üzerinde, klipsler sehpanın üzerinde, güzel saçları serbest, şimdi onun eliyle okşanıyor.

Siyah takma kilitlere bakıyorum, sanki cinayet silahını, sefahatimizin kanıtını temsil ediyorlarmış gibi

O, birkaç gecedir uyumama engel olan siyah ipliklerden yapılmış o parça da dahil olmak üzere eşyalarını toplamaya başlarken ben kanepeye sürünerek uzaklaşıyorum.

"Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Unutmak".

"Bu konuda size yardımcı olamam, üzgünüm." Bırakın benimkini, onun ses tonunda bile bir tonlama yoktu.

"Seni kalenin etrafında mümkün olduğunca az görmek istiyorum."

"Senden kaçmak için her şeyi yapacağım, merak etme."

Arkası bana dönükken, son iddiayı ortaya attım: 'İşleri yoluna koyman için sana iki gün veriyorum, sonrasında Déesse'i terk edeceksin.

Dönüp sırtıyor, başıyla inkâr ediyor ve bana daha fazla cevap vermiyor. Yalnız kaldığımı ancak ön kapının çarpma sesini duyduğumda anlıyorum. Ve ancak penisimi elime aldığımda, saatlerce onun yanında durarak çektiğim ıstıraptan kurtulmak için, hasta olduğumu fark ediyorum. Kayıp, tamamen geri dönüşü olmayan.

Başak'la son görüşmemizden bu yana üç gün geçti. Yetmiş iki saatten biraz fazla kayıtsızlık geçti. İnançlarımın tamamen çöktüğü o ilk akşamdan beri, artık ne gözlerinin içine bakacak ne de her zamanki iğneleyici tonları kullanarak onunla yüzleşecek cesaretim vardı. Hatamla yüzleşecek gücüm yoktu ve kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri gibi her aile toplantısında yanımda oturmasına rağmen ondan uzak durmaya çalıştım.

Bırakın bakışmayı, tek bir kelime bile etmedik. Bunu biliyorum çünkü onu her aradığımda karşılık alamadım, çünkü benim için mesafeli, dostça olmayan, soğuk biri olduğunu kanıtladı.

Dairelerinde daha da ileri gittiğimizi biliyordum, kapıyı arkamdan kapattığımda bunu içimde hissedebiliyordum. Suçluluk duygusunu yanımda odaya taşıdım, adımlarımı yeniden takip etme, odalarına tekrar girme ve ona farklı bir hikaye anlatma arzusundan daha az rahatsız ediciydi, kız kardeşi gibi davranan bir kızın, sadece seçtiği bir ailenin pisliğini temizlemek için.

O olayı takip eden geceler bir daha asla iyi uyuyamadım. Benim olmayan bir yatakta dönüp durdum, bana ait olmayan çarşafların ipeğini hissettim, benim olmayan bir havayı soludum, benim olmayan bir hayatı yaşadım. Yoğun karanlığın içinde birkaç kez kendimi yukarı çektim. Gözlerim boşluğa sabitlenmiş, parmaklarım yatağa gömülmüş, korkaklık beni yastığa geri itiyor, kıcımdan kalkamıyor, ona geri dönüp basitçe "kendine eziyet etme, biz haksız değiliz" diyemiyordum.

Yine de gerçeği ortaya çıkarmak, kendimi ortaya çıkarmak için duyduğum dikenli arzuya rağmen uyumaya devam ettim. Yvonne ile anlaşarak kararlaştırdığım yerime geri döndüm ve hayal kurmayı bıraktım, çünkü gerçek şu ki bencilce sadece Başak'ı istiyordum. Onu kendim için istiyordum, engeller ve yalanlar olmadan. Sadece onun kollarına sığınmak ve bir kez daha korunduğumu hissetmek istiyordum, tıpkı Déesse'deki o akşam gibi, onun oturma odasında peruğumu çıkarıp beni gözleriyle soyarken, ruhumun derinliklerine inerken olduğu gibi.

"Ne düşünüyorsun?" en iyi arkadaşım beni uyandırıyor, garsonun servis ettiği kahvenin kokusu kadar değil. Dumanı tüten fincana odaklanıp birkaç damla yudumluyorum, kendimi düşünmeye niyetli olmadığım bu acı dönemini bir kenara bırakmaya zorluyorum.

Ne de olsa adil olan budur.

"Borcumuzun bitmesine beş gün kaldığını düşünüyordum ve hala Boğa'dan para istemenin doğru yolunu bulamadım". Turistler kaldırımları dolduruyor ve bu sözde rahatlatıcı anı kaotik hale getiriyor. Bir tablonun içindeymişiz gibi görünüyoruz, renkli küçük kuklalar gibi.

"Diğer aile üyeleriyle işler nasıl gidiyor?"

'Baban ortadan kayboldu, ama şatoda yokluğu normalmiş gibi görünüyor. Chantal benden nefret ediyor ve etrafımı yakıp yıkmak için her şeyi yapıyor. Terazî bana nazik davranıyor ama beni nasıl gözlemlediğini ve incelediğini görüyorum. O ve ortağı çok sinsî, onlarla bağlantı kurmaya çalışmıyorum bile. Kristal ve Koç bana odaklanamayacak kadar kendi hayatlarıyla meşgulken, Akrep evden çok diskolarda vakit geçiriyor. Son zamanlarda Taurus ile kavga ediyor, en azından ben öyle duydum, bu yüzden tüm yemeklerini atlıyor ve iş adamının sinirini bozuyor. Maxime'in birkaç gün önce gerçek babasıyla ilgili bombayı patlatması ve tüm odağın benden ona kayması da cabası. Başrol oyuncusu olmayı beklediğimden değil, ama herhangi bir talepte bulunmak için asla iyi bir zaman yoktur. Böyle bir durum ortaya çıktığında da, haklı olarak, aile reisi kendini kızına ve eşine adayarak tüm çabalarını boşa çıkarıyor.

"Ancak Zöe ve Eryk ile biraz bağ kurmayı başardınız."

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. "Novak'a gidip ondan elli bin avro isteyeyim mi?"

"Aslında daha az. *Mösyö* De Martino bir kısmını Slavo'ya ödetti, bir kısmı da müşterilerle yaptığımız toplantılardan kesildi, yani...".

Hemen sözünü kestim: 'Gerçekten peri masallarına inanıyor musun? Uyan Yvonne, bunlar indirim yapmayan insanlar. Eminim tam tutarı talep edeceklerdir. Ayrıca, bu piçin borcumuzu azalttığı hiçbir yerde yazmıyor."

İç çekiyor, alnını ovuşturuyor. Gözlerini kapatıyor, benden saklanıyor ve ilk tereddütlerini gösteriyor. Kalbinin derinliklerinde, beni gerçek ailesine kattığı için çoktan pişmanlık duyduğuna eminim.

Ama ölüm döşeğindeyken annesine verdiği sözü çiğnememe niyetinin ne kadar güçlü olduğunu görebiliyorum, bu yüzden o anda dengeli görünmesine rağmen direniyor.

"Peki Başak?"

Bu ismi duyunca kahvenin son yudumu da boğazımdan aşağı iniyor. Fincanı porselen tabağa bırakıyorum ve güneş gözlüklerimi takıyorum, gerçek duygularını saklamak isteyen biri gibi görünüp görünmediğimi umursamıyorum.

"Benimle konuşmuyor.

Terasta, ilk Bakire'nin resminin önünde yaşadığım olayı ve peruğumu çıkararak üzerimde kalan son kontrol kırıntılarını da yok ettiği anı size daha önce anlatmıştım ama hissettiklerimi, yani er ya da geç günaha kaymadan asla yasaklanamayacağımı daha fazla detaylandırmayacağım.

"Belki ona karşı dürüst olmalı ve durumu açıklamalısın."

"Ne durumu?!" diye bağıyorum. "Ona bu son dönemde kendisine gereksiz yere eziyet ettiğini, çünkü benim kolay para kazanmak için kendisini kız kardeşi olarak tanıtan bir dolandırıcı olduğumu mu söylemeliyim? Yoksa ona Slavo'nun tehditlerinden, *Mösyö De Martino*'dan ve yanlış insanlara güvenmekle ne kadar saf olduğumuzdan mı bahsetmeliyim?"

Bana verdiği gülümsemenin tatlılıkla hiçbir ilgisi yok, bana öyle geliyor ki acıma, merhamet hissediyor, bu beni rahatsız eden bir duygu, özellikle de elinin sırtımı örtme hareketiyle birlikte.

"Bu konuyu Valon'la konuşabilirim.

"O bir Leclerc değil, kale kahyasının oğlu".

"Ondan para istemeye niyetim yok ama belki Başak'ın aklını başına getirebilir ve..."

"Kesinlikle hayır!", okşamalarını savuşturuyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Onun hiçbir şey bilmesini istemiyorum. Bunu yapmalı ve bir an önce Paris'i terk etmeliyiz". Son cümlemlerle birlikte sandalyesine geri çekildiğini ve gözlerini indirdiğini görüyorum. "Ne?!"

Belki çok sert ve huysuz davranıyorum ama sonuçta beni bu duruma sokan o. Bu yüzden en ufak bir çatlak gördüğümde içimdeki öfkenin fitilinin ateşlenmeye hazırlandığını hissediyorum.

"Yok bir şey, sadece..." diye omuz silkiyor ve sonra hiç beklemediğim bir şey oluyor, bakışları Irmine'ninkine çok benzeyen bir şekilde boşluğa dalıyor, sanki haksız yere hayat beni geçmişin o parçalarıyla yeniden tanıştırmış gibiyim.

Kendimi iyi hissediyordum, seçtiğim ailemle güvende olduğumu biliyordum. Ve her şeyin mümkün görüldüğü sıcak bir Paris gününde, bu küçük masada oturan üçüncü bir kişi olarak onu aramızda canlı tuttuğu için ona bu kadar benzemesi adil değil. "Valon ve ben yeniden yakınlaştık."

Keyifsizce homurdanıyorum ve parmaklarımı alnıma götürerek gözlerimi deviriyorum.

"Sana ne demiştim?"

"Bunu planlamamıştım. Planlarda o yoktu. Hiçbir şeyi engellemek istemiyorum Soleil, hatalarımızın geleceğimi ve değer verdiğim insanları etkilemesini de istemiyorum."

"Kalben mi?", kaşımı kaldırıyorum. "Onu tanımıyorsun bile."

"Bana öyle geliyor ki beni tanımayan sizsiniz."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Kendini yukarı çekerek sandalyenin kaldırım taşları üzerinde sürünmesine neden oldu. "Beni, duygularımı unutuyorsun ve bu çocuğun bana hiç sahip olmadığım bir şeyi verdiğini anlamıyorsun. Hayatımda bir yenilik olacak, tamam, hatta bir boşlukta bir sıçrama, ama sırf kardeşimin en iyi arkadaşı olduğu için, bana sahip olduğunu asla bilmeyecek bir kardeş olduğu için kendimi mutlu olmaktan ve hafif yaşamaktan alıkoymak istemiyorum." Parlayan gözleri ve titreyen sesiyle parmağını bana doğrultuyor ve beni suskun bırakıyor. "Bence Başak'a sahip olamayacağına göre, aynı şekilde benim de Valon'a sahip olmamı istemiyorsun. Çünkü senin tek korkun Soleil, yalnız kalmak."

Gözlerimi tekrar tekrar kırpıştırıyorum, kaçmaya çalışan öfkeli gözyaşlarımı zapt etmeyi başarıyorum ve masadan sigara paketimi alıyorum.

Dirseklerimi koltuğumun kolçaklarına dayıyorum ve bir tane çıkarıyorum. Ağzıma atıp yakıyorum ve onun sözleri beni etkilememiş gibi davranıyorum.

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyorum sessizce, koltuğuna dönerken.

"Özür dilerim, öyle demek istemedim..."

"Hayır, hayır, endişelenme," diye onu durduruyorum, duman üflüyorum ve acı acı yutkunuyorum.

"Haklısın. Eğer ben Başak'a sahip olamıyorsam, o zaman sen de Valon'a sahip olmamalısın. Bu gerçek bir arkadaşın yapacağı adil ve olgun bir muhakeme." Beni üzen, her şeye rağmen, onun sözleri değil, aynı şeylerin şimdi onu nasıl bok gibi hissettirdiğini görmek. Davranışlarına rağmen, gerçek bir aptal olan ben onun için endişeleniyorum. Bunu hep yaptım, son zamanlarda bile Slav'ın ne kadar ileri gittiğini, evimizde masanın üzerinde bana tecavüz ettiğini bilmesine izin vermeyerek ve tüm bunları sadece geceleri onun kendisine de aynısını yapmaya geldiğini görme korkusunu hissetmeden uyumasına izin vermek için yaptım. Fakat

Ona şu anda hissettiğinden daha fazla suçluluk hissettirerek, beni kurban gibi gösterecek bir şey getirerek misilleme yapmayacağım. Sadece sessiz kalacağım ve ihtiyaçımız olan parayı alır almaz tek başıma gideceğim, çünkü varlığımın onu ezdiği çok açık.

"Yalnız yaşamakta hiç sorun yaşamadım. Etrafımda çok fazla insan yok gibi görünüyor".

"Keşke o sözleri söylememiş olsaydım, beni affedin."

Ona kızmıyorum, aileme en yakın olan çok az sayıdaki insandan birine asla kızmayacağım. O ve Irmine beni kelimenin tam anlamıyla yerden kaldırdı ve tekrar bir araya getirdi. Benim için yaptıklarını silecek küçük bir anlaşmazlık olmayacak. Ama işler yoluna girdiğinde, kendi başıma gideceğim. Doğru olan bu. İkimiz için de.

"Gerçek şu ki gerginim," diye kendini haklı çıkarırken, ben konuşma isteğimi tamamen kaybettim. "Bu işte ben de yalan söylüyorum. Gerçek aileme, çıktığım çocuğa, kendime ve muhtemelen anneme ettiğim yeminle birlikte, o ölmek üzereyken hayatımın en büyük yalanını da söyledim. Siz hatalar kraliçesiyseniz, ben de yalanlar kraliçesiyim.

"Sözünü tutamayacağından mı korkuyorsun?"

"Bilmiyorum Soleil. Sadece er ya da geç gerçeğin ortaya çıkacağına inanıyorum ve umarım ortaya çıktığında sonuçlarına katlanacak olan sen olmazsın. Bu durumda sorumluluk almaya hazırım. En azından bu konuda sizi rahatlatmak isterim.

"Peki sen ne yapardın?", onu bir duman bulutuyla sarhoş ediyorum. "Benim için hapse girer miydin? Leclerc'ler şatolarında bir dolandırıcıyı barındırdıklarını bilselerdi, beni hapse atar ve anahtarı da fırlatıp atarlardı."

"O zaman bu, seninle birlikte benim de geleceğim anlamına gelir. Pis işleri sen yapıyorsun ama riski ikimiz de taşıyoruz. Ve bilmeni isterim ki yalnız değilsin. Size orada olmaktan korktuğunuzu söyledim ve bu doğru, çünkü hayatınızın en kötü anlarında neler hissettiğinizi kimse benim kadar iyi bilemez, ama ben bu korkuyu gerçeğe dönüştürmemek için buradayım. Bu yüzden seni asla terk etmeyeceğim. Ama sen, küçük kardeşim, bana güven ve beni hata yapmakta özgür bırak. İnsanların hepsi tehlikeli değildir. Bazıları bir şansı hak eder ve ben de Valon'a bir şans vermeye karar verdim.

"Ne sikim istiyorsan onu yap, umurumda değil," diye karşılık veriyorum şimdi kırıgın bir şekilde. Her zaman inatçı olmuşumdur ama belki de haklıdır. Bu aptalın benim yerime geçmesinden, yerimi çalmasından, beni atlamasından ve her zaman benim olan şeyi almasından korkuyorum: arkadaşımın zamanını, günlerini, geleceğini. Ama

Gelecek kimseye ait değil, kendimizle ilgili olsa bile. Bu yüzden siktir et, günü gününe yaşıyorum, dönüm noktasını bekliyorum ve sonra iltica edip gerçekten yalnız kalıyorum. Şimdiye kadar kararımı vermiştim.

"Valon'un bana ne söylediğini biliyor musun?" diye soruyor dudaklarında şaşkın bir gülümsemeye.

"Size umurumda olmadığını s ylerdem, ama hizmet edecekse..."

"Küçük yaşlardan itibaren babasının ona koyduğu tek bir yasak vardı: Bir Leclerc'e aşık olmamak".

Beni neşelendirecek bir şakaya gerçekten ihtiya ım vardı. O kadar çok gülmeye başladım ki, boğulmamak için sigaramı k l tablasında söndürmek zorunda kaldım.

"G l n, g l n!" diye mırıldanarak aramızdaki gerilimi azaltıyor.

"Gerçekten batırdık, eh".

"Tek olduğunu mu sanıyordun?" Birden yüzündeki g l msemi kayboluyor ve bakışları parmaklarının arasında çevirdiği boş fincana düşüyor. "Ona zaten bir kez yalan söyledim ve o bunu iyi karşılamadı. Gerçeği  ğrendiğinde, eğer öğrenirse, onu kaybedeceğim. Bu yüzden Soleil, eğer şimdilik onunla birlikte olmak ve küçük bir hayal kurmak istiyorsam, bırak hayal kurayım. Parçaları toplamak için zamanım olacak."

"Bu testi olacak".

'Böyle bir yalanı asla affetmezdi'.

"Evet..." diye kabul ediyorum. "Başak onu asla affetmeyeceği için."

Zihnimde hayali bir ölçek oluşturuyorum. Kendi hatalarımı bir tarafa, Yvonne'unkileri diğer tarafa koymaya başlıyorum ve yanıt bekliyorum. Benim tarafım daha ağır basıyor, yalanlarımın ağırlığının çok daha fazla olduğunu ortaya koyuyor, çünkü peruğu kafamdan çıkararak beni fırçalarken Başak'ın gözlerinde gördüğüm acı, bir erkekte bir daha görme olasılığımın düşük olduğu bir şey. Hiç bu kadar şeffaf, başkalarının düşüncelerini, gizli arzularını, bastırılmış ihtiyaçlarını özümsemeye bu kadar istekli bir erkekle tanışmamıştım.

Ve içimde tamamen açılma arzusu uyandırabilecek tek kişinin o olduğu fikri, refleks olarak beni diğer insanlara kapatıyor, çünkü birinin kollarında, sadece sessizlik içinde, kalbimin konuşmasına izin vererek kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Dili olmayan, kelimeler fısıldamayan ama sadece aynı frekansta seyredenler tarafından algılanabilen bir ses ileten bir şey. Ve Başak ve ben birbirimizi yakaladık, aynı dalgaya sahibiz, şu anda keskin bir kayalıkta kırılan ve kendini parçalayan dalgaya. Ama nasıl

Geri çekilen ve tekrar denemekten asla yorulmayan tüm dalgalar, umarım er ya da geç birbirimize çarpmayı değil, birbirimizi okşamayı, birbirimizi anlamayı başarırız.

"Yarına kadar Taurus'tan parayı isteyeceğim," diye onaylıyorum ve sahte hayatıma dönmeye karar veriyorum.

Öğleden sonra şatoya dönüyorum ve yapacak bir şeyim olmadığı için sarayın etrafında bir tur atmaya karar veriyorum. Geniş koridorlarda tek başıma dolaşırken Yvonne'un büyükbabasını tasvir eden bazı resimlere takılıyorum. Küçük Michelle'in onun hayaletiyle etkileşime geçmek için oyalandığını hayal ederken gülümsüyorum. Onun durumunda küçük bir kız bundan korkardı, ancak böyle bir durumda hayaletin ondan önce kaçabileceğine inanmaya daha meyilliyim. Belki de gerçekten kaçmıştır.

"Taurus Leclerc Senior". Arkamda, uşağın sesi beni dönmeye zorluyor.

"Merhaba, *Mösyö Müller*."

Onunla oğlu arasındaki fark inanılmaz. O palavracı, çalımlı, gürültülü, kibirli; babası ise zarif, güven verici, sakin.

"Nasıl biriydi?" Onunla birlikte yürürken sohbet ediyorum.

'Eksantrik, modern, vizyoner, komik ve zaman zaman dayanılmaz'.

"Tüm Leclerc'ler gibi.

"Şey, hepsi değil.

"Valon'la tanıştım.

"Memnun oldum. Umarım arkadaşılığınızdan keyif almışsınızdır. Yakında tekrar ayrılacak. Paris'te asla o kadar uzun kalmaz." Durdum, yolunu kestim ve kaşlarımı çattım.

"Peki nereye gidecek?" Bilmek için yanıp tutuşuyorum. Yvonne benimle nihai ayrılışı hakkında konuşmadı. Dalga mı geçiyor?

"Genelde benden kaçma eğilimi vardır. Sanırım bu son eve dönüş zaten kalıcılığın bir kaydı."

"Senin gibi sevimli bir insandan neden kaçsın ki?"

"Çünkü her birimiz hayatın tenimizin üzerinden tamamen farklı şekillerde geçmesine izin veriyoruz. Sizin için hoş olan bir şey başkaları için öyle olmak zorunda değildir.

"Siz, *Mösyö* Müller, objektif olarak hoş birisiniz. Eğer oğlunuz için durum böyle değilse, sorun kesinlikle sadece sizindir."

Aynalarla dolu bir koridorda geziniyoruz. O kadar büyüleyici ki, her yaldızlı çerçevede beliren bir benin çoklu yansımalarını gözlemlemek için duraklıyorum. Garip bir ses dikkatimi çekiyor, binaları ayıran koridorun diğer tarafından geliyor gibi görünüyor. Sanki sadece bana göz kulak olmak için beni takip ediyormuş gibi görünen uşağın eşliğinde bu patırtıyı takip ediyorum ve demir plakalara vuruluyormuş gibi görünen sesler duyduğum koridora doğru ilerliyorum.

"Bu gürültü de ne?"

"Spor salonlarından birinden geliyor.

"Oh, neredeyse kabul edeceğim.

"Şu anda Bay Virgo ve Valon eskrim yapıyorlar."

"Eskrim mi? Büyüleyici. Sence onları bölecek olsam, uğursuz öfkelerine neden olur muyum? Beni kılıçlarıyla delebilirler mi?"

"Bence bu risk alınabilir. İçeri yalnız girmesine izin verdim. Valon spor yaparken benim varlığımdan hiç hoşlanmadı ama eminim küçümsemeyecektir".

"Oğlunuz tam bir pislik. Eşlik ettiğiniz için teşekkürler Bay Müller."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa söylemeniz yeterli," diyerek eski moda bir selamla ayrılıyor.

Üzerinde güzel el boyaması süslemelerin görülebildiği antika kapıya yaklaşıyorum. Kâhyanın saygıyla eğilmesi, binanın güzelliği ve çarpışan bıçakların net sesi beni başka bir çağa fırlatmış gibi hissettiriyor. Neredeyse kendimi o daracık korselerden birinin içinde, göğüslerim ortada ve inciler, altın tokalar ve diğer ıvır zıvırlarla tutturulmuş saçlarımla görebiliyorum.

Kapıyı hafifçe itiyorum ve iki kılıç ustası beni duymuyor, çünkü muhteşem bir salonun ortasında, Olimpiyatlarda görüldüğü gibi uzun, dar bir platformun üzerinde yürümekle meşguller.

Her ikisi de beyaz üniformalar ve koruyucu maskeler giyiyor ve hareketleri hakkında yorum yapmasalar onları ayırt etmem mümkün olmayacaktı.

Kapının arkasında oyalanıyorum, sadece yüzümle içeri eğiliyorum.

Başak başarılı bir darbeye sevinirken, Valon batmaya çalışırken umutsuzluğa kapılır. İlki daha becerikli ve ani görünüyor. Eğilir, rakibinin geri tepmesini yere gönderir ve platformun diğer tarafındaki pozisyonuna devam eder.

İkisi de bir kollarını arkalarında tutarken, diğeri silahı ustalıkla yönlendiriyor.

Kendimi onların hareketleriyle büyülüyor, bıçakların çan sesleri arasında geçen konuşmaları gözetlemeye çalışıyorum.

Valon, "Biraz dinlenmek istiyorum," diye nefes alıyor ve Yvonne' bahsettiğinden emin olduğu anda ortağının cevabı geliyor.

"Ne oldu sana böyle? Ne zaman bir kadına karşı yumuşak davrandın?"

"Bilmiyorum, *kardeşim*. Bu kız bir şeyler saklıyor, belki erkeklerle kötü bir deneyim ya da sadece zor bir hayat. Gerçek şu ki, beni büyülüyor. Beni bir tür koruyucu kalkan olmaya itiyor".

"Bana en azından onunla öpüştüğünü söyle."

"Tabii ki yaptım ama Tanrı aşkına, tüm cephaneliği uzak tutmak bir dramdı".

"Gerçekten denemedin mi?" Bu sefer vurma sırası Valon'da. Vuruş, Başak'ın darbeyi hissetmiyor gibi görünen gövdesi gibi silahının da bükülmesine neden oluyor.

"Eğer yaptıysam, asla bilemezsiniz. Her halükarda bir beyefendi bu tür ayrıntıları rapor etmez".

Bu cevap beni şaşırttı, bu yüzden daha iyi duymaya çalışarak kanadın üzerine doğru eğildim.

"Sırf ona saygısızlık etmemek için bir kadınla yaşadığın yakınlık hakkında konuşmayacak noktaya geldiğini söyleme bana."

"Eğer öyleyse, sorun ne olabilir?"

"Sana bir süre daha katlanmamız gerektiğini. New York'a ne zaman dönüyorsun?"

New York mu? Lanet olsun.

"Bilmiyorum, şimdi olmaz. Bunu düşünmek istemiyorum. Onun yerine bana kendinden bahset. Sürtük kız kardeşinle aran nasıl?"

İşte, şimdi içeri giriyorum, duvarda asılı olan kılıçlardan birini alıyorum ve onu bıçaklıyorum.

Ama Başak'ın benim hakkımda ne söyleyeceğini duyma merakı, arkadaşının dilini kesme merakından daha güçlüdür.

Durduğunu ve eldivenlerini teker teker yakındaki rafa attığını görüyorum. Sonra maskesini çıkarıyor, başından çekip alıyor ve ceketinin düğmelerini açıyor. Karmakarışık siyah saçları beyaz kumaşta göze çarparken, bıçağın ucu haliya değişiyor ve omuzları kıvrılıyor.

"Buna daha fazla dayanamayacağım," diye iç geçirir ve o anda Valon da aynı hareketleri yapıp yüzünü temizledikten sonra bakışlarını

Tam tepemde, varlığını fark etti ama belli etmedi ve arkadaşının konuşmasına izin verdi. "Onu etrafımda istemiyorum, bu yüzden ondan uzak duruyorum. Burada yaşamasından, masamızda yemek yemesinden, hatta yanımda oturmasından nefret ediyorum. Sanki başka boş yer yokmuş gibi. Neden benim yanımda olmak zorunda ki?!" *Ah, yani benimle konuşmasa da yakınlığıma bile tahammül edemiyor. İyi o zaman. sonra odamda yiyeceğim.*

"Onun ailemin bir parçası olduğunu bilmekten nefret ediyorum, onu kontrol edemiyorum çünkü kız kardeşim olmasına rağmen bunu yapmaya hakkım yok. Ve onu böyle düşünmememden de , çünkü düşünmeliyim ama düşünemiyorum. Keşke ortadan kaybolsa, keşke onunla hiç tanışmamış olsam ve keşke eşyalarını alıp çok uzaklara gitse, hiçbir şekilde ulaşamayacak kadar uzaklara. Hiçbir şekilde."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor diğeri, Başak eşyalarını yerleştirmeye başladığı rafa doğru ilerlerken bana bakıyor.

Donup kalıyorum, gözlerim beni fark eden tek kişiye sabitlenmiş. Titreşen gözbebekleri nemleniyor ama güçlerini kaybetmiyorlar, beni kandırabilecek bir zayıflığı engelleyen güçlerini. Kendi dürtülerimin, o patlamayı duyduğumda hissettiğim üzüntünün ya da şimdi açıkça görülen nefretin beni bastırmasına izin vermeyeceğim, ama kendimi savunmadan her şeyi sindiren bir aptal gibi de görünmeyeceğim, bu yüzden, belki çok yaralı ya da daha öfkeli ya da muhtemelen bir yüzleşme, bir yüzleşme, kayıtsızlık dışında her şeyi yapmaya hevesli olarak, sahneyi alkışlayarak kendimi açığa vuruyorum.

"Tebrikler, kaçırılmış iki kılıç ustasıınız."

Başak ceketinin düğmelerini tamamen açtı ve şimdi arkasını döndüğünde kuru, bakımlı, hafif terli göğsünü gösteriyor. Ve, mamma mia, benim için bir gösteri olduğunu fark ettiğinde ne kadar güzel görünüyor, bu sırada gerçek duygularını ifade etti, bunu yapmakta özgürdü, kendisi olmakta özgürdü.

"Merhaba, ikiz sürtük."

"Valon!", kollarımı kavuşturdum ve mesafeli bir selamlama hareketiyle çenemi ona doğru kaldırdım. "Kılıcı nasıl kullanacağını iyi biliyorsun..."

"O bir kılıç," diye düzeltiyor beni, şakayı geçirterek. "Denemek ister misin?"

"Senin üzerinde mi? Keşke!"

Göz ucuyla Başak'ı arıyorum ama günlerdir yaptığı gibi beni görmezden geliyor. Üniformasını omuzlarından çekip çıkardığını, gömleksiz kaldığını ve ardından pantolonunu tutan iki askıya benzeyen şeyi çıkardığını fark ediyorum.

Sırtının atletik şekli dikkatimi dağıttığı için arkadaşının kılıcını parmaklarımın arasına koyduğunu fark etmiyorum.

"Böyle hareket ettir," diyerek arkama geçti, silahı daha iyi kavramama yardım etti ve kolumu nasıl düzgün uzatacağımı gösterdi.

Başak yönü, tabii ki.

"Bırak onu," diyor, sıkılmış ve hala beni dahil etmemeye niyetli.

"Seni korkutuyorum, ha?!" diye alay ediyorum onunla, Valon beni platformda hareket etmem için serbest bırakırken. Kendimi Leydi Oscar gibi hissediyorum, kimsenin ilgilenmediği yalnız bir dansın içinde.

Arkamdan bir 'gidiyorum' sesi duyuyorum ama ne Başak ne de ben gözden kaybolan diğer eskrimciye aldırış etmiyoruz.

Sadece kapının kapandığını duyuyorum, net bir işaretle: yalnızız.

"Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsam, söyle gitsin. Eşyalarımı alıp kaleyi terk edeceğim," diye yakınıyorum, kılıcımı hareket ettirerek halının üzerinde çizgiler çiziyorum.

"Gerçekten mi?" Günler sonra nihayet gözlerimin içine baktı. "Böyle bir fırsatın kaçmasına izin mi veriyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

'Zengin olmak için'.

"Ama ben zenginim," diye düzeltiyorum onu kışkırtmak isteyerek. "Benim gerçek soyadım *Leclerc*."

Kılıcın ucunu yavaşça göğüs kafesine yerleştiriyorum. Göz kapakları hareketi takip ediyor, sonra yavaşça gözlerime dönüyor.

"Babam seni henüz tanımadı".

"Babamız," diye işaret ediyorum, demiri aşağıya, göbeğe doğru süründürüyorum.

İç çektiğini, adem elmasının seğirdiğini ve bakışlarında tanıdığım ve bir şeyler uyandıran bir parıltı görebiliyorum.

"Kesin şunu".

"Ne yapmak için?", başımı eğiyorum, kılıç pantolonumun lastiğini bulduğu anda hareketlerimi durduruyorum.

"Bilerek mi etrafımdan dolaşıyorsun?"

"Hayır.

"O zaman burada ne halt ediyorsun?"

"mi istiyorsun?"

Beni ürküten bir hareketle beni etkisiz hale getiriyor, silahı ele geçiriyor ve durumu tersine çeviriyor.

Kendimi kılıcın ucuyla boğazıma bastırırken buluyorum ve gözlerinin arzusuyla nasıl parladığını görüyorum.

Aşağı, göğsüm boyunca, hareket etmemi engelliyor, çünkü tenime çizdiği hisleri kendimden mahrum etmek istemiyorum.

"Evet," diye fısıltıyla yanıtlıyor. Ama bana soruma bir cevap gibi değil de, beni sarsmış olmaktan duyduğu sevinci gizlemeyen bir onaylama gibi geliyor.

Derin nefes alıyorum ve göğüslerimin bıçağı nasıl sıkıştırdığını hissediyorum.

"Yani kaleden. Evime geri dönmemi ister misin?"

Sanki bir büyüün etkisinden kurtulmuş gibi, kılıcının ucunu tekrar yukarı, boğazıma doğru yöneltiyor. Yüzümü sağa doğru eğiyorum ve o da kılıcının ucunu çenemin üzerinden geçiriyor. Gözlerimi kısmam doğal, çünkü bu bir okşama kadar iyi bir geçiş.

Bana başka hiçbir şekilde bahsedilemeyecek bir dokunuşun nihai ifadesi.

Başak tenlerimizi buluşturamayacağını biliyor, bu yüzden kılıcını kullanarak bana bir şey veriyor ve ikimizi içeren herhangi bir şeyle temas etmenin ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatıyor.

"Evet," diyor ucunu dudaklarıma götürüyor.

Yüzümü hareket ettirerek onu bu alışılmadık okşamalara devam etmesi için kışkırtıyorum. Sevecen bir insan değilim, hayatım boyunca da sevgi görmedim, özellikle de erkeklerden, ancak kardeşim olduğunu düşündüğü kişiden bir kılıç aracılığıyla gerçekleşen bu kadar yoğun, şehvetli ve derin bir temas hiç olmamıştı.

Sanki beni parçalara ayırmak istiyormuş gibi bakıyor.

Kılıcını, üzerine sadece kendisinin okuyabildiği şeyleri yazmak için yüzümü çizdiği bir kalem gibi kullanıyor.

Bana hükmetmesine izin veriyorum ve bunu yapıyorum çünkü karşılığında onun kafasında, gözlerinde ve en içten arzularımda, belki de umarım kalbinde olduğumu biliyorum.

"Yarın yaparım, merak etme," diye karşılık veriyorum, ucun saçlarımı okşadığı andan yararlanarak. "Sadece bu gece kalacağım, sonra eşyalarımı alıp *hiçbir şekilde ulaşamayacağım* bir yere gideceğim." Az önce benden bahsederken söylediği sözleri tekrarlıyorum.

"Ne yazık ki sana ulaşamayacak bir yer yok". Ve bunu gözlerimin içine bakarak, kılıcının yassı ağzı yanağımı okşarken söylüyor.

"Neden beni takip ettiğini merak ediyorum."

"Bunu ben de kendime soruyorum ve sizi temin ederim ki kendime bir cevap veremiyorum."

"Hey! İşte buradasın." Yüzümü girişe doğru çeviriyorum, Başak da benim kadar şaşırılmış bir şekilde kolunu indiriyor ve böylece silahı bedenimden uzaklaştırıyor.

İnce, uzun boylu, sarışın, mavi gözlü ve süper model duruşlu bir kız, spor salonuna bir örtü elbisesi içinde adım atar.

"Müller bana Valon'la antrenman yaptığını söyledi," diye gülümsüyor, sadece ona hitap ediyor ve sonra kelimenin tam anlamıyla ona doğru koşuyor, yanağına bir öpücük konduruyor, dudaklarına daha yakın diyebilirim, ki bu benim hoşuma gitmeyecek kadar uzun sürüyor.

"Merhaba tatlım," diye karşılık veriyor, ağzını çenesinin altına, neredeyse boynuna dayıyor ve onu kendi kendine çimdiklemiş gibi bir havası olan yüksek sesli bir öpücüğe boğuyor. "N'aber?" Onu yanından sarıyor, göğsüne bastırıyor ve tüm dikkatini ona veriyor.

Kollarımı kavuşturmuş, rahatsız, yersiz bir kıskançlıkla ısınmış bir şekilde arkama yaslanırken birden kendimi üçüncü tekerlek gibi hissediyorum. Bunu hissetmemeliyim, böyle bir duyguya hakkım yok, ne de içimde fokurdadığını hissedecek kadar sıcak olmalı.

"Bu geceki parti için geldim. Eşyalarımı getirdim. Burada hazırlanacağım. Birlikte gitmemizin bir sakıncası var mı?"

"Hayır, hiç de değil." İkisi de suç ortaklığıyla birbirlerine gülümsüyorlar. Birlikte harika görünüyorlar, dergilere koydukları çiftler gibi. O lanet kapaklarda defalarca yer almış çiftler gibi. Örnek olarak, model olarak, sıradan bir ölümlünün arzulanmayacağı ideal bir çift olarak sunulurlar, çünkü iki sevgili arasında böyle bir mükemmelliği sıradan bir ölümlünün hayatında bulmak imkansızdır.

"Sen Yvonne olmalısın." Sonunda Barbie beni fark etti.

"Yesssss," diye tereddüt ediyorum ama elimi uzatıyorum.

"Ben Roxane, ..." Bir an Başak'a dönüyor ve kendi bölgesini işaretlemek istediğinden eminim ama sonunda bunu söylemeyi daha uygun buluyor:

"...Venüs'ün kız kardeşi".

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek el sıkıştık. O hâlâ Başak'ın çıplak gövdesine yapışmış, Başak onun kalçasını sahiplenici bir şekilde kavırıyor, o da benim parmaklarımı tutuyor.

Sonunda ayrılmaya karar verdim, çünkü onun benim sikimde olduğuna karar verdim.

"Öyleyse, mesajınızı bekliyorum," diye tekrar ona döner, o da ağzına bakar. Roxane'in dudakları aralanır, beklemektedir. Ne için? Ne istemektedir?

"TAMAM. Le kare . tekrar a Öpücük üzerinde boyun
e o Ben bana kıkırdarak bakıyor.

El salladı ve kapıyı arkasından kapatarak çıkışa doğru ilerledi.

Kardeşimi temsil etmesi gereken adamın eski sevgilisinin az önce geçtiği yola bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Pişman olabileceğim ve sadece Başak'ın kafasını karıştıracak şeyler söylememek için alt dudağımı ısırıyorum, dişlerimi derime bastırıyorum.

"Bu akşam ne var?", yüzünü ovuştururken bir ayağımdan diğerine sallanıyorum. Varlığımdan mı yoruldu, spordan mı yoruldu, yoksa eski sevgilisinin istilasına mı üzöldü anlayamıyorum.

Belki onu hala seviyordur.

"Vakfın yıldönümü. Siz davet edilmediniz mi?"

"Hayır.

"Daha iyi," diye arkasını döndü, beni hiçbir şeyin dışında bırakmaya kararlıydı, sonra yeniden düşündü. "Ah, eğer biri seni bu işe bulaştırırsa, bulaşmaktan kaçınırsan memnun olurum."

"Neden?"

"Varlığınız beni rahatsız ediyor. Bir akşam için, etrafta sen olmadan rahatlamak istiyorum."

"Roxane ile bunu kesinlikle yapabileceksin. Her sözünü dinliyor," derken içtenlikle gülümsüyorum, sanki sevgi dolu önerilerde bulunan bir kız kardeş gibi hissediyorum.

"Evet.

"Güzöl kız".

"Güzöl değil," bakışlarını benimkilere dikeyor, "güzöl."

O mu yoksa... ben mi? Anlamıyorum, çünkü bir an için bunu bana söylüyormuş gibi hissediyorum. Ama belki de sadece hayal gücüm bana oyun oynuyordur.

"Aranızdaki ilişkinin neden yürümediğini merak ediyorum".

"Artık işe yaramadığını kim söyledi?" diye kaşlarını çatıyor, sanki kendimden bile saklamaya çalıştığım düşüncelerimi çözmeye çalışıyormuş gibi beni inceliyor.

"Yine mi birliktesiniz?"

"Belki".

Ve benim ruh halim, mutluluğun basamaklarını hiç tırmanmamış olan ruh halim, kayıyor, yuvarlanıyor, kendini yeraltına doğru yuvarlanırken buluyor.

Belki de.

Bu kelime her şey ya da hiçbir şey anlamına gelir. Evet ya da hayır. Her halükarda, parayı geri almak, kaleyi terk etmek ve ortadan kaybolmak da dahil olmak üzere çeşitli kararlar verdiğim için neden bu tür düşünceler üzerinde durduğumu anlayamıyorum.

"Senin adına sevindim o zaman," diye mırıldanıyorum. "En azından beni unutabileceksin."

Başak'ın zihninde bir kaideye sahip olduğumu varsayarsak, kendimi neden bir kaideye koyduğumu da bilmiyorum.

Gülümsüyor ve bunu her zamankinden farklı bir şekilde yapıyor. Neredeyse eğleniyor gibi görünüyor, sanki flört ediyormuşuz gibi, ama sonra benim de sık sık yaptığım gibi, karşımda durduğunu, nefret ettiği, ona yalan söyleyen, ona zarar veren ve vermekte olan kişiyi hatırlıyor ve gözlerinde perde iniyor, ışıklar sönüyor, her şey kararıyor.

Siyah onun içinde, etrafında, sonra benim içimde.

"Ne söylediğine dikkat et, Yvonne."

"Ve bana karşı davranışlarına dikkat et, çünkü ben senin boş zamanlarında sıkıp atacağın bir paçavra değilim, tamam mı?"

"Tabii ki değilsin," diye yüksek sesle karşılık veriyor, kollarını iki yana açarak. "Sen benim için bir hiçsin."

"Ben senin kız kardeşimim. Benim ses tonum da yükseliyor. Ama söylemek istediğim değildi. *Ben Güneş'im, senin güneşinim* diye bağırarak istedim."

"Bana kalırsa sen de asla öyle olmayacaksın. Seni kabul edebileceğimi sanmıyorum ama bunu aşacaksın."

"Bak ne diyeceğim, bu gece partiye katılacağım ve geceni mahvedeceğim. Perukla gelmemi ister misin?"

"Seni bir parmak şıklatmasıyla silebilseydim, silerdim. Ama yapamam, bu yüzden lütfen, senden kaçınmanı istiyorum. TAMAM MI?"

"Elbette kaçınıyorum," diye acı acı karşılık veriyorum. "İçiniz rahat olsun Başak. Senin aksine ben seni düşünüyorum ve seni rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyorum, bunu biliyorsun. Eğer sen de arada bir düşünürsen, bu harika olur." Dönüyorum, gitmeye hazırım, ama son düşüncelerimi aklıma getirmeden önce değil. "Bu arada Roxane senin için biçilmiş kaftan. Seçimlerini tekrar gözden geçirmelisin."

"Ben zaten bunu yapıyorum."

"Kılıç kullanmayı öğrenmek isterdim. Bir gün bana bir şeyler öğreteceğinizi umabilir miyim?"

"Hayır," diye haykırıyor, boş zamanlarımda hayranlıkla inceleyemediğim çeşitli kılıçların sergilendiği duvara bakarak.

"Tamam. Partiye gitmiyorum, merak etme. Ne giyeceğimi bile bilmiyorum. İyi geceler." Ben kapıya ulaşıp kolu tutarken o beni selamlamıyor, kıyafetleriyle uğraşmaya devam ediyor. "Bu arada," diye ekliyorum, gözlerinin bana uzaktan daha az öfkeyle bakmayı başardığını görüyorum. "Gerçekten de insanlara ulaşamayacağınız bir yer var."

'Bana hangisi olduğunu söyle, seni oraya göndereyim'.

"Önce beni öldürmelisin."

Kapıyı açtım, dışarı çıktım ve...

"Günüşığı." Sesi kararsız, emin değil ama tatlı. Kendine izin verdiğinde, bana kendim olma şansı verdiğinde kullandığı ton bu.

"Evet?"

"Hiçbir şey.

Sırtı bana dönük ve sonunda gözlerinin sıcaklığını, sessiz duyguların ısıltısını, içimde kaçmak ve ona ve bana zarar vermeyi bırakmak için çılgık atanı bırakma şansım oldu.

'İnsanlara ulaşamayacağınız bir yer gerçekten var'.

'Bana hangisi olduğunu söyle, seni oraya göndereyim'.

"Önce beni öldürmelisin.

Etrafımda olmaktansa ölmeni tercih edeceğime gerçekten inandın mı?

Bu düşünce son buluşmamızdan sonraki saatlerde aklımdan çıkmadı. Duşta, kılıcımın onun tenini tatma ayrıcalığına nasıl sahip olduğunu hatırladığımda benimle birlikte geldi ve hala benimle birlikte, tüm ailemle birlikte hayırseverliğimizin yıldönümüne katılmak için dışarı çıkmaya hazır olmak için iliklediğim beyaz gömlektten daha fazla mevcut.

Saçımı düzeltiyorum, her zamanki beni göstermekte zorlanan aynanın karşısında kendime bakıyorum. Değiştiğimi hissediyorum, çünkü hayata, insanlara, aileme bakışım değişti.

İnsanın kız okşayabileceği bir zaman var mıydı ve onu hayat arkadaşı olarak görmenin yanlış olmadığı bir yer var mıydı merak ediyorum.

Bu zamanı sen yarattın, diyorum kendime.

Hayır, bu mümkün değil, diye kendime cevap veriyorum.

Evet, değişiyorum. Ve bu, ahlakımı, her zaman doğru ve yanlış olarak kabul ettiğim şeyleri sorguladığım gerçeğiyle gösteriliyor. Ben farklıyım ve farklıyım çünkü siz ışıltılı bir hayata siyah mürekkep getirdiniz.

Ama varlığım gerçekten o kadar parlak mıydı?

Bazen kendimizi tanımayı başkalarının gözünden öğrendiğimizi, bizi en gizli yanlarımızla, bizi korkutan yanlarımızla gözünden öğrendiğimizi hatırlatmak için onun varlığına ihtiyacım vardı.

O benim için biraz öyle. O gerçek bir aynadır, size asla görmek istemediklerinizi gösteren. O aydınlanmamış bir güneştir.

temas. En yanlış budur, çünkü gerçeklerden daha sahicidir.

Ve kendimi suçlarken buluyorum, beni adaletsiz davranmakla, onu ancak ölürse ondan kurtulabileceğime inandırmakla suçluyorum.

Eğer artık var olmasaydı.

Ama onun vefatı olmasaydı, bana verdiği bu büyük fırsat olmasaydı, yani ruhumun kıvrımlarında, hiç ziyaret etmediğim odalarında bir tura çıkmasaydım, bilinmeyen bir benin derin uçurumunda bile, dışarı baktığınız ve dünyaya farklı gözlerle bakmayı öğrendiğiniz pencereler olabileceğini keşfetmeme izin vermeseydi hayatım nasıl olurdu?

Eğiliyorsunuz ve bir kız kardeşin kağıt üzerinde olduğunu görüyorsunuz. O senin kanında var. Ama eğer öyleyse, bu onu sevemeyeceğiniz anlamına gelmez.

Bir yolu olmalı.

Her şeye rağmen var olduğunu biliyorum. En acımasız olanı, sizden en büyük fedakârlığı talep eden. Ama o orada.

Sadece dokunma.

Bu sadece önceden belirlenmiş sınırları aşmama meselesidir. Sadece *hissetmelisin*.

Ve bu çekimi hissetmek istiyorum, adını dudaklarımın arasında algılamak istiyorum, ancak kendimi onu çığnemekten alıkoyuyorum.

Ona dokunmamak, onu öpmemek, daha ileri gitmemek gerekiyorsa, bunu yapabilirim. Sadece kendimi onun yanına yerleştirebilmeli, duygularımı bırakabilmeli ve sadece var olduklarını söyleyebilmeliyim.

Çünkü bugün değiştiremeyeceğim tek gerçek bu.

Onu istiyorum ve ona karşı hislerim var. Artık kontrol edemediğim çok güçlü bir şey.

"Zöe bunları hiç giymediğini söyledi." Banyomun kapısında Novak beliriyor, elinde bir o kadar giysinin asılı olduğu üç askı var.

"Teşekkürler, onları bir yere as."

İkimiz de odama gidiyoruz ve o hiç umursamadan kıyafetlerini yatağımın üzerine atıyor.

Ona üç kez bakıyorum ve sonra siyah ceketini giymek için duraklıyorum, papyonu yakanın etrafına yerleştirip açık bırakıyorum.

"Güzel takım," diye iltifat ediyorum, büyük aynanın önünde kasıla kasıla yürürken.

"Sponsorumdan bir imtiyaz.

"Ara sıra bana da ver".

Bana katıldığı son fotoğraf çekiminden ve şu anda referans olduğu moda evi tarafından kendisine kaç kıyafet verildiğinden bahsediyor. Bu arada Zöe'nin bana aldığı kıyafetlere bir göz atıyorum ve o şeytani bedende nasıl görünebileceklerini düşünmeye başlıyorum.

"O Sevgililer Günü hediyelerini ne için istediğini öğrenebilir miyim? Sakın bana küçük kız kardeşlerinizin elbiseleriyle oynamayı sevdiğinizi söylemeyin."

Kıçına tekme atıyorum, neyse ki yeni oldukları için İtalyan ayakkabılarımın ayak izi kalmıyor.

"Onlar benim için değil, seni aptal.

'Aaaah, demek ki kaderlerinde gizemli kızınız var'.

Odamı, eşyalarımı ve yatağımı ele geçirmesinden nefret ediyorum.

Orayı işgal ediyor, hatta az önce fırlattığı kıyafetlerin üzerinden atlıyor.

"Gizemli bir kız yok. Onlar Yvonne için."

papyonu ayarlamak için kendimi yansıttığım aynadan, gözlerini kısarak mucizevi bir sessizlik içinde dururken bir şey tahmin edip etmediğini anlamaya çalışmak için onu gözetliyorum.

Novak asla susmaz ve sustuğu zaman da beyni harekete geçmiş demektir. Bu nadiren olur, bu da sadece yeni gelenle benim aramdaki bakışları yakalamış olması gerektiği anlamına gelebilir.

"Yvonne..." diye tekrarlıyor adını, düşünceli bir şekilde. "Büyüleyici bir kadın. Gerçek bir Leclerc."

"Evet.

"Ve bu bir sorun." Ceketimi düzeltip bir düğmesini kapatıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Senin için yani. Sadece senin için." Koca göt suratı anladığını doğruluyor.

Eryk kaledeki en az güvenilir kişi, en azından benim açımdan, geçmiş geçmişimiz göz önüne alındığında. Ama aynı zamanda, ne yazık ki, herhangi bir şeyi fark eden tek kişi ve ilgisiz olan tek kişi, bu yüzden diğer kayınbiraderlerime göre biraz daha objektif bir bakış açısı sağlayabilir.

Zakhar'ı iyi tanırım, o da bunu onaylardı. İstediklerini elde etmek için kimsenin yüzüne bakmaz. Bu durum, Terazı ile tanıştığında onun resmi olarak üvey kız kardeşi olmasıyla kanıtlanmıştır. Tamam, değil.

ortak kanları vardı, ama aralarında kazıklar vardı. Nasıl gitti? İkisinin de endişesi yoktu.

Nolan bir psikolog, sorunun temeline inmeye çalışacak, annemin yokluğu, ailede bir referans figürünün olmaması konusunu gündeme getirecek, böylece bunu en son gelen, birkaç gün öncesine kadar kız kardeşim değil, sadece güzel bir kadın olan kişiye yansıtacaktı. Daha önce kafamın içine girdiğini ve şimdi onu dışarı çıkarmanın beni zor bir psikolojik yolculuğa sürükleyecek zor bir iş olacağını söyleyecekti. Vesaire, vesaire, vesaire.

Crystal hikayemi kağıda dökerek, kız kardeşim Chantal'a iftira atacak, o da bunu Kara Hanedan Dizisi'nin bir sezonu haline getirecek ve Venüs, artık çok iyi bilinen büyük hatalarının kürsüsünden bana bunun yanlış olduğunu, daha önce de aynı şeyleri yaşadığını falan filan söyleyecek olan Taurus'a anlatacaktı...

Scorpio'yu özledim, lanet olsun. Eğer burada olsaydı, esrar içiyor, bir şişe Jack yudumluyor ve kız kardeşinin çılgılık atan kıvrımları hakkında onun bile yapabileceği yorumlar yapıyor olurduk.

Geriye bir tek Novak kaldı.

Ve bunu tamamen çaresizlikten seçtim.

Yatağın ayak ucuna oturuyorum, arkamda hareket ettiğini hissediyorum. Kendimi daha iyi hissetmek için biraz açılırken onun bakışlarına bakıyorum ve bunu yapmayarak olağanüstü dürüst olabildiğimi fark ediyorum.

"Onunla bir süre önce tanıştım.

"Onun senin gizemli kızın olduğundan hiç şüphem yoktu."

"O kadar belli oluyor mu?"

"Zöe ve ben fark ettik. Aranızda ne oldu?"

"Kaleye gelmeden önce, kız kardeşimiz olduğunu söyleyerek öpüştük. Biraz daha ileri gittik ama o kadar da değil."

"Peki şimdi gerçeği biliyor musun?"

"Artık bunun bir eziyet olduğunu biliyorum. Ondan uzak durmaya çalışıyorum ve şu ana kadar başarılı oluyorum. Ama onu yakınımda, aynı odada görmek imkansız, kendimi onun üzerinde hayal etmeden, ilk seferki gibi, sadece benim için dans ettiği zamanki gibi."

Eryk yanıma kayıyor, sakın bir şekilde oturuyor.

"Size tavsiyede bulunacak en iyi kişi ben değilim ve kesinlikle sizi yargılamak istemiyorum, çünkü bu konularda boyunuzdan büyük işlere kalkışmanız gerekir, aksi takdirde anlayamazsınız. Ama biliyorum ki yarın biri gelip bana Ze'nin kız kardeşim olduğunu söylese, dünyanın kanunlarını değiştirmek için her şeyi yaparım. Kesinlikle uyum sağlamazdım ve duygularımı insanların koyduğu ahlaki kurallara kurban etmezdim. Bunun yanlış olduğuna karar veren Tanrı'nın kendisi bile olsa, kendimi büyük bir sevgiden mahrum bırakmazdım. Aranızda ne var ya da Yvonne senin için gerçekten ne hissediyor bilmiyorum ama pes etmek, düşmek ve kendini ölümcül bir günahın içinde bulmak sana aradığın cevapları verebiliyorsa, mutluluğun ucuna dokunduğun yanılısamasını bile yaşatabiliyorsa, kimin umurunda kardeşim. Başarısız ol, kay, dş, sapkınlık içinde banyo yap. Sonrasında, sağ çıktığında, çünkü seni temin ederim ki kimse ölmeyecek, en büyük hatanı hatırlayacak zamanın olacak. Çünkü yle. Bazen hata yapmak iyidir, çünkü insana yaşadığını hissettirir, değil mi?" Başımı sallıyorum, yüzümü ovuşturuyorum ve beni ona doğru iterken sözlerine çok fazla değer vermemeye çalışıyorum. "Yine de bir şeyden emin olmalısın. Eğer onu istiyorsan, onu yanında tutamazsın. Eğer onunla birlikte olmaya karar verirsen, bunu açıkta yapamayacağının farkında olmalısın. Yasak bir ilişki yaşamaya istekli olur muydunuz? Bu kadar büyük bir sırrı, kalede yaşamaya devam ederek, kız kardeşlerinizin yüzüne bakarak ve sürekli yalan söyleyerek saklayabilir misiniz? Boğa, Akrep'in babası olduğunu dünyaya böyle bir nedenle söyleyemez. Ve bunun ona, özellikle de yeğenine neye mal olduğunu biliyorsun." Tartışmasız haklı, heck. "Bir kadının yanında nasıl duracaksın ve asla, Başak, onun sana ait olduğunu söyleyemeyecek misin? Ben söyleyemem. Ve yanlış olduğu için değil, sadece diğer tarafta daha iyisini hak eden biri olduğunu bildiğim için. Yani kayınbiraderim, eğer onsuz yapamadığın için bir kapris yapmak istiyorsan, siktir et onu. Bunu yapan ilk kişi sen değilsin ve son kişi de olmayacaksın, sonuçta birlikte bymediniz bile. Ama ona saygı duyuyorsan, duyguların safsa, onu zerre kadar seviyorsan, o zaman gitmesine izin vermelisin."

Bakışlarımı ilk kez bana bu kadar nefret dolu görünmeyen ona çeviriyorum ve sanki artık onun sözlerini kendime mal etmişim gibi başımı sallıyorum. Ve aslında onları zmsedim, çünkü onları biraz paylaşıyorum.

"Ve şimdi sana sormalıyım!" ayağa kalkıyor ve heybetli boyunun yüksekliğinden bana bakıyor. Saçlarını geriye atmış, gözleri delici bir mavi, çenesi sıkılı.

"Ze'ye hiç asıldınız mı? Ona dokunmaya cüret ettin mi?"

Kendimi yavaşça yukarı çekiyorum, bakışlarımı onunkilere sabitliyorum.

"Sen neden bahsediyorsun be?!"

"Eğer kadınıma ilgi duyduğunu öğrenirsem, seni kuleden aşağı atarım."

"Bunu aklından bile geçirmemelisin. O benim kız kardeşim!" diye bağıriyorum, gergin, sinirli, hatta midem bulanıyor.

"Yvonne da öyle.

"Hayır!" diye homurdanıyorum. "Bu çok farklı!"

"Sadece bunun senin sapkınlığın olup olmadığını ve şimdi kışına tekme basmam gerekip gerekmediğini ya da..." anlamak istiyorum.

"Bu Yvonne. Bu o. Sadece o,' diyorum .

"Özür dilerim," diyerek elini omzuma koydu. "Sanki gerçekten oymuş gibi söyledin."

"Gerçekten o ne?"

"Büyük Aşk".

"Git buradan," diye itiyorum onu, yorgun, sıkıntılı, farkında.

"Bendenizle ilgili çizgiyi çoktan aştık mı?"

"bolca".

Uyku alanını oturma odasından ayıran altın kemerli geçide doğru yürüyor ve bir omzunu kenara dayayarak, onları okulumun önüne götürdüğü günkü yüz ifadesiyle bana gülümsüyor.

"Benimle bu konu hakkında konuşmanı hiç beklemiyordum. Seni nikah şahitlerim arasında görmeye başlamalı mıyım?"

"Asla o kadar uzağa gidemeyeceksin, Novak. Şimdi kaybol!"

"Bir düşünsene," diyerek parmağıyla beni işaret ediyor. "Aslında Zöe ile olan ilişkimin ilk tanığı sensin. Tam yerine oturuyorsun."

"Dışarı!"

O , üzerinde üç haute couture elbisenin durduğu şilteye doğru dönüyorum ve acaba yine yanlış bir seçim mi yapıyorum diye düşünüyorum.

Kıyafetlerden bahsetmiyorum.

*Gerçekten acı veren çok az şey vardır.
Bunlardan biri, tamamen kendinize ait olmasını istediğiniz gözleri başka bir
kadının gözlerinde görmektir.
Göğsünüzde bir sızı hissedersiniz ve acıyı yutmak istersiniz. Sizi hayata
döndüren kelekleri boğarken, hayal kırıklığının midenizde durgunlaştığını
hissedersiniz.
Uyandığınızda onlardan biri olduğunuzu fark ettiğinizde, rengarenk
kanatlarının güçsüzce süzüldüğünü neredeyse .
Tek başına.
İçinden çıkamayacağınız bulanık bir su birikintisindesiniz.
Kimse sizi almaya gelmiyor, çünkü beklediğiniz kişi artık size bakmıyor.
Sen geçtin.
Kayboldu.
Hiçbir şeye tutunamazsınız, artık buna değmediğini, yeterince güçlü
olmadığınızı bilirsiniz ve kendinizi derinlere bırakırsınız.
Artık bulunamayacağın o yerde.*

Roxane salona girdiği anda ben de böyle hissettim. Artık Başak için orada değildim ve onun ilgisi, genellikle olumsuz olsa da, ona geçti. Umarım aniden nasıl kabuk değiştirdiğimi, koruyucu bir tabakanın altına saklandığımı fark etmemiştir; tabaka, aramızdaki duygusal mesafeyi garanti edebilecek tek tabakaydı. Beni koruyabilecek tek şey.

Günlüğümü kapatıyorum ve odamdaki komodinin üst çekmecesine yerleştiriyorum. Sırtımı dönüyorum ve dört sütuna bağlı perdelerin asılı olduğu gölgelikteki tahtaya bakıyorum. Bedenim, sanki hayal kırıklığı havuzunda boğulmuşum gibi hareketsiz kalıyor.

Kardeşim olduğunu düşünen bir adamdan çok şey beklediğimden değil, ama hayatında başka kadınların olduğunu, olduğunu ve olabileceğini görmek beni derin bir krize sokuyor.

Ve artık bunun kıskançlık mı, bana ait olmasını istediğim bir varoluşu kıskanmak mı, yoksa sadece kısa bir süre sahip olduğum ama artık kullanılmayan eski bir aksesuar gibi bir kenara atılmış hissettiğim bir çocuğa karşı sahiplenme duygusu mu olduğunu bilmiyorum.

Tüm Leclerc'ler benim davet edilmediğim etkinliğe gideceği için bu akşam muhtemelen yalnız yemek yiyeceğimi düşünerek derin bir nefes alıyorum. Beni dışlamaları beni rahatsız etmiyor, çünkü gerçekte ben ben değilim, Yvonne'um, ama bana bir direktif verebilirlerdi, çünkü burada şatoda yemek yemek bile bir taahhüttür. Bugün çalışmıyorum bile, bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum. Vay be!

Başım yatak odasının ötesindeki oturma odasına doğru kayıyor, oradan bir kapı sesi duyuluyor.

Girişe doğru yalınayak yürüyorum. Kapıda uşak beliriyor ve nazik bir gülümsemeyle bana bez bir kılıfla korunan takım elbiseye benzeyen bir şey uzatıyor.

"Kısa haber verdiğim için başışlayın *matmazel*, ama bu akşam Leclerc Vakfı'nın kuruluş yıldönümünde hazır bulunmanız isteniyor. Daha yeni haberdar olduğunuz üzere, size uygun kıyafetler temin edilmiştir."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum ve kollarımı uzatarak Müller'in kafayı bana uzatma jestini yapmasına izin veriyorum.

"Sadece işini yapmanı anlıyorum ama bu etkinliğe katılabileceğimi sanmıyorum." Getirdiği şeyi iade ediyorum ve ona gülümsüyorum, kollarının tekrar bana uzandığını görüyorum.

"Kendimi ısrar etmek zorunda hissediyorum.

"Davetiyenin kimden geldiğini öğrenebilir miyim?"

"Bay Leclerc'ten tabii ki." Omuzlarım sanki farklı bir cevap bekliyormuş gibi hafifçe bükülüyor. Başak beni neden davet etsin ki? Aklımdan neler geçiyor? "O çok meşgul bir adam ve bazen bir şeyleri atladığı oluyor. Önemli olan hatırlamış olması, değil mi?"

Sorgulayan bakışları karşısında ruh halim dağılır gibi oluyor, öyle ki sessizliğime, sanki benim bir düşünceme cevap veriyormuş gibi karşılık veriyor.

"Kırılmayın. O unutulmadı. Aile hala senin varlığına alışmak zorunda, onları anla. Elbiseyi giy, senin bedenine uygun olmalı. İşin bittiğinde beni burada, kapının dışında bulacaksın ve ben de sana gideceğin yere kadar eşlik edeceğim."

"Bana eşlik eder misiniz?" Velayeti geri alıyorum.

"Hayır, Bayan, sadece uymam gereken kesin talimatlar var, bunların arasında sizi özel bir yere götürmek de var," diyerek gözümü sıkıyor.

"Yine de meraktan ölüyorum".

"*Spoiler* yapmamam için beni zorladılar," son kelimeyi sanki ilk kez söylüyormuş gibi üzerine basıyor. "Doğru mu söyledim?"

"Hı-hı, çok zarıfçe". Bir saniye içinde kararımı verdim. "Öyleyse... Hızlıca bir duş alıp hazırlanacağım."

"Vaktiniz var," diyerek imalı bir selam veriyor ve geri çekiliyor. "Sonra görüşürüz."

'Teşekkür ederim'.

Fermuarı indirip elbiseyi ortaya çıkardığımda, bir süre ağzım açık elbiseye bakıyorum.

Müller bana *özel hedefime* kadar eşlik ederken fazlasıyla gizemliydi, bu yüzden yolda ona nereye gittiğimizi sorduğumda her seferinde birkaç kez tanımlandı.

Varış noktasının sarayın içinde, tam olarak zemin katta, Kuzey Kanadı'nda, kullanılmayan eski balo salonlarına ve üst katlarda iş adamlarının dairelerine ev sahipliği yaptığı için genellikle kimsenin girmediği bir yerde olduğunu keşfettiğimde o kadar da şaşırmadım.

Ancak uşak beyaz eldivenli eliyle son koridoru işaret eder etmez, sanki havada heyecan verici bir şeyler sezmişim gibi kalbim çarpmaya başladı.

Tenime kayıtsız kalmayan o yabancı doku gözümün önünde cisimleşti. Ve onu içime çektim, kokusuyla kendimi sarhoş ettim. Onu daha derinden hissettim, bedenimin katmanlarından geçmesine izin verdim, ta ki farkında olmadan ama aslında farkında olarak çarpan o kalbe ulaşana kadar.

Çünkü bazı şeyler ortaya çıkmadan önce bile hissedilebilir ve belki de bunlardan biri kimyadır. Onun tüm figürü gözlerimin önüne serilir serilmez hissettiğim, omurgamdan aşağıya doğru titreşen, çok net bir ürpermeye neden olan, *başka bir şey*, daha üstün bir şey olduğunu haykıran, onu arkadan bile güzel bulduğumu fark ettiğim an, hareketsiz dururken, ayakları yere dikilmiş, elleri ceplerinde ve vücudu zarafetle kaplanmış.

Siyahlar içinde, Virgo Leclerc midede bir tutam.

Yüzünü hafifçe çevirerek mükemmel yüz hatlarıyla profilini görmemi sağlıyor, ama orada öylece duruyor.

Paralel bir dünyaya açılan bir kapıya benzediğini fark ettim. Geniş, neredeyse bir kapı girişi gibi. Belli ki ince ahşap, el oyması kabartmalarla süslenmiş. Hareket etmediğine göre, yaklaşmamı istediğini varsayıyorum, bu yüzden kalbim çarparak, benim bile anlamadığım bir şeyden heyecanlanarak, onun yanında duruyorum, yoğun mavi gözleriyle tanışıyorum, o kadar ki, onların da benimkilere yapıştığını hissettiğim anda bir acı hissediyorum.

Doğrudan ruhunu işaret etmesine bakmak bana acı veriyor.

Bu beni mahvediyor çünkü onun içine ulaşamayacağımı biliyorum. Buna hakkım yok.

Yokluğumu ona borçluyum.

"Beni partiye davet edenin Taurus olduğunu sanıyordum", diye bir saldırıyla başlıyorum, ama sadece aksi takdirde çok fazla kendim olacağım için ve onunla birlikte, en gerçek parçam ortaya çıktığında, çaresiz bir insana dönüşüyorum, genellikle eksik olduğum tatlılığı alıyorum ve savunmasız hissediyorum.

"Kardeşimin istediği de bu, evet.

"Yani senin bununla hiçbir ilgin yok."

"de yapabilirdim. Kendimi senin bilginden kurtarırdım.

dünbugünkü varlığınız ve eğer yapabilseydim *yarın* da sizden uzak dururdum'.

Belli ki, o da deliyor ve korktuğum gibi, darbeyi aldığım gerçeğini gizleyemiyorum. Başımı eğip yere bakıyorum, sonra üzerimdeki altın rengi elbisenin kumaşına odaklanıyorum. Straplez, göğüs dekolterimi ortaya çıkaran dar bir yakası var, denizkızı eteği baş döndürücü bir yırtmaçla açılıyor ve altın rengi tenimin ve saçımın tonuyla muhteşem bir uyum sağlıyor. Görünüşe göre tam olarak benim vücudumu düşünerek seçmişler ve bir an için, sadece bir an için, Başak'ı burada bulduğumdan beri, bunu benim için seçenin o olduğunu hayal ediyorum.

Düşünce geldiği gibi hızla yok olur.

"Neyin var senin?" Bana doğru dönüyor ama ellerini ceplerinde saklamaya devam ederek mesafesini koruyor.

Omuz silkiyorum. "Yok bir şey."

"Bir an için bana bak." Ve parmakları çenemin altında durup yüzümü ona doğru kaldırmam için beni zorladığı anda, bakışlarımızı tekrar birleştirmek sürekli saklanmaya çalışan, özümü gömen ve asla bana ait olmayan bir rolü oynayan benim için çok fazla oluyor. "Sorun ne, Yvonne?" diye soruyor usulca. "Çok mu ileri gittim?"

"Ne demek istiyorsun?" Dokunuşunu kesmiyor, öyle ki beni biraz daha okşamak için çeneme doğru hareket ettiğini hissediyorum.

"Sözlerime.

"Şimdiye kadar söylemişsindir." Yutkunuyorum, sadece yer değiştiriyorum ve böylece aramızdaki teması kesiyorum. "Nasıl oldu da buraya geldik? Roxane ile partiye gitmiyor muydun?"

"Evet, tabii ki." Bir kolunu kapı koluna doğru uzatarak açık bir şekilde cevap veriyor.

"Peki ben kiminle gideceğim?"

"Benimle gel." Bana arkasını döndü ve geniş bir koridor gibi görünen bir yere girdi.

Bizimle birlikte demedi, benimle birlikte dedi.

Bir aptal, zavallı bir hayalperest ya da kim bilir başka bir şey olabilirim, ama bu iki küçük kelimede farklı bir şey okudum. Bir aidiyet duygusunu yorumlamak isteyen benim belki de ve en çok incinecek olanın her zaman sadece ben olacağımdan da eminim.

Alan karanlık, ancak Başak arkamızdaki kapıyı kapatır kapatmaz, ikinci bir kapıya giden koridorda birbiri ardına bir dizi ışık yanıyor. Bu alan binanın geri kalanından biraz farklı görünüyor. Eski mekânların boşuna bir simülasyonu olarak sonradan eklenmiş gibi görünüyor. Başka bir girişe doğru ilerlerken onu kuşatıyorum. Sağ tarafta, duvara sabitlenmiş küçük bir *dokunmatik ekranlı* mekanizma var, muhtemelen ikinci kapıyı açmak için bir *şifre* gerekiyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sadece Leclerc'lerin girebildiği bir yerde".

Göz ucuyla beni inceliyor ve cevabın gizli bir anlamı olup olmadığını anlamıyorum, gerçek şu ki, bir an için, sadece bir an için, hareketimi keşfettiğine dair şüphe beni rahatsız ediyor.

Başak parmaklarını mini ekrana yaklaştırıyor, ancak düşündüğüm gibi herhangi bir şifre girmiyor, bunun yerine başparmağının ucunu üzerine parmak izi tanıma yoluyla açma mekanizmasını tetikliyor.

İki kapı kayarak açılır, duvarların içinde kaybolur ve aslında bir asansör olduğu için hiçbir odayı göstermeyen küçük bir kabin ortaya çıkar.

Çözmeye korktuğum bir bakışla, onu içeri kadar takip etmemi emrediyor. Ben hâlâ onun yanında, sessizce, kaskatı ve biraz da endişeli duruyorum. Görüntülerimiz kokpiti çevreleyen üç aynaya yansıyor, çoğalıyor. Ona doğrudan bakmıyorum, ama aynalarda beni aradığını fark ediyorum.

refleksleri. Sessizliğini koruyor ve bunu sadece beni kızdırmak için yaptığını biliyorum. Onunki açık bir boyun eğme çabası.

Sadece bana atacağı lafları daha ağırlaştırmak için sahte bir beyefendi gibi davranıyor, ne zaman beni biraz yaralamak istese.

"Kaledeki tek asansör bu.

"Fark ettim. Nereye varacak?"

"Bodrumun küçük bir bölümünde.

"Heyecan verici. Beni bir yere kilitleyip sonra da canlı canlı duvara mı asmak istiyorsun?"

"EğerYapmalıyım. dik a Duvar, değilYapamadım. daha fazla gel a sana eziyet ediyor.

Bu pratik olmazdı, değil mi?".

"Ama orası bana katılamayacağın ünlü bir yer olurdu."

Gülümsediğini ve başını salladığını görüyorum. Karşı koymak istediğini ama yapmadığını biliyorum çünkü bu bizim için bir şekilde flört etmek anlamına gelirdi, bu yüzden onu kız kardeşiyle kirli oynamanın utancından kurtarıyorum ve sadece aşırı yoğun parfümünü soluyorum.

Aşağıya doğru ilerliyoruz ama neyse ki yolculuk kısa sürüyor. Sürgülü kapılar açıldığında, kendimizi *özel hedefin* ortaya çıktığı başka bir koridorda buluyoruz.

Ağzım şaşkınlıkla açılıyor, sonra daha da genişliyor. Kırpiklerimi şaşkınlık, merak ve heyecanla kırıştırıyorum; tamamen çelikten yapılmış, zırhlı yuvarlak bir kapı, merkezden başlayıp dairenin kenarına doğru uzanan ve kabartma olarak tasvir edilmiş her bir burcu işaret eden on iki çubukla tamamlanmış.

"Bu... bir sığınak mı?" diye şaşkınlıkla soruyorum.

"Leclerc'in kasası. Ama gerçekten de, eğer bir savaş çıkarsa, burası Paris'teki en güvenli yerlerden biri olacaktır.

İleri doğru bir adım atıyorum ama Başak beni arkamdan yakalayarak engelliyor. Kolu belime dolanıyor ve bedenim onun göğsüne yaslanıyor.

Dudaklarının kulak mememde hafifçe durduğunu hissediyorum, çok narin, çok imalı, çok baştan çıkarıcı bir dokunuşla.

"Dikkatli ol, bu alan hareket sensörleriyle dolu" diye beni uyarıyor ve beni geriye doğru sürüklüyor. Kendini benden ayırabilirdi, hatta ayırmalıydı da, ama bunun yerine beni tutuyor, geldiğimiz duvara doğru döndürüyor ve duvara yapıştırılmış bir başka *dokunmatik ekranın* yanından geçiriyor.

Araştıran gözlerimi umursamadan V69728LVLV şifresini giriyor ve ardından başparmağını tekrar parmak izi tarayıcısının üzerine koyuyor.

Nefesini yanağımda hissediyorum, eli karnıma baskı yapıyor, göğsü tamamen sırtıma baskı yapıyor.

"Artık özgürce hareket edebilirsin.

"Önce beni bırakmalısın.

"Devam et, seni tutmayacağım." Ama beni bırakmıyor.

Çekip gitmeye karar veren kişi olmamı mı istiyorsun?

"Burada hiç kamera yok mu?"

"Evet," diye yanağıma üflüyor.

"O zaman yapmalısın...

"...Sonrasında her şeyi silmeye özen gösterin".

"Kendini soyutla. Bunu kastetmiştim."

Ve sanki haddini aşmakla, fazla ileri gitmekle, aile bağlarımızı unutmakla suçlandığını hissetmiş gibi, kolunu belimden çekip beni kendisinden uzaklaştırıyor. Kendisine karşı duyduğu tüm aşağılamayı hissediyorum ve bunu hissediyorum çünkü bu kadar aşağılayıcı olan hareketine, şu anda olacağından emin olduğum gibi, donuk bakışlarının eşlik etmesine gerek yok.

Sanki bir santrifüjden çıkmışım gibi arkamı dönüyorum ve onun hareketlerini gözetlemeye kararlı bir şekilde bir başka dijital güvenlik anahtarına uzandığını, parmağını tekrar üzerine koyduğunu ve oradan yuvarlak çelik kapıyı harekete geçiren mekanizmayı tetiklediğini görüyorum.

Dişliler teker teker harekete geçerken ve sembolleri gösteren çubuklar işaret işaret geri çekilip kasayı açarken ve çok enerjik olmayan metalik bir ses çıkarırken bir filmin içindeymiş gibi hissediyorsunuz.

Başak dönüyor, anlamadığım, kafamı karıştıran ve beni güvende hissettirmeyen arsız bir havayla bana bakıyor. Sanki aklında bir plan, çok karanlık niyetler varmış gibi. Konuştuğunda, kısmen haklı olduğumu fark ediyorum.

"İçeride kamera olsa bile her şeyi sileceğim," diye tekrarlıyor. "Benimle geliyor musun yoksa burada mı bekliyorsun?"

"Senden korktuğumu mu sanıyorsun?"

"Yapmalısın.

Haklı ama beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim, bu yüzden niyetimi teyit ederek yola çıktım.

"Ama bende hiç yok.

Biraz güç kullanarak büyük dairesel kapıyı açar.

İkimiz de eşiği geçmek için bir ayağımızı kaldırıyoruz ve senkronize bir şekilde, süper teknolojik paralel bir alan gibi görünen bir dünyaya geçiyoruz.

tarihi duvarlar ve antika süslemeler. Girişin ötesinde duraklıyorum, kendimi kalenin bağırsaklarına yerleştirilmiş bir kutuya benzeyen kasanın içine sabitliyorum. Modern bir oda, tavanda spot ışıkları var, etrafı çok sayıda kasa ve çeşitli kasalarla çevrili.

"Biraz yürüyelim," diye beni davet etti.

Ve böylece cam raflı uzun, dar tezgâhlar arasında dolaşmaya başlıyorum, kırmızı kadife minderlerin üzerinde duran güzel mücevherlere hayranlıkla bakmak için duruyorum. Sanki Paris'in en prestijli mücevher mağazasındaymışım gibi hissediyorum; burada her şeyi ve her şeyi bulabiliyorsunuz; hep birlikte sergilenen incilerden başlayıp kategorilere ayrılmış elmaslara geçiyorum: bilezikler, yüzükler, küpeler, kolyeler...

Gözlerim parıltıya, renkli taşların ışığına, Leclerc hazinesinin ihtişamına, hiçbir insanın ulaşamayacağı ama artık avuçlarımda içinde olan bu hazineye kendini kaptırdı. Benimki, çocukken okuduğu masallarda korsanların şehirleri yağmalayıp kasalarını altınla doldurduğu zamanlar dışında hiç böyle bir şey görmemiş, hiçbir yerden gelmiş küçük bir kızınki.

Hayatım boyunca bir daha asla göremeyeceğim gerdanlıkların parladığı vitrinlerin bulunduğu bir köşeye ilerliyorum. Başak'ın bakışlarını sırtımda hissediyorum, çeşitli şeffaf tabutların arasından geçerken nefesi yaklaşıyor. Beni buraya neden getirdiğine dair hiçbir fikrim yok ama kendimi ziyaret etmesine izin verilen en prestijli müzelerden birinde tura çıkmış bir turist gibi hissediyorum.

Çıplak bir vitrinin önünde duruyorum ve kendimi onun bakışlarını şaşkınlıkla incelerken buluyorum, sonra öne doğru eğilip altın levhadaki yazıyı okumaya çalışıyorum.

"*It's-ter-ni-té*," diye taradım. "Nedir bu? Daha doğrusu, neydi, çünkü ortadan kaybolmuş gibi görünüyor."

"Bu bir kolye. Sonsuz aşkı simgeliyor".

'Ah, demek bu yüzden kaçtı,' diye kıkırdıyorum.

"O kaçmadı. Tam olarak ebedi aşkı temsil eden kadının boynundadır".

"Bu her zamanki Leclerc peri masallarından biri mi?"

Başak gülümser ve bunu temiz bir şekilde, yani gölge, kötü niyet veya başka bir amaç olmadan yapar. Yüzü basitçe saflıkla parlar.

"Bu gerçek, Yvonne. *Éternité*, Taurus'un yoldaşı için bir hediyesidir. Bu Venüs'e ait. Muhtemelen bu geceki partide giyecektir'.

"Ağabeyin bir kadına kendini nasıl önemli hissettireceğini biliyor," diye hayalperest bir yorum yapıyorum.

"Kardeşimiz," diye çabucak düzeltti beni.

"Evet, şey, *bizim...* kardeşimiz."

Utanarak parmaklarımı parmaklarımın arasında döndürüyorum, ellerimi kucağımda sıkıca tutuyorum ve etrafıma bakıyorum. Dikkatim duvardaki bir girintiye takılıyor. Bulunduğum yerden iyi göremiyorum ama üst üste yığılmış birkaç deste banknot görünüyor.

Yüzümü tamamen çorak bir çölün ortasında bir vaha gibi görünen şeye çeviriyorum. Yüz Euro'luk banknotlar, kavurucu güneşin altında kumların üzerinde yürüyemeyen susamış ben için bir tür çeşme gibi.

Göz bebeklerim onları işaret ediyor, sanki bir çağrı hissediyorum, inanılmaz bir cazibe beni daha da yaklaştırmaya, o duvarla çevrili rafta sorunlarımı çözmeye yetecek kadar para olup olmadığını görmeye çağırıyor.

Vücudum sert, sağlam ve iyice dikleşmiş durumda. Başım tamamen çözüme yönelmiş durumda. Dudaklarım ayırık, sanki her an bu çağrıyı engelleyecek, kesin bir 'yeter' diye bağıracağımı gibi.

O banknotlara, önemsiz kâğıt parçalarına, her şeyin çözümüne bakıyorum ve şu anda Başak'a neden benim için mücevherlerden daha büyüleyici, hatta ondan daha baştan çıkarıcı olduklarını söylemeli miyim diye düşünüyorum.

Ve sonra, temasını ve kulağıma fısıldayan sesini hissettiğim anda, gardımı düşürdüğümü ve ona istediği şeyi verdiğimi fark ediyorum: zayıflıklarımın birini.

"Onları istiyor musun?" Büyüleyici sesi tenimde titreşiyor. Bu acı verici, haksız bir baştan çıkarma, çünkü ben böyle biri değilim, mücevherle ya da parayla etkileyebileceğiniz türden bir kadını temsil etmiyorum. Yine de önümde tek kaçış yolu var, beni ondan ve Leclerc'lerden uzak tutabilecek ve sıradan hayatıma, kendim olduğum yere dönmemi sağlayacak tek yol. "Onlara nasıl baktığını görebiliyorum," diye devam ediyor. "Onlara ihtiyacın varsa, devam et ve birkaç rüşvet al."

Yutkunuyorum, bu teklif hakkında ciddi ciddi düşünüyorum. O parayı gerçekten alabilir miyim yoksa beni test mi ediyor?

"Hadi ama Yvonne, bana numara yapma. Seni tanıyorum." Parmakları saçlarımı oynatıyor ve yüzüm eğilerek boynuma serbestçe erişmesini sağlıyor. Nefes nefese mırıldandığını duyuyorum.

En kötü yanıımı, zaten gördüğü ve yine de beni gerçekten kurtarabilecek olan yanıımı ortaya çıkarır.

"Beni neden buraya getirdin?" Arkamı dönüp ona öyle bir yüz yüze geliyorum ki, ona bu kadar yakın olduğum için bacaklarım titriyor. "Beni küçük ve önemsiz hissettirmeye mi çalışıyorsun?" Yaklaşıyorum, dudaklarını ısırmayı şiddetle arzuluyorum. Ama onu incitmek için. "Bir kadın olarak asla *Èternité* adlı bir mücevheri alacak kadar değerli olamayacağımı mı hatırlatmak istiyorsun? Yoksa beni baştan çıkarmak için milyonlarının önüne mi koymak istiyorsun, sadece sen ve para arasında neyi seçeceğimi görmek için mi?"

"Yapın. Seç!"

"Ne?" diye taradım, iddiadan haşlanmış, şaşkın ve korkmuş bir halde. "Sen delisin."

"Hadi, hadi," diye arkamdaki parayı işaret ediyor. "Sana kasadan sadece iki şeyden biriyle çıkabileceğini söylesem, buradan ne alırdın? Parayı mı, beni mi?"

"Evet, sen delisin!"

"Ben çok ciddiylim.

'Ben asla böyle bir seçim yapmazdım'.

"Yapacaksın," diye ısrar ediyor, elleri ceplerinde, sert bakışları öfkesini gizlemiyor. "Cevap ver, Yvonne."

'Söyleyecek bir şey yok'.

"Beni mi yoksa parayı mı alacaksın?"

"Kendimi uzaklaştırıyorum". Onu geçmeye çalışıyorum ama beni kolumdan tutup tekrar önüne çekmeye zorluyor.

"Beni mi istiyorsun, paramı mı?" diye beni çekiştiriyor. "Söyle bana Sole."

Güneş.

"Sen!" diye bağıriyorum, sonra fısıldıyorum, "Seni istiyorum." Geri çekiliyorum, tutuşunun gevşediğini hissediyorum ve o tek kelimeyi söyledikten sonra saatlerdir koşuyormuşum gibi hissediyorum.

Parmakları yavaşça tenimden çekiliyor ve birbirimizden kısa bir mesafe uzakta kalıyoruz. Ayakta duruyoruz, kollarımız yanlarımızda, gözler gözlerin içinde, iç çekişler sessizliği bozuyor. Birbirimize bakmayı bırakmıyoruz ve konuşmuyoruz, sadece cevabımı hatırlıyoruz.

Dürüst olduğum için kendimden nefret ediyorum. O da bunu ona verdiğim için benden nefret ediyor.

Benden nefret ediyor, evet. Nefretinin, dayatılmış bir okşayış gibi tenimden aşağı kaydığını hissediyorum.

"Sen..." diye iç geçirir. "Sen...."

"Yanlış, haksız, biliyorum. Yapmamalıydım."

'...Çok güzel'. Ve belki de onun için bile, kelimeler özgürce ortaya çıkıyor, o kadar ki başını sallıyor ve göz kapaklarını ovuşturuyor, sanki onları tutamadan kaçmalarına izin verdiğini fark etmiş gibi.

Teşekkür ederim.

"Neden kızarıyorsun?" Yüzümün kızardığını fark ediyor, bu beni şaşırtıyor, çünkü sanki beni saran duyguları daha önce hissetmiş gibi.

"İltifat almaya alışık değilim.

"Gerçekten mi?"

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Evet.

"Nasıl olur?"

"Erkekler Déesse'e sadece size hayran olmak için geliyor. Bazıları size ne kadar güzel olduğunuzu söylüyor olmalı".

"Her zaman. Ama işte sayılmaz'.

"Bana günlük hayatınızda hiç kimsenin size bunu söylemediğini mi söylüyorsunuz?"

"Konuşuyor muyuz yoksa bu sadece tartışma öncesi giriş mi?"

Omuz silkiyor ve duvardaki kasalardan birine yöneliyor. Muhtemelen sadece benden, sözlerimizden ve gerçeklerden uzaklaşmak istiyor.

Bana bakmıyor olmasından yararlanarak ona gerçek benle ilgili bir ipucu veriyorum. Bazen onun bakışları üzerimde olmadan içimdekileri dışarı çıkarmayı daha kolay buluyorum, bazen de bu bana pahalıya mal oluyor. Ama şimdi... şimdi artık bilmiyorum. Sadece bir şey söylemem gerektiğini biliyorum.

"Gerçek şu ki kimse beni gerçekten görmedi. Sen bile beni sadece kulüpte, sahnede sahte hayatımın şovunu yaparken fark ettin."

Kolu, sandığın ağzına doğru yönelmeden hemen önce havada duruyor. Sakince dönüyor ve sıkıntılı gözlerini bana diyor. Ne düşündüğünü biliyorum ve muhtemelen zihninin aktardığı görüntüler tam da benimkinin gördüğü şeylerle ilgili: ikimiz küçük odada, ben direğin etrafında dans ederken ve sonra artık geceleri onu kesinlikle uyutmayan o dolaşıklıkta ona katılırken.

"Seni nerede görürsem göreyim, Güneş, seni her zaman fark ederdim".

Ve bana en kötü darbeyi vurarak arkasını dönüp yaptığı işe geri döndü.

Cevap en korkunç olanı, çünkü bana hakaretlerden daha yoğun bir şekilde geliyor. Onlarla saatlerce tartışmayı

kendimi böylesine güçlü, önemli ifadelerle çarpılmış buluyorum, bana hiç alınmamış okşamaları, arzulanan ilgiyi, umudu hatırlatıyor.

Kasadan küçük bir mücevheri taşıyamayacak kadar büyük bir kutu çıkarır.

Kristal tezgahlardan birine yerleştiriyor ve bir bakışıyla beni göz atmaya davet .

Kapağı kaldırıyor ve ambalajın içinden çıkanlar karşısında nutkum tutuluyor.

"Vay canına!"

"Beğendin mi?"

"Hem de çok. Bu... alışılmadık bir durum."

"Evet. Biraz senin gibi." Yavaşça nesneyi çıkarır ve parmaklarının arasında tutar. "Aynanın karşısına geç."

Bu istek karşısında şaşırdım ve uyguladım.

Ben saçlarımı kaldırıp garip, çok kalın kolyeyi göğsüme yerleştirmesine izin verirken o arkamda pozisyon alıyor.

Sadece fantastik, gotik prenseslerin boyunlarında görülebilen mücevherleri anımsatıyor.

Kolye büyük. Başak'ın parmakları narin. Dikkatlice, büyük malzemeyi köprücük kemiklerinin üzerine yerleştiriyor. Ve neredeyse tam oraya oturması için yapılmış gibi, omuzların üzerinden devam ediyor. Bir zırhı, bir zırh takımının süslemesini andırıyor ve altın rengiyle ısl ısl parlıyor.

Mücevheri ensemın arkasına tutturuyor ve ardından saçlarımı kendi elleriyle arkamda sabitliyor.

Gözleri yadigârdan yüzüme kayıyor ve ayna aracılığıyla bizi birleştirmesi doğal hale geliyor.

Çenesi omzuma dayanıyor ve omzum hemen nefesinin sıcaklığını hissediyor.

Dudakları şaşkınlıkla, tadını çıkaramayacağım kadar hızlı, hafif, iffetli bir öpücükle tam oraya yerleşiyor. Kendimi iç çekerken, göğüslerimle birlikte yükselen değerli bibloya hareket verirken buluyorum.

"Daha önce yanılmıştın," diye fısıldıyor yine arkamdan, tenime karşı.

"Seni buraya söylediğin gibi hissettirmek için getirmediim. Böyle bir mücevheri önemsiz bir kadına verir miyim hiç?"

"Bunu kabul edemem.

"Onu sana vermiyorum. Ödünç alıyorum. Ayrıca, benim de değil."

"Peki kimin?"

Sabırlı hareketlerle saçlarımı bir elinin avucunda topluyor ve ağzının hala üzerinde durduğu bir deri parçasını serbest bırakıyor.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan bana bir öpücük daha konduruyor ve arkamı dönüp ona sarılma ve üzerine atlama dürtüsü diğer tüm arzuların önüne geçiyor.

Para da dahil olmak üzere bu odadaki her değerli nesneyi bana verseler, Başak burcunun bana verebileceği kırıntıları toplamaya karar vererek hepsini yere atardım.

"Bu kolye *Les cornes du Capricorne*'u temsil ediyor," diye açıklıyor. "Şu anda Maxime'e ait ama malum nedenlerden dolayı o bunu asla takmaz. Siz de Oğlak burcu olduğunuza göre, onun biraz hava almasına izin vermelisiniz."

"Muhteşem," diye *boynuzlarımı* okşuyorum, içimi bir hüznün kaplasa da, çünkü ben bir Kova burcuyum. Bu bile, saçma gibi görünse de, şimdiye kadar ona söylediğim sayısız yalana ekleniyor.

'Evet, doğru bedende, bu bir manzara'.

Tepeden tırnağa içimi ısıtan bir iltifat daha. Aramızda bir ateşkes olması mümkün mü?

"Böylesine önemli bir yadigârla dışarı çıkamam. Çok yüksek bir değeri olacak."

"Çok yüksek".

"Huzurlu olmazdım, bütün gece endişe içinde olurdum ve..."

"Merak etmeyin. Korumalarımız var."

"Muhafızlar mı?" Dönüyorum, artık aynadan değil gerçek gözlerine bakma ihtiyacı duyuyorum.

"Onları göremiyorsunuz ama oradalar".

"Ya kırarsam?"

'Saf altındır, kırılmaz'.

"Neden giymemi istiyorsun?"

'Bu şekilde kim olduğunu hatırlayacağım'.

Bu cümle beni sersemletiyor ama parmaklarının hala şaşırtıcı bir şekilde yanağımı okşuyor olması kadar değil.

Kendimi gözlerimi kapatırken buluyorum, algıyı hapsediyorum. Başımı hafifçe eğiyorum, şimdi yanağımı onun avucuna dayıyorum. Ve sonra göz kapaklarımı tekrar kaldırıyorum, aniden ifadesinin anlamının farkına varıyorum.

"Kız kardeşin olduğumun üzerime yazılmasını istiyorsun".

"Aynen öyle.

"O kadar uzağa gitmesine gerek yoktu. Kolyeyi çıkarmaya çalıştım ama boynumun arkasındaki kancayı bulamadım.

"Onu çıkarmayacaksın," diye beni durdurdu.

"Bir nesneye güvenemezsiniz. Kendinize, iradenize güvenmek zorundasınız".

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" diye agresifçe bağıyor ve bileklerimi kolyeden ayırıyor.

Ellerimi arkamdan kavırıyor ve beni arkamdaki aynaya doğru itiyor.

'Daha fazla ısrar et'.

Alnımdan birkaç santim ötede iç geçiriyor ve kendimi başımı aşağı eğerken buluyorum, çünkü artık tehlikeli bir şekilde yüzüme yakın olan dudaklarıyla buluşmaktan kaçınmak istiyorum.

Gerçeği bildiğim için daha az umursayabilirim, ancak onu bir utanç çukuruna sürükleyecek kadar bencil değilim. Ne onun kendisini ezici bir suçluluk duygusuyla kuşatmasını ne de benim kendimi her zaman gördüğüm gibi onun da beni bir hata olarak görmesini istiyorum.

"*Les cornes du Capricorne*'un neden yaratıldığını biliyor musunuz?"

"Bilmek istemiyorum." Yüzümü sağa çeviriyorum ama onun için bu jestim sadece daha yakına gelmesi için bir davet.

Dudakları yanağıma yapıştığında göz kapaklarımı sıkıca kapatıyorum ve tenimle konuşmaya başladığı anda heyecanın beni ele geçirmesine izin veriyorum.

Sıcak, alçak sesi beni yasak yerlere götürüyor. Yapamayan ama yapmak isteyen bizlere yasak.

Ve lanet olsun, aramızdaki ilişkinin yanlış olduğuna inanması doğru değil.

Duvara dönük duruyorum, elleri bileklerimde kenetlenmiş, vücudu gittikçe yaklaşıyor, sesi her yerde.

"Atalarımdan biri bunu aşık olduğu kadın için yaptırmıştı. Böylesine şatafatlı, değerli ve müdahaleci bir mücevherin, onu sevgilisinin güzelliğinden uzaklaştıracağına inanıyordu. Onu kadının boynuna takmış ve bir daha asla çıkarmamasını emretmiş. Altının değerinin ve eksantrik görünümünün, bu yanlış aşkın ağırlığından daha ağır basacağına inanıyordu'.

"Yanlış mı?" diye fısıldıyorum.

"Onu her gördüğünde, kız kardeşini sevemeyeceğini ona . Oğlak'.

Başak'ın burnunun ucu çenemi sıyrıyor ve dudakları boynumda bitiyor.

"Birlikte miydiler?" diye , bir başka küçük öpücüğün patladığını hissederek.

"Geceleri duvarların arasında dolaşıyorlardı. Hayaletler gibi, sadece birbirleriyle karşılaşmak için gizli geçitlerde ilerlediler".

Ellerim göğsünde açılıyor, gömleğinden yukarı kayıyor, sonra ensesinin arkasında duruyor.

Haklı bir jestle saçlarını tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum ama refleks olarak ona katılmamak için geri çekiliyorum.

"Yani beni test etmek istemiyorsun."

Bunu reddediyor, hayal edebileceğim en şehvetli şekilde gülümsüyor.

"Bunu sadece kendim için yapıyorum. Aynı şekilde senin de asla benim olamayacağını bana hatırlatmak için."

Bu sözleri kalbim sıkışıyor, tıpkı göz bebeklerimin onun bakışlarını tutmakta zorlandığı gibi.

"Beni arzuluyor musun?"

"Krizdeyim, Yvonne". Onunki bir cevap değil ama bana çok net gelen bir cevap.

"Ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey." Parmakları saçlarımda geziniyor, enerjik bir şekilde kavlıyor. "Ben... Ben sadece... Ben sadece kendimi kontrol etmeliyim".

"Teslim olmanın nasıl bir his olduğunu merak etmiyor musun?"

"Ben zaten seninle yaptım ve sen beni becerdin."

Yüzünü okşuyorum, burnumu onunkine dayıyorum. Birlikte nefes almak o kadar iyi hissettiriyor ki neredeyse gerçeküstü görünüyor.

"Burada yanlış bir şey yaptığına asla inanmamamı istiyorum. Yaptığımız şeyde yanlış bir şey yok, tamam mı?"

"Gerçek şu ki sen asla benim olamazsın. Bir kez bile."

"O zaman neden kendimi hiç şimdiki kadar birine ait hissetmedim?"

"Günüşığı..." neredeyse dudaklarıma doğru hırlıyor, kendini kabul etmekten, beni almaktan, sadece kendisi olmaktan alıkoyuyor. "Böyle konuşursan her şeyi daha da karmaşık hale getirirsin."

"Belki de partiye gelmemeliyim."

"Hayır, benimle gelmeni istiyorum. İnsanların arasında olmak, senin etrafımda olman, kendimi daha fazla kontrol edebilirim."

"Bu önemli mi? Anlaman gerekiyor mu?" Çok yakın, çok iç içe iletişim kurduğumuzu fark ediyorum.

Yine de umurumda değil.

"Sorun zaten çok fazla şey anlamış olmam, Yvonne," diye karşılık veriyor ağzından kaçırmadan. "Artık gitsek iyi olur." Beni şefkatle okşuyor, her zaman yaptığı gibi.

ve sonra yanağıma masum bir öpücük konduruyor.

Midemde bir uçurum açılıyor ve kendimi aynaya yapışmış halde buluyorum, o odanın içinde hareket ederken kalbinin küçük bir köşesini bana açtığını fark etmeye çalışıyor.

"Bana yakın duracaksın ama çok yakın olmayacaksın, tamam mı?"

"Tamam," söz veriyorum.

"Size sormak zorundayım: siz... Yani, deniyor musunuz... Düşünüyor musunuz..."

Ona yardım etmeye karar veriyorum ve gülümseyerek basitçe cevap veriyorum: 'Ben de, Başak'.

Ama cevap onu hiç de yüreklendirmiyor, çünkü nasıl daha da karardığını, bana sırtını döndüğünü ve onu takip etmemi, gitmemi istediğini görüyorum.

Ben de aynı şekilde davrandığım için pişmanım. Belki de silahlarıma biraz daha yapışmalıydım, gerçeği açıklamamalıydım, ki aynı şey benim için de geçerli, onun yanındayken ben de aynı şekilde hissediyorum, tek fark, kendimi suçlu hissetmek zorunda kalmadan aklımla cüret etmeyi göze alabilmem. Kendimi bu karmaşadan bir an önce çıkmaya ve bu baskıdan kurtulmaya zorluyorum, ama bu gece, sadece bir gece için, sadece kirli bir oyun oynuyormuş gibi yapmak, hayatın derimin altında aktığını hissetmek istiyorum.

Yanlış olsa bile, doğru hale getirebiliriz.

Kasadan çıktıktan sonra, ağır bir sessizlik içinde, Roxane'ın bizi beklediği anlaşılan Güney Kapısı'nın çıkışına doğru ilerliyoruz.

Spor salonundaki kısa karşılaşma sırasında yaşanan hoşnutsuzluk şimdi ortadan kalkmış görünüyor. Başak'ın eski sevgilisi beni, aramıza yeni bir duvar örebilecek suçluluk duygusu kadar endişelendirmiyor. Bu nedenle, ona ulaştığımızda artık herhangi bir aşâğılık duygusu hissetmiyorum.

Ona yaklaşır yaklaşmaz sadece iltifat etmekle kalmayıp aynı zamanda onu öpen Başak'tır.

Dudaklara yakın.

Bunu yaparken de merdivenin son basamağında duran bana bakıyor.

Zarif siyah bir elbisenin örttüğü sırtını okşuyor, bana karşı hiçbir incelik göstermeden kalçalarında oyalanıyor.

Avuçlarını Roxane'ın poposunda açıyor, ona dostça görünmesi gereken ama bunun yerine sadece bana yöneltilmiş bir okşama veriyor.

Gözleri benim üzerimde, verdiğim tepkide, birini sırf... çünkü o senin kız kardeşin, Tanrı aşkına... diye incittiğim bilgisinde oyalanırken, şimdi açıkta kalan omurgada gezinen utanmaz parmaklarının hiçbir hareketini gözden kaçırmıyorum.

Başak, ağzının kenarına yerleştirdiği sayısız öpücüğü daha iyi görebilmem için onu profilden hareket ettiriyor.

Onun elinden tutuyor ve beni tamamen görmezden gelerek dışarıya, garajlara doğru yöneliyor.

Kendimi topuklayıp uzaklaşmayı düşünürken buluyorum, çünkü bu şekilde aşığılanmaya, onun kurbanı olmaya, kıskançlığın yok edeceği bir av olmaya hiç niyetim yok.

Ancak her şeye rağmen onları tatmin etmek istemiyorum, bu yüzden her ikisi tarafından da tamamen ihmal edilmeme rağmen, uzak durarak onları takip ediyorum.

Kıs kıs gülerler, şakalaşırlar,
birbirlerine dokunurlar. Ve o arkasını
dönüyor.

Gülüyor, bana bakıyor, piç bakışlarıyla beni tokatlıyor.

"*Sen sahte bir yalancısın,*" diye taklit ediyorum. Ona daha önce, biz bizeyken harika biri olduğunu, şimdi ise tam tersine boktan olduğunu hatırlatmak istiyorum. "*Bok gibisin!*" diyorum ona, ağzıma fırsat vermeden noktalayarak.

Tekrar gülüyor ve bu noktada beni yumuşatmaya başlayan Roxane'a dönüyor.

Tam bir orospu çocuğu!

Garajlara varıyoruz ve onların kahkahaları midemi bulandırmaya başlıyor.

Başak eski sevgilisi için kapıyı açıyor, onu öne, yanına oturtuyor, pratik olarak, o ise bana bir başka muzaffer bakış ayırıyor, sanki bana daha önce bir iyilik yapmış, beni düşünmüş, bana iyi davranmış gibi, sonuçta benim bir *Éternité* değil, sadece *Les cornes du Capricorn* olduğumu hatırlatmak için.

Boynuzlar, gerçekten.

Hak ettiğim bu mu?

Kapımı da onun açmasını beklemediğim için kendim açıyorum ama kolu tuttuğum anda, tam tıklamadan önce, parmaklarını elimin arkasını kaplarken, bakışları beni ararken ve bulurken ve yaramaz gözleri ayrıntılı bir planı gizlerken buluyorum.

"Gerçekten çalışmışsın, tebrikler. Çok zeki bir piç olduğunu itiraf etmeliyim."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum." Neyse ki Başak'ın BMW'üstü kapalı, yoksa zavallı Roxane onun nasıl bir pislik olduğunu duyacaktı.

"Savaş mı istiyorsun?"

"Belki de daha iyi anlamam gerekiyordur."

"Bir boktan anlamıyorsun!", Tutuşumu zorluyorum ve kapıyı açmaya çalışıyorum.

"Onu istiyorum!" diye beni tekrar durdurdu.

"Savaş." Bir. İki. Üç. Dört.

Hesap.

Birbirimize sanki ringde birbirimizi parçalamak istiyormuşuz gibi baktığımız dört saniye.

Ve onun beni parçalamasına izin vermek istediğimi, her parçamı ona teslim etmek , şehvetin dibine vurduğumu keşfediyorum. Kendimi bu duygulardan kurtarmanın tek yolu teslim olmaktır.

Ve ben istemiyorum. . Ama

istiyorum ve yapmalıyım.

Gözümü kırpmıyorum ve uyanıyorum.

'Ben ciddiğim'.

"Sana onu istediğimi söyledim, çünkü asıl istediğim *sensin*. Şimdi anladın mı?"

"Tek bildiğim, az önce en kötü hamleni yaptığın. Beni kışkırtarak kışkırtmak beni kocaman bir sürtüğ yapar, Başak. Dikkatli ol."

"Güzel," diye memnuniyetle gülümsüyor, "tek istediğim buydu." Elini benimkinden çekerek arabaya yalnız girmeme izin veriyor. Ancak bunu yapmadan önce, zamanı bile dondurabilecek olağanüstü bir güce sahipmiş gibi görünen tek bir kelime tarafından tekrar durduruluyorum.

"Güneş..."

"Başlangıç olarak," diye sözünü kesiyorum, "benim adım kullanırsan iyi olur."

"Öyle. Bu *benim* sana verdiğim isim."

Gözlerini benden arabanın etrafında dolaşıyor ve sonra giriyor.

Derin bir nefes alıyorum ve onlarla seyahat etmiyormuş gibi davranarak ben de aynısını yapıyorum.

Öte yandan, ikisi de beni dikkate bile almıyor.

Mahzen beni hayrete düşürdü. Kalenin zindanında kalmak, başka bir şey olabileceğim paralel bir dünyada anlık olarak duraklamak gibiydi.

Ben de . Biz de
öyleydik.

Tekrar yukarı yürümek gerçekliğe dönmekle eşdeğerdi. Sarayın koridorlarında yürümeye devam ettiğimde, Yvonne yeniden kız kardeşim oldu ve ilerleyişimizin sessizliğinde ikilemime bir çözüm aramaktan başka bir şey yapamadım.

Hanedanın mücevherleri arasında onu okşamış, boynundan, omzundan, zihnimin meşru ve masum bulduğu yerlerinden öpmüştüm, sanki dudaklarından başka herhangi bir yerine dokunmak beni onun ağzında boğulmak isteme suçundan kurtarabilirmiş gibi.

Saf, kandırılmış, aptal.

İşte ben buydum.

Ama sonra ışık, berraklık, hakikat zihnimi ele geçirdi. Güney Kapısı'nın önünde tek kurtuluş çıpamı, bir süredir içimde taşıdığım dengesizliği dengeleyebilecek tek kişiyi buldum.

Roxane.

Pislik, kaba, adaletsiz. İşte

ben böyle biri oldum.

Onu, tamamlamadığım kararların elimden kayıp durduğu delik dolu koluma bir as yaptım.

Cebimde, beni Yvonne'un teninin kadifemsi bölgesini yoklamaya devam etme arzusundan geçici olarak uzaklaştırabilecek tek düşünce olan bir düşünceyi tuttum ve kendime onunla tekrar kendim olabileceğimi söyledim. Eski sevgilimle kontrolü sağlamak, dürtülerimi sıradan, normal, hatta bazen önemsiz bir şeye yönlendirmek her zaman kolaydı, ama kız kardeşimle, lanet olsun, onunla her şey karmaşıklaşıyor, özellikle de ben

Onun için seçtiğim elbisenin ona ne kadar yakıştığını gözlemlemek için duraksıyorum, hayal gücümle daha da ileri giderek beni bir süredir mahkum eden olağan sona, yani elbiseyi üzerinden çıkarıp ona kendi derimi giydirdiğim sahneye dalıyorum.

Ailemin kuruluş yıldönümü kutlamalarının yapıldığı villanın otoparkında arabayı kapatırken önümüzde uzanan büyüleyici fiziğinin tadını çıkarıyorum.

Roxane beni kolumdan tutarak yanımda yürüyor. Bana Londralı yeni arkadaşlarından, İngiliz üniversite kampüsünün bizim her zamanki merkezlerimizden ne kadar daha heyecan verici olduğundan bahsediyor ama sesi kafamın içinde kaybolana kadar azalıyor.

Gözlerimde sadece kız kardeşimin giydiği elbisenin altın rengi kumaşına sarılmış yuvarlak kalçaları var. Burun deliklerimin altında hala onun narin parfümünü algılayabiliyorum, kesinlikle eski sevgilimden yayılan kadar pahalı değil, ama daha hoş ve doğal. Son konuşmamız kulaklarımda yankılanıyor.

Ben de, dedi.

Sen de ne? Sen de beni benim kadar düşünüyor musun?

Ona her baktığımda beni etkileyen yoğunluğu hissettiğini sanmıyorum.

Eğer bu gerçek olsaydı, bizimki gerçekten de evrendeki en büyük adaletsizlik olurdu. Tutku ve arzunun böylesine boşa harcanması, birlikte olamayacak iki insan arasındaki gerçek bir birliktelikten bile daha ölümcül bir günah olurdu.

Eğer tüketilemeyeceklerse neden bu kadar güçlü duygulara kapılalım ki?

Ve bu neden bana, bize olsun ki?

Yüzümü, planlarımdan tamamen habersiz olan Roxane'inkine çeviriyorum. Tam bir orospu çocuğu modundayım ve saçma bir şekilde bu beni o kadar da etkilemiyor. Hayatta tek bir amacım varmış gibi hissediyorum, o da Yvonne'u unutmak ve eski sevgilimi bir piyon olarak kullanarak stratejimi uygulama düşüncesi beni kız kardeşimle yatmak istemiş olmak kadar suçlu hissettirmiyor.

Hayatta her şey bir seçim meselesidir. Bazen en az yıkıcı olanı yaparsınız, sadece daha az parça toplamak için, diğer durumlarda tamamen hata yaparsınız, çünkü kendinize odaklanmaya karar verirsiniz.

İçgüdülerimizi, kalbimizi ya da bizden yana olan her neyse onu takip etmeyi seçmek her zaman en iyi seçenektir, ancak benim durumumda başka bir alternatifim ya da uygulanabilir başka bir yolum olduğunu düşünmüyorum.

Kız kardeşinizi arzuladığınızda, onu mutlaka zihninizden silmeniz gerekir.

Bu yüzden kendim üzerine bahse giremem. İçgüdülerimi bastırmak ve kalbimi sıkıştırmak zorundayım.

Bu kadının aklımdan çıkması şart.

Roxane'a, ilgili kişiye ve kendime zarar verme pahasına bu gece yapmak istediğim şey onu hayatımdan çıkarmak.

Yvonne'un ani kaçıışı üzerinde duran arkadaşım, "Pek sosyal biri değil," diyor. Adımlarını uzattığını ve bizden tamamen uzaklaştığını görüyoruz.

"Eğri bir ayın içinde". Canlı olarak çalınan klasik müziğin duyulabildiği yapının girişine giden uzun bir labirentle çevrili bir yoldan ilerliyoruz.

"Onu iyi tanıyor musun?"

"Hiç de değil," diye yalan söylüyorum ve şu anki saplantımla birkaç kez yüzleşmiş olmama rağmen, içten içe onu hiç tanımadığımı fark ediyorum.

"Sana tuhaf bakıyor." Roxane'ın Yvonne'un kimliği hakkında ne kadar şey bildiğini bilmiyorum ama aile olarak Venüs ona gerçeği tattırırsa şaşırmam.

"Ne demek istiyorsun?" Kollarımızın birbirine dolanmasını gevşetiyorum ve bir elimi çıplak sırtına koyarak benden önce binaya girmesine izin veriyorum.

Oda zaten dolu ve bir misafir tarafından rahatsız edilmeden önce ona avluya kadar eşlik ediyorum, çünkü son ifadesini araştırmak istiyorum.

Bizi fark eden seçkin insanları başımızla selamlayarak kalabalığın içinde yürüyoruz.

"Ne diyordunuz?" diye ısrar ediyorum, garsonun uzattığı tepside hızla iki kadeh şampanya alıyorum. Birini ona verip diğerini kendime saklıyorum.

"Sana karşı bir şeyler hissediyor gibi. Ona karşı sert miydin?"

"Ah, bunu demek istedin...". Başka ne bekliyordum bilmiyorum ama anlaşılan eski sevgilim uygunsuz bir şey sezmemiş. "Diyelim ki ben

ona güvensiz'.

"Hepiniz öylesiniz. Özellikle Chantal ona ölesiye içerliyor. Sanırım onu burada görür görmez sinir krizi geçirecek."

Etrafıma bakıyorum, içkimi yudumluyorum ve bakışlarımla Yvonne'u fark etmek istiyorum.

Onu hiçbir yerde bulamıyorum, bu yüzden Venüs'ün gelişini fırsat bilerek, birkaç kişiye merhaba demek bahanesiyle yürüyüşe çıkıyorum.

Orada bulunan erkeklerin siyah elbiseleri arasında, hayırseverlerimizin ince kumaşları arasında altın kumaşı arıyorum, ama ondan hiçbir iz yok.

Şampanyayı bir yudumda yutuyorum ve daha sert bir şeye geçmeye karar veriyorum. Barda Aries'i fark ediyorum ve yanından geçip duble viski sipariş ediyorum

"Crystal nerede?"

"Teşekkür konuşması için Chantal'a yardım et.

"Taurus değil mi?"

"Yalnız değil. Bu yıl ona Eryk de katılacak."

"Novak mı?" diye karşılık veriyorum, afallamış bir halde. O her zaman bu işin ortasında! "Peki neden?"

"İlk kramponlarını açık artırmaya çıkaracak ve bu vesileyle bir konuşma yapacak, tabii ki kardeşimiz tarafından desteklenecek. Ama kız kardeşimizin nasıl olduğunu bilirsiniz, bombacıya güvenmiyor, bu yüzden onu bir odaya kilitledi ve çalışıp çalışmadığını görmek için onu sorguluyor. Crystal sadece Eryk'i delirtmemeye çalışıyor'.

"Neden o? O bir Leclerc değil!", boğazımın yandığını hissederek likörümü yudumluyorum.

"Kadınlar Aşıl için deli oluyor. Sırf ona ait olduğu için bir çift yıpranmış, kokan ayakkabı için akıl almaz meblağlar ödeyecekler. Leclerc'in sekiz numarasını doğrudan açık artırmaya çıkardığımızı düşünün. Fikir zekice. Onun hanedana gelişinden mümkün olduğunca faydalanmalıyız. Tabii ki hayır için.

"Chantal'ın Crystal'a yaptığı gibi mi?" diye hatırlatıyorum ona, kızgınlıkla homurdandığını görerek.

"Hatırlatmayın bana. O bölüm sayesinde yılın hayırseveriydim".

'En azından iyi bir şey yaptın'. Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Bak...", elimi cebime atıyorum ve ilgisizmiş gibi davranıyorum. "Yvonne'u gördün mü?"

Koç kaşlarını çatar ve etrafına bakınır. "Neden? O burada mı?"

"Hı-hı".

"Lanet olsun, onu Chantal'dan uzak tut. Bununla başa çıkamaz."

"Kardeşimiz ne zaman birine tahammül etti ki?"

"Daha iyi değil onlar Buluşalım. Mi yener a el üzerinde Omuz.

"Her neyse, onu görmedim. Ben Crystal'a gidiyorum. Sonra görüşürüz." Ve .

Novak'ın şu anda hanedanlık için altın yumurtlayan tavuk olduğunu belirtmeliyim. Eğer Taurus onu başka bir kulübe satarsa, Valencia'dan almak için harcadığı miktarın üç katını kazanacaktır. Reklamını yapacak yeni bir çift arayan orantısız sayıdaki sponsorlardan bahsetmiyorum bile.

Viskimi yudumluyorum, konuklar arasında şu anda ilgimi çeken tek kişiyi aramaya devam ediyorum, ancak görüşümü engelleyen o değil, her sözüne asılan her zamanki finansçı grubundan kurtulmayı başaran ve benimle eğlenen Taurus'un heybetli duruşu.

Klasik ve zarif takım elbisesi onu stil konusunda bile eşsiz kılıyor. Çocukken sık sık onun gömme dolabına gider ve gömleklerini denerdim. Kendime onun parfümlerinden sıkar, onun saatlerini takar ve aynanın karşısına geçip hayali hissedarlara kendimi tanıttırdım. Sonra başka yollara saptım, isyana yaklaştım, kavgalara karıştım ve hantal bir ağabeye çok benzeyen küçük ben vizyonundan hızla uzaklaştım. Kimseye benzemememiz, benzersiz olmamız gerektiğini fark ettim. Asla onun gibi olmayacaktım, tüm çelişkilerimle sadece *kendim* olacaktım. Yine de bugün, damarlarımda dolaşan bu istenmeyen duygularla, keşke onun özdenetimine, soğukkanlılığına, sırf zamanı gelmediği için kendini yasak bir aşktan mahrum bırakma gücüne sahip olabilseydim.

Ancak onunla benim aramdaki fark, benim asla zamanım olmayacak. Bu hayatta, bugün, yarın, her zaman, o sonsuza dek benim kız kardeşim olacak.

"Müller bana Yvonne'u partiye davet ettiğinizi söyledi," diye söze başladı.

"Bunu sizin adınıza yapma cüretini gösterdim."

"Nasıl yani, sorabilir miyim?"

"Benim yaptığımı düşündüğünü hissetmedim. Küçük bir tartışma yaşadık, bu yüzden bana tutarlı gelmedi. Hepsi bu."

"İyi iş çıkardın. İnsanların arasında sana göz kulak olmam gerekiyor."

"Ne sebeple?"

"Üzerinde çalışıyorum.

"Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha da yakınında tut," diye mırıldanıyorum. "Ve kardeşlik duyguları ve kabullenmeyle ilgili hikayelerin canı cehenneme."

"Bunu zaten konuşmuştuk. Sana işlerin nasıl olması gerektiğini söylemek hiçbir zaman işime yaramadı Başak. Ben sadece sana örnek olmak zorundayım ve hareketlerim açıklandığında, yapıldığında olduğu kadar çok şey öğretmiyor. Yani, evet, kardeşlik iyidir, ama asla gardınızı düşürmeyin.

"Sen bir piçsin. Lanet olası bir planın var."

"Kelimeler!"

'Baba olmak bile sizi yumuşatamaz'.

"Hatırlamıyor olabilirsiniz ama ben her zaman bir baba oldum".

Tabii ki hatırlıyorum.

"Keyfini çıkarmalısın," diye devam ediyor, "her sözünü bir sürü kız var, ama garip bir nedenden ötürü bunun farkında bile değilsin." Gözlerini kısıyor, detaylandırma arzusunu belli ediyor.

'Belki de canım istemiyordur'.

Taurus kıkırdar. 'İstemiyor musun? Sen lanet olası bir Leclerc'sin. Her zaman bize gider." Sorun da bu zaten.

"Umarım Yvonne'un oğlunuzun yadigârını giymesine aldırmamışsınızdır."

"Hayır, iyi yaptın. Bu hareket de işe yarayabilir."

"Senin kartlarını asla ortaya çıkaramayacağım kardeşim."

"İşin güzelliği de bu. Neyse...", omzuma vurdu ve geri çekildi. "Roxane'ın üzerine fazla gitme," diyerek parmağıyla beni uyardı.

"Alındı".

Ancak onun önerisi, eğer böyle adlandırabilirseniz, zihnim tarafından özünsenmedi.

Aslında, eski sevgilimin Yvonne'u noktada yakaladığını fark ettiğim anda, bunu sonsuza dek bitirmeye karar veriyorum.

Bakışlarımı üzerinde hissedenden kız kardeşime dik dik bakıyorum.

Senin olamaz.

Yanaklarının nasıl şiştiğini ve gözlerinin nasıl parladığını fark ediyorum. Oğlak kolyesi hiçbir işe yaramıyor, dikkatimi onun güzelliğinden uzaklaştırmıyor,

Ne de bir uyarı görevi görür. Sadece göğsünü süsleyen ve formuna duygusallık katan bir süslemedir.

Senin olamaz.

İşe yaramaz. Onun üzerimdeki etkisini asla gizleyemeyeceğim, tıpkı onun da ben ona baktığımda hissettiklerini gizleyemediği gibi.

Gözlerimi ondan , aramızdaki küçük boşluğu geçmem ne kadar sürerse o kadar.

Yarı , tek kelime etmeden, sadece bir hareketle ona kararımı söyledim.

Ben senin olamam.

Başak uzak durmaya çalıştım ve hayatımın diğer zamanlarında belirli bir kalibrede insanlarla sosyalleşme fırsatı bulmanın oldukça teşvik edici olduğunu düşünerek insanlar arasında yürüyüşe çıktım.

Oysa şimdi her şey çok yersiz geliyor. Ben, kendimi yanlış evrene yerleştirilmiş hissediyorum.

Bir zamanlar bir fırsat olan şey, şimdi bana en başından beri bir başarısızlık olarak görünüyor. Ve insanlarla sohbet etmek bile umurumda değil, çünkü aniden ortadan kaybolmak istiyorum.

Yanlarında başka kadınlar olsa da beni işaret eden erkeklerin gözlerini kaçırmıyorum ya da beni uzaktan, başlarını sallayarak selamlayan Leclerc erkeklerinin gözlerini. Hâlâ temkinli, hâlâ utangaç, beni yargılamaya hazır.

Misafirlerini ağırlamakla meşgul olan ve beni burada görmeyi beklemiyormuş gibi bakan Taurus'un kaşlarını çatmasından bile kaçamıyorum. Oysa beni partiye davet eden oydu. Daha fazla detay vermiyorum ve büfeye doğru ilerliyorum, bir şeyler atıştırmak yerine içecek bir şeyler arıyorum.

Şu anda mideme bir şey sokmak kendimi yumruklamak gibi olurdu.

Seçkin kadınlardan oluşan küçük bir grubun yanından geçerken Roxane'in çıplak sırtını hemen fark ediyorum. Güzel, büyüleyici, geçtiği her yerde gülümsemeleri ve iltifatları üzerine çekiyor.

Seninle benim aramda bir karşılaştırma yapmak kaçınılmaz hale gelir, tıpkı tutmayan karşılaştırma gibi.

Yanınızda Başak'ın eski sevgilisi gibi güzel, zeki ve tatlı bir kız varken, eğitimi, ailesi ve referans noktaları olmayan bir burlesk dansçısından ne beklenebilir ki?

Kokteyliyi yudumluyorum, çok hafif ve zihinsel kaçış planım için tamamen yararsız buluyorum, ta ki Morel figürünün hemen ötesinde *kardeşimin* gözlerini bana diktiğini fark edene kadar.

Bunu yaptığında, etrafımdaki her şey kapanıyor ve kaçmama gerek kalmıyor, çünkü beni başka bir yere götüren o oluyor.

Sadece size yakın olarak, hayatınızda hiç duyurulmamış bir uyarıcı, bir yenilik sunarak sizi yeni dünyalara götürme yeteneğine sahip insanlar vardır. Onlar, basitlikle, sizi fiziksel olarak başka bir yere götürmek zorunda kalmadan, sizi elinizden tutup yeni ufuklara götürebilen ruhlardır.

Ve Başak benim için her zaman böyle olmuştur: bir duygu yolculuğu, kalbin odalarında bir yürüyüş, sizi yeni bir şafakla, oldukça basit bir şekilde yeni bir varoluşla bırakan güçlü bir kucaklama.

Bana doğru yürürken bana bakışı, kendimi önemli, değerli, sayısız yıldız arasında bir seçim gibi hissettiriyor. Beni en az parlayan ateş böceği yapıyor, diğerlerinin parlaklığı arasında kaybolan ama bana ulaştığında ışıkla patlamaya başlayan.

Ona katıldım.

Sıyrıldı.

Gözlerini her yerde hissediyorum. Benimkinde, dudaklarımda, 'dikkat dağıtıcısını' yerleştirdiği göğsünde, görevini yerine getirmemiş gibi görünen kolyesinde.

Ama ateşim yanmıyor, patlatmayı umduğum ışık tamamen sönene kadar uyukluyor, bana herhangi bir takımyıldızın parçası olmadığımı ve siyah bir gökyüzünün pelerinde auramın fark edilmediğini hatırlatıyor.

Gözleri hala üzerimde olmasına rağmen, sanki bana vurmak, ona söz verdiğim savaşı başlatmak istiyormuş gibi, elini Roxane'a doğru uzatıyor ve sırtı bana dönük bir şekilde onu da yanına alarak uzaklaşıyor.

Bana değil, ona ulaşmaya çalışıyordu.

Bahçeye doğru uzaklaşırlarken onlara bakmaya devam ediyorum, çok güzel, çok mükemmel, sunacak çok şeyi olan taze bir çift örneği.

Onun yanında ne verebilirdim ki? Neyi temsil edebilirim ki? Sadece bir utanç kaynağı olurdum. Ve eğer yıllar önce ne yaptığımı bilseydi, beni tamamen silerdi.

Boğazıma dolanan düğümü çözme umuduyla içkimden bir yudum alarak acı acı yutkunuyorum. Avlunun zeminine bakıp derin bir nefes almaya çalışıyorum, bana iyi davranmaya devam etme gücü verecek, arkamdan gelen bir ses beni arkamı dönmeye ve bir anda kontrolümü yeniden kazanmaya zorluyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Kırmızı elbise, kusursuz saçlar, kollarını kavuşturmuş ve fırtına koparmak üzere olan birinin havası. Chantal Leclerc öldürücü bir bakışla beni işaret ediyor.

"Onunla ne yapıyorsun. Ona karşı durmak için kendimi zorladım.

"Ben bir Leclerc'im. Benim varlığım oldukça açık, sizinki için aynı şeyi söyleyemem."

"Ben de bir Leclerc'im. Bunu ne kadar çabuk atlatırsan, alnındaki kırışıklıkları da o kadar çabuk önlersin. Daha az kırış, Yengeç, yoksa erken yaşlanırsın."

"Bizden biri olduğunuzu söylemek sadece size düşer ve her neyse, epidermisimi geçelim."

"Bunu söyleyen ben değilim, DNA'm".

"Kim bilir nereden satın almış olmalısın."

"Gen havuzunuzun satılık olduğunu düşünmemiştim, daha önce bilseydim bundan bir Chantal işi çıkarırdım."

"Bak, gerçekten kız kardeşim olsan bile, ki babam bir leporidae gibi çoğaldığı için bu çok muhtemel, benden sadece güvensizlik ve ilgisizlik görürsün. Saygımı ya da güvenimi kazanmadan önce tonlarca toz yemen gerekecek, sevgilim. Şimdi lütfen dağılın ve doğru olsun ya da olmasın bu iğrenç gerçeği yaymayın. Ayrıca, burada kimsenin umurunda değil."

Arkasını dönüyor ve Taurus Leclerc'in Eryk Novak'ı takdim etmek üzere çoktan çıktığı sahneye ulaşmaya hazırlanıyor.

"Chantal," diye son bir kez durduruyorum onu.

"Ne?"

"Sizden hiçbir şey istemiyorum, bunu açıkça belirtmek isterim."

"Herkes Leclerc'lerden bir şey istiyor". Ve bu son hüzünlü cümleyle yoluna devam eder.

Yine yalan söyledim, çünkü gerçekte onların parasını istiyorum, sadece tekrar özgür bir kız olmaya yetecek kadar. Bunu itiraf etmek bana pahalıya mal oluyor ama kızıl saçlı kadın haklı ve beni uzak tutmakta haklı. Ben var olabilecek en kötü dolandırıcı türüyüm. Kim kendini kız kardeş olarak tanıtip sözde kardeşlerinden birinin bile varoluşsal bir dram yaşamasına neden olur ki?

Sadece ben, var olabilecek en yanlış şeyim.

Taurus ve Eryk tarafından yapılan konuşma ve şükran gününü takip eden açık artırma . Çok çekici bir kadın Achilles'in ilk futbol kramponlarını şaşırtıcı bir meblağa kazandığında hayretler içinde kalıyorum.

Etraftaki insanlar alkışlarken, Başak ve Roxane'dan hiçbir iz olmadığını ve benim başlatmak istediğim bir savaşta, pisliğin ilk hamlesini yapmasından bu yana ortadan kaybolduklarını fark ediyorum.

Artık dövüşmek bile istemiyorum. O zaman bunu ne için yapmalıyım? Onun için mi?

Benim için mi? Orada olamayacak bir biz için mi?

Ya gerçekten varsa?

Er ya da geç ona gerçeği söyleyeceğim gün gelecek. Belki o zaman artık hiçbir engel kalmayacak ve kendini özgür hissedecek....

"Yvonne!" Novak'ın sesi tüm zihinsel berraklığımı bozuyor. "Nasıldım?" diye soruyor ve bana bir kadeh şampanya uzatıyor. Uzattığını alıyorum ve diğer kokteyli yakındaki bir masaya bırakıp onu bahçeye kadar takip ediyorum.

"Harikaydın. Çok güzel bir konuşmaydı, tebrikler."

"Zöe sağ olsun, o yazdı. Ben sadece ezberlemekle yetindim."

Küçük bir patikaya doğru yürüyoruz, orada kız arkadaşını, Terazi ve arkadaşıyla birlikte fark ediyoruz, çok uzakta değiller, hayırsevere teşekkür ediyorlar.

"Üç yüz elli bin avro için ayakkabılarımdan vazgeçtiğime hâlâ inanamıyorum.

"Bunlar Aşil'in ilk ayakkabıları," diyorum ısrarla.

'Bu saçmalık! Bu insanlar akıllarını kaçırmış'.

"Katılıyorum, ama en azından Vakfın kasası dolacak ve belki de açık artırma sayesinde başka bir adam da senin gibi hayallerini gerçekleştirecek."

"Evet, en azından bu iyi.

Gözlerim papyonundan arkasındaki çitin arkasındaki küçük bir taş duvarın üzerinde duran, mükemmel bir şekilde tanınabilir iki silüete kayıyor.

Ve onun elini tutuyor.

"Bu da ne...?!", Eryk'i itiyorum ve daha yakından bakmak için eğiliyorum, çok yakın bir tanıgım olduğunu umursamıyorum, Başak'ın Roxane'a bu kadar yakın bir şekilde dokunduğunu görmenin beni ne kadar incittiğini fark edebilecek biri.

"Kutsal tr..." diye yorumladı Novak. 'Başkan onu yakalarsa, kışına tekme basar. Nefes nefese kaldım. merdivenlerden koşarak çıkıyormuşum gibi hissediyorum,

Adım adım, bir sigortayı kovalıyordum, sadece onu yakalamak ve tetiklemek için.

Ama bu bir bomba değil ve onlara baktıkça bombanın gerçek bir duygunun tüm havasına sahip olduğunu daha iyi anlıyorum.

Bu kıskançlık.

Sanki maddi olarak izlenebilirmiş gibi.

Hâlâ da peşindeyim çünkü bastırmak istiyorum.

"Neden onun bu konuda söyleyecek bir şeyi olsun ki?" diye karşılık veriyorum, umurumda değilmiş gibi davranıyorum, oysa yumruğumu sıkıyor, hayali merdivenlerden yukarı koşmaya devam ediyor ve öfke biriktiriyorum. "Onun kız arkadaşı, değil mi?"

"Başak ve Venüs'ün kız kardeşi mi? Yine birlikte mi? Naaa! O başka birine aşık."

Yüzümü, vücudu iki muhabbet kuşuna dönükken göz ucuyla beni izleyen Eryk'e çeviriyorum.

"Gerçekten mi?"

"Uh-huh," diye gizemli bir şekilde başını sallıyor.

"O zaman neden...?" diye sorduğumda, geri dönüp uzaklaşan ikiliye bakıyorum.

Pislik herif hala yakalandığının farkında değil.

"Sanırım kayınbiraderim bir oyunun ortasında. Diğerinin, yani gerçekten ilgilendiği kişinin karşı atakla cevap vermesini bekliyor olmalı. Bazen aşkta bile böyle olur. Muhtemelen az önce bir gol attı, bu yüzden şu andan itibaren top merkeze geri dönüyor ve yeniden başlıyoruz."

Elleri cebinde ve muzip bir bakışla, sanki bir şey ima etmek istermiş gibi beni incelemeye devam ediyor.

Şaşkınlıkla dudaklarımı aralayıp iki parmağımı ağzıma götürüyorum.

"Biliyorsun," diye fısıldıyorum, sanki bizi duyabiliyorlarmış gibi.

"Bakire benim beyinsiz bir palavracı olduğuma inanıyor. Sadece topun peşinden koşmayı bilen kaslı bir futbolcuyum. Ama ben her şeyi görüyorum. Hem de çok iyi. Ve o benim bildiğimi biliyor, tıpkı şimdi senin benim bildiğimi bildiğin gibi. Yani... anlıyorsun.

Bunu bildiği için mi yoksa duruma tamamen duyarsız kaldığı için mi daha çok şaşırdığımı bilmiyorum.

"Ne... peki, ne düşünüyorsun?" diye sorarken buluyorum kendimi.

"Hangisi yanlış'.

"Evet," diye umutsuzca karşılık veriyorum. "Kesinlikle öyle!"

"Ve birbirini arzulayan iki insanın işlediği günah yüzünden yarın dünyanın sonu gelmeyecek".

Cümlesini düşünmek için duraksıyorum ve bu kavramın sadece benim bir Leclerc olduğumu düşünen herkes için geçerli olduğunu fark ediyorum.

Ancak gerçek, tahmin edilebileceğinden daha basittir.

Başak bizim varlığımızı fark eder etmez, sanki iyi düşünülmüş bir planı varmış gibi, Roxane'a fiziksel olarak bağlanmak için geri döner.

Bu arada son basamağa ulaştım ve *kıskanç* kadınla yüz yüze geldim.

Bir elin kalkıp başka bir kadının yüzüne dayanması gibi bir görüntüsü var. Birbirine doğru ilerleyen iki ağız. Birleşmek isteyen iki dudak.

Öpüşmeye hazır bir yüzü, ihanet dolu gözleri ve öfkeyle çarpan kalbimle aynı sesi çıkaran bir kahkahası var.

"Ne orospu çocuğu!" diye mırıldanıyorum, bardağı çok sıkı tutarak.

"Size sunmak istediği ama veremediği şeyi gösteriyor".

"Bunu çok iyi görebiliyorum.

Öpüşmüyorlar ama çok yakınlar, çok samimiler, birleşmeye bir adım uzaktalar. Beni delip geçecek kadar uzun süre birbirlerinin önünde duruyorlar. O kadar acıtıyor ki boğazım karıncalanıyor ve alt dudağımın titremesini kontrol edemeyecek kadar beni hayal kırıklığına uğrattıyor. O kadar etkili ki ağlamak istiyorum.

Ama direniyorum.

"Aynısını kendin için de yap, Yvonne. Size ne yapmasını istediğinizi ama size ne yapamayacağını ona gösterin."

Duygular yatışmaya başlar ve fırtınaya tutulmuş bir deniz gibi, sahil artık sakın görünür. Güneş battı ve biz çoktan yeni bir şafağın içindeyiz.

"Sen bir şeytansın!"

"Hadi, hadi," diye beni kışkırtıyor. "Yarın bakirenin taşaklarını kırmak istiyorum.

Ona ömür boyu şantaj yapacak bir şeye ihtiyacım var'.

"Eryk!", koluna hafifçe vuruyorum, utanç içinde kıkırdıyorum.

"Şaka yapıyorum. Sana kendimi teklif ederdim ama malum nedenlerden dolayı..." parmağıyla elektrik mavisi güzel elbisesiyle bize doğru yürüyen Zöe'yi işaret ediyor. "İşte orada," diye bitiriyor sözlerini, onu sarıyor ve dudaklarını onunkilere dayıyor. "Benim nedenim."

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sorar.

"Kalbimden," diye karşılık veriyor Eryk.

Dudaklarımdaki gülümseme, sonunda Başak'ın ağzını gerçekten Roxane'inkine dayadığı anda kayboluyor.

Ben bir piçim.

Biliyorum.

Yine de, Yvonne'un gözlerinin üzerimde olduğunu fark eder etmez, her zamanki gibi sahtekârca, dudaklarımı eski sevgilimin dudaklarına yerleştirdim.

Ve şimdi hala onu öpüyorum, kafamda başka bir kadın varken vücudumun biriyle birleşirken hissettiği her küçük duyguyu incelemek için duraklıyorum.

Benim başıma hiç gelmemiştir.

İlk defa tenimin bana ait olmadığını ve aranan temasın zihnini aradığı kadar tatmin etmediğini hissediyorum.

Dilimin Roxane'in ağzının içinde hareket ettiği, onu düşünmek için durakladığım tek bir an bile yok, çünkü gerçekte ne ağzını okşuyorum ne de yüzüne dokunuyorum. Bedenimle buradayım ama zihnimle başka bir yerdeyim.

Avucumun içi gibi bildiğim dudaklarımın tadına bakarken göz kapaklarımı kapalı tutuyorum. Düşüncelerimin karanlığında, duyularımı ateşleyen tek görüntü, Güneş'in benim için dans ettiği, sonra bacaklarımın üzerine uzandığı, beni aniden geri çekildiğim kadar çok acıtan bir şeyle şımarttığı oluyor.

"Kahretsin, özür dilerim!" diye kestirip atıyorum, aniden farkına varıyorum, çok berrak ve şimdi derin bir yetersizlik duygusunun kurbanı oluyorum.

"Sorun yok, endişelenme. Anlıyorum."

"Ne... ne... sen? Anladın mı?"

"Seni tanıyorum ve kafan yerinde olmadığına nereye gittiğini biliyorum."

"Peki nereye gideceğim?"

"Olmadığım başka bir yerde".

Küçük duvarın üzerine oturup başımı çimenliğe doğru eğiyorum, sonra bakışlarımın yörüngesini Yvonne'a çeviriyorum.

Enerji, bardağını masanın üzerine koyuyor. Döndüğünü ve sonunda kaçtığını görüyorum.

O her şeyi gördü ve ben de istediğimi aldım.

Ancak sorun şu ki, işleri sadece karmaşık hale getirdim, çünkü kafamdaki sürtük gitmeyecek.

"Özür dilerim, Rox. Kendimi temize çıkarmak için seni asla kullanmamalıydım."

Bana gülümsüyor, tatlı ve anlayışlı, onun yerinde olsam muhtemelen kafamı koparıp Eryk Novak ile futbol olan baldızımdan çok farklı.

"Bu sefer paçayı kurtardın çünkü ben de başka bir yerdeydim".

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer hala işin içinde olsaydım, bunu iyi karşılamazdım. Gördüğünüz gibi Başak burcu, farkı yaratan her zaman duygulardır. Bunlar güçlüyse, başımıza ne gelirse gelsin daha da güçlenir. Seni unutmamış olsaydım, bu öpücük beni incitecekti, ama unuttum, bu yüzden, şimdi, kendini incitmene neden olan bu kadar çok yer kaplayan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışan kişi sen olmalısın. Çünkü saldırdığın, kaosuna hakim olmaya çalışan ben değilim, kendin ve onu yaratan kişi.

"Ne zaman bu kadar bilge oldun?"

İçtenlikle gülüyor ve küçük duvardan aşağı kayıyor. Dengesini korumasına yardım ediyorum, onu kolundan tutup diğer konuklara doğru yürüyorum.

'Bilmiyorum, belki, basitçe, büyüsün'.

"İyi gidiyorsun diyebilirim."

Yüzlerimizden çok net bir sahne okuyormuş gibi görünen kız kardeşine eşlik ediyorum, bir duble viski daha alıyorum ve kendimi Roxane'ın dediği gibi kaosumu yaratan kişiyi aramaya adıyorum.

Özür dilemek için onu görmek istemiyorum, çünkü hata olduğunu düşünsem de en iyisini yaptığımı inanıyorum ve yine de ne düşündüğünü, bana kızıp kızmadığını, kıskançlık duyup duymadığını, kalbinin derinliklerinde bana, ona verdiklerime adanmış küçük de olsa çanlar olup olmadığını bilmek için acil bir ihtiyacım var. Darbelerimin istediğim etkiyi yaratıp yaratmadığını, bu dünyadan başka bir dünyada onda tutkuya dönüşecek kadar öfke uyandırma olasılığı olup olmadığını anlamak istiyorum.

Tüm içkimi yutuyorum ve bardağı atıyorum, dışarıda ışıltılı elbisesinden hiçbir iz olmadığı için içeriği tercih ediyorum.

Geniş giriş holünden geçiyorum, yüzümü sağa, tuvaletlere, sonra sola, uzun bir koridora çeviriyorum.

Ve tam orada onu bir öfke gibi yürürken görüyorum. Sanki ayakkabılarının altında benden kalan son parçalar varmış gibi kırmızı halıya basıyor. Gevşek saçları kaçış hızıyla birlikte sallanıyor.

Daha ani davranmaya çalışıyorum ve dört adımda arkasına ulaşım bileğinden tutarak onu döndürüyorum.

"Buldum!" diye şaşırttım onu.

"Beni şimdi bırak". Elbette itiraz ediyor, ancak nedeni oldukça açık olsa bile bunu neden yaptığını bilmeye hakkım var.

Bunu yüzüme, gözlerimin içine bakarak söylemesini istiyorum.

Beni kışkırttığını, bana hiçbir şekilde sahip olamayacağını bilmesine rağmen beni tamamen kendine istediğini haykırmasını talep ediyorum.

"Bir dakika dur," diye onu geri çekiyorum.

"Siktir git, Başak!"

"Neyin var senin?"

Beni başkasıyla görmek seni deli ediyor mu?

"Bunu neden yaptın?"

Yüzleşmeye hazır olduğunu gösterince elimi gevşetiyorum.

"Roxane'i öpmek mi? Bunu mu soruyorsun?"

"Evet.

Bakışlarındaki ateş beni anında sertleştiriyor ve bunun tek nedeni onun içine nasıl aktığımı açıkça görebilmem.

Bir kadının gözlerinde kendimi hiç bu kadar yoğun yansıtmamıştım. Sanki onların içinde yuvarlanıyormuşum, onlara sahip oluyormuşum gibi hissediyorum. Hayır, ne diyorum ben, o beni ele geçiriyor.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Söyle!" Açık avuçlarını göğsüme yerleştiriyor ve sanki sikimi avucunun içine almış gibi oluyor.

Sadece küçük bir dokunuşla bana bu kadar büyük bir güç aktarması çılgınca, bu bir haklılık ve karşı konulmaz bir cazibe gibi hissettiriyor.

Onunla tartışmak yerine sevişmek istiyormuşum gibi yüzüne yaklaşıyorum, ağız ağıza. Burada, şimdi, bu lanet duvara karşı.

Yumruğumu arkasındaki duvara koyup alnımı onunkine yapıştırıyorum.

"Çünkü seni öpemezsem, onu öperim".

"Söyledikleriniz hiç mantıklı değil.

"Artık bunu anlamıyor olmam bana mantıklı geliyor, Yvonne." Diğer elimle yüzündeki bir kilidi kaldırmaya çalışıyorum.

"Dokunma bana.

"Kıskanıyorsun.

"Bırak beni". Beni çalışıyor, ama onu engelliyorum ve yerine geri koyuyorum: altımda, duvara bağlı. En çılgın fantezilerimde, onu poposundan tutup vücuduma bağlıyorum, sonra dilimi ağzına sokup hepsini içine alıyorum.

Kız kardeşim.

Yüce İsa.

"Beni kıskanıyor musun?" diye ısrar ediyorum, yanağından nefes alarak.

"Benimle böyle konuşamazsın, biri bizi görebilir. Kes şunu."

"Umurumda değil." Ebedi Baba şu anda gelebilirdi ve ben ona dönüp şöyle derdim: *Leclerc kanını vücudumdan temizle ve bana ona bir kez bile sahip olma şansı ver.* "Beni istiyor musun?" Dudaklarına yaklaşıp soluyorum. Karnına yaslanmıyorum, şimdi ona ne durumda olduğumu hissettirebilirim. Büyük, dolu, arzuyla dolu. "Beni istiyor musun, Sun? Benim seni arzuladığım kadar sen de beni arzuluyor musun? Cevap ver amına koyayım." Duvara savurduğum yumruk onu sarsıyor.

"Evet, kıskanıyorum," diye hırlıyor dudaklarımda. "Ve şimdi cehenneme git. Benden uzak dur."

"Hayır.

"Seni uyarıyorum, Başak. Eğer bana yaklaşırsan, bunu sana ödetirim."

"İntikam mı istiyorsun?"

Yüzünü benimkine doğru kaldırıp şeytani bir sırıtışla yüceltiyor.

"Ne düşünüyorsun?"

"Şimdi yap. Benimle birlikte. İntikamını al."

"Yani daha önce kazandığını mı düşünüyorsun?"

Bakışlarımı onun üzerinde gezdiriyorum, ona unutamayacağı bir cevap vermek için zaman ayırıyorum.

Gözlerimin yörüngesini tekrar onun kine getiriyorum ve iki parmağımla dudaklarına masaj yapıyorum.

"Senin olmamı istiyorsun".

"Sen benim olamazsın.

"Zaten öyleyim.

Havalanıyorum, iki adım geri çekiliyorum, sadece bütünüyle hayran kalmama yetecek kadar.

Ve duvara yaslanmış, göğsü hareketli iç çekişlerle kabarıırken, *Les cornes du Capricorn* işe yaramazken, asla özü kadar çekici değilken güzeldir.

"Saldırıma yanıt vermek için bir şansın var," diye kabul ediyorum.

"İstemiyorsun.

"Bırakın buna ben karar vereyim."

"Şimdi ben gidiyorum ve sen beni takip etmeyeceksin".

"Ya zorunda kalırsam?"

'Ben olsam devam ederdim'.

"Hatta bir şey olursa," diye belirttim ona.

Kendini duvardan ayırıyor ve ikna edici bir şekilde bana doğru ilerleyerek koridorun ortasında duruyor. Sadece girişten geçen ve bizi gören insanlar onu kurtarıyor.

"Beni inciterek puan toplayacağını sanıyorsan Başak, büyük bir yanlışta içindesin."

"Eğer seni incittiğimi düşünüyorsan, o zaman sen zaten benimsin". Ağzını açık bırakan bu son cümleyle ona sırtımı dönüyor ve yine avantajlı bir şekilde uzaklaşıyorum.

Savaşı o istedi ama kazanamayacağı da açık.

Bir kapı çarpması sesi duyuyorum ve ona tekrar bakmak için döndüğümde gitmişti. Koridordaki odalardan birine saklanmıştı.

Adımlarımı geri çekiyorum ama ayaklarım daha fazla ilerlemiyor. Tüm gücümle geri çekilmeye, bastıran bu tutkuya teslim olmamaya çalışıyorum. Derimin altında süründüğünü, midemin bağırsaklarına baskı yaptığını hissediyorum. Her yerde kendini gösteriyor, saklayamadığım heyecanda bile kendini gösteriyor.

Sadece konuştuk ve saf adrenalindi.

Sadece birbirimize meydan okuduk ve kül olmadan ateşe dokunmak gibi hissettirdi.

Sole saf delilikse, benim kaosumun kaynağıysa, ben de şimdi aynı şekilde bunun bir parçası olduğumu hissediyorum.

Teslim oluyorum.

Kaçınılmaz olarak, kaybetmekten nefret kontrolü bir kenara bırakıp arkamı dönüyorum ve onun sığındığı kapıya doğru .

Yavaşça açıyorum ve bütün duvarı tavana kadar takip eden büyük bir kitaplık kendini gözlerime duyuruyor. Biraz daha itiyorum ve bahçeye bakan cam pencereler titizlikle örtülmüş perdelerle kaplanıyor.

kilitlendi. Başıımı çeviriyorum ve tüm odanın ortasında duran büyük masif ahşap masayı fark ediyorum.

Giriyorum.

Ve onu tam orada otururken buldum. Bacak bacak üstüne atmış, muzaffer bir bakış. Kaltak beni bekliyordu.

"Kapıyı kapat," diye emretti. Sikim kalkıyor. "Kilitle." Ve dürtülerim kontrol edilemez hale geldi.

Üzerimdeki etkisini saklamaya bile çalışmıyorum. Kapıyı açıyorum, kilidi tıklatıyorum ve yarı aydınlıkta ona bakmak için duruyorum. Saçlarını omzunun bir tarafında tutuyor. Elbisesi, bir bacağına diğerinin üzerine atmış otururken, kasları yıllar boyunca onu meşgul etmiş olması gereken dans saatlerini anlatan kalçasındaki boşluğu ortaya çıkarıyor.

Ona masaya çıkıp sadece benim için dans etmesini emretmeyi ne kadar isterdim.

Bir kez daha.

Bunun yerine, ne kadar ileri gideceğini görmek için bekliyorum ve ona kontrolün bende olduğu izlenimini veriyorum.

"Seni takip etmemi mi istiyorsun?"

"Yapacağından emindim."

"Sıradaki hamlen ne?"

"Hangisi senin?"

"Ben çoktan yerine koydum. Buradayım," diye işaret ediyorum, bileğini sallama şekline bakarak.

Onu okşamak, omzuma koymak, sonra kalçalarını açıp içine girmek için bir davet gibi geliyor.

Daha ileri gitme.

"Kontrolü teslim etmek nasıl bir duygu?" diye soruyor kurnazca, zayıf noktama dokunduğunun farkında.

"Onu kaybetme riskini göze alabileceğim bir aşamaya geldiğimi sanmıyorum."

"Henüz değil".

"Ne istiyorsun, Yvonne?"

"Sen, Başak?"

Soruları bana yöneltmeye devam ediyor, ama ben ona uymakta bir sorun görmüyorum.

"Ben, senden, koca bir hiçim".

"Ben olsam o kadar emin olmazdım."

"Anahtar bende mi kalsın yoksa sen mi istiyorsun?" Anahtarı gösteriyorum.

"Bunu size bırakıyorum, böylece siz seçebilirsiniz."

"Ne yapmak için?"

'Kalmak ya da gitmek'.

Alt dudağımı ısırıyorum, kaçmak için ciddi bir istek duyuyorum ve onun açık davetinden de aynı derecede etkileniyorum.

Sanki yavaşça tadına bakılması gereken bir yemekmiş gibi masanın üzerinde oturuyor. En azından bakışlarında, hareketlerinde, dudaklarını açıp sanki *beni* içine çekmek istercesine nefes alışındaki okuduğum şey bu.

"Aklında ne var Sole?"

"Yvonne".

"Tekrar deneyelim: Neyin peşindesin *Sole*?"

'Sana karşı duracağım'.

"Ve bunu böyle mi yapıyorsun?"

"Henüz başlamadım.

Büyük masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturarak ilerliyorum.

Tam olarak onun önüne yerleştiriyorum, yüksek pozisyonundan bana bakıyor. Oturuyorum, sırtımı yumuşak arkalığa yaslıyorum ve kalçalarımı açıyorum, kesinlikle onun huzurunda vücudumun tepkilerini görmesine izin vermemek için.

Ona Déesse'de yaptığı gibi üzerime oturma, bir kez sikimin üzerinde dans etme ve bir kez de yanında gerçek bir erkeğe ihtiyaç duyduğu o gün bana sarılma seçeneği sunar gibi rahatlıyorum.

"Bana kızgın mısın?"

"Çok".

Parmaklarımı uzatıp dizini sıyrıyorum. Sadece iki saniye dokunuyorum, o da sanki bir hamlede içine girmişim gibi zonklamama yetiyor. Elimi yumruk yapıp ait olduğu yere, ondan uzağa götürüyorum ve sadece birbirimizi yok edecek bu acı verici flörte devam ediyorum.

"Neden? Konuş benimle."

Bana sesini ver, yoksa bedenini alırım ve canımız yanar.

"Duygularımla oynamana izin vermeyeceğim".

"Açıkla. Anlamama izin ver."

"Kasada olanlardan sonra benim önümde Roxane ile birlikte olmanız sizi bir beyefendi yapmaz."

"Seninle birlikte olduğumu hiç sanmıyorum."

"Ancak yanıyorsunuz. Öyleydiniz."

"Ne zaman, sana notalar fırlatmadan önce mi sonra mı, adi bir kucak dansı salonunda?"

"Görüyorum ki unutmuşsunuz.

"Bunu yapmış olabilirim, evet, çünkü şu anki hedefim seni unutmak".

Ama hayır Sole, yalan söylüyorum çünkü yapamadığım tek şey seni aklımdan çıkarmak.

"Anlıyorum," diye başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor. Konuşmayı ilerletme ve gözlerini üzerimde tutma ihtiyacı, sesimin tonunu yükseltmemi ve dizleri göğsümde duran ona doğru eğilmemi sağlıyor.

"Hayır, anlamıyorsun. Bana ne istediğinizi söyleyin! Bu sadece bir savaş meselesi mi? O kadar gururlu musun? Tam olarak ne için buradayız?"

"Sana söyledim, beni kışkırtırsan dövüşürüm. Ayrıca beni bırakman için seni uyarmıştım ama işte buradasın."

"Seni takip edeceğimi biliyorsan neye şaşırdın? Görünüşe göre, kendime engel olamadığımı biliyorsun. Şimdi Sole, hamleni yap, çünkü daha fazla dayanamayacağım."

Sözlerimle ne demek istediğini bilmiyorum, belki de ona benden daha cesur ya da daha pervasız olması için yalvarıyorum, ama bana öyle geliyor ki, hataların tek kraliçesi olabilmesi için benim en yanlış versiyonumun yerini alması için ona yalvarıyorum.

"Seni hemen ağırlayacağım," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyor, beni rahatsız edecek kadar karanlık bir bakışla.

Topuklarının tabanı göğüs kafesime dayanıyor ve sırtımı sandalyenin arkasına doğru itiyor.

Kontrolümü gevşetmek için kendime izin veriyorum.

Bacağını geri çektiğinde, derli toplu bir şekilde düzenlemedi, daha önce hayal ettiğim gibi, doğaçlama bir ziyafet kisvesi altında bana açarak yaydı.

"Yvonne, ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyorum, nefes nefese, ama kadının kız kardeşim olduğunu öğrenmekten korkmaktan çok onu keşfetme merakıyla.

"Arazi benim. Benim sahnem. Benim kurallarım."

Elbisenizin eteğini yukarı doğru çekmeye başlayın ve belinizin etrafında toplayın.

"Yvonne!"

Dur bebeğim, yoksa aklımı tamamen kaybedeceğim.

"Eğer savaş çok yorucu hale gelirse, anahtarı kullanıp ayrılabilirsin."

"Siktir." Yüksek sesle yutkunuyorum, hareketleri karşısında taş kesiliyorum.

"Ancak kalmak istiyorsanız, ortak bir standart oluşturmamız gerekiyor."

Ve bakışlarımın altında, yüzümden birkaç santimetre uzakta bacaklarını daha da açıyor.

"Dur," diye emrediyorum, gözlerini arıyorum.

Sen benim kardeşimsin.

"Sadece bir tane. Ama o yılmadan devam ediyor, şimdi beni yok etmeye kararlı.

"Daha ileri gitmeyin.

Sen benim kardeşimsin.

'Beni daha az önemli hissettirmek için başka bir kadını kullanmak zorunda değilsin'.

Gözleri yüzüme odaklanırken parmakları elbisemin kumaşının altına gizlice giriyor. Şimdi alçakta, dokunuşlarını almak üzere olan gizli göğsüne sabitlenmiş.

"Sakın buna cüret etme".

Sen benim kız kardeşimsin.

"Söz veriyorum.

"Siktir git!", yüzümü ovuyorum.

"Söz ver bana," diye ağzından kaçırıyor ve eteğini yukarı kaldırarak şampanya rengi, dantelli, şeffaf iç çamaşırını gösteriyor.

Boku yedim, Tanrı aşkına!

"Bunun bedelini ödeyeceksin Yvonne," diye ters ters bakıyorum ona, kalkıp onu burada, kalçaları kimsenin göremeyeceği şekilde bırakamıyorum. "Sana bunun sözünü verebilirim."

"Benim tek bir kuralım var, Başak. Eğer buna kalabileceğini düşünüyorsan, sana asla sahip olamayacağın şeyi göstereceğim. Eğer yeterince güçlü olmadığını düşünüyorsan, Roxane'ına git ve istediğini elde et."

"Bir bok anlamıyorsun!" diye bağırdım. "Ben sadece seni istiyorum." Kelimeler ağzımdan kaçıyor ve pişman olmak için çok geç. "Ve şimdi boktan kuralını söyle!"

Tonlara karşı agresif olsam bile, en harika ve sapkın yıldızlar gibi parladığını görüyorum.

"Bana asla dokunamazsın.

Şimdi mi yoksa genel olarak mı?

Parmakları külotunun altına gizlice giriyor ve oğlum, şimdi ima ediyor.

"Hayır Sole, bunu bana yapamazsın," diye iç geçiriyorum, heyecanlıyım ve şimdiden panikliyorum.

"Bundan mı bahsediyorsun...?" külotunun kumaşını kaydırıyor ve bana pürüzsüz, pembemsi amını gösteriyor. "...Yoksa bunu mu?" Parmaklarıyla büyük dudaklarını aralayarak en mahrem yerini ortaya çıkarıyor.

"Bütün gece bunu istedin, değil mi?" diye soluyarak pantolonumun fermuarını açtım.

"Seni ilk gördüğüm andan beri."

"Siktir!" Dilimi ısııyorum, kelimeler ve jestlerle daha ileri gitmekten korkuyorum. Ama artık ellerim boxer'ımın içine , parmaklarım sıcak, zonklayan seksin etrafına sarılmıştı ve onu dışarı çekiyorum.

"Tek kuralınızı ihlal etmek için içimde korkunç bir istek var."

"Yapamazsın.

"O zaman bana alabileceğimi ver".

Orta parmağı yarığının her tarafını ovarken Yvonne gürültülü bir şekilde iç çekiyor. Hassas duvarlarda masajlar yaratarak kapanan ve açılan ters bir V şeklinde açmaya konsantre olur.

Her hareketine karşılık olarak, artık tamamen açıkta olan seksimin tüm uzunluğunu okşayarak ritmine uyum sağlıyorum.

Masanın üzerine oturuyor, bacaklarını açmış, yüzü bana dönük, parmakları almak istediğim zevki veriyor, siyah tırnakları pembe teninde göze çarpıyor, şimdi daha parlak, heyecanlı, kardeşinin sikini almak için istekli.

Sürtük. Sürtük.

Cehennem gibi mastürbasyon yapıyorum, yavaş ve özverili bir şekilde ona görsel bir zevk veriyorum, o da benim gibi utanmadan alıyor.

Aşağıdan yukarıya doğru dairesel hareketlerle şişmiş klitorisine masaj yapmaya başlar. Devirleri artırdıkça iç çekişi yoğunlaşıyor. Seksimin tepesinde inci gibi damlalar parlıyor. Başparmağımı üzerlerinde gezdiriyorum ve o da dudaklarını yalıyor.

"Sun, lanet olsun, bunu da yapma."

"Bu ne?" diye inliyor, zevk almasına neden olan noktalara bastırıyor.

"Bana tadına bakmak istediğin izlenimini verme."

"Bu bir izlenim değil, Başak."

"Siktir git!" Nabzım daha çılgınca atmaya başlarken, o da sanki birlikte sevişiyormuşuz gibi ritmime ayak uyduruyor.

Bu şimdiye kadar yaptığım en sapıkça şey. Ve bu kız kardeşime de oluyor.

'Sen ve ben cehenneme ,' diye inliyorum.

"En azından birlikte olacağız.

Ve bunun yerine, sanırım orada da ceza olarak, diğer dünyevi güçler bizi ayıracak, olabilecek en güzel birliktelik olmamızı engelleyecek.

Yeni bir zevkin, her zaman deneyimlediğimden daha üstün bir şeyin etkisiyle kendimi bırakıyorum.

Kendimi ona ve hissettiklerime teslim ediyorum. Ve ona gerçekten sahip olsaydım nasıl olacağını hayal etmeye cesaret edemiyorum.

Birbirimize dokunmadan mastürbasyon yapmaya devam ediyoruz, sadece büyük, muazzam hale getirmeye çalıştığımız fiziksel olanla beslenen görme duyusunu tatmin ediyoruz. Zaten kendi içinde, tüm olumsuz anlamlarıyla, ama kimin umurunda, eğer onun ateşteki parmakları en baştan çıkarıcı görüntüyse, eğer uzanmış seksini kavrayan elim onun için en çekici görüntüyse.

Biz günahız, biz ilkel hatayız, *öyleyiz*, çünkü birlikte hata yapıyoruz. Ve şimdi lanetlendiğinizde, umurunuzda değil, çünkü zaten uçuruma dokundunuz ve yeraltında gökyüzünün altından daha iyi olduğunuzu gördünüz. Sen zaten benim Güneşimsin, karanlığı aydınlatan. O, yeryüzünün bağırsaklarında eksik olması gereken nefestir. O, en büyük hatanın çaresidir.

"Nasıl yaptığınızı seviyor musun?" diye soruyor, sanki onu bedenimle örtüyormuşum gibi.

'Bu en iyisi'.

"Sen...?"

"Siktir git".

"Burada mı?"

"Her yerde".

Elinin karnımda yukarı doğru hareket etmesini, parmaklarının Oğlak burcunun boynuzlarında durmasını, sonra elbisenin yakasını indirmesini ve nihayet şişkin bir meme ucuna geldiklerinde beni öldürmelerini hayranlıkla izlerken kendimi büyülüyorum.

"Sun, lütfen...!" Merhamet için yalvarıyorum, çünkü ona bu şekilde bakmak beni derin bir krize sokuyor, sonunda teslim olarak ölmekle

ona dokunmak ve ölmek, aynı şekilde onu engellemek.

"Beni becerirsen..." diye inliyor, bir göğsünü sıkıyor, kızarmış klitorisini dövmeye devam ediyor. "Yüzüme nasıl bakardın?"

"Nasıl tekrar yapmam?" diye gözlemliyorum. Çünkü asıl utanç, onu bir daha görememek olurdu. "Çok güzelsin, Yvonne. Hayatımda başıma gelen en kirli, en harika şeysin," diye tükürüyorum, sikimi kavrayıp enerjik bir şekilde çarpıyorum.

"İçine girmediğimi fark etmişsindir."

"Evet, korkunç kız.

"Neden sana göre yapmıyorum?"

Artık resmileşti, beni öldürmek istiyor.

"Çünkü içine girmemi istiyorsun."

"Başak..." diye nefes nefese adımlı söylüyor, orgazma yakınVe sonra hareketlerimi , böylece onunla birlikte koşabiliyorum ve kendimi aynı anda patlarken buluyorum, sanki bu da bizi her şeyin ötesinde bağlayabilirmiş gibi. Kan bağından daha fazla birleştik.

"Daha fazla konuşma, çocuğum. Keyfine bak. Birlikte inşa edelim, tamam mı?"

"Evet.

Ama onu kamburlaşırken, elbisesinin dışındaki göğüsleri o kadar düzgün ve kışkırtıcı ki, parmaklarının arasında iyice sıkılmış, dokunmasam da şimdi benimkine baskı uygulayan aynı parmaklar beni kelimenin tam anlamıyla çıldırtıyor.

Ben de ona doğru eğildim, sikim hâlâ avucumun içinde sıkılıydı ve dudaklarım iniltilerini emmeye hazır bir şekilde ayrılmıştı.

"Sana dokunmama izin ver.

"Hayır.

"Düşündüğün gibi değil. Siktir, Sole!" Bir nabız beni tahtaya uzanmaya zorluyor, güçten düşmüş, zaten ima edilmiş bir doruğun girişiyle yenilmiş.

"Peki nasıl?"

"Sadece gelip seni daha yakın hissetmek istiyorum."

Sadece ağzımı yanağına ya da parmağımı dudaklarına koymam yeterliydi ve sonra cennetin yasalarına isyan eden lanetlenmiş bir tanrı gibi patlayabilirdim.

"Hayır. Bana inkar ediyor. Kendini inkar ediyor. Ve belki de bunu yaparken ikimizi de koruyor, çünkü o benden daha güçlü.

O *daha çok* her şey.

"O zaman benim için kendini parmakla."

Şimdiye kadar herhangi bir cennet mekânından sürgün edildim, sonunda sadece toprak yiyeceğim bir yere gideceğimin farkındayım, karanlıkta sonsuzluğa değen en yoğun anı hatırlıyorum.

"Bunun gibi mi?" Yvonne kendi içine giriyor, derinlere iniyor ve suyuyla parıldayan parmaklarını çıkarıyor.

"Ve dudaklarında harika görünen adımı tekrarla."

"Başak!" Onu hiç sevmedim, ama onun sesiyle, şu anda, orgazm ikimiz için de tırmanıp tırmanıp tırmanırken, şimdiye kadarki en güzel ses.

"Daha fazla, Sole. Benim için nasıl seviştiğini göster."

Bunu tekrarlamasına izin vermiyor ve gözlerim onun gerçekleştirdiği penetrasyona sabitleniyor.

"Geldiğinde bana Soleil demeni istiyorum, ilk seferki gibi."

"Sanırım şu anda senin için her şeyi yaparım."

"Sadece şimdi mi?" diye soluyor, doruğa çok yakın.

"Her zaman, *Soleil*. Muhtemelen, sonsuza dek'.

Ve ben onun istediği ismi söyler söylemez kasıldığını ve sertleştiğini görüyorum. Cennet gibi irisleri benimkilere sıcıyor, dudakları bir *Başak*'ı daha şekillendirdiği anda seksim zonkluyor, hiç ses çıkarmadan bir okşayışa, sonra bir sıkıştırmaya, nihayetinde kendimden asla silemeyeceğim bu anın sonsözüne dönüşüyor.

Güzel ve sapkın, masanın üzerinde zirve yapıyor.

Ayağa kalktım, orgazmın etkisiyle bitkin düşmüştüm. yaklaşıyorum ama dokunmuyorum.

Alnım onunkine değiyor ve bana dokunduğu havayı gerçek bir öpücük olarak değerlendirmek için nefesinin dudaklarımda dinlendiğini hissetmem yeterli.

Geliyorum, masaya sıcıyorum ve hayali öpücüğüne karşılık vermek için tekrar nefes alıyorum.

"Bana dokunmadan benim bir parçam oldun," diye fısıldıyorum.

"İyi misin?"

'Sanırım senden tüm kalbimle nefret ediyorum, Sun'.

Korkuyla parlayan gözlerinden kaçmak için hızla kendimi toparladım. Az önce hissettiğim duygulardan daha güçlü bir aşağılanma hissetme korkusu.

"Bunu bir daha asla yapma," diye karşılık veriyorum sesimde bir imayla.

"Sadece bana iyi olduğunu söyle."

Pantolonumun fermuarını kuru bir hareketle kapatarak geri çekiliyorum.

"Seninle asla iyi olamayacağım, ama seni suçlamıyorum."

toparlamaya çalışıyorum, bir yandan da kıyafetlerimle birlikte zihnimi de yerine oturtuyorum.

Ve çok acıyor.

Arkamı döndüm, yüzüne bakamadım. Yapamayacağımı söylediğinde haklıydı, daha da ileri gidebilirdik.

Ancak bana kalırsa sınır çoktan aşıldı.

Ve şimdi tiksintinin de hemen geldiğini hissediyorum, bana hiç nefes aldırıyor ve midemi hedef alıyor.

"Başak".

Merhamet dilemek için parmağımı kaldırıyorum.

'Lütfen konuşmayın'.

"Biz yanlış bir şey yapmadık." Yaklaştığını hissediyorum ve sonra, bana yıldırımla dokunmuş gibi, elini sırtımda hissettiğimde sarsılıyorum.

"Dokunma bana!" diye irkiliyorum, gözlerine bakamıyorum. "Bu bir kuraldı, değil mi?"

"Bir dakika bana bakabilir misiniz?"

Yapıp yapamayacağımı anlamak için birkaç saniye düşünerek başımı eğiyorum. Vücudumdaki işaretleri dinliyorum ve şu anda hissettiğim tek şey tiksinti.

Onun için değil, bu asla olmayacaktı, ama kendim ve durumumuz için.

"Aries'ten seni bırakmasını iste, seni reddetmeyecektir. Şimdi senden uzak durmam gerek."

Kapıya doğru yürüyorum ve daha önce kullanmam gereken anahtarı çeviriyorum.

"Senden iğreniyor muyum?" diye soruyor arkamdan. Beklenmedik bir duyguyla kırılan sesi beni arkamı dönmeye, onun da benim kadar kötü olup olmadığını kontrol etmeye zorluyor.

Çünkü kulağa saçma gelse de, onun benim ruhsal durumum hakkında endişelendiği gibi, benim de şimdi kendimle aynı uçuruma düşmediğimden emin gerekiyor.

Bakışlarını yakalıyorum ve parlak irisleri, güzel yüzünden aşağı kayan utangaç, gizli bir gözyaşını tutmuyor.

"Sana karşı asla iğrenme hissetmedim ama..."

"Ama benden nefret ediyorsun. Az önce bunu söyledin," diye ilerliyor ve ben yine elimi sallayarak onu durduruyorum. "Sana hissettirdiklerimden nefret ediyorsun."

"Bu doğru. Evet!" Sesimi yükselterek ona bakıyorum. 'Peki bu konuda ne yapabiliriz, ha? Bunu nasıl yaparsınız? Yanlış bir şeyi nasıl yürütürsün? Sen ve ben ateş ve su gibiyiz. Bir arada yaşayamayız. Bunu anlıyor musun?"

"Ya bir yolu olsaydı?"

"Saçmalama, Yvonne. Hiçbir yolu yok. Biz kardeşiz ve az önce yapabileceğimiz en büyük saçmalığı yaptık."

"Pislik mi?" diye fısıldar, gözyaşları ikiye katlanırken.

Zor nefes alıyorum, az önce onunla ve paylaştıklarımızla alay ettiğim, aşağıladığım ve küçümsediğim için kendime kızıyorum. Ama belki de bunu durdurmanın tek yolu her şeyi kocaman bir *hiç* haline getirmektir.

"Orada ne olduğunu başka nasıl tanımlarsınız? Söyle bana!"

Uzun kirpikleri ve yanaklarını renklendiren ince siyah bir çizgi ortaya çıkıyor.

"Özür dilerim," diye tıslıyor, aşikâr olana teslim olarak. "Senin için iyi olduğunu düşünmüştüm."

"Yine de savaşı kazandınız. En azından bundan bir şey elde ettin." Kapıya geri dönüyorum ve bu sefer açıyorum. "Eryk ya da Aries'ten seni bırakmalarını iste. Artık benimle değilsin."

Dışarı çıktığımda, bir an için duvara yaslanıyorum. Gözlerimi kapatıp özür diliyorum.

Ama bu sadece kafamın içinde oluyor.

Ne de olsa zihin, istediğimiz kişi olabileceğimiz, istediğimiz kişiyle birlikte olabileceğimiz tek yerdir.

Eryk ve Aries arasında, sonunda, kaleye ikincisiyle dönmeyi seçtim, çünkü diğer çiftle bunu yapmak için zaten birkaç fırsatım olduğu için, onunla ve karısıyla biraz daha sosyalleşebileceğimi düşündüm. Dönüş yolculuğunun tamamını garip bir sessizlik içinde geçirdim. Crystal beni bir sohbeti sürdürmekten aciz bir aptal sanmış olmalı ama umurumda değildi. Onlarla da dostluk kurma niyetim vardı ama aklım onda değildi. Kitap raflarıyla dolu o odada, o masada, tanıdığım en seksi adamın önünde oturuyordum ve kafamda tahrik olmuş yüzünün, şehvetli bir şekilde iç çeken ayrık dudaklarının ve sürmeyi hayal ettiğim seksi kavrayan elinin görüntüsünden başka bir şey yoktu. Ona en sapkın haliyle bakmam, vücudunun her santimini üzerimde, dokunuşlarımda hissetmem için yeterliydi. Ve uyanmamız, bir rüya değil, bir kabus yaşadığımızı fark etmemiz için yeterliydi.

Merdivenlerden çıkıyorum, Koç ve Kristal'i takip ederek odama doğru ilerliyorum, Başak'ın ne hissettiğini düşünmeden edemiyorum. Gerçeği bilen benim için her şey farklı bir değer kazanıyor ama beni ailesinin bir parçası olarak gören onun için bu gece hayatının en kötü sahnesiydi. Ve benden nefret etmekte haklı, o kadar haklı ki, paradoksal bir şekilde, beni küçümsemek tek tesellisi.

"Yvonne!" Üçümüz de Güney Kapısı'nın girişinden bana seslenen Taurus Leclerc'in sesine dönüyoruz. Yanında esneyen Venüs'le birlikte az önce gelmişti.

"Evet?" Bana cevap vermiyor ama sadece bir bakışıyla ona katılmamı istiyor. Ne söyleyeceğini duymak için tekrar merdivenlerden inerken, uzaklaşan diğer çiftle iyi geceler diliyorum. "İyi akşamlar, davet için teşekkürler," diye ekliyorum içtenlikle. Gözlerim arkadaşının taktığı değerli kolyeye takılıyor. *Éternité* aşkı parlıyor

Sonsuz. Bu noktada üzerimdeki çok pahalı yadigârı hatırlıyorum ve belki de onu hemen iade etmem gerektiğini fark ediyorum. "Eğer *Les cornes* içinse, onları hemen çıkaracağım."

Yanındaki arkadaşı yakalayamadığım bir kıkırdama sesi çıkarıyor. Son günlerde bana attığı her zamanki nazik gülümsemelerden belirgin bir şekilde farklı.

"Merak etme," diye beni rahatlattı. "Yarın birisi kolyeyi almak için dairenize gelecek. Sadece sizinle konuşmak için sabırsızlandığım konusunda sizi uyarmak istedim. Sabah size talimatlar verilecek. Erken kalkarsan sevinirim, yapacak daha önemli işlerim var."

Bana dolaylı olarak sadece zaman kaybı olduğumu söyledikten sonra Venüs'ü elinden tutup başka bir şey eklemekten uzaklaştı.

Arkalarından karşılıksız *bir iyi geceler* mırıldanıyorum ve partide yakalanma korkusuyla daireme geri dönüyorum. Ya bilmiş bakışlarını gizlemeyen ortağı bir şey gördüyse? Ya da bütün gece Başak'ı elinden bırakmayan Roxane bizi fark ettiyse ve sonra her şeyi kız kardeşine bildirdiyse?

Ne olacaktı ki?

Hınçlarını Başak'tan çıkarırlar. Ve o bunu hak etmiyor.

İçimi bir şüphe seli kaplıyor ama her şeye rağmen ilk aklıma gelen ilgili kişiye haber vermek oluyor.

Soyunup üzerimi değiştirir değiştirmez, *Les cornes du Capricorn'u* güvenli bir şekilde dolabın içine yerleştiriyorum. Gri saten pijamalarımı giyiyorum ve gecenin bir yarısı Başak'a katılmaya hazır bir şekilde koridora çıkıyorum. Geniş, sessiz alanlarda dolaşırken aklıma daha da büyük bir düşünce geliyor.

Eğer biri bizi öğrenirse, bombayı patlatmamanın tek yolu gerçeği söylemek olacaktır. Belki de maskemi çıkarmanın ve işleri yoluna koymanın zamanı gelmiştir, en azından daha önce hiç olmadığı kadar güvenceye ve kendini sandığı kadar kirli değil, temiz hissetmeye ihtiyacı olan onunla.

Bakire'nin kulesine çıkan son birkaç basamağı tırmanırken burada bulunma amacımı yeniden gözden geçiriyorum.

Yvonne ile aynı fikirde olmadan gerçekleri ortaya çıkarmak ona ihanet etmek anlamına geleceği gibi, Irmine'e verilen sözü de kısmen ihlal etmek anlamına gelecektir. Ve bunu göze alamam. Ama Başak'ın yaptıklarımızı hazmetmesine yardımcı olmak, tutkumuza farklı bir anlam kazandırmak benim için işleri kolaylaştırabilir.

Gerçek şu ki, onu kaybetmekten, kendime bir gelecek, bir şans tanımamaktan delicesine korkuyorum. Bir tanışıklığı derinleştirme varsayımını tamamen bozmaktan, duygularımı boşa harcamaktan, onların ayaklar altına alındığını görmekten.

Bu duygulara ihtiyacım var, Slav'la olanları ve yakında olacakları uzak tutmak için onlara ihtiyacım var, tam da *kara günüm* yaklaşırken.

Başak ve benim aramda bir fırtına kopmasını istemiyorum. Ben sadece *onu* istiyorum.

Bu haliyle, benden nefret ettiğini söylediğinde bile gözleriyle beni sevdiğini ifade ediyor.

Seni seviyor mu? Kendini duyuyor musun?!

Dairesinin buyurgan kapısına varıyorum. Kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi. Gizlice içeri girmeye karar verdim, reddedilebileceğimin farkındaydım ama ona gerçeğı tattırmaya daha karardıydım. Eğer bir yalancı gibi görünmek onu daha iyi hissettirecekse, o zaman biraz daha aşağılanmayı tercih ederim. şu anda tek ihtiyacım olan şey onun zihnini korumak, kalbine kalkan olmak, küçüklüğümden hep hissettiğim gibi ona yanlış hissettirmeden istediğı kişi olmak.

Karanlık ve sessizlik bana muhtemelen çoktan uyuduğunu söylüyor. Gürültü yapmamak için yavaşça yürüyorum ve odasına doğru ilerliyorum. Resepsiyon odasında olmama rağmen, büyük boy yatağını ortadaki kemerden seçebiliyorum. Çıplak sırtı, mermer poposunun kıvrımlarını ortaya çıkaran düşük belli boxer'ı, siyah, dağınık tutamları, yastığın altındaki kolları, dingin nefes alışları, yaz esintisinin okşadığı perdelerin dansı ve... Sarhoş oluyorum.

Virgo Leclerc beni sarhoş ediyor.

Salonun ortasında hareketsiz duruyorum. Ayaklarım ince halının üzerine dikilmiş, bakışlarım ihtiyatlı kasları mükemmel bir şekilde çizilmiş gibi görünen o sırta tırmanıyor. Bir adım ilerleyip tekrar duruyorum, ondan gelecek olumsuz bir tepkiden çok korkuyorum.

Eğer isteseydi, beni kovmaya, dairelerinden en kötü şekilde dışarı atmaya, onu kendisinden ve bizden artık hiçbir şey alamayacak kadar aşağıya hatırlatmaya hakkı olurdu.

Ve bunu hak ederdim, ancak şu anda tek düşüncem onu korumak.

Daha kararlı bir şekilde hareket ediyorum, yatağın etrafında dönüyorum ve yüzünün karşı tarafında duruyorum. Bir dizimi şiltenin üzerine koyup hafifçe eğiyorum, sonra doğrulup ona doğru biraz daha sürünüyorum.

Ama hareketsiz kalıyor.

Uyuyor ya da uyuyormuş gibi yapıyor ve bana tüm sorularımın cevabını veriyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Cevap gelmiyor, ama sırtının sessiz nefesler için yükselen bir hareketi bana bilincinin yerinde olabileceğini gösteriyor.

"Senin için en uygun kişi ben değilim ama yine de senin yanında kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Neye bağlı olduğunu bilmiyorum, ben...", sanki kız kardeşi değilmişim gibi onunla konuşuyorum ve gerçekten ne hissettiğimi itiraf ediyorum. "Sanırım sana karşı hislerim var. Ve bunu yapmamam gerektiğini, buna hakkım olmadığını ve seni gerçekten önemsiyor olsaydım bundan vazgeçmek zorunda kalacağımı biliyorum. Ama yine de..." diye iç geçiriyorum, dizlerimi göğsüme çekip sıkıyorum. "Sensiz yapamıyorum. Sana yakın olmayı seviyorum. Bu şekilde bile." Yüzümü çevirip ona bakıyorum. Hâlâ hareket etmiyor ama her şeyi hissettiğini biliyorum. Kayıtsızmış gibi davranması engelleri kaldırmamı kolaylaştırıyor, çünkü belki de yalnız olduğumuza ve etrafta kimseyi duymadığımıza inandığımızda içimizi dökmekte daha özgür hissediyoruz. "Belki dinlemiyorsun ya da dinliyorsun ve beni tatmin etmek istemiyorsun ama yine de söyleyeceğim: Hayatımda birine ihtiyaç duyduğum zamanlar oldu. Hem de çok. Neredeyse her gün. Bunların , zihnimde tezahür eden hiç kimse olmadı. Her şeyi boş, siyah, karanlık gördüm. Bilirsiniz... Bazen insanların zihinlerinde tutunacakları bir anne, bir baba, bir büyükanne, birileri olur. Benim ise kendim dışında hiçbir zaman bir referans noktam olmadı ve sen de çok iyi biliyorsun ki kendime pek değer vermem. Ama seni tanıdığımndan beri ne zaman bir şeye tutunmak istesem, iki göze, bir ele, bir gülüşe, hep sen geldin aklıma. Bakışlarınızda kendimi yansıttım, elinizi sıktım ve gülümsemeniz bana aradığım şeyi verdi: huzur. Kısa, geçici, ama kalbimdeki sarsıntıları yumuşatmaya yardımcı oldu".

Parmaklarımı saçlarına doğru uzatıyorum ve onları saç tellerinde gezdirmeye çalışıyorum. Beni görmezden gelmeye devam ediyor ama tırnaklarımın tenini şımartmasına izin veriyor, küçük çizikler halinde boynunun arkasına ulaşıyor.

"Seni rahatsız bir duruma soktuğum için beni affet. Şunu bilmeni isterim ki, seninle hiçbir zaman bir amaca ulaşmak için bir şey yapmadım. Aramızda

her şey her zaman doğaldı. Sen çağırırsın ve ben koşarım'. Titreyen bir iç çekişle sırtı sarsılıyor ama cevap vermesini beklemeden devam ediyorum. "Bunu durduramam Başak. İçime koyduğun şey durdurulamaz. Keşke sana kendimi anlatabilseydim ve sen de bir gün beni anlayabilseydin, sana gösterdiklerimin ötesini görebilseydin, çünkü bazen bir maske takıp olmadığım biri olmaya çabalıyorum, bazen de daha doğal olmayı başarıyorum ve bu durumlarda sadece sen orada olduğun için öyle oluyorum. Biliyorsun... *kara günü*m yakında geliyor. Gerçekten kötü bir gün. Keşke o günü seninle geçirebilseydim. Keşke ihtiyacım olduğunda sana güvenebilseydim ve keşke ilk seferinde olduğu gibi senin tarafından izlenebilseydim, çünkü benden nefret ettiğini bilmek sana daha fazla ihtiyaç duymama neden oluyor.

Başının ellerimden kaydığını hissediyorum. Arkasını döndüğünü ve profilini gösterdiğini görüyorum.

Saçlarını okşayan parmaklarım şimdi yanağında ve elimin arkası avucunun içinde.

İrisleri yarı ışıktaki parlıyor. Oturduğum yerden bana bakıyor. Beni aşağı çekiyor, onun tarafına yatmam için ısrar ediyor ve kendimi saçlarım yastığının üzerine yayılmış, yüzüm ona dönük, o yüzüstü yatarken ve ben şimdi sırtüstü yatarken buluyorum.

Aramızda yarım metreden az mesafe olacak. Çok değil, boynuzlarımızın bir olduğunu düşünürsek.

"Her şeyi duydun mu?"

"Evet.

"Beni affediyor musun?"

"Ne için?"

"Seni zorladığımı için..."

"Sana mı?" diye önüme geçti.

Başımı salladım, birkaç santimetre iptal ettim.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor, bu arada ben farkına varmadan kendimi parmaklarımı onunkilerle iç içe geçirirken buluyorum.

"Zamana ihtiyacım var, Yvonne."

"Güneş," diye titreyerek nefes alıyorum, "lütfen bana böyle seslen."

Bana ait olmayan bir ismi kullanmasına artık dayanamıyorum, her kalbimde bir karıncalanma hissediyorum.

"*Günü*şığl," diye tekrarlıyor, dolanıklığımızı çözüyor ve elini yüzüme götürüyor. "Seni okşayabilir miyim?"

"Benden izin almak zorunda değilsin.

Yanağımı nazikçe okşadığını, saçlarımı kulağımın arkasına götürdüğünü ve tenimi gıdıklamaya devam ettiğini hissediyorum.

"Daha önce bana güvenmek istediğinizi söylemişsiniz."

"Evet.

"O zaman bir söz verelim. Nerede olursak olalım, ne zaman olursak olalım, barışta ya da savaşın ortasında, bana ihtiyacın olursa ateşkes yapıp sana koşacağım. Ve tam tersi."

Rüya mı görüyorum? Yatağında beni okşarken bu güzel sözleri gerçekten söylüyor mu?

"Aramızda ne olursa olsun?" diye soruyorum, gerçeği keşfedeceği anı düşünmeden edemiyorum.

"Evet.

"Emin misin?"

"Söz veriyorum."

Gözlerim doluyor ve boğazımdaki bir yumru karşılık vermemi engelliyor ama dudaklarımı sevinçle buruşturarak duygularımı bastırmayı başarıyorum.

"Bu yemine o kadar çok inanabilirim ki."

Bu yüzden lütfen beni kandırmayın, çünkü bu bana verilmiş en tatlı söz ve o kadar güzel ki, eğer siz bozarsanız ben de bozarım.

"Ben sözünün eri bir adamım.

"Nerede olacağız?"

"Nerede olursak olalım," diye onaylıyor.

Çok doğal olarak göz kapaklarımı indiriyorum, yüzümü çeviriyorum ve dudaklarım onun avucuyla buluşuyor. Tam orada küçük bir öpücük konduruyorum, sonra kendimi evimde hissetmeye başladığım bakışlarına geri dönüyorum.

"Ve eğer bana kara gününüzü anlatmak istiyorsanız, anlatın. İçine biraz renk katmaya çalışacağım."

"Yapacağım." Karşısında henüz keşfedilmemiş bir kadın varken bana ilk birkaç seferde olduğu gibi gülümsediğinde yüzümün kızardığını hissediyorum.

'Buna güveniyorum'.

"Ancak öncelikle sizinle aynı derecede önemli başka şeyler hakkında konuşmak istiyorum, ancak yarın başlamayı tercih ederim."

Kalbim şimdiden daha hafif, daha az hasarlı, sırlarını ortaya dökme konusunda daha bilinçli hissediyor. Dürüst olmaya niyetli olduğumu yüksek sesle söylemek, her şey başladığından beri hissettiğimden daha az korkunç hissettiriyor.

"İstersen şimdi yapabilirsin."

"Şimdi olmaz. Bir süre daha bencil olmak istiyorum."

"Ve bu anın en iyi yanlarını mı alayım?"

"Evet. Her şey." Sürünerek yaklaşıyorum ve bacağım sanki otomatik olarak yetkilendirilmiş gibi kalkıp onunkine dayanıyor.

Başak beni vücuduna çekerek daha da ilerliyor. Parmaklarının yan tarafıma bastırıldığını hissediyorum.

Aynı anda hem yakıcı hem de tatlıdır.

"Başka bir yerdeymişiz gibi davranalım mı?" diye mırıldanıyor, o kadar yakın ki burunlarımızın uçları birbirine sürtünmeye başlıyor. "Adil olduğumuz bir köşede, senin bana yasak olmadığı ve benim de sana yasak olmadığı bir yerde."

"Buraya ne isim verelim?"

"Bilmiyorum. Benim için burası güneşimin parladığı yer".

Ve benim için artık kalbimin attığı yer burası. Çılgınca attığını duyuyorum, kısa sessizlikte kendini duyuruyor, bana hala hayatta olduğumu ve belki de her şeye rağmen benim de bazen mutlu hissetmeye hakkım olduğunu hatırlatmak isteyen üçüncü bir varlık gibi.

"Seninle yatmak istiyorum," diye fısıldıyorum kararsızca.

'Bunun yapılabileceğini sanmıyorum, çok riskli'.

"Sabah erken kalkmak zorundayım. Taurus bana bir şey iletmek istiyor. Kimse beni fark edemeden giderdim'.

"Senden ne istiyor?"

"Bilmiyorum ama korkarım birileri bizi partide gördü."

"Bu mümkün değil, oda kilitliydi ve pencereler mühürlüydü. Ayrıca, kimse bizden şüphelenmiyor."

"Eryk...", açıklıyorum. "O...".

"Fark etti, biliyorum. Düşündüğüm kadar aptal değilmiş."

"Sizce kardeşinize bir şey söylemiş olabilir mi? Çok yakın görünüyorlar."

"Kardeşimiz".

Kahretsin, beni bu konuda ikinci kez düzeltiyor.

"Evet, bizimkiler," diye utançla göz kapaklarımı indiriyorum. Muhtemelen bu tür hataların alışkanlık eksikliğinden kaynaklandığını düşünüyorum, o yüzden daha fazla araştırmıyorum.

"Novak'ın ispiyonlayacağını hiç sanmıyorum. Böyle bir şeyi ispiyonlamak kolay değildir. Merak etmeyin, belki sizinle iş konuşmak istiyordur ya da hanedana girişinizi resmileştirmeyi teklif etmek istiyordur."

"Bu demek oluyor ki...". Elinin beklemediğim bir yere kaydığını hissediyorum. Duruyor ve sözlerinin anlamını daha da güçlendiren bir hareketle beni kendisine daha da çekmek için popoma bastırıyor.

"Tüm dünyanın gözünde benim kız kardeşim olacaksın. Artık bundan kaçamayacağız ya da saklanamayacağız. Eğer devam edersek, er ya da geç birileri bizi keşfedecek."

"Seninle uyumak istiyorum," diye neredeyse yalvarıyorum, yüzünü tutup alınımı onunkine yaslıyorum.

"Bunun ilk, tek, ilk ve son kez olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eğer öyleyse?"

'O zaman uyuyamazsın,' diye muzipçe kıkırdıyor.

"Peki ne yapmamı isterdin?"

"Bana sorma.

"Söyle bana Başak, bırak hayal kurayım."

Dudaklarım yanağını okşuyor ama daha ileri gitmiyor. Yerleşmeden, cesaret etmeden geçip gidiyorlar.

"Yvonne...", beni durdurmaya çalışıyor ama popoma dokunuşunu hissedebiliyorum. Çok sahiplenici, benden bir şeyler almak için can atıyor. Bir kırıntı bile olsa.

"Bana Sun de lütfen."

"Günüşiği" diye fısıldıyor ağzıma, "benim".

Ve bu heyecan, kıvılcım ve neşe. Daha önce hiç hissetmediğim bir karışım. Ondan vazgeçmeye niyetim yok, vazgeçmek istemiyorum. Bir parçam hayatın bana bir şey borçlu olduğuna ve bugün borcumu tahsil etme hakkına sahip olduğuma inanıyor.

"Ne yapacağımı bilmek ister misin?" diye mırıldanıyorum.

"Bunu öğrenmek beni korkutuyor, ama söyle bana."

"Seni öperdim".

"Sadece bu mu?"

"Ve sonra sana her şeyimi verirdim."

Küfürlü konuşmama lanet olsun, cüretim tam tersi bir etki yaratıyor. Başak hemen omuz silkiyor, ellerini vücudumdan çekiyor ama bacaklarımın iç içe geçmesine izin vermiyor.

"Yapamayız!"

"Ya bir gün yapabilseydik?"

Bana bakmaya, parmaklarını tekrar yanıma koymaya ve gözlerini gözlerimde gezdirmeye geri dönüyor ve zaman geçtikçe bana daha da derinden bağlandığını hissediyorum.

"Yapacağım ilk şey bu olurdu."

"Ne olursa olsun?"

Seni hayal kırıklığına uğratsam bile mi?

"Ne olursa olsun. Her şeyi mahveder, sana koşar ve bugüne kadar kendimden esirgediklerimi alırdım."

Bunu beni gerçekten istediğin ve güçlü hislerin olduğu için mi yaparsın? Beni seviyor musun?

Beni sevdiğini söyle.

Onun yerine "Neden?" diyorum.

"Çünkü ben seni seçerdim.

"Bırak burada uyuyayım.

Homurdanıyor, ama dudaklarında hoş bir hınzır gülümsemeye, sonunda güzel bir jestle kabul ediyor.

Beni sarıyor ve göğsüne yapııştırıyor, kalbinin atışını hemen hissediyorum. Yanağımı oraya sürüyorum, sanki sadece benim için atan o organı okşamak istiyormuşum gibi. Ve bana öyle geliyor ki, o bizim için, bu an için atıyor, çok uzun zamandır, çok uzun zamandır kırık ve yavaş olan benimkine de ritim vermek için.

"Teşekkür ederim, Başak.

"Ne hakkında?"

"Bana yakın olmak için. Seni o kadar çok hissediyorum ki."

"Beni nereden duyuyorsun?"

Yüzümü kaldırıyorum ve elini tutuyorum. Ben de vücudumun yeniden nasıl çalışmaya başladığını ona hissettirmek istiyorum. Göğsümün ne kadar çok ses çıkardığını, avucunu üzerine koyar koymaz nasıl canlandığını ona göstermekten gurur duyuyorum.

"Burası. Burası seni uyardığım yer."

"Bu sayılmaz," diye karşılık veriyor. Alt dudağının titremeye başladığını fark ediyorum, sanki duygularını bastırıyormuş gibi. Ama onu dizginleyemiyor, çünkü dikkat çekici bir şekilde gözbebeklerinin parıldadığını, şeffaf bir parlaklık aldığını ve sonra bir damla bıraktığını görüyorum. Çok saf, çok beklenmedik ama gerçek.

"Bu da mı senin için ayıp?" diye soruyorum, partideki sözlerini, aramızdakileri tanımlamak için kullandığı terimi hatırlayarak.

İç çekiyor, altımda titriyor ve bedenlerimiz birbirine yaklaşıyor. Onu sıkmaya, yüzünü kendime çekmeye cesaret ediyorum, ama asla teması zorlamaya cesaret edemiyorum, çünkü aramızda seçim yapması gereken kişi o, gerçeği bilen ben değilim.

Sesli bir şekilde yutkunduğunu, burnunu çektiğini, duygularını ve hislerini o kadar yakından açığa vurduğunu duyuyorum ki kendimi onun kollarında özel hissediyorum. Eşsiz, ama olumsuz da dahil olmak üzere tüm anlamlarda.

"Sana asla sahip olamayacağım Sun, tıpkı senin bana asla sahip olamayacağın gibi. Asla senin olamayacağım. Ama en azından bu...", nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissediyorum, sonra bana sürtünen yumuşaklığı, ağzımı açıyorum.

"Eğer başlarsak, duramayız".

"...En azından bunu yapmama izin ver."

"Başak!" Onu ikna etmeye çalışıyorum ama ben de yapamıyorum.

Heyecan, düşünmeye açılan tüm kapıları kapatır.

"Sadece bir kez. Bizim yöntemimizle." Sanki onu kabul etmeye hazırlarmış gibi dudaklarımı okşuyor.

"Peki bizim yolumuz nasıl?"

"Bunun gibi".

Yüzümü çevirip yanağıma şehvetli bir öpücük konduruyor. Daha da aşağı inerek çenemin altına bir tane daha bastırıyor. Tekrar aşağı kayıyor ve boynuma dokunuyor. Köprücük kemiğime kadar.

İnliyorum, gözlerim kısılmış, dişlerim alt dudağıma gömülmüş, bacaklarımda arasında vücudunun ilk belirtileri ortaya çıkıyor.

Basıyorum.

Beni ne kadar çok istediğini hissettirmeye çalışıyor.

Pijamamın askısını parmaklarıyla hareket ettirip savaş alanına dönen omzumu açtığı anda biraz daha nefes alıyorum.

Ağzının sıcak tenimle çarpıştığı bir savaş.

Ve yine köprücük kemiğimi öpüyor, sonra boynumdan yukarı çıkıyor, çenemin altından geçiyor ve yanağımda duruyor.

"Seni asla incitmeyeceğim Sole, söz veriyorum, ama sen...". Popomu kavırıyor, beni seksine bağlayan güçlü bir tutuşla. Ona sürtünmenin cazibesi o kadar güçlü ki, bir nefesi tutmak ve aynı şekilde ensemdeki saçlarını kavramak zorunda kalıyorum.

"Sen..." diye devam etti, öfkeyle alt dudağıma ısırarak, "...bunu bana yapma."

Ağzım ısırık yüzünden yanıyor ama iltihaplandığı için dudakları tarafından kucaklanıyor, yumuşatılıyor ve sonunda bana şimdiye kadar aldığım en kısa, en eziyetli ve en acı verici öpücüğü vererek öldürülüyor. Birkaç saniye sürüyor ve geldiği gibi kısa sürede kayboluyor. "İyi geceler, Günışığı."

"İyi geceler, Başak".

Hareketli bir şekilde iç çekerek beni kollarına alıyor ve sıcak olmasına rağmen daha önce hiç alevlerin içinde kendimi daha güvende hissetmemiştim.

Kucaklaşarak uyanmaktan daha güzel bir şey yoktur.

Dallara dönüşen kollar, yapraklara benzeyen saçlar, kökler gibi birbirine dolanmış bacaklardan oluşan basit bir karmaşa.

Sarılmak eski bir meşe ağacı gibidir.

Yıldan yıla, yüzyıldan yüzyıla, her zaman dallarının altında birilerini ağırlamaya hazır bir şekilde orada duruyor.

Yağmur yağdığında, sizi fırtınadan korumak için oradadır.

Güneş çok sıcak olduğunda size biraz gölge vermek için sizi bekler.

Size oksijen vermek ve insanların ruh halleri gibi mevsimlere göre değişen renklerini size bağışlamak için var.

Bugün meşe ağacımın gür yaprakları var, parlak tonlar bazı tomurcuklarla bile tezat oluşturuyor. Hayali yapraklarının ipeği, alnımda uyuyan ve beni yoğun bir yaşam kokusuyla sarhoş eden dudaklarının yumuşaklığından geliyor.

Bir kucaklamada uyanmak, şimdiye kadarki en güzel günaydın oldu.

Kendimi ona sürtüyorum, cep telefonuma hızlıca bakmak için yavaşça dönüyorum.

Yatağın başucundaki masaya doğru uzanıyorum ve birazdan tüm şatonun uyanacağını fark ediyorum. Son bir kez arkamı dönüyorum, onu uyandırmamaya kararlıyım ve söz verdiğim gibi gizlice kaçıyorum, böylece Bakire Kulesi'nin yakınında biri beni fark ederse onu daha fazla utandırmamış oluyorum. Yavaşça bileğini tutup karnımdan çekiyorum ve bütün gece beni saran sıcak battaniyeden kurtuluyorum.

Dudaklarımı yavaşça burnunun ucuna yerleştiriyorum, mutluluğun tadının nasıl bir şey olduğunu hatırlatacak kadar uzun süren bir öpücük konduruyorum ve

İsteksizce, neşeyi bu kadar uzun süre elimde tuttuğuma inanamayarak, Taurus ile buluşmama hazırlanmak için uzaklaşıyorum.

Yarım saat sonra, rekor sayılabilecek bir sürede, şık olmayı başarıyorum. Yüksek belli, lacivert, ortasında dört altın düğmesi olan bir şort ve geniş göğüs dekolteme bakılırsa belki biraz fazla cüretkâr olan beyaz bir atlet giyiyorum. Üstümü değiştirecek param kalmadı ve henüz temiz kıyafetlerimi geri alamadım ama şikâyetçi değilim. Her zamanki gibi Müller bana Kuzey Kanadı'na kadar eşlik ediyor. Kâhya, Bay Leclerc'in dairesine girdiğimde uymam gereken birkaç kuralı hatırlatmaya hevesli, buna fotoğraflara olan her zamanki takıntı da dahil. Dahası, yanımda cep telefonum bile yok. Ve neden sözde ağabeyimin fotoğrafını çekeyim ki? Geçmişte bir paparazzinin buraya sızmış olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

"Yüce Tanrı'nın benden ne istediği hakkında bir fikrin var mı?" diye şaka yaptım, tüm aile üyelerinin benimsediği lakabı kullanarak.

'Eğer Bay Leclerc'in aklından geçen her şeyi bilseydim, bugün Fransa Cumhurbaşkanı olurdum'.

"O haklı. Sanırım onunki gibi bir kafayla ikimiz de burada olmazdık."

"Kesinlikle," diye kabul ediyor ve muhteşem bir kapının önünde duruyor. Sadece müzelerde ya da dünyanın en prestijli katedrallerinde görebileceğiniz bir şeye benziyor.

"Lütfen. Bay Leclerc sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim, Müller." Geniş kapıya doğru bir adım atıyorum ama sonra bir an için geri dönüyorum. "Ah, çamaşırhaneye gönderdiğim kıyafetlerimi getirebilersen bana büyük bir iyilik yapmış olursun. Tüm değişiklikleri bitirdim ve yanımda fazla kıyafet getirmedim."

"Merak etmeyin, her zaten ilgileniliyor."

"Mükemmel, tekrar teşekkürler." Onu geniş bir sırtışla selamlıyorum ve arkamı döndüğümde bir kas duvarına çarpıyorum. "Özür dilerim, sizi görmedim." Başımı kaldırıyorum ve şatonun onur konluğu -kendi deyimiyle- Krum adında yarı İtalyan yarı Bulgar, soyadı da erkek kibirinin örneği olan adamın ağırbaşlı bakışları gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Ellerini paketinin önünde kavuşturmuş, kollarını açmış ve omuzlarını dik tutuyor,

Sanki aile reisinin bir tür özel korumasıymış gibi.

Sanki bir kapıyı açmaya çalışıyormuş gibi yana doğru bir adım atıyor ve kahverengi gözlerini bana dikerek, biraz da İtalyanca karışımı o Doğu aksanıyla şöyle diyor: 'Otursana.

Duruşu, ses tonu ve bana bakışı beni rahatsız ediyor, hem de az değil. Bugünlerde koridorlarda yanından geçerken zaten çok sıcak hissediyordum, ama şimdi, bu şekilde, bu sert ve ölümcül havayla, kesinlikle yıkıcı. Onu çocuklarıyla oynarken izlemekten bile daha kötü.

"Teşekkür ederim," diye nazikçe cevap veriyorum, arkamdan geldiğini duyunca.

"Kurva'.

"Nasıl?"

"Rica ederim," diye tercüme ediyor, gülümsemeye zorlayarak.

Nereye doğru yürüdüğümü bilmiyorum, çünkü giriş geniş, ama resepsiyon odası daha da geniş. Venüs ve Leonis'i de bulmayı umuyorum ama onun yerine sadece antika bir yazı masasının arkasında oturan Taurus'u görüyorum. Bir dirseğini rafa dayamış, beyaz gömleğinin kollarını ön kollarının üzerinde kıvrımış, parmakları şatafatlı yeşil zümrüt yüzüklerle süslü dudaklarını kapatıyor ve gözleri artık daha kararsız olan bana odaklanmış.

"Günaydın".

Cevap olarak sadece başımı sallıyorum. *Otur*, iletişim kur.

Krum kendini kalenin efendisinin yanında konumlandırıyor. Ayakta duruyor, neredeyse mesafeli, ama sessiz de olsa varlığı o kadar hantal görünüyor ki bakışlarımı sürekli ondan diğerine kaydırmak zorunda kalıyorum. Koltuğumda irkiliyorum, beni saran endişeyi gizleyemiyorum, küçük bir öksürük çıkarıyorum ve konuşuyorum.

"Bu özel çağrının aciliyeti nedir?" İş adamı bunun yerine cevap vermeli....

"Boğa'yı becerdiğini mi sanıyordun?"

"Krum," diye hemen geri çağrılır.

"Boğa sikilmedi. Becerilir" diyor ve yılmadan devam ediyor.

"Bu adam, senin gibi kadınlardan yüzlercesini gördü. Senin türünden olanları..."

"Krum", aile reisi onu susturmaya çalışıyor ama o devam ediyor, bu arada vücudumda terleme artmaya başlıyor.

"...Kahvaltıda, öğle yemeğinde, ara öğünde, çay saatinde, akşam yemeğinde, gece yarısı atıştırmalarında, kısacası... canı ne zaman isterse o zaman vuruyor."

"Bu kadar yeter!"

Düzelteyordum: Onları beceriyordu. Vahşi yığınlar halinde. Her seferinde on tane. Hayır, on iki. Ve sonra, cinsel doyumunun zirvesine ulaştığında, kışını onlarla siliyordu."

"Led!" Taurus'un sabrı tükenmek üzere, tıpkı benim kalbimin patlamak üzere olduğu gibi.

"Yani güzelim, bu adamı becerecek kişi henüz doğmadı."

"Krum, sakın ol!"

"Tekrar düzelteyordum, o doğdu. Ve kesinlikle *sen değilsin* ve asla da olmayacaksın".

Sonunda kalbimin gürültüsünün kulaklarımda yankılanmasına hizmet eden bir sessizlik anı oluşuyor. Ellerim koltuğun kolçaklarına yapışıyor, sadece gerginliği midemden başka bir şeye yönlendirmeme izin veriyor.

"Anladığımı sanmıyorum," diye mırıldandım.

Botev sinirli bir şekilde güler, Taurus masanın üzerine eğilir. Kendinden emin, sakın, her an yıkılacağı kesin.

"Bana söylemen gereken bir şey mi var, Yvonne Eluard?" diye araya giriyor sonunda. "Yoksa sana *Soleil Rouge* mu demeliyiz?"

"Siktir," diye kaçıyorum.

Krum, "Sikişmek yok, sikler var," diye araya girdi. "Şimdi, gerçekten, sikleriniz!" Pantolonunun arka cebinden bir şey çıkarıp masanın üzerine fırlattı.

Bu bir zarf.

İş adamı onu alıyor ve çok sakın, çok sakın, gözlerini benden ayırmadan açmaya başlıyor.

Yavaş hareketler sadece beni germeye yarıyor, bu yüzden kendime sakın kalmamı ve her seferinde bir hamle düşünerek olayların kendi kendine gelişmesine izin vermemi söylüyorum.

"Sizi evimde ağırladım," diye söze başladı Leclerc, zımbalanmış birkaç kâğıt çıkararak, "Ailemle birlikte masamda yemek yemenize izin verdim. Kızımla tanıştın. Onun havasını soludun," diye yutkunuyorum, Bulgar'ın göğsünün nasıl kabardığını fark ediyorum, izin verse saçımı başımı yolacak, 'yerlerimi çiğnedin, tıpkı sana duyduğum güveni çiğnediğin gibi. *Hepimiz sana güvenmiştik*'.

Krum boğazını temizler. 'Kurnaz Yengeç ve benim dışımda.

"Senin bir Leclerc olduğunu asla düşünmedim, ancak geçmişimiz dünyada başka İşaretler olduğunu dışlamıyor. Eğer gelip şatoda yaşamana izin , bu sadece sana özel erişimim olması içindi."

"Ben mi? Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten seni daha fazla kontrol etmeyeceğimi mi ?" Gözlerini kısarak bana bakıyor ve bakışlarının yoğunluğu karşısında omuzlarımı kamburlaştırmayı başarıyor. O bir kazanan, ben her zaman bir kaybeden oldum. Ve şimdi başarısız oluyorum. Sefil bir şekilde.

Elindeki kağıdı bana doğru fırlatıyor, ben de hemen bakıyorum.

Bu bir DNA testi ve tabii ki sonucu negatif.

"Çok saç kaybediyorsun," diye dürtüklüyor Bulgar. "Ve her yere tükürük bırakıyorsun."

Taurus bu ironiden rahatsız olarak iç çeker. Atmosferi dengeliyor, tek bir bakışıyla buz gibi yapıyor.

"Tek yapmam gereken kişisel eşyalarınızdan bazılarını almaktı," diye beni korkutuyor, "böylece zamanında bir DNA testi yapılabilecekti. Krum gerisini halletti. Gitti...."

"...Déesse'de," diye tamamlıyor katılımcı. "Büyüleyici bir yer. Tam orada iki kocaman memesi olan bir hatun ya da bir adam yakaladım. Muhtemelen kocaman başka bir şeyi de vardı, ... Sizi sordum, yani Yvonne'u ve bir gösteri için prova yaptığınızı söyledi. Ne olduysa oldu, sahnede kışını sallayan sen değildin, sana çok benzeyen başka biriydi. Her zaman büyük bir dili olan piliç ya da adam, o kadar ki onu bana mümkün olan ve akla gelebilecek her şekilde sunmak istedi, sonuçta kendimi tanıttım, değil...".

"Biraz daha az, Krum. Biraz daha az."

"Diyordum ki... Çok ilgimi çeken bir şey söyledi."

"Sana ne söylerdi?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak daha az emin bir şekilde cevap veriyorum.

"Eğer siyah ikizlerden birini arıyorsam, kaltak ve tatlı olan arasında seçim yapabilirdim. Ve tahmin edin ne oldu! Büyük göğüslü kadına göre, sürtük kim?"

"Güzel!", ellerimi çırpıyorum ve cesaret verici bir nefes çekiyorum. 'Beni keşfettiniz. Şimdi ne olacak? Beni ihbar edecek misiniz? Beni tutuklatacak mısınız?"

"Kabadayılık sana yardımcı olmayacak Soleil," diye karşılık verir Taurus.

"Neden yaptığımı sor o zaman!"

"Sebeup umurumda değil. Sebepler her zaman aynıdır".

"Anlamı?"

"Para".

"Yine, her zaman bir neden vardır.

Elini masaya vurur ve yüksek sesle bağıırır: 'Ve seni buraya neyin getirdiği umurumda bile değil.

Krum yüksek sesle güler. "Uh-oh, onu gerçekten kızdırmış olmalısın ki bu kadar aceleci davranmasına neden oldun. Özrünü kısa kesmeni, ayaklarına kapanarak onurlu bir şekilde af dilemeni ve seni ortadan kaldıran o ya da ben olmadan bir an önce yeryüzünden kaybolmanı öneririm."

İş adamı elini kaldırarak sessizliği sağladı. Benim gibilerle uğraşmaktan bıkmış görünüyor. Kendimden o kadar utanıyorum ki, başka ne ekleyeceğimi ya da kendimi nasıl haklı çıkaracağımı bilemiyorum, çünkü *Mösyö De Martino* ve yandaşlarının daha fazla tacizinden kaçınmak için paraya ihtiyacım olduğu doğruysa, bu aile için bir hiç olduğum ve yardımlarını hak etmediğim daha da doğrudur.

"Şimdi sana ne yapacağını söyleyeceğim." Onunla bir anlaşmaya varabileceğimi rahat bir nefes alıyorum. "Tabii ki dava edileceksin. Bu yüzden sana iyi bir avukat bulmanı tavsiye ederim..."

Kalbim göğsümde çarparken, "Buna gücüm yetmez," demek için acele ediyorum.

Gözlerimin içine bakmadan "Bu benim sorunum değil," diye cevap verdi ve gösterdiğim belgelerle uğraşmaya başladı.

"İkinci olarak, bavullarınızı toplamanızı ve Paris'i terk etmenizi talep ediyorum, hatta emrediyorum. Sizi şehrimde istemiyorum.

'Şehir sizin değil'.

"Ayrıca," diye noktaladı az önce söylediklerime katılmayarak, "bana ilk verdiğiniz DNA'yı nereden aldığınızı hemen şimdi söyleyeceksiniz, çünkü hanedanımın hiçbir üyesininkiyle eşleşmiyor. Kan gruplarımızla pozitif bir korelasyona sahip olduğu ve *bu* nedenle gerçek olduğu oldukça açık..."

Başımla reddediyorum, ama onun zaten oldukça sabırsız olduğunu fark ediyorum. Ayağa kalkıyor, avuçlarını masanın üzerine koyuyor ve bana doğru eğiliyor. Her gözeneğinden güç ve otorite fişkırıyor, ama kendimi eğilmemeye ve ilgili kişiyle konuşmadan önce ona istediği bilgiyi vermemeye zorluyorum.

"Söyleyemem.

"Taurus, bana yetki ver!" diye mırıldanıyor Krum dişlerinin arasından.

"Sana ne yapman için yetki veriyorum?", ben de ayağa kalkıyorum, kendimi itaatkâr bir pozisyonda hissetmekten yorulmuştum. "Belki de bana işkence etmek istiyorsun?"

"Sakin olalım," diye araya girdi Taurus. 'Burada kimse kimseye işkence yapmıyor. Sanırım bana bu kadarını borçlusunuz Bayan Rouge. Kendimi bildim bileli yalancılar ve manipölatörlerle uğraşıyorum ve yapmanıza asla izin vermeyeceğim bir şey varsa o da bana istediğim bilgiyi vermeden kaleden ayrılmanızdır. Neden burada olduğun, beni ve ailemi kandırdığın umurumda değil, seni ve bu saçma dolandırıcılıktan elde etmek istediğin parayla ne yapman gerektiğini de umursamıyorum, bilmek istediğim tek şey... Nerede. Nerede. Aldın. O. DNA."

"Söylemem."

"O zaman anlamıyorsun. Eğer bana şimdi söylemezsen, durumun daha da karmaşık bir hal alır."

"Neye bulaştığımı biliyordum. Her türlü sonuca hazırdım".

Boğa gömleğinin düğmelerini çözdü, yorgunca iç çekti. Göz kapaklarını ovuşturur, artık sabırsızdır ve ses tonunu alçaltarak sorularına yeniden başlar.

"Neden paramızı istediniz?"

'Ödemem gereken bir borç var ve zaman doldu'.

"Kime borcun var?"

"Çalıştığım kulübün sahibine.

Krum'a döner, o da bilgi sahibi olarak durumu anlatır: 'De Martino. İtalyan kökenli. *Le Milieu*: Fransız mafyası'.

Leclerc'in gözleri bana dönüyor ve yaptıklarımın daha da utanmama neden olan bir üstünlük havasıyla bana tiksiniş bir şekilde bakması, umutsuzluğa kapılıp tekrar oturmama neden oluyor.

"Ona ne kadar borcun var?"

Her şeye rağmen sorunlarımı çözeceği umuduyla gözlerimi ona doğru kaldırdığımda gözlerim buğulanıyor.

"Elli bin euro.

Krum acı acı gülümseyip başını sallarken, diğeri bana bir pislikmişim gibi bakıyor.

"Elli bin avro için kız kardeşim gibi davranıyor, aileme zarar veriyor, bizden biri olmaya çalışıyor, kendini bu kadar alçaltıyor ve her şeyi riske mi atıyorsun?"

"Sıradan insanlar bu miktardaki paranın önemsiz olduğunu düşünemezler. Hepimiz yüce değiliz.

"Benim ilgim sadece ailem ve kendimle. Sen ve bu iğrenç dünyanın geri kalanı umurumda bile değil."

"Ben bile mi?" diye soruyor Bulgar.

"Krum, lütfen!" diye şaşkınlıkla karşılık verir ve ardından "Onları nasıl almayı umuyordun?" diye sorar.

"Bilmiyorum, ben olsam isterdim."

"*Les Cornes* nerede?"

"Benim dairemde. Hem ben hırsız değilim. Mücevher güvende, onu asla çalmam. Kaprislerimi tatmin etmek için para umurumda değil, sadece borcumu ödemek ve kaçınmak istiyorum...". *Slav'la o kabusu yeniden yaşamaktan*. "Boş ver!"

'Sen bir hırsızısın, doğru. Hem de en kötüsünden. Çünkü insanların duygularıyla oynuyorsun, bütün bir ailenin kalbini çalıyorsun. Senin gibi kadınlar beni iğrendiriyor."

Ve aklım Başak'a, gerçeği öğrendiğinde benim hakkımda ne düşüneceğine gidiyor.

En kötüsünü hayal etmekten kaçınıyorum ve kendime nedenlerimi dinleyeceğini söylüyorum, ne de olsa ona kendimi, *kara günümü*, kalbimde sakladıklarımı anlatacağımı söylemişim. Ve sonra ne olursa olsun her zaman yanımda olacağına söz verdi.

Ve şimdi kıyamet koptu.

Taurus ellerini ceplerine sokar ve derin bir nefes alır. "Krum, bizi yalnız bırak lütfen."

"Asla olmaz! Ya sana elini sürerse?"

'Saçmalama'.

'Kollarınızdan kıl koparabilir ve bunları karaborsada kıl karşılığında satabilir'.

"Tanrım..." Aile reisi yüzünü kapatıyor, sonra da her zamankinden daha ciddi bir şekilde ona bakıyor. "Git!"

Bulgar iç geçirdi ve yanımdan ayrılmadan önce bana ters ters bakarak bir uyarıda bulundu.

İş adamı kısa bir süre sonra '*Le Milieu* tehlikeli,' dedi.

"Biliyorum," diye bakışlarımı indiriyorum ve bir anda Slav'la yaşadığım o olayı hatırlıyorum.

"Eğer o DNA hakkında gerçeği söylersem, belki..."

"Belki ne? Bana yardım eder misiniz? Bana ihtiyacım olan parayı verir misin?"

"Siz bana istediğim bilgiyi verin, ben de bu konu üzerinde düşüneyim."

"Yapamam.

Bir yumruğunu dudaklarına vuruyor ve sonra hayır demenin karmaşık olduğu o bakışla bana tekrar bakıyor.

"Sadece evet ya da hayır diye cevap verin," diye sakince ekliyor. "Yvonne Eluard gerçekten benim kız kardeşim mi?"

Bundan daha az kirli bir şekilde çıkma olasılıklarımı inceliyorum, sonuçta kendimi o isimle tanıttım, o DNA'yı gerçekten sağladım, cevabın etrafından dolaşmak tamamen yararsız, eğer isteseydi kolayca bir kontrol yapabilirdi. Ayrıca, Krum çoktan Yvonne'u buldu. Sadece zaman meselesi ve ona gidip araştırarak. Leclerc'ler aptal değil ve gerçek hayal edebileceğinizden daha basit.

Bu yüzden teslim
oluyorum. Her şey
bitti.

Başaramadım.

"Evet.

"Peki siz hangi sebeple oradasınız?"

"İrmine onun ailenin bir parçası olmasını istemedi."

"Neden!?"

"Şenliklere katılacağına inanıyordu. Günlüklerinden çıkarılabildiği , sanki biri ona bunu önceden söylemiş gibi bundan emindi".

"Büyükbabam, babam ve benim dışımda ailemden hiç kimse o gecelerden birine bile katılmadı".

Omuz silkiyorum. "İrmine buna ikna olmuştu. Er ya da geç kızının da senin gibi bu işe gireceğini düşünüyordu ve kendisinin ve akrabalarının o lanet ahlaksız ortamda olduğunu bilmekten korkuyorsa onu suçlayamazsın."

"Yani, birbirinize benzediğiniz için rolleri değiştirdiniz".

"Aynen öyle.

"Borç da sizin mi?"

"Evet. Annesi hastalandığında bu hastalığa yakalandık. Mösyö De Martino bu durumdan faydalandı ve aylardır bizi kontrol altında tutuyor'.

"Yvonne ile konuşmak isteseydin?"

"Annene ölüm döşğinde verdiği yemini ihlal etmiş olursun. Zaten ihlal ettim. Ona ihanet ettim. Onlara ihanet ettim."

"Kendinize ihanet ettiniz, Bayan Rouge. Ama en çok da kendinize ihanet ettiniz, çünkü eğildiniz ve yeterince mücadele etmediniz."

"Ne yapmam gerekiyordu?" diye soruyorum kısık bir sesle.

"Doğruyu söyle. Kaledeki herkes sana yardım ederdi. Her halükarda, söz konusu olan bir akrabam bile olsa, sizin gibi yalancılara ve hilekarlara müsamaha göstermem. Sizi temin ederim ki kan bağları, ailemin geri kalanına zarar verenleri uzak tutmamı engellemez. Şimdi Bayan Rouge, sizi kaleyi terk etmeye ve bir daha sizi görmeme izin vermemeye davet ediyorum. Olası bir ihbar üzerinde düşüneceğim. Sizi mahkemeye çıkarmak hanedanlığa zarar verir, gereksiz bir yaygara koparır ve hepimizi bir kez daha medyanın hedef tahtasına oturtur. Ve birkaç gün izne ihtiyacım var, çünkü daha fazla dayanamayacağım. Sınırıma geldim. Göz kapaklarını ovuşturuyor ve sonra sanki işbirliği istiyormuş gibi neredeyse yalvaran bir havayla bana bakıyor.

"Bu hikayeyi kimseye anlatmayacağım."

"Bundan emin olabilirsiniz. Size bir anlaşma imzalatacağım."

"Gerek yok. Sana söz veriyorum."

"Bir dolandırıcının mı?" Bıkkınlıkla gülüyor. "Bağışla beni, ama sözünün değeri yok. Ve şimdi gözümün önünden kaybol."

Hareketsiz, kıpırtısız, artık bana bakmayan adamın önünde oturmaya devam ediyorum. Sessizim ama aslında yardım için bağıriyorum.

"Git buradan," diyerek ayağa kalktı, sırtı bana dönüktü ve pencereye yaklaşıyordu.

"Keşke Başak'la konuşabilseydim, eğer ."

Taurus yüzünü çeviriyor, bana sadece profilini veriyor.

"Başak mı?"

"Birbirimize bağlandık. Biz... arkadaşız."

Bakışlarını tekrar dışarıya, bahçeye çeviriyor ve bana ne kadar uzun gelse de ölçemediğim bir süre sonra şöyle diyor: 'Hayır. Şimdi git. Dimitri size kale duvarlarının dışına kadar eşlik edecek'.

"Çok özür dilerim. Seni incitmek istememiştim, yani..."

"Git !"

Geri çekiliyorum, nefesim ve kelimelerim kesiliyor. Aslında hiçbiri yok, çünkü yaptığım şey affedilemez.

En kötüsü de aşık olduğum çocuğun benim onun kız kardeşi olduğuma inanmasına izin vermemdi. Onu lanetlenmeye sürükledim.

Ve ancak şimdi ona karşı hissettiklerime bir isim verdiğimi fark ediyorum.

Beni atık kâğıt gibi, başarısız, işe yaramaz, beceriksiz, hesap vermeyen, kirli ve daha neler neler koleksiyonunun çöplüğüne atsalar, şikâyet etmezdim.

Çünkü bunu hak ediyorum.

Öte yandan, ben bile kendimi sevmiyorum, ben bile kendim için bir avro bahse girmem, ben bile kendimi kurtarmam.

Ben, kendi adıma, asla kendimi seçmezdim.

Umarım Başak, ona ihtiyacım olursa, söz verdiği gibi sizinkini seçmez. Kapıyı suratıma çarpması ve bana asla bir şans vermemesi için dua ediyorum.

Ben onun güvenine layık değilim.

Müller bütün eşyalarımı topladıklarını söylerken şaka yapmıyordu. Aslında, Taurus dairelerinin dışına çıktığımda, aile şoförünü, her şeyin başladığı gün bana şatoya kadar eşlik eden Rus'u valizimi tutarken buluyorum.

Kendisi bana kapıya kadar eşlik ediyor ve beni orada el arabam ve spor çantamla bırakıyor, bugün daha ağır çünkü her zaman olduğu gibi hatalarla dolu.

Sokak ıssız, neredeyse hayatımın geri kalanının nasıl olacağının habercisi, bu yüzden cep telefonumu alıyorum, Başak'ın iletişim bilgilerine bile sahip olmadığımı fark ediyorum, böylece en azından ona asgari bir açıklama ile merhaba diyebilirim ve bir taksi numarasını çeviriyorum.

Onu tek başıma bekliyorum ve son eve dönerken harcıyorum. Ama yolda hiç sevgilim olmadığını ve ilk kez sevildiğimi hissettiğim o güvenli yeri geride bıraktığımı fark ediyorum.

Bu sabah yalnız uyandım. Onu yanımda bulmayı beklediğimden değil, her gün olduğu gibi pencereleri açmaya gelen Müller'in kendisi olduğu için de beklemiyordum. Onu yatağında bulmuş olsaydı, varlığını haklı gösteremezdim. Daha sonra bizi bütün gece birbirimize yapışmış halde tutan aynı pozisyonda yakalasaydı benzer şekilde, kendimi neden yeni tanıştığım bir kız kardeşimle yatarken bulduğumu açıklayamazdım. Bizi birlikte gören herhangi bir izleyicinin hiç şüphesi olmazdı. Saf kardeş sevgisine sahip hiç kimse, benim onu bütün gece göğsümde tuttuğum çaresizlikle onun kanını bağrına basmazdı. Akli başında hiçbir erkek, dudaklarının kız kardeşininkinden birkaç santimetre uzakta, iyilikle hiçbir ilgisi olmayan, daha çok derin bir duyguya benzeyen, gerçekleştirilmesi imkansız bir uyku öpücüğünde dinlenmesine izin vermez.

Şatodaki kahvaltı her zamanki gibi kaotikti. Ancak kafam üst üste gelen sesleri bastırmayı başarmıştı, çünkü tamamen geçen geceyi gözden geçirmeye odaklanmıştım. Sessizce durmuş, Yvonne'un yokluğuyla daha da acılaşan acı kahvemi yudumluyordum. Yanımdaki boş sandalyeye baktım, bu sabah Taurus'la bir görüşmesi olduğu için ona ne merak ediyordum ama kendi işime baktım ve yeni Leclerc'e alışılmadık bir ilgi göstermekten kaçındım.

Ve şimdi hepimiz güney kapısının önünde durup Botev ailesini uğurluyoruz.

Küçük kardeşlerim Michelle, Stéphanie ve Leo, Stefano ve Alexia'nın etrafında dönüp onları kucaklayarak selamlarken, sık sık kavga eden Tommy ve Maxime iki küçük adam gibi sadece el sıkışıyorlar.

Ambra Leya'yı kucağına alır. Yüzünde nostaljiyi, gerçekleşmesi imkansız annelik arzusunu açıkça okuyabilirsiniz.

Krum Leonis'in beynini yıkarken, evlat edinmeler hayatını doldurdu.

"Sana telefon numaramı karyolanda bıraktım," der ve Boğa gözlerini devirir. "Böylece, Boğa Baba çok baskıcı olduğunda Krum Amca'yı arayıp manevi destek isteyebilirsin."

Eryk onu çimdikliyor: "Seninle iletişime geçmesine gerek yok, gardiyan," diyor ve kendini işaret ediyor. "Burada seçim yapmakta zorlanıyor."

"Sen benimsin," diye mırıldanıyor Michelle.

David onunla alay etti: "Ne oluyor lan! Burada hepsi senin."

"Kapa çeneni, sen. Git ve *sivilcelerini* sık."

"Buna *ergenlik* deniyor.

Chantal David'in yanaklarını sıkıyor ve düşünceli bir şekilde ona bakıyor. "Yüz maskesini sonra yaparız."

"Blea, bu berbat. Yok artık!"

Akrep dişlerinin arasında bir sigarayla, "Çocuğun almaya ihtiyacı var," diye mırıldanıyor.

"Kes şunu!" Ve hemen babası tarafından geri çağrılır. Son zamanlarda birbirlerine unutulmaz bakışlar atıyorlardı.

Beş dakika sonra Botev'lerin bavulları çoktan arabadaydı.

Çocukları, Amber'ı selamlıyorum ve hatta Krum'dan alt bölgelerimi sıkmasını istiyorum.

"Kahretsin, sonunda gidiyorsun!" diye ironi yapıyorum.

"Taşakların dolu, senin de havalandırmaya ihtiyacın var."

"Sen bir kalp kırıcısın!"

"Aletinin sana söylediği şey bu."

Beni hızlıca sallıyor ve sonra ailenin geri kalanını selamlıyor, Taurus'u en sona bırakıyor.

İkili birbirlerini farklı şekillerde kucaklıyor ve orada bulunanların geri kalanından kaçan sözlü bir alışverişe giriyorlar.

"Bu kadar yeter," diye reddetti onu Yüce Tanrı. "Nasıl olsa birkaç ay sonra geri gelmen gerekecek."

Hepimiz durduk, bu ifadeyle geri çekildik.

"Neden? Beni şimdiden özledin mi?" diye yanıtlar Krum.

"Leonis'in vaftiz babası olman gerekmiyor mu?"

Venüs Amber'a bakar ve başıyla onu işaret eder. Elbette vaftiz annesi o olacak.

Aries, yanlış giden bir bahis yüzünden yenildiği belli olan Zakhar'a yüz avroluk bir banknot verirken, Eryk başkanının kızını vaftiz etme şansını kaçırdığından yakınıyor.

"Kimse Krum'a hayır diyemez," diye kasılır gardiyan.

Venüs hemen müdahale etti: 'Yüksek atından in, Led, yoksa fikrimi değiştireceğim'.

"Ama eğer Taurus Yüce Tanrı ise, siz Madonna mısınız?"

Bunun ardından Akrep onun kışına tekmeyle basar ve onu kaleden dışarı atar.

İki saat sonra, acilen bir aile toplantısı için çağrıldık.

Bu durumda içimde bir şeyler kopuyor, delilik mikrobu ortalığı kasıp kavuruyor ve çıldırıyorum.

Artık hiçbir şey

anlamıyorum.

Kayboluyorum.

Mercury'nin kişnemesi beni gerçeğe döndürüyor. Kutunun dışına bakan başı, uzun burnunu göğsüme dayamak için eğiliyor.

Büstler koridorundaki tüm heykelleri devirmemek için ahırlara sığınmaktan kendimi alamadım. Duygularımdan ve o lanet dolandırıcıyla olan geçmişimden , neden bu kadar zorlandığımı anlamayan kardeşlerimin yüzlerindeki şoku görmek umurumda değildi. Bazıları Taurus'un buz gibi ifşasından hiç etkilenmedi, diğerleri hayal kırıklığına uğradı ama ben... Gerçekten çıldırdım, görüş alanıma girebilecek her şeyi tekmeledim.

Her darbede onu gördüm. Yerde paramparça olan her porselende, kalbimin bilmem kaçınıcı kez parçalandığını gördüm. Göğsümdeki öfkeyi açığa çıkaran her kükreyişte, tüm güvensizliklerimi, endişelerimi, sırf kız kardeşime aşık olduğum için kendimi aşağılık bir insan gibi hissetme korkumu gördüm.

Hiç olmamış bir şey.

Duyguları boşa harcadım, okşamaları çöpe attım, sevgiyi çarçur ettim. Değerlerimi aştım, kendimi ve kökenlerimi ayaklar altına aldım ve bunların hepsini sadece onun için yaptım.

Hiçbir şey olmayan, adi bir sahtekârdan başka bir şey olmayan onun için. Ayrıca bu konuyu kardeşlerimle konuşmaktan da utanıyorum çünkü ben de benzer bir tuzağa düştüm. Bu konuda düşünmelerini istemiyorum.

İnsanları tanımakta ne kadar aciz olduğumu, taşıdığım isme uygun yaşamadığımı, naifliğimin kendime nasıl zarar verebileceğini.

Onun yüzünden kendimi daha önce hiç olmadığı kadar küçümsedim ve kendinize olan saygınızı kaybetmek sizi en çok batıran şeylerden biri çünkü aynaya baktığınızda kendinizi tanıyamıyorsanız yolunuzu tamamen kaybediyorsunuz. Eğer kendi evinizde kaybolursanız, artık başka bir yerde yolunuzu bulamazsınız. Asla doğru yerde olamazsınız, çünkü ilk yanlış kişi, siz olduğunuzu hissetmediğiniz kişidir.

Ve o dolandırıcı beni tam olarak böyle hissettirdi: şehvetin insafına kalmış bir et parçası, istediği yerde dinlenen, tüm insanlığını yavaşça boşaltan bir süs eşyası gibi. Ve beni boşaltmayı başardı. Her şeyimi emmeyi başardı, içimde öyle derin bir bıraktı ki artık öfkeden başka bir şey hissetmiyordum. Onun hatalarına rağmen ben sadece kendimi, körlüğümü suçluyorum. Ve eğer şimdi bunu içime o koyduysa, bedelini ödemeyi ondan çok ben hak ediyorum.

Atımın koyu renkli postunu okşarken, duygularımın ne kadar az değerli olduğunu fark ediyorum, çünkü ne zaman yüzeye çıkmalarına izin versem, her zaman onları uçuruma geri itecek bir şey oluyor.

Ben de gazabımdan kaçan birkaç şişeden birinden içtiğim bir yudum cinin yardımıyla boğulmalarına izin verdim.

Sanki ağlıyormuşum gibi burnumu çekiyorum ama gözlerim de duygu üretme yeteneğini kaybetmiş durumda. Sanki Taurus'un ifşası bir düğmeyi kapatmış, tüm dürtüleri dondurmuş ama parmağını bana doğrultan, beni suçlayan ve ne kadar pislik olduğumu haykıran rasyonaliteyi canlı tutmuş gibi hissediyorum.

İçiyor ve Merkür'ü okşuyorum, veteriner son iyileşmesini onaylar onaylamaz onu koşuya çıkaracağıma söz veriyorum. İçkimi yudumlayıp alnımı onun gözlerinin arasına bırakıyorum, kendiminkini kapatıyorum ve hayali bir siyah keçeli kalemle o kadın alt türüyle olan tüm geçmiş anılarımı silmeye başlıyorum.

Ona verilmiş bir kalbi kim boğabilir ki?

Kalp, armağanların en değerlisi değil midir?

Hayır. O Soleil Rouge için hayatında değeri olan tek şey seks ve paraydı.

Sapkın, manipülatif ve aşağılık. Sadece bu kadar.

İki kolun belimi sardığını hissettiğimde sarsılıyorum. *İkinci şans bileziği* göbeğimin hizasında parıldarken, diğer bilek elimdeki şişeye doğru hareket ediyor.

Zöe, Gin'i ayaklarımızın dibine yerleştiriyor, ince kollarını bana doluyor ve yüzünü sırtıma yaslıyor.

Bu kardeşçe bir kucaklaşma, her zaman onunla yarattığım gibi. Sınırsız sevgi, saygı ve güvenden oluşan bir kucaklaşma. Kirli düşüncelerle, ahlaksız arzularla ya da dizginlenemeyen dürtülerle kirletmeyi asla hayal etmeyeceğiniz masum ve kendiliğinden olan.

Kız kardeşimin beni sessizce tutmasına izin verirken, tutuşuyla biraz öfkeyi emebileceğini umuyorum, sadece benim için uzak tutmak için.

"Çok üzgünüm," diye mırıldanarak başımın arkasına bir öpücük konduruyor.

"Biliyor musun?"

"Bunu Eryk ile konuştum.

"Hıncını ondan mı çıkardın?"

"Tabii ki!"

"Seninle bu konuda konuşamazdı.

"Sen benim kardeşimsin ve o benimle evlenecek. Bunu bana söylemek zorundaydı." Novak ve ben bir kez olsun.... bir şeyde suç ortağı olduk.

Ne yazık ki, bu durumda, bir şey o kadar berbat ki, onun hakkında zar zor konuşabiliyorum.

Bileklerini ve kucaklamayı gevşeterek ona doğru dönüyorum. Parmaklarım siyah saçlarını okşuyor, benimkine çok benzeyen yüzünden uzaklaştırıyor.

"Sana ne söylemeliydi? Kız kardeşimle yatmak istediğimi mi? Onu istediğimi mi? Onunla bir kucak dansı kulübünde tanıştığımı ve beni taşaklarımdan yakaladığını, baştan çıkardığını, onun için aklımı kaçırmama yol açtığını ve sonra kalede kendini bizden biri olarak sunarak beynimi becerdiğini mi? Sana anlatmak zorunda olduğu şey bu muydu? Bana sinyaller verdiğini, benden para isteyerek beni kazıklamaya çalıştığını ve benim de her zamanki gibi, bana işaret eden ilk güzel kadınla kör olup, her zamanki ahmaklığımla buna kandığımı mı?" Tekrar nefes almaya başladım, sakinleşmeye çalışıyordum.

"Kendinizi suçlamamalısınız. Bu senin hatan değil".

"Öyle! Örneğin Taurus'a bakın... O asla ısırılmaz!".

"Sen onun gibi değilsin. Kendimizi kardeşimizle kıyaslamayı bırakmalıyız. Herkes farklıdır. Sen duyarlı ve gözlemcisin, insanların içindeki başka şeylere bakıyorsun. Her gün savaşmak zorundaymış gibi yaşamıyorsunuz. Strateji uygulamıyorsunuz. Safsınız. Önce kalbi, sonra ruhu ve en sonunda da diğer her şeyi görebilme yeteneğine sahipsiniz'.

"Ve ben hangi kalbi görürdüm? O, bir ruh, asla bir ruha sahip olmadı. Sadece yanılmışım!"

"Bize daha önce söyleseydiniz, bu kız muhtemelen kaleye adımını bile atmazdı."

"Onun kim olduğunu bilmiyordum. Bana kız kardeşimiz olduğunu söylemedi." Zöe yüzünü kapatıp iç geçiriyor.

"Onu çok detaylı incelemiş," diye mırıldanıyor düşünceli bir şekilde.

"Ona ödeme yapacak.

Taurus bunu rapor edecek'.

Acı acı gülüyorum.

"Ne faydası var ki? Hapse girecek değil ya."

Ve Aries'in yaşadıklarını yaşamak istemiyorum.

"Ama ne olduğu ortaya çıkacak, yani bir sahtekar". Midesindeki gerginlik çözülür ve alkol yükselir. "Ona aşık olmadın, değil mi?" Gözlerimi kaçırıyorum ve başımla inkâr ediyorum ama soru düşünerek cevaplanmıyor. İnkâr sadece *gerektiği* için geliyor. Gerekli olduğu için.

Soleil'e aşık olsaydım bile, bugün bu duyguyu tenimden söküp atmak zorunda kalırdım. O bana her baktığında, *ben* ona her baktığımda içimde köpüren o güneşi söndürmeye zorlanırdım.

"Böylesi daha iyi o zaman. Ve lütfen Başak, bir dahaki sefere benimle de konuş." Yüzümü tutuyor ve benimkine o kadar benzeyen gözlerimi arıyor ki bir zamanlar ikiz olduğumuz sanılmıştı. "Kazadan önceki gün odama gelip benimle yattığını hatırlıyor musun?"

Ve bunu kim unutabilir ki? Ertesi sabah hayatımın en kötü uyanışıydı. Devasa bir akşamdan kalmalığın etkisiyle onun yatağında uzanıyordum ve kalede uyandığımda kaos vardı. Bütün gece en temiz şekilde sarıldığım kız kardeşim az önce bir kamyonu çarpmıştı.

"Hatırlıyorum.

"Bana ne sordun?"

"Tekrar sırdaşım olmak için".

"Ve seni daha fazla kesmemek için." Başımı salladım. "Bugün ben de sana aynı şeyi soruyorum."

Alt dudağım titriyor, kirpiklerim çılgınca çırpınıyor ve parmak ularıım göz kapaklarıımda son buluyor, dışarı çıkmasını beklemediğim iki damlaya dokunuyorum.

"ok utanıyordum, bu yüzden bu konuda konuşmadım. Özellikle de sana karşı... Ben... Ben bir sapık gibi göründüğümü düşündüm. Bana bir daha aynı şekilde sarılmayacağından korktum."

"Sen neden bahsediyorsun!" Gözleri şimdi benimkiler gibi parlıyor. "Senin için her zaman orada olacağım. Ve şimdi de yanındayım."

Ellerini sıkıyorum ve duyulmayan *bir teşekkür* fısıldıyorum. Kulağa kırık geliyor, tıpkı şu anda her parçamın kırık olduğu gibi.

"Bu aşk değildi," diye okşuyor beni, zihnimi okuyor, parçalanan her bir parçayı fazla rahatlatmak istiyor.

"Birini sevmekten asla utanmamalıyız. Aşk güzellik ve çılgınlıktır, evet, ama asla zehirli değildir. ılgınca olsa bile, yine de aşktır".

"Bir keresinde...", yutkunuyorum, biraz daha açılmak istiyorum, "Soleil'e onun saf delilik olduğunu söyledim".

ılgınca olsa bile, yine de aşktır.

Kız kardeşim i geçiriyor ama başka bir şey söylemiyor, çünkü kendi sözleriyle elişemiyor. Sonra bana sarılıyor ve daha fazla utanmadan, kalbine sayısız iğne batırılmış bir aptal gibi hissetmeden, ona dolaylı olarak belki de o kaltağa biraz aşık olduğumu itiraf etsem bile umursamadan göğsümün kanamasına izin veriyorum.

"şimdi ne yapacaksın?"

'Bununla yzleşeceğim, intikamımı alacağım ve sonra sileceğim'.

Günlerimi pencere kenarında oturup sigara içerek ve düşüncelerimi yakarak geçirdim. Demir bir ızgaranın ardından dünyayı gözetlemekle yetinen bir münzevi gibi saatlerce mahallemin avlusuna bakıyordum. Yüzümün derisi köreldi, artık bırakın gülümsemeyi, üzüntünün bile şeklini almıyordu. Yatağın en uzak köşesinde uyudum, benim gibi kendini hatalarıyla yüzleşirken bulan Yvonne'un gece ağlamalarına yer bıraktım.

Günlerdir Valon'la birbirleriyle konuşmuyorlardı. O seçimini yaptı ve bir tavır aldı. Ve biz, doğru ve öngörülebilir olduğu üzere, kenara itildik.

Kimliği keşfedilmiştir ve yakında asla ait olmak istemediği ailesiyle yüzleşmek zorunda kalacaktır.

O, gerçekten ilgi duyduğu tek aşkı inşa etme şansını kaybetti ve ben de elimde kalan son kişiyi de kaybetmek üzere olduğumu hissediyorum. En iyi arkadaşımın, beni başka bir hata çukuruna itmenin ağır suçluluğunu hissederek benden uzaklaşacağından korkuyorum.

Onun herhangi bir inisiyatif almasını istemiyorum, bu yüzden annesine verdiğim sözü tutmak ve onu korumaya devam etmek amacıyla ondan önce davranıp durumu mümkün olan en kısa sürede çözmek niyetindeyim.

Takvimi astığımız duvara doğru ilerliyorum. Bir kalem çıkarıp Ağustos'un on beşindeki son çarpıyı işaretliyorum.

Bugün her şey bitiyor.

Borcumuzun son ödeme tarihi geldi ve bunu nasıl ödeyeceğimiz konusunda hiçbir fikrimiz yok.

Yvonne'u Valon'u son bir kez daha denemeye ikna ettim ve bunu bize herhangi bir şekilde yardım edeceğini umduğum için değil, sadece duygularına değer vermesi için onu savaşıma zorlamak istediğim için yaptım. Çekingendi ama sonunda onu arayacak cesareti buldu.

Şimdi ikisi de birlikteler ve tüm kalbimle bana geri dönmesini ve onu tüm bunlardan uzaklara götüreceğini söylemesini umuyorum.

Düşünmek için durakladım ve ona önerdiğim gibi, Başak'la aramda gelişen duygu için benim de savaşımam gerekip gerekmediğini merak ettim, ancak koşulların tamamen farklı olduğunu düşündüm ve kendi varlığıma karşı yıllarca savaş açtıktan sonra ilk kez cesaretim kırıldı, kollarımı bıraktım ve kendimi bir köşeye çektim, zihinsel olarak ellerimi bağladım, ağzımı kapattım ve kalbimde yer edinen tek kişiyi bıraktım.

Başak burcunun benim gibi birine ihtiyacı yok ve eğer onu biraz seviyorsam, yapılacak en doğru şey onu bir daha asla aramamaktır.

Günlerdir karakola çağırılma, şikayet edilme ya da daha kötüsü kapımda polisi bulma, dolandırıcılıktan kelepçelenip hapse atılma korkusuyla yaşıyorum. Aynı şekilde, sanki bu son cezayı ödeyerek hayatımın en büyük borcunu nihayet ödeyebileceğim gibi, kendimi biraz olsun özgürleştirmek için bunun gerçekleşmesini hayal ediyorum.

Bir yanım kaçmak isterken, diğer yanım darağacına götürülmeyi teklif ediyor.

Uzun zamandır ibret verici bir cezaya hasret kalmıştım ve nihayet bunun gerçekleştiğini hissediyorum. Bedeli ödeyecek olanın bir kez daha kalbim olacağına asla inanmazdım, yine de sorun olmadığını biliyorum, hatalarımın yükünü hissedenin en savunmasız parçam olması adil.

Yalnızlığımdan yararlanarak ruhumda küçük bir tura çıkıyorum. İşte tam orada, son olaylar karşısında, giderek yaklaşan kara günümü arka plana itmek zorunda kalıyorum. Daha sonra, acı yükü hafiflediğinde ele almak üzere bir kenara koyuyorum, ancak rafların dolduğunu ve daha fazla acı için alanın tükendiğini fark ediyorum.

Patlamak, kendimi parçalamak, boş bir köşeye oturmak ve gözyaşlarımı, dışarı çıkmaya gücü olmayanları, kendi tenimi okşamaktan utanarak bırakmak istiyorum.

Bana yakın olmayan biriyle, bana ne hale geldiğimi söyleyebilecek dışarıdan biriyle konuşmaya ihtiyacım var ve bunu not etmenin insanın sınıra ulaştığı an olduğunu fark ediyorum.

Ve geri dönüşü olmayan o sınıra çok yakıным.

Kötü düşünceler gecenin içinde beni okşadı. Tuhaf fikirler bacaklarımı çatı merdiveninden aşağıya ve pencere pervazına doğru sürükledi.

Yere baktım ve kendimi atarak ölecek miyim yoksa sadece kendime mi zarar vereceğim diye merak ettim.

Buradan yüksek . Kendi kendime dedim ki. Bu hiç iyi değil.

dönüp beyaz tavana baktığımda boğazımda bir düğüm oluştu, gece asfiksisi başladı ve farkındalık mantığının kapılarını çaldı, beni alarma geçirdi ve ihtiyacım olan yardımı istemem için beni teşvik etti.

Düşseydim hiçbir şeyi çözemezdim. Bir şeyleri değiştirmezdim. Yvonne'un başını büyük bir belaya sokmuş olurum ve bunu göze alamam.

Bu yüzden bir planım var. Uçuşu erteleyeceğim, her şeyi düzelteceğim ve sonra daha yüksek bir pencere bulacağım.

Yüzümü yıkıyorum, küçük banyomuzun aynasında kendimi gözlemliyorum. Saten sabahlığının kemerini sıkıyorum ve bunu o kadar sert yapıyorum ki boğulduğumu hissediyorum. Elime bir bıçak alıp doğru yerleri kesecek, boynuma bir ip dolayacak ya da daha önce düşündüğüm gibi atlayacak cesaretim hiç olmamasına rağmen, her küçük hareket kendime zarar vermek için bir bahane.

Ben sadece bir korkağım.

Ancak bu gece, kalan son cesaretimi de toplayıp Mösyö De Martino'nun karşısına çıkmam ve ona anlaşılmamı teklif etmem gerekecek. Bu iş bitecekse, benim yöntemimle bitecek.

Zilin çaldığını duyup banyodan çıkıyorum ve bu sabah anahtarlarını unutan Yvonne'a kapıyı açmaya gidiyorum. Kısa yolculukta, henüz erken olduğu için Valon'la işlerin iyi gitmediğini varsaydığımdan, kendimi ıstırap içinde hissediyorum.

Ancak kapıyı açtığımda karşımda yaralı bir arkadaş değil, eğer mümkünse çivit rengi ışıltısını kaybetmiş, donuk görünen iki soluk göz var.

Ve bakışlarının içime işlediğini hissettiğim anda kalbim duruyor, sanki etime batmak istediği tek yol buymuş gibi. Hayali bir bıçağın göğsümü delip geçtiğini ve artık çalışmayan o organa ulaştığını hissettiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor. Benim için varolmayan, benim sefil varlığım gibi artık bir değeri kalmadığı için işe yaramayan.

"Başak," diye iç geçiriyorum şaşkınlıkla, sesimi fazla yükseltmeden.

O hareketsiz, kaskatı, elleri koyu renk kot pantolonunun cebinde dururken, ben kendime zaman ayırıyor, onun görüntüsünün tadını çıkarıyor, gözlerimle onu tadıyor, acıyı yutuyorum, çünkü gördüğüm şeyin bana ait olmadığını, hiçbir zaman benim olmadığını ve olmayacağını biliyorum.

Siyah gömleğinin kolları kollarını ortaya çıkarıyor ve hikayesi aklıma uçup gitmeyi hayal ettiğim noktaya kadar giren yadigarını gösteriyor

İlk Bakire gibi. Dudakları, çenesi ve sert duruşu gibi sıkı ve esnek değildir.

Onu hiç böyle görmemiştim, bekliyor, durgun, duygusuz.

Öfke, bağırma, hakaret bekliyorum ama o konuşmuyor. Sanki karşısında kozmik bir hiçlik varmış gibi öylece durup bana bakıyor.

Göz kırıyorum ve uyanıyorum.

"İçeri gel." Ona yol açıyorum ve o da ilerliyor.

Elleri hala ceplerinde, sessizliğini, unutulmaz kokusunu ve gizemli olduğu için şimdi daha da çekici olan manyetik özünü taşıyor.

Onunla birlikte, havada hissedebildiğim hayal kırıklığı içeri giriyor, ancak kızgınlık hissetmiyorum, daha ziyade beklemediğim ağır ve haksız bir kayıtsızlık hissediyorum.

Bana bağırabilir, ondan iğrendiğimi söyleyebilirdi ve ben de anlardım, onunla nasıl başa çıkacağımı bilirdim, bunun yerine bana bakmıyor bile, konuşmuyor, sanki stüdyo dairedeki bir mobilya parçasıymışım gibi davranıyor, bana yağmurdan ıslanmış, artık geri alamayacağınız bir atık kağıt parçasına verdiği değeri veriyor.

Kalbim göğsümde öyle çılgınca çarpıyor ki, başlamak için doğru zamanı bulmakta zorlanıyorum. Uygun bir kelime yok, sadece bir tane var, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve arkasına dönerek ona borçlu olduğum tek cümleyi söylüyorum.

"Çok özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Sakinim, durgunum, kederliyim ve gözlerim o kadar yanıyor ki, son birkaç gündür akamayan gözyaşlarımı çekip çıkaracağımdan korkuyorum.

Başak sadece profilini çeviriyor ve sonra küçümser bir havayla vücudunun geri kalanını bana çeviriyor.

"Sen kimsin?" Soru beni hazırlıksız yakaladı ama yeniden başlama fırsatını değerlendirdim.

"Ben Soleil'im. *Hâlâ benim*. Sanki ona güneş ışığı olduğumu hatırlatıyormuşum gibi söylüyorum. "Benim adım Soleil Rouge ve ben bir dansçıyım. Ben....'den geliyorum."

"Nereden geldiğin umurumda değil!" diye kaba bir şekilde sözümü kesiyor. Beni tepeden tırnağa süzmeye başlıyor, çıplak bacaklarıma ve sütyenimi zar zor gizleyen sabahlığımın yakasına odaklanıyor. İçgüdüsel olarak daha fazla örtünmeye ve kalçalarımı sıkmaya çalışıyorum. 'Kendine dansçı dememelisin.

Bu işi profesyonelce ve yetkinlikle yapanlara karşı saygısızlık olarak görüyorum'.

Beni şok ediyor ama karşılık vermiyorum çünkü bana kızgın olduğunu görebiliyorum.

"Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Seninle kaybettiğim zaman. Sende mi?" Yavaşça ilerleyerek beni işaret etti.

"Onu bana geri verebilir misin?"

Yutkunuyorum ve gözlerimi kaçırıyorum, aniden parmaklarını yanaklarımda hissediyorum.

Parmak uçları hiç incelik göstermeden sıkıyor ve teni benimkiyle buluştuğu anda midemde bir kelebek sürüsü çarpışmaya başlıyor.

"Yüzüme bak." Beni sıkarak bunu yapmaya zorluyor ve ben de gözlerimi tekrar onunkilere çevirmekte hiç zorlanmıyorum.

Ancak bu kez benimkiler bocalıyor, dışarı çıkamayan duygularla doluyor, onunkiler ise o kadar kendinden emin ve nefretlerinin farkında ki neredeyse aramızda cisimleştiğini hissedebiliyorum.

"Benden ne almak istiyordun?"

Tek istediğim sevgi, şefkat, güvenlik ve yakınlıktı. Sığınabileceğim bir çift kol, üzerinde uyuyabileceğim bir göğüs.

"İstersen her şeyi açıklayabilirim," diyorum onun yerine.

"Hikâyeyi zaten biliyorum," diyerek yüzümü kızgınlıkla terk ediyor ve bana bakmayı kesiyor. "Ağzından çıkacak daha fazla saçmalığı duymak için burada değilim."

"Peki... neden buradasın?", bakışlarını arıyorum, onu takip ediyorum ve kendimi bana birkaç saniyeden fazla bakamayacak gibi görünen onun önüne yerleştiriyorum.

Başını yavaşça bana doğru çeviriyor, elleri ceplerinde, gövdesi kaskatı ve bacakları yere sağlam basıyor.

Gözleri vücudumun üzerinde rahatsız edici bir şekilde gezinirken, zihni deşifre edemediğim düşünceleri öğütüyor.

"Gerçekte kim olduğunu görmek için buradayım. Kendin olmana yardım etmek istiyorum."

'Anlamıyorum'.

"Kıyafetlerini çıkarmaya başla, bakalım o şekilde alabilecek misin?" Sanki bana tokat atmış gibi geri adım atıyorum.

Bazı kelimeleri telaffuz ederken takındığı kayıtsız hava beni korkutmaya başladı.

"Yapmamı istiyorsun... yapmamı istiyorsun...?"

"Çıkar şu paçavrayı," diyerek işaret etti.

Ben yer değiştirdi, Kafam karıştı, tamamen uygun değil a
Bu tip Tıpkı onun bu tarafının bu kadar buz gibi olmasını beklemediğim gibi.

kontrollü. Tanıştığım çocuktan çok farklı, çok uzak görünüyor. Kulüpte beni kollarına alan ya da birkaç gün önce yatağında uyumama izin veren o Başak'tan eser yok.

"Bütün günüm yok, *Günüşiği*". Ve bu son kelimeyi en adaletsiz şekilde söylüyor. Dili dudaklarının üzerinde gezinirken zalim bir sırtış dudaklarına yerleşiyor, sanki kendisi için belirlediği hedeflerin tadını çıkarıyor.

"Bana dürüstçe cevap ver," diye karşılık veriyorum. "Neden buradasın?"

"Çünkü senden nefret ediyorum.

Beni bunlardan daha fazla inciten bir cümle olduğunu sanmıyorum.

"Beni küçük düşürmek mi istiyorsun?"

"Seni cezalandırmak daha doğru bir terim," diye sıkılarak karşılık veriyor.

"Peki bunu nasıl yapacaksın?"

"Benim fikrim seni becermek ve sonra bir kenara atmak. Bana yaptığın gibi seni kullanmak istiyorum. Sen benim beynimi siktin Sole, ben de senin vücudunu sikeceğim."

Sersemlemiş ve ona sabitlenmiş halde kalıyorum. Benim gözlerim nemlenirken onunkiler gittikçe koyulaşıyor, sanki gözle görülür bir karanlıkta onların içinde sürünüyormuş gibi.

"İstemediğimi söylesem?"

'Ne istediğin ya da istemediğin umurumda değil, artık değil,' diye omuz silkiyor, sanki beni bu kadar küçümsemesi normalmiş gibi. "Ama eğer düşündüğün buysa, seni zorla almayacağım. Ben senin gibi değilim. Başkalarının duygularını da düşünürüm. Bu yüzden sana soracağım ve sana bir şans vereceğim. Aslında iki şans. Bir: kendin ol, ilk seferden beri olduğu gibi sikime binmek için sabırsızlanan gerçek, filtrelenmemiş sen. Ve ikincisi: telafi etmene izin ver, sözünü öde ve en azından bana olan borcunu kapat. Bir centilmen olduğum için sana kibarca soruyorum: Seni becermemi istiyor musun Sole?"

"Bana öyle deme.

"Ama nasıl?" diye zalimce gülümsüyor. "Sana böyle hitap etmemi sen istemedin mi?"

Gözyaşlarımı kontrol etmeye çalışırken nefes nefese kalıyorum. Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum ve bir damlanın dudaklarıma doğru süzüldüğünü hissediyorum. Parmaklarımin hızlı bir hareketiyle onu uzaklaştırıyorum, birazdan gelecek olanlara hizmet zemini kurutuyorum ve o, ben kendimi göstermeyi ve gerçekte olduğum şey olmayı başarırken, ki bu tam bir duygu karmaşasıdır, hareketsiz, vurdumduymaz ve duyarsız bir şekilde duruyor, ona asla veremeyeceğim bir şeyi bekliyor. Öyle değil.

"Hala cevap vermedin!"

Ağlamaktan sesim kısıldı, boğazım dikenlerle dolu.

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Seni becermemi istiyor musun, musun?"

Ellerimle yüzümü kapatıyorum, gördüklerine inanamayan gözlerime bir boşluk bırakıyorum.

"Bana zarar vermeni istemiyorum. Bunu yapmanı istemiyorum." Herhangi birinin beni cezalandırmasına, canımı yakmasına, dünyadaki tüm borçları bana ödetmesine izin verirdim ama onun vermesine izin vermezdim.

Onun için değil.

"Seni becererek canını yakacağımı mı düşünüyorsun? Eğer istersen yavaş yavaş yaparım. Sen söyle." Sığlığı, umursamazlığı ve donuk bakışları beni pes etmeye, düşündüğüm o atık kâğıda dönüşmeye, artık yağmurdan değil, gözyaşlarından ıslanmaya zorluyor. Kendimi onun ellerine teslim eder, beni parçalamasına izin verirdim. Ve o zaman, belki de hatalarımın dengesi ilk ve son kez çözülecekti.

"Benden faydalanmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sen hala içinde öfkeyle kalacaksın ve ben de...".

"Sen umurumda değilsin," diye tekrar sözümü kesiyor ve beni tüm bunların dışında bırakıyor. Onun için artık ben yokmuşum gibi, artık hiçbir değerim yokmuş gibi, insan değilmişim gibi.

Bu benim hayat hikayem.

"O zaman ne için?"

"Bu tarafa çevirelim, belki daha iyi anlarsın." Yaklaşıyor, başımı kaldırıp kokusunu daha yakından içime çekmemi istiyor. Dudakları alnıma o kadar yakın, o kadar yakın ki ellerimi kaldırıp ensesine koymak, üzerine tırmanmak ve şu anda en çok ihtiyacım olan sarılmayı çalmak istiyorum. "Sadece sana sahip olmak istiyorum Sole. Sen beni istiyor musun?"

Eğer soruyu bu şekilde soruyorsa, şu anda hızla yükselen bir kırılganlık durumunda olan ben, yardım edemem ama doğru cevap vereceğim.

"Evet.

"O zaman sana verdiklerimin tadını çıkar, çünkü asla geri alamayacaksın."

Başımı kaldırıyorum, bakışlarına giriyorum ve bir anlığına, saniyelik küçük bir nefesle, gözlerinde aşık olduğum Başak'ı buluyorum.

Gözleri parlıyor, ağzı hafifçe açılıyor ve üzerimde nefes aldığını görüyorum. Evet, nefes al.

"Senden tüm vücudumla nefret ederken iyi davranabilirim".

Ve bu cümleyle beni öldürüyor, çünkü her ne kadar beni hor gördüğünü hatırlatıyor olsa da, bir parçası ne olduğumuzu hatırlıyor ve bu düşüncüyü yüzüme ulaşan okşamayla mühürlüyor.

Yavaş.

Güzelmiş.

Saygılı.

Gözlerimi kapatıyorum ve başparmağımın alt dudağımı okşamasına odaklanıyorum, sonra avucunun yanıma yapıştığını, beni kendisine çektiğini ve göğsüne yapıştırdığını hissedince ağzımı açıyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye mırıldanıyor yüzüme karşı.

"Eğer istersen sana her şeyi anlatırım. Benim hakkımda, başarmak zorunda olduğum şeyler hakkında, gerçekte kim olduğum hakkında."

"Artık tek bir şey istiyorum." Sonunda, onunla tanıştığımдан beri özlemini çektiğim temas gerçekleşiyor ve dudakları kısa, gıdıklayıcı dokunuşlarla benimkilere değişiyor, alaycı fanteziler artık gerçekleşebilir.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldıyorum yüzüne karşı. "Senin için her şeyi yaparım, böylece bana nedenlerimi açıklama ve seni daha iyi hissettirme şansı verirsin."

"Bir şey var mı?"

"Birbirimize söz vermiştik," diye hatırlıyorum. "Birbirimize ihtiyacımız olduğunda yanımızda olacaktık. Ve şimdi senin buna ihtiyacın var."

"Kendini feda mı ediyorsun?" Şimdi iki eliyle beni sıkıyor ve boynuna sarılmak için kendimi güçlü hissediyorum. "Dokunma bana!" Ama beni itiyor, reddediyor ve yuvarlak mutfak masasına doğru çekiyor. "Saçmalamayı kes, Soleil." Beni popomdan tutup kaldırıyor ve masanın üzerine oturtuyor.

"Burada olmaz, böyle olmaz, lütfen!" Evin tam da bu noktasında eğildiğim ve zorlandığım anılar beni telaşlandırıyor, aşağı kayıyorum ve parmaklarımı nazikçe göğsüne koyuyorum. Orta parmağım gömleğinin yakasının açıkta bıraktığı deriyi sıyrıyor ve bu küçük temas onun sarsılmasına neden oluyor. Sarsıntısı kesinlikle olumlu değil. Sanki bana yakın olmak onu iğrendiriyor .

"Neden sana dokunmamı istemiyorsun?"

"Çünkü ben senin için burada değilim.

Beni masaya geri itiyor, sırt üstü yatırıyor ve bacaklarımı açarak ortada durmamı sağlıyor.

Açık elleri yüzümün iki yanında bitiyor ve kendimi kovalanmış hissediyorum.

Her an suratıma bir tokat yiyecekmişim gibi gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Kaskatı kesildim ve titremeye başladım.

"Soleil!"

"Burada olmaz, lütfen." Yumruklarımı sıkıyorum, sabahlığım açıldı ve aniden çıplaklığımdan utanıyorum. "Bana zarar verme, burada olmaz," diye tekrarlıyorum. "Masanın üzerinde olmaz."

Bileklerimden yukarı çekildiğimi hissediyorum. Gözlerimi kapalı tutmaya devam ediyorum ve bir şeyler mırıldanıyorum, sanırım her zamanki cümle, ama kendimi zihnimle izole ettim. Bir kalkan taktım ve hazırım, her şeye hazırım.

Onun yerine ellerini sırtımda hissediyorum, sonra bir başkası ayak bileklerimi arkasından ayarlamaya çalışıyor. Bir diğeri, sanki üç, dört, daha fazlasını getirmiş gibi, yüzümü yaklaştırıyor, boynuna yaslıyor. Ve bir diğeri başımı orada, istediğim, sahip olduğum ve şimdi bir mucize eseri tekrarlanan o kucaklamada tutuyor.

"Neler oluyor? Neden titriyorsun? Seni incitmek istemiyorum."

Kollarımı ensesine doladım ve yüzümü yüzüne sürttüm.

"Burada değil, bu noktada değil."

"Pekâlâ. Burada olmaz," diyerek beni nazikçe şımartıyor ve beni alıp başka bir yere götürüyor. Göz kapaklarımı aşağıda tutuyorum, böylece göremiyorum. Sadece onu bana çok yakın hissedebiliyorum, o kadar simbiyotik ki vücudumun tenine karşı sıcak olduğunu, nefesinin içime girdiğini hissedebiliyorum. Ve o da beni soluyor. Tekrar.

Başak beni soluyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda hâlâ önümdeydi. Kıçım şimdi asma kata çıkan merdivene dayanmış durumda. Uyanıyorum ve ona bakıyorum. Ona bakıyorum ve kendimi kaybediyorum. Ne kadar çok karşımda olursa, o kadar çok yanımda kalmasını istiyorum.

"Bu iyi mi?" diye soruyor bana nazikçe, sanki *kötü* anımı anlamış ve anlamını bilmeden bir şeyler okumuş gibi. Başımı sallıyorum ve burunlarımız okşuyor. "İyi davranmaya çalışacağım, söz veriyorum."

"Beni istediğin için mi istiyorsun yoksa sadece canımı yakmak için mi benimle birlikte olmak istiyorsun?"

"Sadece seni becermek istiyorum."

Benim için burada değil. Beni istemiyor. Ne hissettiğim umurunda değil. Kendine olan saygısından dolayı beni cezalandırmaya, öfkesini dışa vurmaya geldi.

Onun düşüncelerinde ben yokum. Sadece sahip olamadığı bir şeyi talep etmenin küçük şehvi eylemi var çünkü onu yalanlarla reddettim. Ve şimdi ona vermediğim şeyi almak istiyor, onu ayaklar altında çiğnemek, lime lime etmek ve taşıdığı yükten kurtulmak istiyor. Yani benden.

"O zaman iyi davranma Başak. İntikamını al ve öfkeni tatmin et. Beni düşünme. Bir saniye bile düşünmeni istemiyorum."

"Tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Beni çözen gerekiyor," diye anlıyorum, yüzünü okşayarak. Dokunuşumla tekrar sarsılıyor, gözlerini kapatıyor ve tekrar açtığında sesli bir şekilde yutkunuyor, bana sözlerimi paylaşmadığı izlenimini veriyor.

"Evet. Seni silmem gerekiyor. Ve bunu yapmak için..."

"Bana zarar vermek zorundasın." Tekrar başını sallıyor, daha provalı, şimdi farkına vardığı için daha üzgün.

Korkunç.

Lampante.

Bana haksızlık ediyorsun.

"Bana bak!", iki elimle yüzünü tutuyorum ve bakışlarıma giriyor. Keşke hiç çıkmasaydı, ama bugün girişini yapacak ve sonra gidecek, bu yüzden beni aşağılamak için elinden geleni yapsa da bana vereceği az şeyin tadını çıkarıyorum.

"Size yalan söylemiş olsam da, sizinle paylaştıklarım doğrudur".

"Kapa çeneni!" eliyle ağzımı kapatırken, diğer eliyle sabahlığımı çıkarmaya başladı. "Tek kelime etme."

"Sana karşı gerçeğim!" diyebildim. "Hiç kimseyle olmadığım gibi, kendimle bile." Ama bu kez konuşmamı engelleyen onun dudakları oluyor.

Başak üzerime atlıyor, her yerime dokunmaya başlıyor. Dillerimiz, birbirimizi yasak sayarak geçirdiğimiz günlerden sonra nihayet buluşuyor, canlanıyor, uzlaşıyor.

Umutsuzca içine gömdüğü öpücük patlıyor ve yüzümün her santimini istila ediyor.

Ağzımda doğuyor, sonra yanağımda dolaşüyor, boynumdan aşağı kayıyor ve incelik göstermeden göğsüme dalıyor.

Parmakları sütyenimi kavrayıp kumaşın dışına taşan göğüslerimi çekerken inliyorum.

Başak hassas tenimin üzerine eğiliyor, ben de meme uçlarımı daha rahat yalayabilmesi için merdivenin bir basamağını daha tırmanıyorum.

Başını yumuşaklığıma yaslıyorum, bu sırada elleri onları sıkarak dişlerinin arasında kalan koyu renkli areolaları ortaya çıkarıyor.

Gürültüyle emiyor, gözleriyle beni arıyor, ben onu kendime hapsediyorum, sonra kalçalarımla onu kendime çekiyorum, seksinin benimkine karşı zonkladığını hissediyorum.

"Beni gerçekten istiyorsun," diye soluyorum, beni nasıl tutkuyla kendine çektiğini, saçlarımdan nasıl şiddetle tuttuğunu, yüzümü yüzüne nasıl yaklaştırdığını görmek beni mutlu ediyor.

"Çenenin kapatmalısın!" diye hırlıyor dudaklarıma, sonra da onları yutuyor.

"Sana dokunmak istiyorum." Başımı döndüren bir öpücükle beni susturuyor ve bileklerimi arkamdan kilitliyor.

Merdivenin üzerinde asılı durarak ağzımı yedirmeyi başarıyorum, meme uçlarımı yutmasına izin veriyorum, ani hareketlerle açgözlülükle yalıyor. Dilinin onları ıslatırken çıkardığı melodi beni ona sürünmeye teşvik ediyor. Heyecan alevleniyor ve okşanmaya, başka bir yerimin tadına bakmaya duyduğum ihtiyaç beni ona yalvarmaya itiyor.

"Başak, lütfen..."

Geri çekiliyor, kuru bir hareketle kot pantolonunun fermuarını açıyor.

"Senin için hiçbir şey, Güneşim. Bugün her şeyi alacağım ve sen hiçbir şeye sahip olmayacaksın'.

Adımın yanına o iyelik sıfatını koyduğunuzda tüm kelimeler yok oluyor.

Başak tüm güzelliğiyle gergin seksini çıkarıyor, ben de basamaklardan aşağı kayarak onun yerini alıyorum. Geriye doğru tırmanıyor, ağzım için mükemmel bir yüksekliğe ulaşıyor ve ben de ona doğru ilerliyorum.

Seksini avuçlarımdan arasında kavıyorum ve onu dudaklarıma çarparak sarsıyorum, o ise beni saçlarımdan şiddetle tutuyor ve hepsini yutmaya zorluyor.

"Siktir, Sole!" Merdivenin üzerinde eğildiğini, sonra da ağzımla sevişmek için leğen kemiğini öne doğru ittiğini görüyorum.

Testislerini okşuyorum, onları kavıyorum ve sonra elimden geldiğince seksini çekip boğazımdan aşağı itiyorum. Ama eli yanağımda bittiğinde, hareketlerime eşlik eden nazik bir okşamayla, daha fazla kendimi tutamıyorum ve ona ne düşündüğümü söylüyorum, çünkü onunla kendim olmak şimdiye kadar deneyimlediğim en doğal şey.

"Beni istiyorsun. Beni incitmek istemiyorsun. Beni sevmek istiyorsun."

"Siktir git!"

Merdivenden aşağı kayıyor, cinsel organı avucunun içinde sıkılmış, seğirmesi durmuyor.

"Arkanı dön, kaltak!" Diğer eliyle beni basamaklara sıkıştırıyor ve ben de refleks olarak ona sıkıca tutunarak vücudumu ona sunuyorum.

Garip bir ses duyuyorum ve arkamı dönüyorum, yanına prezervatif alarak her şeyi önceden planladığını fark ediyorum. Açıyor, plastiği dişleriyle yırtıyor ve sonra gergin bedeninin üzerine açıyor. Bir an tereddüt ettim ama içimden bir ses

Bunun kötü bir şekilde gerçekleşmediğini biliyorum. Bu, aramızdaki çekimin basit bir sonucu.

Ben de kendime bunu söylüyorum.

Beni her şeyimi vermeye ikna eden şey de bu.

Külotumu yana kaydırıyor ve çıkarmadan, tek bir hamlede içime giriyor ve bana sertçe vurmaya başlıyor.

Arkamda bir aslan gibi kükrerken, leğen kemiğimi vücuduna doğru çekerken ve beni korktuğum ama şimdi beni çıldırtan bir öfkeyle becerirken, tutunduğum merdivenin önünde eğilerek adını haykırıyorum.

"Öfkeni seviyorum," diye inliyorum, beni saçlarımdan tutup göğsüne bastırıldığında çığlık atıyorum.

İçimde kalıyor, içimde derinlerde, şimdi meme uçlarımdan birini sertçe sıkıyor, belki de bu gazabı takdir etmem değil, ondan korkmam gerektiğini hatırlatmak için.

"Eğer bu kadar hoşuna gidiyorsa, seni daha da sert becerebilirim."

Yüzümü onunkine çeviriyorum ve buluyorum. "Bunu beni öp."

"Hayır, Sole. Bunun bir ceza olduğunu hatırlatırım."

Eğilebildiğim kadar eğiliyorum, popomu beni doldurması için ona doğru eğiyorum.

Parmaklarımı merdivenin etrafında sıkıyorum, her şiddetli hamlede ciyaklıyorum.

Sanki buklelerim bir atın dizginleriymiş gibi beni kendine çekiyor ve daha derin darbelerle vuruyor. Başımın göğsüne düşmesine izin verdim, parmaklarının yüzüne doğru yönlendirdiğini hissedince şaşırdım.

Başak dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, dili benimkinin tadını rahatlıyor. İçime son hamlelerini yaparken pelvisi sertleşiyor ve ağzımda ölürken inlemesi o kadar şehvetli ki, parmak uçlarımı klitorisimin üzerine uzatıp kendimi rahatlatmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bunu fark ediyor ve beni bileğimden yakalıyor, bencilce sadece onunkinin tadını çıkarmak için benim zevkimi durduruyor.

Son bir hamlenin ardından gelip üzerime atlıyor ve beni çatı katının merdivenine sıkıştırıyor.

Ensemde nefes alıyor, dudaklarının sıcak tenime dokunduğunu hissetmeme izin veriyor. İnkâr edilmiş bir orgazmın doruk noktasına ulaşmamı engellemek için bileklerimi kilitli tutmaya devam ediyor ve üzerimde nefes alarak iyileşiyor.

Tekrar.

Başak yine derin nefes alıyor.

"Senin için zevk yok," diye nefes nefese kalıyor.

"Gerçekten beğenmediğimi mi düşünüyorsun?"

'Her şeyi seviyorsunuz, çünkü adı birisiniz'.

Beni bu cümleyle taşlaştıracak geri çekiliyor. Ne arkamı dönecek ne de cevap verecek cesaretim var.

Onun prezervatifi çıkarıp çöpe attığını duyuyorum, bu sırada ben daha çıkarmadığım külotumu ve sütyenimi düzeltiyorum.

Sırtımı ona dönüp son birkaç saniyeyi hatırlamaya çalışıyorum. Belki yanlış anladım ve başka bir kelime söyledim.

Hayır, onun planı en başından beri buydu: Beni yok etmek istiyordu.

Yerdeki sabahlığı almak için yavaşça eğildim. geçirip sıkıca kapatıyorum. Kendimi daha az açıkta hissettiğimde arkamı dönüyorum.

Ve o hala burada, umursamaz bir şekilde, saçları dağınık, dudakları kızarmış, gömleği kırıkmış ve parmakları kot pantolonunun kapağını kapatmakla meşgul.

Ona bakıyorum ama o bana bakmıyor. Onu arıyorum ama umurunda değil.

Solmakta olan figürüne doğru ilerliyorum, ama o kaçıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum ona, oysa bu sorunun bana yöneltilmesi gerekirdi.

Kalbim paramparça olmadı mı?

"Başak mı?"

"Evet?" Bir şey unutup unutmadığını kontrol eder gibi ceplerini yokluyor.

"Bunu bana neden söyledin?"

"Ne demek istiyorsun?" Kapıya doğru gider, ortadan kaybolmaya hazırdır.

Arkasından yüksek sesle '*Kasvetli*,' diyorum. En azından duruyor. En azından düşünüyor. En azından arkasını dönüyor.

Ama aynı şekilde kayıp, yaralı bakışlarıyla beni öldürüyor, sanki içten içe benimle kalma, bana sarılma, beni okşama, öpme ya da beni incitmeye devam etme, uzak durma, bana kötü davranma ve hayatımdan kaybolma dürtüsüyle savaşıyor.

"Sen busun, değil mi?"

Alt dudağım titremeye başladı.

"Öyle olduğumu sanmıyorum," diye cevap veriyorum sesimde bir imayla.

"Benimleyken öyleydin.

Başımı sallıyorum, göz kapaklarımı indiriyorum.

"Kelimeleri biraz fazla güçlü kullanıyorsunuz".

"Asla yaptıkların kadar değil.

Onu nasıl suçlayabilirim ki?

"Geri dönecek misin?"

'Bir kez benim oldun, bu sonsuza kadar benim olacağın anlamına gelmez'.

"Hiç öyle düşünmedim. Sadece bana geri dönüp dönmeyeceğini sordum."

Gergin bir kahkaha onu sarsar. "Hiç sanmıyorum. Buna değmezsin."

"Bunu söylerken gözlerimin içine bak."

Beni hemen şımartıyor ve mavisini benimkine girerken bunu tekrarladığını duymak, bugün bana yaptığı her şeyden daha çok canımı yakıyor.

"Buna değmezsin, Soleil. Hiçbir şeye değmezsin."

"Ciddi değilsin. Sadece beni incitmek istiyorsun."

"Yapmamalı mıyım?" diye bağıyor ve kollarını açıyor. Her şeye rağmen içine dalmak istediğim aynı kollar.

"Hayır, ," diye karşılık veriyorum, "çünkü bunu hak etmiyorum."

"Bunu hak etmiyor musun? Peki ben hak ettim mi? Yalanlar gerekli miydi? Sana her şeyi veren ben varken."

"Hepsi ne?"

"Kalp, Soleil," diye göğüs hizasında gömleğini çekiştiriyor. "Kalp her şey değil mi?"

Beni hala rahatsız ediyor. Beni bayıltıyor. Onunla yüzleşerek asla zarar görmeden kalamayacağım. Gitmesine izin vermek, kenara çekilmek, kazanmasına izin vermek muhtemelen daha iyi. Ona amacına ulaştığını ve beni kırmayı başardığını söylemek. Bu, kendimi her seferinde parçalanmış ruhumun parçalarını toplarken bulmaktan daha iyidir.

Bunun yerine kendimi, "Onu da oraya koyup koymadığımı hiç sormadın," derken buluyorum.

"Artık bir önemi yok." Bir elini siyah saçlarında gezdiriyor ve uzun bir nefes alıyor.

İçten içe hâlâ havada benden bir parça aradığını umuyorum.

"Özür dilerim, Başak."

"Ben değil, ayrıca ben hiçbir şey kaçırmadım," diye beni işaret ediyor. "Sana zaten söyledim, buna değmezsin."

Başka bir darbe. Bağırsaklarıma giren başka bir bıçak.

Bırak gitsin.

"Çıkarken kapıyı kapat".

"Bana en kötü gününü anlatacağını söylemiştin."

"Gerek yok, onu daha yeni yarattın."

"Güzel!" diye hınzırca bir sırıtış yayıldı dudaklarına. "İstediğim buydu. Seninleyken arzularını gerçekleştirmek çok kolay."

"Ve seninle onları kırmak çok kolay".

"Benden ve ailemden uzak dur," diyerek sonunda kapıyı açtı.

Tam yüzüne kapatmak için ona doğru uzanıyorum ama tam bunu yapacakken ayağı beni engelliyor.

"Daha ne istiyorsun?" diye soruyorum.

Yüzümü tutuyor ve dudaklarıma yapışıyor. Tatlı, nazik, içten bir öpücük bırakıyor bana, sonra çekilip tekrar yapışıyor.

Dilinin bana veda ettiğini hissediyorum, bilinçli ama suskun bir veda gibi.

Parmakları tenimi okşuyor, boynumu sıyrıyor, sonra tekrar yanağıma dokunuyor ve sonunda saçlarımda son buluyor.

"Elveda".

"Bana geri dönecek misin?"

"Bunu yapmak, geri dönecek birine sahip olmak anlamına gelir. Ve ben sana sahip değilim Sole, tıpkı senin bana sahip olmadığın gibi'.

Kızgınlıkla arkasını dönüp aşağıya iniyor ve beni suçluluk duygumla ve daha önceki birçok hatama eklenen diğer hatalarımla baş başa bırakıyor.

Her şeyden önce, ona tüm benliğimi vermiş olmak. Benden nefret etmesine rağmen onu sevmiş olmak. Sadece onun duygularını düşünerek ve benim onurumu ayaklar altına alarak onu bana tercih etmiş olmak.

Bugün aramızda yaşananların Başak için bir değeri var mıydı bilmiyorum ama değersiz olduğumu ve onun için hiçbir zaman bir değer ifade etmeyeceğimi biliyorum.

Daha yüksek bir pencere aramalıyım.

Aceleyle, az önce beni bedenlen ve ruhen beceren kadının yaşadığı harap binanın merdivenlerinden iniyorum.

Yaptıklarımın, düşüncelerimin üzerinde durmamak için kendimi zorluyorum, çünkü biliyorum ki geri döner, yukarı çıkar, kapıyı kırar ve göğsüme yapıştırır, bildiğim tüm dillerde ondan beni affetmesini ve ona neden böyle davrandığımı anlamasını isterdim.

Onu hiçbir okşama, tutku ya da sevgi olmadan becerdim. Vücudunu kullandım, tıpkı fiziksel bir patlamanın sancılarını çeken bir canavarın yapacağı gibi. Beynimi, kalbimi, her şeyi bir kenara bıraktım, onun bana teslim olduğunu, bir kefarete koşuluna boyun eğdiğini görmek için.

Bunun yerine, ona dokundukça, onu daha çok okşamak istedim. Onu ne kadar çok öpersem, o kadar çok benim olduğunu hissetmek istiyordum. İçinde ne kadar uzun süre kalırsam, onu çıkarmak o kadar zorlaşıyordu.

Ve kendimi acele etmeye zorladım, mümkün olan en acımasız şekilde, pes etmemeye, kalmamaya, kafamdan çıkarmaya çalıştığım kelimelerin kaymasına izin vermemeye.

Ona ne yaptığının umurunda olmadığını ve istediğim tek şeyin bir gün uyandığımda onun benim olduğunu bilmek olduğunu göstermek istedim. Onu tanıdığımdan beri kız kardeşim olmasından başka bir şey istemedim. Ayrıca ona, herhangi bir kadın olsaydı yapacağım ilk şeyin ona koştak ve onu istediğim gibi almak olacağını söylemiştim.

Ve başardım da.

Bu hayali gerçekleştirdim. Ama nasıl? Ne pahasına? Ona bir fahişe gibi davranarak mı?

Tanrım, ben daha önce....

Beni bu kadar bağımsız görmek onun için zor olduysa, titremesini, göz kapaklarını sıkmasını ve bana zarar vermemesi için yalvarmasını izlemek benim için dayanılmazdı.

Ve sonunda yaptım. Onu aşağıladım. Ona iyi değilmiş gibi davrandım. Ne diyorum ben?! Daha kötüsünü yaptım. Kim olsa daha düşünceli davranırdı.

Gıcırdayan kapıyı gürültüyle açıp arkamdan kapatıyorum ve avluda hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerliyorum.

Tam arabamın anahtarını çıkaracakken, çok iyi tanıdığım bir başkası kapının önünde duruyor.

Kapıdan Yvonne çıkıyor.

Taş kesiliyor.

Donup kaldım.

Arabayla kaldırım arasında öylece duruyor. Kapı hâlâ açık, yüzü benimkine sabitlenmiş. Gözleri kırmızı ve yüzü perişan. Ayrılmış dudakları bana şiddetle Soleil'inkileri hatırlatıyor, çünkü ikisi de çarpıcı bir benzerlik taşıyor. Onu tanıdığımdan beri ilk kez kız kardeşime baktığımı fark ediyorum.

Gerçek bir şey.

"Gidiyor musun, gitmiyor musun?!" Valon'un ani sesi onu arabadan inmeye zorluyor. O da bunu yerine getiriyor, kapıyı çarpıyor ve bana doğru yürüyor.

O kavşakta bakışlarını yere indiriyor. Beni selamlamıyor, bana bakmıyor, beni geçip yoluna devam ediyor, doğruca terk edilmişlerin çemberine giriyor.

Arkadaşım beni fark etti ve arabasından inip çatıdan dışarı baktı.

"Başak mı?" diye soruyor şaşkınlıkla, güneş gözlüklerini burnunun üzerine düşürerek.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Burada ne yapıyorsun!" Etrafına bakınıyor, muhtemelen arabamı arıyor. "Atla, kahve içmeye gidelim. Sonra seni BMW'yi almaya götüreceğim."

İç çekiyorum, ne yapacağımdan emin değilim ama Soleil ile ilişkiyi bilen biriyle konuşmaya daha çok ihtiyacım var. Sonunda kabul ediyorum ve arabaya girmeden hemen önce dönüp başımı kaldırarak bir pencere arıyorum. İlk atışta doğru olanı yakalamayı beklemiyorum, ama bunun yerine, gözlerim cepheye kalkar kalkmaz, Soleil'i hemen bir pencere kenarında otururken, bir bacağı tehlikeli bir şekilde sallanırken ve parmakları dudaklarına bir sigara tutarken yakalıyorum.

Bu kadın aklını kaçırmış.

Başımı sallıyorum, onun yaptığı gibi ona bakıyorum: vurdumduymaz, duygusuz. Ona son üç saniyelik dikkatimi veriyorum ve Valon'la birlikte oradan ayrılıyorum.

Kendimi bir kızla Seine Nehri boyunca yürürken ya da Eyfel Kulesi'ni tüm ihtişamıyla seyredebileceğim bir terasta kahve içerken hayal etmek hiç aklıma gelmemişti. Yine de şimdi burada, çok iyi tanıdığım ve her gün kanıksadığım şehrimde olduğum için bazı eksiklikleri fark ediyorum. Sole gibi birinin elini tutmayı, onu mağazalarda gezdirmeyi, ona hiç sahip olmadığı bir mücevher, belki bir gül, belki aptal bir oyuncak ayı, belki de dünyayı vermeyi çok isterdim. Bunun yerine bugün ona en kötü yanımı, benim bile bilmediğim yanımı verdim. Birçok kez romantik olmama rağmen kendimi hiçbir zaman romantik biri olarak görmedim. Ama Valon'un patlamasını dinlerken ve aklımda sadece Soleil'in zevk iniltileri varken kendimi hiç şimdiki kadar boktan hissetmemiştim. Benimle boşalmaya çalıştığında onu dizginleyecek cesareti bile buldum. Onu engelledim, sanki o anda kendimi onun bedenine ve ruhuna hükmedebilecek bir tanrı gibi hissettim. Ve eğer o anda kendimi güçlü, haklı ve parmaklarımın altında tükettiğim şeyi alma hakkına sahip hissediyorsam, şimdi sadece düşüncesi bile beni kız kardeşim olduğunu düşündüğüm şeye dokunmak istediğimden daha kirli hissettiriyor.

"Beni dinliyor musun, musun?" Arkadaşım kahve fincanını burnumun dibinde sallıyor. "İç şunu, yoksa soğuyacak."

Günümüze dönerken içkimi yudumluyorum.

"Yvonne'a neden bu kadar yüklendiğinizi anlamıyorum."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? O ve arkadaşı iki harpies. Bizimle taşak geçiyorlar. Dahası... İkiz kaltağın seni işaret etmesini anlıyorum, yüklü olan kim, ama ben? Tanrım, ben sadece uşağın oğluyum, Yvonne benden ne alabilir ki? Her zaman güzel, ulaşılmaz olanların en iyisinin lanet kaidelerinde bırakılması olduğunu söylemişimdir. Ama onu ilk seferinde affetmemi kim sağladı?!" Gözlerini ovuşturuyor, ilk yalanı hatırlıyor, ikimiz de Soleil'in kız kardeşim olduğu gerçeğini saklamıştık. Daha büyük bir yalanın yalanı.

"Kendini nasıl haklı çıkardı?" diye soruyorum.

"Bana büyük bir borçları olduğunu ve Déesse'in sahibinin parayı bugüne kadar geri istediğini söyledi. Ve ne tesadüftür ki tam da bugün beni arayıp işleri yoluna koymaya çalışıyor, sanki kendine saygısı olmayan iki meçhul striptizcinin emrinde lanet bir banka hesabım varmış gibi."

"Senden para istedi mi?"

"Hayır, sadece onu anlamamı istedi. Ama hiçbir şekilde onu anlamaya çalışmayacağım! Benimle işi bitti."

"Neden borca girdiklerini biliyor musunuz?"

"Bana bundan bahsetmedi."

"Ona sormadın mı?"

"mı?"

"Hayır, ama ben biliyorum, ne olmuş yani!"

"Böyle kadınlarla hiçbir şey yapmak istemiyorum, hepsi bu. Artık hiçbir şey umurumda değil."

"Daha derine inmeliydin."

"Ama sen kimin tarafındasın Başak? O dolandırıcı seninle dalga geçti, sana yalan söyledi, kız kardeşinin eline aletini soktuğunu bilerek yaşamana neden oldu ve sen onu mu savunuyorsun?"

"Soleil'i savunmuyorum'."

"Ah, Yvonne'u savunuyorsun, çünkü o bir Leclerc. Elbette, şimdi her şey anlaşılıyor."

"Bunu o nedenle yapmıyorum. Sadece neden bu kadar ihanete uğramış hissettiğini merak ediyorum. Hepsi bu!"

"Bunu size açıklamak zorunda mıyım? O ikisinin bize söylediği gibi yalanların normal olduğunu mu düşünüyorsun? Bu herhangi bir yalan değil Başak, burada çok ciddi şeylerden bahsediyoruz. Ve ben, ben, lanet olsun... Hayatım boyunca kız kardeşlerinizden uzak kaldım, çünkü ailem bana bir Leclerc'e aşık olmamam gerektiğini söyleyip durdu ve sonra ne oldu? Ucuz bir dansçı geldi, beynimi sikti, bana ilk kez *seni seviyorum* dedirtti ve bir de baktım ki lanet olası bir Zodyak prensesi. Aman Tanrım!"

"Ne?", neredeyse kahvenin son yudumunda boğuluyordum.

"Ne *ne*?"

"Ne dedin sen?"

"Lanet Zodyak prensesi mi?"

"Hayır, önce".

"Ucuz dansçı mı?"

"Sonra".

"Siktir git, Başak!" Valon paketimden bir sigara alıyor ve endişeyle yakıyor. Ben de onu taklit edip kendiminkini yakıyorum.

Sessizlik içinde, en sevdiğimiz kafenin terasından manzarayı seyrederken sigara içiyoruz. Paris'in çatıları, her şeyin üzerinde hüküm süren kulenin özneleri gibi görünüyor.

"Ona onu sevdiğimi söyledim, evet. Ne olmuş yani?"

diyor kısa bir süre sonra. Omuz silkiyorum, yüzeysel olmamaya çalışıyorum.

"Bir an için bile olsa, onların boktan planlarında öngörülemeyen bir ihtimal olabileceğinizi düşündünüz mü?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki onun tarafında da gerçek bir şeyler vardır. Aniden geri döndüğün için seni düşündüklerini sanmıyorum, bu yüzden Yvonne da sana aşık olmuş olabilir."

Valon gözle görülür bir melankoliyi saklamadan gülümsüyor. Onu şimdiden özlediği belli ve buna üzüliyorum çünkü çok sert, bazen soğuk ve aşılmaz olan Soleil'in aksine, Yvonne'da her zaman belirli bir tatlılık, daha fazla hassasiyet gördüm.

"Eğer durum böyleyse, o zaman bana yaşattığı gibi birkaç karanlık günü hak ediyor demektir."

Marlboro'dan uzun bir nefes çekiyorum, biraz kül düşmesine izin veriyorum. Renk değiştiren gökyüzüne bakıyorum, gün batımının daha sıcak, daha koyu renklerini karşılıyor.

"Soleil ile aynı stratejiyi kullanmayı seçebilirdim" diye ima ediyorum.

"Ne anlamda?"

Gözlerinin içine bakıyorum, söyleyeceklerimden dolayı çok utanıyorum ama o benim en iyi arkadaşım ve en kötü yanımla onunla yüzleşmekte bir sakınca .

"Onu ceza olarak becerdim."

"Siktir".

"Siktir, evet."

"Onu zorla götürmediniz, değil mi?"

"Tabii ki hayır, ama ne halt düşünüyorsun!?"

"Bunu daha önce hiç yapmadın mı?"

"Hayır, kız kardeşim olduğunu düşündüğüm kişiyle hiç sevişmemiştim!" diye geveledim gergin bir şekilde. "Bu bizim ilk seferimizdi." Göz kapaklarımı ovuşturuyorum, ona kendimi en kötü şekilde verdiğimi fark etmeye başlıyorum.

"Nasıldı?"

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve parmaklarımı onunkilerde hatırlıyorum.

Başparmağımla dudaklarımı çimdikliyorum ve onunkini tekrar sikimin etrafında görüyorum.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve işte orada, sırtı bana dönük, onu öpmem koşuluyla sertleşmeme izin veriyor.

Ve ben yapmadım.

"Bu onun için adil değildi ve benim için özgürleştiriciydi," diye itiraf ediyorum.

"Onu kullandın." Bu bir soru değil, ama başımı sallıyorum.

"Sanırım aşağılanmakla birlikte doğru terim bu. Çok utanıyorum.

Elbette bir kadınla sadece fiziksel zevk için seks yaptım, ancak Soleil ile bu düşünce beni rahatsız ediyor. Ona nasıl dokunduğumu, içine nasıl battığımı, ona iletmek istediğim şeyi hissetmesini nasıl reddettiğimi her düşündüğümde dengemi kaybediyor ve sonra düşüyor, kendimin bir parçasını bile kaybediyor gibiyim.

"Ne karmaşa, kardeşim. Böyle iki kişiyle karşılaşacağımızı hiç düşünmüş müydün?"

"İki ne olmuş yani?"

'Ezici. İyi ya da kötü'.

Ve haklı, çünkü Soleil'in yaptıkları bir yana, en başından, ilk andan itibaren beni onarılamaz bir şekilde bunalttığı doğru.

"Ancak, ikiz sürtüğünüzün oldukça büyük sorunları olmalı."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Onun incinmiş bir kız olduğunu söyleyebilirsin. Senin dışında yani."

Sigarayı kül tablasında eziyorum ve son duman bulutunu üflüyorum.

"Keşfedilmeden önce bana hayatını ve başına gelen bazı şeyleri anlatacağını söyledi. Sanırım kötü şeyler."

"Hala onları tanımak istiyor musun?"

"Bu hileli bir soru mu?"

"Evet.

Cevap vermeden başımı sallıyorum. Evet, onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Evet, onun geçmişini bilmek istiyorum. Evet, onu kaybetmek istemiyorum.

Evet, onu yanımda tutamam.

"Ya sen?" Soruyu tekrar ona yöneltiyorum. "Yvonne hakkında bir şeyler öğrenmekle hâlâ ilgileniyor musun?"

Valon alaycı bir kıkırdamayla homurdanıyor. "Yvonne mu? O sürtüğü seviyorum."

Keşke onun cesaretine, saniyeler içinde kendisiyle çelişebilme yeteneğine sahip olsaydım, ifade ettiği her inancı bir kenara bırakıp sadece duygularını ön plana çıkarsaydım. *Kendimi* özgür hissetmek isterdim.

Sadece zamanı geri sarmak ve onun stüdyo dairesine geri dönmek, ona basit bir okşama vermek, konuşmasını, yeniden başlamasını, beni neden bu kadar incittiğini açıklamaya çalışmasını istiyorum.

Ve onunla bir yatakta, çarşafın arasında, onu bir bez bebek gibi merdivene vurmak zorunda kalmadan sevişmek istiyorum.

Sakince.

Saygılarımla

.

Normalde yapacağım gibi.

Bugün kendim olamadım.

Şimdi onunla kalıyorum ve artık eve gidemiyorum.

Yürüyüşe çıkmam gerektiğini bahane ederek tek başıma dışarı çıktım ve Yvonne'a bu akşamki gösteri için doğrudan Déesse'de buluşacağımızı söyledim.

Bunun yerine erkenden geldim, yanımda yalanlar ve kendi başıma gerçekleştirmeyi umduğum bir plan getirdim.

Kulübün büyük salonuna giriyorum ve barda akşam için içki hazırlayan kızlarla selamlaşıyorum. Doğruca personel koridoruna giriyorum, buradan üst ofislere çıkan iç merdivenlere erişim var. Evden geldiğim için kimse beni durdurmuyor ve *Mösyö De Martino*'yu çalışma odasında bulmayı umduğum üst kata çıkıyorum.

Sahanlığa ulaştığında, kapısının önünde duran iki muhafız öne çıkar.

"Randevunuz var mı?" diye soruyor en büyükleri.

"Beni tanımadın mı? Salonda senin için dans ederken aletini kaldıran benim," diyerek kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Ücretsiz."

Amiri tarafından kendisine verilen özel bir gösteriye katılmış olan adam geçmeme izin verirken, diğeri kapıyı açıyor ve beni *kızlardan biri* olarak anons ediyor.

İçeri girdiğimde boğazımda safra birikiyor ve ani bir mide bulantısı bana Slavlarla aynı havayı solumanın ne kadar iğrenç olduğunu hatırlatıyor.

Mösyö De Martino'nun masasının önünde oturmuş, paraları sayıyor ve lastik bir bantla sabitlenmiş desteler halinde istifliyor.

Dudaklarının arasında bir sigara tutuyor, dumanı neredeyse doğal bir şekilde yüzünü istila ediyor ve onu gözlerini kismaya zorluyor. Yüzünü bana çeviriyor, bakışlarını tepeden tırnağa üzerimde gezdiriyor, her zaman bana ne yapmak istediğine yönelik düşüncelerinin tiksintisini saklamadan.

"Otur Soleil." Masanın diğer tarafındaki, kırlaşmış saçları ve sert duruşuyla zarif patron, bana kış yalayıcısının karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Gözümü kırpmadan ve ondan korkmadığımı göstererek pisliğe bakıyorum, oturuyorum ve sonra başa çıkmaya çalışacağım adama dönüyorum.

De Martino mavi kravatını gevşetiyor, içimi sızlatan hain sırıtışına engel olamıyor.

Eğer isteseydi beni bir odaya kapatıp canlı canlı duvarın içine hapsedebilir ve böylece borcunu tahsil edebilirdi ama onun için iyi bir yatırım olabileceğimi bildiğim için korkunun mantığın önüne geçmesine izin verdim.

"Sözünüze sadık kaldınız," diyor ve uzanıp yeni başlamış bir puro alıp yakıyor. "Görevlerini yerine getirmen için seni teşvik etmesi için Gleb'i göndermek zorunda kalacağımdan korkuyordum."

Sadece bir tanesi kıs kıs gülüyor, parmaklarını yalıyor ve notaları saymak için hareket ettiriyor.

"Aslında buraya bir karşı teklifte bulunmak için geldim."

Mösyö De Martino'nun bakışları kararır. Göz ucuyla emirlerini bekleyen Lo Slavo'ya bakarken purosunu dişlerinin arasında sıkılı duruyor.

"Anladığım kadarıyla paranız yok."

"Aslında bende değil".

"Peki benim için neyin var?" Yutkunuyorum ama cevap verecek zamanım yok, çünkü patron bir bakışıyla Gleb'e beni ayağa kaldırmasını ve hiç umursamadan masanın etrafına itmesini emrediyor, böylece onun önünde durabiliyorum.

Kalbim çılgınca atıyor olsa bile sakin kalıyorum.

Yol verdiklerini hissetmeme rağmen bacaklarımda üzerinde sağlam duruyorum.

"Buraya gel." Sert elini bana doğru uzatıyor ve kara gözlerini gözlerime dikeyiyor.

Daha fazlası değilse bile babam olabilirdi, bu yüzden beni bacağına çekip üzerine oturmaya zorladığında içimi istenmeyen bir heyecan kaplıyor.

"Borcunu ödeyeceğine dair söz vermiştin. Ne oldu sevgilim?" Sanki beni gerçekten anlamak ya da bana gelmek istiyormuş gibi sabırla konuşuyor, ama bunun sadece onun sümüklü poz verme şekli olduğunu biliyorum, sonra da tıpkı büyük bir yılanın yemeğini ölçerken yaptığı gibi sıkıyor.

"Bu miktarı bir araya getiremeyeceğim. Burada çalışmaya devam etmeyeceğim, bu yüzden beni uygun gördüğünüz şekilde kullanmanızı öneriyorum. Özel hizmetlerime ihtiyaç duyarsanız, başka turlar için, emrinizdeyim. Bu borcu ödemek için her şeyi yapmaya hazırım. Ama bir şartla.

"Durumunu anlatmasına izin verelim mi, Gleb?" diye uşaaına hitap ediyor, bana bir çocukmuşum gibi davranıyor. İki parmağını çenemin altına yerleştirdi, yukarı kaldırdı ve göğsüme bakmak için durakladı, nereye gittiğimi bildiğim için çok da açıkta değildi.

"Bir direğin etrafında dans etmekten başka ne yapabilirsin ki?"

'İhtiyaç duyulan şey'.

"Güzel.

"Bir anlaşmamız var mı?"

"Göreceğiz. Gleb, çık dışarı."

Yüzümü celladımdan çevirdiğimde kendimi hiç beklemediğim bir pozisyonda buldum. Bir kadına yapılabilecek en kötü şeyi yapan kişiden, bakışlarımla kalmasını isteyeceğim hiç aklıma gelmezdi.

"Elbette, patron?" Ve isteğimi hissettiğini, benimle kalmayı denemek istediğini görünce daha da şaşıyorum. Ama belki de bunu sadece bir sapık olduğu için ve hasta kafasında benim onun olduğumu düşündüğü için yapıyor.

"Sana tekrar söylememe izin verme.

Gözlerimi kocaman açarak başımla inkâr ediyorum ama Slav bana değil, ona ne yapması gerektiğini dikte eden adama cevap veriyor.

Başını eğiyor, yere bakıyor, arkasını dönüyor ve sonunda istediği gibi bizi yalnız bırakıyor.

Mösyö De Martino, tam ben bacağından ayrılırken sandalyesinden kalkıyor. Gangster kıyafetlerini andıran mavi ince çizgili krovaze ceketinin düğmelerini açıyor. Kokuşmuş purosundan son bir nefes çekiyor ve sonra kül tablasının kenarına bırakıyor.

"Eteğini kaldır.

Aklıma geldi.

Tam mideme. Tam

haysiyetime.

Başımı salladım. "Hayır, lütfen."

"Bu borcu ödeyelim mi ödemeyelim mi?"

"Biz... pazarlık mı yapıyoruz?"

"Aynen öyle. Merak etme, sana bir şey yapmayacağım. Eteğini kaldır."

Titreyen parmaklarımla *longuette*'in etek ucunu arıyorum. Kumaşı kaldırıyorum, ona bakmadan, evimde yalnızmışım, pijamalarımı giyip uyumaya hazırmışım gibi davranıyorum.

Alt dudağımın titrediğini hissederek iç çamaşırımı ortaya çıkarmak için kumaşı yukarı çekiyorum.

"Güzel. Şimdi arkanı dön."

Kıçımı izlediğini bilerek idam ediyorum.

Külotunun bağcıklarını daha da kısa ve öz bir şekil vermek için sıkıldığını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Kalçalarımı çekip açıyor, yukarı kaldırıyor ve en hassas kısmına sürüyor.

"Şimdi masanın üzerine eğil.

"Lütfen..." diye fısıldıyorum.

"Yap şunu!"

Giyinmek, kapıya koşmak, kapıyı açmak ve kaçmak istiyorum ama dışarıda Gleb'in çirkin yüzünü ve iki muhafızı bulacağımı biliyorum. Ve o zaman savaştan bir değil, üç adamım daha olacaktı.

Yutkunuyorum ve yavaşça dediğini yapıyorum. Öne doğru eğilip önce karnımı, sonra karnımı ve göğsümü rafa dayıyorum. En son yüzümü tahtaya dayıyorum.

Kendimi doksan derecelik bir açıyla, külotum kıçıma kadar sokulmuş, uşaklarının çalışanlarına kötü davranma ve onlara istedikleri zaman tecavüz etme alışkanlığı olan vicdansız bir adama tamamen açıkta buluyorum.

Öte yandan, buraya gelen, onunla başa çıkmaya çalışan, onu bir şekilde kazanmaya çalışan bendim, bu yüzden, kendimi itaatkâr bir konumda bulduğumda sık sık başıma geldiği gibi, teslim oldum, kendimi kapattım, kendimi cezalandırdım.

Çünkü benim hatalarım sonsuz ve benimle ilgilenmeye gerek yok.

"Bacaklarını aç.

kısararak bakıyorum, küçük bir damla gözyaşı kaçıyor ve kalçalarımı ayırıyorum.

Başak hayatımın bu kısmını bilseydi ne yapardı merak ediyorum. Onu daha da eğlendirir miydim, yoksa bana yardım etmeye mi çalışırdı? Ve eğer onun yardımını alsaydım, bir gün seçimlerimi anlar mıydı, yoksa beni ahlaktan yoksun zayıf bir kadın olarak mı görürdü?

Bir yığın para borçlu olduğum adamın parmakları hala külotumu zıpkınlıyor ve düşüncelerimi aniden bölüyor. Onları yana doğru çekerek mahremiyetimi ortaya çıkarıyor ve bu noktada kendimi tamamen lanetlenmiş hissediyorum. Kaybettim, kazandım.

"Bir bakire gibi titriyorsun."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Sen, nereye varmaya çalışıyorsun? Borcun geri ödenmesi karşılığında bana bedenini teklif etmek için gelen sensin, yoksa yanılıyor muyum?"

'Hayır, o hatalı değil'.

"Durumunuz hakkında benimle konuşmak istemişsiniz. Söyle ona, dinliyorum.

Döner sandalyesinin tekerleklerinin hareket ettiğini duyuyorum ve açıkta kalan seksimin hemen arkasında oturduğunu görüyorum.

Bu pozisyon o kadar aşağılayıcı ki, hayatım boyunca hiç bu kadar alçaldığımı ya da kendimi şu anki kadar hor gördüğümü hatırlamıyorum.

Beni baskı altında tuttuğunu, daha da aşağıya inmeye cesaretim olup olmadığını görmek istediğini anlıyorum.

Bu bir sınav ve başarısız olamam, bu yüzden doğrudan konuya giriyorum.

"Borcun silinmesi karşılığında kendimi öneriyorum. Yvonne Eluard'ın dışarıda kalması, görevden alınması ve yalnız bırakılması koşuluyla cesedimi müşterilerinizle, istediğiniz kişiyle paylaşabilirsiniz".

"Eğer seni korkutuyorsam, sana dokunmuyorsam bile Soleil, benim için nasıl çalışabileceğini düşünüyorsun?"

"Bunu yapabileceğim. Sadece bu fikre alışmam gerekiyor. Lütfen, şimdi... Kalkıp giyinmek istiyorum."

"Tesisler kötü. Benim için belirli ortamlarda çalışabileceğinizi sanmıyorum."

"Bunu yapabilirim. Bana bir şans verin ve size benimle bu miktarı kısa sürede elde edebileceğinizi göstereyim."

'Kendini topla'.

"Tanrım..." diye iç geçirdim ve hızla eteğimi indirdim.

"Sana giyinmeni söylemedim."

Karşımdaki duvara bakıyorum, arkamda *Mösyö De Martino*'yu hissediyorum. Sadece varlığı bile dengemi bozuyor ama beni en çok korkutan şey kapağın açılma sesi, fermuarın indirilme sesi, onun sümüksü, hevesli iç çekişi.

"Şimdi bana neler yapabileceğini göster, sonra belki, eğer yapabilirsen, borcunun silindiğini yazılı hale getiririz ve benim için başka bir yerde çalışmaya başlarsın."

Arkamı döndüğümde Déesse'in patronunun penisi elindeydi. Buruşuk parmakları onu sıkıyor, gittikçe daha da canlanmasını sağlayacak şekilde hareket ettiriyor.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Dizlerinin üzerine çökmeni ve hepsini ağzına almanı istiyorum." Taş kesildim. "Şimdi."

"Bay De Mar..."

"Aşağı," diye patladı, daha şiddetli bir şekilde sarsıldı.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Dehşeti kesintiye uğratmak hayatımın bir başka korkunç parçası.

Slav kapıyı aniden açtı, sahneyi fark etti ve hemen bakışlarımı aradı, sanki benimle her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyormuş gibi.

Ondan nefret etmeme rağmen, gözlerimle ona yalvarmaktan, bir şeyler yapmasını, kalmasını, beni götürmesini istemekten kendimi alamıyorum. Bilmiyorum.

"Acilen aşağıda bulunmanızı istiyorlar. Finans olduğunu söylüyorlar.

"Siktir!"

Patron durdu ve seksini pantolonunun içine geri soktu. Ayağa kalktığında yüzümü tutuyor ve sikiyle lekelenmiş parmaklarını yüzüme sürüyor.

Parmak uçlarını dudaklarıma yerleştiriyor ve şöyle diyor: 'Artık benimsin, Soleil.

Kendini benim emrimde say, borcun ödenecektir.

"Şey. Ya Yvonne?"

"O kovuldu. Paris'te bir gece için hazırlanın. Zamanı geldiğinde Gleb sana talimatları verecek."

Başımı sallayıp stüdyodan çıkmasını bekliyorum, sonra ortalık sakinleşince ben de aynısını yapıyorum.

Koridorda Slav beni bekliyor. Dudaklarının arasında sigara, sarhoş göbeği neredeyse gömleğinin düğmelerini açacak. Beni fark eder etmez yüzündeki yara izi hareket ediyor gibi görünüyor.

Ona bakıyorum ama bir şey söylemiyorum. Merdivenlerden aşağı inmek için yanından geçerken şöyle dediğini duyuyorum: 'Kimse sana dokunamaz Soleil. Patron bile. Sen benimsin, onun değil. Bunu unutma.'

Ona bir şans vermiyorum, arkamı dönmüyorum, kaçıyorum ve salona ulaştığımda finans şirketinden hiçbir iz yok.

Birkaç gündür kalede, kendisini kız kardeşimiz olarak tanıtmak isteyen kadından başka bir şey konuşulmuyor. Şu anda onu unutmak neredeyse imkânsız. Müller'in Valon ve Yvonne arasındaki ilişkiyi öğrenmesi gibi, benim de hilekâr dansçıya aşık olduğum söylentileri -yüzümden okunduğu üzere- kaçınılmaz olarak hızla yayıldı. Kâhyamız birkaç gün izin aldı ve saraydaki işlerin büyük çoğunluğundan sorumlu olduğu için herkesin sinirlerini biraz bozdu. Zavallı vekil, en tuhaf taleplerde bulunarak onun profesyonelliğini test etmeye karar veren küçük kız kardeşlerimin hedefi haline geldi. Daha bu sabah Michelle, kız arkadaşlarıyla *Anastasia* temalı bir çay partisi düzenlemesini istedi, bu yüzden talihsiz olan, hala yazın ortasında olmasına rağmen, prenlere özgü, kışlık bir düzenle başa çıkmak zorunda kalacak. Şato benim küçük, tatlı, kötü kız kardeşimin fotokopi veletleriyle dolacağından, kendime küçük bir mola vermeye karar verdim ve şu anda Aries'in Leclerc Park Hotel'deki süitinde koleksiyoncu içkisini yudumlayarak dinleniyorum.

Çatı katındaki terasta bir şezlonga uzanmış, Paris'in değişen rengine bakarken, dünyanın en pahalı cininin tadı boğazımdan aşağı kayıyor, yakıyor. Kardeşim onun *Bombay Sapphire Revelation* şişesini açtığımı öğrendiğinde, bana piyasa değeri kadar iki yüz bin tekme atacak. Ama şu anda umurumda değil ve gözlerimi artık karanlık olan gökyüzüne çevirip bir Ağustos akşamında pırıl pırıl parlayan ilk yıldızlara bakarken prestijli sarhoşluğun tadını çıkarıyorum.

Birdenbire, mavi örtüyü yırtan bir şimşek gibi, yüzü, duygusallığı, her erkeği büyüleyebilecek usta gülümsemesi ortaya çıkıyor. Kurnazlığı, hatırladığım ifadesinde, bakışlarının yoğunluğunda, hareketlerinin zarafetinde somutlaşıyor.

Onu ve benimle ve varlığımla alay eden evreni lanetliyorum.

Eğer şimdi onunla konuşabilseydim, ondan ne kadar nefret ettiğimi söylerdim ve eğer onu görebilseydim, arzunun her duygudan daha güçlü olduğunu ona kesinlikle gösterirdim. Ondan nefret ederdim, evet, ama bunu vücudunun her santimini öperek yapardım. Aşk olmazdı, sadece içimde sürünmeye devam eden ve kendini başka bir yere sürüklemek isteyen bastırılmış bir öfkenin doğal sonucu olurdu. Mesela onun üzerinde, kıvrımlarının arasında, dişlerimden etine doğru ilerleyerek.

Ve şimdi sertleştim, lanet olsun.

Yüzümü ovuşturuyorum, içkinin etkisiyle biraz değişmiş olan kafamın içinde onu aynı anda hem uzakta hem de yakınımda tutmanın bir yolunu arıyorum. Onu silmem gerekiyor, ama bunu yapmak için onu görmek istiyorum. Onu unutmam gerekiyor ama bunun için ona dokunmak istiyorum. Ve yapmam gerekenin tam tersini yapma ihtiyacı kafamı o kadar karıştırmaya başlıyor ki, dönüp dolaşıp sonunda arzularım hep ve sadece tek bir yöne sapıyor.

O ve o.

Ve sonra, kahretsin, bir aydınlanma. Gökyüzünde hayali bir gök gürültüsü daha kopuyor ve Déesse'de sarhoş olduğum gece onun telefon numarasını aldığımı hatırlıyorum. Arabamı o kullanıyordu ve nedense telefonunu elimde buldum. Numaramı çevirdim ve sadece iletişim bilgilerini almak için kendimi arattım. Ve şimdi, lanet olsun, adres defterine bakıyorum.

Güneş.

Yani onun adını kaydetmiştim.

Lanet olsun.

Sil onu. Sil onu. Sil onu. Sil onu.

Ancak mantık direktiflerini gönderirken, kalp kelimeleri oluşturmaya başlar.

VIRGO:

Leclerc Park Hotel'e gelin.

Süit 533.

Şimdi

.

Başak

burcu.

Başparmağım ekranda titriyor, mesajı seçip silmek istiyorum. Ama okuma işareti hızla geliyor ve artık geri dönmek için çok geç.

Bir şeyler yazdığını gördüğümde kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Dudaklarım hala bardağın kenarını arıyor, cin boğazımın duvarlarıyla buluşuyor, daha fazla tutuşmaya başlayan mideme ulaşıyor.

Ama sonra yazmayı bırakıyor ve cevap gelmiyor.

Okudu, birkaç tereddüt yaşadı ve sonra karar verdi: cevap vermeyecek.

Yeni açılan bu sohbetin bir gün gevezeliklerle, tatlı cümlelerle, ateşli sözlerle, hatta belki de hakaretlerle dolabileceğini düşünerek saymadığım bir süre ekrana bakıyorum. Bunun yerine bomboş. Sadece benim aptalca, kibirli, gösterişli ve hiçbir yanıt almamış mesajım var.

Ve bana kalan tek şey, birkaç gün önce onu zevkten mahrum bırakarak, ona doldurulması gereken işe yaramaz bir et parçası gibi davranarak ve kendimi onun bana verebileceklerinden mahrum bırakarak ne kadar aşağılık biri olduğumu hatırlamak.

Şimdi sorun şu ki, bana teklif etmesine izin vermediğim şeyi istiyorum ve bunu o kadar çok istiyorum ki, telefon rehberinde onun adına bakarken, onu arama olasılığını düşünürken kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Kalkıyorum, son yudumu alıyorum, terasta bir ileri bir geri yürüyorum, ne yapacağımı düşünüyorum ve bu arada zaman geçiyor, bir saat, belki iki, ve ondan hiçbir iz yok, ta ki süitin telefonu çalana ve kalbim üçlü bir takla atana kadar.

Koştum, telefonu açtım ve cevap verdim.

'Hazır.

"Bay Leclerc, Bayan Rouge resepsiyonda."

"Onu yukarı

getir".

Burada

sikişiyor.

Bana geldi.

Şirretliği bırak ve kendine gel Başak, diyorum aynadaki yansımama. Saçımı düzeltiyorum, beyaz gömleğimin ilk düğmelerini açıyorum. Pantolonumdan çıkarıp tekrar giyiyorum.

Tanrım, ne endişe!

Gülünçlüğü doruğuna ulaştığımda kapı çalınıyor ve artık onun benden birkaç metre uzakta olduğunu fark edecek zamanım yok.

Girişe ulaştığımda, beynimin bunları genellikle öfkemden daha fazla özümseyeceğini umarak kendime talimatlar vermeye devam ediyorum. Bu bana tam tersini yaptırıyor.

Haksızlık etme. Parmakla göstermeyin. Nazik olun. Kendiniz olun. Her zaman olduğun gibi ol.

Kolu kavradım ve açtım.

Ve o kadar güzel ki, orijinal ve otantik kılığında, üst yapılardan yoksun, doğal sadeliği içinde neredeyse saf bir dünya gibi görünüyor. Her şey iptal edilmiştir ve gözlerde sadece o vardır, havada sadece o vardır, zihinde sadece o vardır, kalpte sadece o vardır, temellerini atar, ele geçirir.

Üzerinde minik fuşya çiçekleri olan siyah bir elbise var, dar ve her şeklini ortaya çıkarıyor. Saçları dalgalı, gevşek, tek bir tarafa dağılmış ve sanki yeni okşanıyormuş gibi görünen dağınık bir topuz. Hor gördüğüm o lanet yıldızlar gibi altın sarısı görünüyorlar. Gözleri temiz. Takma kirpik yok, siyah çizgiler yok, irislerinin mavisine karşı öne çıkan renkler yok. Ve ağzı... Tanrım, nasıl da ısırpı koparmak istiyorum!

"Beni mi arıyordunuz?" Ses tonu pek iyi değil.

"Sana yazdım, yani evet. İçeri gel."

Götlük yapma.

Arkamda olduğunu hissederek ona sırtımı dönüyorum. Onu oturma odasına doğru yönlendiriyorum ve kim bilir ne arıyormuş gibi etrafa bakındığını fark ediyorum.

Gerçekte, muhtemelen sadece bakışlarımdan kaçıyor.

O poposunu kanepenin arkasındaki bir mobilya parçasına yaslarken ben kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

El çantasını tam o rafa yerleştirir ve avuçlarını tahtanın üzerine koyar.

Sonunda bana bakıyor, ama bunu yüz ifadesi olmadan, göz kırpmadan, tek kelime etmeden yapıyor.

Ben de aynısını yapıyorum: iletişim kuruyormuş gibi görünmeden, göz bebeklerimi hareket ettirmeden, konuşmadan.

Hiç şu anki kadar birbirimizden uzak olmamıştık.

"Benden ne istiyorsun, Başak?"

Açıklamalar. Ve düşüncelerinizi istiyorum. Hepsini. Beni ilgilendirmeyenleri bile. Sonra otururuz, yeni anılar yaratırız ve kafanı benimle doldururuz. Çünkü ben de senin gibi içinden akmak istiyorum.

"Artık Déesse'de çalışmadığını duydum". Valon bana böyle söyledi ama o karşımdayken kelimenin tam anlamıyla çıldıran ben saçmalamaya devam ettim. "Kulübe uğradım ve seni sordum. Seni satın almak istedim ama orada değildin."

Memnuniyetle gülümsüyor ve bunun için para ödeyeceğimi yeni duyduğundan mı yoksa başka nedenlerden dolayı mı yaptığını bilmiyorum. İlgimi çekiyor ama ona sormayacağım.

'Size yanlış bilgi vermişler' diyerek kaşlarını kaldırıyor. Bu sıradan jest bile beni çıldırtıyor.

Ona doğru ilerliyorum, yaklaştığım anda belli belirsiz bir telaşa kapıldığını fark ediyorum. Hedefimdeki o değil, kokteyl arabası olduğunu çabucak anlamasını sağlıyorum ve iki kadeh beyaz şarap hazırlamaya başlıyorum.

"Peki hangisi doğru?" diye soruyorum ona arkadan, arka planda sıvı bardakların camını okşarken.

'Artık farklı bir sektörde çalışıyorum ama her zaman De Martino'nun emrindeydim'.

Uzak duvara yapıştırılmış aynaya bakıyorum, onu göremeyeceğim kadar uzak değil, arkamda, kollarını kavuşturmuş bana bakıyor, ne düşündüğünü duymayı bekliyorum.

"Peki sen tam olarak ne yapıyorsun?" Dönüp kadehi ona uzatıyorum.

Kabul ediyor ve burada, ilk kez baş başa konuştuğumuzda bana gösterdiği bakışla, eski zaman divalarının kaşlarını çatarak yudumlamaya başlıyor. Bu da beni deli ediyor.

Kendini tut.

Ama beynimle ne kadar iyi oynamaya çalıştığını görmeye devam ediyorum. Ve başarılı olmasından nefret ediyorum.

"Yani?" diye ısrar ediyorum. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Eğlence." Şarabından bir yudum yutar ve dudaklarını şöyle hareket ettirir... gibi....

Sanki onları benimkilere vurmak istiyormuş gibi.

"Şimdi de fahişe mi oldun?"

Biliyorum, haksızlık ediyorum, her zaman düşündüğümün tersini yapıyorum, ama o beni olmadığım bir şeye dönüştürüyor, beni ringe çıkmaya, eldivenleri giymeye ve saldırmaya teşvik ediyor.

Bu yüzden en yıkıcı darbeleri vurmak için çabalıyorum. Ve başarıyorum. Onları iyi fırlatıyorum. Onları doğru yerlere, kalbe en yakın olanlara, ruhun etrafına yerleştiriyorum. Ama sonunda her kroşe bana geri dönüyor ve yere serilen hep ben oluyorum.

Kapana kısılmıştım, şimdi tanışabileceğim en yanlış kişiye bağlıydım.

Berbat patlamama rağmen, kendini güçlü ve kararlı gösteriyor, sanki eski haline, ilk versiyonundaki haline geri dönmüş gibi. Hani şu aşık olduğum.

Ben de bundan nefret ediyorum.

"Söylediklerinizi tekrar edin," diye noktıyor herhangi bir vurgu yapmadan.

"Sana sordum..." diye ilerledim, başımı ona doğru eğdim, o da başımı yukarı çekti. "Eğer şimdi bir fahişe oluyorsan."

Çenesini sıkıca kavıyor, sonra dişlerinin alt dudağıma battığını görmeme izin veriyor ve sonunda geriye doğru tek bir adım atarak şarabı üzerime atmak için uzaklaşıyor, göğsümü ıslatıyor.

Kollarımı iki yana açmış, ağzım açık, donup kalmıştım. Gözlerim ona sabitlenmişti ve parmaklarım gömleğimi çıkarıp havlu olarak kullanmak için aceleyle düğmelerini açıyordu.

"Evet, şimdi bir fahişeyim. Fantezi."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Artık sıırıslık olmuş bez parçasını bırakıyorum ve çıplak göğüslü kalıyorum, öfkeyle yanıyorum, tenim alev alev yanıyor ve ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor, böylece yanaklarının üzerine sıkıp ağzıma bir inkâr dayatmıyorum.

"Hiç de değil," diye umursamazca karşılık veriyor, sanki bugün kullanılacak bir et parçasıymışım gibi göğsümde geziniyor.

Benim için hiçbir sorun yok. Bu açıdan bana ne isterse yapabilir.

Elindeki boş bardağı arabaya bırakıyor ve sanki bana dünyanın en kötü şeyini yapmamış gibi, yani kendini kız kardeşim olarak tanıtmamış, kalbime girmemiş ve benim yasak rüyam olmamış gibi benimle konuşmaya devam ediyor.

"Ne olmuş yani? Beni neden aradın? Küçük bir hizmete ihtiyacın varsa, rezervasyon yaptırmalısın" diyerek yanımdan geçip gitmek ister gibi yürüdü, ama onu kolundan yakaladım, geri döndürdüm ve bana çarptırdım.

"Bana bunu bilerek yaptığını söyle."

"Bırak beni".

Alnım onunkine değiyor ve gül kokusu burun deliklerime doluyor. Daha geniş açıyorum, onu içime çekiyorum, onu vücudumun yeni bir organı gibi içime sokuyorum ve ağzından bir milimetre öteden çıkan kelimeleri işaretlemek için onu daha da sıkıyorum.

"Bunu beni delirtmek için mi yapıyorsun? Geçen seferki davranışına karşılık vermek mi istiyorsun? Yaptığın şey bu mu? Seni becerdiğim için mi kızgınsın?"

"Dünya senin etrafında dönmüyor Başak. Sen buna uymuyorsun."

"Borç yüzünden mi?"

"Bu benim işim ve hepsi bu."

Onu kendimle birlikte tutmaya çalışarak çekiştiriyorum. Ellerim sırtının arkasına kayıyor ve sert kalçalarında son buluyor.

Onları
sıkıyorum.

Ve nefesi
kesiliyor.

Açıyorum.

Ve dudaklarıma üflüyor.

Onu kendime çekiyorum, arsız ereksiyonuma
sürtüyorum. O da bastırıyor.

"Seni satın alacağım ve ödeyeceğim. Ne kadar ?"

"Paranı istemiyorum.

"Bu senin tazminatın olacak. Bunu sana güzel yüzün için vermezdim
Sole." Acı acı gülümseyerek başını eğiyor.

"Hepiniz benden tek bir şey istiyorsunuz".

"Ne diyorsun sen?"

"Lütfen ellerini üzerimden çek."

Artık bana gözlerini açmıyor, dokunuşlarımı bırakmıyor, ben de
bırakıyorum ve aramızda bir mesafe yaratmasına izin veriyorum.

"Açıkla bana.

"Açıklanacak bir şey yok. Bana parayı sadece beni satın alarak,
karşılığında bir şey alarak vereceğinizi söylediniz. Ama sorun değil, bunu
ayarlayabiliriz...".

"Ben istemedim... Yani, ben sana şey gibi davranmak istemedim...".

"Sorun yok Başak," diye sözümü kesiyor. "Gerçekten."

"Var. Şimdi gerçekten sinirlenmeye başlıyorum. 'Aramızda geçen onca
şeyden sonra, bir kez bile benden yardım istemeyi düşünmedin. Bana yalan
söylemeyi, beni küçük düşürmeyi, beni kız kardeşime aşık olduğuma
inandırmayı tercih ettin. Şimdi de nefret ettiğin bir şeye dönüşmeyi ve daha
da alçalmayı seçiyorsun, böylece birbirimize ihtiyacımız olduğunda söz
verdiğimiz gibi destek için bana gelmeyeceksin.

Bana biraz daha duygularını gösterirken parlayan gözleri titreşiyor gibi
görünüyor ve onu aniden bu kadar net, bu kadar saf görmek, onun yanında
kendimi daha da yanlış hissetmeme neden oluyor. Tamamen yanlış.

"Öğrendiklerinden sonra sana dönseydim, sana bir sürü yalan
söyledikten ve seni imkansıza inandırdıktan sonra, bana elini uzatır
mıydın?"

"Bir el mi?" diye geveledim.

Her şeyi, Sun. Sana her şeyimi verirdim. Sana kızgınlım, senden nefret ediyorum, sen hayatımın en büyük hayal kırıklığısın, ama şu anda yaptığın gibi kendini bir kenara atmana asla izin vermezdim. Seni asla terk etmezdim.

"Hayır, kesinlikle yapardım!" diyorum ona sırtımı dönüp korkaklığıma lanet okuyarak. Ben bir korkağım, evet, çünkü her şeye rağmen onu seçecek gücüm yok.

"Her neyse, senin için, benim için, ben satılık değilim. Senin paranı asla kabul etmem."

Döndüm ve onu sersemleten bir bakış attım. Ses tonumu yükseltiyorum ve yavaşça ona doğru ilerliyorum.

"Ama sizi kullanacak bir yabancınıninkiler öyle mi?"

"Beni de kullandın".

"Ama ben yabancı değilim," diye bağıriyorum.

"Peki sen kimsin, duyalım bakalım!"

Ben seninim.

"Bunu bilmelisin. Belki de uyumadan önce düşündüğün, sabah gözlerini açtığında karşına çıkan, korunmaya ihtiyaç duyduğunda aradığın kişi benim..."

"Senin tarafından mı korunuyorum?" diye alay ediyor benimle.

"Neden, kollarımda uyurken de böyle hissetmiyor musun?"

'Sadece bir kez oldu'.

"Ve bu yeterli değil miydi?"

"Hayır.

Tekrar yaparız, bebeğim. Bu gece, eğer istersen.

"Yani," diyorum nefes nefese, "birlikte geçirdiğimiz birkaç zamanın hiçbir anlamı yoktu, çünkü şimdi para için sikişiyorsun. Beni hiç düşünmüyor musun? Bu bokun beni nasıl delirtebileceğini?"

"Sana sahip değilim Başak, tıpkı senin bana sahip olmadığın gibi. Beni kullandıktan sonra böyle demiştin, değil mi?"

Geçen gün ona bıraktığım sözlerin aynısını hatırladı.

Sıçtın, göt herif.

"Haklısın, Soleil. Biz birbirimiz için hiç kimseyiz. Ben senin için değilim, sen de benim için değilsin. Özellikle de yaptıklarından sonra."

"Hiçbir şey olmasaydım, öfke bile hissetmezdin."

"Artık hissetmiyorum. Sadece elimden kayıp gittin."

"O zaman neden hala benimle vakit kaybediyorsun?"

"Sıkıldım. Ayrıca merak ediyorum, kara günlerini öğrenmek istedim.

Gözleri şu ana kadar taşıdıkları öfke dolu bakışlardan kurtulmuş gibi görünüyor. Bir duygu parıltısı yüzünü yumuşatıyor ve ertelediği o küçük itirafı unutmadığımı öğrenince hoş bir şaşkınlık yaşadığını fark ediyorum.

"Hayatımla ilgili bazı şeyleri bilmek bana bakış açınızı değiştirecektir".

"Olabilir, ama sana bakışım zaten birkaç kez değişti ve açıkçası Soleil, vücudunu satarak zaten olduğundan daha aşağı düşebileceğini sanmıyorum."

"Eğer size satarsam, sorun değil".

"Benim için her şey yolunda," diyerek ona acı acı gülümsüyorum, daha sakın konuşuyorum ve kısa süre sonra söylediklerimden pişmanlık duyuyorum.

"Belki de gitsem iyi olacak," diyerek çantasını almak için hamle yapıyor ama konuşmaya devam etmesine engel oluyorum.

"Neden burada olduğunuzu size söylemedim."

Adımlarını geri çekiyor, konuşmamı duymak için sabırsızlanıyor. Ona küçümseyerek bakmadığım, ona bağırmadığım ve sadece onun en iyi yanını içimde tuttuğum, kaçmasına izin vermemek için onu geride tuttuğum bu andan yararlanmak istediğini hayal ediyorum. Bana yalan söyleyen Soleil'in ortaya çıkmasını istemiyorum. Şimdilik, sadece bir süreliğine, beni dünyanın en iyi erkeği olarak gören kişiyi diliyorum.

"Ne olmuş yani? Ben neden buradayım?"

"Özür dilemek istedim".

"Ne için?"

"Sana asla zarar vermeyeceğime söz verdim."

"Kız kardeşine yemin etmiştin. Şimdi farklı.

Kaya gibi davranan, en karanlık evrenlere girmeye çalışan, duygularına hükmedebilen bu kadının içinde yeni bir ışık için yer olmadığına inanamıyorum. Kendini söndürmeye karar verdiğiğine inanmak istemiyorum.

"Söz senin içindi. Ve benim için de bir değeri var. Yanılmışım."

İnanmaz görünüyor ama ikna etmek zor. Sanırım hayatında pek çok güzel söz duymuş, hepsi de kırılmış. Bunu gözbebeklerinde görebiliyorum, aynı gözbebeklerinde şimdi aramızda bir bariyer oluşturacak kadar net bir güvensizlik perdesi var.

"Onun yerine ne düşünüyorum biliyor musun?" Daha bilinçli ve kendinden emin, doğrudan gözlerimin içine bakıyor, göğüslerini göğsüme yaslama zahmetine girmiyor. "Bu

hamlelerinden birini daha yapıyorsun. Tek amacın bana saldırmak ve intikamını almak için savunmamı düşürmeye çalışıyorsun. Bedenimi kullandın, şimdi de kalbimi kullanmak istiyorsun. Yaptığın şey bu, değil mi Başak?"

"Hayır, değil, ama ne sikim istiyorsan onu düşün. Ve şimdi git buradan."

"Aramızdaki ilişkinin farklı olacağını düşünmüştüm".

"Ben de.

"Onun yerine benimle sevişeceğini düşünmüştüm..."

"Güneş..." Boğazımdaki bir yumru cevap vermeme engelliyor. Keşke bunu telafi edebilseydim, en azından bu açıdan. Keşke ona en iyi yanımı, hak ettiği yanımı gösterebilseydim.

Ama her şey daha önceydi. Şimdi önümde kafamı karıştıran, asla güvenmeyeceğim ve duygularımı asla ona teslim etmeyeceğim bir kadın var, ama aynı zamanda bana aynısını yapmasına rağmen incittiğim bir insan var ve tam olarak yaptığım şey bu olmasına rağmen beni ona saygısızlık eden bir adam olarak görmesini istemiyorum.

"Az önce benimle oynadın. Ve bunu hayatımın en kötü zamanında yaptın."

"Özür dilerim".

Birkaç kez göz kırpmıyor ve dolgun dudaklarına doğru kayan olağanüstü bir damlacık bırakıyor.

Aynı gözyaşının kuruması için nazik parmaklara, okşamalara, doğru sıcaklığa ihtiyacı varken, onu kovalar, ona kötü davranır.

"Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü bundan çok çok daha aşağılara düştüğüm zamanlar oldu. Ve şimdi yeniden başlayamıyorum. Kapana kısıldım."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, sen bana oklarla doldurulacak bir nişangah gibi bakarken olmaz."

"Öyle değil".

"O zaman neden bir dakika önce iyi davranıp bir dakika sonra beni mahvediyorsun?"

"Çünkü kafam karışık. Anla beni, sen... Güzel ve korkunçsun. Siyah ve beyazsın. Sana bakıyorum ve iki yüz beliriyor, birbiriyle savaşıyor iki zıt kutup, aynı benim kafamda olduğu gibi. Ve artık hangi tarafta olacağımı bilmiyorum. Ama seni her gördüğümde, büyük bir şey beni etkiliyor'.

"Büyük mü?"

"Senden nefret ettiğim için bunu tanımlayamıyorum." Ve son sözüm, ilkiyle aynı muameleyi gören ikinci bir gözyaşını tetikliyor. "Ağlama, lütfen." En sessiz anda ve olumsuz düşüncelerden arınmış bir şekilde ona doğru ilerliyorum. Kollarımı uzatıyorum ama yaklaşmıyorum. Bana katılıp karar vermesi için ona izin veriyorum.

"Bir dakikalığına yanıma gel, kendimize bir mola verelim."

"Ateşkes mi?" Gülümsüyor ve ağlıyor, tam da ona daha önce söylediğim şeyi gösteriyor. İki yüz, iki karşıt güneş. Biri parlamak isterken, diğeri kendini söndürmeye çalışıyor. "Asla olmaz."

"Söz veriyorum. Ara verdik, tamam mı? Ama ağlamayı kes. Şimdi daha fazlasına ihtiyacın var." Kollarımı görmezden geldiği için yatağa doğru geri dönüyorum, oturuyorum ve avucumu şilteye vuruyorum. "Burada benimle otur."

Hareketime bakıyor, isteğimi düşünüyor. Gözlerimin içine bakıyor ve sonra kararsızca bana doğru uzanıyor. Yanımdaki koltuğa oturmadan önce, fazla düşünmeden onu bileğinden tutup kucağıma oturtuyorum.

Onu Déesse'deki ilk seferlerimden birinde, sadece şefkate ihtiyacı olduğunu anladığımda yaptığım gibi tutuyorum. Aynı şekilde bugün de, hak etmediğim halde, o günkü gibi davranıyorum, çünkü ben onu saygısızca beceren o öfkeli adam değilim, buyum.

"Konuş benimle. İşleri birlikte çözeceğiz. Borcunu ben halledeceğim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Sana yaptığım şeyden sonra bile mi?"

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

Beni aldın, Sun. Beni

kendine bağladın.

"Benden gerçekten ne istiyorsun Başak? Bana ilk ve son kez söyle."

Çenesini okşayarak yüzünü kendime çevirmeye çalışıyorum. Gözlerimiz artık birbirini kesmekten korkmuyor ve onun profesyonel bir yalancı olduğunu bilmeme rağmen, daha önce hiç bakışlarında gerçeği okumaya yemin etmemiştim. Çünkü şu anda kucağımda dururken o gerçek. Bana bakarken gerçek. Duygulandığı ve her şeyi içinde tutmaya çalıştığı için gerçek. Bana güvenmeye çalışırken gerçek.

"Son bir kez güneş ışığı istiyorum".

"İlki gibi mi?"

"Hayır, tek kişi olarak.

"Neden?"

"Seni sonsuza dek bırakmadan önce, sana bizimle ilgili temiz bir anı verebilmek için".

"Senin için kirli kalırsam hiçbir şey temiz olmaz".

'Orada olacak, çünkü siz sadece kalacaksınız'.

"Beni terk etmek istesen bile mi?"

Gerçekten istediğin bu mu? Ondan vazgeçmeye hazır mısınız? Yoksa onun yaptıklarını kabullenip, onu affedip yalan söylemeyi iş edinmiş bir kadınla birlikte olabilir misiniz?

"Evet, Sun. Sonunda, sonunda, ben seçtim. Ve bize inanmamaya karar verdim.

"Yarından itibaren birbirimizi bir daha hiç görmeyecek miyiz?"

'Bir daha asla'.

"Yani..." diye duraksıyor, dudağını ısıırıyor.

Kaçmasına fırsat vermeden onu tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum.

"Evet de ve sana her şeyi unutturayım, söz veriyorum. Sözlerimi tuttuğumu biliyorsun."

"Son bir kez?" diye mırıldanıyor dudaklarımda.

'Tek, gerçek, ilk ve son kez'.

Buraya neden geldiğimi ben de bilmiyorum. Tek gereken onun araması ve benim de cevap vermemdi. Onun süitine giden asansöre bindiğimde kendimi bilmem kaçınıcı kez iptal ettiğimi düşündüm.

Ama onun parmaklarının altında kendimi değerli, ziyan edilmemesi gereken narin bir çiçek gibi hissederken, bir hiç olduğuna nasıl inanabilirsin?

Şimdi beni ölesiye seviyormuş gibi öperken, bir an için bile olsa onunkinin yaşayan bir nefret olduğunu nasıl düşünebilirdim?

Bunu bedenimde ve ruhumda çok fazla hissediyorum, ama zihnimde daha da fazla hissediyorum, sadece ona özel bir kanaldan geçtiğini hissediyorum. Kalbe giden dar bir koridor.

Dudaklarımı aralayıp diliyle dilimi okşamasına izin verdiğim gibi, ona ardına kadar açılıyorum. Parmaklarıyla yüzümü gıdıklarken gözyaşlarım yavaşça kayıyor, onları yakalayıp siliyor, ancak onları teker teker yemeye başladığında derinlere taşınıyor.

Göz kapaklarımı indiriyorum ve duygularımın akmasına, ağzına inmesine izin veriyorum.

Her damlasını öptüğünü, yanaklarımı nazikçe hissettiğini, dudaklarını duyguları toplayabileceği her yerde dinlendirdiğini hissediyorum.

Ellerimi uzatıyorum ve tartışmamız boyunca sürekli dikkatimi dağıtan çıplak gövdesine dokunuyorum.

Artık ona dokunabilirim, tenimin onun sıcaklığını hissetmesine izin verebilirim, içimde yandığını hissettiğim aynı sıcaklığı.

"Üzerime gel," diye nefes aldı. "Ve gözlerini açma."

Söylediği gibi yapıyorum, onun üzerine çıkıyorum. Elbisemin eteği yükseliyor ve ilk sürtünmeyi güçlü bir sarsıntı olarak hissediyorum.

Başak saçlarıma yapışıyor, beni eğiyor ama sefer farklı, agresif değil. O bir aşık.

"Geçen gün onları sertçe çektim," diye boynuma vurdu. "Ve bu seni incitmek için değildi."

"Biliyorum." Dudakları göğsümde çiseleyen yağmur gibi sekerken ürperiyorum.

Elbisenin yakasını ısırp indirene kadar aşağıya doğru ilerliyor.

Çok doğal olarak, sert seksinin mahremiyetim üzerinde yarattığı baskının tadını çıkararak ona binmeye başladım.

Kumaşı aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarırken, kontrol edemediğim bir inilti ile soluk soluğa kalıyorum.

Dili yavaşça bir meme ucunu okşarken kilitlerine yapışıyorum.

Nazıkçe ve tutkuyla emiyor, beni nasıl öptüğünü hissetmenin harika duygusunun tadını çıkarmama izin veriyor.

"Geçen sefer seni arkamdan döndürdüm, çünkü sana bakmak istemedim." Gözlerimi açıyorum ve onunkileri arıyorum. Zonkluyorlardı, heyecanlıydılar ama aynı zamanda acıyorlardı. "Beni delirtenin sen olduğunu görmek istemedim."

"Bunu anlıyorum.

Göğüslerimi sıkıyor, ateşli bir şekilde sıkıyor, onları okşamaya başlıyor, hislerimin ateşlenmesi için zaman veriyor. Ve bunu sakince, arzuyla yapıyor, her şeye rağmen geçen gün benim de hissettiğim, ama öfkeyle tamamen lekelenmiş gibi görünen aynı arzuyla.

Keskin bir sarsıntıyla beni yatağa geri fırlatıyor ve üzerime tırmanıp beni tamamen örtmek için sürünürken ben de geriye doğru sürünüyorum.

"Seni becerdim Soleil, ama seni cezalandırmak için değil, sadece daha fazla dayanamadığım için. Seni çok uzun zamandır istiyordum."

Üzerimi örtüyor, beni öpüyor ve saçlarımı okşuyor, sonra parmaklarını yan tarafıma kaydırıyor. Bacağımı kaldırıp arkasına götürüyor, bu noktada vücudunu ele geçiriyorum, bağlayıp kendime çekiyorum.

Klitorisime nasıl sürtündüğünü hissediyorum. Sert, şiddetli ama dikkatli.

"Ve seni kendini tatmin etmeye çalışırken gördüğümde..." diye mırıldanıyor ağzımın içinde, bacaklarımın arasını yokluyor ve külotumun altına giriyor. "...aynen böyle."

"Başak!" diye nefes alıyorum, ilk andan beri onu istediğim doğru noktaya nasıl da ilahi bir şekilde bastırdığını fark ettiğimde.

"...Seni durdurmak ve beni her yerde hissetmeni engellemek bana çok pahalıya mal oldu.

"Kızgındın," anlıyorum.

"Hayır, Sole. Deli gibi aşıktım.

Elbisemi yukarı ve sonra beni çıtırçıplak soymasına izin vermek için kollarımı kaldırıyorum.

Artık kendimi tutamıyorum ve kendimi ona bağıyorum, kotunu çözüyorum ve onu bana her yerde, istediği gibi, hissettiği gibi dokunmakta özgür bırakıyorum.

"Ağlamayı kes!" Öpücüklerimizin tadının gözyaşlarım gibi olduğunu keşfediyor ve duygularımı saklamak imkansız hale geliyor, o, ikimiz birlikte en güzel duyguyken.

Birkaç saniyeden daha kısa bir süre içinde kendimizi çınlıplak, tamamen açıkta, kalplerimizin kapıları ardına kadar açılmış buluruz.

"Bana neden ağladığını söyle, bebeğim."

"Çünkü sen istediğim her şeysin ve sana hayal ettiğim gibi sahip olduğuma inanamıyorum".

Vücudu kendi kanalını bulurken beni öpmeyi bırakmıyor. Belki de birbirini seven insanlar, varoluşlarının bir noktasında, görmezden gelinmesi imkansız bir mıknaş tarafından çekildikleri için bir araya gelirler. Bizim için öyleydi, çünkü bundan daha güçlü bir şey hissetmemiştim: bağlantı, uyum, bizden başka hiçbir şeye yer vermeden, sonu gelmeden büyüyen ve çiçek açan mükemmel uyum.

Kalçalarımı açıyorum, içime girmesine izin veriyorum, daha ileriye, daha derine, nihayet hayatımda ilk kez sevmeyi öğrenirken, sevdiğimi *hissediyorum*, bir okşamanın *seni seviyorum* gibi olduğunu, bir öpücüğün bir söz gibi olduğunu, bir itişin sadece cinsel tutku değil, *seni seviyorum* diye bağırarak başka bir şey olduğunu keşfediyorum.

"Başak! Vi...rgo!" Utanmadan, tavır yapmadan, daha fazla düşünmeden eğleniyorum.

"Ve sana buna değmeyeceğini söylediğimde yalan söylüyordum," diye inliyor, boynumu ısıyor ve bacaklarımı daha geniş açıyor, böylece tüm benliğiyle içine dalabiliyor. "Hiçbir zaman senin değerinden daha değerli bir şey olmadı ve olmayacak"

Her hamlede daha fazla tuzlu tat, daha fazla gözyaşı ve neşe, inlemeler ve fısıldanan kelimeler.

Hayatımın aşkıyla sevişiyorum. Ve yarından itibaren yanımda olmayacak olsa bile onun yanımda olduğunu biliyorum. Bu yüzden olduğunu biliyorum. Çünkü ilk ve son seferimiz eşsiz ve özel.

Daha büyük ne olabilir ki?

"Bir gün beni affedecek misin?", diye soruyorum, çok hızlı akan bir zevkin doruk noktasına yakın.

"Bilmiyorum, tek bildiğim artık sadece sen varsın."

Bu yanıttan anlıyorum ki, bana harika cümleler yağdırmış olsa da, yarattığım uçurum onarılamaz, bu yüzden onu ikna etmeye çalışmıyorum

Fikrimi değiştirmek ya da arzu ettiğim affı elde etmek için, sadece kelimelerden ibaret kalsa bile duygularını serbest izin veriyorum.

O oturana kadar yatağın üzerinde yuvarlanıyoruz ve ben ona binmeye başlıyorum. Ağzı gğslerimde kalıyor, ben sanki son şovumu yapıyormuşum gibi seksinin üzerinde kayarken onları nazikçe emiyor ve ısıyor. Hayatımın en iyi dansı.

Saçlarını tutuyorum, onu göğsüme yaslıyorum. Nasıl hareket edeceğimi düşünmeden bedenimi dinliyorum, çünkü artık sadece mükemmel *olmayı* ve mükemmel grnmemeyi düşünüyorum. Sadece onu hissetmek ve hissedilmek istiyorum.

Orgazmın daha da aniden yükseldiğini hissettiğimde, dudaklarına uzanıyorum ve onlara yapışıyorum.

İ ekiyorum.

İnledim.

Ve patlıyorum.

"Seni seviyorum Başak ve yarın da sevmeye devam edeceğim."

Sanki itirafım onu incitmiş gibi gözlerini kıstığını görüyorum. Artık onu tanıyorum, bu yüzden ona ne kadar açık olduğumu düşünmeden cevap verdiğinde şaşırmıyorum.

"Seni kendi yöntemimle kirletmem gerek."

"Yap şunu! Damgala beni."

Atlıyorum ve beni yatağa itmesine izin veriyorum. Tüm güzelliğiyle üzerimde yükseliyor. Göğsümün üzerinde mastürbasyon yaparken buyurgan ve sapkın. Seksinin zirvesini meme ularıma çarpıyor ve ben refleks olarak gğslerimi sıkıyorum, onu emmek istiyorum.

Sanki artık kontrol onda değilmiş gibi, sanki sonunda mantığı bir kenara bırakmış gibi, kıvrımlarımın arasından beni becererek kendini gösteriyor.

"Tekrar söyle!" diye inliyor kısık sesle.

"Seni sevdiğimi mi?"

"Evet!" diye nefes nefese kalır. "Siktir, evet. Tekrar söyle."

"Seni seviyorum".

Gğslerimden aşağı kayıyor. Yakışıklı ve lanetlenmiş, gergin şaftını sallıyor ve sonra patlıyor, beni meme ularıma sıratıyor ve ona sunduğum dile düşen son damlaların tadını çıkarmamı sağlıyor.

Onun suyunu damağıma götürüyorum. Yutuyorum ve burnumun ucuyla ağzını okşayarak kendimi yukarı çekiyorum.

Sessizlik içinde birbirimize dönük duruyoruz, tenlerimiz birbirine sürtünüyor. Dudaklar ayrı, eller hareketsiz, gözler görüntü yakalamaya, diğer her şeyi unutmamıza hizmet edecek anıları kaydetmeye alışıyor.

Kalbimi duyabiliyorum, gürlüyor. Ruhumun sesine müdahale edebiliyorum, yoğun ve kokumu yakalamakla meşgul olan nefesine eşit.

"Beni böyle mi hatırlayacaksın?" diye soruyor, saçlarımı bir kulağımın arkasına götürerek.

"Bunun gibi ve diğer birçok hayali fotoğrafta".

"Onları kafanda mı tutuyorsun?"

"Kıskançlık".

Parmak eklemleriyle yüzümü okşuyor ve dudaklarıma bakıyor.

Sanki bir çizimi takip ediyormuş gibi parmağını üzerinde gezdiriyor.

"Ben de Sole. Benim için dans eden o çılgın kızı unutmayacağım."

Vedalaşmaya yakın olduğumuzu hissediyorum. Bir yanımda kalmak için savaşmak istiyor, diğer yanımda ise seçilmek, geride tutulmak istiyor.

Bekliyorum.

Yapılması doğru olanın tercihi olmayı bekliyorum, umarım beni şimdi, en sahici olduğumuz anda affeder, ama çok net olan cümleleri hayatımın bir bölümüne son veriyor.

"Lütfen," diye yutkundu nefes nefese, "giyinip gider misiniz? Sadece bu resim bende kalsın istiyorum. Ben şu tarafa gideceğim ve sen, sen...", eğiyor, geri çekiliyor ve gözlerini ovuşturuyor. "Acele etme. Acele etme. Yine de döndüğümde seni burada bulmaktan nefret ederim."

İçgüdüsel olarak bir kolum göğüslerimi saklarken, diğer elim kalçalarımın arasını örtmeye çalışıyor.

Ben de bakışlarımı indiriyorum, çünkü onun aksine, bu anıyı, yani yüzü eğik, bakışları hüzünlü, omuzları uzaklaşmış halini saklamak istemiyorum.

Ve gerçek bir veda, son bir öpücük yoktur, çünkü o ilk ve son sefer çoktan geçmiştir.

Bitti artık.

Tıpkı ilişkinin bittiği gibi.

Hiç başlamamış bir şey sonuçlandırıldı.

O sessizce, çırılçıplak banyoya doğru yürürken ben buruşmuş çarşaflara bakıyorum.

Kapıyı kapatıyor ve sanki benim orada olamayacağım paralel bir dünyaya açılan bir eşikten geçmiş gibi ortadan kayboluyor.

Ona geri dönmesi için bağırarak, nedenini sormak istiyorum. Bana aşık , gerçekten onun kız kardeşi değilsem ve ona onu sevdiğimi söylediysem neden beni bırakmak istediğini.

Neden?!

Yaptığım şey çok mu kötü? Aşılamayacak kadar mı? Hatalarımdan daha mı değersizim?

Evet.

Benim değerim tüm hatalarımdan daha az.

Her zaman olduğu gibi.

Ne de olsa onunki sadece kelimelerdi.

Hiçbir zaman sizin değerinizden daha değerli bir şey olmadı ve olmayacak
Se

n. Bunun yerine var ve buna *gurur* deniyor.

Duygusal olarak umutsuzluğa kapıldım, eşyalarımı topladım ve giyindim.

Ona bırakacak hiçbir şeyim yok.

Onun için dans eden kız ve benzer şekilde benim de ona ait hiçbir şeyim yok, bu yüzden üzerinde bir tişörtün yattığı bir koltuğun yanından geçerken onu çalmakta tereddüt etmiyorum.

Onu yanımda götürüyorum, sanki o kumaş parçasında onun da bir parçasının yaşadığını biliyormuşum gibi.

Dışarı çıkıyorum ve kapıyı kapatıp yürüyorum. Adım adım Başak'tan uzaklaştıkça arkamda görünmez bir ipliğin çözüldüğünü hissediyorum. Şimdiye kadar sevdiğim tek insana bağlı.

Kalbimin yarısını, ona çok fazla kötü davranmayacağını umduğum birine bırakarak çekip gidiyorum. Ve artık kendimi toparlayamayacağımın bilincinde, kırgın bir şekilde yürüyüp gidiyorum. Üstelik bu hayatta kaderim, güneşin parçalarını artık geri alamayacağım yerlere bırakmak. Bir gün bir pencere bulacağım, doğru olanı ve sonra dışarı çıkacağım.

Son birkaç günü Leclerc Park Hotel'deki süitte tıklıp kalarak, pahalı içkiler tüketerek ve asgari düzeyde beslenerek geçirdim. Midem düğüm düğüm, bitkin görünüyorum, uzun bir sakalım var ve yorgunluk sanki baskıcı bir ikinci deri haline gelmiş gibi bedenimi sıkıyor.

Dün gece o kadar başım döndü ki, bu sabah uyandığımda kendimi terasın zemininde buldum, beni yeniden canlandırabilecek tek şey olan bir güneş ışığıyla uyandım. Böylece yeniden başladım. Kendimi toparlamaya, yeniden başlamaya, kaleye geri dönmeye, kardeşlerimle yüzleşmeye ve hayatımı yeniden elime almaya zorladım.

Ancak bitmek bilmeyen bu birkaç gece boyunca aklıma sağlıksız bir fikir geldi, öyle ki saçma olmasına rağmen beni doğru iten tek fikir buydu; duş almam, kıyafetlerimi değiştirmem, süitten ayrılmam ve tekrar ayaklarımın üzerinde durmam gerekiyordu. Ve şimdi, Kuzey Kanadı'nın koridorlarında Taurus'un dairesine doğru yürürken, doğru şeyi yapmak üzere olup olmadığımı ya da bilmem kaçınıcı kez, çuvallamalarımından birini daha yapmak üzere olup olmadığımı merak ediyorum.

İlki, en sonuncusu Soleil'in telefon numarasını silmekti.

Seviştığımız ve onu yatakta bıraktığım gün, neredeyse kendimi banyo radyatörüne bağlıyordum - ona geri dönmek için - temasını kaldırmaya karar verdim.

O anda, aklım başımdayken, ona veda ettiğimin farkındayken yaptım ve sonra bunu kaçırdığım, bu kadar aceleci davrandığım için kendime lanet ettim, çünkü kısa bir süre sonra kendimi çaresiz hissettim, zil zurna sarhoş oldum.

Ona, bana çarşafların arasında bir cennet parçası bıraktığını; onu tekrar bir tur atmak için aradığımı; onu düşünerek kendimi tatmin etmenin yeterli olmadığını; o lanet olası cennet gibi yerin ancak onun güzelliğiyle geri dönebileceğini söylemem gerekirdi. Onun sesini duymayı o kadar çok istiyordum ki. Bana yazmasına ve saçmalıklarına cevap vermesine ihtiyacım vardı.

Bir kez daha *seni seviyorum demesini* istedim. Ama bu mümkün değildi, çünkü o lanet numarayı akıllı telefonumdan kaldırmıştım, her şeyi silmiştim: aramalar, sohbetler, beni aşağı çekebilecek her şey.

Ve sonunda de çıktım.

Takip eden günler sadece beni incitmeye yaradı, ta ki kendime *artık yeter* diyene kadar.

Kardeşimin dairesinin ön kapısından içeri giriyorum ve hemen sesler duyuyorum, bu yüzden oturma odasına yöneliyorum.

İki zarif gömleğin şekillendirdiği dört geniş omuz, Boğa burcunun masasının üzerinde kavisli bir şekilde durmaktadır.

Zakhar'ın sesini hemen tanıyorum, tıpkı masanın üzerinde garip bir şekilde yatan Leonis'in kıs kıs gülüşünü duyabildiğim gibi. Ancak oturduğum yerden onu iyi göremiyorum.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve onları bu kadar ilgilendiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, sanki ani bir saldırı bekliyorlarmış gibi biraz uzakta, küçük olanın üzerine eğiliyorlar.

"Bunu yapmak zorundasın!" diye eliyle işaret eder Leskov.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Taurus oldukça korkmuş görünüyor.

'Başka alternatif yok'.

"Bunu ellerimle yapmak zorunda mıyım?"

'Parmaklarınızı şıklatıp sorunlarınızı çözme gücüne sahip olduğunuz gün, onları kullanmaktan kaçınabilirsiniz'.

Varlığımı belli ederek kıkırdıyorum ama ikisi de tamamen ikilemlerine odaklanmış durumda.

"Buraya alay etmeye gelmedin, Zakhar," diye devam ediyor yeni baba, şu anda oldukça üzgün görünmesine rağmen her zamanki soğukkanlılığını koruyarak.

"Onları bana gümüş tepside sunman senin hatan. Aslında, boktan bir tepside."

'Dikkat et, kızım hakkında konuşuyorsun'.

"Yüce Tanrı'yı bir parça kaka için yere seren".

Günlerce kendim için üzüldükten, hiç bu kadar ağır hissetmediğim gözyaşlarımı sildikten sonra, sonunda kocaman kahkaha attım ve bir an için bana ikisinden de pis bir bakış aldım.

"aşkına," Taurus elini saçlarında gezdiriyor. "Hadi baştan başlayalım." Ve iç geçiriyor. "Bunu nasıl çözeceğiz?"

"Bu kaka," diye öfkeleniyor kayınbiraderimiz, "finansal piyasalarda bir kriz değil".

"Bunu çözmek çok daha kolay olurdu.

"İhtiyacın olduğunda bu kokuşmuşun annesi hangi cehennemde?".

"Gıcık olan benim bebeğim olurdu," diye kıkırdıyor.

"Herkes gibi dışkılayan biri. Dünyaya geldiğinde küçük bedeninin sırf senin soyundan geldiği için altın külçeleri saçtığını mı düşündün?"

Bu çok komik!

"Kes şunu Zakhar, hemen müdahale etmeliyiz."

"Temizlemek için ona dokunmanız gerekir".

"Bunu yapmayacağım.

'Senin çocuğun, senin kakan'.

"Burada olmanızın bir sebebi var."

'Leonis'in bezini değiştirmem için beni ikinci kez çağırıyorsun. Baba olmam bu konuda uzman olduğum anlamına gelmediği gibi, konudan sapmamak için seni her zaman boktan çıkarmak zorunda olduğum anlamına da gelmiyor. Lanet olası bir sütanne tut!"

Ve küçük olan çığlık atıyor. Bu muhtemelen onun 'kelimeleri'.

"Sadece bugünlük yap, son bir kez, lütfen. Yarından itibaren biraz ders alacağım." Bir kahkaha daha atıyorum.

"Bez değiştirme dersi mi?", Leskov yine onunla alay eder.

"Tabii, hazır başlamışken bir diploma almayı da unutma. Kulağa ne kadar hoş geldiğini dinleyin: *Kusma ve Agresif Geçirme* konusunda uzmanlaşmış *Çocuk Bok Bilimi*."

"Bitirdin mi? Görüldüğü kadar basit olmadığı bana çok açık geliyor".

'Ellerinizi kirletmek istemezsiniz, gerçek bu'.

"Parmaklarımı oraya koymayacağım.

"Ama ona dokunmana bile gerek yok... kakaya."

"Ben hallederim!" diyerek ikisinin arasına giriyorum. Leonis'in bugün gerçekten kaka yaptığını kabul ediyorum. "Taurus Leclerc bez değiştirmekten korktu...". Mendil paketine uzandım ve iki tane çıkardım. Üç yapsam daha iyi. Şunu dört yapalım. "Yeğenimin küçük erkek arkadaşını eve getirdiği gün seni görmek sabırsızlanıyorum."

Kirlendiği yerleri temizlemek için küçük ayak bileklerini yavaşça tutup biraz yukarı çekiyorum. Bana gülümsüyor ve ben de gözlerinin içine bakmaya odaklanıyorum.

vizyonlar.

"Böyle bir şey asla olmayacak," diye sertçe yanıtlar babası.

Zakhar onu tekrar dürtüyor. "Dağlar kadar pişman ."

"Komik olma, Leya da bir kadın."

"Seninle benim aramdaki fark, Taurus, benim onayım olmadan kızıma yaklaştırmaya cüret eden herkesin gözünün ortasına bir silah çekip doğrultmakta bir sorun görmememdir."

"Görüyorum ki, bir süre önce Viyana'da size silah doğrulttuğum günü unutmuşsunuz..."

"Evet, evet, doğru. Ama örneğin bir çatıda kızınıza elini uzatan ve onunla yıldızlar hakkında konuşup tatlı mı, sert mi yoksa vahşi mi istediğini soran bir acemiye karşı bunu yapar mıydınız?"

"Kes şunu Zakhar, lanet olsun!"

İkisi ağız dalaşına devam ederken, ben hiç tiksinden kirliliği bezi çıkarıp dikkatlice kapatıyorum. Kardeşimin gözlerinde hiç bu kadar hayranlık görmemiştim. Sanırım bu onun asla kendi başına yapamayacağı tek şey. Hayatımda ilk kez bir konuda ondan üstünüm. Temiz bezi poposunun altından geçiriyorum ve kapatmaya başlıyorum.

"İşte bu . Başak Amca küçük dişi aslanı kurtardı."

Taurus ikimize de bakıyor ve parmağını kaldırıyor.

"Venüs'e bundan bahsetme".

Ben Leonis'i kollarıma alırken Leskov dişlerinin arasına yakılmamış bir sigara koyuyor. "Bu sessizlik sana pahalıya patlayacak, Toro."

"Herhangi bir pazarlık yapma niyetinde değilim.

On dakika sonra, küçük kız masasının arkasında oturan Taurus'un kollarında uyuyor. Yalnız kaldık ve ona projemden bahsetmek için doğru zaman olduğunu düşündüm.

"Bugünlerde nerelerdeydin?" diye soruyor.

"Çok iyi biliyorsunuz, her şey kontrolünüz altında değilmiş gibi davranmayın."

Beni dikkatle izliyor ve yüzümde her zamankinden daha uzun olan sakalın oldukça sıra dışı olduğunu fark ediyor.

Konuşmanın dizginlerini elimde tutmaya kararlı bir şekilde sandalyemde debeleniyorum.

"Size bir projeyi açıklamak istedim.

Başını eğiyor, sessizce uyuklayan kızına yan gözle bakıyor, sonra göz kapaklarını bana doğru kaldırıyor, sanki bana bakıyormuş gibi

Düşüncelerimi çal.

Dinliyorum.

"Yvonne Eluard'ın borcunu ödeyeceğim. Bir kaşını kaldırıyor ama pek şaşırmış görünmüyor. "Ve senden izin istemiyorum. Sadece başkasından öğrenmeden önce benden duymanı istedim."

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Çünkü Soleil'in vücudunu satmasını istemiyorum.

"Yvonne bizim kız kardeşimiz," diye karşılık veriyorum açık yüreklilikle.

"Onun için bu borcu ödemek istediğine emin misin?"

"Bunu başka neden yapayım ki?"

"Soleil'.

Dudaklarımı yalayıp dağınık sakalımı ovuşturuyorum, boşlukta bir noktaya bakıyorum, sonra yeğenimin küçük yüzünü arıyorum. Kapalı gözleri ve mikroskobik bir O harfi oluşturan yarı açık küçük ağzı beni anında sakinleştiriyor.

"Sadede gelelim. Ne bilmek istiyorsun, Taurus?"

"Saklanmak zorunda değilsin Başak. Benimleyken olmaz. Bunu yıllarca yaptım ve sırlar, yalanlar, doğam ve beni ezmek üzereydi. Bunu senin için istemiyorum, hiçbiriniz için de istemem."

"Yani?"

"Gerçeği itiraf etmekten utanmayın".

Huysuz bir şekilde karşılık veriyorum: 'Peki, her şeyi bilen siz, beni gerçekler konusunda aydınlatın.

"O kızın şatoya geldiği gün birbirinize nasıl baktığınızı fark etmediğimi mi sandınız?"

"O zamanlar bunu zaten biliyor muydun?", ona doğru eğildim, şok olmuşum.

"Hayır, kesinlikle hayır. Birbirinizi tanıdığınızı sadece tahmin etmiştim. Herhangi bir şekilde temas kurmanızı engellerdim. O kadının kız kardeşimiz olma ihtimali çok yüksekti. Eğer ondan etkilendiğinize dair en ufak bir fikrim olsaydı, derhal müdahale ederdim."

'becerdiğin günlerde sana yapmaları gerektiği gibi'. Boğa iç çeker, başını sallar ve kızına bakar.

Sesini alçaltıp daha sakin bir şekilde konuşmaya devam etmeden önce birkaç saniye sessizlik geçer.

"Geçmişte hata yapmaktan kaçınmama yardımcı olacak birinin olması için her şeyimi verirdim. Asla engellenmedim Başak, aksine cesaretlendirildim. Biliyorum, kulağa büyük bir baş belası gibi gelebilirim.

Ama Tanrı aşkına, arada sırada birinin el frenini çekmesi gerekmiyor mu sizce?"

"Eğer bunu Soleil ve benimle yapmaya çalışsaydın, gerçekten kız kardeşim olsa bile başaramazdın. Ve bana ahlaksızlıktan bahsetme kardeşim, çünkü sen, neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlayacak kadar olgunluğa sahipken, yine de teslim oldun. Bunu teyzenle yaptın, babamızın kız arkadaşlarıyla yaptın ve Venüs'le yaptın, o daha küçük bir kızken ve..."

"Tamam, Başak. Anladım. Mesaj açık ve net bir şekilde geldi."

"Güzel." Soleil gerçekten kız kardeşim olsaydı bile duygularımı değiştiremeyeceğimi yüksek sesle itiraf ettiğim için şimdi daha hafif bir şekilde sandalyenin arkasına yaslandım. Onları her zaman ve her durumda hissedecektim. Ve bunu derinden fark ederek tekrar onayladım.

"Yasak olsaydı kendimi ondan mahrum bırakırdım, ama onu sevmekten vazgeçmezdim. Onu uzak tutardım, kenara çekilirdim, ama burada..." Göğsümü dövdüm, "buradan asla gitmezdi."

"Seni anlıyorum." Sanki doğru kelimeleri, beni aşk denen bu kötülükten kurtaracak doğru kelimeleri arıyormuş gibi bana bakıyor. "Peki ya şimdi?"

"Hiçbir şey değişmedi ama bana, hepimize davranış şekli çok kötüydü. Kendimi çok... çok kirli hissettirdi."

"Böyle durumlarda nasıl hissettirdiğini biliyorum. Claudie için de aynıydı ama Venüs için, o çok gençken, yanlış olsa bile *doğruydu*. Öyle olduğunu hissettim, çünkü gerçektir. Otantikti."

"Evet," diye iç geçirdim. "Ama onu affedecek hiçbir şeyin yoktu."

"Öyle ama. Ona çok şey yaşattım."

"O borcu ikimize bir şans vermek için ödemek istemiyorum. Bunu sadece ona ve ikinci bir şansımız olduğunu öğrendiğimiz kız kardeşimize vermek için yapmak istiyorum. Yvonne iyi bir kız, onun aksine... şey, onun aksine. Böylece Soleil Paris'ten ve dolayısıyla benden de uzakta yeniden başlayabilir."

Leonis'i rahatsız etmemek için çok fazla hareket etmeden kibarca gülümsediğini görüyorum ve sanki onunla konuşuyormuş gibi, ona bakarken, her zamanki Boğa benzeri tonuyla şöyle diyor: 'Bir aşkı saklamak için asla yeterince uzak bir yer olmayacak. Böylesine güçlü bir duygu her zaman sizi ziyarete gelecektir. Mesafe koymak sadece onun boşluğunu genişletecektir. Bu orantılıdır: ne kadar çok karşı tarafta yürürseniz, o kadar çok kişi

kaçtığınız kişi sizinle buluşacaktır. Hepimiz bir çemberin etrafında hareket ediyoruz, bu yüzden birbirimizi bulmaya mecburuz. Hoşumuza gitsin ya da gitmesin, bu çember er ya da geç kapanacaktır".

"Bugün kapatmaya karar verdim. Ve etraftan dolaşmayacağım, Boğa. İçindeyim. Farkındayım. O benim kafamın içinde dolaşırken ben ortada duruyorum."

"Pişmişsin!" Yüzünü Leonis'e doğru eğiyor ve "Başak Amca aşık oldu" diye fısıldıyor. Ve yeğenimin uzun kirpikleri perde gibi yükselip gökselliğini gösteriyor.

"Evet, ama..." diye itiraf ediyorum, berrak ve kararlı bir şekilde. "Onun gibi biriyle birlikte olamam. Bunu yapamam."

"Ve bu konuda seni suçlayamam. Böyle bir ihanetin bir daha yaşanması pek olası değil. Güven her şeyin temelidir."

"Evet," diye onaylıyorum sesimde bir imayla.

"Bir borcu kapatmak, asıl bir jest olsa da, bana kârlı bir proje gibi görünmüyor. Benimle konuşmak istediğiniz şey bu muydu?"

"Sadece bu da değil. Benim fikrim aslında farklı bir fikir. Bir yatırım yapmaya karar verdim."

"Ne satın almak istersiniz?"

Arkamızdaki kapı ardına kadar açılıyor ve Venüs'ün sesi araya girerek bizi bölüyor.

"Birisi bana bir bok sorunu olduğunu bildirdi!".

"Kelimeler, aşkım," diye kıkırdıyor ona. "Kelimeler!"

*Bazen nerede , huzuru bulup bulmadığınızı merak ediyorum.
Ben ne kadar hastaysam, senin de o kadar mutlu olduğunu düşünmeyi
seviyorum.*

*Doğru yerde, benim seçemediğim ama onların sana verdiği yerde çünkü
sonuçta seni bırakma kararı sadece bana aitti.*

*Sana o kadar çok sayfa ayırdım ki, sanki bir gün onları okuyabilecekmişim
gibi, ama bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum.*

*Ayrıca, beni tanıımıyorsunuz ve hiç tanışmamış olmamız ya da hiç
tanışmayacak olmamız dünyanın umurunda değil.*

*Yine de, her gün ölmek için, kendimi, bir gün
Birbirimizi tekrar görme şansı.*

Kim bilir nerede, kim bilir hangi boyutta.

*Belki de tam orada, birbirimiz için kim olduğumuzu bilecek ve kendimizi
tanıyacağız.*

*Gözlerinizin rengini, parfümünüzü ve bana hemen bağlanmanızı
unutmadım.*

*Bu bağlantıyı koparmak kolay olmadı.
Yok et onu.*

Beni sevmek için ne sana ne de kendime zaman ayırdım.

*Ama her ikisinin de birlikte kalmasını engellememe rağmen, ben, o bağı
asla koparmadım.*

*Sizin için bir kutlama günü olan kara günümde bunu her yıl daha da canlı
hissediyorum.*

*Sizi asla benden nefret edecek bir konuma sokmayacağım, çünkü ben
Buna da hazırım. En büyük ceza zaten benim yüzümden artık hayatımda
olmaman ama eminim ki senin için gitmene izin vermek sana verebileceğim en
büyük hediyeydi.*

*Size verecek hiçbir şeyim yoktu, hala da yok ve muhtemelen gelecekte de
size verecek hiçbir şeyim olmayacak.*

Seni incitmeden yapabileceğim tek jest bu.

Bugün, bir şekilde hissedeceğin umuduyla sana bir kâğıt parçasına yazdığım altıncı doğum günün kutlu olsun. Belki havada çırpınan bir kelebeği izleyerek ya da rüzgâr seni savurduğunda bir ürperti hissederek okşayacak.

Ne olduğunu bilmiyor olabilirsiniz ama umarım bir gün annenizin okşayışını tanıyabilirsiniz.

Son kelimenin üzerine ağır bir gözyaşı düşüyor, mürekkebi dağıtıyor ve harfleri siliyor, sanki bana ait değillermiş gibi. Ve ben gerçekten de bu şekilde adlandırılmaya ait değilim. Zaten hiç kimse bana 'anne' demedi. Burnumu çekip notu katlıyorum ve Yvonne'un içeri girdiğini duyar duymaz tişörtümün altına saklıyorum.

"Bana neler olduğunu açıklamak ister misin, Soleil!" Kapıyı çarpıyor ama duygularımı gizlemem için bana zaman tanıyacak kadar uzakta duruyor.

"Sorun nedir?"

"Ne yaptın sen!"

Pencere pervazından ayrılıyor ve artık boş olan paketten bir sigara alıyorum. Düşündüm de, bir kuruşum bile kalmamıştı ve bu son sigaram olabilirdi. Kâğıt sargıyı buruşturup çöp kutusuna bir sepet yapıyorum.

Dudakların arasındaki filtre ile kelimeler çiğnenerek çıkar.

"Bugün boktan bir gün, biliyorsun, taşaklarımı ezme."

'Kötü zaman geçiren tek kişi sen değilsin, Soleil'.

"Senin için üzülüyorum ama bana kalırsa bugün benimle konuşmamalısın. Her Ağustos ayının yirmi ikisinde bencil ve kaprisli bir çocuk gibi davranıyorum. Yakın zamana kadar etrafımdaki insanlar bunu sorun etmiyordu, ama artık bu durum bana zarar vermeye başladı. Her şeye rağmen, dünyanın geri kalanını görmezden gelerek kendimi acılarıma adanmak zorunda hissediyorum.

Sırtımı ona dönerek bir duman bulutu üflüyorum.

"Bana neler olduğunu anlat Yvonne, çünkü neden bahsettiğini hâlâ anlamış değilim."

"Beni kovdular." Pencereden dışarı bakıyorum ve o an için ender rastlanan bir gülümseme tedirginliğimi hafifletiyor. Sonunda Mösyö De Martino sözünde durdu ve onu anlaşılmamızdan çıkardı.

"Nasıl olur?", sigaram parmaklarımın arasında tütüp külü yere dökülürken hiçbir şey bilmiyormuş davranarak ona tekrar bakıyorum.

"Sen söyle," diye kollarını kavuşturarak ilerledi. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Hiç öyle düşünmemiştim.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Borcunu nasıl ödedin?"

"Ben yapmadım."

"O zaman beni neden kovdular?"

"Çünkü ödeme yapmadık, bu bana çok açık görünüyor."

"Peki ya sen? İş hala sende mi?"

"Hayır," diye tekrar yalan söyledim.

"Anlamıyorum!" diyerek saçlarını geriye atıyor ve masanın etrafındaki sandalyeye oturup kendini sakinleştiriyor.

"Onlara verecek bir şeyimiz olmadığını hissetmiş olmalılar ve aletlerini kırmış olmalılar."

Bana baktığını görüyorum ve ilk kez gözlerinde tanıdık Leclerc havasını görüyorum.

"Pekala, Soleil. Bana ne bulduğunu söylemek istemiyorsun. Bunu anlıyorum. Bugün senin kara günün ve bunu yüzüne vurmak istemiyorum ama şunu bil ki..." ayağa kalktı ve sert bir yüz ifadesiyle bana doğru geldi, "her zamanki gibi beni korumaya çalışarak, sana ait olmayan sorumluluklar yükleyerek onarılamaz bir şey yaptıysan, bunu öğreneceğim."

"Ne olmuş yani? Eğer öğrenirsen ne yapacaksın?" Ses tonumda haksızlık ettiğimin farkındayım ama şu anda istediğim kişi olma hakkına sahip olduğumu hissediyorum.

"Böyle devam edersen yalnız kalacaksın," diye karşılık veriyor endişeli bir ses tonuyla.

"Belki de istediğim budur."

Son duman bulutu yüzümü kaplarken sigaramı kül tablasında eziyorum. Girişe doğru ilerliyorum ve portmantodan çantamı alıyorum. Kapıyı açıyorum ve ona sırtımı dönüyorum. "Beni akşam yemeğine bekleme. Belki bu gece için bile."

"Soleil!"

Ama ben çoktan dışarıda, sahanlıktayım. Ayaklarım merdivenlerden yıldırım hızıyla iniyor, bilinmeyen bir hedefe doğru ilerliyor, ancak aniden duruyorum.

Bir an gibi, her zamanki müdahaleci düşünceler içimden geçerek beni engelliyor ve kendi kendini yok etme makinesini harekete geçiriyor.

Başımı üst katlara çıkan merdivenlere doğru kaldırıyorum ve aşağı inip binayı terk etmek yerine tekrar yukarı çıkıyorum.

Son inişe ulaşana kadar durmadan yukarı çıkıyorum. Buraya hiç çıkmamıştım, bu yüzden ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Aralık bir demir kapı var, iterek açıyorum ve kendimi apartmanın terasında buluyorum.

Çatıda yürüyorum, güneşte asılı çamaşırları tutan tellerin arasından geçerek beton korkuluğa ulaşıyorum.

Vertigonun cazibesine kapılarak temkinli bir şekilde eğildim. Sonuçta korkmadığım bir şey, çünkü aklımı o kadar kaçırmışım ki aşırı yükseklik bile beni büyülüyor.

Gövdemi hafifçe dışarı çıkarıyorum, sonra başımı ve saçlarımı dalgalanmaya başlıyor.

Avuç içlerim rafa dayanıyor. Aşağı bastırıyorum ve kendimi yukarı kaldırıyorum. Küçük duvarın üzerine oturuyorum.

Ayaklarımı hâlâ terasa doğru uzatıyorum ama panoramaya dönük, başım artık dik, bakışlarım ise boşluğa yönelmiş durumda.

Gömleğimi kaldırıyorum ve mektubuma devam ediyorum. Bir şeyler ekleyebilirim, belki son dileklerimi içeren bir dipnot.

Ama Yvonne kelimelerimi istediğim yere götürebilir mi?

Bunca yıl ben yapamadım, o yapsın.

Bir başka şimşek gibi, mantık ezici bir şekilde beliriyor ve kendimi titrerken, aşağı kayarken, sonra korkuyla korkuluktan uzaklaşırken buluyorum.

"Ne yapıyorum lan ben?!" diye mırıldanıyorum, el çantamın yere düşmesine izin vererek.

Ağzımı kapatıyorum, gözlerimi kısıyorum, etrafıma bakıyorum ve sonra saçlarımı geriye çekiyorum. Güçlü. Kötü bir rüyadan sonra yüzünüzü çimdiklediğinizde uyanık olduğunuzu fark etmeniz gibi mevcut, canlı hissetmek.

Ve ben çok zekiyim. O kadar ki, terasın küçük duvarına oturup düşündüm... Hakkında....

Tekrar. Tekrar. Geçen seferki gibi.

Kendi içime dönerek derin nefes almaya başlıyorum. Islak, beyaz çarşaflar gözlerimin önünde dalgalanıyor. O kadar yavaş görünüyorlar ki, zaman daha ağır çekimde akıyor gibi. Ve hissediyorum, içimden geçiyor, yılları yıllara ekliyor, sonra beni geri getiriyor, her şeyi geri sarıyor.

Kendimi hastanede görüyorum, acıyı tekrar hissediyorum.

Ağladığımı duyuyorum. Düşüyorum.

Birisi 'Bu bir hanım evladı' diyor.

Gözlerimi açabiliyorum, yüzümü çevirebiliyorum ve hala kordonla bana bağlı olan kirli küçük bedene bir an için bakabiliyorum.

Biri onu keser. Onu

alıp götürüyorlar.

Elimi uzattım ama bulanık görüyorum.

"Nereye... nereye gidiyorsun?"

"Onu temizleyecekler ve sonra buraya geri getirecekler".

Yutkunuyorum, susamışım ama bir şey içmek istemiyorum. Çatlamış dudaklarımın arasından süzülen gözyaşlarım bana yetiyor.

Bekliyorum, bana yardım ettiklerini, benimle ilgilendiklerini fark ediyorum. Acaba onunla da bu kadar dikkatli mi davranıyorlar?

Ve bekliyorum. Yine bekledim. Ama geri dönmedi.

"Sevgilim".

"Anne!" Bana aniden gelmiş gibi geldi, sanki sadece haber getirmek için ortaya çıkmış gibiydi.

"Nerede o?"

"Bayan Royer onu şimdi götürmelerinin daha iyi olacağını söylüyor."

Kalbim göğsümde ezici bir şekilde hissedebildiğim bir kükreme atıyor. Dikişlerin çekildiğini hissederek kendimi yukarı çekiyorum.

"Ama hayır, neden bu kadar erken? Şimdiye kadar onu en az bir kez görmek istiyorum".

Ona bunu neden yaptığımı anlattığım, yapılacak doğru şeyin bu olduğunu açıkladığım, sesimi duymasına izin verdiğim, karnını okşadığım onca aydan sonra, acıdan öleceğine inanarak ona sunmayı seçtiğim hayatı vermek için onu bedenimden uzaklaştırmakla geçen saatlerden sonra, onun 'ben buradayım' haykırışını duyduktan sonra, ben de, lanet olsun, burada olduğumu bilmesini istiyorum.

"Ona veda etmek istiyorum, lütfen anne. Bayan Royer'a onu buraya getirmesini söyle. Sadece on dakika.

"Soleil," diyerek elimi sıkıyor, beni okşuyor. Bunu daha önce hiç yapmadığı gibi yapıyor. "Daha sonra daha zor olabilir."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim, emin olabilirsiniz. Doğru olanın bu olduğunu biliyorum. Ama... bırak da göreyim. On dakika değilse bile beş dakika." Devam edemiyorum, annemin ebeyi arayan bakışlarını da gözlemleyemiyorum, gözyaşlarım görüşümü o kadar bulanıklaştırıyor ki.

Yüzümdeki tuzlu damlaları silerek hemen rahatlıyorum. Küçüküğün rahatsızlığımı algılamasını istemiyorum, benden bir şeyler alırsa sadece güzel bir anı hatırlamasını istiyorum.

Kapının açıldığını duyunca hemen arkamı döndüm. Onu, içinden küçük bir elin çıktığı pembe bir örtüye sarmışlar ve bu örtüye, üzerinde bazı transkriptlerin bulunduğu bir bileklik takmışlar. Aynı şey olduğunu düşünerek bileğime bakıyorum.

Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama benim için bu zaten bir bağ.

Kendimi biraz yukarı çekiyorum ve sırtımı hemşirenin benim için hazırladığı yastıklara dayıyorum. Meslektaş kızımı kucağıma yatırırken kadın duygulanmış görünüyor.

Benim kızım.

"Sakin görünüyor," diye ekliyor ebe.

"Sence kollarımda ağlamaya başlar mı?"

"Neden yapsın ki? Sen onun annesisin".

O kadar küçük ve çaresiz ki, şu anda benim hissettiğim kadar.

Bir parmağımı uzatıp yanağını okşuyorum, bunu elimden geldiğince nazikçe yapmaya çalışıyorum, ta ki göz kapakları kalkıp kendi gözlerimi ortaya çıkardığı anda donup kalana kadar.

Bana baktı ve belki de beni tanıdı. Ben de onunla konuşmaya başladım, sesimde son birkaç aydır ona arkadaşlık eden sesin aynısını bulacağını umuyordum.

"Çok az zamanımız var," diyorum ona. "Daha fazlasını isterdim ama bunu şimdi yapmak iyi olur. Daha fazla yapamadan gitmene izin vermeliyim. Ama seni bırakmayacağım, söz veriyorum. Seni kötü bir yerde bırakmayacağım. Güvende olacaksın, tüm sevgiyi alabileceğin bir yerde. Başka kolların olacak, bunlardan daha iyi." Onu sallıyorum. "Benimkinden daha tatlı başka bir ses duyacaksın. Ayrıca bir gün seni okula götürecek ve seni bu dünyadaki tüm kötü şeylerden koruyacak bir baban olacak."

Küçük dudakları açılıyor, gözleri tekrar kapanıyor. Sanırım bu normal, çünkü dünyaya yeni geldi.

"Seni hak ettiğin gibi isteyen bir ailen olacak. Ama sana yemin ederim ki, seni istemediğim için gitmene izin vermeyeceğim, bunu yapıyorum çünkü benim sana veremediğim her şeyi alacağını umuyorum. Şu andan itibaren, gelecek yıllarda bu günün tamamen sana adanacağına söz veriyorum. Hepsi senin olacak ve..."

"Bayan Rouge," kapıya bakıyorum. " geldi."

"Evet, beş dakika daha."

"Size daha önce de açıkladığım gibi, tereddütlerinizi giderebileceğiniz bir döneminiz olacak, ancak şimdi sizi götürmek zorundayız."

"Ona bir isim vermeliyim. Ona bir isim vermedim." Kadın bana safmışım gibi gülümsüyor.

'Evlat edinen ailesi bununla ilgilenecektir'.

"Hayır, ona vermek istiyorum. O benim kızım".

Temkinli bir şekilde görüyorum ama neden bana deliymişim gibi baktığını anlamıyorum.

'Feragatnameyi ...'.

"Hayır dedim!" Kızımı göğsümde tutuyorum ve belki de bunu çok vurgulu yapıyorum, çünkü çok yüksek sesle, abartılı bir şekilde ağlamaya başlıyor, onu durduramıyorum ve kendimi onu müdahale eden ebenin kollarına teslim ederken buluyorum.

"Onu buraya geri getir," diye bağıriyorum. "Onu bana geri getirin!"

Ayağa kalkmaya çalıştım ama beni engelledi. Annem geldi ve bana yardım etmek, onu biraz daha tutma isteğimi yerine getirmek yerine beni yatağa yatırarak Bayan Royer'in onu götürmesine izin verdi.

Ve elimde hiçbir şey kalmadı.

Hiçbir şey olamıyorum.

İçimde bir şey patladı.

Kızımın doğduğu gün onu gördüğüm ilk gündü ve aynı zamanda son günümdü. Ve hepsi benim yüzümden, hayatımın en kötü zamanında verdiğim zoraki bir karar yüzünden oldu.

Kendimi terasın zemininde buluyorum, dizlerim birkaç kırık fayansın üzerine basıyor.

Elbisenin eteğinin açıkta bıraktığı deri çizilmiş gibi görünüyordu ama ne darbeyi ne de akan kanı hissettim.

Sanırım yardıma ihtiyacım var.

Zihnimin kendini temizlemeye, bıraktığım şeyin kaybolmadığını netleştirmeye ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Aldırmamı öneren ailemi dinleseydim daha kötü olabilirdi ama bunun yerine kızım yaşıyor ve güvende. Dönüştüğüm korkunç insan göz önüne alındığında, beni böyle bir karar vermeye ikna ettiği için hayata minnettar olmalıyım.

Ona ne öğretebilirdim ki? Onu nasıl desteklemem gerekiyordu? Ne şekilde ve hangi ilkelerle?

Altı yıl uçup gitti, ancak onu ilk ve tek kez kollarıma aldığım gün daha dün gibi.

Kara günümde, belki şimdi küçük arkadaşlarıyla doğum gününü kutluyor olacak, bu yüzden böyle almamalıyım, hayır, tepki vermeliyim. Kendimi toparlamalıyım. Yoluma devam etmeliyim.

Ben de öyle yaptım, kendimi yukarı çektim. Güneş batıyor ve terasın küçük duvarının ötesindeki boşluk daha önce hiç bu kadar baştan çıkarıcı olmamıştı.

Tüm sorunlarımı çözebileceğim sınıra doğru yavaşça ilerliyorum.

Yvonne bensiz kalsaydı, Leclerc'ler onun yanında olacaktı. Benim varlığım onu sadece gerçek ailesinden daha da uzak tutuyor. Eminim ki artık orada olmasaydım, onlara gider ve annesinin korkularının yersiz olduğunu anlayarak parçaları onarırdı. Her şeye rağmen onlar iyi insanlar.

İrade gücü yeniden ortaya çıksa da umutsuzluk devam ediyor. O kadar baskıcı, o kadar derin ki, yıllar boyunca yaşadığım tüm acı türlerine geri dönüyor.

Sonuncusu, en sonuncusu, listenin en başında, böylece ilk onu bulabilir, parmaklarımın arasında sıkabilir ve bugün, bu gün, Başak yanımda olsaydı, beni dinleseydi, kendime düşündüğüm kadar korkunç olmadığımı söylemeye çalışırken beni okşasaydı ne olacağımı hayal edebilirim.

Ama şimdi sadece beni hor gören yanımla hemfikir olacak. Önce ben kızımı başka bir yere bırakırsam, bir anne gibi hissetmeye layık olmadığımı yüksek sesle söyleyerek bana katılacaktır. Artık ona ulaşamayacağım bir yerde.

Ondan vazgeçtim, tıpkı ondan vazgeçtiğim gibi.

Ama kendime zarar verme, kendimi cezalandırmaya ve aşağılamaya devam etme dürtüsünden kendimi mahrum edemiyorum, bu yüzden çok fazla düşünmeden çantamdan cep telefonumu çıkarıyorum, tekrar alçak duvara oturuyorum, bu sefer atlamak niyetiyle değil sadece yaslanmak için ve hiç yazmadığım çıplak sohbeti açıyorum.

Burnumu karıştırıyorum, gözlerimin kenarlarını siliyorum ve derin bir nefes aldıktan sonra ilk kelimelerimi yazacak cesareti buluyorum.

SOLEIL: Sizi rahatsız edebilir miyim? Sen kimsin?

Güneş.

Numaramı sildiğini sanıyordum. Silmeli miydin?

BAŞAK: Evet, ama şimdi... Ne istiyorsun?

Buluşabilir miyiz?

Neden? İhtiyacım var.

BAŞAK: Öte yandan benim senden uzak durmaya ihtiyacım var. SOLEIL: Bugün o gün, Başak. Lütfen.

BAŞAK: Benim sorunum değil.

Lütfen. Söz vermiştik.

Ne?! Sana hiçbir şey borçlu değilim.

SOLEIL: ...eğer birbirimize ihtiyacımız olsaydı... VIRGO:

...orada olurduk. Ne olmuş yani?

SOLEIL: Benim için orada

mısın? Gelemem.

Peki ya sen?

BAŞAK: İstemiyorum ve yapamam.

Meşgulsen bekleyebilirim.

BAŞAK: Yapacak hiçbir şeyim yok, ama kesinlikle seninle zamanımı harcamak istemiyorum.

Pekâlâ. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Adres defterindeki bağlantınızı sileceğim.

Teşekkür ederim.

Sırtımı alçak duvara sürterek aşağı kayıyorum. Yere oturuyorum ve dizlerimi göğsümde birleştiriyorum.

Söz verdi.

Ve bunun yerine, görünüşe göre, hiçbir şeyin değeri yoktu, tıpkı benim hiç olmadığı gibi

Ben.

Sole'nin az önce kelimelerle dolan sohbetine bakıyorum. Geri kaydırıp tekrar okuyorum, hoş bir tatmin ve aynı zamanda yenilgi hissi duyuyorum. Kazandım, evet, çünkü bana direnmiyor. Ve ben kaybettim, çünkü bir sevgi saldırısına karşılık veremedim.

Bazen aşkın bir savaş olduğu ve savaşmak için doğru silahları bulmanın sadece dezavantaja yol açtığı doğrudur. Siz durup nasıl bir hamle yapacağınızı düşünürsünüz ve bu arada karşı taraf toprak almış, tohumlarını ekmiş, bastırılmaz kökler filizlendirmiştir. Peki, darbeleriniz size on, yüz, bin kat daha sert bir şekilde geri dönüyorsa, atmanızın ne anlamı var?

Bu kadının savaşa kalkanları olmadan girme cesaretini nereden bulduğunu bilmiyorum. Çıplak, korumasız bir şekilde nasıl hareket edebildiğini, en derin parçasını rakibinin yüzüne nasıl fırlatabildiğini hiç bilmiyorum.

Hiçbir şey yapmadı Sole, aramızda ne olursa olsun, nerede olursak olalım ona yapacağıma söz verdiğim gibi yakınlığım dışında hiçbir şey istemedi.

Şimdi en ufak bir şüphem yok, duygularım hiçbir zaman şimdiki kadar net olmamıştı.

Mantıklı yanımin ona koşmamasına, bu anlaşmayı mühürlemesine, ona bana görmediğim, anlamadığım ve keşfetmekten korktuğum bir şeyi gösterme şansı vermesine izin veriyorum.

Çünkü bana kendinden bir parça daha verirse, hepsini alırdım ve artık onu bırakacak gücüm kalmazdı.

Kalenin sokak lambaları yanmaya başlıyor ve bahçe loş bir sarı renkte parlıyor. Ellerim ceplerimde, cep telefonum karşıdaki küçük duvara dayanmış, gecenin içinde kaybolan ufka bakıyorum.

Kulaklarımın iyi bildiği bir ses yaklaşıyor. Küçük pençelerin tırnakları yanımda durana kadar taşa vuruyor.

Kendi pozisyonumda, şimdi hazırolda otururken, Ariel bana eşlik ediyor.

Bir elimi uzatıp uzattığı kulaklarının arasına koyuyorum.

"Affetmeye ihtiyacın yok, değil mi?" diye fısıldıyorum ona. "Öfkeyi bilmiyorsun, sadece nasıl verileceğini biliyorsun."

Patilerinin üzerinde yükseldiğini ve cep telefonumun hazırda beklediği korkulukta dinlendiğini görüyorum. Dişi kurt burnunu telefonun üzerine dayamış, gürültülü iç çekişiyle ekranı ısıtıyor. Ben de dirseklerimin üzerine yaslanıyorum, o iki tonlu gözleriyle bana bakarken ben de ona bakıyorum.

"Sence onu aramalı mıyım?"

Buna karşılık, patilerini tırmalayıcı bir şekilde yere koyuyor ve akıllı telefonumu da düşürüyor.

Telefon tekrar açılıyor ve kilidini açtığımda Sole'nin sohbeti hâlâ orada. Ariel bahçeye doğru koşuyor, çitlerin üzerinden gözden kayboluyor ve benim yapabildiğim teslim olmak.

Tekrar.

Mesaj bölümünü bırakıyorum ve daha fazla düşünmeden, o tekrar düşünmeden onu arıyorum.

"Başak mı?" Yüzündeki şaşkınlığı neredeyse görebiliyorum.

"Neye ihtiyacınız var?" Direkt konuya giriyorum. Sesi sert, inatçı, vücudu kaskatı ve kalbi hızla atıyor. "Ne olmuş yani? Seni aradığıma pişman etme beni. Konuş!"

"Sen," diye karşılık veriyor sesinde bir imayla. "Sana ihtiyacım var."

Kimse bana bunu söylememişti, çünkü her zaman özlediğiniz insanlardan biri olmadığımı düşünmüştüm. Ailemde her zaman böyleydi, bir sorun olduğunda aradığınız kişi ya da iyi bir anlaşma yapmak istediğinizde dahil ettiğiniz kardeş kesinlikle ben değilim. Valon bile bir noktada kendi sebeplerinden dolayı yanımda olmayı bıraktı, o yüzden kim bilir neyle bozulmuş bir sesle bana ihtiyacı olanın ben olduğumu söylediği anda *her şeyi* hissediyorum.

Her şeyi.

"İyi misin?"

"Hayır.

"Bir şey mi oldu?"

"Sadece kalbimde, ama iyiyim. Ne yazık ki hala tek parçayım".

Sesini düzelt Sole, çünkü eziliyormuş gibi konuşmaya devam edersen çıldıracağım.

"Neredesin?"

"Beni görmek istiyor musun?" En azından ses tonunu değiştirmeyi başarmıştım.

"Sana sadece nerede bulunduğunu sordum." Ama bir piç olmaya devam ediyorum, çünkü bu lanet aşk savaşında tek şansım bana hissettirdiği *her şey* olmamak.

"Binamın çatısında.

Ne?

"Çatıda ne halt ediyorsun?" Daha önce kalbim hızla atarken, şimdi aniden durmuş gibi görünüyor.

"hava almaya ihtiyacım vardı".

"Eve geri dön," diye emrediyorum, yumruğumu sıkarak.

"Seninki sadece bir takip görüşmesi o zaman."

"Soleil, çatıda ne halt ediyorsun?!" diye bağırmaya başladım.

"Hiçbir şey, düşündüğünüz şey için bir yükseliş yok".

"Aşağı gelin lütfen."

"Bir süre sonra geri döneceğim".

"Şimdi!" diye bağırdım.

Sanki onun yanındaymışım gibi korkunç görüntüler gözümün önüne geliyor ve kendimi ona doğru koşarken görüyorum, çok geç kaldığımı görüyorum.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Eğer beni aşağılamak ya da kendimi tekrar boktan hissettirmek için aradıysan, unut gitsin. Nasıl olduğum, nerede olduğum ve ne kadar orada olmak istediğim beni ilgilendirir, tamam mı?!"

"Eğer bana ihtiyacın olduğu için beni arıyorsan, o zaman bu da benim sorunum.

Eve dön'.

"Siktir git!"

"Sakın telefonu yüzüme kapatayım deme. Soleil?" Kahretsin, artık cevap vermiyor.

"Günüşığı!"

"Ben buradayım." Sesi o kadar çok çatlamıştı ki onu zar zor duyabiliyordum.

"Beni orada bekle, geliyorum."

"Buraya mı? Buraya gelmek ister misin?"

"Evet. Ben sürerken telefonda kal." Yürümeye başlıyorum, garaja doğru gidiyorum. Umarım onunla tekrar kavga etmeden onu eğlendirebilirim, her ne kadar şu anda içimde şeytan olsa da.

"Neredesin?" Boş koridorlar sanki hareket halindeymiş gibi etrafımda akıyor.

"Sana söylemiştim..."

"Nerede?", ona saldırdım. "Ne yapıyorsun? Oturuyor musun, yürüyor

musun...?"

"Yürüyorum".

"Nerede?"

"Terasta.

"Tanrım...", arabaya daha hızlı ulaşmak için daha hızlı koşmaya başladım.

"Eğer düşündüğünüz buysa, çıkıntıda yürümüyorum."

"Tamam," diye cevap veriyorum nefes nefese. Kahrolası kale, bu çok büyük. Boşluklar hiç bitmiyor! "Oraya varmam biraz zaman alacak, o yüzden istersen bana bir şey anlat."

"Neden sen yapmıyorsun?"

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Sonunda dışarıdayım ve bir öfke gibi dış merdivenlerden iniyorum.

"TAMAM.

Garaja ulaşana kadar nefes alışımı duyabiliyorum. Arabamın içine girdiğimde farklı bir ses duyuyorum. Kapıyı kapattım ve içerideki sessizlikte kaynağını tanıdım.

"Ağlıyor musun?"

"Hayır." Ama iki harf de hüznle lekelenmiş olarak çıkıyor, o kadar ki yalan söylediğini anlıyorum.

BMW'yi çalıştırmadan önce bir an duraksıyorum, her zamanki öfkemi bir kenara bırakmayı başarıyorum ve kaybettiğim beni buluyorum.

"Sorun ne bebeğim? Söyle bana!"

"Şimdi daha iyi.

"Emin misin?"

"Belli ki sadece sesini duymaya ihtiyacım vardı."

Bu güce sahip miyim? Ben, onunla, yakın zamana kadar bana ulaşılmaz görünen kadınla? Bu lanet bir rüya mı?

"Aşağı gel, benimle bahçede buluş. Seni yürüyüşe çıkaracağım.

"Gerçekten mi?"

"Evet, ama şu lanet terastan uzak dur."

"TAMAM.

"Sokağa çıkar çıkmaz bir fotoğraf gönderin".

"Bana güvenmiyor musun?"

"Senden mi? Asla!" Cevabım çok fazla, biliyorum ama samimiyim.

"Arabadayım, bana kanıt olarak bir fotoğraf göndermezsen gitmem."

". Sonra görüşürüz."

Ancak telefonu kapattığında hemen motoru çalıştırıyorum. Çekim birkaç dakika sonra geliyor ve araba kullanırken onu görmek neredeyse kaza yapmama neden oluyor.

Bana tatlı tatlı gülümsediği bir fotoğrafını gösterirken, onu daha önce hiç bu kadar istediğimi sanmıyorum. Gözleri kıpkırmızı, kot ceketinin yakası yüzünü sıkıca sarmış, makyajı silinmiş dudaklarının bir kısmını gizliyor ve karışık duygularla dolu bir bakış yayıyor.

Onunla ilk tanıştığım da kaya gibi görünüyordu. Ondan, güçlü bir kadınla tanıştığınız da, kıyafetlerinin altında gizlenen çatlaklarla başa çıkmaya hazır olmanız gerektiğini öğrendim.

Onlardan o kadar çok vardı ki, en başından itibaren çizgilerini net bir şekilde görebiliyordum.

Duygusallığı onları gizlemeyi başardı, yine de onları fark edebildim. Hepsini. Bu yüzden daha fazlasını istedim. Bunu hemen fark etmedim, çünkü güzelliği kafamı karıştırıyordu. Ama hedeflediğim şey buydu. Ve şimdi de hedeflediğim şey bu.

O kırıklara doğru koşuyorum, onları iyileştirmek için.

Belki de kafamdaki savaşın sebebi budur. Kendimi daha da kendim, affetmeye çalıştığım kıza daha da yakın hissetmemi sağlayan şey bu.

Gerçek şu ki, tek yaptığım bahaneler üretmek ve kendime ona asla güvenemeyeceğimi söyleyip durmak olsa da onu affetmeye çalışıyorum. Ama denemezsem güvenip güvenemeyeceğimi nereden bileceğim?

Mahallesine yaptığım yolculuk boyunca kısa geçmişimizin izini sürüyorum. Onu tekrar sahnede görüyorum, baskın, güçlü, katalizör.

Aklımdan geçen imgeler üzerinde düşünürken, rujunun altında gülümseyemeyen bir ağız, kirpiklerinin arkasında gözyaşları olduğunu fark ettim.

Bir kadın ne kadar güçlüyse o kadar çok acı çekmiştir, demişti Terazi bir keresinde. Bizim gibi olanları hemen tanırırsınız. Onlar dünyaya bilinçli gözlerle bakmadan önce sayısız basamak tırmanmışlardır. Rahatlamadan önce koşmuşlardır. Gülümsemeden önce ağlamışlardır. Ve yeterince sevilmemişlerdir.

Şimdi, avlu kapısının önünde fren yaparken, kendime kısa bir süre için, sadece kısa bir süre için, bu gece onu gerçekten seveceğimi söylüyorum.

Arabadan inip apartmanın girişine doğru hızlı adımlarla yürüyorum ve gözlerimle onu arıyorum.

Orada, açıklığın ortasında duruyor. Beni gördü, gülümsedi ve koşmaya başladı.

Bacaklarım da aynı şeyi yapmak istiyor ama ellerim ceplerimde kalıyor ve mantığım her türlü içgüdüyü engelliyor.

Sole durmuyor, beni rahatsız etmiyor, çünkü içten içe bunun bir rahatsızlık olmadığını ve asla olmayacağını biliyor, eğer istediği bensem. Bana ulaşır ulaşmaz kendini kollarıma atıyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. O beni sıkarken, benim parmaklarım da yumruk olup sıkılıyor, hala ceplerimde saklı, hala kendilerini veremiyorlar.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim," diye rahatlamış bir şekilde iç geçiriyor. Kendini parmak uçlarına çekerek, şefkatine karşılık verecek gücü olmayan bana doğru yaklaşıyor.

Ama yüzüm onun saçlarına sürtünürken, başka bir temas ararken ve en sevdiği kokuyu bulurken kendi kendine gidiyor gibi görünüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve siktir ediyorum. Ellerim sığınaklarından kaçıp kalçalarına konuyor. Parmak uçlarım canlanıyor ve formuna bastırıyor. Burnum eve giden yolu izliyor, yanağının ipeğini buluyor.

Ben onun içini çekerken, o yüzünü farklı bir bağlaç arayışıyla hareket ettiriyor, ona vermek istemediğim ama almak istediğim bir bağlaç.

O bileklerini enseme çaprazlarken ben de sahiplenerek sırtına dokunuyorum.

Yüz yüzeyiz. Bakış içinde bakış. Dudaklar dudakların içinde.

"Sözünü tuttun.

"Sana bir erteleme daha vereceğim."

Gözleri parlıyor ve ağzı harika bir gülümsemeye dönüşüyor. Karşı koymuyorum ve başparmağımla ona bir fiske vuruyorum, yine sahiplenici bir şekilde.

"Sen... beni bağışlıyor musun?" diye muzipçe cevap veriyor.

"Kesinlikle. Ama bir şartla'.

"Duyalım bakalım".

"Savaş askıya alındığı sürece, sen benimsin".

Yüzündeki etkiyi tetikleyeceğimi düşünmemiştim. Sözlerim onu aniden ateşledi, kollarımda o kadar tatlı bir hale getirdi ki, onu öpme isteğime engel olmakta zorlandım.

Ama ben biliyorum.

"Ya sen?"

"Ben ne?", saçlarını arkaya atıyorum, böylece güzel yüzünün her santimetresine bakabiliyorum.

"Ateşkes sırasında sen de mi benimsin?"

Dudaklarımı açıyorum, keskin *bir hayır* cevabına hazırım, ama kafamda sonsuz çelişkiler listesi yazmaya başlıyor.

Senden nefret etsem bile seninim.

Sen benim en büyük hatam olduğunda bile ben seninim.

Senden kaçtığımda bile seninim.

Sen orada

değilsen seninki.

Eğer benimleysen

seninki.

Senin, çünkü ben başkasının olamam.

Ve bunu biliyorum. Biliyorum çünkü sen buradasın ve sana baktığımda istediğim her şeyi görüyorum.

"Ben değil," diye kestirip atıyorum, ona bir şaplak atıyorum. "Hadi gidelim. Aç mısın?"

"Birazcık".

Elimi uzatıyorum ve çok doğal bir şekilde, sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi elimi sıkıyor. Bu jesti düşünecek zamanım yok, arabadayız ve en sevdiğim *kruvasan dükkanlarından* birine doğru gidiyoruz.

Paris turistlerden boşalırken ve *Place du Trocadéro*'da bahçelerdeki fiskiyele gökyüzüne doğru yükselirken, kendimi dünyanın en romantik yerinde, Başak ile el ele yürürken bulmak gerçek dışı görünüyor. Işıklar, sadece akan suyun ve uzaktaki arabaların sesiyle dolu gerçeküstü bir huzur içinde sahnelenen gösterilerini takip ediyor. Önümüzde, bir kraliçe gibi, Eyfel Kulesi gecenin resminde öne çıkıyor. Baştan sona ışıklandırılmış, hayatlarımızın en yüce tanığı olarak görünüyor. Bu gece ben de kendimi bu şehrin bir parçası olarak hissediyorum ve daha önce hiç bu kadar başka birinin varlığına ait olduğumu hissetmemiştim.

Sanki ona baktığımda bir rüyanın sona ermesi gibi yok olacağını biliyormuşum gibi, bakışlarımı ona yöneltiyorum, o da bana karşılık veriyor ve aldığımız kruvasanın son lokmasını çiğniyor.

Varşova'daki büyük çeşmenin etrafında yürüdüğümüz için ikimiz de fazla konuşmadık. Sadece yemek yedik, el ele tutuştuk, birbirimize baktık ve bekledik. Tüm bu süre boyunca onun bir şey beklediğini hissediyordum, tıpkı benim de her an beni gerçekliğe döndürecek çimdik yiyeceğimi düşündüğüm gibi.

Böyle yaşıyorum, uyanmayı bekliyorum, her zaman havada asılı duruyorum, bu kadar basit bir şeyin tadını çıkarmakta asla özgür değilim. Ve bu acı veriyor, çünkü sevmekten ve anlaşılmaktan korktuğumu fark ediyorum, çünkü şiddetle arzu etmeme rağmen değer görmeye hazır değilim.

Gün boyunca sık sık Parislilerin pikniklerine ev sahipliği yapan İngiliz tarzı çimlerle çevrili, en büyüğüne bağlı küçük göletlerin yanından geçiyoruz. Bu devasa alanların fırtına tarafından ele geçirilmediğini görmek, sanki bu gece her şey olabilirmiş ve sonunda ben de dünyadan küçük bir parçaya sahip olabilirmişim gibi, kendimi bu yerin biraz efendisi gibi hissetmeme neden oluyor.

Başak kruvasanımın kağıdını elimden alıyor, beni bir sepete doğru sürüklüyor ve tükettiğimiz atıştırmalıkların geri kalanını atıyor. Bana hiçbir şey söylemiyor,

Sanki bu huzur anını bozacak gücü ya da isteği yokmuş gibi beni etrafında dolaştırıyor.

Beni çayıra doğru götürmesine izin veriyorum, ancak hiç çekinmeden çimlerin üzerine oturduğunda şaşırıyorum.

"Pahalı kıyafetlerini kirletmeyeceksin yani?" diye çimdikliyorum onu, yanına oturuyorum ama biraz uzakta, rahatsız edici olmak istemediğim için. Elimi tuttu, tamam, ama başka türlü bir temastan nefret edebilir ve ben reddedilmek istemiyorum. Parmağımla gökyüzüne dokunmuş gibi hissettiğim için değil.

"Ben zaten uzun zaman önce kirlendim, Soleil". Metafor yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkıyor.

O bakışlarını ışıklı kuleye çeviriyor, ben ise sürekli ona çeviriyorum, o ise tam tersine benden başka bir şeye odaklanmaya çalışıyor.

Bana bu kadar iyi davranması ona çok pahalıya mal olmuş olmalı. Çeşmeye doğru akan suyun sesini duyabileceğiniz küvete benzer bir küvette beni boğmayı kim bilir ne kadar arzulamıştır.

"Bakın!" diyerek meydanın Eyfel Kulesi'ni bütünüyle görebileceğiniz tarafını işaret ediyorum.

Bir adam kadının ayaklarının dibinde diz çöktü, küçük bir zarf açtı ve kadına sevinç gözyaşları döktürdü.

Kızın *evet cevabını* almak için nasıl da hiçbir şey söylemesine gerek kalmadığını gözlemleyerek gülümsüyorum. Kız onu yukarı çekiyor, üzerine atlıyor ve arkalarında Fransa'nın en ünlü anıtı aşklarını kutsuyor.

"Sırf bu aptalca şeyi yapmak için dünyanın dört bir yanından buraya geliyorlar."

"Bu saçmalık değil," diye karşı çıkıyorum.

Sonunda bana iki parlak gözüyle birlikte yüzünü gösterdi.

"Sakın bana romantik olduğunu söyleme!"

"Hiç öyle olmadım ama sanırım aşkı bulduğunuzda öyle olduğunuzu fark ettim. Eğer seviyorsanız, duygusal da olabilirsiniz. Seviyorsanız, her şey olabilirsiniz."

"Bugün var mısın, yok musun?"

Bakışlarını başka yöne çevirmeye ve cevap vermeye çalışıyorum, çünkü ifadelerime bakılırsa, romantik olduğumu doğrulamak ona aşık olduğumu yeniden teyit etmek anlamına gelecek ve şimdi tekrar çuvallamak istediğimi sanmıyorum.

Alt dudağımı ısıırıyorum, konuyu değiştirmek için bahçede işaret edecek başka bir şey arıyorum.

"Güneş?" mırıldanıyor ve beni bana doğru sürünmemi sağlıyor.

"Ha?"

"Öyle misin?" diye mırıldanıyor, cevabı bilmek istediğinden neredeyse emin değil.

"Nasıl hissettiğimi zaten biliyorsun.

"Hatırlamıyorum," diye kıkırdıyor. "Tekrar anlat."

"Bunu tekrarlamak duygularımın değersiz olduğunu kendime hatırlatmak olur."

"Muhtemelen, ama..." Bizi ayıran son birkaç santimi silerek daha da yaklaşıyor. Omzunun omzuma yapıştığını, gözlerinin talepkâr olduğu kadar yakın olduğunu hissediyorum ve sonra sesi farklı, daha alçak, şehvetli ve sert. "Onlar benim için çok değerli."

Gülümsüyorum, ne hissettiğimi itiraf *etmek* zorunda kalıyorum.
arzuluyorum.

'Evet, bugün romantiğim, kesinlikle'.

"Yani?"

"Ne olmuş yani?" diye ciyaklayarak onu okşuyorum.

"Gel buraya," ağzı sulanıyormuş gibi dudaklarını yalıyor ve beni içine çekiyor. Bir sarsıntıyla bacaklarını açmayı başarıyor ve aynı zamanda beni ortasına yerleştiriyor, böylece sırtımı göğsüne yaslayabiliyorum.

Lütfen, Tanrım, bunun bitmesine izin verme.

Yanağımda nefesinin sıcaklığını hissediyorum, dudakları yumuşak, tenime açılıyor ve sonra daha da sıcak, nazık bir emir veren sesini duyuyorum.

"Bana şöyle söyle. Ateşkes içindeyiz, bunu yapabilirsin."

Göz kapaklarımı sıkıyor, çeşmenin fiskiyelerinin sesine, uzaktan vızır vızır geçen arabalara, nefesine odaklanıyorum, o kadar net, o kadar iletişimsel ki, her zaman düşündüğüm şeyi ortaya koyuyor: beni soluduğunu ve benden parçalar içerdiğini.

Gözlerimi tekrar açtığımda, burada olduğumu fark ediyorum, gerçekten, beni arkamdan tutuyor, nefesi beni okşuyor ve elleri elbisemin kumaşına yapışıyor.

Yüzümü çeviriyorum, hemen onunkini buluyorum. Ağzının içine konuşmak istiyorum, cevabımı bedenine yerleştirmek istiyorum, bir kez ve sonsuza dek onun bir parçası yapmak istiyorum, ama sadece burnunu benimkiyle fırçalıyorum, çünkü Başak'ın bana vereceği kesin olmayan bir şeyi ondan almak benim haddim değil.

"Bekliyorum!"

Gülümsüyorum ve gururun canı cehenneme.

"Seni seviyorum, Virgo Leclerc".

Dili dudaklarının arasından geçerken gözleri benimkilere dikiliyor.

Ama sanki sözlerimi gerçekten yutmuş gibi i çekerek susuyor.

"Bana söylemiyor musun?" diye fısıldıyorum.

"Sana söylemek, bana asla senin olamayacağımı hatırlatmak olur." Fitta.

alkalanmış.

Cevabının bende bıraktığı tek şey kalbimin sıkışması oldu.

"Ama artık ylesin."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

'Hissediyorum, ki bu düşünmekten farklı bir şey'.

"Peki sen ne algılıyorsun?"

"Kalbimi kıracaksın, yani sen aşksın. Ve gerçek aç böyledir: Seni kırar.

'Böylesine asil bir duygu bir insanı yok etme kapasitesine sahip olmamalıdır'.

Onu suçlayamam, tıpkı benim için her zaman böyle olduğunu ona söylemenin uygun olduğunu düşünmediğim gibi. Hayatta sadece kırıklar topladım ve hiçbir zaman beni tekrar bir araya getirecek güce sahip olmadım.

Ben bacaklarımı göğsümde toplarken o çenesini omzuma yaslıyor.

"Bütün gece sana sormak istiyordum... Dizine ne yaptın?"

Aslında bunu unutmuştum ve cildimin hala pıhtılaşmış kanla lekeli olduğunu şimdi fark ettim.

'Kendimi izdim'.

"Bir bakayım." Sanki ellerinde küçük bir oyuncak bebekmişim gibi, ki bu kötü bir şey değil, beni çeviriyor ve ayak bileğimi kaldırıp kendi üzerine koyuyor ve rahatsız edici noktayla ilgileniyor.

Baldırlarımın arkasındaki parmakları tüy gibi tenimi gıdıklıyor ve belirgin bir şekilde titrememe neden oluyor.

'önemli değil'.

"Alıya ihtiyaçı var". Yaranın zerine üflüyor, sonra acıyan yere nazik bir öpücük kondururken kalbimi sıkıştırıyor.

"Ben takarım.

"ocukken dizlerimin derisi yzldğnde, kız kardeşim Libra bunu yapardı. Ve bana öyle gelirdi ki, bir öpücükle bana ilaç da sürerdi".

"Peki ağrı geçti mi?"

'Bir öpücükle her şey geçer'.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, sonra bir kaşımı kaldırıyorum ve riskli bir şaka yapmaya cesaret ediyorum.

"Ayrıca bugün çok romantik görünüyorsun."

"Çünkü aşık insanlar öyle olur. Sen öyle dedin."

Bacaklarıma sarılıyorum, biraz kapanıyorum, belki de şu anda bir parçam alay edilmekten korktuğu için. Aslında bir tokat olarak gizlenmiş bir okşama teklif edilmekten.

"Aşık mısın?"

"Zaten biliyorsun."

"Her şeyi berbat eden ben olmalıyım, ha?!" diye omzuna bir tokat atıyorum. "Ha?!", şakacı bir şekilde hareketi tekrarlıyorum. "Yani!?"

Onu tanıdığımdan beri hiç gülmediği kadar gülüyor. Gülüşü melodik, sesini yeni yeni keşfediyorum. Ve çok güzel, tıpkı yüzünü aydınlatan ışık ve gözbebeklerinin etrafındaki mavinin parlak tonu gibi.

"Soleil, Soleil, Soleil... Seninle nasıl başa çıkmalıyım?" Omuz silkiyorum, suçluymuş gibi yapıyorum. "Senden gittikçe daha çok hoşlanıyorum."

Bunu usulca fısıldıyor, bakışları aniden donuklaşıyor, neredeyse kalbini bir anda boşalttığı için pişmanlık duyuyor.

"Özür dilerim".

Size yalan söylediğim, sizi hayal kırıklığına uğrattığım, size acı çektirdiğim ve sizi sürekli kendinizle çatıştırdığım için özür dilerim.

"Böyle bir itirafa verilecek yanıt bu olmamalıdır".

"Sana ne söylemem gerekiyor? Benden nefret ediyorsun."

"Doğru değil".

"Duygularınız hakkında daha net olun. Kendini özgür bırak. Bu konuda benimle konuş."

"Bunu sana geçen sefer de söyledim, şimdi de. Ben romantik biriyim, o yüzden...", bu kez omuzlarını silkerek metaforlara sıkı sıkıya sarılan o oluyor.

"Yani?", onu teşvik etmeye çalışıyorum.

"Seninle işler biraz karışık."

Yüzünü ışıklandırılmış kuleye çeviriyor ve sanki içinde kontrol altına alması gereken muazzam bir ağırlık varmış gibi iç çekiyor.

Bakışlarını geri kazanmayı umarak profiliyle konuşuyorum ve kendimi çok güçlü bir şey söylerken buluyorum, bunun beni her zamanki pozisyona, yere eğilip kalbimin parçalarını topladığım pozisyona sokacağından eminim.

"Sadece bana tekrar söyleyeceğine inanmak zorundayım ve sonra sadece söylemeyi bırakacaksın, sonunda beni gerçekten sevmeye karar verdiğin gün, artık sadece kelimelerle değil."

Ağır çekimde, dikkati bana dönüyor, gözlerim duygularla zonkluyor.
'O gün, Soleil, asla gelmeyecek'.
Kısık bir sesle cevap veriyorum: 'Tamam.'
"Tamam'a cevap bile vermemelisin.
"Sana ne söylemem gerekiyor?" diye sabırsızca cevap veriyorum.
"Düşündüğüm her şeyi parçalıyor, küçümsüyor, çelişiyor, ayaklar altına alıyorsun - benden ne istiyorsun?"
"Neden sinirleniyorsun? Flört etmiyor muyduk?"
'Hiç sanmıyorum. Benim gibi kızlara kur yapılmaz,' diye karşılık veriyorum, sinirlenerek.
"Peki sizin gibilere genellikle ne olur?"
"Tam olarak ne oldu: yalnız kaldılar".
"Yalnız olduğunu sanmıyorum. Ve ben hala bekliyorum."
"Gözlerinin önünde parçalanmamı mı? Merak etme, er ya da geç olacak".
Yanağıma şefkatli bir çimdik atarak beni şaşırtıyor.
"Ben senin kara gününden bahsediyordum," diyerek alçaltıyor.
"İçindekileri benim için okumanı bekliyorum. Bu yüzden buradayım, değil mi?"
"Sana tek ihtiyacımın senin orada olman olduğunu ve diğer her şeyin artık önemli olmadığını söylesem, bu senin için yeterli olur mu?"
"Hayır.
"Ne sebeple?"
"Çünkü mola verdiğinde benimsin ve bana ait olduğunda senin her şeyini istiyorum". Tüylerimi diken diken eden bir makineli tüfek üzerimden geçiyor.
Onun.
Tam da hayalini kurduğum şey.
"Bu tür bir sahiplenmeden bahsederken bedenimi mi kastediyorsunuz?"
"Her şeyi kastediyorum. Ancak şu anda istediğim şey senin ruhun."
'Hiç kimse benden böyle bir talepte bulunmadı'.
Avuçlarını geri çekip çimenlerin üzerine koyuyor ve gömleğinin açık düğmeleriyle ortaya çıkan göğsünü bir an için görmeme izin veriyor. Elimini altına sokma düşüncesi dikkatimi dağıtıyor ve bunu yapma arzusu parmaklarımın seğirmesine neden oluyor.
"Gösteriş önemli olduğu için, benden senin için bir şey yapmamı istemene izin veriyorum. Böylece ödeşmiş oluyoruz."
"Tamam. Bakalım..." Utanmadan bundan faydalaniyorum. "Bunu yapmak isterdim...."

Arkamı dönüyorum, böylece az önce hayal ettiğim gibi parmaklarımı gömleğinin kumaşının altına daldırıp göğsüne yaslayabiliyorum.

"Bu mı?" diye mırıldanıyor alnıma doğru. "Kalbimin senin yanında nasıl attığını öğrenmek ister misin?"

"Gerçekten de çok gürültü çıkarıyor.

"Düşündüğün şey için değil," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor, sonra geri çekiliyorum.

"Eğer seni rahatsız ediyorsa..."

"Hayır," diyerek bileğimi kilitledi ve elimi sakladığım yerde .

"Ben iyiyim. Beni yastık olarak kullanabilirsin."

"Emin misin? Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamak istemiyorum."

Bu sefer ayağa kalkar kalkmaz beni hem bacaklarıyla hem de kollarıyla sıkıyor.

"Bunu nasıl istemem?" Gözlerimi kapatıp gülümsüyorum ama karşılık vermiyorum çünkü sadece o anı dinlemek istiyorum. Ve bazen bir an, gürültüden daha fazla ses çıkarır. "Sence bu bana kafanın içinde küçük bir tur attırmak için iyi bir pozisyon mu?"

"Bunu sana kalbimde yaptırmak harika bir şey.

"O zaman ben hazırım Sole. Ne zaman istersen."

"Pekâlâ." Derin, ürpertici bir nefes alıyorum ama yine de geriliyorum. "Bu şekilde sen de benimsin, biliyorsun değil mi?"

"Mh-mh".

"Mh-mh?"

Ağzı kulak mememde bitiyor ve bir nefes gibi ince sesi kucaklaşmaya daha fazla enerji katıyor.

'Asla sorgulama'.

"Sen benden daha delisin, Virgo Leclerc."

"Olabilecek tüm yanlış şeyleri bana bulaştırdın, Soleil Rouge."

"İyileşeceksin.

"Keşke! Sorun , belki de iyileşmek istemiyorum. Ve şimdi, lütfen, artık benim hakkımda konuşmayın, bana Ağustos'un yirmi ikisinde ne olduğunu anlatın".

Acele etmiyorum, boğazımın duvarlarına batan dikenler arasında boşluk yaratmak için sadece birkaç saniye ayırıyorum.

'Bugün benim en büyük hatamın yıldönümü ama aynı zamanda hayatımın en önemli günü, çünkü kızımı dünyaya getirdim'.

Başak yüzümü bir avucunun içinde tutarak hareket ettiriyor. Kaşları üzerime eğilmiş, gözleri şaşkın ama anlamaya çalışıyor.

"Kızınız var mı?"

"Evet. Aslında bir saatten daha az bir süredir bendeydi." Ve bu kaba sözle birlikte, boğazındaki sesi engellemek için itişler geri döner ve hava tükenmeye başlar.

"Onu kaybettiniz mi?"

"Evet, çünkü onu terk ettim."

"Ne demek istiyorsun?" Yüzünde benim gibi kadınları hor görenlerin, sırf yetiştiremedikleri için çocuklarından vazgeçenlerin ayırt edici özellikleri ortaya çıkmaya başladı. Bir zamanlar bu jسته bile saygı duyulması, anlaşılması gerektiği söylenmişti ama ben kendime karşı son derece acımasızdım.

"Onu doğurduktan hemen sonra evlatlık verdim".

Ve sonra, garip bir şekilde, kafa karışıklığı geçiyor ve bakışları rahatlıyor. Başak daha sakin, farkında, hayal ettiğimden tamamen farklı görünüyor.

Onun için ailenin çok önemli olduğunu, tüm varlığının belkemiği olduğunu biliyorum ve yine de *beni anlıyor* gibi görünüyor.

"Eminim böyle bir seçim yapmak için iyi nedenleriniz vardır."

"Ben sadece ailemin istediğini yaptım. Kendime boyun eğdirilmesine ve ikna edilmeme izin verdim. Bunu yapmak benim niyetim değildi ama onlar... Kürtaj olmamı istediler."

"Ve siz bunun yerine kızınıza bir şans vermeyi, ona hak ettiği hayatı sunmayı seçtiniz".

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye gözyaşları içinde soruyorum, o başını sallarken.

"Ne zaman oldu bu?"

"On altı yaşımıdayken doğum yaptım."

"Güvendiğiniz insanlar tarafından yönetilen küçük bir kızdınız, bunu o halinize karşı kullanamazsınız."

"Bunun yerine hep kendime kızdım. O zamanlar daha az kötü olduğunu düşündüğüm bu uzlaşmayı sağlamayı başardım. Ailem benden ve olaklardan utanıyordu. Birlikte tasarladığım adam benden yaşça büyük bir mahalle serserisiydi ve ben... ben...".

"Lütfen devam edin."

"Beni sevmiyordu. Sadece beni kullanıyordu. Beni tehdit ederdi. Eğer onunla seks yapmazsam mahalleyi dedikoduyla dolduracağını ve babama her şeyi anlatacağını söylerdi." Başak beni daha sıkı sıkıyor, nefesimi kesiyor ama devam etmeyi başarıyorum. "İlk sefer korkunçtu, sonra hep

Daha da kötüsü, ailem hamileliğimi insanlardan ve ondan saklamak için beni eve kilitleyene kadar, bana bir utanç kaynağı ve işe yaramaz biri gibi davrandılar."

"Babana rızan olmadığını söylemedin mi?"

"Evet," diye burnumu çekiyorum ve ağır gözyaşını alıyor.

"Ama bana inanmadı. İyi vakit geçirdiğimi düşünüyordu. Onun sözleri."

"Bir gün baban ve diğer hayvanla sohbet etmeyi çok isterim."

"Öte yandan ben onları bir daha asla görmemeyi umuyorum".

"Peki ya annen? O seni savunmadı mı?"

"Küçük. İkisi de hamileliğimi sürdürmemi istemediler ve bu konuyu çocuğun babasıyla konuşmamı da istemediler. Bir kızı olduğunu bildiğini hiç sanmıyorum ve o çocuktan çok nefret etsem de bunun çok üzücü olduğunu düşünüyorum. Annem her zaman bağınaz biriydi, kiliseye evlerinden daha çok gidenlerden biriydi. En kötüsünden kaçınmak için, ki bu benim gitmek istemediğim seçenektir, onlara evlat edinmeyi seçeceğime söz verdim. Bir hayatı söndürmek istemedim. Ayrıca, kızımın ne suçu vardı? Hiçbir suçu yoktu. Bir şansı hak ediyordu ve bunu sonuna kadar hak ediyordu, adil olan da buydu, ben de ona hayatın yanı sıra gerçek bir aile, sevildiğini hissedeceği bir aile vermeyi seçtim. Ona sevgiyle bakacak iki ebeveyn sahip olmasını istedim. Düşman bir aileye karşı savaşmak zorunda kalmayacak insanlar olsun istedim. Babam açıktı. Eğer onu alıkoysaydım, beni evden kovacaktı. Kızımın babasına hamile olduğumu söyleseydim, beni evlatlıktan reddederdi. Ve ben sokakta, yalnız, beş parasız, bize bakacak kimse olmadan kalacaktım. Sonra..."

"...Bu büyük fedakârlığı yaparak onun iyiliğini düşündünüz. Ben Baba, Sun, ama ben bir ağabeyim. Küçük kız kardeşlerimi ben büyüttüm ve birine bakmak zorunda olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Koruma hissini bilirim ve bunu gerçekleştiremediğinizde, güçsüz olduğunuzu bildiğinizde, kendinizi işe yaramaz hissedersiniz. Bu yüzden seni yargılamıyorum Soleil, seni anlıyorum ve sahip olduğun cesarete hayranım, çünkü birçok insan daha kolay olan yöne giderdi, ki bu yine de saygı duyulması gereken bir seçimdir, ama sen yapmadın, çünkü kızına çok daha fazlasını verdin.

"Ciddi misin?" diye soruyorum kuşkuyla, gözlerim tamamen buğulu ve sesim ağlamaklı.

"Kesinlikle.

"Neye benzediğini bile bilmiyorum. Onunla herhangi bir yerde karşılaşmış olabilirim, yanımdan defalarca geçmiş olabilir ve ben onu tanımamış olabilirim. Ne zaman onun yaşında bir çocuk ya da bir bebek görsem bu düşünce beni rahatsız ediyor. Bu yüzden torununuzla şatoda ilk kez karşılaştığımda kendimi ölüyormuş gibi hissettim".

"Leonis seni geri getirdi.

"Bir gün onu tamamen kendime aldım."

"Kendine karşı çok acımasızsın".

'Onu terk ettim'.

"Hayır, sen ona bir şans verdin."

"Ama kendimi bir kadının başına gelebilecek en güzel şeyden mahrum bıraktım".

"Sence bugün mutlu mudur?" diyerek gözyaşlarını siliyor.

"Evet.

"Onun için istediğin de bu değil miydi?"

"Evet," diyerek burnumu göğsüne yapıştırıyorum. "Ama ben, onu doğurduğumdan ve sonra evden kaçtığımdan, alabildiğim her şeyi alıp sorumlu tuttuğum ailemden uzaklaşmaya çalıştığımdan beri kendimi hep korkunç bir insan gibi hissettim."

"Bana bak." Deniyorum ama ağlamaktan acımı dindirmeye çalışan yumuşak gözlerini keskin bir şekilde seçemiyorum. "Ne olduğunu söylediğini göremiyorum."

"Peki ne görüyorsun?"

"Bana sorma," diye göz kapaklarını sıkıca kapatıyor. "Şimdi olmaz!"

"Anlat bana!", duygularıyla ıslanmış gömleğine yapıştım.

"Kendimi tekrar kaybetmek istemiyorum.

"Benimleyken, beni düşündüğünde böyle mi hissediyorsun? Kaybolmuş mu hissediyorsun?"

"Ve daha birçok şey".

"Bende ne bulduğunuzu söyleyin lütfen. Bir hata olmadığının söylenmesine ihtiyacım var."

"Değilsin amina koyayım," diyerek yanaklarımı sıkıyor ve dudaklarımdan konuşuyor. "Buna asla inanma. Ben sende sadece sevdiğim kadını görüyorum."

Ve ılgılığım gürültülü bir hal alıyor. Rahatlama, neşe ve umutsuzluğun bir karışımı.

"Affet beni, Başak. Sana yaptığım her şey için beni affet." Cümlelerim kendini onun ağzına diyor gibi. Bu anı farklı şekillendirmemek için ağzını açık bırakıyor. Daha önce bahsettiği sihirli güçlere sahip bir öpücüğün içine düşmemek için.

"Yapamam," diye fısıldıyor, bunu itiraf etmenin ona ne kadar pahalıya mal olduğunu saklamadan.

"Kızının başına gelenler için üzgünüm ama bir daha asla korkunç bir insan olduğunu düşünme çünkü sen tanıdığım en cesur, en güçlü, en değerli kızsın. Korkunç olsan bile. Şimdi, lütfen..." dudaklarımızın arasına mesafe koyarak irkildi. "Sanırım ateşkesi bitirmenin zamanı geldi. Çünkü böyle, Sole, sen tamamen şeffafken, her zamankinden daha güzelken, bunu yapamam. Karşı koyamıyorum ve bunun yerine başarılı olmam gerekiyor."

Saçlarına yapışmış olan ellerimi arkasından çekip beni uzaklaştırıyor.

"Benimle biraz daha kal, lütfen."

'Hayır Sole, bu kadar yeter' diyerek bakışlarını kaçırmaya başlar.

"Benimle olmadığında, ben senin olmadığında, nasıl hissediyorsun?" diye ısrar ediyorum, gözlerinin yörüngesini bana geri getirmeye çalışıyorum.

"Yok edildi".

"Beni affetmektense kaybetmeyi mi tercih edersin?"

"Evet," ama bunu onaylarken bana bakmıyor, ikna olmuş görünmüyor, sadece yapması gerekeni yapıyor.

'O zaman beni yeterince sevmiyorsun'.

"Muhtemelen". Geri çekilmeyi başarır. "Şimdi, lütfen, bugünlük bu diyelim.

Sen... sen... çok fazla şeysin." Ayağa kalktı ve ben de onu takip ederek karşıtlığımı haykırdım.

"Hayır." Ona doğru, tam sırtına çarpıyorum, çaresiz bir kucaklaşma sahneleyerek ona yapışıyorum.

"Sole! Hadi, bebeğim. Lütfen. Yine yapacaksın!"

"Ne?"

'Bana yine ihanet edeceksin'.

"Sen neden bahsediyorsun?!", gözlerinin içine bakmak için önüne geçiyorum. "Duygularım sana asla ihanet etmedi."

Başak şaşkınlığını ve hissettiği azabı gizlemeden bana bakıyor.

"Her zaman söyledin, benim için en büyük hata sensin. O yüzden lütfen öyle olmaya devam et. Bunu benim için yap."

"İzin verin . . . olmak Ayrıca diğer'. Ben yaparım. a adım doğru . . . parmaklarımı yüzüne doğru uzatıyorum, ama o geri çekiliyor, beni kesmek istiyor.

Ve sonra fark ettim. Ben

onun için yeterli değilim.

"Pekâlâ," diye teslim oluyorum, bakışlarımı indiriyorum. "O zaman senden beni bir daha aramamanı istemek zorundayım."

"Beni arayan sensin".

"Eğer Yapmalıyım. yap bunu Tekrar, değil gel itibaren Ben.
Yapma. Espri yap bana.

Sözümüzü bozalım ve bu işi bitirelim'.

"Emin misin?"

İstediğim bu değil ama senin için boyun eğiyorum.

"Evet.

"Demek bu da başka bir veda," dedi belki de hazırlıksız bir şekilde.

"Umarım bu sonuncusudur.

"Beni şimdiden tasfiye etmek mi istiyorsun?" diye kurnaz bir adam gibi gülümsüyor.

"Böyle yapma Başak.

"Ne gibi?"

"Şaka yapıyorsun, oynuyorsun, beni sevdiğini söylüyorsun ama yapamıyorsun. Bu adil değil, bunu hak etmiyorum."

'Soleil, bunu hak ediyorsun,' diye ağzından kaçırıyor.

"Peki bu taahhüt ne kadar sürmeli? Ne kadar sürecek? Söyle bana!"

"Sonsuza kadar mı?" diye kollarını açıyor.

Şuna son kez bak.

Hatırlamanız gereken görüntüyü karanlık noktalar olmadan yakalayın.

Sadece gülümsemelerini, melodik kahkahalarını, uzanan ellerini, sarılışlarını ve sizi rahatlatan sözlerini kaydedin.

Bunu sakla ve gitmesine izin ver. Onun için uygun değilsin.

O sizin için çok fazla ve siz onun yanında bir hiçsiniz.

"Tamam!" diye mırıldanıyorum, onu geçip yürümeye devam ediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye arkamdan bağılıyor.

"Eve. Taksiye bineceğim'.

Hızla bana ulaşıyor, beni bileğimden yakalıyor ve aniden ona doğru dönüyor.

"Size eşlik edeceğim.

"Bırak beni!"

"Buraya benimle geldin ve eve de benimle döneceksin. Geceleri yalnız dolaşmana izin vermeyeceğim."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim.

"Bunu biliyorum ama endişelerimi gideremiyorum. O yüzden benimle gel."

'İstemiyorum'.

"Neyi istemiyorsun?" diye sinirli bir şekilde patladı.

"Senden başka bir şey istemiyorum," diye bağıyorum. "Ve şimdi bırak beni." Elinden kurtulmayı başarıyorum ve en yakın taksi durağına giden yolu tutuyorum.

Arkamı dönmüyorum, onu aramıyorum,
her şeyi kapatıyorum. Sadece kendimi
buna bırakıyorum.

İnsan doğası gariptir. Affetmeyi bilen insanlar olduğu gibi, bu yeteneğe sahip olmayanlar da var. Benim gibi, bunu farkında olmadan eylemleriyle yapan, ama sonra sözleriyle gururlarına yapışan ve dünyada en çok sevdikleri kişiye bunun bedelini ödetmekte ısrar eden başkaları da var.

Soleil'e de böyle yaptım. Ona bizim için bir gelecek olamayacağını, bahanelerinin asla yeterli olmayacağını, daha fazla ihanet beklemeyi bırakamayacağını söyledim ve yine de onu kollarımda tuttuğumda ve onun özel, cesur bir kadın olduğunu, sevdiğim ama sevemediğim kişi olduğunu söylediğimde onu affediyorum.

Beni aradığında onu affediyorum ve ona koşuyorum.

Bana o aşk dolu gözlerle baktığında onu affediyorum.

Ona dokunur dokunmaz onu affediyorum ve onun parfümüyle istila edilmeme izin veriyorum.

Ve hikayesini ellerime bıraktığında onu affediyorum, bana gösterdiği en kırılgan parçayı önemsemediğimi umarak, kendimi çok önemli, çok büyük ve erkekçe hissettirerek onu affediyorum ve günde yüz bin kez affediyorum.

O haklı, benim küçük güneşim, daha fazla acıyı, daha fazla ilgisizliği, küçümsemeyi ya da mesafeyi hak etmiyor. Kalıcı bir dinlenmeye, huzura ihtiyacı var, benim de buna ihtiyacım var.

Kalplerimizden gelen talep o kadar basittir ki, buna uymamak aptallık olur.

Ben onu istiyorum, o da beni istiyor.

Bir çantanın içine yerleştirdiğim banknotları okşuyorum, imzalı çeki kontrol ediyorum ve ceketimin iç cebine yerleştiriyorum.

Bavulu kapatıyorum, emniyet mandalını tıklıyorum ve dairemden dışarı taşıyorum.

Hayatımda ilk kez kendi başıma bir şey yapıyorum, büyük bir şey ya da belki de derime mal olacak kadar aptalca bir şey.

Ancak, daha önce hiç şatonun koridorlarında şu anda yaptığım gibi kendimden emin bir şekilde ilerlememiştim; doğru seçimi yaptığımdan, benim için değerli olan tek seçimi yaptığımdan, derin bir anlam ifade eden tek seçimi yaptığımdan eminim.

Beyaz gömleğimin yakasını gevşetiyorum, biraz tedirgin ve yapmak üzere olduğum şey için heyecanlıyım. Taurus değildi, diğer kardeşlerimin haberi yoktu. Kız kardeşlerim bilselerdi beni kale zindanına bağlar, aklımı başıma getirmeye çalışırlardı. Ama ben beni sarsan şeyin farkındayım. Yalnız hareket etsem de, böyle hissetmiyorum.

Sevdiğiniz biri için yaptığınızdan daha asil ve daha ödüllendirici bir eylem olduğuna inanmıyorum. Sevginin harekete geçirdiği eylemlerden daha büyük eylemler yoktur.

Duygusallaşmış olabilirim, başka bir tuzağa düşmüş olabilirim, belki de yakında istediğini elde edecek bir kadının kurduğu tuzağa, ama umurumda değil, çünkü bugün kim olduğumu, ne istediğimi ve neden istediğimi biliyorum.

Güney Kapısı'nın yakınına varıyorum ve Müller'in binanın içinde dolaştığını görüyorum. Geldiğim koridorun karşısındaki koridora girmesini bekliyorum ve sonra rahatsız edilmeden çıkışa doğru ilerliyorum.

Birkaç adım sonra dışarıda, kardeşlerimin merakından uzakta olacağım. Birkaç adım daha ve...

"Başak!"

Kahretsin!

İçimi çekiyorum, homurdanıyorum ve çantanın sapını sıkıca kavriyorum.

Yavaşça dönüyorum ve orta merdivene doğru bakarken, her zamanki şık takım elbisesi içinde, tipik kasvetli havasıyla merdivenlerden inen kayınbiraderimi fark ediyorum.

"Zakhar?"

Sahanlığa geliyor, ceketinin düğmelerini açıyor ve ellerini ceplerine sokuyor. Etrafına bakınıyor, yüzünün yarısını kesen belirgin yara iziyle bozulmuş profiline odaklanmam için bana daha fazla zaman veriyor.

Boğazını temizler ve kısık bir sesle tıslar: 'Bensiz gitmek istemiyor musun?'

Dişlerimi gıcırdatıyorum, böyle bir müdahaleden dolayı şok oldum. "Anlamıyorum," diyerek imasını anlamamış gibi davranıyorum.

"Taurus bana senin çılgın planından bahsetti."

Burada, her zamanki gibi, bir bebek bakıcım var.

"Ne zamandan beri kardeşim benim bokumu sana döküyor?"

"*Le Milieu* ile uğraşmayı aklına koyduğundan beri."

Artık çocuk olmadığımı ne zaman anlayacaklar?!

"Korumaya ihtiyacım yok." İşleri kendi başıma halletmeye kararlı bir şekilde dönüp büyük kapıyı açıyorum ve mermer basamakları aceleyle inmeye başlıyorum.

"Kıçını kollamaya gelmiyorum," diyor arkamdan ve beni takip etmeye başlıyor.

"Birinci nokta," diye duraksıyorum, derimin altındaki saldırganlığa aldırmadan ona doğru dönüyorum, "gelmiyorsun. İkinci nokta, ben kendi başımın çaresine bakabilecek ve medeni olmayanlarla bile medeni bir konuşma yapabilecek kapasitedeyim. Üçüncü nokta, ne diye geliyorsun!".

"İşle ilgileniyorum," diye üstüme geliyor.

"Sen ne?" İkimiz de garaja doğru ilerliyoruz. O sessiz, sanki bir arkadaşıyla içmeye gidiyormuş gibi, ben daha öfke dolu, aşık olduğum kadının özgürlük koşullarını müzakere etmeye zorlamak için bir gangsterle konuşmaya hazırım.

"Beni durduramazsın, Başak. İstesen de istemesen de seninle "

"Leskov!" Gözlerinin içine bakarak önünü kesiyorum.

Bazen kayınbiraderim korkutucu olabiliyor ve bu da o durumlardan biri olabilir, ancak bugün, bütün gün kendime korku aşılayanın *ben* olduğumu empoze ettiğim için, beni takip etmesine izin vermem gerekiyorsa, ki bu yararlı olabilir, bunu kendi yöntemimle ve kendi şartlarımla yapmasına izin veriyorum.

"Planımı bilmeden benimle geleceğini mi sanıyorsun?"

"Bana arabada anlat.

"Vesikalık yok".

"Bu durumda, kadınınızı kurtaracağımıza göre, kafa vuruşu yapmaması gereken kişinin siz olduğunuzu üzülerek belirtmek isterim."

Ve belki de haklıdır, çünkü bu hikaye o kadar kişisel ki netliğimi kaybetmekten korkuyorum.

Tabii ki şatodan Déesse'e kadar tüm yol boyunca rollerin paylaşımı konusunda tartıştık. Şunu açıkça belirttim: Leclerc'in sevgili arkadaşının küçük kardeşi olmam, beni kontrol altında tutulması gereken bir velet yapmaz, bu yüzden bir anlık medeni bir birliktelik kurmak için, bu gece için beni geçmişte sahip olduğu herhangi bir iş arkadaşı gibi görmesi gerektiğini kalın kafasına sokmaya zorladım. Eşit olarak. Tehlikede eşit, riskte eşit, başarıda eşit.

Eski suçlunun tavsiye ettiği gibi arabayı kulübün çok yakınına park etmiyoruz. Saat henüz erken, bu yüzden binada müşteriler değil, girer girmez gördüğümüz gibi personel ve akşam gösterisi için sahnede prova yapmakla meşgul bazı kızlar var.

Odanın ortasına doğru yürüyorum, kayınbiraderimle birlikte dairesel kırmızı kanepelerin etrafında dolanıyorum, bakışlarımı sahneye yöneltiyorum ve gözlerim tanıdık bir hareketi tanımaya çalışıyor.

Son görüşmemizin üzerinden üç gün geçtikten sonra Soleil'i burada bulmayı beklemiyordum ama yine de biraz umutluydum. Onun için ne yapmak üzere olduğumu göstermek için değil, sadece onu bir anlığına görmek için.

Bu benim için yeterli olurdu.

"Hey!" Zakhar'ın parmakları yüzümün önünde şaklıyor. "Gardını düşürme."

"Ben oradayım.

"Burası fena değil," diyerek etrafına bakınıyor. "Randevun var mı?"

"Neye inanıyorsun?"

"Doğru hamle. Kapıyı yüzünüze kapatmalarını ya da sizi şaşırtmalarını istemiyorsanız bu insanlara asla habersiz gitmeyin."

Son sözü söylerken ceketini açıyor ve altında ne sakladığını bana gösteriyor.

"Ne oluyor lan?" diye dişlerimin arasından homurdanıyorum ve o da ütüyü kapatıyor. "Bu ne için? Tanrım, beni öldürteceksin!"

"Buraya cebinde şekerle mi geldiğini sanıyordun?"

"Hayır, ama bunların yeterli olduğunu düşünmüştüm." Çantayı sallıyorum ve sonra sesimi alçaltıyorum. "Git o lanet silahı indir. Ben o tür bir adam değilim."

"Ama ben biliyorum ve sen, eğer bu işte şansını denemek istiyorsan, yakında sen de onlardan biri olacaksın."

"Seni neden yanımda getirdim ki?"

"Birini mi arıyorsunuz?" Dikkatimizi gerçekten kötü bir yüzü olan bir adama yöneltiyoruz. Şişmiş karnı gömleğinden dışarı fırlayacakmış gibi görünüyor. Yüzü ve bariz yanıklarla işaretlenmiş kafasının bir kısmı, Zakhar'ın yara iziyle yarışıyor ve onu yumrukla yeniyor.

İkisi de birbirine bakıyor, sanki yaralılar arasında ayrı bir dil varmış gibi ve onu sık sık gördüğüm gibi, kayınbiraderim yanağını yabancıya doğru çevirerek kendini sunuyor.

"Mösyö De Martino ile bir randevum var," diye araya giriyorum sert bir sesle.

"Virgo Leclerc...", pis ağzından çıkan adımı duymak göğsümü genişletmeme neden oluyor. "Bu taraftan."

Yardakçı dişlerinin arasına bir sigara sıkıştırıp bize sırtını dönüyor ve bizi her zamanki koridora götürüyorancak bu sefer güneşimin dansını görmeye değil, onu serbest bırakabilmek için merdivenlerden yukarı çıkmaya gidiyorum.

"Eğer bizi ararlarsa sıçtık demektir," diye fısıldıyorum suç ortağıma.

"Bunu neden yapsınlar ki?"

"Neden buradasın?"

'Şöhretimin benden önce gelebileceğini düşünüyorsanız, kesinlikle haklısınız. Ama tam da sizinle birlikte olduğum için, *Mösyö De Martino* sıkılmış bir babasının oğluyla değil, ciddi biriyle karşı karşıya olduğunu anlayacaktır. Eminim Rusya'dan benim meşhur ipimle ilgili bir sürü hikaye duyacaktır.

"Ne?"

'Unut gitsin'.

Aksanı bana doğulu gibi gelen adam, Soleil'in patronunun ofisinin kapısı olduğunu tahmin ettiğim yerin önünde duruyor.

"Lütfen," diyerek kapıyı açtı ve geçmemize izin verdi.

"buyurun," diyerek bana yer açıyor Zakhar, sanki belli bir hiyerarşiyi hemen, en azından hedefimizin önünde netleştirmek istermiş gibi. "Bakalım sen neymişsin," diye alay ediyor yanıma yerleşmeden hemen önce.

Oda arkamızdan kapanıyor ve patlamanın dansın başladığını işaret ettiği aynı anda De Martino başını evrak işlerinden kaldırıyor, purosunu dudaklarından çıkarıp kül tablasında tütürüyor.

"Oturun," diyerek bizi selamlıyor ve ikimizin de sıkması için elini uzatıyor.

Evrak çantasını yere bırakıyorum, göz ucuyla çirkin suratlı adamın yanımda durduğunu ve bakışlarını bana yönelttiğini fark ediyorum. Ceketinin altında silah saklayan deli kayınbiraderim yerine onun beni kontrol etmesini tercih ederim.

"Leclerc ailesi gibi prestijli bir hanedanın üyesini benimki gibi mütevazı bir işletmeye getiren nedir?"

Hiç duraksamıyorum, sesim hiç değişmiyor, gözlerimi onunkilere dikiyorum ve sahip olmadığımı düşündüğüm bir güvenle cevap veriyorum:

"Soleil Rouge ve Yvonne Eluard.

Mafya babasının kahkahaları stüdyoyu doldururken, uşaklarının kahkahaları da devam ediyor.

Yanımda, Zakhar gözünü kırpmıyor. Korkutucu bir şekilde hareketsiz duruyor, heybetli ve karanlık, kız kardeşim ve sonra kızı için başını kaybetmeden önce bana her zaman görüldüğü gibi.

"İkizlerimiz birçok erkeğin ilgisini çekiyor ama hiç bu kadar yüksek olmamışlardı. Ürünlerimizin beğenildiğini bilmekten mutluluk duyuyorum".

Onun imalarını görmezden geliyorum ve planımı uyguluyorum.

"Başlamadan önce, kalbime çok yakın olan bir konuda bana söz vermenizi istiyorum."

"Devam et.

"Bu ziyaretimizin gizli kalmasını ve kızlara görüşmemizin mahiyeti hakkında bilgi verilmemesini talep ediyorum.

"Hangisi?"

Ceketimi açıyorum ve bu basit hareketi yaptığım anda De Martino'nun uşağı neredeyse üzerime atlıyor, sonra bir el hareketiyle durmasını emrediyor.

Ellerini kesmek istercesine ona bakıyorum, sonra iç cebimden bir kâğıt parçası çıkarıyorum.

Gözlerimi yavaşça buranın sahibine çeviriyorum ve sakince çeki açıp masanın üzerine koyarak ona doğru itiyorum.

"Umarım bu, genç hanımların artık onun mülkü olmadığını düşünmek için yeterlidir."

Saçları ağarmış ve sahte bir zarafet havasına bürünmüş olan adam, kızlardan almayı beklediği rakamları okumaya odaklanmıştı. Sırf yakamızdan düşün diye biraz daha fazla para koydum.

Dudaklarını bükerek sırıtıyor ve ben de paramı geri alıp suratını dağıtmak istiyorum. Bu arada duygularım görünür hale gelmeye başlıyor, özellikle de durumumu sezen kayınbiraderim bana hızlı bir bakış fırlatıyor ve beni rahatlatan sessiz bir 'sakin ol' mesajı veriyor.

"Sonunda, küçük Tanrıçam borcunu ödemeyi başardı, hatta beklentilerimin de ötesine geçti.

"Onun küçük tanrıçası mı?" diye tekrarlıyorum.

Zakhar beni zapt etmeye çalışıyor. "Eminim Mösyö De Martino tüm güzel kızlarına *Dee* diyordur, *ne de* olsa kulübüne verdiği isim bu."

"Doğru, Zakhar Konstantin Leskov," diye tam adını söylüyor, onu tanıdığını bilmemizi istiyor. Arkadaşım memnuniyetle gülümsüyor, çünkü kim olduğu hakkında belli belirsiz bir fikri olduğu doğruysa, o zaman oyunun ilerisindeyiz demektir. "Bayan Rouge ile şimdi başka bir anlaşmamız var," diyor sandalyesinde uzanarak. "Ama yine de parayı alacağım."

Ve onu kışına sokabilirsin.

"Diğer düzenlemeleriniz ne olursa olsun," diye cevap verdim, "çek bir kez nakde çevrildiğinde geçerliliğini yitirir, Bay De Martino".

"Öyle mi diyorsun?" Parmaklarını çenesinin altına götürüyor ve düşünüyormuş gibi yapıyor. "Soleil'den vazgeçmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

Kayınbiraderim çenesini sıkıyor, orospu çocuğu bu şekilde devam ederse daha önce konuştuğumuz o meşhur kafa atma hareketini yapabileceğimin farkında.

"Sebebinin ne olduğunu sorabilir miyim?" Belli bir nezaketi koruyarak sohbeti devam ettirmeye çalışıyorum.

"Gerçek çok basit Bay Leclerc. Soleil Rouge bana ait. Bugün buraya borcunuzu ödemek için geldiniz, ancak satın düşünüyorsanız, o zaman pazarlık değişir."

'Bayan bir şey değildir'.

'O benim malım,' diye karşı çıkıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kendimi parmaklarımla sandalyenin kolçağını kavrarken buluyorum. "Benim için çalışıyor, çünkü daha önce de söylediğim gibi, o benim malım ve onu istediğim gibi kullanıyorum."

Tamamen farklı bir durumda olabileceğimi ve Soleil'in bana her zaman söylediğinden daha kötü gerçekleri benden saklamış olabileceğini fark ettim. Kulüpteki rol değişikliğinden bahsetmişti ama ben buna hiç önem vermemiştim, inanmak da istememiştim. Beni kıskandırmak, ona karşı içimde bir sahiplenme duygusu uyandırmak için böyle konuştuğundan emindim ama söylediği şeye gerçekten dönüştüğünü hiç düşünmemiştim.

Onun için burada olmama rağmen, onu giderek daha fazla kendim gibi hissediyorum, şimdi, bana yalan söylemeye devam eden kadına kızgınım.

"Genç bayandan nasıl kurtulduğunuzu öğrenmek istiyorum," diye cevap verdim ve Zakhar'ın şaşkın bakışlarını üzerime çektim. "Sadece ne olduğunu anlamak için

yapmaya karar verirsiniz, değeri olabilir.
benim malım'.

"Gleb?", De martino çirkin suratlı adama döner. "Ona sen mi söyledin?"

Yavaşça başımı yaralı adama doğru çeviriyorum, göz kapaklarımı kaldırıp onunkileri arıyorum. O, refleks olarak, mideme bir darbe indireceğini bildiği bir zevki sergilemek istercesine, sırtarak ima ediyor ve sonra boğuk bir sesle tıslıyor: 'Onu evde masanın üzerinde yaptım.

Kirpiklerim ölçemediğim bir süre boyunca kırışmayı bırakıyor. Beni görünce yok oluyorlar ve kendimi Sole'nin küçük stüdyo dairesine şiddetle çarpmış buluyorum.

"Burada olmaz, lütfen... Bana zarar verme, burada olmaz... Masanın üzerinde olmaz."

Bunu birkaç kez tekrarlamıştı, çünkü aramızda olacakları birinin onu zorladığı yerde yaşayarak lekelemek istemiyordu.

"Neler oluyor? Neden titriyorsun?" Kollarımda titrerken onu tekrar gördüm. O anda öfkeyle karışık güçlü bir koruma duygusu hissettim. *"Seni incitmek istemiyorum."*

Şimdi sadece kendimden ve hayatının en kötü anlarından birinde ona yaptıklarımın dolaylı nefret ediyorum.

"Beni istediğin için mi istiyorsun yoksa sadece canımı yakmak için mi benimle birlikte olmak istiyorsun?" diye sormuştu, kırılmış, savunmasız, sadece bana ihtiyaç duyduğu bir anın zirvesinde.

"Sadece seni becermek istiyorum."

Ve ben anlamadım.

Bencillik gözümü kör etmişti.

Benden çok da uzakta olmayan bu bok çukuru adam ona ne yaptıysa ben de aynısını yaptım.

Onun sevgisini, kalbini, bedenini suistimal ettim. Ben nasıl bir adamım?!

"Senin için hiçbir şey, Güneşim. Bugün her şeyi alacağım ve sen hiçbir şeye sahip olamayacaksın... Buna değmezsin... Hiçbir şeye değmezsin."

Ben ona en kötü yanımı verirken, o bana en iyi yanını veriyordu. Tüm benliğini.

Ve vücudundaki o izler... Tanrım!

Onu anlamalıydım, onu ilk andan itibaren sevmeliydim, kız kardeşim olduğu düşüncesini siktir etmeliydim.

Dudaklarımın gerginlikten titrediğini fark ediyorum, tıpkı yumruk yaparak titremelerini bastırmaya çalışan parmaklarım gibi.

"Prezervatifsiz" diye duyuyorum. Ve kendimi yeniden kendimde buluyorum, o kanalizasyondan çıkan kelimeler beni dövüyor, ayağa kalkmam için gereken doğru enerjiyi aktarıyor. "Kıçına boşaldım, üzerine boşaldım." Ve ayağa kalkıyorum.

Yarım saniye içinde hayvanın üzerine atılıp onu yere fırlatıyorum.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde Zakhar ayağa kalkıp *Mösyö De Martino*'ya doğrultmak zorunda kalır, o da buna karşılık olarak hemen ellerini kaldırır.

Kayınbiraderim beni kışkırtarak, "Onu iyice düzelt, dostum," dedi. Gerisini ben hallederim.

Dişlerimi o kadar sert sıkıyorum ki diş etlerimin zonkladığını hissediyorum. Odanın içinde gürlemesini engellemek ve daha fazla adamı içeri çekmemek için bir çığlığı yutuyorum. Güneşime dokunmaya cüret eden orospu çocuğunun şekli bozulmuş suratına bir dizi yumruk atarak acımı dindiriyorum.

"Seni pislik!" diye tısladım ve bir yumruk daha attım.

Kalçalarımı kalçalarının etrafında sıkıca tutarak onun üzerinde duruyorum ve böylece onu hareketsiz hale getirmeyi başarıyorum.

Böyle bir güce, böyle manyakça bir hassasiyete sahip olduğuma ve bir adamın yüzünü acımadan parçalayabileceğime inanmıyordum.

Parmak eklemlerimin çatladığını hissedebiliyorum.

Kendimi incittim ama asla korumam gereken kızı incittiğim kadar değil.

Gözlerim öfkeyle doldu, göz bebeklerim nemlendi, bastırılmış duygularım yüzünden görüşüm bulanıklaştı, şimdi hepsi patladı, şimdi Soleil'in benim için ne anlama geldiğini anlıyorum.

Bu öfke, adrenalin ve bayılmadır.

Beni kapatıyor, sonra açıyor ve yönetiyor.

Onun için bu kişiyi yumruklamayı asla bırakmayabilirim. Onun için kendimi şu anda lekelediğimden daha fazla kana bulayabilirim. Onun için onu öldürebilirim.

"Sakin ol Başak," diye beni geri çekiyor Zakhar ama ben gıcığı boynundan yakalamışım ve şimdi kafasını yere vuruyorum. "Sorun yok Başak," diye duyuyorum ama kendimi teskin etmiyorum.

Onu ayağa kaldırdım, kendimi de ayağa kaldırdım ve onu masaya çarptım, hala elleri havada olan patronunun önünde, yüzü kızgın ama

Damarlarında iktidarsızlık dolaşıyordu.

Kayınbiraderim silahı yüzüne doğrultmaya devam ederse bir bok yapamaz.

Ve ben öfke doluyken bir bok yapamaz. Onunla doluyum.

Bitkin, nefes nefese, ellerim, gömleğim ve yüzüm kan içinde, yanımda getirdiğim evrak çantasını alıp masanın üzerinde yatan iğrenç varlığın karnının üzerine bırakıyorum.

Nefesimi tutarak açtım.

"Mösyö De Martino, ben mümkün olduğunca sakın bir şekilde iş yapmayı tercih eden bir adamım, bu yüzden bu kez paranızı kirletmek zorunda kaldıysam özür dilerim". Bu özür elbette ironiktir.

Elimi destelenmiş banknotların üzerine koyuyorum ve kağıdı kırmızıya boyuyorum.

"Benim param mı?"

Kana bulanmış parmaklarımın iziyle kirlenmiş olan çeki elime alıyorum.

"Kızların borcu ödendi," diye hatırlatıyorum ona, kâğıt parçasının uçmasına izin vererek. "İkisi de özgür. Ve bunlar..." çantayı ona doğru itiyorum, gözleri açgözlülükten olduğunu bildiğim bir açlıkla parlıyor, "...kulübünü satın almanın adil tazminatıdır."

"Déesse'i satın almak ister misiniz?" Şaşırmış görünüyor ama pek de karşı değil.

Elimi arkama uzatıp Zakhar'ın bana iletmeyi bildiği şeyi alıyorum ve aile noterimizden aldığım noter tasdikli sözleşmeyi masaya çarpıyorum.

Yaralı adam ayağa kalkmaya çalışıyor ama bir dirsekle onu tekrar yere seriyorum.

"Satın almak istemiyorum Bay De Martino, o zaten benim. İmzalayıp parayı alsanız iyi olur."

"Yoksa?"

"Bilmelisiniz ki her ailede çürük bir elma vardır. Bugün o elma benim. Bu nedenle şu anda *hayırlara* tahammülüm yok."

Kendimi ele geçirilmiş hissediyorum, neredeyse kendimi bu odanın bir köşesinde, neye dönüştüğümün, onun için ne olabileceğimin bir seyircisi olarak görüyorum.

Belki de tam da imkansız başardığınızda, asla geri dönemeyeceğiniz kadar çılgınca sevdiğinizi fark edersiniz.

Ve en göze batan şey ise artık geriye gitmek istemiyorum, bundan sonra omzumun üzerinden bakmadan sadece ileriye doğru yürüyeceğim. Şu andan itibaren sadece hedefime odaklanıyorum.

Kayınbiraderim masanın etrafında dönüyor ve silahını şakağına dayamış olan adama belli bir aciliyet hissi veriyor, o da evrakların üzerine eğilip beni Déesse'in yeni sahibi olarak kutsayan senedi imzalamaktan başka bir şey yapamıyor. Sözleşme ayrıca Mösyö De Martino'yu dezavantajlı duruma sokan başka yasaklar da içeriyor, çünkü benden ve kızlardan uzunca bir süre uzak durmaya devam edeceğini garanti ettim.

İmza attığını, sıkıntıyla kalemini bıraktığını ve kravatını düzelttiğini görüyorum, ancak elini bana doğru uzatıp içimde kontrol edilemez bir tiksintiyi tetikleyen bir şey söylediğinde şaşıyorum.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti, Bay Leclerc". Bu jeste karşılık vermeye niyetim olmadığı için kolunu indirmek zorunda kaldı. "Yeni malınızın keyfini çıkarın. Ne yazık ki test etme şansım olmadı."

"Dışarı," diye tıslayarak çıkışı işaret ediyorum. Zakhar silahın namlusu hâlâ ona doğrultulmuş halde beni takip ediyor. "Ve bu bok çuvalını da yanında götür. Onu bir daha buralarda görmek istemiyorum."

De Martino kapıyı açıp yarı baygın adamı dışarı taşıması için uşaklarından birini içeri alırken, ben baygın adamı izole edip yere bırakıyorum.

"Leclerc!" diye dönüyor, gitmeden hemen önce.

"Evet?"

"Kulübün değeri daha azdı," diye yanıtlıyor çantayı taşıırken.

'Ama Soleil çok daha değerli'.

Sahip olabileceğim tüm lanet paradan daha fazla.

Kayınbiraderim ve ben yalnız kaldığımızda, masanın önündeki sandalyelerden birine çöküyorum. Ellerimi yüzüme götürüyorum, şiddetin ve solmakta olan öfkenin kokusunu alıyorum, şimdi yeni bir duyguyla örtülüyor: pişmanlık.

Sırtım eğik, dirseklerim dizlerimde, parmaklarım şimdi saçlarımda, böyle kalıyorum.

Zakhar'ın avucunu omzumda hissediyorum, sessizliği destek görevi görüyor.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldanıyorum, sanki geçmişteki davranışına bir mazeret bulmaya çalışıyormuşum gibi, ama hiçbir mazeret yok, olamaz. "Ona ne yaptıklarını bilmiyordum."

"Bugün çok güçlüydün.

"Ben onun gibi bir kadına layık değilim. Güçlü olan o, ben değilim."

"Aslında öyleydin, çünkü o senin içindeydi. İhtiyacın olan enerjiyi sana o aktardı. Bu gece herkes onu ne kadar sevdiğini görebilirdi."

Ağır bir gözyaşı düşüyor ve kendini boşlukta kaybediyor. İkincisini ve üçüncüsünü döktüm, sadece ayağa kalkıp etrafıma baktım ve fark ettim ki, evet, bugün patlayacak gücü bulduysam, bunun tek nedeni onun içimde olmasıydı.

Her zaman olduğu gibi.

"Şimdi geriye kalan tek şey ona en büyük hediye vermek."

"Bunu ona zaten yapmadın mı?"

"Daha yeni başladım ve durmayacağım".

Bu öğleden sonra Madam Marie Rose'dan Déesse'e gelmemi isteyen bir mesaj aldım. Tam yirmi dakika boyunca duş teknesinde oturup dökemediğim son gözyaşlarını döktüm, Yvonne ise kapının dışında sadece *Mösyö De Martino* ile ne kadar uzlaştığımı soruyordu. Tamamen aptallığıma gömülmüş, kendimi olmam gereken kadın rolünden sıyırmaya adanmış bir halde havluya sarındım ve kendimi en yakın arkadaşımın gözlerine yansıtıktan sonra ona gülümseyerek endişelenecek bir şey olmadığını, sadece önemli bir müşteri için özel bir şov yapmam gerektiğini söyledim.

Gerekçeme inanıp inanmadığını bilmiyorum ama şu anda kulübe giden kaldırımda yürürken, döndüğümde bu gece takacağım örtüleri çıkarmaya ve onun her zaman tanıdığı kız olmaya, açılmaya, içini dökmeye ve ona gerçeği söylemeye karar verdiğimi biliyorum. Eğer bunu onunla bile yapamıyorsa, artık kendimin yüzüne bakabileceğimi sanmıyorum.

Çalışmam gereken gece kulübünün girişine yaklaşır yaklaşmaz bir kargaşa olduğunu fark ediyorum.

Giriş holünün hemen önüne kurulan iskele üzerinde bazı işçiler meşhur ışıklı tabelayı sökmektedir.

Devam eden çalışmanın çok yakınında duruyorum, yukarı bakıyorum ve D ile ilk E'nin binanın duvarından çoktan sökülmiş olduğunu fark ediyorum. Cam kapıdan dışarı bakıyorum ve binada bir tadilat yapıldığını fark ediyorum.

Şaşırarak ama pek de ilgilenmeyerek içeri giriyorum ve ana salonun içinde dolaşan, işleriyle meşgul personelle selamlaşıyorum. Tezgahları ve kanepeleri selofanla kaplayın.

Poggio ve benim spor çantası üzerinde halı kırmızı e Ben Bakıyorum. dansçılardan birinin dikkatini çeken bir *pıss* diye mırıldanıyor.

"Neler oluyor?"

Koyu renk saçları olan kız, dans ayakkabılarının üzerinde bana doğru ilerliyor.

"Duymadın mı?"

"Ne?"

"Déesse satıldı, artık yeni bir patronumuz var. Ve neyse ki bizim için oldukça havalı biri."

Gözlerimi kısıyorum ve şaşkınlıkla ağzımı açıyorum.

"Satıldı...? Yeni patron...?", neredeyse kekeliyorum. Bir elimi göğsüme götürüp yutkunuyorum. "*Mösyö* De Martino'ya ne oldu?"

Celladım nerede?

Soubrette omuz silkiyor ve beni suskun bırakarak yanımdan geçip gidiyor.

Provalar nedeniyle canlanmaya başlayan sahneye bakarken zihnim kararıyor ve etrafımdaki her şey ağır çekim modunda sessiz bir video gibi görünmeye başlıyor.

Marie Rose'a bakıyorum ve onu malzeme taşıyan işçilere emirler verirken yakalıyorum. Bu habere üzülsem mi yoksa rahatlasam mı bilemiyorum ama artık yeni bir sahibi olsa bile borçlarımdan ve *Mösyö* De Martino ile aramızdaki bağdan kurtulacağım kesin değil.

Kızlara yetişiyorum, sahnenin kenarında duruyorum, dirseklerimi parke zemine dayıyorum ve yeni patronun güzelliği hakkında fanteziler kurarken onları gözetliyorum.

Madamın *benimle konuşmak istediği şey bu muydu? Yoksa tüm bunlar beni tuzağa çekmek için kurulmuş başka bir yem mi?*

Az önce konuştuğum kızın gözleri arkamda sabit kalırken birden parlıyor.

"Aman Tanrım, işte orada!" diyerek ayağa fırlar ve sanki kendisini ön sıraya, göz önünde bir yere yerleştirmek istercesine arkadaşını geride bırakır.

"Gerçekten o olduğuna emin misin?" diye soruyor diğeri, yanından geçerken ve fark edilmek için onunla yarışırken.

'Evet, bu sabah duydum'.

"Vay canına, ne kadar yakışıklı! Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Müstakbel kocam," diye cilve yapıyor.

Bu noktada, kulübün yeni patronunu görme merakıyla arkamı dönüyorum ve daha önce sessiz bir videonun içindeymişim gibi görünürken, şimdi duyabildiğim tek sesi, yani kalbimin atışını yükseltebilen bir alana fırlatılmış gibiyim.

Beni tepeden tırnağa süpürürken, dizlerimi titretirken onu güçlü bir şekilde hissediyorum. Nabızı atan organımın gümbürtüsünü neredeyse görebiliyorum, fiziksel bir kıvama büründü. Ve ona dokunabilirim bile, keşke hareket edecek, yürüyecek, parmaklarımı uzatacak ve Başak'ın bana hınzırca gülümseyen dolgun dudaklarını sıyracak gücüm olsaydı.

Çünkü bu o. Kalbimin tutarlılığı o.

Şık elbise. Ceket ve kravat, güneş gözlüğü ve çalım. Kendine güven ve duygusallık.

Elleri yavaşça gözlüklerine gidiyor, onları çıkarıp beyaz gömleğinin yakasına asıyor.

Bana vurduğunun farkında olarak bakışlarıyla beni işaret ederek acı verici bir *ağır çekimde* geçit töreni yapıyor.

Gözlerim onun adımlarını takip ediyor. Sanki gözlerimi onunkilere bağlamışlar, onlar da kalbimi hoplatan bir tepkiyle şaşırtıcı bir şekilde benimkilere bağlı kalıyorlar.

Ve o çok güzel, Başak'ım. Çünkü o burada ve...

Burada mı?

Başımı sallayarak uyandım.

Yeni sahibi o mu?

Yutkunuyorum.

Hangi lanet sebepten?!

Çabucak ona sırtımı dönüp bakışlarından kaçıyorum.

Zakhar'ın sesini de duyuyorum ama onlara doğru dönmeye cesaret edemiyorum. Sonra onların konuşmalarının ofislere giden koridora doğru azalıp kaybolduğunu duyuyorum.

Ne haltlar dönüyor burada?

Geçmiş düşünmeye çalışıyorum, son birkaç günlük sessizliği, korkularımı, onun yokluğunu gözden geçiriyorum.

Onun yokluğu.

Onun süitinden çaldığım gömleği giyerek geçirdiğim geceler.

Eyfel Kulesi'nin dibinde son kez birlikte olduktan sonra bir mesaj göndermeye tenezzül etmedi. Öte yandan, ben de onu kesinlikle aramadım, ama burada, borçlu olduğum gecede ortaya çıkmak ve bunu bir sahip olarak yapmak... Tanrım.

Ya ...?

Bilmem gerek!

Hiçbir şey ya da hiç kimse umurumda değil, spor çantamı alıp soyunma odasına bırakıyorum ve sonra gideceğim yere doğru koşuyorum.

Çünkü şu anda yeni patron Başak -ki buna hâlâ inanamıyorum- kulüpteki her çalışanın ilgisini çekiyor.

Stüdyonun kapısına ulaştığımda aralık olduğunu görüyorum ve durup kulağımı tahtaya dayıyorum.

Ses çıkarmamaya çalışarak utanmadan Zakhar ile aralarında geçen konuşmayı gözetliyorum.

"Senin de burada kalmana gerek yok, gidebilirsin," diyor ona.

"Biz ortağız, sen bakırsın. Bu mülkiyetin çoğunluğuna sahip olmayacağım, ama kalmak istersem kalırım'.

"Bana bir daha böyle derssen..."

"Uh-oh, üzülme. Neler yapabildiğini zaten gördüm, beni bağışla, *proklyatiye*'.

"Rus yok!"

"Ama bu çok mafyavari. Bize belli bir ton vermeye yarıyor".

"Leskov!"

"Çok otoriter olmanı seviyorum. Çabuk öğreniyorsun. Yine de sen lanet olası bir Leclerc'sin."

"Tabelaya ne yazacağınızı düşündünüz mü? Déesse'i tutmaya niyetim yok.

'Benim için hepsi aynı, sen seç'.

"Sence ona adını söylesem hoşuna gider mi?" Göz kapaklarımı ardına kadar açıyorum. *Kimin adını?*

"Yani tüm müşteriler buraya sadece hanedanlığın veliahtına ilham verenin kim olduğunu görmek için mi gelecek? Onu hedef haline getirirsiniz."

"Hayır, lanet olsun, haklısın."

Tamamen onun sözlerinin anlamını çözmeye dalmışken, yüzümü kapıya dayadığımı ve neredeyse açarak vücudumu ortaya çıkardığımı fark etmiyorum.

"İyi akşamlar," demek zorunda kalıyorum, utancımı gizleyerek.

Zakhar, Başak'ın oturduğu masanın önüne oturuyor, arkasını dönüp gözlerini kısarak bana bakıyor, yeni patron ise sanki çok gizli bir toplantıyı bölmüşüm gibi beni işaret ediyor.

Kayınbiraderi ayağa kalkıp bana doğru yürürken gömleğinin yakasını gevşettiğini fark ediyorum.

"Ben içeridekilerle konuşmaya gidiyorum," diyerek bana hafif bir gülümseme verdi, ben de onları rahatsız eden gibi görünmeden karşılık vermeye çalıştım ve sahip olduğum en anlaşılmaz adamla yalnız kaldığımda

kendimi onun kadar gizemli buluyorum, kollarımı göğsümde kavuşturup ona bakıyorum ve bir açıklama bekliyorum.

"Orada öylece durmayı mı yoksa yaklaşmayı mı planlıyorsunuz?"

Depoladığım havayı dışarı atıp dediğini yapıyorum ve az önce Rus tarafından boşaltılan koltuğa oturuyorum.

"Oturduğun yer burası mı?"

Soruya şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

"Başka nereye oturabilirim?"

Cevap verdiğim andan cevap verdiği ana kadar geçen saniyeleri sayabilirim. Bu noktada, dudakları açılıp beni iliklerime kadar etkileyen bir cevap şekillendirirken, gözleri hiç bu kadar kendinden emin, bu kadar kararlı ve bu kadar büyüleyici görünmemiştir.

Başak sandalyesini geriye kaydırır, sonra avucunu önündeki masaya vurur.

"Buradayım, Sun. Seni burada istiyorum'.

Ayağa kalkıp ona tüm Déesse kadar büyük bir 'sen kim olduğunu sanıyorsun' diye bağırمام gerekirken, dürtülerimi kontrol edemedi ayağa kalkıyorum, birkaç adım atıyorum ve bir anda, sanki boyun eğdirilmiş gibi, kendimi tam da onun istediği yerde buluyorum.

Başım, bana doğru hafifçe kalkmış olan onunkine doğru eğilmiş durumda. Parmakları masanın kenarını kavırıyor, sandalyeyi kaldırıp yaklaştırmak için.

Kendimi var olabilecek en büyüleyici kafesin içinde buluyorum, bakışlarının yoğunluğuyla kendimden geçiyorum, ağzının şekliyle büyüleniyorum, bu çocuğun sadece kendi havamı soluyarak bende uyandırdığı duygulara tamamen kapılıyorum.

"Déesse'i satın aldın mı?"

"Uh-huh." Parmak uçları birbiri ardına kalçalarımaya yaklaşıyor.

Tehlikeli bir dürtüyü bastırmak isteyerek kalçalarımı sıkıyorum.

"Neden?"

'İyi bir anlaşmaydı'.

Avuçlarının popomu sıktığını hissediyorum benim iç çekişim daha yüksek, onunki daha sessiz, farkında, dingin oluyor.

Gözlerinde yaşayan mavi içime ulaşıyor. Sakin bir dalga, ama kıpırdayan, doğasını açığa vuran bir dalga.

"Mösyö De Martino nerede?"

"Senden uzakta. Sana tecavüz etmeye cüret eden o hayvanın senden uzak olduğu kadar.

Bu vahiyde denizin mavisini, yağmurun içinden geçip ona katılması ve dalgalarını beslemesi gibi yoğunluğunu değiştirir.

Ve ben de, midemde, hayatımın bu kısmıyla yüzleşmekten, onu çekip çıkarmaktan, bir kitabın sayfalarını okur gibi , analiz etmekten, metabolize etmekten ve böylece onu gerçek kılmaktan korkarak tereddüt etmeye başladım.

Tekrar incinmiş, ezilmiş, istismar edilmiş hissetme duygusunu bastırmak isteyerek gözlerimi kırptırıyorum. Yine de onu karşımda görünce, şimdi arkamda okşamalarını hissedince, o anı daha uzak görünüyor, kokular kıvamını kaybetmiş ve bedenim o geçişi neredeyse unutmuş.

"Her şey bitti, Soleil".

Geçmiş günleri yutma ihtiyacı hissederek daha güçlü nefes almaya başlıyorum. Birkaç saat öncesine kadar tadı o kadar acıydı ki, reddetmek onunla yüzleşmemenin tek yoluydu; ancak şimdi hiçbir tadı yok.

"Borcumu ödedin mi?" Başını usulca sallıyor ama şu anda kendini tuttuğu, daha fazlasını yapmak istediği, tıpkı benim beklediğim gibi, şimdiye kadar önemli olan tek tat için beklediği açık. "Ve sen Déesse'i... için mi satın aldın?"

"Senin için. Her şeyi senin için yaptım."

Boğazım yanıyor, gözlerim yaşlarla doluyor. Günlük hayatımın aksine, bunları ona göstermekten hiç utanmadım. Başak'ın önünde hiçbir zaman çekincelerim olmadı, içimdekileri açığa vurmaktan da korkmadım, bu yüzden o duyguyu, o rahatlama çocuğunu, minnettarlığı ama aynı zamanda mutluluğun en yüksek çatısından düşebileceğim korkusunu da bıraktım.

Çünkü onunla, ilk andan itibaren, bir tahterevalli .

Yüksekler ve alçaklar, sonra kaybolana kadar daha da alçalır.

"Vedalaştığımızı sanıyordum." Ayağa kalkarken gözlerim onu takip ediyor. Şimdi onu görmek için yüzümü kaldırmak zorunda olan benim. O kadar uzun boylu, yakışıklı ve heybetli ki Başak'ım, ona bakmak beni hep bir rüyanın içinde, kafamın bir köşesinde, böyle bir gerçekliğin gerçekten var olamayacağı bir yerde hissettiriyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama gördüğün gibi sensiz yapamıyorum."

Kalçalarımı tutup beline doluyor, ensemden saçlarımı yakalıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Ağzını sonuna kadar açıp dilini tatmama izin verirken, elleri her yere uzanıyor, çoğalıyor ve ben onları her yerde hissediyorum. Sırtımda, popomda, kalçalarımnda, yanaklarımda.

Onları tam orada istiyorum, bu yüzden onları benimkilerle tutuyorum. Yüzümü izin veriyorum, ziyafet çeken dillerimizin hareketleri arasında hokkabazlık yapıyorum. Yoğun ve keskin öpüşmelerimiz boşlukta yankılanıyor. Şehvetli ve heyecan verici inlemeleri boğazımda düğümleniyor.

"Şimdi buradayım.

"Benim için!" Bunun farkındayım.

"Bizim için," diye düzeltiyor beni, derin bir nefes alarak. "Telafi etmem gereken çok şey var."

"Sen neden bahsediyorsun?!", gözlerine bakmak için onu durduruyorum ve gözlerinin benimkiler kadar parlak olduğunu görüyorum. "Telafi edecek hiçbir şeyin yok."

"Evet, Güneş. Kör olmuştum. Görmek istemedim."

"Ne görmen gerekiyordu?"

Saçlarımı yüzümden çekip bir kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Ne kadar cesur bir kadınsın sen. Yüzünün her yerinde cehennemden geçtiğin yazıyordu ama ben, bencil ve incinmiş bir şekilde, alevlerin içinde duran tek kişinin ben olduğuma inandım. Kendimi yanarken hissettim, oysa ateşi taşıyan sendin. Bunu Yvonne için, kendin için, hatta birçok kez benim için yaptın, kendini feda ettin ve bana öfkemi boşaltma şansı verdin. Duygularını çiğnememe izin verdin ve bunu asla zayıf olduğun için değil, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin, hatta benim bile çizemeyeceğim kadar sağlam bir zırh giymeyi seçtiğin için yaptın. Sen her şeye dayanabilecek kapasitedesin ve dünyada senin harika yeteneklerinden birine sahip olmayan başka bir kadını sevebileceğimi sanmıyorum. O zamanlar için özür dilerim... seni istediğim gibi kullandığım zamanlar için. O zaman bile seni sevdim ama bunu itiraf edemedim. Seni anlamadıysam, seni dinlemediysen, sana bakmadıysam beni affet...!.

"Başak!", sözlerini engelliyorum, ağzını kendi ağzımla tıkıyorum ve onun üzerinde cevap veriyorum. "Beni anlamamış olsaydın, ilk andan itibaren, beni dinlememiş olsaydın, beni gerçekten görmemiş olsaydın, bu kadar derine inmemiş olsaydın, sence sana hiç aşık olur muydum?"

Her zaman yaptığı gibi yüzüme doğru derin nefes alıyor, beni içine çekiyor.

"Bir keresinde sana asla senin olmayacağımı söylemiştim," boynuma yağmur gibi nazik bir öpücük düşüyor. "Ama seni , sahnede ilk gördüğüm andan beri öyleyim. yüzden satın aldım. Burası bizim. Senin.

Çünkü burası benim her şeyimi aldığın yer". Başka bir öpücük, daha yoğun, köprücük kemiğimi çimdikliyor. "Senden nefret ettiğimde bile seninim." Bir üçüncüsü göğsümde, göğüslerimin yumuşak kıvrımları arasında yanıyor. "En büyük hatam olduğunda bile seninim." Dişleriyle beni tırmalarken inliyorum, göğüs dekoltemin üzerinde nefes nefese. "Senden her kaçtığımda senin." Elini taytımın altına sokup parmaklarıyla tahrik olmuş kıvrımlarıma uzanarak beni şaşırtıyor.

"Başak!", kulak memesine üflerim.

"Sen oradayken seninkiler," diye devam ediyor, parmak uçlarını hassas etin üzerinde yavaşça gezdirmeye başlıyor. "Sen benimleyken senin." Çıglık atmamak için alt dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Artık seninim, çünkü başkasının olamam."

Pantolonumu çıkarmasına izin vermek için pelvisimi kaldırırken dudaklarını, tadını arıyorum. Ayakkabılarımın içine sığmıyorlar, bu yüzden aceleyle onları ayak bileklerimin etrafında bırakıyorum, yan başarıyorum ve kendini vücuduma adamasına izin veriyorum.

"Bu sözler uzun zamandır aklımdaydı," diye mırıldanıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıp uyarılmış seksime yaklaşarak. "Onları duymalıydın. Benden. Ben seni yerken."

Ağzı geniş dudaklarımın arasına girer girmez saçlarına yapışıyorum, onu çok istediğim yerde tutuyorum. Diline yer açmak için parmaklarıyla beni nasıl açtığını hissediyorum. Onu buluyor, ıslatıyor, emiyor ve ben masanın üzerine bırakıyorum, başka birinin canımı yakmak istediği yerde yatıyorum.

Ama bunu düşünmüyorum, hayır, bir saniye bile düşünmüyorum, kötü anıların mekânlar değil, sadece jestler ve insanlar olduğunu fark ettiğim an hariç. Bugün cehennemde olabilirdim ve alevleri hissetmeyebilirdim. Şu anda en koyu karanlığın içinde olabilirim ve asla kaybolmuş hissetmem. O yanımdaysa her yerde .

Ağzında patlayacak ve beni masanın üzerinde bitkin bırakacak kadar yakınım. Nefes nefese kalıyorum, onun fotoğraflarını çekmekten asla vazgeçmeyen gözlerimle onu arıyorum. Ve tek bir hareketle pantolonunun fermuarını açıp bana duyduğu utanmaz arzuyu serbest bıraktığında, bundan sonra kendimi daha çok seveceğime ve bunu onun için yapacağıma dair kendime söz veriyorum. Beni önemseyen onun için.

Şaftı boxer'ından dışarı çıkıyor. Testisleri lastik tarafından sıkıştırılmış. Pantolon hala neredeyse mükemmel, sadece düğmeleri açık.

Gömleğinin düğmelerini tek tek açarken vücuduyla üzerimde yükseliyor. Gözyaşlarımın yanaklarımı gıdıkladığını, ucunun yer açtığını hissettiğimde seksimin zonkladığını hissediyorum.

Başak'ın dudakları benimkilere yapışıyor ve bedenlerimiz birleşirken, onu içimde yeni bir anlamda, daha derin, daha samimi, daha gerçek bir şekilde karşılıyorum.

Teşekkür ederim.

"Neyin, güneşim?"

"Beni sevdiğin ve beni kurtardığın için".

"Senin için henüz hiçbir şey yapmadım. Hayat çok daha fazlası, Soleil. Çok daha fazlası."

"Benim içimde olman bana yeter".

Sonsuza dek kaybolacağımı düşündüğüm yerde kendimi buldum.

Yolunu kaybedenler, birçok kez düşenler, geride kalanlar, pes edenler vardır. Bir de Başak gibi, artık gücü kalmayanlar için kaybedilen yolu yeniden inşa etmeyi başaranlar vardır. Bazıları onlara melek diyebilir, diğerleri ise büyük sevgi. Bu ruhlar, birini kurtarmayı başarmadan önce, öfke, kızgınlık, tutku ekmişlerdir, ta ki en emin yolu, sevgiyi inşa edene kadar, çünkü bir tür karşılık, kendilerini bir başkasını parlatmaya adadıkları için bir ödül alacaklardır. Son olarak, benim gibi yeniden ayağa kalkma yeteneğine inanmayı bırakmış kadınlar var, aynada kendilerine baktıklarında bile kendilerini bulamayan, kendilerini tanımayan, sırtlarını kendilerine dönerek varoluşlarının geçmesini, her günün ölmesini ve beraberinde biraz da hüznü getirmesini bekleyenler. Bunlar, diğerlerinden çok uzakta olduklarını, her zaman bir adım geride olduklarını, tatmin olmaktan çok uzak olduklarını düşünen kadınlardır. Sonra bir gün kaçınılmaz olan gerçekleşir ve o büyük sürprize hayat denir.

Kızgın melek geldi. İşte büyük aşk geliyor.

Ve benim Başak burcum, şu an itibarıyla, bunların hepsini temsil ediyor.

Yaşanabilir bir yarının hayalini kurmaktan kendimi alamıyorum. Kızıma bu hikayeyi anlatacağım günü düşünüyorum. Ona, başkalarının bize sunduğu sevgiyle kendimizi sevmeyi öğrenebileceğimizi söyleyeceğim. Her birimizin her zaman değerli olduğunu, hayata dişimizle tırnağımızla sarılırsak geri dönüş olmadığını.

Ve ona beni kurtaran Beyaz Atlı Prens'i anlatacağım, en çılgın hayallerimde benimle birlikte mutlu sona nasıl ulaştığımızı anlatacak olan kişiyi.

EPİLOG

C:\Users\bmary\Desktop\ROMANZI\BLACK DYNASTY -
VENUS\Taurus symbol.jpg

Bir ay sonra.

Holding'in son yönetim kurulu toplantısına katılanların ruhlarını sakinleştirmekle geçen yorucu bir öğleden sonranın ardından, şatoya her zamankinden biraz daha geç dönüyorum. Saray garip bir şekilde sessiz, koridorlar ıssız ve olağanüstü bir huzur havası var. Avluda duraklıyorum, cep telefonlarımla oynayarak işten gelen telefonu sessize alıyorum, bir yandan da ne olur ne olmaz diye kurul çağrılarının başladığı uygulamaya göz atıyorum. Ancak bir süredir cihaz sessiz, bu da Fund 12'yi çalıştırmam için daha fazla iş anlamına geliyor. Kuzey Kanadı'na doğru ilerliyorum, bana günün hesabını vermeye hazır olan Müller'le karşılaşır karşılaşmaz hızımı kesiyorum.

Telefonlarımı ceplerime geri koyuyorum ve düşüncelerimin zirvesinden başlayarak ona tipik sorgulamamı yapmaya hazırlanıyorum.

"Venüs mü?"

"Hanımefendi talep edildiği gibi hazırlanıyor".

"Ona talimat verdin mi?"

"Evet, efendim. Ve anlaştığımız gibi, Mösyö Camus sipariş edilenleri bizzat teslim etti. İsteddiği yere güvenli bir şekilde yerleştirdim."

"Güzel!", hızımı artırıyorum, akşamıma başlamak için sabırsızlanıyorum.

"Leonis?"

"Bay Scorpio ve Efendi Maxime yokluğunuzda ona bakmayı teklif ettiler."

Birden duruyorum, gözlerinin içine bakıyorum.

"Ne?"

"Israr ettiler.

"Bebek bakıcılarından oluşan bir ekip tuttum, lanet olsun!"

"Eğer söylememe izin verirseniz, Bay Leclerc, küçük kızınızın ona bakacak bir ekibe ihtiyacı yok, zaten kardeşleri var."

Kıpırdanmaya ve el kol hareketleri yapmaya başladım. "Oğlum Scorpio'nun onun bezini değiştirebileceğini, ağlama krizini bastırabileceğini ya da daha kötüsü boğulursa, çocuk arabasından düşerse ve..."

"Kendini nasıl yukarı çekeceğini bilmiyorsa, tekerlekli sandalyeden düşme ihtimalini göz ardı ediyorum."

"Benimle çelişiyor musun?"

Müller eldivenli ellerini kaldırarak sırtıtmaktan kendini alıkoyar.

"İşimi önemseydiğim için, hayır efendim, buna asla cüret edemem." Ama az önce yaptı.

"Onları nerede bulabilirim?"

Sinema salonunda.

"Ona ne izletiyorlar, korku filmi mi?"

"Eğer durum böyle olsaydı, küçük çocuğun bu kadar erken travma geçireceğinden şüpheliyim".

"Benimle dalga mı geçiyorsun?", aklımdan kıyamet düşünceleri geçerken yürümeye devam ediyorum. Leonis düşüp kafasını çarpıyor, Scorpio'nun suratına kusuyor, onu kör ediyor ve onu bırakmaya zorlayarak yere yıkılmasına neden oluyor. Onu kirli bir bezle bırakacaklar, elbette, çünkü bana çekmişler. "Ailenin geri kalanı? Partnerimle hak ettiğim bir gece geçirmeden önce hangi felaketle yüzleşmem gerekecek?"

"Küçük Michelle yine Taurus Senior'un hayaletini gördü." Ağzımı kocaman açıp başımı sallayarak tekrar duraklıyorum.

"Tanrı aşkına, bu adam neden kalenin etrafında dolaşmak zorunda, bilmiyorum!"

"Görünüşe göre büyükbabası ailesini özliyor. Ölümünün yakın olduğuna inanıyor ve torunlarını görmeden önce, kendi sözleriyle söylüyorum, *bize topları bırakmayı* çok istiyor'.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve iç çektim.

'Onunla konuşacağım. Bunu günlüğüme yaz'.

"Çoktan bitti. Ayrıca, Michelle bunun bir hayalet olduğundan şüphe etmeye başladı.

"Kız kardeşim çok akıllıdır, onu ifşa etmenin bir yolunu bulacaktır. Onunla konuştun mu?"

"Görünüşe göre biraz sohbet etmişler." Göz kapaklarımı ovuşturarak yüzümü kapatıyorum.

"Ne hakkında?"

"Kalıtsal meseleler".

Kendimi tutamayarak bir kahkaha patlattım. "Yarın Michelle'le buluşacağım."

"Hazırlıklı olun, birçok sorunuz var."

"Sanırım. Başka bir şey var mı?"

"Bay Novak düşün hediyesi olarak ne istediğine karar verdi."

Gözlerimi deviriyorum ve homurdanıyorum. "Ne istiyormuş?"

"Leclerc ile belirsiz bir süre için sözleşme imzalandı.

"Anlayacaktır," diye araya girdim. Bu onun için, kız kardeşim için ve özellikle de benim için iyi, çünkü bu şekilde onu asla kaybetmeyeceğim. Eryk'i ömür boyu futbol kulübünde işe alarak, onun ve Zöe'nin sonsuza kadar Paris'te kalmasını sağlayacağım.

"O çocuğu biraz fazla kolay memnun ettiğini düşünmüyor musun?"

"Belki," diyerek elimi omzuna vuruyorum ve gülümsüyorum. "Venüs'e uğrayın ve ona biraz daha gecikeceğimi söyleyin, gidip çocukları Leonis'e bakabileceklerinden emin olmak istiyorum."

Arkamı dönüp gittiğim yönün tersine doğru ilerliyorum ve sinema salonuna giden koridorlarda yürüyorum.

Bir süre önce, tam orada, babalığımı keşfettikten sonra, Scorpio ve Maxime'i bir arada buldum ve bugün, bu önemli günde, kaderin bir işareti gibi, tarih tekerrür ediyor. Bu kez onlarla birlikte, hayatımı değiştiren aşkın sonucu da var.

Ayak seslerimi bastıran halının yardımıyla sessizce içeri giriyorum. Büyük ekranda ailemizden esinlenen bir dizi oynuyor. Dişlerimi sıkıyorum, çünkü büyük kardeşlerimin küçüklere göstermesini yasaklamıştım, ama sanırım Maxime o kadar ısrar etti ki, sonunda Akrep en azından onun huzurunda göstermeyi tercih etti.

Ben onların arkasında kalıyorum. Bulduğum yerden sadece en büyüklerinin başını görebiliyorum. Leonis'i duymuyorum, bu yüzden en azından onu güvenli bir şekilde yerleştirip yerleştirmediklerini kontrol etmek için sessizce hareket etmeye çalışıyorum.

Patlamış mısırlarını yerken şezlongları işgal etmeyi ve bir film versiyonuna dönüştürülen olayların hakkında yorum yapmayı seçtiler.

"Ama yani..." diye mırıldandı Maxime, çiğneyerek, "Venüs küçüklüğünden beri senin kızın olmalı?"

"Evet.

"Demek çaldırdın."

"Bu pek doğru değil.

"Taurus'a o şeyi sordun mu?"

Ne?

Bilmek arzusuyla titreyerek ilerliyorum.

'O şarkıyı yayınlamama asla izin vermeyecek'.

"Yine de yap, sana ne. Parça senin.

Benim için yazılan ve evrensel olduğu kadar gizli bir şeyi de anlatan *Diverso ma uguale* şarkısına atıfta bulunuyorlar: bir oğlun babasına olan sevgisini. Kardeşi olan babasına. Dünya için sonsuza kadar öyle kalacak olan baba.

"Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," diye karşılık verir Akrep. "O bunu hak etmiyor."

Birkaç adım ilerliyorum ve oturduğum yerden Maxime'in Leonis'i kucağına aldığını görüyorum. Ufaklık sanki dünyanın en güvenli yerindeymiş gibi uyuyor. Onu rahatsız etmemek için oğlumun hareketleri nasıl belli belirsiz kalıyorsa, o da neredeyse hiç hareket etmiyor.

Dudaklarım içten bir gülümsemeyle gerilirken, önümde üç ruh, üç hayat, kişiliğimin üç bölünmez parçası olduğunu fark ettiğimde boğazım sıkılıyor.

"Peki ya sen? Babamla yarış konusunu netleştirdiniz mi?"

Maxime'in yanında bunu yapmakta hiçbir sakınca görmüyormuş gibi bana baba demesi bir yandan beni korkutuyor, diğer yandan da rolümü daha güçlü algılamamı sağlıyor.

"Hayır, ama pes edeceğini biliyorum." Kıkırdıyorum, neredeyse kendimi ele veriyorum. "Bize karşı hep pes eder."

Bu noktada yarı ışıktaki kendimi gösteriyorum. "Doğru!" diyorum.

"Kahretsin," diye patlar Scorpio ve Leonis uyanır, ağladığını ima eder.

"Seni Büyükbaba Taurus'un hayaleti sandım."

Maxime gülümsüyor, koltuktan kalkıyor ve ufaklığı bana uzatıyor.

Onu kollarıma alıyorum ve ışık çok düşük olmasına ve sadece arkamdaki perdeden gelmesine rağmen sıcaklığımı fark ediyor ve hemen sakinleşiyor.

İkisinin ortasına oturuyorum, kendimi dünyanın en iyi yerinde hissediyorum, sadece bir parçanın daha eksik olduğu kusuruyla, ama onun benim için ve önümüzdeki akşam için hazır olduğunu bilmek beni yüreklendiriyor.

"*Farklı ama eşit* konusuna gelince..." diye ima ediyorum, Scorpio'nun maksi ekranın ışığıyla aydınlanan yüzüne bakarak. "Benim rızamı aldınız."

"Ne-ne-ne? Nasıl oldu da fikrini değiştirdin?"

"Bu şarkıyı dünyaya söylemek ister misin?"

"Sadece sana söylemek istedim," diye mırıldanıyor, küçük kardeşinin duymamasını umarak.

Yanıttan etkilenerек göz kırpyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum, Leonis'i sallıyorum ve duygularımı bastırmak için gülümsüyorum.

"O zaman o kadar yüksek sesle söyle ki her yere ulaşsın".

"Peki ya ben?" Maxime'in başı sağ tarafıma dönük. Çenesini küçük kız kardeşini tutan kola dayıyor ve her zamanki sırtışıyla istediğini elde etmeye çalışıyor. "Bir gün T-Leclerc ile yarışabilecek miyim?"

"Sadece koşmanıza bir amaç verebilerseniz".

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayatta ne yaparsanız yapın, bunu daha büyük bir amaç için yaparsınız. Mesela ben hepinizi iyi hissettirmek için çok çalışıyorum. Öte yandan siz, kimin ya da neyin peşinden koşacaksınız?"

"Bu zor bir soru baba.

"Pap...", son kelimeyi tekrarlıyorum ve yutkunuyorum, sonra Maxime'in büyük ifşadan beri ilk kez bilinçsizce ve doğal bir şekilde bu küçük kelimeyi gündeme getirdiğini duyduğumun benim kadar farkında olarak gülümseyen Scorpio'ya bakıyorum.

"Bunu düşüneceğim, bu amaç konusunda netleşir netleşmez size haber vereceğim."

"Yani bir uzlaşmaya vardık mı?"

"Evet," diyerek kanepeye uzandı. "Kesinlikle seninle ters düşmeyeceğim. Gerek yok."

Aynen öyle.

Neyse ki, o kadar zeki ki, bununla nereye varmak istediğimi hemen anlayabildi.

Maxime kollarını uzatır. "Kız kardeşimi geri alabilir miyim?"

"Ben dışarıdayken ona göz kulak olur musun?"

"Evet, sen git. İyi eğlenceler, her zaman çok gerginsin."

Kıkırdıyorum ve Leonis'i ona uzatıyorum, sonra ona uzanıp alnına bir öpücük konduruyorum.

"Fazla ," diye yakınıyor. Saçlarını karıştırarak onu okşuyorum.

Ayağa kalkıyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve aynı şeyi Scorpio'ya da yapma arzusuyla elimi uzatıp omzuna koyuyorum.

Ardından, diğerinin aksine yetişkin olan yüzünün arkasını kısa bir süre okşar.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

"Ne hakkında?"

"Bizi bir arada tutmak için.

Onları daha dingin, daha tatmin olmuş, daha huzurlu bırakıyorum. Leonis'in yere düşmesine asla izin vermeyecekler. Kardeşlerinden öğrendikleri gibi, her türlü uçurumdan kaçınmaya her zaman hazır olacaklarından eminim.

Üç çocuğum, harika bir kadını, güzel bir ailem, bir imparatorluğum var. Bir insanın isteyebileceği her şeye sahibim ve bazen bunu hak etmediğimden, bu mükemmellikten uyanacağımdan ve kendimi yine kalabalığın içinde yalnız bulacağımdan korkuyorum.

Ama emin olduğum bir şey var. Bir aileniz olduğunda, diğer her şey yok olabilir, çünkü asla, en büyük zorluklarda bile yalnız kalamazsınız.

C:\Users\bmary\Desktop\ROMANZI\BLACK DYNASTY -
VENUS\symbol.jpg

Doğumdan sonra Taurus ve benim çifte ayıracak fazla zamanımız olmadı. Günlerimizin çoğunu Leonis'e ayırdığımız için bunu kesinlikle isteksizce yapmadık. Yine de, bu öğleden sonra, o isteyken ve içinde muhteşem bir zümrüt yeşili elbise olan bir paketi bana teslim ettirirken, beraberindeki notu okur okumaz, gözlerim ilk zamanlar gibi, ilk günler gibi, milyonerin Bentley'ine atlayan küçük kız olduğum ilk anlar gibi yeniden parladı, tek amacı ona öyle bir baş ağrısı vermektir ki beni ölesiye öpmek zorunda kalacaktı.

*Bu gece bizim gecemiz.
Sadece bunu giy, başka bir şey giyme.
Seni eski günlerdeki gibi alacağım.
T.*

Bu birkaç kelime beni bütün gün elektriklendirmeye yetti. Ve şimdi, nihayet, aynalar koridorundan geçerek, hayatımın erkeğiyle bir akşamın tadını çıkarmak için kaleden ayrılmaya hazırım.

Elbisemin orta yırtmacı attığım her adımda açılıyor ve beni çeşitli yansımalarda altımda ne olmadığını kontrol etmeye zorluyor, çünkü istediğim gibi iç çamaşırı giymedim. Yeşil ipek, açıkta kalan teni okşuyor ve sonra küçük sıkı bantlar halinde yapışıyor, bunlar karın bölgesinden yukarı çıkıyor ve kuplarda iç içe geçiyor. Bana verildiği günden beri çıkarmadığım, *üzerinde Boğa ve Venüs, her zaman ve her zamanın ötesinde* yazılı alyansım hariç, sadece bedenimi ve kalbimi taşıyarak saçlarımı açık, boynumu serbest bıraktım.

Kapının önünde beni bekleyen Müller'e selam veriyorum. Kapıyı açıyor ve nezaketle iyi akşamlar dileyerek beni içeri alıyor.

Binanın orta merdivenlerinden kaçan bir Kùlkedisi gibi iniyorum, kaçmak için değil, hedefine doğru koşmak için. Ve gideceğim yer beni Bentley'de bekliyor, renkli camları beklentinin hazzını körüklüyor, tıpkı zamana rağmen, onu tekrar göreceğini bildiği her an göğsümde karışıklık yaratmaktan asla vazgeçmeyen kalp atışlarım gibi.

Her zaman ilk seferki gibidir: Kanın damarlarımda dolaşmak için acele ettiğini hissedirim. Tepeden tırnağa her yerim nabız gibi atar. Vücut ısım değişir ve Toros ateşi yükselir.

Camdan bana baktığını hayal ederek pencereye gülümsüyorum, adımlarımı uzatıyorum ve kapıyı açıyorum.

Ama içerisi boş.

Sakince oturuyorum. Kalbimin elleri yavaşlıyor, ruh halim düşüyor ve sonra...

"Surat asma Venüs, yoksa ısırıp koparırım."

"Taurus!"

Manyetik gözleri dikiz aynasından beni kendine çekiyor. Genellikle Dimitri tarafından işgal edilen yerde, gezegendeki en çekici adam oturuyor.

Sadece yüzünü çeviriyor ve dudakları kalbim oluyor. Onları gösterişli bir gülümsemeyle uzatıyor ve bedenim eskisinden daha fazla enerjiyle yeniden alevleniyor.

Asla kontrol edemediğim, beni ona doğru, onun üzerinde, onun içinde sürükleyen bir güç.

Ben de elimden geldiğince arka koltuklardan tırmanıp ön tarafa geçiyorum.

Gidip oturmam gereken yere oturmuyorum, doğrudan erkeğimin kollarına dalıyorum, ona sarılıyorum ve ancak o zaman çıplak olduğumu, mükemmel kıyafetlerinin üzerinde durduğumu hatırlıyorum. Ve o kadar tahrik olmuşum ki muhtemelen onda iz bırakacağım.

"Seni kirleteceğim," diye tıslıyorum dudaklarından bir nefes uzakta, ama yine de kendimi onun seksine sürtüyorum.

"Görüyorum ki istenileni yerine getirmişsiniz".

"Bu tür bir konuda haddimi aşmak istemiyorum."

Beni ensemden yakalıyor ve bütün gün özlemini çektiğim bir öpücükle beni yutuyor.

Üstüne çıkıyorum, uyarılmamın pantolonunu ıslatmasını umursamıyorum. Benim zevkime uyması için onun şeklini arıyorum. Kendimi içine bastırıyorum, dizlerimi biraz kaldırıyorum, bana sevdiği şekilde vurmasına izin vermek için.

"Seni özledim," diyerek boynuma üflüyor ve diliyle ıslatıyor.

"Bentley'de hiç yalnız kalmadık," diye not ediyorum. "Bu beni çok heyecanlandırıyor."

Yanaklarımı sıkarak beni uzaklaştırıyor ve direksiyonun üzerine yatırıyor.

Sevdiğim adamın gözleri göğsüme ulaşana kadar yavaşça üzerimde geziniyor, sonra tenimi ortaya çıkaran dokumalarda oyalanıyor.

"Bu elbisenin daha az dar olduğunu düşünmüştüm.

"Bu bir troglodit olmanın zamanı gibi mi görünüyor?"

'Planları değiştirmenin zamanı geldi'.

"Ne demek istiyorsun?"

Başparmağıyla alt dudağıma masaj yapıyor, çenemden aşağıya, sonra boynuma ve son olarak da göğüslerimin ortasına doğru kaydırıyor.

İşaret parmağıyla bir fincanı zıpkınlayıp aşağı çekiyor ve camları buğulanmaya başlayan kokpitte iniltim yankılanıyor.

Bu bakış onda var.

Benimki.

Yokmuş gibi görünen ama bunun yerine kendini tamamen veren kişi.

Taurus beni zevkle yıkmadan önce kendini böyle verir.

Gözleriyle içimde dolaşıyor, parmaklarıyla oynuyor, düşünceleriyle beni yiyip bitiriyor, sanki arzuladığı şeyin başlangıcı zaten memnuniyetinin doruk noktasıymış gibi.

"Bunu kimseyle paylaşmayacağım," diye mırıldanıyor ve beni kalçalarımından tutup göğsüne doğru çekiyor.

Dudaklarımı arıyor ve kendi dudaklarıyla okşuyor. Dilimi dışarı çıkarıyorum ve onu ağzına alıp yutmasına izin veriyorum.

"Bu gece daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyoruz," diye anons ediyor.

"Ne gibi?"

"Restorandaki akşam yemeğini atlayalım, çünkü sen bu elbiseyle sadece benim gözlerim için hareket edeceksin".

"Onu seçenin siz olduğunuzu belirtmek isterim."

"Seni ve her şeyin altında bana pek çok fiziksel sorun çıkararak vücudunu suçluyorum".

"Hissediyorum," diye kıkırdıyorum, kalçalarımın altında büyüyen maksi ikilemi ovuşturuyorum. "Peki sen ne yapıyorsun?"

"Bentley'imizle dolaşıyoruz, bizim için önceden hazırladığım bir yerde duruyoruz ve bu koltukları parçalıyoruz."

"Taurus Leclerc arabada sevişmek mi istiyor?"

"Bu ilk sefer de sizinle olacak".

"Gerçekten hiç yapmadın mı? Herkes yapıyor".

'Ben *herkes* değilim'.

Sanırım onun gibi bir adamın geçmişte arabasında seks yaparak dolaşmaya ihtiyaçı yoktu. Daha fazla araştırmıyorum, çünkü bu benden önce gittiği yerleri bilmek anlamına gelirdi ve bunun düşüncesi bile beni derinden kıskandırıyor.

"Haklısın, bazen bir Tanrı'yı sevmeyi unutuyorum".

"Öte yandan ben, bir Tanrıça'yı sevmeyi asla unutmam."

"Gidelim o zaman."

Yüce Tanrım!

Çok yorulдум.

Şoför koltuğunda oturan, saçları dağınık, beyaz gömleği açık, göğsü tekrar üzerine atlama isteği uyandıran ve penisi hala pantolonunun dışında olan adam bana bakıp benimle birlikte nefesini tutarken, ben nefes almak için bir an duruyorum.

Üstümü örtmeye başlıyorum, ama durduruluyorum, çünkü bana biraz daha bakmak istiyor, bu şekilde, yarı çıplak, saçlarım havaya kalkmış, dudaklarım öpücüklerden ve en güzel halsizlikten rengi rujla.

Önümüzde, geceleri parlayan Paris'e bakan bir çardak. Uzaktaki Eyfel Kulesi, binalar, küçük parktaki ağaçlar, sessizlik...

Dünyanın en pahalı otelinin çatı katında seks yapabilecek olan Taurus ve ben, Bentley'de, ıssız küçük bir meydanda kilitli kaldık ve şimdiye kadar yaşadığımız en kirli, en vahşi sikişlerden birinden kurtulduk.

Lanet kelimesini yüksek sesle söylesem dilimi yerdi. Neredeyse ona söyleyecektim, ha!

"Yani?" Merakla ona dönüyorum, kucağına oturuyorum ve koluna uzanıyorum. "Arabaya ilk binişin nasıldı?"

Siz de gezegendeki en havalı adamın dudaklarındaki en seksi gülümsemeyi görmüyor musunuz?

Görüyorum, hem de nasıl görüyorum. Ve onu yutmak istiyorum.

"Gerçekten bunu tekrar yapacağımızı düşünüyorum Venüs. Lamborghini'de, C&V'nizde, Range'de, her yerde... Sırf seninle deri koltuklarda için yeni arabalar alacağım."

"Motosiklet kullanmayı da denemeliyiz.

"Hayır, güvenli değil. Burası kapalı bir kokpit değil." Bir kahkaha patlattım.

"Belki de kale garajlarına gidip Scorpio'nun Ecosse'unu deneyelim."

"Oğlumun bisikletiyle mi? Tanrım, bu çok sapıkça. Hayır, hayır... özellikle bu durum için bir tane alacağız."

"Ciddi misin sen?"

"Tabii, seç birini."

"Çocuk olmanın tadına mı varıyorsun?"

"Bunu senin için yapıyorum. Böylece benden asla bıkmayacaksın." Yüzümü okşuyor ve her zaman gizlemeye çalıştığı tüm korkularını bana geçiriyor. Taurus, bir gün o yaşlandığında ve ben hala gençken, onun yerini alacağıma inanıyor.

Ama onun gibi bir adamın yerini nasıl doldurursunuz?

"O zaman meşgul ol. Alternatif seks seanslarımız için en tuhaf yerleri bul ve sana doyamayayım."

"Bana meydan okuma. Elimden gelse sana Ay'ı satın alacağımı ve seni oraya götüreceğimi defalarca söyledim..."

"Beni becermek mi?", kaşımını kaldırıyorum. "*Söyleyecek sözün yok mu?*" diye işaret ediyorum.

"Mahremiyet içinde istediğin gibi konuşabileceğini çok iyi biliyorsun Venüs."

"Güzel, çünkü yeniden doldurmanı bekliyorum. Boğulana kadar ağzına almak istiyorum."

Bunun üzerine Taurus beni boynumdan yakalıyor. Sıkıyor, ama oksijen eksikliği yok, çünkü ondan bir öpücükle geri alıyorum.

"Onu alabilirsin ve beni istediğin kadar alabilirsin, ama bil ki seni arka koltukta becermek için de ücret alıyorum. Onları henüz doğru düzgün kullanmadık."

"İstersen beni çatıda da becerebilirsin."

"Hayır, bizi oradan görebilirler, uydular var." Bir kahkaha daha patlattım. Tanrım, onu nasıl da seviyorum!

"Bunu sen mi planladın?" diyerek konuyu değiştirdim ve mekânı işaret ettim.

"Hayatta senin dışında her şeyi planladığımı biliyorsun."

"Bütün bir caddeyi kapattığınızın farkında mısınız?" diye soruyorum ona. Bu görüş noktasına vardığımızda gözlerime inanamadım. Taurus tarafından özel olarak tutulmuş bir kanunsuz, bölgeyi sadece bizim için kordon altına almıştı.

"Bir şaşırtmaca ayarladım. Paris durmayacak çünkü Boğa ve Venüs birbirlerini normal bir çift gibi sevmek istiyorlar'.

"Bunu nasıl başardınız? Belediye başkanını ikna etmeyi yani.

"Bir tanrıyı sevdiğini yine mi unuttun?"

"Çocukken yapma fırsatı bulamadığın bir şeyi mi yapmak istedin?" Onun kalbine bakmayı, düşüncelerinde bir tur atmayı ve onu biraz daha fazla tanımayı seviyorum.

"Ben hiç erkek olmadım, biliyorsun."

Ve bana böyle cevap verdiğinde, gözlerini indirdiğinde, kalbim biraz kırılıyor, çünkü eğer kendimi geçmişe fırlatabilseydim, tek bir anda, o yalnız küçük çocuğu ziyaret etmeyi seçerdim. Gidip onu tek bir kez okşar ve ona bir gün, çok uzak olmayan bir yerde, aşkı bulacağını ve artık yalnız olmayacağını söylerdim.

"Göğüslerimi kapatabilir miyim?"

"Hayır.

Parmak uçlarıyla oynamaya başladı ve konsantre olmakta hiç zorlanmadım.

"Benimle böyle normal şeyler deneme arzusunda olman beni megaloman imparatoru oynadığın zamanlardan çok daha mutlu ediyor."

"Biliyorum. Seni bu yüzden seviyorum. Senin elmaslara, helikopterlere, jetlere ve özel adalara ihtiyacın yok. Sen sadece beni istedin."

"Ve işte tam burada fark ettim," diyerek Bentley'i gösteriyorum.

"Tıpkı senin bana bunu birkaç kez kanıtladığın yer gibi".

"Bana bir çek teklif ederek sessizliğimi satın almaya çalıştığın zamanı hatırlıyor musun?"

Geçmiş hatırlarken ikimiz de gülümsüyoruz.

"Senin yerinde kim olsa o parayı alırdı Venüs."

"Zirveye yaklaşan ben değilim".

"Neden burada olduğumuzu biliyor musun?" diyor, meme uçlarımı bırakıp dudaklarına odaklanarak.

"Sana hiç yapmadığın pervasız bir hayat yaşatmak için mi?"

"Hayır. Seni buraya getirdim çünkü her şey Bentley'de başladı. Tam burada, böyle..." Yüzümü okşuyor ve kendimi kısa bir an için yeniden okul üniformamın içinde görüyorum, dünyanın en çekici adamı tarafından büyülenmeme izin veriyorum.

"Boğa, işte beni böyle hareket ettiriyorsun!" Duygusallaşıyorum.

"İşte, bunun gibi, üzerimde iz bırakan bir şeyi silmek istedim," diye ekliyor, beni tekrar okşayarak. "İşte, böyle, sen kollarımda uyurken ben kafamın içinde savaşlarımı verdim. Sen gençtin, önünde bir hayat vardı, ben ise hepsini çoktan yaşamıştım. Ama sen bana asla bahsedilmemiş bir şeye sahiptin".

"Ne?"

"Sen zaten aşktın". Onu öpüyorum, az önce bana ithaf ettiği bu güzel cümleyi yutmak istiyorum. "Bu arabaya ilk bindiğimizden beri," diye ekliyor ağzımın üzerine. "Yani..." ve sonra torpido gözüne doğru eğiliyor, göremediğim bir şey alıyor ve avucunun içine saklıyor.

"Ne yapıyorsun?"

Gözleri gözlerimde, parmakları şimdi arkamda, kalbi, hissediyorum, ellerimde.

"Burada başladı ve burada devam ediyor. Venüs Morel, hayatımın aşkı, benimle evlenir misin?"

Avucunu açtı ve sadece benim için yaptırmış olduğu bir yüzüğü gösterdi. Sadece bizim için.

Ortasında daha büyük bir tanesi Boğa burcunun sembolü olan ve bu sembolün Venüs amblemiyle iç içe geçtiği bir elmas banttır.

"Aman Tanrım, Taurus..."

"Bu şartlar altında benden böyle bir teklif beklenmediğini biliyorum ama..."

"Bu kendime yapabileceğim en güzel teklifti. Bentley'de bizim özümüz var. İşte biz buradayız. Beni şaşırtmak için ne kadar ileri gittiğin umurumda değil ve asla umurumda olmayacak, çünkü her hareketinin arkasında bizi geri getirmeyi, tarihimizi var olabilecek en saf ve en basit şekilde yansıtmayı başaran senden daha güzel bir sürpriz olamaz.

"Henüz evet demedin.

"Uzun zaman önce, senin olmayı seçtiğimde sana burada söylemiştim. *Her zaman ve her zamanın ötesinde*'. Parmaklarımı açıyorum ve yüzük parmağımı ona doğru uzatıyorum.

Taurus, gözleri buğulanmış ve dudakları dişlerinin arasına sıkışmış bir şekilde, bizimle ilgili sembolle beni dürtüyor.

"Seni seviyorum Venüs.

"Ben de seni seviyorum, aşkım". Ona sarılıyorum, benim de olan kokusunu içime çekiyorum.

"Ancak bu yüzük geçirdiğimiz akşam kadar mütevazı ve sade değil."

"Aşkım, ben hala Taurus Leclerc'im".

Evet, ben Taurus Leclerc. Daha fazlasını söylemeye gerek yok. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz ;)

Bir ay sonra.

Şatonun koridorlarından birinden gelen bir koşuşturma ilgimi çekiyor ve bir görevlinin taşıdığı sıra sıra standları takip ederek zemin kattaki odalardan birine doğru ilerliyorum. En prestijli markaların imzalarını taşıyan kutularda, Zöe'nin düğünü seçmiş olması gereken deneme gelinliklerinin asılı olduğunu tahmin ediyorum.

Odaya girmeden önce, yanakları alev alev yanan ve bana sırtarak bakan genç hanımları dışarı çıkarıyorum. İçeri girdiğimde, utançlarının benimle değil, bir koltukta oturup viskisini yudumlayan çalımli puştla ilgili olduğunu fark ediyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Yanağındaki yara izi, muzip sırıtışıyla birlikte eğiliyor.

"Müstakbel damat gelmeden önce Zoryk'in düğünü için bir şeyler seçeceğim. İçkisini bir dikişte yudumlar ve bardağı küçük bir masanın üzerine bırakır. "Yerinde olsam bundan faydalanırdım."

"Beyaz giymeye niyetim yok, tül giymeye de niyetim yok".

"Ha?" diyerek bir çantanın fermuarını açtı ve bariz olanı ortaya çıkardı.

"Kız kardeşimin prova kıyafetleri olduğunu sanmıştım."

"Ama hayır, bunlar Eryk için kıyafetler. Şanslı piçin o kadar çok sponsoru var ki düğün kıyafeti konusunda seçim yapmakta zorlanıyor. Ve hepsi bedava. Hadi, bir tane alın."

Bir ceket çıkarıp bana fırlatıyor. Aynanın karşısına geçip deniyorum, bana biraz bol geldiğini, onunkinin ise çok dar olduğunu fark ediyorum.

"Novak'ın kıyafetlerini aşırımlama gerek yok, kendim de alabilirim."

"İşin güzelliği de bu: Onları mahvediyoruz."

Aynadaki suretlerimize bakıyoruz, bir damat için olduğu düşünülürse fazlasıyla şık kıyafetler içinde kasıla kasıla dolaşıyoruz. Zakhar'ın gizemli yara izlerinin görüldüğü göğsünde oyalanıyorum ve zihnim, sanki beni henüz yapmadığım bir şeyi yapmaya zorlamak ister gibi, beni geçmişe, on yıl kadar öncesine götürüyor. O zamanlar sert bir çocuktum. Dört yumruktan ya da kavgadan korkmuyordum. Korkmadığım halde sık sık kavgaya karışırdım.

Bilinmeyen bir adrenalın patlaması yaşamaktan duyduğum zevkten başka hiçbir ilğim yoktu. Yine de, o gün, atmosfer bu hafta kaledesine çok benzerken, Libra'nın düğününden birkaç saat önce, kendimi asla unutmadığım ve kimseye açıklamadığım bir şeye tanıklık ederken buldum.

"Oradaydım," diyorum aynada Zakhar'ın gözlerine bakarak. "Sen ilk kez buraya geldiğinde."

Parmakları ceketinin yakasına yapışıyor, dudakları aralanıyor ve bakışları düşüyor.

"Biliyorum.

"Biliyor musun?" Şimdi ona dönüyorum, sanki o yaşayan bir adammış ve ben de bir köşede saklanıp kaçınılmaz olana tanıklık eden küçük bir çocukmuşum gibi bana gülümsüyor.

"Bir an için birbirimizin gözlerinin içine baktık Başak, hatırlamıyor musun?"

Bu elbise beni boğuyor. Bu lanet evlilik bir şaka. Demek istediğim, kız kardeşim Terazi'nin evlendiği balıktan daha fazla cesareti var, neden hayatının geri kalanını umursamadığı biriyle geçirmeyi seçtiğini anlamıyorum.

Şatoda sadece iş için evlendiğine dair bir söylenti var, çünkü Taurus ve Babam bunu ona dayattılar, çünkü bu şekilde Kont'a katılarak ailemize prestij kazandırabilir. Yine de, şimdi ona veda ettiğimde, makyözler acısını kat kat makyajın altına saklarken, hayatının en büyük hatasını yapmak üzere olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ama ona ne diyebilirdim ki? Terazi kimseyi dinlemez, beni bile.

Tam köşeyi dönüp koridor değiştirmek üzereydim ki şüpheli sesler dikkatimi çekiyor. Eğildim ve lanet olsun, bir adam dövülüyordu.

Duvarın arkasına saklanıyorum, yüzümün sadece yarısını dışarı çıkarıyorum, sadece neler olduğunu anlamaya çalışacak kadar.

Babam mükemmel takım elbisesiyle orada duruyor ve kız kardeşimi koridordan geçirmeye hazırlanıyor. Güvenlik görevlilerinin hepsi yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış yatan bir adamın etrafında duruyor ve onu defalarca tekmeliyorlar. Ağzımı kocaman açıyorum, adamın

ölmüştür, çünkü tepki vermiyor, şikayet etmiyor, en ufak bir acı belirtisi göstermiyor. Katlediliyor ve tek kelime etmiyor.

Yüzünü tanımaya çalışıyorum, şiddetle hareket eden bacaklarının arasına, vücudunu parçalamak istercesine ezen ayaklarının arasına bakıyorum.

Yüzü şişmiş, burun deliklerinden kan damlıyor. Zemin kırmızıya boyanmış. Ayrılmış dudakları soluk kalmış gibi.

O yaşıyor.

Yanağında kötü bir yara izi var, ancak bunu yeni yaptırmadığı açık.

"Hâlâ kızımın etrafında dolaştığını öğrenirsem, seni öldürtürüm."
Babam bir adım atıyor, yüzünü yerdeki adama dönüyor.

"Unut onu," der ve ona tükürür.

"Nikogda, sukin syn," diye yanıtlıyor kısa nefesli olan, kanla karışık tükürüğünü tükürerek.

'Fransa'yı terk ettiğinden emin olun'.

Babamın korumaları onu kollarından tutup kaldırdılar. Adam başını eğik tutuyor ama sonra bir anlığına bana doğru kaldırıyor.

Bakışlarımız kesişti. Anladığım üç saniye geçti.

Babamın sadece kız kardeşimi korumaya çalıştığını anladığım üç saniye.

Bazen bir kişiyi seçtiğinizde bunu bir başkasını incitmek istediğiniz yaptığınızı fark etmek için üç saniye.

Bu bok parçası her şeyin sebebi olmalı.

Eğer düşündüğüm kişiyse, babam onu sağ bırakarak ona sadece bir iyilik yaptı.

"O sırada tek bildiğim Libra'nın üvey kardeşi Rus'un ona zarar verdiğiydi. Sen olduğunu hayal ettim ve hiçbir şey yapmadım.

Zakhar acı acı gülümsüyor ama davranışına kızmış gibi görünmüyor. Belki de zamanında Terazi'ye babamın üvey kardeşi olduğuna inandığım adamı dövdüğünü söyleseydim Kont İkizler Tepesi'yle evlenmezdi. Ya da belki de böyle olması gerekiyordu.

"Sen sadece bir çocuktun Başak, hikayeyi bilmiyordun."

"Neden geldin?"

"Libra bana bir mektup yazmıştı. Onu götürmemi istiyordu. O ana kadar ondan uzak durmaya çalışmışım, gerçekten çalışmışım. Ona bir daha yaklaşmayacağıma dair söz vermişim. Ve bir süreliğine bunu başarmışım. Benden nefret ediyordu, ben... onun parmaklarını kesmişim. Ona en kötü şekilde ihanet etmişim. Ama o... beni aradı, ben de bir şansımı denedim, ama iyi gitmedi."

'Kahretsin, kız kardeşime orada olduğunu söyleseydin...!'

"Sen daha çocuktun, beni Terazı için bir tehlike olarak görecekt kadar çok şey biliyordun. İyi iş çıkardın."

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii ki".

"O gün babam sana tükürdükten sonra ona ne dedin? Sana onu unutmanı emretmişti ve sen de Rusça cevap vermiştin".

Zakhar ellerini ceplerine sokar ve bir süre .

"Ona basitçe bunu *asla* söyledim ve ekledim
Orospu çocuğu."

"Sözünüzü tuttunuz."

"Neden bundan bahsediyoruz?"

"Çünkü benim için yaptığınız onca şeyden sonra, Déesse'i devraldığım da, o olayı düşündüğümde kendimi hatalı hissettim ve o zaman ayağımı soktuğum için özür dilemek zorunda kaldım."

'İçine hiçbir şey koymadın, başrolü oynama'.

"Nihayetinde... Bir ortak olarak kötü değilsin, bir kayınbirader olarak da değilsin."

"Öte yandan sen berbat birisin."

"Siktir git".

"Hey, hey, kıyafetlerimle ne halt ediyorsun?!" İşte damat adayı beliriyor, bölgesini işaretliyor. "Bunlar benim eşyalarım." Dişlerinin arasında bir lastik bant tutuyor ve sarı saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamaya hazırlanıyor.

'Gerçek bir ailede her şeyi paylaşırsınız,' diye çimdikliyor Leskov onu.

"Seninki gibi suçlu olanlarda, belki. Bırak şu ceketı. Kahretsin, onu benim için uzattın," diye yakınıyor ve ceketı tekrar askılardan birine yerleştiriyor.

Zakhar, "Yanlış meslek seçmişim, futbolcu ," diye homurdanıyor.

"Neden, hiç çalıştın mı?"

"Bir çentik aşağı al, Achilles".

Eryk bana döndü. "Hayatı boyunca haydutluk yaptıktan sonra hiç hapse girmemiş olması sana da garip gelmiyor mu? Omuz silkiyorum."

"Ben de oradaydım."

"Benim zevkime göre çok az zaman.

"On üç yıl size az mı geliyor?"

Novak bana "ne diyor lan bu?" der gibi bakıyor, ben de onu yakıyorum, bu arada kayınbiraderimiz ceketini tekrar giyiyor.

"Terazi burcunun olmadığı yılları ifade eder.

"Aaaaah, ne kadar iğrençsin, Leskov. Ben de seni Rusya'nın ücra bir köyünde karanlık ve nemli bir hücrede şınav çekerken hayal etmiştim.

'Ailemizde sadece bir tane var'.

"Krum'u unuttun mu?" diye soruyorum.

'Botev bir Leclerc değil'.

"Eğer seni duyduysa..."

"Kıyafetler geldi mi?" Kıyafetlerle dolu odaya giren Nolan'ın sesine doğru dönüyoruz. Zöe'nin kendini sarışın prensten daha fazla dizginlediğine eminim.

"Seç birini doktor," diyor Zakhar, yanmayan sigarası dudaklarının arasında sallanırken.

"Burada kimse bir şey seçmiyor. Bunların hepsi benim eşyalarım".

"Lanet olası bencil," diye yumrukluyorum onu, sonra Nolan'a doğru ilerliyorum ve daha düşük bir ses tonuyla, "Soleil'le konuştun mu?" diye soruyorum.

"Evet, o iyi, endişelenmeyin." Sonra mırıldanıyor: "Kendimi size adamak için işimi kaybedeceğim."

Leskov, "Şeytan'ın peşine düşerek onu çoktan kaybettiğini sanıyordum," diye araya girer. "En zoru bu olmalı.

"Benden mi bahsediyordun, suçlu?"

Kapının eşiğinde, evin kızıl saçlısı alevler saçıyor gibi görünüyor.

"Ondan her bahsettiğimde nasıl oluyor da ortaya çıkıyor?!"

"Eğer şeytandan bahsediyorsan," diyorum ona.

"Geliyor!" diye tamamlıyor Chantal, odayı istila ederek. "Sinir krizi geçirmek üzereyim, uyarıyorum." Baş döndürücü topuklarının üzerinde bir ileri bir geri adım atarken, sanki ateş basması geçiriyormuş gibi el kol hareketleri yapıyor.

Doktor ona "Ne oldu Bootstrap?" diye sorar.

'Babamız geri döndü'.

Zakhar gözlerini deviriyor, Eryk umursamıyor, ben de karşılık veriyorum: 'Ne olmuş yani?

"Yeni bir ortakla," diye bağılıyor kız kardeşim.

"Seksi mi?" Düzeltiyorum, Achilles ilgileniyor.

"Komik olmaya çalışma, Novak." Kanser alanı ele geçirdi, sonuna kadar ilerledi ve kırmızı laklı tırnaklarından alevler yayabilirmiş gibi sallanmaya devam etti. 'Artık göğüs ameliyatı olmuş bir başka sosyal tırmanıcıyla daha savaşacak gücüm yok. Ama o zaman diyorum ki, bunları nereden ve nasıl yaptırıyor? Onun yaşında, özel adamızda oturup tropik kokteylleri yudumluyor olması gerekirdi, soyunu nasıl yeniden üreteceğini düşünmesi değil. Eminim burçların dengesini yeniden kurmak ve bir Akrep üretmek istiyordur. Evet, taşakları düşmeden önce yapmayı planladığı şey bu. Artık Yvonne'un varlığını keşfettiğimize ve bir Oğlak burcunu On İki soyuna geri getirdiğimize göre, eminim Romaric Akrep burcunun yerini nasıl dolduracağını düşünüyordur. Parmağımı koyacağım. Aslında iki tane."

"Anlamsız," diye takılıyor Zakhar ona, "yanmazsın ki."

Müstakbel damat araya girdi: 'Kayınpeder hala bu kadar veriyor mu?

"O bir Leclerc, ne düşünüyorsun?!" diyorum.

"Dahası," diye devam etti Chantal, "sosyal tırmanıcı yanında yavrularıyla ortaya çıktı."

"Yavru mu?" diye yankılandı Eryk ve ben.

"Bir oğlu var.

Zakhar sözü devralır: 'Bir eksik ya da bir fazla, ne değişir ki? Aslında kalede sadece birkaç kişiyiz, uyuyor.

"Komik olma. Bunun yerine, potansiyel üvey anneden kurtulmak için kazanma stratejisi üzerine meditasyon yapmaya başlayın."

"Tatlım, aşırıya kaçma," diye volta atmasını engellemeye çalışır Nolan.

"Aklınızda özel bir şey var mı?" diye soruyor ama en az onun kadar çılgın olan kayınbiraderimiz onu şımartıyor.

"Elbette. Ben doğrudan en uç çözümü tercih edin derdim".

"Öyle mi?" diye sordum.

"Matricide'.

Chantal ve Zakhar tanımadıkları bir kadından nasıl kurtulacaklarını hayal ederken, biz de bir saat boyunca Eryk'in denediği kıyafetleri seçiyoruz. Babamın kadın arkadaşlarının varlığından hiçbir zaman muzdarip olmadım, annemle de hiçbir zaman iyi bir ilişkim olmadı ama bazı boşlukları başka bir şeyle doldurabilecek kadar şanslıydım. Tüm kardeşlerim arasında, diğer birkaç kardeşimle birlikte, zor bir çocukluk geçirdiğimi söyleyemem. Herhangi bir travmatik olaydan yara almadım ya da zaman içinde beni sertleştiren herhangi bir haksızlığa uğramadım. Ben sadece

Kendimi daha da kötüleştirdim, büyüdüm, bazı kötü deneyimler yaşadım, ama özgür bırakılmama rağmen her zaman korundum ve aynı şekilde babamın da sefahat içindeyken birlikte olacağı kadını seçmekte özgür olması gerektiğini hissettim. Her zaman abarttığı doğrudur ama o benim babam. Ve orada olmasa bile, çok şey yaşadığını ve her zaman seçmediğı bir hayatı yaşadığını, asla kendi olduğunu hissetmediğini, asla takdir etmediğı bir adam haline geldiğini biliyorum. Belki de bugün daha olgun olduğu için varlığını tersine çevirmeye ve durmaya karar vermiştir. Yeni bir kadının gelişini bir trajedi olarak görmüyorum. Ayrıca, kardeşim Taurus bu son gelişin ailemizi bozmasına izin vermezdi.

Neredeyse talihsiz olana acıyacağım.

Ancak Nolan'ın herkesi götürmesi sayesinde oda nihayet boşalır ve Eryk kararını verir.

"Sanırım bunu seçeceğim," diye mırıldandı yansımasının önünde. Sonunda, giydiğı sayısız elbiseden sonra, ilk denediğı elbiseyi tercih etti.

"Basit, hoşuma gitti," diye katılıyorum.

"Bunu giyeceksin," diyerek koltuğun üzerinde duran bir tanesini işaret ediyor.

"Hepsi senin değil miydi?"

'Armani en iyi adam içindir'.

"Ne?"

Eryk bana döndü, elini omzuma koydu ve ülkedeki tüm futbol gazetelerinde yer alan bir gülümsemeyle şöyle dedi: 'Zöe'ye olan aşkıma tanıklık edebilecek bir kişi varsa o da sensin. Ben bir hiçken ve onu kazanmaya çalışırken sen oradaydın. Birbirimizden nefret ediyorduk, bu doğru, ama aramızda neler olduğunu gördün, bu yüzden bunu aşacaksınız. Sen benim sağdıcım olacaksın."

"Yani buna benim fikrimi sormadan mı karar verdiniz?"

"Neden, bana hayır mı diyorsun?"

"Peki siz kimsiniz?"

"Kız kardeşinle evlendiğimde, senin kardeşin olacağım".

"Sanki yeterince sahip değilmişim gibi." Onu ensesinden tutup hızlı ve minnettar bir kucaklamayla göğsüme götürüyorum. "Bu arada memnun oldum. Beni düşündüğün için teşekkürler."

"Bunu senin için yapmadım."

Kabul etmemem mümkün olmayan bir şey varsa, o da Z  e'ye duyduğu, kabadayılığı kadar b  y  k sevgidir.

Cep telefonum g  ğ  s cebimde titriyor, arkamı d  n  p mesajı okuyorum.

Biz hazırız.

Size yeri ve zamanı g  ndereceğim.

C:\Users\Utente\Desktop\ROMANZI\BLACK DYNASTY -
VIRGO\ALTRO\SOLEIL.jpg

Küçük stüdyo dairemiz artık daha da küçük görünüyor, çünkü her rafı kutular ve eşyalarla dolu. Artık tüm sorunlarımızı çözdüğümüze ve borcumuzu ödediğimize göre, benim sayemde değil, nihayet mahalle değiştirmemiz gerektiği sonucuna vardık. Ne de olsa hayatlarımız alt üst olmadı. Yvonne ve ben her zamanki gibi aynı kulüpte dansçı olmaya devam ediyoruz, ancak girişteki tabelaya başımızı kaldırdığımızda artık bizi *Déesse* kelimesi değil, daha sofistike ve ünlü bir kelime karşılıyor.

Black Dynasty, Virgo ve Zakhar'ın kulüpleri için seçtikleri isim. İşlerinin esasına girmeyeceğim, ancak bu kararın Hanedan'ı her yerde bulma arzusuna bağlı eminim, ki bu da açılış gününde kulübün ilk yarım saatte dolduğu ve personelin yer sıkıntısı nedeniyle birçok insanı geri göndermek zorunda kaldığı ilk andan itibaren avantaj sağladı.

İçeride, menüler ve mobilyaların düzeninden başlayarak her şey değişti. Her kokteyle bir burç ya da gezegen adı verilmiş ve gece kulübünün alanları dört elemente göre ayrılmıştır: Hava, Toprak, Su ve Ateş.

Eskiden kullanılmayan arka avlu yaz akşamları için yenilendi ve *Hava* olarak adlandırıldı; bar alanı, çok az su kullanılmasına rağmen *Su* olarak adlandırıldı; gösterilerin yapıldığı iç mekan, yani tezgahlar ve merkezi sahne *Toprak* olarak adlandırıldı; son olarak, özel odaların bulunduğu bölüm sadece *Ateş* olarak adlandırılabilirdi. Ancak bu bölümde Yvonne ve ben çalışmıyoruz. Patron tarafından yasaklandık. Yine de bunu hiç umursamıyoruz.

Şimdi koreografiyi ben yapıyorum ve corps de ballet gösterilerini yönetiyorum. *Jumelles noir* hala varlığını sürdürüyor, gösterileri para kazanmaya devam ediyor, tek farkımız sırtımızdaki giysilerin bizde kalması ve sahneye ne getireceğimizi ve bunu nasıl yapacağımızı mutlak bir özgürlük içinde seçebiliyor olmamız.

Irmine hala hayatta olsaydı, yeni performanslarımızla gurur duyardı.

Son kutuyu da kapatıyorum, yere diz çökmüş, sırtı bükülmüş ve başı küçük bir kabin üzerine eğilmiş olan arkadaşşıma bakıyorum.

Gözlerimle onu izliyorum, ne yaptığını umursamıyormuş gibi davranıyorum, hiç görmediğim küçük bir defterin sayfalarını çevirerek onu şaşırtıyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor.

"Neler oluyor?", ona yetişiyorum, yakında unutacağım küçük masanın etrafında yürüyorum. Dr. Nolan Duris'in muayenehanesine gittiğimden beri şeytanlarımla yüzleşmek daha kolay. Müdahaleci düşünceler eskisi gibi kendini göstermiyor ve daha yüksek pencereler bulma dürtüsü geçti.

Kendimi onun yanına indiriyorum, sahte parke zemine yerleşiyorum. Bacak bacak üstüne atıyorum ve yüzünü çarşaflardan kaldırmasını bekliyorum.

Benimkine çok benzeyen renkteki gözleri, tanıdığım bir duyguyla bana bakıyor.

Konuşmasına gerek yok, çünkü annesinin sesini 'duymuş' olması gerektiğini hemen anlıyorum.

Defteri bana uzatıyor ve daha fazla açıklama istemeden içindekileri okumaya hazırlanıyorum. Gözbebeklerim hızla geziniyor ve harf harf, kelime kelime cümleleri yiyor ve yeni bir gerçeği özömsüyorum.

Anlamam gerekenleri okumayı bitirdiğimde bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum ve kafam karışmış bir şekilde başımı sallıyorum.

"Ama... bu nereden çıktı?"

"Eski okul malzemelerimin arasındaydı. Başka olduğunu düşünmemiştim."

Kapağını kapatıp göğsüme götürüyorum. Hiç beklemediğimiz bir anda gelen Irmine'in sözlerini tutuyorum. Onları daha önce okumuş olsaydık, ona yalan söylendiğini, Leclerc ailesi hakkında kafasına tuhaf fikirler sokanın o kişi olduğunu bilseydik, belki de daha sonra yaptıklarımızın hepsini uydurmazdık.

"Bunun farkında olamazdık," diye belirtiyor.

Aslında pek çok şeyi daha sonra, dördümüzün birlikte geçirdiği uzun akşamlarda, bir içkiyle diğeri arasında, kapanış saatinde Valon ve Virgo bize hanedanın birkaç sırrını anlattığında öğrendik. Irmine'nin o sırada kiminle uğraştığını bildiğini sanmıyorum, birlikte takıldığımız adamların hikayeleri dışında bizim bilebileceğimizden daha fazla bilemezdi ve yine de, bir öfke parmaklarımı seğirtiyor, çocuk taşıyan bir kadını itebilen o kişiyi boğazlamak istememe neden oluyor.

Bana bir anne gibi bakan bu kadının hayatının yapboz parçaları bir bir yerine oturuyor. Claudie, Bay Leclerc'in teyzesi, annesi

Koç, Chantal ve Akrep , görünüşe göre o sırada kıskançlık ve yerinin doldurulacağı korkusuyla Irmine'den intihal yapmış, ona çarpıtılmış bilgiler vermiş ve çocuğunu doğurursa ondan alınacağını söylemiştir. Onu kızını kaybedeceğine, onu bir daha asla göremeyeceğine ve bir gün sıkışıp kaldığı o siyah aristokrasinin bir parçası olacağına inandırdı. Kaçmak onun için tek çözümdü.

Paris'teki kadınlar hapishanesinde çürümekte olduğu Bayan Rolland'a elimi uzatamayacak olmam çok üzücü, ancak hayatı boyunca yaptığı onca kötülükten sonra şu anda en kötü cezayı çekmekte olduğunu bilmek beni yüreklendiriyor.

Ve bu tür bir kefareti iyi bilirim, çünkü bir kadının katlanabileceği en acı verici fedakarlık çocuklarından ayrı yaşamaktır.

"Bence bunu babana vermelisin," diyerek Irmine'nin zamanla sararmış kâğıda yazdığı notları gösteriyorum.

Yvonne başını sallar. "Benden nefret ediyorlar. Yaptıklarımızdan sonra beni asla kabul etmeyecekler."

"Bunu bilmiyorsun. Başak senin yanında duracağını, senin tarafında olduğunu söyledi. Seni destekleyecek, sadece Romaric'le tanışmalısın. Tüm kardeşlerin, seninle tanıştıklarında, sana neyin yalan söylediğini anlayacaklar ve sende kendilerinden bir parça görecekler. Sadece ilk başta güvensizdirler, ama sonra, her biri ötesine bakabilir, sizi temin ederim.

Onu tatlı tatlı gülümserken görüyorum.

"Tek üzüntüm annemin gerçek ailemin bana zarar vereceğini düşünerek ölmüş olması".

"Ben de üzgünüm ama...", parmaklarımın arasında tuttuğum deftere bakıyorum,

"Burada yazılanlar, bunu ona kimin geri getirdiği ve nasıl yaptığı göz önüne alındığında, başka türlü yapamazdı. Onun yerinde kim olsa, bu imkanlara sahip olsa, çocuğunu korumak için tüm enerjisini harcardı'.

Kalemle yazılmış itiraflarda, Bayan Rolland ile arasında geçen ve Rolland'ın kürtaj için özel bir kliniğe gitmeyi teklif ettiği diyalogdan bir alıntı göze çarpıyor. Bir an için, taşıdığım küçük hayat için aynı son sözü öneren annemin anısı, göğsüme çakılmış bir çivi gibi yeniden belirliyor. Düşünce yavaşça içime işliyor ama acının yüküne dayanmayı başarıyorum.

Yvonne elini uzattı ve ben de sıkmasına izin verdim.

"Olayların sonunda annemin gerçeğin ortaya çıktığını duymaktan mutlu olduğunu düşünüyorum. Bir parçam, her nerede olursa olsun

o da yalnız olduğumuzu bilmediği için aynı dinginlikte olacaktır. Ve eğer bugün burada olsaydı, beni gerçek aileme götürecek kişi o olurdu".

Sanırım sonunda kararını verdi.

"Gel burada'. Biz yaklaşım Aynı anda,
sürünme ve birbirimize sarılıyoruz.

"Soleil...?"

"Evet?"

"Seni seviyorum. Sana teşekkür etmeyi asla bırakmayacağım. Benim için bir kız kardeş ve bir anne oldun."

Bir anne.

Göz kapaklarımı sıkıca kapatıyorum ve kirpiklerimden duygular yağıyor.

Tekrar ağlamamak için ironik bir şekilde 'Ben de şu anda senin baldızınım,' dedim.

'Eğer farklı bir hayatınız olsaydı, kızınızı büyütme şansınız olsaydı,' diye devam ediyor, 'eminim harika bir anne olurdunuz.

Ancak alaycılık beni alt edemiyor ve kendimi tuzlu gözyaşlarının tadına bakarken buluyorum.

"Ne dersin, o aramayı ben yapayım mı?" Yanaklarımı siliyorum ve konuyu değiştiriyorum.

"Yine de Valon'un da orada olmasını isterim."

"Kahyanın bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum ama kimin umurunda, takım olmalıyız. Leclerc'ler çok tehlikeli bir klan,' diye şaka yapıyorum.

Yvonne Chantal'ı tanımıyor, belki de onu hazırlamalıyım, her neyse, sonunda gerçek ailesiyle tanışmaya karar verdiğini duyduğuma sevindim. Başak bir süredir, yeni kız kardeşini kardeşleriyle resmen tanıştırmak için şatoda yemeğe gitmemizi öneriyordu. Şimdiye kadar hep reddettim, çünkü böylesine hassas bir ana dahil olmak istemiyordum ve arkadaşım kendini hazır hissetmiyordu, ancak şimdi onun tarafında bu isteklilik varken, geri duramam, çünkü onu desteklemek hatalarımın arkasına saklanmaktan daha önemli.

Eğer benden nefret ediyorlarsa, eğer *bizden* nefret ediyorlarsa, sabredin, bunu aşacağız. Yanımızda bizi çoktan affetmiş ve bizi olduğumuz gibi kabul etmiş birinin olduğunu bilerek kesinlikle eve birlikte döneceğiz.

Valon hiçbir zaman Yvonne'dan gerçekten kopmayı başaramadı. Denedi ama ne zaman bir kapıyı kapatsa daha büyüğünü açtı, hatta yaz fırtınalarında penceremizin altında belirip deli gibi duygularını haykırdı. Başak da aynı şekilde beni çalıştı ama başaramadı. Ve ben... Ben bir rüyayı yaşıyorum.

Kesinlikle yanımda dünyanın en çok arzulanan adamlarından biri olduğu için değil, içimde büyüyecek kadar güçlü köklere tutunduğumu bildiğim için. Onunla sarmalanmış durumdayım, şimdiye kadar tanıdığım en iyi insanla geri dönülmez bir şekilde birleştim ve bunu kimse değiştiremez, en azından bir hata.

Erkek arkadaşına yazıyorum - Tanrım, bunu söylemek ne kadar tuhaf - ve ondan o meşhur yemeği organize etmesini istiyorum.

Leclerc şatosunun biraz da kendisine ait olduğunu fark eden Yvonne'un yüzündeki şaşkınlığı görmek çok eğlenceliydi. Etkinlik için sık giyinmiştik ama aşırıya kaçmamıştık. İkimiz de, birbirimize yakın, yumuşak dalgalarla şekillendirilmiş sarı saçlarımız, aynı makyaj, aynı boy ve yapı ve aynı renk tonuyla, dikkat çekici bir şekilde ikiz gibi görünüyoruz, o kadar ki, uşak bizi fuayede karşıladığında, bize tek bakıyor, tereddüt ediyor, ancak biraz kararsızlıktan sonra bana dönüyor ve adımı söylüyor.

"İyi akşamlar, *Matmazel* Soleil."

"Merhaba, Müller. Bu Yvonne."

Valon'un babasıyla karşı karşıya olduğunun farkında olan arkadaşım kızarıyor ve elini uzatıyor.

Gülümsüyorum, çünkü adamın çok resmi olduğunu ve bu jeste karşılık vermeyeceğini biliyorum, bunun yerine, sürpriz bir şekilde, her zamanki resmi duruşunu korurken sıkıma karşılık veriyor.

"Kaleye hoş geldiniz, Bayan Yvonne."

Sessizce seviniyor, kaşlarını 'Onu fethettim' der gibi kaldırıyor, başımı sallıyorum, sonra Valon'un merdivenlerden gelen gürleyen sesini duyunca arkamı dönüyorum.

"Gördüğüm şey doğru olamaz!" Bize ulaşıyor, kız arkadaşı ve babasının önünde duruyor.

"Karşı çıkmaya gücüm olduğunu sanmıyorum evlat," diye karşılık verir kahya, "bu çok nadir durumda, kaderin kararına karşı çıkamam."

"Yani, bir Leclerc ile birlikte olduğum için ruhumu kırmayacak mısınız?"

Müller kaşlarını çatar. "Aksi kanıtlanana kadar genç hanımın adı Eluard'dır." Gözlerini kısarak ona baktı ve gelen aile üyelerinin sesleri duyulur duyulmaz kendini toparlayıp dikkat kesildi.

Valon bir kolunu Yvonne'un omzuna doluyor. "Onun onayını aldığımızı söyleyebilirim, ki o zaman, dürüst olmak gerekirse, kimin umurunda?"

Adam gözlerini devirir ve kalenin sahiplerini selamlamak için döner.

İlk ortaya çıkan güzel kırmızı takım elbisesiyle Chantal oldu. Arkadaşımı hazırlamak için ağzımı açıyorum, ama zamanında yapamıyorum, çünkü harpy tanıtımları yapıyor.

"Çok geç kaldın Oğlak," diye hitap ediyor ona. "Artık *Leclerchian* dramalarının baş kahramanı değilsin. Artık yeni aciliyetlerimiz var," diyerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve onu tersler.

"Dilini tut, Chantal." Arkasından, muhtemelen onu ilk gördüğümde bana görüldüğünden daha yakışıklı olan Başak ona sesleniyor, sonra parmaklarını kalçalarıma yerleştiriyor ve beni göğsüne çekiyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyor dudaklarıma.

"Merhaba," diye cevap veriyorum ve onu ailesinin önünde tutmaya zahmet etmediği öpücükle şımartıyorum.

Ama kızıl saçlı acı çekiyor.

"Yeni bulduğumuz kız kardeşimizin kız arkadaşını beceriyor olman...".

"*Chan...tal!*" diye vurguluyor arkadaşısı otoriter bir şekilde, arkasından yaklaşıyor.

"Tamam, iyi, sakinleşeceğim," diye karşılık veriyor. "Ama bana böyle seslenirseniz, başka nedenlerle de olsa tedirgin olmaya başlarım."

"Her neyse," diye araya giriyorum, sırf Yvonne'a Yengeç'e karşı durmanın gerekli olduğunu göstermek için, "Senin için gelmedim, benmerkezci olmayı bırak. Eğer bugün buradaysam, bu sadece en iyi arkadaşımın yanında olmak ve sevdiğim çocuğu görmek içindir. Sanki bölgemi işaretlemek istercesine Başak'ın göğsünü kavriyorum. Kalbinin atışını hissedebildiğim gerçeği, kendimi bu yaşam deviniminin yaratıcısı gibi hissettiriyor.

"Bunu mu seviyorsun?" diye derin bir ses yankılanıyor arkamda. "Gerçekten mi?"

"Taurus," selamlamak için başımı eğiyorum.

"Kardeşime aşık olduğunuzu," diye sertçe karşılık veriyor, bir eli cebinde, diğeri kıkırdayan arkadaşının kine kenetlenmiş, "hepsi kanıtlanacak. Çığ gibi büyüyen testlerle karşı karşıya kalacaksınız Bayan Rouge. Bu ailede bir yeri hak etmeden önce neler yaşayacağınızı tahmin bile edemezsiniz."

"Ne onay arıyorum ne de aranızda bir yer. Başak'ın hayatında biraz yerim olması benim için yeterli."

Kendisi beni savunmaya geliyor ve bakışlarıyla aile reisine nasıl meydan okuduğunu görmek beni güçlü hissettiriyor. Kalbi için önemli.

"Lütfen diğerlerine yaptığınız gibi bunu da kabul eder misiniz?"

Boğa gözlerini kısar, belki de kardeşinin kendini ifade ettiği tutkuyu incelemek ister, ancak karşılık vermesine imkân yoktur, çünkü cadaloz kız kardeşi geri dönüp ayak diretir.

"Sevgili Başak, yalancı kız kardeşinden mi bahsediyorsun yoksa içinde yasak düşünceler uyandıran sahte kız kardeşinden mi?" Onun yüzüzlüğüne inanamıyorum. "Günah çıkarmak için kiliseye gittin mi?"

"Bunu hep yapar mı?" diye fısıldar Yvonne.

Valon ona, "Henüz hiçbir şey görmedin," diye cevap verdi.

"Ve sonra derinden kırıldım," diye devam ediyor yılmadan, korkutucu bir ciddiyetle, "benim hakkımda hiç iffetsiz düşünceleriniz olmadı."

"Bu kadını deliler gibi seviyorum!" diyor Zakhar yüksek sesle, Terazî'nin yerine geçerek. Bu kez Leclerc'lerin en büyüğü, ilk karşılaşmamızda, onların akrabası olduğumu açıkladığım güne göre daha az önyargılı görünüyor.

Resepsiyon odalarına açılan büyük kapılardan birinden büyük bir şamata duyduğumuzda hala fuayedeyiz. Sesler ne derin ne de aceleci, bu yüzden çocukların olduğunu tahmin etmek kolay.

Hepimiz bağırışların geldiği salona doğru ilerliyoruz ve daha önce hiç görmediğim bir çocuğa bağırın, şampanya rengi elbisesiyle çok hoş olan Stéphanie'nin önünde duruyoruz. Biraz daha yaşlı, uzun boylu, alnına düşen ve gözlerinin bir kısmını gizleyen hafif uzun kahverengi saçları var. Kot pantolonu ve tişörtüyle, elleri cebinde, sert bir şekilde duruyor ve küçüğün ona fırlattığı kelimeleri savuşturuyor.

Ortada, ikisinin arasında, biraz daha uzakta, sanki evlenmek üzereymiş gibi giyinmiş küçük Michelle var. Küçük ellerini kucağına koymuş, başını bir o yana bir bu yana hareket ettirerek ve pür dikkat diyalogları takip ederek onları izliyor.

Stéphanie, "Asla ailemin bir parçası olamayacaksın, buna layık değilsin," diye bağırıyor. "Seni burada istemiyorum. Gitmelisin."

"Dinle, taşaklarımın küçük prensesi...". Bu cevap üzerine hepsi, elinden gelse küçük çocuğu alıp Degas tablosunun yanındaki duvara asacak olan Taurus'a bakar. "...Burada, bu aptal şatoda kalmasaydım da olurdu, ama burada yaşamak zorundayım, çünkü o koca orospu annem babanı yapmaya karar verdi, bu yüzden...".

Leclerc'lerin bu andaki yüz ifadeleri paha biçilemez, ancak çocuklar arasındaki diyalog kesintiye uğramayacak kadar ilginç.

Bu arada Michelle, onları titizlikle gözlemlemeye devam ederek sahneyi süsler.

"Demek gidiyorsun," diye karşı çıktı Stéphanie. "Babamla birlikte olmak zorunda değilsin. Senin eziyet edecek kendi baban yok mu?"

"Hayır, bende yok ve istemiyorum," diye takılıyor. "Herkes olmadan da yaparım, özellikle de sızlanmaktan başka bir şey yapmayan siz."

"Hiç sızlanmıyorum, kendimi dayatıyorum, bu farklı bir şey. Ve sonra sen... sen... beni hiç korkutmadın, bunu bil."

"Çünkü olman için hiç çaba göstermedim. Seni önceden de umursamıyordum, şimdi de umursamıyorum. Düşünsene, yarın ya da on yıl sonra umurumda bile olmayacağından eminim."

Havada garip bir şey var. Chantal küçük Michelle'in yanında duruyor. Şimdi her ikisi de ellerini göğüslerinde kavuşturmuş, estetik olarak çok farklı olsalar da, birbirlerinin kopyası gibi görünüyorlar.

"Ah, yani okulda zorbalık yaparken, her gün hayatlarını cehenneme çevirdiğiniz tüm o zavallı insanlarla ilgileniyor musunuz? Onlardan nefret etmiyorsun. Onları seviyorsun. Bu her şeyi açıklıyor. Öte yandan, bana zorbalık yapmak için hiç çaba gösterdiğini sanmıyorum çünkü denediğinde neyle karşılaşacağını her zaman biliyordun. Sarışın bir kaşını kaldırarak ona meydan okuyor.

"Brrr, altına sıçıyorum," diye tehlikeli bir şekilde ilerledi. "Neyle karşı karşıya olacağım, duyalım mı?"

"Sana bir liste yapabilirim. Bir sürü kayınbiraderim var. Eski bir mahkum, öyle biri, sadece ona baksan bile, evet, ödün bokuna karışır, hatta Zakhar, bir tokatla seni Rusça konuşturur. Bir de Achilles var, gettoda geliyor ve senin gibi haydutlara nasıl davranılacağını biliyor...".

"Ooooh, dur. Zaten taşaklarımı kırdın. Çekil yolumdan," diyerek onu bir itiş kakışla alt eder.

"Dokunma bana!" diye bağıırıyor küçük Leclerc.

Sarışının saldırısından kurtulan genç çocuk, kendisini en çok korkması gereken kişiyle karşı karşıya bulur.

Boğa heybetli duruşunun yüksekliğinden ona bakarken, o da başını sallayarak alnına düşen perçemini hareket ettirmek, bakışlarını temizlemek ve doğrudan gözlerinin içine bakmak zorunda kalır.

Bir çift keskin mavi gözleri var. Cam gibi görünüyorlar ya da buzdan yapılmışlar.

"Öyle mi?" diye tıslıyor aile reisi, karşısında kimin kesinlikle biliyor ama sadece *baskı* istiyor.

Ama ağabeyinin yanında yer alan Stéphanie yine kontrolü ele alıyor.

"O okulumun kabadayısı. Burada kalamaz. Onu kalede istemiyorum, Taurus. Gönder onu! O bir kabus."

"Ah, benim. Dramlar çoğalıyor'.

Michelle karşılık veriyor: 'Bu *nefretten aşka*.

"Ne diyorsun aşkım?" diye sorar yeni gelen Akrep.

"*Nefret-aşk*," diye açıklıyor. "Çok özel bir tür. Uzun bir süre, muhtemelen yıllarca birbirlerini hor görecekler. Babam annesiyle evlenirse, ilişkileri *yasakla* sonuçlanacak. Ve eğer daha uzun bir süreye yayılmış, bir dargın bir barışık bir aşk yaşarlarsa, o zaman bu da *ikinci bir şansa* dönüşebilir".

"Bana bir korku filmi gibi geldi," diye yanıtıyor Scorpio.

"Ne diyorsun?" diye sorar Başak, muhtemelen küçük kız kardeşinin dilini bilmiyordur. Ama kim biliyor ki zaten?

"Daha da ileri gidiyorum ailem, dizilerimizin gelecek sezonlarını şimdiden iple çekiyorum. Bir gün yönetim kurulunda olmayı düşünüyorum. Ve evet, merak ediyorsanız söyleyeyim, izledim. Ve *evet*, yine gizlice izledim. Ama her şeyi size açıklamak zorunda mıyım? O zaman yetişkinler siz olursunuz!".

Michelle herkesin üstesinden gelir ve ailenin geri kalan üyelerinin girmeye başladığı kapıya doğru gider.

"Yay!" Boğa'nın gürleyen sesi onu durdurur. "Nereye gidiyorsun?"

Küçük kız kayıtsızca döner ve çenesini kaldırır.

"Hayaletimle bir randevum var".

"Hemen buraya gel." İş adamı, işaret parmağıyla tam olarak onu talep ettiği yeri gösterir. Kadın, sanki ağabeyinin otoritesi sadece zamanını boşa harcıyormuş gibi sakın bir adımla yerine getirir.

"Söyle!"

Yanımda, Scorpio kahkahalarla gülüyor.

Ve sonra, Taurus Leclerc'in açıklamak üzere olduğu şey hakkında konuşmasını duymak beni de güldürmeye başladı.

"*Hayalet avcılarından* oluşan bir ekip tuttum, onlar da bana kale duvarlarının güvenli olduğunu ve hiçbir *hayaletin* ya da diğer doğaüstü varlıkların buradan geçmediğini garanti ettiler."

"Demek ki kazıklanmışsın," diyerek omuz silkiyor ve yoluna devam ediyor. "Sonra görüşürüz."

Aile reisi Scorpio'ya başını sallayarak onu takip etmesini ister.

"Wraithler mi?" diye soruyor Yvonne, alçak bir sesle.

"O zaman açıklayacağım."

"Herkes iyi akşamlar." Az önce bizi karşılayan sesi tanımak için girişe doğru dönüyoruz.

"Aman Tanrım, kalp krizinden öleceğim," diye soluk soluğa bağırır Chantal, ilerleyen sofistike, güzel, çok genç olmayan ama kesinlikle Romalılara uygun kadını fark eder etmez.

Herkes Bay Leclerc'in yeni arkadaşına odaklanmış durumda, öte yandan babasını henüz büyülemiş olan en iyi arkadaşım dışında.

Ve beni daha da heyecanlandıran şey, onun da beklenmedik bir şekilde, karşısında gerçek kızının olduğunu fark etmek için donup kaldığını görmek.

"Bu bizim potansiyel üvey annemiz mi olacak?" diye yorum yapan Başak, onu tepeden tırnağa süzerken bana pis bir bakış attı.

Zakhar iç geçiriyor: 'Mafya olmak Leclerc olmaktan daha kolaydı.

"Krum beni görüntülü arıyor," diye akıllı telefonunun ekranını gösteriyor Terazi. Görüntülü aramayı kabul ediyor ve planımızın maskesini düşürmeye yardım eden adam cep telefonu karesinde beliriyor. Ve o... gömleksiz mi? Bir yatakta mı yatıyor? "Merhaba gardiyan," diye selamlıyor onu.

"Saygılarımı sunarım Kontes. Şimdi bana hemen Leclerc'lerin yeni annesini gösterin."

Başak'ın kollarının gövdeyi sardığını hissediyorum. Çenesi omzuma yaslanıyor ve yanağı dudaklarının okşaması altında bitiyor.

"Ailem *Leclerchian* dramalarına dalmışken, bizim kuleye çıkıp sen burada yaşarken yapamadığımız şeyi yapmamıza ne dersin?"

'Bence bu harika bir fikir'.

"Sonunda kolay oldu, değil mi? Varlığınızı çoktan unuttular."

"Eğer ritimler böyle olursa, yarından itibaren sizden biri olabileceğim".

"Benim için önemli olan tek şey senin benim olman."

"Öyle miyim?".

"Sonsuza dek".

Kardeşlerime g venebileceğimi biliyordum. Soleil kesinlikle kabul edilen en tartışmalı unsur değil, şimdiye kadar daha kötü  znelerimiz oldu, ancak onun büyük yalanı herkesi etkiledi ve değerlerimiz en tepesini, yani aileyi hedef aldı. Bu nedenle, bırakın Yvonne'u, onun bile hanedanın her üyesinin güvenini kazanması kolay olmayacak, ancak birkaç akşamdır aynı çatı altında olmaları hiç de kayıtsız kalınamayacak bir fırsat penceresi açtı.

Ağırlığı var. Küçük kız kardeşlerimle birlikte onun da etrafımda olması beni çok etkiledi. Özellikle de gerçek duygularını gizlemek istese de, kendi duygularını düşünmeden kızlarla sosyalleşmenin onun için ne kadar zor olduğunu saklasa da, yıllardır içinde taşıdığı başarısızlık duygusundan sıyrılarak yeniden başlamak için çok çabalıyor.

Bu konuda oldukça iyi olduğumu itiraf etmeliyim. Her gün onu duygusal bir kapıdan geçirmeye çalışıyorum, onu kara kara düşünmeye gerek olmayan, geçmişin kötü bir anı olarak kalmasına gerek olmayan tarafa s r kl yorum. Bu yüzden onu çok dinliyorum ve bunu aynı zamanda onun tarafını, geçilecek kapısı olmayan tarafı gezmek için yapıyorum, çünkü onun dünyasında benim için her engeli yıkmış durumda.

Ona her geçen gün daha fazla şey borçlu olduğumu biliyorum ve kesinlikle ona uzun zaman önce nasıl davrandığım için hala borçlu hissettiğim için değil, kesinlikle birini sevdiğinizde vermenin bir görev değil, basit, saf ve doğal bir sevgi olduğunu fark ettiğim için.

Bugün ona, onu kesin olarak canlandıracağını umduğum, geçmişini sınırlayan son kapıları da kırıp geçmesi için ona g   verecek bir şey vermek niyetindeyim. Ona, yakınlığımın ve bağlılığımın ötesine geçen hediyelerin hediyesini vermeyi umuyorum. İşlerin yolunda gideceğinden ya da onun bunu gerçekten takdir edeceğinden emin değilim, ancak randevuma doğru yürürken, bağlantımı ararken, kendime eğer bu hediye başarılı olursa, belki de bugün bazen öyle görünmeyen bir şeyi somut hale getirebileceğimi söylüyorum. Kendimi onun ellerine bırakabilir ve ona ne kadar delicesine aşık olduğumu kendi gözleriyle görmesini sağlayabilirim.

Ve bu ana ulaşmak için attığım muazzam turlar ne olursa olsun, bugün hayatımda önemli olduğunu hissettiğim şey onun gülümsemesi. Onu istiyorum, dudaklarında talep ediyorum ve yüzünde yaşatmasa bile içinde kalmasını diliyorum. Çünkü başkalarıyla mutlu olabilmemiz için önce kendi içimizde mutlu olmamız gerekir.

karşısına geçiyorum, yolun karşısındaki kiliseye doğru bakıyorum. Birkaç metre ötede beni beklediklerini biliyorum ama onlara ulaşmadan önce, ikinci denemeden sonra cevap veren ilgili kişiyi aramak iyi bir fikir.

"Ne yapıyorsun?"

"Senin için çalışan engerekleri uzak tutuyorum patron."

"Ne oldu?"

"Onları yine sana yönelik baştan çıkarma planları yaparken yakaladım".

Sağlıklı bir kahkaha atıyorum, güneş gözlüklerimi burun septumuma göre ayarlıyorum.

'Onları rahat bırak Sole...'.
"Ben hiçbir şeyi yalnız bırakmam," diye ağzından geçiriyor. Gerçekten sinirlenmiş olmalı. "Onları bir daha şımartmaya kalkarsan dans grubunu hemen değiştiririm.

"Bu saçmalık yüzünden onları kovmak istemiyor musun?"

"Teklifimi tekrar gözden geçirmelisin". İşte yine başlıyoruz. İç çekiyorum. 'Bir grup erkek dansçı çok ilgi çekecektir. Kara Hanedanlık'ta sadece tanrıçaların olması doğru görünmüyor. Birkaç tanrının hiç zararı olmaz."

"Senin zaten bir tanrın var".

"Bunu kendim için söylemiyorum!".

"Chantal'ın kokusunu alıyorum".

"Kız kardeşinin harika fikirleri var."

" diyeceğim," diye ses tonumu değiştiriyorum. "Meşhur sözümüzü hatırlıyor musun?"

"Her gün sabah seksi mi?"

"O değil.

"Hafızamı tazele patron," diye göz kırptıyor. Bir süredir bana böyle sesleniyor ve bu beni daha da savunmasız hale getiriyor, özellikle de bunu Kara Hanedan'ın ofisine gizlice girip masanın üzerine açık kalçalarıyla oturarak ve beni besleyerek yaptığında.

"...Birbirimize ihtiyacımız olursa..." diye başlıyorum.

"Hayatımızın herhangi bir anında ve herhangi bir yerde..." diye devam ediyor ve beni tamamlamaya davet ediyor.

"...Tüm ihtiyaçlarımızı karşılamak için tekrar bir araya geleceğiz".

"Aslında bitmedi. , ne istiyorsun aşkım?"

Bir pislik olmuş olabilirim, adını siz koyun, ama o yumuşayıp bana böyle seslendiğinde, kendimi dolu dolu, pişmiş bir aşk sarması gibi hissediyorum.

Kayboldu, gitti, mahvoldu.

"Bana şimdi ulaşabilir misin?"

"Ciddi bir şey mi oldu?" diye telaşla cevap verir.

'Bir şeyler oldu, evet, ama bunun boyutuna siz karar vereceksiniz'.

"Ben şu anda bir saatli bombayım, dikkatli olun."

"Lanet olsun, o zaman bundan faydalanmalıydım." Etrafıma bakındım, hemen bir adamın kendini tanıtmak için elini kaldırdığını fark ettim. O olmalı, bu yüzden kısa kestim. "Gelebilecek misin, gelemeyecek misin?"

"Bu beni ne kadar delirteceğine bağlı."

"Günüşığı!"

"Harpiler kafalarından kopardığım saçları toplamakla meşgul olduktan sonra kendimi özgür bırakabilirim."

"Ha?"

"Ciddiyim Başak, kimse seni benden almayı planlamıyor."

"Tamam, bunu konuşacağız." O böyle davrandığında, kendimi peruk takan ve bir bakışıyla sizi parçalayabilecek bir kız gibi hissediyorum. Pantolonum dar gelmeye başladı, bu biraz garip, çünkü az önce bana ellerinin dansçılarımin üzerinde olduğunu söyledi. Sana yerini göndereceğim.

'Hangisinin favorin olduğunu zaten biliyorum'.

"Kesin şunu!"

Telefon görüşmesini sonlandırıyorum ve kilisenin bitişiğindeki çitlerle çevrili avlunun önünde duran seçkin beyefendiye doğru yürüyorum.

Ona ulaşır ulaşmaz güneş gözlüklerimi çıkarıp elimi uzatıyorum.

"Virgo Leclerc'.

"Pierre Dupont'.

"Benimle buluşmaya karar verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Dürüst olacağım, Bay Leclerc. Bunu sadece siz olduğunuz için yaptım."

Açıkçası, dünyanın ünlü hanedanlarından birinin üyesine hayır demek aptallık olurdu.

"Anlıyorum." Ceketimi değiştiriyorum ve ona söz verdiğim çeki çıkarıyorum. Kağıt parçası parmaklarımın arasında, aramızda asılı duruyor ve adam ona saf zehirmiş gibi bakıyor.

"Onları almaya hakkımız yok". Beni şaşırtarak onları reddetti.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye soruyorum hayal kırıklığımı gizlemeden.

"Hayır.

"Yine de seni burada yalnız görüyorum.

"Bugün sizi satmayacağım Bay Leclerc. Bazı şeyler mümkün olduğuunca temiz bir şekilde yaşanmalıdır."

İçim rahatladı. Ne de olsa iyi insanlarla konuşuyorum, vurguncularla değil.

"O zaman doğru kararı verdi."

Sorularının bazılarını yanıtladığım çeyrek saat geçiyor, ta ki ben konuşmaya devam ederken iki ince kol gövde mi sarıyor ve Soleil'in ısıltılı yüzü tüm coşkulu güzelliğini göstererek omzumdan dışarı çıkıyor.

Büyülenmiş, şaşkına dönmüş ve heyecanlanmış bir halde gözlerimi ona dikiyorum ve artık gözlerimi ayıramıyorum, o ise hiçbir şeyin farkında olmadan kendi başına hareket ediyor. Güzel, becerikli, sosyal, ezici.

Elini yabancıya doğru uzatıyor ve kendini tanıtıyor.

"Merhaba, ben Soleil."

Onu tepeden tırnağa süzen adam -bana göre biraz fazla ilgiyle-yutkunuyor ve sıkmaya karşılık veriyor.

"Dupont. Pierre Dupont'.

Güneş parmaklarımı arıyor, sonra hızla ayak parmaklarının üzerine kalkıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Eee? Neler oluyor? Aciliyeti neydi?"

Beyefendi bana hiçbir şey bilmediğinize şaşırmış gibi baktı, ki jestimin büyüklüğu göz önüne alındığında bu anlaşılabilir bir durumdu ve yine de, bunu birçok gece düşündükten sonra, kendime bunu yapmak zorunda kalırsam, bunun bir darbe olacağını söyledim. Doğrudan, temiz, doğrudan kalbe.

"Güneş...", yanağını okşuyorum ve o, kendi adını taşıyan en parlak yıldızın ışınlarıyla dokunarak, bana yeryüzünde olabilecek en saf varlık olarak görünüyor.

Anın tadını çıkarıyorum, yüzünde patlamak üzere olan duygusal yükü, tadını kaybetmeden, çok çabuk yemeden önce kelimenin tam anlamıyla yutmaya çalışıyorum.

"Ne oldu aşkım?" diye elimin tersini tutuyor, şimdi hoşuna gitmeyecek bir şey keşfetmekten korkuyor.

"Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum," diye başlıyorum, "ama deniyorum. Senin için her şey olmaya, sana elimden geldiğince çok sevgi vermeye çalışıyorum. Kendime, sana her gün dünyanın bir parçasını parça parça verme görevini verdim. Ve senin küçük çılgın kafanın içine girme ayrıcalığına sahip olan ben, evrenin istediğim tek parçasının senden geldiğini biliyorum. Başparmağımla alt dudağını okşuyorum, belli belirsiz titremeye başladığını görüyorum, sanki bedeni zihninden önce anlıyormuş gibi. "Sadece senin mutlu olduğunu bildiğimde yaşadığımı hissediyorum. Soleil ve artık acını saklama şeklini, sahip olduğun ve bir daha asla göremeyeceğin en güzel şeyi çok özlediğinde onu parmaklarının arasında tutma şeklini görmek istemiyorum." Gözyaşları yanaklarından öylesine parlak akıyor ki, tıpkı gülümsemesi gibi en değerli şey haline gelmişler. Başını sıkıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Alnımız birbirine değiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor ve titreyen iç çekişi beni teşvik ediyor. 'Seçim senin. O burada. İstersen onu görebilirsin.'

Parmakları gömleğime yapışıyor ve kollarımda titrediğini hissediyorum. Onu göğsüme bastırıyorum ve yüzünde beklenmedik bir duyguyla bize bakan adama güven verici bir bakış atıyorum.

Soleil benden ayrılıyor ve ona doğru dönüyor.

"Sen...?"

"Ben kızınızın babasıyım.

Kız arkadaşım ellerini dudaklarına götürüyor, sonra bana bakıyor. Gülse mi ağlasa mı bilemiyor, bu da bana sürprizin en azından hoş karşılandığını gösteriyor.

"Senden tek bir şey istiyorum," diye devam eder. Soleil telaşla başını sallar. 'Eminim şu anda ona her şeyi sorabilirsin ve o da sadece bir anlığına kızına bakmak için bunu yapar.

"Çocuk evlatlık olduğunu bilmiyor. Daha çok küçük, o yüzden...!'

"Elbette," diye hemen sözünü kesiyor. "Hayatının bir anda alt üst olmasını asla beklemezdim." Elini göğsüne götürüp derin bir nefes alarak ekliyor: "Sadece onu görmem gerekiyor. Daha fazla yaklaşmama gerek yok."

Bu sözleri söylerken, sevdiğim kadına bakarken, güzel, kırılgan ve aynı zamanda güçlü, kalbim kırılıyor. Çünkü bir anne kızına sadece bakabilmeli değil, onunla konuşabilmeli, onu kucağına alabilmeli.

onu tanımak, onu yaşamak için. Ve Sole'nin tüm bunlara artık sahip olamayacağı düşüncesi beni kızdırıyor ve ona daha da yakınlaştırıyor.

Ve işte burada, birini sevdiğinizde onun acısını bile hissettiğinizi fark ediyorum. Bu sizin acınız olur, çünkü seçtiğiniz yarının bir parçası gibi hissedersiniz.

"Eminim," diye araya giriyorum, "Bayan Dupont daha yakına gelmenize itiraz etmeyecektir. Bunu ona söylüyorum ama dolaylı olarak beyefendiden izin istiyorum.

Şu anda Sole'nin bakışlarında neyin yaşadığını tarif edebilseydim, bunun umut olduğunu söylerdim, bir annenin gözlerinde yaşayan umut. Umut, şu anda onu aydınlatan ışıltıda, açılan dudaklarında, ona yalvarmak isteyen ama sonra sessiz kalan dudaklarında hareket ediyor, çünkü zaten maksimuma sahip olduklarını biliyorlar.

Başka bir hayat doğurmuş bir kadın için gerçekte hiçbir şey olmayan bu maksimum.

Mösyö Dupont ellerini şık takım elbisesinin ceplerine sokar ve kilise bahçesine doğru döner. Soleil de aynı şekilde yüzünü başka yöne çevirir ve hayatı boyunca her gece hayalini kurmuş olması gereken görüntüyü aramaya başlar.

"Ona gerçekte kim olduğunu söylemediğin sürece, onunla konuşabilirsin. Karım ve ben aynı fikirdeyiz".

"Gerçekten mi?" Ağzından bir damla ses çıkıyor ve sonra sanki hayatının randevusuna çıkacakmış gibi ses tonunu ayarlamaya, sakinleşmeye başlıyor.

Ve öyle. Aynen öyle.

Adam, birkaç kişinin çocukların sıkça kullandığı oyuncakların etrafındaki banklarda oturduğu parkı işaret ediyor.

"Salıncakta," diye bildirdi.

Ama Güneşim, mutlu sona ulaşmadan önce beni arıyor.

Gözleri göğsümde patlayan iki yıldız gibi, çok canlı, onu ilk gördüğümde bana görünenlerden çok farklı.

O andan beri aramızda sonsuz bir zaman geçmiş gibi görünüyor. Sanki bu huzur anına ulaşmak için dağları aşmış, fırtınalı denizleri geçmişim gibi hissediyorum. Ona sahip olabilmek için. Her şeyiyle, iyisiyle kötüsüyle. Güzelliğiyle ve acısıyla. Onu her şeyden soymak istiyorum, yıllardır hissettiği baskıyı ortadan kaldırmak istiyorum, yeni bir elbise olmak istiyorum. Sonuncusu.

Soleil kendini kollarıma atıyor ve parmak uçlarına doğru çekiyor. Elleri boynumda, burnunun ucu benimkine sürtünüyor, dudakları şimdi benimkinden bir nefes uzakta... O beni canlandırıyor, benim küçük büyük Sole'im. İçimde yaşayarak beni canlandırıyor. Ve şimdi bulutların üzerindeyim çünkü sonunda onun da yeniden canlandığını hissediyorum.

"Bugün benim için ne yaptığını bilmiyorsun. Bilmiyorsun!"

"Biliyorum aşkım, biliyorum. Bunu görebiliyorum."

"Bu günü asla unutmayacağım Başak. Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım."

"Sadece seni seviyorum Sole".

"Ve bunu kimsenin yapamadığı gibi yapıyorsun."

"Çünkü başka hiç kimse seni benim sevdiğim kadar sevmeyecek."

Usluca, dudaklarımı onunkilerin üzerine koyuyorum. Ona söylemenin sırası değil gibi görünüyor, ama içimde ona sevemediği çocuğu vermeyi arzuluyorum, sadece anılarında. Ve belki de aşk budur: ikiye katlama, çoğaltma, hayatın en büyük gösterisini yaratma hırsına sahip olmak.

Hayatın kendisi.

"Kızına git ve ona ne kadar deli olduğunu göster."

Ağaçlarla çevrili avlunun kapısından kararsız bir adımla geçerken onu izliyorum.

Salıncağa ulaştığında durur.

Hadi bebeğim, hadi.

Sanki beni duymuş gibi bir an dönüp bana gülümsüyor ve sonra yoluna devam edip yandaki sallanan sandalyeye yerleşiyor.

Daha önce hiç bu kadar önemli bir hediye verdiğimi ve karşılığında daha da büyük bir hediye aldığımı sanmıyorum.

Gülümsüyor.

Ve gerçekten
gülümsüyor.

C:\Users\Utente\Desktop\ROMANZI\BLACK DYNASTY -
VIRGO\ALTRO\SOLEIL.jpg

Çoğu zaman kaderimizde harika bir şey olmadığına inanırız. Hayatımız boyunca hiçbir şey beklemeden yaşarız, çünkü kendimizi kırılmış hissetmemize neden olan bu hiçlik bize her gün hükmederek, bizi yöneten kasvetli uçurumdan bizi çıkarabilecek bir ışıltı, bir şey olabileceğini unutturur. Yine de o küçük kıvılcım var, sadece arayı biraz daha açmamız, geçmesine izin vermemiz gerekiyor. Bunu yaptığımızda, o kısa huzur anını bulduğumuzda, bunun sadece zayıf bir ışın olmadığını keşfederiz. Kendimize bir şans verdiğimiz an, kendimizi güneşin önünde buluruz ve bize rahatlama gibi görünen şey, en büyük sürpriz olur.

Bugün tüm karanlık günlerimi telafi edebileceğimi hissediyorum. Kendimi aydınlanmış hissetmiyorum, şimşek çakmış gibiyim. Her hata yok oluyor, tüm acılar çözülüyor ve geriye sadece hissedilebilir bir okşayış kalıyor, beklemediğiniz bir okşayış: hayatın okşayışı.

Hayat şimdi bana bir şans daha veriyor ve ben bu şansı kullanmadan önce ona teşekkür ediyor, arkamı dönüyor ve gülümsüyorum.

Yaşam karşılıklıdır, iki göksel gözü, tutunacağı, uyuyacağı, hatta öleceği güvenli bir bedeni vardır.

Başak benim hayatım, o ruhumun gölgelerine ışık tutan kıvılcım. Ve bu asfalt yolu, şimdi daha güvenle yürüdüğüm bu yolu, kendime olan yeni sevgimi sadece ona borçluyum.

Yüzümü bana heyecanla bakan bir bayana çeviriyorum. Onun kızımı yetiştiren kadın olduğunu hemen anlıyorum ve elimi göğsüme koyarak başımı sallıyorum, bana bu şansı verdiği ve küçük kızımın ilgilendiği için ona teşekkür ediyorum.

Ve sonra her şey kayboluyor, vücudumun salıncaktaki küçük sarışın kafaya doğru hareket eden dokusu bile.

Bu mükemmel görüntünün tüm satırlarını hatırlayabilmek için her anın tadını çıkararak ona doğru ilerliyorum.

Atlıkarıncanın etrafında dönüyorum ve kendimi göz ucuyla onu izlerken buluyorum.

Ve bu saf bir duygu, üzerimden sıçrayan bir aşk atom bombası.

O kadar tatlı ve çaresiz ki, evden kaçtığım gün yanıma aldığım birkaç eşyadan aceleyle topladığım fotoğraflardan hatırladığım bana o kadar benziyor ki. Dudakları benimkilerle aynı şekilde, yani

Küçük burnu gibi. Önünde bir an duruyorum, ancak beni tekrar hareket etmeye teşvik eden bir bakışla karşılaşıyorum. Bir şeyden şüphelenmesini ya da deli olduğumu düşünmesini istemiyorum, bu yüzden ona biraz daha yakın olmak için, yan taraftaki salıncak serbest kalır kalmaz oturuyorum, zar zor içine girmeyi başarıyorum. Zincirleri sıkıyorum, biraz sallanıyorum ve sadece çocukların nasıl dizginleneceğini bildiği bir neşeyle ileri geri gidişini izliyorum.

Yüzümde, sanki zorla bana iliştilmiş gibi, zorba bir gülümseme beliriyor. Kendimi tutuyorum, çünkü bırakırsam gözlerim dolacak ve onun beni ağlarken görmesini istemiyorum.

Yavaşlayarak bana doğru döndüğünde, kalbime bir darbe daha iniyor. Gözleri bana benziyor ama şekli babasınıninkine benziyor. Beni kullanan o çocuğu unutmıştım. Onu kötü anılar alanının antresine gömmüştüm ama şimdi yüzünde onu yeniden görüyorum. Buna rağmen, onun da onun bir parçası olduğunu bilmek beni incitmiyor. Beni heyecanlandıran şey sadece onun varlığı.

"Atlıkarıncaya binmek için çok yaşlı değil misin?"

Dışa dönük, beni sorgulayarak şaşırtıyor.

'Eğlenmek için asla çok yaşlı değilsiniz'.

"Haklısın." Durur, ayaklarını toprağın üzerine koyar, ama sanki konuşmayı körüklemek istercesine tekrar sallanmaya başlar, bu sefer tersten.

Ona ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum, çünkü şu anda düşündüğüm tek şey, yüzünü zihnime çizip onu oluşturmaya çalıştığım onca yıldan sonra burada olması.

Çeşitli denemelerimde hiçbir zaman, bir kez bile, gerçekte olduğu gibi göstermeyi başaramadım.

"Buraya kız arkadaşınla mı geldin?"

"Nişanlımla.

"İyi mi?"

Onu işaret ediyorum ve o da parmağımın yönünü takip ediyor.

"Öyle," diye belirtiyor, bana bakmaya devam ederek. "Babamla konuşuyor."

"Oh, gerçekten mi? Birbirlerine ne söylüyorlardır acaba?"

"Papi motorları seviyor, eminim en son T-Leclerc yarışı hakkında konuşuyorlardır."

"Formula 1 hayranı mı?" Omuz

silkiyor. "Sadece T'yi."

"Peki sen nelerden hoşlanırsın?"

'Dans. Bale yapıyorum'.

"Gerçekten mi? Ben de dans ederim'.

"Ne dansı yapıyorsun?"

"Ben bir kabare dansçısıyım ama aynı zamanda klasik müzikten geliyorum.

"Kabare ne tarz?"

"Şarkı söylediğiniz, dans ettiğiniz, rol yaptığınız gösteriler..."

"*Müzikaller* gibi mi?"

"Aynen öyle.

"Güzel".

"Uçları taktınız mı?"

"Henüz değil. Öğretmen hazır olmadığımızı söylüyor. Ama ben onları evde kullanıyorum." Eğilip işaret parmağıyla küçük burnunu gösteriyor. "Yine de anneme söyleme. Ayaklarımı incitmemi istemiyor."

"Bu sorunu çözmek için size bazı numaralar öğretebilirim."

"Belki".

Bayan Dupont'un daha sakın hissettiğini fark ediyorum, çünkü yakındaki banka yürüyor ve oraya oturuyor.

"Adın ne?" diye soruyorum ve bunu kendi kızımla yapmak zorunda kalma fikri beni hala biraz kırgın hissettiriyor.

"Eliana".

"*Eliana*," diye tekrarlıyorum, büyülenmiş gibi ona bakarak. "Çok tuhaf bir isim."

"Evet. İtalyanca. "*Güneşin kızı*" anlamına geliyor.

Gülümsemem kayboluyor ve bu ifşadan hoşlanmadığım için değil, sadece kendimi berbat hissettiğim için düşünüyorum. Bu yüzden salıncağın zincirlerine tutunuyorum, ancak gözlerimin içine baktığı anda dengemi yeniden kazanıyorum.

"İyi misin?"

"Evet".

Ona benimle ilgili bir isim verdiler. Annesine.

"Peki ya sen, senin adın ne?" diye soruyu tersine çeviriyor.

"Benim adım... Soleil".

"Ne tesadüf!" diye ciyaklıyor. "Sen kesinlikle benim arkadaşım olmalısın.

"Çok mutlu olurum.

Ancak bu kez, özellikle de Başak burcunun yaklaştığını görür görmez gözyaşlarımla akmasına engel olamıyorum.

Onun kızına yaklaştığını görmek içimde saklayamadığım bir şeylerin patlamasına neden oluyor. Eliana tarafından fark edilmemek için onun dikkatini dağıtmaya çalışıyor ve bana kendimi toparlamam için zaman veriyor.

Bu adam beni ne kadar seviyor?

"Merhaba," diye elini uzatıyor ve benim aksime fiziksel temas kurmayı başarıyor. Ben de denemek için kendime söz veriyorum, çünkü buna ihtiyacım var. "Ben Başak, tanıştığımıza memnun oldum."

"Vay canına," dedi kızım bana dönerek. "Bu gerçekten güzel, ama güzel güzel. Çok şanslısın."

"Biliyorum," diye kızarıyorum. Çünkü o söylerse farklı olur. Şu andan itibaren onun dudaklarından dökülen her şeyin farklı bir değeri olacak.

"Bizimle dondurma yemek ister misin?" diye teklif ediyor aşkım.

Başak ve ben birbirimize bakıyoruz ve bu günü hak etmek için, salıncaktan kayarak inen ve bana elini uzatan Eliana'yı hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum.

"Evet, gidelim!" diyor.

Parmaklarımı onun jestine doğru uzatıyorum. Korkuyorum, korkuyorum ama aynı zamanda mutluyum. Tenim onunkinden değiştiği anda her şeye sahip olduğumu hissediyorum.

Kızım elimi tutarken şimdi ölebilirim.

Sevdiğim adamın uzaktan beni okşayan gözleriyle, güneş batarken ve yıllardır katlandığım tüm acıları da beraberinde götürürken böyle gidebilirdim.

Sahip olduklarım için şükrediyorum ve ilk kez artık yanlış hissetmiyorum, doğru yerde olduğumu biliyorum.

Çünkü önemli olan bir yer değil, orayı kimin doldurduğudur.

Kızım beni ailesine doğru sürüklüyor, yeni arkadaşını tanıştırdığına ikna olmuş bir şekilde ve gözlerim duygularını iletiyor, şimdi bana hayranlıkla bakmaktan asla vazgeçmeyeceklerini bildiğim Başak'larla buluşuyor.

Seni seviyorum, dudaklarımla pandomim yapıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyor.

Teşekkür

İşte bu yeni Leclerc macerasının sonuna geldik. Benim için, eminim sizin için de öyledir, bu kahramanlar artık gerçek bir aileyi temsil ediyor. Bu son yayınla sizi uzun süre beklettiğimi biliyorum ama umarım buna değmiştir. Kaleye yeni bir şey getirmek, kaleyi dolduran çok sayıda karakteri 'idare etmek', onlara kendi seslerini vermek ve sanki hepsi gerçekmiş gibi, şu anda hayatlarını yaşadıkları gibi göstermek giderek daha zor hale geliyor. Bazen kurgu ile gerçeklik arasındaki sınırın nerede olduğunu merak ediyorum ve dürüst olmak gerekirse bulamıyorum, çünkü Leclerc'ler *beni, sizi*, sevdiğimiz şeyleri temsil ediyor. Onlar duygular, dürtüler, tutkular, korkular, sevinçler. Gerçek hayatın sunabileceği her şeyi anlatıyorlar. Ve benim için duyguları kağıda dökebilmek bir onurdur, tıpkı her zaman yeni bir hikaye beklediğinizi bilmek gibi. Size sık sık bir dürtünün, anın ilhamının ardından yazdığımı, karakterlerimin 'seslerine' güvendiğimi söyledim, bu yüzden bu sefer, fark etmiş olabileceğiniz gibi, 'sırada kim olacak' yazmadım. Bu, seride başka kitaplar olmayacağı anlamına gelmediği gibi, Başak'ın cildinin bir veda olduğu anlamına da gelmiyor. Sadece sürprizler olabileceği ve kesinlikle burada bitmeyeceği anlamına geliyor, çünkü bu Hanedan bana o kadar çok şey verdi ki, herhangi bir yerde yazılı bir *son* kelimesini uzaktan bile göremiyorum. Bunun bitmesini istemeyen bir kişi varsa, o da benim.

Her zaman bu projenin bir parçası olan siz okuyuculara teşekkür ediyorum.

Leclerc kelimesini yayan bloglara, bloggerlara, bahisçilere ve tüm sosyal insanlara teşekkür ediyorum.

Sadece kitaplarla ilgili konularda değil, her gün görüş alışverişinde bulunduğum Koleksiyon'daki meslektaşlarıma teşekkür etmek istiyorum. Sizler dostlarım, sırdaşlarım ve büyük profesyonellersiniz. Sizinle işbirliği yapmak benim için bir onurdu ve onurdur.

Kalede kule sahibi olan Ambra, Silvia ve Federica'ya teşekkür ediyorum. Sizler çok değerlisiniz. Sizden asla vazgeçemem. Sizi seviyorum.

Eğlence arkadaşlarıma teşekkür ediyorum: Martina, Samuela, Micaela, Priscilla ve Stefania.

Aileme ve özellikle kalbimi dolduran Ariel'e teşekkür ederim.

Geri geleceğim, geri geleceğiz, bu iş bitmedi.
Mary

Gelecek sürümlerden haberdar olmak için sizi Facebook grubuna katılmaya
davet ediyorum

READERS GANG - Marilena Barbagallo Grubu

KARA HANEDANLIK SERİSİ

C:\Users\Utente\Desktop\MARY\Desktop\series.jpg

Yazarın diğ er eserleri

BAĞIMSIZ ROMANLAR:

Stuck - Red Oak Manor Koleksiyonu Cilt 2
Bir daha asla bu kadar yakın olma
Çete
Kır kalbimi

SEKTÖR SIFIR SERİSİ:

Yanımda bir yabancı #1 Hala yanımda
#2

KRUM & AMBER SERİSİ:

Erkek her şeyi
istiyor #1 Kadın
her şeyi istiyor #2
Tapınakta Noel #3 (kısa öykü)
He wants it all (Hepsini istiyor'un İngilizce baskısı)

BENİM SERİM:

Patronum #1
Benim Tutkum #2
Aşkım #3
Hayatım #4
Sırrım #5 (Salvo ve Nemesis'in spin off'u)

LANETLENMİŞ ÜÇLEME:

Lanetliler - Obsidyenlerin Çağrısı BÖLÜM I
Lanetliler - Son Bölüm II
LANETLİLER - Işığa Dönüş BÖLÜM III

©Telif Hakkı 2022 Marilena Barbagallo
VIRGO - Kara Hanedan Serisi #8

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.